

Mộ Phần Trái Tim

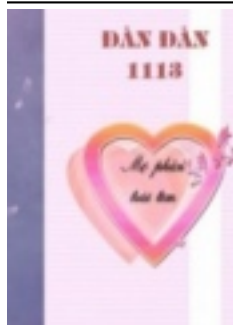
Contents

Mộ Phần Trái Tim	3
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	10
3. Q.1 - Chương 3	12
4. Q.1 - Chương 4	14
5. Q.1 - Chương 5	16
6. Q.1 - Chương 6	18
7. Q.1 - Chương 7	20
8. Q.1 - Chương 8	23
9. Q.1 - Chương 9	26
10. Q.1 - Chương 10	29
11. Q.1 - Chương 11	32
12. Q.1 - Chương 12	36
13. Q.1 - Chương 13	39
14. Q.1 - Chương 14	42
15. Q.1 - Chương 15	45
16. Q.1 - Chương 16	48
17. Q.1 - Chương 17	52
18. Q.1 - Chương 18	55
19. Q.1 - Chương 19	58
20. Q.1 - Chương 20	61
21. Q.1 - Chương 21	64
22. Q.1 - Chương 22	67
23. Q.1 - Chương 23	69
24. Q.1 - Chương 24	72
25. Q.2 - Chương 1	75
26. Q.2 - Chương 2	78
27. Q.2 - Chương 3	82
28. Q.2 - Chương 4	85
29. Q.2 - Chương 6	88
30. Q.2 - Chương 7	90
31. Q.2 - Chương 8	92
32. Q.2 - Chương 9	95
33. Q.2 - Chương 10	98
34. Q.2 - Chương 11	100
35. Q.2 - Chương 12	103
36. Q.2 - Chương 13	106
37. Q.2 - Chương 14	109
38. Q.2 - Chương 15	113
39. Q.2 - Chương 16	117
40. Q.2 - Chương 17	121
41. Q.2 - Chương 18	126

42. Q.2 - Chương 19	129
43. Q.2 - Chương 20	133
44. Q.2 - Chương 21	136
45. Q.2 - Chương 22	140
46. Q.2 - Chương 23	143
47. Q.2 - Chương 24	148
48. Q.2 - Chương 25	151
49. Q.2 - Chương 26	154
50. Q.2 - Chương 27	156
51. Q.2 - Chương 28	159
52. Q.2 - Chương 29	162
53. Q.2 - Chương 30	166
54. Q.3 - Chương 1	169
55. Q.3 - Chương 2	172
56. Q.3 - Chương 3	176
57. Q.3 - Chương 4	180
58. Q.3 - Chương 5	183
59. Q.3 - Chương 6	186
60. Q.3 - Chương 7	189
61. Q.3 - Chương 8	192
62. Q.3 - Chương 9	195
63. Q.3 - Chương 10	198
64. Q.3 - Chương 11	201
65. Q.3 - Chương 12	204
66. Q.3 - Chương 13	207
67. Q.3 - Chương 14	210
68. Q.3 - Chương 15	213
69. Q.3 - Chương 16	216
70. Q.3 - Chương 17	219
71. Q.3 - Chương 18	222
72. Q.3 - Chương 19	225
73. Q.3 - Chương 20	229
74. Q.3 - Chương 21	232
75. Q.3 - Chương 22	236
76. Q.3 - Chương 23	239
77. Q.3 - Chương 24	241
78. Q.3 - Chương 25	244
79. Q.3 - Chương 26	248
80. Q.3 - Chương 27	251
81. Q.3 - Chương 28	254
82. Q.4 - Chương 1	257
83. Q.4 - Chương 2	259
84. Q.4 - Chương 3	261
85. Q.4 - Chương 4	263
86. Q.4 - Chương 5	265
87. Q.4 - Chương 6	268
88. Q.4 - Chương 7	270
89. Q.4 - Chương 8	273
90. Q.4 - Chương 9	276
91. Q.4 - Chương 10	279
92. Q.4 - Chương 11	282
93. Q.4 - Chương 12	285
94. Q.4 - Chương 13	288
95. Q.4 - Chương 14	290

96. Q.4 - Chương 15	293
97. Q.4 - Chương 16	296
98. Q.4 - Chương 17	299
99. Q.4 - Chương 18	303
100. Q.4 - Chương 19	306
101. Q.4 - Chương 20	309
102. Q.4 - Chương 21	312
103. Q.4 - Chương 22	315
104. Q.4 - Chương 23	318
105. Q.4 - Chương 24	321
106. Q.4 - Chương 25	324
107. Q.4 - Chương 26	327
108. Q.4 - Chương 27	330
109. Q.4 - Chương 28	333
110. Q.4 - Chương 29: Đến Hẹn Năm Năm	336
111. Q.4 - Chương 30: Tập Mãi Thành Thói Quen	340
112. Q.4 - Chương 31: Ván Cờ Tình Yêu	344

Một Phần Trái Tim



Giới thiệu

Nếu đã đọc truyện của Đan Đan hẳn bạn sẽ nhận ra giọng văn quen thuộc của cô, cách miêu tả tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-phan-trai-tim>

1. Q.1 - Chương 1

Mở đầu

Nửa đêm, tỉnh dậy!

Cảm giác duy nhất là lạnh.

Sét đánh ư?

Một tia sáng bạc xẹt qua bầu trời đêm yên tĩnh, chiếu lên màn trời sáng ngời nổ “Đoàng” một tiếng, ngay cả lớp kính thủy tinh cũng bắt đầu rung động. Khí lạnh tràn vào phòng, Tống Dư bị hơi lạnh làm tỉnh, theo trực giác tìm kiếm chiếc chăn bông ở bên nhưng chỉ chạm vào khoảng trống lạnh giá.

Hơi lạnh làm lòng cô cũng bắt đầu hốt hoảng. Cô thông thả ngồi dậy, ngẩn người trên giường thật lâu rồi chỉ có thể mặc cho tịch mịch vô hạn quấn lấy mình.

Người đàn ông của cô, lại không về nhà. Từ sau chuyến đi Thượng Hải, mọi thứ đều đã thay đổi, thời gian anh ngăn người càng ngày càng dài, thời gian ở nhà cũng càng ngày càng ngắn. Cái “dài” và “ngắn” này, quỹ dị đến mức làm cô chẳng thể nào coi thường.

Đến Thượng Hải là vì chọn mua đồ kết hôn, nhưng mà họ lại gặp cô ta. Ở trong lòng anh vẫn mãi là hôn dẫu mộng đời, giấu người kia ở chỗ sâu nhất trong tâm hồn. Cô từng dùng vị trí bạn bè, chứng kiến tình yêu của họ, tình yêu hư vô ẩn hiện một đêm là nát kia. Anh từng yêu rất say đắm, người kia cũng thế.

Cuồng phong thổi qua tấm rèm cửa sổ thành một vũ điệu dữ tợn, hạt mưa lớn đánh vào khung kính, sàn nhà vàng nhạt vừa mới dọn kia nhanh chóng ướt nhẹp, ngay cả cây mã đề trắng tinh u nhả ở cửa sổ ấy cũng cúi đầu trong cơn mưa.

Thời tiết phía nam luôn ẩm thấp, nhưng đã lâu rồi, thật lâu rồi chưa có cơn mưa lớn như thế. Cô dẫm chân trần lên mặt đất, cũng chẳng thêm để ý cứ thế ném cây mã đề thanh khiết vào thùng rác.

Lại nói, nếu ngày kết hôn mà trời đổ mưa thì sẽ mưa thuận gió hoà. Với hôn lễ này cô chẳng hi vọng quá mức, chỉ cần thuận lợi là tốt rồi.

Có người nói, nếu ngày kết hôn đó mà mưa, chắc cô dâu sẽ là một nhân vật rất lợi hại, đôi vợ chồng mới chắc chắn sẽ không tránh được bị bạn bè trêu chọc, nói anh lấy vợ thật khủng khiếp quá đi, lại có thể hô mưa gọi gió, đúng là chẳng dễ chọc. Cô hiểu, bản thân mình quả thật không dễ chọc. Cô rất mạnh, ít nhất, trong mắt rất nhiều đàn ông, cô cũng quá mạnh, là một người phụ nữ mạnh mẽ. Đó là loại muốn là được, hơn nữa tính cách vô cùng tự tin, trong lòng đàn ông cô thật sự không đáng yêu. Cô mãi mãi chẳng thể giống như cô bạn thân Đỗ Hiểu Văn với giọng nói mềm mại, luôn làm đàn ông dừng chân lưu luyến, hận không thể khoét trái tim ra mà yêu thương kia.

Cô xoa xoa bụng phẳng, có chút đói.

Trong quá khứ, cô vì một dự án hoặc vì một công việc mà không ăn uống đến một ngày một đêm, công việc mười phần mã lực cũng chưa từng cảm thấy mệt mỏi hay đói khát. Bởi lẽ, cô phải giúp người đàn ông của cô quản lý giang sơn, vương quốc của anh, cô không thể nói một tiếng mệt! Có điều, bây giờ đã khác rồi.

Cô mở tủ lạnh, theo thói quen lấy hộp rau salad ra, trộn qua một chút, nhưng rau xà lách lạnh lẽo mang theo mùi vị khoan khoái vừa mới đưa vào, đang định nuốt xuống, cô lập tức nhớ đến cái gì, che miệng lại, chạy vào nhà vệ sinh, vội vàng nôn ra tất cả. Chỉ là nôn thôi mà, cảm giác buồn nôn lại ngày càng nhiều làm cho cô thiếu chút nữa ngay cả nước vàng trong dạ dày cũng nôn ra, thật vất vả dạ dày cô mới trống rỗng, bên cạnh vẫn trống trơn vắng vẻ, không hề có một tiếng ân cần, không có bất kỳ ai hỏi một câu: Dư Văn, em có khỏe không?

Gian phòng chính thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở của mình cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Cả gian phòng trống trơn, trống trơn đến mức dù cô có đi đến góc nào, cũng chỉ có một cảm giác trống rỗng đáng sợ.

Như là một ngôi mộ...

Nhưng mà, đây là nhà mới của anh, nhà tương lai của hai người họ. Chỉ là bây giờ, nơi này lại chỉ có mình cô.

Người đàn ông của cô đã biến mất suốt 48 giờ, ở công ty cũng không thấy bóng dáng anh, thậm chí điện thoại di động cũng tắt máy. Cô mơ hồ có thể cảm giác được, tất cả đều sai rồi.

Cho mình một ly nước ấm, cô bắt đầu từ từ súc miệng cho đến khi cổ họng biến mất cảm giác kia, sau đó cô bắt đầu mở nước, ngâm gạo vào nước lạnh. Giờ cô đã khác, không thể lại ăn kiêng giống trước kia.

Chờ trong nửa giờ, cô bắt đầu đun nước, lấy một bữa sáng từ tủ lạnh ra, nấu nấu, chuẩn bị bốn món đơn giản thích hợp cho hai người. Tiếp theo, cô đổ nước sôi vào bát đầu dùng lửa lớn hầm cháo. Mỗi động tác của cô đều không lộn xộn, kiên định tự nhiên, như là tác phong làm việc của cô vậy. Nhưng trên thực tế, cô lớn lên trong hoàn cảnh giàu có, nửa năm trước còn là tiểu thư được nuông chiều từ bé đến mười ngón tay cũng không phải dính nước, hôm nay lại có thể nấu canh, là từ khi đính hôn với anh, vì anh mà cô học được.

Làm nốt món cuối cùng, cô dùng mấy phút đồng hồ để ngăn người, trong đầu trống rỗng. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại cắt đứt yên tĩnh, quanh quẩn trong phòng từng tiếng một. Cô bình tĩnh.

Là ai? Chắc là anh rồi.

Lúc này, lý do không về nhà lại là gì đây? Trong một tháng này cô đã nghe rất nhiều lý do viện cớ rồi, lúc này là công việc hay là xã giao bạn bè? Dù sao mặc kệ là lý do gì, trong lòng cô sáng như gương, hiểu rằng tất cả chỉ là viện cớ.

“Alô.” Cô bình tĩnh nhận điện thoại.

Bây giờ số lần anh không về nhà nhiều lắm, cô không muốn lại như những lần trước, vừa làm việc vừa ngóng ra cửa, cho đến bây giờ đã quá mệt mỏi rồi, tự đi ngủ thôi. Nếu không phải vì sét đánh, cô sẽ không tỉnh dậy. Cô luôn tự chăm sóc bản thân mình rất tốt.

“Dư Vấn, là anh đây.” Quả nhiên là Hạ Nghị.

“Ừ, anh nói đi.” Nét mặt cô vẫn thản nhiên như thế.

Tình yêu quá nồng nhiệt sẽ làm anh sợ, cho nên cô tự duy trì tình cảm thản nhiên là được rồi.

“Dư Vấn, anh có việc muốn nói.” Rất kỳ quái, hôm nay giọng anh nghe thật nặng nề, làm cô có dự cảm không tốt khó hiểu.

“Anh nói đi.” Ở trong công ty hai người họ vẫn quen nói chuyện như thế.

Có điều.

“Dư Vấn, thật có lỗi... Anh không thể kết hôn với em.” Do dự, đó chỉ là trong thoáng chốc mà thôi, giọng điệu và thái độ của anh cũng rất kiên quyết, nghe được ra đã hạ quyết tâm rồi.

Cho dù lúc trước đã có dự cảm cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đối mặt với sự thật thì cả trái tim vẫn bị bóp nghẹn lại. Chỉ trong chốc lát, hầu như không thể thở nổi.

“Lý do.” Ngay cả chính cô cũng khó tin, cô lại dùng giọng điệu muốn giải thích.

“Anh quyết định sống chung với Hiểu Văn!” Anh nói chắc nịch.

Mỗi lần, anh chỉ cần dùng giọng điệu nói chuyện như vậy, có nghĩa là chuyện đã không thể thay đổi được nữa. Nhìn đi, cô hiểu anh mà, vì trước khi chưa yêu nhau, họ đã là đồng nghiệp và bạn bè được hai năm.

“Hai người giờ đang sống chung?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Ừ, anh yêu cô ấy, anh đã thuyết phục cô ấy dừng lập gia đình nữa!” Anh không hề e dè đến cảm nhận của cô.

Bởi vì, đau nhiều không bằng đau ít.

Bởi vì, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa.

Bởi vì, tình yêu của anh là thủy chung, trong trái tim mãi mãi chỉ có một người.

Anh không lừa được bản thân.

Một khắc kia nhìn thấy Hiểu Văn, anh vốn nghĩ chỉ là gió thoảng mây bay, nhưng tình cảm của anh bắt ngờ khắc sâu mất rồi, nếu lừa bản thân đó không phải tình yêu, ngay cả mình cũng không phục.

Cô cũng không bắt ngờ, bởi vì tiếng nói của cây mã đề nằm trong thùng rác kia là “trung trình không dối”, đó là thứ Hiểu Văn yêu nhất, mà anh chưa bao giờ từng hỏi qua Tống Dư Vấn cô, thích thứ gì, thích hoa gì...

“Tám mươi bàn ngày mai, anh tính thế nào?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Thật có lỗi, anh sẽ báo cho từng người bạn một, còn có khách....” Hơi thở của anh trầm ổn, nói lên sự thu xếp của mình.

Nếu không gặp lại Hiểu Văn, cả đời anh có lẽ cứ đi cùng Dư Vấn như thế, dù sao, trong sự nghiệp Dư Vấn là đồng nghiệp tốt, trong cuộc sống, cô là bạn gái hoàn mỹ không có tật xấu gì.

“Anh cảm thấy, cha mẹ chúng ta có chịu được đả kích này không, bỏ tất cả thể diện sao? Hai người chúng ta về sau sẽ thế nào trong giới kinh doanh? Còn nữa, nếu chúng ta kết thúc, công ty sẽ thế nào?” Cô liên tục đặt vấn đề.

Cô không xin anh, người đàn ông một khi bị tình yêu chi phối ý nghĩ, cầu xin chỉ làm mất tôn nghiêm của phụ nữ. Cô chỉ nói sự thật, bày ra trước mắt cho anh, “Công ty tuy quy mô không lớn, nhưng đó là tâm huyết của hai người chúng ta, phần lớn bộ phận tài chính cũng là do hai nhà chúng ta duy trì, cha anh mong chờ biết bao vào anh? Nếu chúng ta chia tay, anh sẽ chia đôi công ty à?” Nếu để cô tiếp tục hợp tác kinh doanh với anh, thì thật là nằm mơ!

“Dư Vấn...”, Giọng anh nghiêm túc

Anh biết, anh cũng rất rõ ràng, cho nên mới có thể do dự, kìm nén lâu như vậy. Anh hiểu được, anh không còn là công tử nhà giàu kia đắm mình trong ngọt ngào vài năm trước.

“Anh rất hiểu, không có em công ty không được như ngày hôm nay.” Anh rất cảm kích cô.

Cho nên, anh hiểu tầm quan trọng của cô với công ty? Dư Vấn cười lạnh dưới đáy lòng.

“Cả công ty để lại cho em, ngày mai anh sẽ làm thủ tục chuyển nhượng cổ phần.” Anh không thể dây dưa nữa. “Đây coi như là đền bù cho em và người nhà em!” Anh từ bỏ, không cần gì cả.

Cô ngây người.

“Anh yêu Hiểu Văn, cho nên anh nguyện ý làm lại từ đầu vì cô ấy.” Dư Vấn nói ra vấn đề, anh đã suy nghĩ, kết quả cuối cùng, vẫn là anh nguyện ý dùng hai bàn tay trắng làm lại từ đầu với người mình yêu.

Cho dù hiện tại có áp lực cuộc sống, nhưng anh vẫn là người cố chấp từ xưa.

Tâm tình của Dư Vấn nhất thời chìm nặng xuống. Cô bắt lấy một tia lý trí cuối cùng, “Đưa điện thoại cho Hiểu Văn đi, em có lời muốn nói với cô ấy.”

“Có chuyện gì nói với anh!” Thái độ của anh cảnh giác, cẩn thận bảo vệ người mình yêu.

“Sao vậy, Hạ Nghị, chỉ là lời nói của bạn bè cũng không được ư?” Cô cười lạnh lùng.

Dạ dày trống rỗng đã bắt đầu thắt chặt đau đớn. Đau quá, mệt mỏi quá.

Thấy cô nói đến mức này, người phụ nữ bên cạnh đã kéo tay áo anh, anh đành phải giao điện thoại lại cho Hiểu Văn.

“Dư Vấn, cậu thế nào...” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, bất an không yên.

“Xin chào.” Cô không khỏe, cô tuyệt không khỏe, đối mặt với hiện thực tàn khốc, cô có thể thế nào?

“Lần trước gặp, cậu nói mình sắp kết hôn, kế hoạch hôn lễ thế nào?” Giọng điệu của Dư Vấn, vẫn nhẹ nhàng.

“...” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hít thở gấp gáp của Hiểu Văn.

Rõ ràng vừa rồi Hạ Nghị đã nói cho Dư Vấn, cô tin Dư Vấn không thể không nghe thấy.

“Tuy chỉ thấy mặt một lần, nhưng mình thấy Cjoon không tồi, đàn ông làm trong quân đội, tính kỷ luật cao, luôn đáng tin cậy so với đàn ông trong xã hội.” Cô cười nhẹ nói, đáng vẻ chỉ là nói chuyện tào lao. “Hiểu Văn, đàn ông như vậy có thể cho cậu cảm giác an toàn.”

“Dư Vấn, mình với... anh Nghị, là yêu nhau thật lòng... xin, xin cậu có thể chúc phúc cho chúng mình...” Dù rất khó mở miệng, nhưng Hiểu Văn vẫn cố lấy dũng khí nói.

Cô biết, từ thời khắc nói những lời này, tình bạn của các cô đã hoàn toàn chấm dứt rồi. Tình bạn của phụ nữ, có nhiều lúc, cũng thật yếu ớt.

Dư Vấn rất mạnh, khi đi học, cô đã biết cô ấy mạnh thế nào, đặc biệt có nhiều can đảm đối mặt với người bắt nạt cô, luôn ở bên cạnh cô, chưa bao giờ giả dối. Đã từng, Hiểu Văn từng quen được Dư Vấn che chở. Hiện tại, cô lại thành kẻ địch của Dư Vấn. Nói không sợ đó là giả.

“Thật tình yêu nhau? Chúc phúc?” Dư Vấn cắt ngang lời cô, mỉm cười, “Hiểu Văn, cậu và anh Nghị làm sao vậy? Các người nói yêu thì yêu, nhưng đây là chuyện tám trăm năm trước, không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng ta, cậu muốn kết hôn, mà mình cũng muốn lập gia đình, chờ về sau khi cả hai cùng có con thì hẹn gặp mặt.”

“...” Hiểu Văn nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, rõ ràng anh Nghị đã nói rõ sự thật, nhưng thái độ của Dư Vấn lại rất tự nhiên.

“Hiểu Văn, mình nghĩ mình nên giải thích chuyện của mình một chút, Tổng Dư Vấn mình không có thói quen tranh giành, cũng không làm chuyện có lỗi với bạn bè, mình và anh Nghị đã ở chung hai năm sau khi cậu đi.”

“Mình... biết rồi, anh ấy cũng đã nói.” Hiểu Văn không nâng nổi đầu lên.

Bởi vì hiện tại người có lỗi với bạn là cô.

“Năm đó là cậu không tin tưởng anh Nghị, cho rằng anh ấy không cho cậu cảm giác an toàn, là cậu tự buông đoạn tình cảm này, tự bước đi, làm tổn thương anh Nghị.” Dư Vấn nói rất rõ ràng, “Cậu cảm thấy bây giờ phần tự tin này đã đủ, có thể điều khiển anh ấy.”

“Đúng...” Năm đó là cô sai, sai vì tuổi còn trẻ, sai vì quá yêu, mới lo được lo mất, mới không ngừng nghi đoán, mới không có tự tin.

“Mình đã mang thai sáu tuần rồi, hôm nay vừa đi kiểm tra.” Không cho cơ hội, không nói nhảm, mặt cô không biến sắc tuyên bố.

Quả nhiên bom này vừa ra, Hiểu Văn bị dọa đến cả người cũng ngây dại. Cho nên Dư Vấn mới lựa chọn thời cơ thích hợp để nói.

Hiểu Văn hoàn toàn hoảng loạn, hơi thở cũng dồn dập, “Hai người, hai người...”

“Tôi ở với anh Nghị hơn hai năm, cậu nghĩ tôi chỉ biết lấp chần nói chuyện phiếm thôi ư?” Cô thầm xin ông trời đó là thật.

“Chúng mình, chúng mình...” Hiểu Văn căn bản không phải đối thủ của cô, nháy mắt đã bị tin tức này đả kích đến tan nát.

“Tôi không ngờ giờ hai người đã phát triển thành giai đoạn này, chuyện này đối với tôi là vô nghĩa! Tôi chỉ hỏi cậu, các người tính thu xếp cho con tôi thế nào?” Giọng điệu Dư Vấn bắt đầu dồn ép. “Các người sắp sống chung, sau đó bàn bạc muốn giết con tôi? Thế thì cả đời các người đều công theo đứa bé, dùng bất an cả đời trả lại lương tâm của các người!”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy theo trán Hiểu Văn xuống, một luồng sóng nhiệt lại tràn vào hốc mắt cô. Cô nào dám, cô nào dám?

“Hay là, cậu chuẩn bị tiếp nhận con tôi? Cậu hiểu tính tôi, đồ người khác tôi không tham, nhưng thứ thuộc về tôi, đến chết tôi cũng không buông!” Con với anh Nghị, cô không thể buông!

“Bây giờ tất cả mọi người đều biết anh Nghị là chồng tôi, là người đàn ông của Tổng Dư Vấn liêu lĩnh tôi, các người muốn sống chung, để cho tôi một hôn lễ không có chú rể, cậu coi thể diện của Tổng Dư Vấn tôi là gì?” Giọng cô bắt đầu nghiêm lại: “Hiểu Văn, tôi nói cho cậu biết, không có tình yêu Tổng Dư Vấn tôi vẫn có thể sống, nhưng mà nếu như các người ngay cả tôn nghiêm cũng không để lại cho tôi, tôi sẽ cho các người một kết cục đáng sợ!” Anh không cần gì phải không? Được, vậy cô sẽ để anh từ nay về sau biến mất khỏi thương giới!

Ngay cả thở cũng bắt đầu khó khăn. Cùng trường mười mấy năm, cô hiểu tính Dư Vấn thế nào, để đạt được mục đích, cô đã cố chấp, mạnh mẽ chiến đấu ra sao.

“Cho nên, đừng có nói chuyện yêu hay không yêu với tôi, vui vẻ chút, cho vợ chồng tôi, cho con của tôi yên tĩnh chút, im lặng biến đi!” Nói xong một câu cuối cùng, sắc mặt Tống Dư Văn không hề thay đổi cúp điện thoại.

Cô biết cô đã thắng. Cô biết nhược điểm của kẻ địch. Đỗ Hiểu Văn không phải là một cô gái xấu. Mà là cô.

Cô vừa mới cúp điện thoại thì tiếng chuông lập tức lại vang lên, hơn nữa còn vang không ngừng. Cô không nhận. Bởi vì cô biết là ai. Người chồng tương lai của cô, chắc chắn muốn chất vấn cô, người phụ nữ mình yêu cuối cùng đã bị nói gì, làm hại sắc mặt cô ấy tái nhợt. Cô cũng có thể dự đoán, bởi thắng lợi đã trong tầm mắt, ít nhất cũng đã mơ hồ... Đỗ Hiểu Văn sẽ biến mất, giống như nàng tiên cá, sẽ biến mất.

Cô thắng rồi. Nhưng mà trái tim cô không hề có một điểm vui sướng. Cô chỉ thẳng lưng, vẫn ngồi tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi trong không khí truyền đến mùi cháo khét.

Công ty chế tác quảng cáo Văn Nghị là một cái tên có tiếng, một công ty có quy mô lớn, nhân viên có chế độ lương tương đối khá, hơn nữa chỉ cần có năng lực, nơi này còn có đủ không gian cho những tài năng.

Lúc xế chiều, một bóng hồng cực kỳ xinh đẹp quyến rũ, đi giày cao gót, mặc tất đen, bước vào phòng kế hoạch.

Nửa giờ sau.

“Trương tiểu thư, thật có lỗi, bản thiết kế của cô không phù hợp với tiêu chuẩn của công ty chúng tôi, xin mời sang năm lại đến thi.” Giám khảo là một cô gái, ống tay áo trắng được xắn lên, cúi đầu nhấn một chữ “No” mạnh mẽ, biểu hiện vô cùng tự tin.

Một bản thiết kế lại bị loại. Ban giám khảo không lãng phí thời gian, giọng nói nhàn nhạt lại vang lên: “Người tiếp theo.”

Cho dù không cam lòng, cho dù tức giận, bóng hồng xinh đẹp cũng chỉ có thể buồn rầu bước ra khỏi phòng kế hoạch, nhưng mà, cô cũng không ra khỏi công ty, ngược lại còn lắc mông, bước vào cửa rộng mở của phòng giám đốc.

“Hạ tổng.” Nghe được tiếng chào hỏi, người đàn ông bên bàn làm việc ngược mắt lên.

Người đàn ông có gương mặt đẹp đến không tưởng. Bóng hồng xinh đẹp vui thầm, làm bộ ung dung đi đến, “Hạ tổng, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với ngài...” Âm cuối kéo rất dài, có thể dễ dàng làm tan chảy bất cứ người đàn ông nào.

Người đàn ông được gọi là Hạ tổng khẽ nhú mày, chỉ thấy anh nói lỏng cà vạt, khoe môi nhếch lên lộ ra nụ cười sâu mê người. Đây vốn là một người đàn ông có thể làm cho phụ nữ như si như cuồng. “Chuyện gì?”

“Hạ tổng, là thế này, chủ khảo công ty các ngài dường như có thành kiến với mỹ nữ, rất địch ý đó!” Bóng hồng xinh đẹp lại trực tiếp đi đến bên cạnh anh, ngồi xuống gần đó. Một bộ ngực lớn lao vào lòng, làm cho anh có thể ôm lấy hương thơm dịu mềm đầy cõi lòng.

“Thật không? Tôi dường như cũng có chút hiểu được.” Anh nhếch lên nụ cười thú vị, gạt đầu ra vẻ trầm tư.

“Hạ tổng, ngài thử xem bản thiết kế của tôi xem, nào có chán đến mức như thế.” Bóng hồng đỏ tự xưng là mỹ nữ kia mở bản thiết kế, bày ra trước mắt anh.

Chỉ là vị trí mở ra vừa vặn ở trước bộ ngực kiêu ngạo. Khe rãnh nhìn không sót một cái gì.

“34E à, hiếm có đấy, rất có tài...” Cảnh đẹp trước mắt làm nụ cười của anh càng sâu.

Anh rút bản thiết kế, giống như rất chuyên tâm cúi đầu nghiên cứu, “Có điều...”

“Hạ tổng!” Không cho có cơ hội. Có điều, người phụ nữ làm nũng một tiếng, nâng bộ mặt đẹp trai của anh lên.

Anh lại nhú mày, đẹp đến mức làm cho tim người phụ nữ đập nhanh hơn.

“Hạ tổng, ngài lấy vợ chưa?” Cánh tay ngọc như rắn nước, cuốn lấy cổ anh, mắt đẹp nhìn anh chăm chú, không nhin được hỏi.

“Con gái bảo bối của tôi mới có năm tuổi, sang năm sẽ vào tiểu học.” Anh không ngênh đón không cự tuyệt, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.

Nhưng chỉ có hơn ba mươi tuổi, còn trẻ như vậy, ngay cả con gái cũng đã năm tuổi? Mỹ nữ kinh ngạc, song lập tức tươi cười rạng rỡ bởi điều này không ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của cô. Mỹ nữ lấy thẻ từ túi da ra đưa đưa trước mắt anh, “Hạ tổng, tôi có thẻ miễn phí phòng vip khách sạn năm sao, muốn tặng cho ngài..”

“À? Cô muốn tặng tôi thẻ chiêu đãi miễn phí?” Anh cố ý lộ ra vẻ bất ngờ.

Mỹ nữ càng lại gần anh, mờ ám thối hơi bên tai anh, “Đương nhiên rồi, ngoài phòng khách sạn, tôi còn chiêu đãi miễn phí cái khác...” Cũng ám chỉ, “Chỉ cần Hạ tổng để tôi ở lại bên cạnh ngài...”

Cửa truyền đến tiếng giày cao gót “kịch kịch kịch”.

Chỉ là tiếng vang này từ xa đến gần vô cùng lão luyện, làm người ta có một loại cảm giác áp bức. Mỗi nhân viên công ty vừa nghe thấy tiếng bước chân này, cũng đứng phía sau cung kính nói: “Nữ vương giá lâm!”

Vì thế, vẻ mặt cười như không cười của anh càng rõ, chỉ thấy anh cúi người nhìn thẳng mỹ nữ, phun ra hơi thở nhẹ lên bờ môi của mỹ nữ giống như hôn cách không khí, mang đến cơn tê dại làm người ta không nói nên lời.

Bước giày cao gót ngừng lại, cửa văn phòng bị đẩy ra.

“Vị tiểu thư này, trước khi đến công ty phỏng vấn chẳng lẽ cô chưa học hành đầy đủ?”

Nhất thời, mỹ nữ bị mị lực của anh làm đầu óc choáng váng, chỉ có thể mở to đôi mắt mờ mịt.

“Cô ấy là vợ của Hạ Nghị, là cạp mẹ mười phần, ham muốn chiếm giữ rất mạnh, nếu có người dám động vào người đàn ông của cô ấy, bị chôn sống cũng không phải việc khó!” Giọng anh trầm xuống rất gợi cảm.

Mỹ nữ vẫn ở trạng thái ngây ngốc, nghe không hiểu lắm.

Một cô gái mặc vest hợp thời, tóc dài gọn gàng, trang trọng lại không mất đi vẻ thanh lịch đã đứng ở cửa, mặt không đổi sắc nhìn tròn khòì hài trước mắt.

“Nhưng, người đàn ông như tôi cũng tuyệt không khuất phục thế lực ác, bên ngoài có nuôi một, hai tình nhân cũng không là gì, đúng không?” Anh không nhìn cửa, ngược lại còn cười tươi hỏi mỹ nữ.

Mỹ nữ không phát hiện sự khác thường, vội vàng gật đầu như bả củi.

“Người đẹp, chỉ cần em gật đầu, dám chống đối với nữ vương nhà anh, núi vàng núi bạc, anh cũng nguyện ý dâng lên trước mặt em.” Anh cười đến rất vui, vô cùng vui mừng.

“Anh Nghị, bốn giờ em đi đón Thụy Thụy.” Lạnh lùng lên tiếng, cắt ngang không khí mờ ám.

Mỹ nữ bừng tỉnh, nhìn thấy chủ khảo đại nhân lộ ra vẻ đẹp và lạnh giá trước cửa.

Khi đôi mắt sắc bén bắn đến, dưới ánh sáng lạnh, mỹ nữ sợ hãi, cuối cùng cũng biết cái gì gọi là “Chôn sống không phải là việc khó”, cô còn chưa muốn chết, theo bản năng từ từ leo xuống ghế.

Anh chỉ tiếp tục nhúu mày, giống như khen ngợi biểu tình bình tĩnh của cô.

“Cuộc phỏng vấn là trách nhiệm của anh.” Cô dằn dò, dừng một chút, lại quét người phụ nữ kia một cái: “Nhưng sau kiểm tra, nếu dùng con đường bất chính vào làm nhân viên, tôi sẽ mời cô cuốn gói khỏi đây!” Đã đến giờ đón Thụy Thụy, không thể để con gái chờ một mình trong phòng học trống, vì thế, cảnh cáo xong, cô đứng thẳng lưng, lập tức xoay người bước đi.

“Cộp cộp cộp” Tiếng bước chân, càng lúc càng xa. Cảm giác áp bức làm mỹ nhân hóa đá, thật lâu không thể khôi phục nụ cười tự nhiên.

Cuốn gói ra đi...

“A, ha ha, Hạ tổng, cô ấy là...” Vì thế liền xác minh nghi ngờ.

“Vợ tôi đây.” Anh rất thẳng thắn trả lời.

Quả nhiên!!!

“Hạ tổng, vợ anh thật là dữ!” Nét mặt mỹ nữ còn đông cứng, cả người không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Anh không thành ý nhún nhún vai, “Đúng vậy, rất dữ, dữ với mọi người không chê vào đâu được.”

Không cười, tuyệt không buồn cười.

“Hạ tổng, tôi, tôi đi trước!” Mỹ nữ cầm lấy túi xách, muốn tránh người.

Anh kỳ quái, “Không phải có thể chiêu đãi miễn phí muốn tặng tôi à?” Sao nói mà không suy nghĩ gì hết thế?

“Hạ tổng, ngài cũng có vợ, cũng có con gái rồi, còn lấy cô gái nhỏ như tôi ra đùa làm gì?” Mỹ nữ cười gượng.

Anh nhúu mày, là đáng về anh đang đùa ư?

“Quên đi, quên đi, chịu không nổi ngài đó!” Mỹ nữ hé ra mặt khóc tang, lựa chọn thẻ vip nhất nhét vào tay anh: “Cho anh, cho anh, được rồi chứ?” Bỏ trốn mất dạng.

Nhìn bóng hình xinh đẹp chạy trốn kia, anh nhăn trán. Lại được thẻ khách sạn miễn phí.

Anh cúi đầu cười, tiếng cười càng lúc càng lớn.

2. Q.1 - Chương 2

Thật ra, cô gặp anh còn sớm hơn cả Hiểu Văn, cũng yêu anh sớm hơn.

“Em Tổng, gia nhập hội học sinh của bọn chị đi, em cũng biết chị sắp tốt nghiệp rồi, chị phải tìm một người tốt nhất để nối nghiệp!” Hội trưởng hội học sinh hằng hái thuyết phục cô.

Nhưng biểu tình của cô vẫn thản nhiên như cũ, “Vì sao lại là em?” Nhiều người chủ động muốn tham gia hội học sinh như thế, vì sao lại chọn trúng cô căn bản không hề xin vào?

“Làm ơn đi mà, ai chẳng biết Tổng Dư Văn em là hội trưởng tài năng nhất từ cấp 2 trường XX?” Phóng mắt trong những học sinh mới, học sinh cũ, thật sự không thể tìm thấy người thích hợp hơn cô. Vàng đến đâu cũng sẽ phát sáng, dù có đổi trường, nhưng Tổng Dư Văn cô vừa vào trường đã làm người khác chú ý rồi!

“Ba năm trung học, em chỉ định chuyên tâm học hành.” Cô không cần suy nghĩ liền từ chối.

“Hội học sinh sẽ là một môi trường tốt!” Hội trưởng không buông tay.

Dư Văn nở nụ cười, trong nụ cười là tự tin tràn ngập, “Chị à, em đã ở trong môi trường đó ba năm rồi, giờ cần gì phải lãng phí thêm ba năm nữa?” Cô có kế hoạch sống của cô, ba năm trung học dốc hết lực, cố gắng thi vào trường đại học tốt.

Cứ như vậy, một khuyên một từ chối, trong vô tình hai người đã đi đến văn phòng hội học sinh.

“Hạ Nghị, chúng ta thật sự phải mượn thiết bị của công ty điện ảnh, đến công ty xin tài trợ à? Đây có được không? Không phải tự làm bẽ mặt ư?” Trong hội học sinh truyền đến tiếng thảo luận náo nhiệt.

“Kinh phí của trường chỉ có hạn, nếu chúng ta muốn chuẩn bị tốt hơn cho trận đấu này, thì chỉ có mượn sức mạnh của xã hội!”

Dư Văn bất giác bị gương mặt trẻ tuổi đầy khát vọng ở bàn hội nghị kia hấp dẫn.

“Nói thì dễ, nhưng làm mới khó đó.”

Bóng người kia vốn đang chậm chậm nói, khi bị hỏi câu nghi ngờ lập tức bỏ bản kế hoạch sang bên, lộ ra nụ cười đẹp rạng rỡ: “Cho nên mình không ép mọi người, ai đồng ý với mình có thể giơ tay lên!” Nụ cười như ánh mặt trời trên mặt, nhưng lại có sức mạnh có thể áp đảo không còn một tiếng phản đối. Khi đó, cô dường như nhìn thấy một đường sáng.

“Cậu ấy là trưởng ban tổ chức trong hội học sinh, rất nổi tiếng, rất có phong độ của đại tướng đó! Năng lực của cậu ta rất mạnh, thật khó tin, cậu ta mới chỉ tham gia hội học sinh thôi, là học sinh mới đấy!” Hội trưởng giới thiệu.

Vì thế, ma xui quỷ khiến, cô lại dễ dàng bị khơi tính hiếu chiến, gật đầu, nghiêm túc nói với đối phương: “Được, em vào hội học sinh, nhưng, em muốn đảm nhiệm trưởng ban tổ chức.”

Hội trưởng cả kinh: “Em muốn phân cao thấp với cậu ta ư?”

Một đường vội vàng, khi cô đến trong phòng học chỉ còn lại hai ba đứa bé. Mà miệng con gái đã chu ra.

“Thụy Thụy, xin lỗi, tha thứ ẹ nhé!” Cô vỗ tay cầu xin tha thứ.

Cô rất kiêu ngạo, trong cuộc đời cũng không cúi đầu với ai, cho dù là Hạ Nghị, dù thương anh cũng không thể bắt cô bỏ tôn nghiêm và kiêu ngạo đi xin, nhưng con gái lại khác, hoàn toàn là khắc tinh của cô.

“Hừ!” Dù đã ngồi ăn cơm trong nhà con gái có đôi mắt sáng rất giống ba, nhú lại như cụ già, cái cằm thanh tú của nó héch lên rất cao, đáng vẻ không dễ dàng tha thứ cho cô.

“Mẹ không phải đã đồng ý đưa con đến KFC sao?” Cô lấy lòng nói.

“Hừ!” Như vậy đã muốn hối lộ nó à?

“Đừng hừ nữa, con muốn thế nào?” Đối mặt với khách hàng, cô tuyệt đối là cao thủ đàm phán, nhưng đối mặt với bảo bối của cô, cô lại bình bại như núi đổ.

“Vì sao mẹ lại muộn?” Thụy Thụy của cô cũng không phải không có đạo lý, nhưng cũng là đạo lý hợp tình hợp lý.

“Ai...” Còn không phải bị con ngựa giống như ba nó làm hại? Cô phải tốn thời gian, gọi vài cuộc điện thoại, xác định Hạ Nghị sẽ không gây rắc rối!

“Đó là hôm nay công ty có thông báo tuyển dụng...” Giọng cô càng ngày càng nhẹ.

Chuyện của người lớn, cô không bao giờ nhiều lời nữa câu trước mặt con gái.

“Mẹ, tiền có thể không kiếm, tuổi thơ của con rất ngắn, rất quý!” Con gái ra dáng, còn nhỏ đã dạy dỗ cô.

“...” Cô cũng hết chỗ nói rồi, trẻ con bây giờ ngày càng lợi hại hơn.

“Trở về viết năm mươi lần “Bốn giờ hai mươi phút phải đi đón Thụy Thụy.” Thấy mẹ hôm nay chỉ muộn 10 phút, xử lý thoáng chút đi.

Dư Vấn vừa bày thức ăn trước mặt con gái, vừa dờ khóc dờ cười, “Mẹ bận nhiều việc, hôm nay muộn rồi, ngày kia giao bản kiểm điểm sau, được không?” Hy vọng hôm nay đừng xui như lần trước, lại gặp khách hàng, làm đối phương nhìn thấy cô như thế, hoàn toàn mất hình tượng.

Việc? Nghe chữ này, mắt Thụy Thụy sáng lên. “Hôm nay hình như là ngày kỷ niệm kết hôn của ai nhỉ, thảo nào không cần con gái!”

Ngày kỷ niệm kết hôn? Dư Vấn vẫn cười bình tĩnh, chỉ là thoáng nhặt vài phần: “Thật không? Mẹ cũng không nhớ rõ...”

“Mẹ, mẹ lại không nhớ à?” Thụy Thụy buồn chán hét lên.

“Mẹ và ba con nhiều việc lắm, sao có thể nhớ những chuyện vụn vặt đó.” Ngày kỷ niệm kết hôn, với vợ chồng mà nói, có gì đặc biệt hơn người đó? Dù sao, cô cũng chưa từng có một lần.

Nghe vậy, Thụy Thụy xịu mặt, “Vậy xin hỏi bà mẹ bận rộn, tối hôm nay mẹ muốn đi đâu?”

“Ăn cơm với khách hàng.”

“Gặp mặt khách hàng, cần xịt nước hoa nặng mùi như thế ư?” Làm hại nó tưởng là hẹn hò với ba. Quả nhiên là nó quá ảo tưởng rồi, ba và mẹ hình như chưa bao giờ hẹn hò! Thật là kỳ quái, có đôi khi cảm thấy ba là người rất lãng mạn, nhưng mà với mẹ, sao lại biến thành đôi vợ chồng già không còn hứng thú lãng mạn chứ?

“Mùi khách hàng kia miễn cảm, vì thế anh ta cũng không dám thân mật quá đáng!” Mùi nước hoa nồng làm cho đối phương hắt xì không thôi, sẽ bận đến mức không có cơ hội động tay động chân. Có đôi khi, ngay cả cô cũng thấy kỳ quái, cô chỉ có thể hoàn toàn thả lỏng trước mặt con gái, không gì không thể nói, biến thành một Tổng Dư Vấn ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

“Mẹ, mẹ hư quá!” Thụy Thụy cả ngày bị mẹ tiêm nhiễm lập tức trách cứ.

Nhưng mà, vì sao không phải là ba đi xã giao với ông chú kỳ quái kia? Được rồi, nếu nó hỏi, mẹ nhất định sẽ nói cho nó, vì ba con ngoài mặt thì cười ha hả, nhưng gặp vấn đề nguyên tắc lại tuyệt đối không nhượng, mẹ sợ đắc tội với khách hàng lớn.

Cô cười cười, đang muốn nói gì đó với con gái, ánh mắt, lại bị một bóng người cao lớn ở khu đồ chơi hấp dẫn, làm cô kích động đứng lên.

Hả? Ai làm mẹ hứng thú thế? Thụy Thụy nhìn lại theo ánh mắt cô, đầu tiên cũng nhìn không rõ: “Hình như dáng vẻ khá đẹp, rất khôi ngô, rất anh tuấn.” Nghi ngờ, “Mẹ, mẹ thích à?” Giống như Ngô Ngạn Tổ nó thích, thì ra mẹ cũng có hứng với trai đẹp?

“Thụy Thụy, con ở đây chờ một chút, mẹ nghĩ cách đi làm quen một người!” Tính cách hiếu chiến, làm cô nóng lòng muốn thử.

Thụy Thụy kinh ngạc, bình thường mẹ rất ít khi muốn kết giao bạn bè, càng ít muốn để nó lại một mình!

“Ông ta chẳng có gì đẹp cả!” Sợ mẹ sa lầy, Thụy Thụy chạy theo.

Ba nó là người đẹp trai nhất thế giới đấy! Hắc hắc, đương nhiên, không tính Ngô Ngạn Tổ trong đó.

“Lưng hổ này, eo gấu này, nhìn thế nào cũng chán!” Tuổi còn nhỏ, tầm mắt cũng cao, khi phê bình người đến rất cay nghiệt tuyệt không hàm hồ. Hoàn toàn là chân truyền của ba.

Nhưng những lời này không thể ngăn cản quyết tâm tiến lên của mẹ.

Chỉ thấy, mẹ giả vờ hiền lành bắt đầu bắt chuyện với đối phương, chàng trai khôi ngô kia cuối cùng cũng nghiêng mặt lại, Thụy Thụy đang uống Coca, phun ra nói: “Chú Triệu!”

3. Q.1 - Chương 3

Người phụ nữ đến gần trước mắt anh, anh không nhận ra.

“Hi, bác sĩ Triệu, lại gặp mặt!” Một khi đã xác định mục tiêu, cô liền triển khai hành động, không dài dòng là tác phong làm việc nhất quán của cô.

“Xin hỏi, cô là...” Anh cũng không muốn đứng dậy, cảm thấy đôi mắt trên khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát này rất xa lạ.

Nhưng mà, nếu cô nhận được anh, cũng gọi anh là bác sĩ Triệu, như vậy có nghĩa cô chắc từng là người nhà bệnh nhân của anh.

Trên thực tế, Triệu Sĩ Thành không nhớ được dáng người, bình thường anh chỉ nhớ cao thấp gầy béo, lớn tuổi hay trẻ tuổi với người lạ. Các y tá phòng khám biết rõ cũng chỉ cười, anh cũng không nghĩ mình lại tệ như thế. Chỉ là về phương diện này, anh có vẻ ngốc nghếch chậm hiểu.

Dư Vấn cười bất đắc dĩ, bởi vì cô đã đoán được kết quả này, “Tổng Dư Vấn.”

Sau đó, cô rất kiên nhẫn khua tay thuyết minh: “Tổng trong triều tổng, Dư trong cho, Vấn trong Vấn Đình Giang Hồ*.”

*chiếm đoạt giang sơn

Lần này, hy vọng anh có thể nhớ kỹ.

“À, Tổng tiểu thư.” Nhưng mặt anh lại hồ hững rõ ràng, quan hệ với người khác cũng không quá thân. Hơn nữa, bởi vì trên người cô đặc mùi nước hoa, anh còn cau mày, lui vài bước.

Dư Vấn hiểu rõ, chỉ sợ mình lại gặp xui.

“Bác sĩ Triệu, tôi và con gái tôi chỉ có hai người, nếu không chê anh đưa cháu gái anh đi ăn cơm với chúng tôi đi!” Người trong nhà ăn rất nhiều, Dư Vấn thuận tiện đưa ra lời mời.

Cô sớm đã thấy anh đứng ở khu đồ chơi, là vì anh đi cùng cháu gái mười tuổi của anh. Không phải lần đầu tiên cô hẹn người đàn ông này, dù sao mỗi lần anh cũng đã quên mặt cô, cho nên dù bị từ chối, cho dù lần sau gặp lại, Dư Vấn cũng không cảm thấy có gì mà xấu hổ.

Nhưng Thụy Thụy ngồi ở bàn cơm bốn người bên kia, khuôn mặt nhỏ đã xấu hổ lắm rồi. Mẹ đúng là gan dạ dũng cảm!

“Thật có lỗi, không tiện đâu.” Triệu Sĩ Thành thản nhiên từ chối.

Lại bị từ chối. Nhưng không sao, một khi đã có mục tiêu, cô sẽ bám riết không tha, như là thái độ làm việc của cô vậy. Cô nhất định phải trở thành bạn với bác sĩ Triệu.

Khi Dư Vấn lại muốn nói điều gì đó.

“Tôi giành chỗ cho vợ chưa cưới của tôi.” Triệu Sĩ Thành thản nhiên trả lời.

Vợ chưa cưới? Cô nghe bệnh nhân nói, tháng trước bác sĩ Triệu hình như đã đính hôn.

“Được rồi, tôi không quấy rầy bác sĩ Triệu hẹn hò nữa.” Vì thế, cô rất thức thời, rất phong độ mỉm cười bước đi.

Lần sau quen cũng không vội, nhưng lại không thể để lại ấn tượng cho người ta rồi. Quay lại vị trí của con gái, Thụy Thụy đang nhú mày, nhiều hứng thú ngó cô chăm chú.

“Mẹ, trước kia mẹ theo đuổi ba thế nào? Tốn nhiều công không?” Dáng vẻ con gái nhú ày, vô cùng giống với chồng cô.

“Uống sữa của con đi!” Cô xoa đầu con gái, từ chối trả lời.

Cô chú ý tới, nó cố ý lộ da gà ăn chỉ còn miếng nhỏ, nhưng sữa lại không uống một ngụm.

Dư Vấn vội cầm cô ca trước mặt mình, mắt trầm xuống: “Thụy Thụy, con dám thừa cơ trộm uống Côca của mẹ?”

Xong đời! Thụy Thụy vội vui mặt xuống.

“Con nhớ ra ẹ!” Dư Vấn nghiêm khắc nói.

Thật ra, Triệu Sĩ Thành có điểm phản cảm với cô gái đến gần anh. Rất rõ ràng, cô gái này dùng mảnh khỏe giao tiếp, tuyệt đối cũng đủ để làm đảo lộn thế giới của đàn ông.

Anh là đàn ông bình thường, cũng không thích loại phụ nữ chạy quanh khắp nơi như cô. Anh thích những cô gái yên lặng.

Cháu gái ngoan một mối, Triệu Sĩ Thành nắm tay nó bước lên cầu thang, đi lên tầng hai. Chỗ cửa sổ tầng hai, lúc này có một người phụ nữ trầm tĩnh trang nhã, kiên nhẫn ngồi chờ. Đó là vợ chưa cưới của anh.

“Hiểu Vần.” Anh đi đến chỗ cô.

Đón anh là khuôn mặt dịu dàng như nước.

4. Q.1 - Chương 4

Có người đến gần vợ chưa cưới của anh.

“Tiểu thư, tôi rất muốn làm quen với em.” Có một chàng trai với diện mạo không tồi đang quần lấy vợ chưa cưới của anh.

Vợ chưa cưới của anh chỉ cười nhạt, nhẹ nhàng từ chối. Mà lúc này, anh xấu hổ không biết có nên xuất hiện không. Anh luôn là chàng trai ăn nói không giỏi. Với chuyện người ta, cũng không có cảm xúc quá mãnh liệt.

“Sĩ Thành.” Vợ chưa cưới vừa ngược mắt đã nhìn thấy anh liền dịu dàng vẫy tay.

Chàng trai đến gần, xoay người, ngạc nhiên nhìn anh với dáng người cao lớn phía sau họ.

“Chào anh, cô ấy là vợ chưa cưới của tôi.” Anh không thể không biểu thị chủ quyền công khai.

Thật ra, anh cũng không bá đạo như vậy, nhưng anh chú ý thấy hai hàng lông mày của cô nhíu lại, dường như đang bị quấy rầy, khi cô phiền não luôn có biểu hiện như thế. Kết giao đã hơn một năm, cho dù anh không phải người quá cẩn thận, cũng không thể hoàn toàn không hiểu cô.

Có lẽ dáng người anh cao gần 1.85 làm cho đối phương có cảm giác áp bức, vì thế, chàng trai vội nhét một mảnh giấy nhỏ vào tay vợ chưa cưới của anh: “Đây là số điện thoại của anh, có rảnh mình cùng đi chơi!” Sau đó, giận dữ rời đi.

Vợ chưa cưới của anh có gương mặt trái xoan cùng đôi mắt đen sáng nước, là một cô gái xinh đẹp, hơn nữa rất có khí chất. Cô thỉnh thoảng lại trầm tĩnh suy nghĩ, thỉnh thoảng lại lộ vẻ thần nhiên, tang thương ưu sầu, dường như có một bí mật không thể chạm đến, hấp dẫn ánh mắt của đàn ông rất lớn. Lúc trước, anh bị cô hấp dẫn, chỉ là thích một mặt đầy tâm sự của cô. Đó làm anh tò mò. Vì thế, mới nhớ kỹ gương mặt của cô. Về sau, họ còn có lần hẹn hò thứ hai.

“Thật có lỗi, hôm nay anh cả có chút việc, cho nên anh phải giúp đón Tiểu Vũ.” Một tuần chỉ gặp mặt hai lần, nhưng anh lại kéo cháu gái theo, hơn nữa còn hẹn ở KFC, đúng là có điểm ngại ngùng.

“Không sao, em cũng rất thích trẻ con.” Cô cười dịu dàng như là hiểu và thông cảm.

Hơn nữa, còn cẩn thận giúp mở đồ ăn đưa cho cháu gái. Là đàn ông đều cảm thấy may mắn khi mình sắp cưới được một bông hoa dịu dàng như thế.

“Vừa rồi người kia...” Xuất phát từ lịch sự, cô muốn giải thích, cũng lấy giấy ở lòng bàn tay ra muốn đưa cho anh.

Có điều.

“Không cần, anh tin em.” Anh cười lắc đầu.

Anh không hiểu lãng mạn lắm, nhiều khi không biết làm thế nào mới có thể khiến cô vui vẻ, nhưng anh có thể cho cô niềm tin trọn vẹn.

Cô sửng sốt.

“Anh biết em sẽ không thích loại đàn ông tùy tiện đến tìm phụ nữ.” Hai người sắp kết hôn, tình hình gia đình cô ít nhiều anh cũng hiểu một chút, rõ người đàn ông cô phản cảm nhất là thế nào, tuyệt đối sẽ không tiếp xúc.

Nhưng cô lại lâm vào trầm tư. Thật lâu sau.

“Anh lầm rồi.” Cô nhẹ nói ra ba chữ.

Tính cách của cô là hướng nội, không có nhiều bạn bè lắm. Nhưng, cô có một người bạn thân, bạn thân của cô thật làm cho cô kiêu ngạo, bởi vì đối phương không chỉ học giỏi, tự tin rất lớn, hơn nữa còn là trưởng ban tổ chức của hội học sinh.

“Hiểu Văn, tan học cậu về nhà trước đi, hội học sinh còn rất nhiều việc quan trọng chờ mình.” Đầu bên kia di động, bạn thân Tống Dư Vấn của cô nói: “Phải cẩn thận chút, nếu gặp sắc lang, đừng nhát gan, đừng khách khí, đá mạnh vào đối phương một cái hoặc cho nó một cái tát, cho nó biết, cậu không phải dễ bị bắt nạt như thế!” Vì là bạn cùng trường lại là hàng xóm mà thực khéo lại là đồng hương, cho nên tình cảm của hai cô không tệ.

Lại nói nói thì dễ làm thì khó, chỉ sợ nếu gặp thật, cô chỉ biết run rẩy chứ không dám mở mắt đâu. Cô gặp rồi, cũng chịu thiệt rồi. Cô 16 tuổi, không phải là một cô gái có lá gan lớn.

“Mình... hay là mình chờ cậu nhé...” Dù sao về nhà đối mặt với mẹ dùng nước mắt rửa mặt, cô chỉ thấy càng khó chịu.

Thật ra, cô bây giờ đã đứng ở cửa hội học sinh, chỉ là cô đứng ở góc không dễ bị người ta chú ý.

Suy nghĩ một chút, bạn thân đáp ứng: “Được rồi, mình sẽ cố làm xong nhanh nhất.”

Chờ đợi chính là hai ba giờ, chỉ là mỗi lần cô đều kiên nhẫn chờ. Bởi vì, vừa chờ, cô cũng có thể vừa chú ý một ít “phong cảnh”, lảng lạng cho hết thời gian.

“Anh Nghị, có bộ phim hay lắm, em mời anh đi xem!”

“Anh Nghị, chúc mừng anh đoạt giải biện luận giỏi nhất, chúng ta cùng đi MTV đi!”

“Anh Nghị, em có bài tập muốn nhờ anh dạy nên có thể ngồi cạnh anh không?”

Nam sinh kia mới đi ra khỏi hội học sinh, đẹp đến mức hấp dẫn ánh mắt bao người, vừa đến các nữ sinh lập tức ra chào lớn mật liên tục.

“Được, cùng đi xem phim, cùng đi hát, cùng đi học bài.” Khi nam sinh tên Hạ Nghị kia mỉm cười, thật sự nhìn rất đẹp, khoe miệng khe khẽ lên, thật sự mê người.

“Cậu đúng là có cơ hội trời cho, ai cũng ghen tỵ đấy! Vừa kết bạn với hoa khôi lớp tiếng anh, lại mượn có đá đối phương, giờ cậu đùa đủ chưa!” Nam sinh đi phía sau ra vẻ bất mãn, cười đùa.

“Tuổi trẻ mà, giờ không chơi, chẳng lẽ về già lại chơi?” Anh nhún vai, ra vẻ bất cần.

Theo bản năng, cô lại gần một chút, nhường lại đường rộng hơn cho họ.

Nhưng anh bị một đám nữ sinh vây quanh, vẫn chú ý đến cô: “Một cô bé rất xinh.” Anh lặng lẽ nói với nam sinh kia.

Anh nói một loại ngôn ngữ làm người ta khó hiểu. Ví dụ như, tiếng địa phương. Cô cũng sốt một chút, bởi vì, cô hiểu thứ tiếng địa phương này.

“Không biết thế nào, mình thấy Tống Dư Vấn có khí chất hơn.” Nam sinh kia cũng nói tiếng địa phương này: “Cậu muốn thì theo đuổi Tống Dư Vấn đi, mọi người đều là đồng hương, có tiếng nói chung!” Hơn nữa quan trọng là, chỉ cần anh bị xích sẽ có rất nhiều cô gái để lại ọi người.

“Hắc hắc, cậu đừng chớp thời cơ hại mình, mình sợ nhất là bị rơi vào tay cô gái mạnh mẽ như mẹ mình vậy!” Anh làm động tác run rẩy rất khoa trương.

Cô cúi đầu, vẫn giả vờ nghe không hiểu. Bởi vậy, cô không chú ý tới chàng trai đẹp đi vài bước kia vẫn quay đầu nhìn cô.

“Này!” Ngoài dự đoán, chàng trai bỗng quay người chạy lại.

“Anh là Hạ Nghị.” Anh đột nhiên tự giới thiệu, dọa cô nhảy dựng lên.

“Em đang đợi anh à?” Anh tươi cười hỏi, trên mặt tràn đầy tự tin.

“Em...” Cô rất sợ hãi.

Anh rất nhanh đã lấy giấy ghi chép từ cặp sách ra, vội viết xuống một dãy số, sau đó nhét vào tay cô, “Hôm nay không rảnh, lần khác hẹn anh, anh sẽ dành thời gian cho em!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, trong tiếng la hét của nhiều người, anh đã chạy ra xa lần nữa. Cô ngơ ngác. Nhìn chàng trai quay đầu, vẫy tay cười với cô, sau đó, làm động tác có rãnh gọi điện thoại cho anh nhé.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Có tâm sự gì muốn nói cho anh biết không?” Triệu Sĩ Thành cau mày, nhìn đáng vẻ bi thương của vợ chưa cưới.

“Không.” Cô lắc đầu, “Cũng qua rồi.”

Ở bãi đỗ xe bên ngoài KFC, Thụy Thụy đang sám hối:

“Mẹ, con không dám nữa, con biết amidan của mình dễ nhiễm trùng, không thể ăn bậy, con biết sai rồi cho nên mẹ đừng phớt lờ con như thế!”

Người phụ nữ ngồi trong ô tô con, vì trừng phạt muốn để con gái nhớ kỹ cô rất tức giận, vì thế cố ý lạnh mặt.

“Vì sao con lại giống ba, khó dạy như thế chứ?” Thở dài, nổ máy, chạy xe khỏi đây.

5. Q.1 - Chương 5

Cô lại mơ mình là một thân cây ở trong sa mạc rộng lớn. Tán cây khổng lồ cô đơn đứng vững trong ánh mặt trời. Quanh mình là một mảnh khô hạn. Sắp chết héo.

...

Hơn mười giờ tối, Tống Dư Vãn lại tỉnh dậy từ giấc mộng kia, theo thói quen tìm chăn bên cạnh, chạm vào một bàn tay ấm áp, cô mỉm cười, đắp lại chăn cho con gái. Từ khi có Thụy Thụy, cô thường ngủ ít.

Khi Thụy Thụy mới sinh ra, giống như bao đứa trẻ khác, hai ba giờ đêm lại dậy ăn một lần, mà cô là mẹ, hoàn toàn không cần đến đồng hồ báo thức, theo quy luật thời gian của con gái có thể tự nhiên tỉnh lại. Thế cho nên hiện tại Thụy Thụy đã hơi lớn, thói quen này của cô vẫn không thay đổi, cứ hai ba giờ sáng lại tỉnh một lần, thuận tiện kiểm tra Thụy Thụy có đá chân, có khó chịu không?

Thụy Thụy là bảo bối của cô. Khi đó, Thụy Thụy còn nhỏ, mỗi tối ngủ nhiều chỉ ăn có 150cc sữa, từ sau khi xuất viện, Thụy Thụy vẫn do cô tự mình chăm sóc. Thụy Thụy được nửa tuổi, có một lần cô mỗi một ngủ mất, mẹ cũng không nói một tiếng, liền bế Thụy Thụy ra ngoài, sau khi tỉnh ngủ, cô sợ đến mức đau tim.

Mẹ cô xuất thân phú quý, cả ngày ngồi chơi mát chược còn được, làm sao lại có kiên nhẫn bế con đi! Cô lo bà sẽ giao Thụy Thụy của cô vào tay người khác, dù là người thân cũng thế. Cho nên hai năm đầu, cô thậm chí hy sinh hoàn toàn sự nghiệp của mình. Cho đến khi có rất nhiều lời đồn truyền vào trong tai cô, về chồng cô và Tiểu Bí. Cô biến thành trò cười cho bè bạn.

Cô vẫn nhớ, một lần đó, khi Thụy Thụy của cô lên cơn sốt, cô vừa đắp khăn giảm sốt cho con, vừa nghe Tiểu Bí gọi điện âm ỉ cho cô nghỉ việc. Ngày hôm sau, Thụy Thụy khỏi bệnh rồi, cô yên tâm đưa Thụy Thụy vào nhà trẻ. Cô trở về công ty, nhanh như chớp, giành lại nội bộ đuổi đi ba người, vượt mọi chông gai lại lần nữa trở thành nữ vương trong mắt mọi người.

Thụy Thụy rất ngoan, trong không khí chỉ có tiếng hít thở đều đều của nó, khuôn mặt nhỏ có tính trẻ con ngây thơ hiền lành, chân thật như thế chiếu rọi xuống đời cô. Nhưng mà, ngoài “ánh sáng” này, cuộc sống của cô còn lại gì chứ?

Cô nhìn phòng ngủ xung quanh một chút, đêm dài yên tĩnh, cảm thấy căn nhà này như một toà thành. Tòà thành hoang vu.

Hôm nay, con gái hỏi cô: Mẹ, trước kia mẹ theo đuổi ba thế nào? Tồn nhiều công không.

Cô không dám nói cho con gái, thật ra, cô không theo đuổi ba nó, chưa từng.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Em có việc muốn thương lượng với anh, buổi tối gặp ở nhà hàng XX.” Cô 16 tuổi, khi nói chuyện thích nâng cằm lên có vẻ rất ngạo mạn.

Cô sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ mẹ đã dạy cô làm người phải có quyết đoán, thua người không thua trận.

“Được!” Hạ Nghị nhún nhún vai, thản nhiên đáp ứng.

Anh vẫn hay hẹn hò, chỉ là lần hẹn Tống Dư Vãn này hoàn toàn khác. Cô cố ý mặc một chiếc váy liền áo tinh khiết, còn thoa một chút son bóng. Cho nên, cô nhìn xem có phải ngây thơ chút hay không, so với nữ sinh kia có kém chút nào không? Nếu đêm nay cô đề nghị hai người hẹn hò, không biết có bao nhiêu phần thắng?

Cô có mặt ở nhà hàng trước thời gian hẹn, đứng thẳng lưng, ngồi ở vị trí chờ anh.

Nhưng cô chờ, lại là một đôi tình nhân. Người bạn thân nhất của cô, cùng chàng trai cô thầm mến đã lâu, hai người với mười ngón tay giao nhau cùng xuất hiện trước mặt cô.

“Hiếu Vãn nói hai em là bạn tốt nhất, chắc không ngại chứ?” Trên mặt anh tuấn là nụ cười tràn ngập.

Nhưng Dư Vãn lại lạnh đến tận xương bởi sự thật tàn khốc. Cũng vì, đây là một cách từ chối vô hình.

“Hai người sao lại đi cùng nhau?” Cô mỉm cười, giọng cất lên cao vút như thể vui vẻ thay họ, không biểu hiện vẻ tức giận với hành vi giấu diếm của bạn thân.

Nắm tay Hiếu Vãn, anh ngồi xuống, sau đó nghiêng đầu: “Em ấy... Ngây ngốc gọi điện thoại cho anh, nói rõ người mình chờ là em không phải anh.”

Mà Hiếu Vãn không nói, mặt đỏ lên. Khóe môi Dư Vãn còn lộ vẻ tươi cười, mặt lại thủy chung không có độ ấm.

Hiếu Vãn cùng tuổi với cô, trời sinh thanh tú, có một tư thái mềm mại sinh ra từ máu, vẻ nữ tính uyển chuyển tràn ngập. Không thoả mái tỏa sáng như cô, không hề ngây thơ, ngũ quan dù đẹp nhưng lại quá rõ ràng, không có cảm giác kiều diễm. Cho nên, chính vì thế mới không lọt được vào mắt anh sao.

“Thế rồi anh đã nói, cậu ấy đang nói dối, muốn cậu ấy đi ra giáp mặt nói rõ, chứng minh cho anh xem.” Dư Vãn cười nhạt tiếp lời.

“Lợi hại đó, sao mà em biết?” Hạ Nghị vỗ tay.

Cô làm sao mà biết? Đoán bừa. Cô tuy chưa từng yêu, nhưng vẫn khá hiểu rõ mấy chiêu kỹ xảo của nam sinh kia.

“Về sau anh ấy hẹn mình, chúng mình đã... bắt đầu.” Hiếu Vãn đỏ mặt, nói cho cô.

“Anh ấy rất tốt, chúc mừng cậu.” Nụ cười của Dư Vãn không thay đổi.

Từ đó, Hạ Nghị luôn che chở cho Hiếu Vãn. Quen anh hơn một năm, đây là lần đầu tiên Dư Vãn thấy anh tốt với một cô gái như thế.

Trên đường về nhà, Hiếu Vãn bất an hỏi cô: “Dư Vãn, cậu cảm thấy mình với Nghị xứng không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Anh ấy trời sinh đã năng động, là nhân vật tiêu điểm, mình sợ không thể đi cùng con đường với anh ấy...” Giọng Hiếu Vãn càng nói càng thấp, nhìn ra được sớm đã mất con tim.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, tuổi trẻ mà, qua một ngày là một ngày, giờ trong lòng anh ấy có cậu là được rồi.” Cô rộng rãi cười an ủi bạn thân.

Ngày đó, cô trước sau vẫn duy trì tư thái tự nhiên hào phóng, nỗi đau tuổi trẻ cũng là lần đầu tiên nhận thức.

6. Q.1 - Chương 6

Đêm, 11 giờ 50 phút.

Hạ Nghị cầm chìa khóa mở cửa nhà, đã ngửi thấy mùi cháo thơm ngon bay ra. Quả nhiên, trong phòng bếp đèn đang sáng. Cười giêu giệch trên khóe môi anh.

“Hạ phu nhân, còn chưa ngủ à?” Rõ ràng gọi ba chữ Hạ phu nhân là hợp lòng người, nhưng nói ra từ miệng anh lại mang ý châm chọc.

“Ngủ không được, chuẩn bị bữa sáng cho Thụy Thụy trước.” Cô thản nhiên trả lời.

Cháo hầm càng lâu càng thơm.

Ngủ không được? Mỗi ngày sống trong nước sôi lửa bỏng, người mà đêm cũng không thể ngủ, hình như là anh chứ nhỉ?

“Vì lo giờ anh đang ngủ trong lòng người phụ nữ nào cho nên bất an không ngủ được?” Trên mặt anh hớn hớ nhưng mắt lại không có ý cười.

“Không phải anh tăng ca ở công ty, đang làm thiết kế quảng cáo à?” Cô vừa khuấy cháo, vừa lạnh nhạt tự nhiên trả lời, “Em còn biết, từ bốn giờ đến bây giờ, anh tổng cộng uống năm ly cà phê, bảy giờ rưỡi thì ăn cơm sườn vừa ăn vừa oán giận khó ăn, khi chín rưỡi mới làm xong một nửa bản thiết kế, nghỉ ngơi nửa giờ, đến mười giờ kém mười thì làm xong, trên đường về nhà, bạn nói cho anh giá xăng ngày mai sẽ tăng, anh thuận tiện cũng nhằm chán chạy xe đến trạm xăng, xếp hàng bốn mươi phút, đổ thêm dầu cho Hummer HX của anh.” Mười một giờ 50, anh bước vào cửa nhà, thời gian giao hẹn chỉ còn 10 phút đồng hồ.

Nhất thời, bản trình bày cô thuộc như lòng bàn tay, tức giận dày đặc lại hiện trên mày anh.

“Em rất lợi hại, Hạ phu nhân thật lợi hại!” Anh cười tươi, kèm theo vỗ tay.

Cai ngục cũng không lợi hại bằng cô!

“Hôm nay anh hơi muộn, giờ còn lại tám phút, anh có thể dùng ba phút nhìn con gái, 4 phút để đi tắm một cái, 11 giờ 59 phút, theo ước hẹn trở về phòng ngủ của mình.” Mặt cô không hề thay đổi, còn đang khuấy cháo.

Không tuân thủ quy định, anh rõ hậu quả rất phiền toái. Anh tức giận bất bình, nhưng vẫn theo như sắp xếp, đi vào phòng ngủ chính trước. Trong phòng ngủ, trong ánh đèn ấm áp, con gái lúc này đang ngủ rất ngon, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy đáng yêu ngáy thोर. Trong nháy mắt, anh nhìn đến mê mẩn, cảm thấy ấm áp.

Từng có thời gian hai năm, anh rất ghét rất ghét sinh mệnh nhỏ này. Chỉ bởi vì nó, anh đã mất đi người mình yêu nhất, chỉ bởi vì nó, dưới sự ép bức của mọi người, dù có cái giận cũng không thể không chịu trách nhiệm cưới mẹ nó.

Nhưng mà, sinh mệnh sao có thể kỳ diệu như vậy? Nó được di truyền đôi mày rậm, đôi mắt đẹp, chiếc mũi cao của anh, còn có thể ôm anh làm nũng gọi ba.

Con nòng nọc nhỏ trong thân thể anh đã biến thành Thụy Thụy, ngoài miệng và cảm giống mẹ, tất cả đều như anh. Ngày mười ba kia, tập tễnh đi đến bên anh, nhào vào lòng anh, khóc gọi ba, anh chắc phải buồn chán, nhưng anh khom người ôm nó vào lòng.

Anh không phải là người quá đề cao trình tiết, nhưng khi “tùy tiện”, thật ra rất chú ý phương diện này. Nhưng khi đó, vì đính hôn, vì nhất thời dễ dàng, anh đã... Đây là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh.

5 phút sau, anh tắm rửa xong, bước vào phòng ngủ của mình, đã 12 giờ 01 phút. Căn phòng tối đen. Anh vừa định bật đèn, một đôi tay trần, đã ôm ngang hông anh.

Trong bóng tối, anh cũng không quay đầu, chỉ cười nhường ày đẹp: “Hạ phu nhân, bây giờ hình như đã là sáng ngày 16 rồi?” Hàng tháng mừng 1 và 15, là ngày quy định nộp thuế lương thực của Hạ phu nhân.

Chuyện này cũng do anh, một ngày ba năm trước đây, anh và Hạ phu nhân bởi vì tranh giành công ty mà giương cung tuốt kiếm, hai người đều lấy sự nghiệp của mình đánh cược, nếu thua, cô phải rời khỏi công ty, nếu thắng, anh không chỉ trở thành cấp dưới của cô, còn mỗi tháng hai lần “Phạt sống”.

Lần đó, anh nghĩ mình đã nắm chắc thắng lợi rồi, dù sao, người phụ nữ này làm bà nội trợ cũng gần hai năm, đã sớm quên nghiệp vụ rồi, nào ngờ, anh tính ngàn tính vạn cũng là xem nhẹ nghị lực, sức mạnh và khả năng xã giao của Hạ phu nhân.

Anh mới phát ra tiếng kháng nghị, cổ áo đã bị kéo xuống, bóng đen thoáng một cái, mười ngón tay dài đã dán lên má anh.

“Em nhớ trong hiệp định cũng nhắc đến, vì nhân tố con người, “Kỳ hạn công trình” bị hoãn lại.” Cô cũng học anh, nhường mảy.

Có điều đó sao? Người phụ nữ này!!!

Anh vừa giận vừa tức, ôm lấy cô thô bạo hôn chiếc cổ trắng của cô. Áp đảo. Chết sớm sớm đầu thai. Trong lòng rất giận, trong lòng rất hận, để anh cứu lấy sức mạnh, mất đi thói quen an ủi phái nữ.

Cơ thể cô đã sớm trần trụi, mà anh cởi ra cũng rất dễ dàng, áo tắm trắng ném thẳng lên mặt đất, hai tay tăng thêm lực, ép cô càng nhiều. Người phụ nữ vừa rồi còn kiêu ngạo ngang bướng, lúc này hai mắt nhắm chặt, ánh mắt căng thẳng đến mê ly.

Lúc sáng, cô còn ở trong văn phòng, đặt bản thiết kế quảng cáo tâm huyết trên bàn anh, để lại bốn chữ: Có hoa không quả.

Có hoa không quả? Hắc hắc, có hoa không quả? Rõ ràng đây là cố ý chèn ép! Bây giờ anh sẽ để cô biết một chút, cuối cùng là ai ai có hoa không quả!

Đề lên cô, nâng hai chân cô lên, nâng mông cô lên, tạo cho cô một tư thế khuất phục nằm sấp trước mặt mình, không có khúc dạo đầu, anh trực tiếp hung mãnh, xâm nhập vào trong cơ thể cô. Anh phong lưu, khi trên giường luôn dịu dàng săn sóc với bạn gái, chỉ có cô khiến anh gần như mất đi bình tĩnh.

Cô hít một hơi khí lạnh, đau đớn làm cô run rẩy, nhưng cô chỉ quật cường tiếp tục đưa lưng về phía anh, nắm chặt tay, nhịn đau xuống.

Biểu tình như thế, không nhiều không ít, vừa vận khơi dậy ham muốn chinh phục của anh. Hạ phu nhân dường như chỉ có ở dưới thân anh, mới có thể đặc biệt thuận theo, không hề giương nanh múa vuốt. Nghĩ thế, lửa nóng ở bụng dưới càng thiêu đốt mãnh liệt trong cơ thể cô, thô lỗ tận tình, điên cuồng dây dưa. Loại điên cuồng dây dưa này làm cho tình cảm lại mãnh liệt lại liệt, làm choáng váng đầu óc cả hai.

Kích tình dừng lại, hai người cũng tiêu hết tia khí lực cuối cùng. Anh xoay người nằm thẳng, bình ổn hơi thở. Cô cũng như thế.

Trong chốc lát, cô ngồi dậy, thuận tay cầm lấy chiếc áo tắm anh ném xuống đất: “Em về phòng.” Nếu cô không ở cạnh, nửa đêm Thụy Thụy tỉnh dậy sẽ khóc lóc không thôi.

Anh không còn khí lực vẫy vẫy tay.

Từ khi kết hôn đến bây giờ, họ cũng phân phòng, mới một năm đầu, vì biết rõ trong lòng đã làm chuyện có lỗi, cô sợ mang thai bị anh ám hại, vì thế đưa ra yêu cầu nằm khác giường với anh, gặt đầu liền vui vẻ đồng ý. Có Thụy Thụy, cô vẫn tự nhiên quý trọng vạn phần địa vị và vinh quang của “con tin” này, không rời một tấc, cho nên cũng làm anh vui vẻ thanh nhàn.

Đây cũng là nguyên nhân giờ này anh vẫn về nhà.

Tay giữ cửa, cô không quay đầu nhẹ nhàng nhợt nhạt nói, “Đói thì đi ăn ít cháo, đừng để bụng không mà ngủ.”

Nghe vậy, môi anh nhếch lên, “Xin hỏi, đây là tiền bo của Hạ phu nhân sao?” Đây lại là quản chế?

Nào biết, cô cũng không giận, “Nếu anh nghĩ thế, em cũng không phản đối.” Cô thản nhiên trả lời.

Nói xong, cô cũng không quay đầu lại, rất thẳng lưng rời khỏi phòng.

Phòng trống vắng, trống vắng như mộ phần. Anh phiền não mở ngăn kéo ra, châm một điếu thuốc, trong sương khói lờ lờ, khuôn mặt anh tuần mớ hồ không rõ.

“Anh yêu em không?”

“Yêu!”

“Vậy anh thề đi, từ nay về sau chỉ có em, sẽ không lên giường với người phụ nữ khác!”

“...”

“Anh đi đi, em không cần một người bạn trai mà nửa dưới không tin cậy!”

Tiếng khóc khốn khổ đầy nghi ngờ kia lại quay về trong đầu anh. Anh đau đầu day trán. Không ngờ Hiểu Văn nói đúng, anh lại không quản được phần cảm thú ở hạ thân.

7. Q.1 - Chương 7

Tình cảm của anh và Hiểu Văn rất tốt.

Anh là chàng trai rất lãng mạn. Cô nói chưa từng nghe tiếng của biển, vì thế anh đã ngồi xe rất lâu, ghi lại tiếng của biển lớn và tiếng hát tình ca của mình tại biển để cho cô nghe. Cô nói muốn xem tuyết, vì thế tại năm mùa đông ấm áp kia, anh đã làm cầu tuyết cho cô, để cô vui mừng che môi, phát ra tiếng cười vui vẻ trong gió lạnh mùa đông. Cô nói hôm nay mình mắc mưa, vì thế mỗi sớm anh lại gửi một tin dự báo thời tiết cho cô. Cô có đôi khi thích nhịu mây, vì thế anh bắt đầu viết “Thư tình” tặng cô, chỉ là nội dung thư của anh mỗi ngày đều là một mẫu truyện cười nhỏ. Mà cô rất thích, lại nữa chê cười, cuối cùng truyền thành tiếng cười trong suốt.

Những chuyện này, anh làm rất vui vẻ, thỉnh thoảng anh chợt có ý nghĩ, lấy sách giáo khoa trong tay cô, dùng một chiếc bút tìm ba chữ vụn vặt trong một đoạn văn “anh”, “yêu”, “em”, rồi dùng bút đỏ tô đậm, làm gương mặt cô đỏ bừng.

Tình yêu của anh, là tình yêu thật lòng. Anh từng có rất nhiều bạn gái, trái tim luôn ở trong trò chơi, nhưng đây là lần đầu tiên thật lòng yêu một người như thế. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, tình cảm càng sâu đậm, mâu thuẫn của họ cũng càng ngày càng hiện lên mặt nước.

Anh thích chơi game online, thời gian nghỉ thường cùng đám bè bạn đi mất bóng trên mạng, cô thường tìm không thấy anh, bắt đầu có những suy nghĩ trong đầu. Anh không nghĩ nhiều, thậm chí còn nói thẳng cho cô anh kết hôn với ai trong trò chơi, lại vì báu vật, lại có thể lập tức ly hôn, đi tìm một người nào khác theo đuổi.

Cô nhăn mày hỏi anh, anh yêu trên mạng sao? Cho dù, cô không thích lên mạng chỉ thích đọc tiểu thuyết, nghe nhạc, im lặng vẽ tranh, cũng biết bây giờ tình yêu trên mạng rất thịnh hành. Anh cười ha ha, yêu trên mạng? Lạc loài! Giờ đang lưu hành 419 đây. Đáp án này làm lòng cô ghen lại, anh không ngờ một câu vô tâm của mình lại làm tâm tình cô chìm xuống, ước chừng ba ngày cũng không quan tâm anh.

Anh thích ngắm mỹ nữ, khi nắm tay cô tản bộ ở trường học, thỉnh thoảng gặp một bông hoa, người khác lịch sự mỉm cười với anh, anh sẽ rất hào phóng “hi” một câu, thậm chí người ta đi xa, anh còn khen đáng người thật đẹp. Anh chưa bao giờ chú ý, sau cuộc hẹn cô bắt đầu buồn bã.

Anh rất đẹp trai, xung quanh luôn có các nữ sinh tập nập không ngừng, thậm chí có nữ sinh hẹn anh đi xem múa cột, anh cũng đi theo không chối từ. Vài lần cô tức đến phát khóc, anh dỗ khóc dỗ cười, nói đây là xã giao bình thường. Cô không giải thích được, chỉ biết chiến tranh lạnh giải quyết bất mãn, về sau anh thật sự chán chường, để giết thời gian bắt đầu đi học thêm nhạc, một chiếc saxophone càng làm nhiều thiếu nữ bắt đầu mê âm nhạc của anh.

Tuổi trẻ của anh, thật sự rất khó quản thúc, cô dựa vào anh, chẳng biết bao nước mắt, biết bao đêm nhìn trần nhà ngẩn người đến bình minh, trong lòng lại nhớ đến anh và vợ trong game, anh cùng bạn trên mạng tình một đêm. Anh sẽ phát triển tiếp quan hệ thế nào, khi anh đi xem múa cột có nghĩ là kích tình bắn ra từ bốn phía không? Cô bất an, thật sự bất an, bao nhiêu bất an trong lòng tra tấn cô, mỗi một ý nghĩ đều có thể thành sự thật, cũng càng làm cô hận không thể chết. Cô bắt đầu trở nên buồn bã, ngày càng nông nổi, vì cô sợ mất anh.

Điều này cô chưa từng nói, làm sao anh có thể biết? Anh chưa từng lưu ý đến, dưới suy tính thiệt hơn, đáy mắt cô bắt đầu có u buồn lặng lẽ, che giấu cô đơn buồn thảm ở nơi anh không nhìn thấy.

Một tháng trước khi thi vào đại học là ngày sinh nhật anh, cô ra một quyết định quan trọng, một quyết định tuổi trẻ thật ngốc ngếch. Dùng sự thuần khiết nhất của mình làm quà sinh nhật tặng anh, để khóa chặt con người anh, trái tim anh.

Ngày đó, cha mẹ cô không ở nhà, cô hẹn anh đến nhà cô chúc mừng sinh nhật.

Họ cũng uống một chút rượu. Cảm xúc đúng rồi, không khí cũng đúng rồi. Anh hôn cô, cô không từ chối. Bởi vì, lưỡi và lưỡi dây dưa cũng không phải 1 lần.

Anh cởi quần áo của cô, cô nhắm chặt mắt, lông mi rung động, cánh tay nhấc cao, chủ động giúp anh. Hai thân thể trẻ tuổi bắt đầu thăm dò lẫn nhau, không khí trong phòng như là có lửa.

Đến cuối cùng khi anh hưng phấn rên lên, cô giữ lấy một tia lý trí: “Anh Nghị, chúng ta, chúng ta không... chuẩn bị gì...” Hai người còn nhỏ tuổi như thế, có một số việc không thể đại khái được.

Phương diện này người phụ nữ thường thường bắn khoản nhiều hơn đàn ông. Nhưng mà, cô chỉ là cô gái 18 tuổi, dù chuẩn bị kế hoạch cho đêm nay cũng không thể có dũng khí đi mua đồ xấu hổ đó!

Trong xúc động, anh đã không thể kiềm chế nổi, cuối cùng giữ lấy chút lý trí, cũng ngước mắt tạm thời tỉnh táo lại, “Là em chỉ bao cao su?”

“Vâng...” Cô ngượng ngùng gật đầu.

Cô lúc trẻ thuần khiết đến mức không biết cái gì là an toàn và không an toàn, cô chỉ biết là, nếu thân thể hai người tiếp xúc, sẽ có khả năng mang thai. Đúng rồi, anh thật hồ đồ! Đối mặt với sự chủ động của bạn gái, anh căn bản bị tình tròng chui vào não rồi.

“Có ngay đây!” Anh nhảy dựng khỏi giường, vội mặc lại quần.

“Ở ngã tư có cửa hàng nhỏ.” Cô đỏ mặt nhắc nhở.

Động tác của anh nhanh như tên lửa, thích thích chạy ra mở cửa, chạy ra khỏi phòng cô. Cô nghĩ, đi đi lại lại, ít nhất phải đợi 10 phút. Nhưng cũng chẳng đến mười giây, anh lập tức mang theo một áo mưa hình vương chạy về phòng khóa cửa lần nữa.

“Ở đâu vậy?” Cô ngạc nhiên.

“Trong ví.” Anh vội khóa cửa phòng, vội cởi quần của mình, chỉ còn lại chiếc quần đùi màu Hawaii.

“Trong ví...” Hai chữ này làm đầu cô nổ đòanh.

Trong ví anh vì sao lại có bao cao su? Anh lại hưng phấn bắt đầu cởi quần nhỏ, lại làm mặt cô rơi lệ đồng cứng lại.

“Hạ Nghị, anh phải thành thật với em, trong ví của anh vì sao lại có bao cao su? Anh, anh không phải cùng người khác...” Hối rồi, cô thậm chí khóc không thành tiếng.

Bất an và bàng hoàng được tích lũy từ bốn phương tám hướng tụ lại, ép tới làm cô không thở nổi. Sự thật xảy ra trước mặt, ngoài cô anh còn có người khác, nếu không vì sao trong ví bạn trai quen gần hai năm lại xuất hiện bao cao su?

“Đó là chuẩn bị cho chúng ta mà!” Làm ơn đi, anh cũng rất oan đó? Anh đã sớm muốn có cô, nhưng tính cô bảo thủ, vài lần tìm lòng chẳng đụng chạm vào ngực cô qua lớp quần áo cũng đã bị mắng là đồ háo sắc. Cho nên anh đành phải vì tôn trọng cô, giả làm quân tử nhẫn nhịn, anh cũng giả vờ vất vả lắm chứ bộ!

Cô không tin! Cô không tin, cô không tin! Kế hoạch hiến thân của cô là vừa có, chưa bao giờ lộ một chữ trước mặt anh.

“Vậy anh nói cho em biết, em là người con gái đầu tiên của anh sao?” Cô bỗng so đo.

Trong hai mắt đầm lệ mông lung, cô muốn có thể ỉn một đáp án yên ổn, thuyết phục chính mình anh nói là thật, không phải có lệ, không phải lừa gạt.

Anh xuất hiện thân sắc xấu hổ. Thân sắc này lập tức khiến cô biết, đáp án có hay không, là có! Cho nên, anh mới có bao cao su trong thời khắc thế này? Bao cao su đó đúng là chuẩn bị vì cô ư? Không phải là chuẩn bị cho em gái nào chứ? Hay là với vợ của anh trong game? Chỉ sợ nếu thật sự cần, người sử dụng nó không nhất định phải là cô.

Các loại suy đoán càng làm cho Hiểu Văn rối tung. Càng yêu một người, càng không thể chịu đựng được khuyết điểm của anh, cùng với vô số bất an tiềm tàng trong anh.

“Anh đi đi, đi đi!” Cô khóc đẩy anh khỏi phòng.

Toàn bộ quá trình anh lại như hòa thượng không hiểu. Chỉ nghe thấy tiếng khóc của cô, như là đứt đoạn.

“Đồ Hiểu Văn, rốt cuộc anh đã làm sai cái gì?” Anh cũng nổi giận, làm dục hỏa của một người đàn ông dâng cao như thế, giờ lại chỉ để anh mặc chiếc quần đùi đứng ngoài phòng, như vậy là ý gì?

“Anh yêu em không?” Nhìn về cửa, cô khóc hỏi.

“Yêu!” Anh xấu hổ muốn chết, có thể vào nhà nói yêu không?

“Vậy anh thề đi, từ nay về sau chỉ có em, sẽ không lên giường với người phụ nữ khác!” Chỉ cần anh thề, cô sẽ lại để anh vào nhà!

“...” Nhưng mà, một câu anh cũng nói không được.

Bởi vì. “Từ nay về sau” Mấy chữ này chỉ vài chục năm nữa, anh hứa thề nào đây? Kích thích bên ngoài, dụ hoặc bên ngoài thế giới rất lợi hại, ai có thể cam đoan cả đời mình sẽ không phạm sai lầm? Vấn đề này thật sự rất nghiêm túc, bởi vì yêu cô cho nên anh luôn dùng lời ngon tiếng ngọt, trong thời khắc máu chốt lại không thể dùng tương lai hư vô mờ mịt mà tùy tiện dùng một lời nói suông lừa cô.

“Hiểu Văn, có nhiều lúc đàn ông không thể quản được nửa dưới của mình!” Anh lắc đầu, muốn nói đạo lý với cô. Trong hai năm này, anh đã bột phóng túng vì cô rất nhiều, về sau cũng sẽ cố gắng trói buộc mình, đây là điều duy nhất anh có thể hứa với cô.

Một câu, làm cho trái tim cô rét lạnh. “Anh đi đi, em không cần bạn trai có nửa thân dưới không đáng tin!” Cả người cô cũng suy sụp.

Đêm đó, sinh nhật 21 tuổi của anh, không nhận được món quà nào, ngược lại còn vô cùng bị thăm...

Thuốc hút từng điếu, vẫn còn tiếp tục. Anh gấp ví lại. Nơi đó hé ra bức ảnh của Đỗ Hiểu Văn, ở thời điểm rất yêu, anh vui đùa chụp ảnh cô trong thư viện, giữ lại cho đến nay. Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã quen rồi, sau khi yêu người phụ nữ khác, lại mở ra liếc khuôn mặt cô một lần. Không phải sảm hối, chỉ là thói quen mà thôi. Anh không hiểu, vì sao người yêu nhau nếu không có lòng tin thì không thể ở chung chỗ. Có lẽ, anh thật sự không đáng tin.

Vừa rồi, khi anh “yêu” Hạ phu nhân, quả thật có cao trào, thân thể phù hợp, một giây kia làm cho anh vô cùng thỏa mãn. Anh quả thật quản không được nửa người dưới. Hạ phu nhân từng có một lần “muốn” anh, đã nói một câu, Hạ Nghị, anh giả vờ gì chứ, nghĩa vụ vợ chồng là chuyện đôi bên cùng có lợi, anh thỏa mãn em, em thỏa mãn anh, có gì không đúng?

Đúng vậy, có gì không đúng? Nhưng mà, anh lại làm với cô, đặc biệt không đúng, vô cùng không đúng!

8. Q.1 - Chương 8

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, Dư Vấn nhận thấy Thụy Thụy khác thường. Không muốn ăn cơm, nuốt đặc biệt khó khăn, Dư Vấn vội vàng xoa trán con gái, quả nhiên bắt đầu sốt.

Là ngày hôm qua uống coca, làm amidan bị viêm lại phát tác cấp tính. Người khác có ăn gì Thụy Thụy cũng muốn, nhưng cơ thể lại quá yếu.

Dư Vấn không kịp rửa mặt đánh răng, vừa đo nhiệt độ cơ thể cho con gái, vừa vội đi bấm dây số quen thuộc:

“Alo, chào anh, là phòng khám của bác sĩ Triệu ạ?”

Sau khi nhận được đáp án rồi, cô lập tức hỏi: “Xin hỏi hôm nay có khám bệnh không?”

“Xin lỗi, hôm nay chưa đến giờ khám.” Quả nhiên, đáp án của y tá làm cho người ta rất thất vọng.

Thái độ làm việc của bác sĩ Triệu Sĩ Thành rất có trách nhiệm, không sơ sài giống như phần lớn bác sĩ bệnh viện, hơn nữa anh am hiểu đông tây y kết hợp, kê đơn đúng với tình trạng của từng đứa trẻ, cũng không như những bác sĩ khác vì thuốc đắt mà kê bừa, cho nên danh tiếng phòng khám của Triệu Sĩ Thành khá tốt. Đặc biệt hai năm này, bác sĩ Triệu Sĩ Thành rất nổi tiếng, căn bản là rất khó cầu.

“Năm giờ sáng mai bắt đầu phát số, bảy giờ khám sao?” Cô vịn trán, hỏi rõ ràng trước.

“Không phải, hiện tại bình thường 4 giờ rưỡi bắt đầu phát số.” Y tá thở dài. Các cô cũng không muốn sớm như vậy, nhưng mà bình thường ba bốn giờ bệnh nhân chờ ở cửa rất nhiều, các cô vừa mở cửa chưa đến 10 phút đã hết số khám.

Dư Vấn cảm thấy rất đau đầu, ôm Thụy Thụy nửa đêm ngồi chờ ở phòng khám, nhưng lại phải giành số cùng những người phụ nữ trung niên kinh nghiệm kia, làm cô gặp một lần là bị khựng bỏ một lần. Nhưng còn cách khác sao? Trước mặt bệnh tật, mọi người đều ngang hàng. Mà Thụy Thụy nhà cô từ bé đến lớn, chỉ có bác sĩ Triệu Sĩ Thành mới có thể điều trị được.

Cúp máy, cô lấy nhiệt kế trong miệng con gái ra, nhìn vào, quả nhiên là 38.7 không khác gì so với tay cô đoán qua. Cô bận rộn bắt đầu gọi điện thoại, giúp con gái xin nghỉ ở nhà trẻ, gọi điện thoại cho trợ lý dọn đồ chuyển công việc.

Mỗi lần Thụy Thụy bệnh, nhanh thì ba ngày, chậm thì cũng một tuần, trong lúc đó cô căn bản không thể làm việc bình thường. Cô cũng biết, trên tay mình còn có vài hợp đồng rất quan trọng cần đàm phán, nhưng dù cô có gửi Thụy Thụy cho người khác, bản thân cũng không thể chuyên tâm làm việc, sức khỏe của con gái mới là quan trọng nhất, ngàn vàng cũng không thể đổi lấy.

“Mẹ, con khó chịu.” Cả hai má của Thụy Thụy đỏ lên, cảm thấy đau đầu lại mệt mỏi, lại còn không quên nói giỡn, “Mẹ, con không nên ngăn cản mẹ “câu” bác sĩ Triệu, nếu ngày hôm qua mẹ “câu” được, hôm nay con còn được liệt vào trường hợp đặc biệt có thể đi khám bệnh.”

“Câu” cái gì, khó nghe như vậy! Nhưng cá tính của cô rất mạnh, quả thật muốn quen bác sĩ Triệu, vì Thụy Thụy rất muốn làm bạn với anh, nhiều lúc cũng dễ lợi dụng. Ví dụ như bây giờ. Chỉ là số lần thất bại của cô nhiều lắm.

Cô ôm con gái, nhẹ nhàng mà vỗ, dùng giọng mềm nhẹ dỗ nói: “Thụy Thụy ngoan, Thụy Thụy ngủ một giấc là được rồi.” Bình thường con gái cô rất đáng yêu, chỉ có những lúc này mới buồn bã như quả cà tím một chỗ.

“Mẹ, con muốn nghe mẹ hát.” Thụy Thụy không ngủ được, cau mày, ánh mắt không hề chớp chăm chú nhìn cô.

Hát ư, cô sẽ không hát đâu. Nhưng vì đời lực chú ý của con gái, không bị cơn đau hành hạ, cô vẫn kiên trì cất giọng:

“Tổ quốc chúng ta là vườn hoa, trong vườn hoa có hoa rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống chúng ta, trên mặt mỗi người là nụ cười vui...”

“Con không thích nghe, khó nghe muốn chết...” Thụy Thụy không kiên nhẫn cất ngang ngũ âm không được đầy đủ của mẹ.

Dư Vấn tức giận, “Không hát nữa!” Ngoài Thụy Thụy, cho tới bây giờ cô chưa từng mất mặt thế bao giờ, con gái lại còn không cảm kích, rất thương tâm mà!

“Mẹ, con muốn nghe Không kịp nói yêu anh.” Thụy Thụy bắt đầu đề nghị.

“Mẹ sẽ không hát.” Thụy Thụy đã gần mười bốn căn, bé con gái cũng hơn mười phút, nhưng cô tuyệt đối không mệt.

Quen rồi, thật sự đã quen rồi. Rất khó tưởng tượng, cô trước kia là đại tiểu thư đến xách dưa hấu cũng thấy nặng.

“Mẹ, con đau đầu lắm...” Thấy cô không đồng ý, Thụy Thụy bắt đầu chơi xấu làm nũng.

Bình thường khi bị bệnh, Thụy Thụy rất khó thu phục. Thở dài, cô thật sự không lay chuyển được con gái rồi...

“Mộng như hoa, là chúng ta gặp lại ngắn ngủi, mưa phùn triền miên, son lệ rơi xuống trong miệng, thầm nghe tiếng gió, đau lòng, kiếp này đã không thể tìm kiếm... Mất đi dung nhan thở dài...”

Âm cổ của Dư Vấn không được đầy đủ, hát lên có điểm buồn cười, nhưng mà giọng cô hiếm khi dịu dàng như thế, thật ra khá êm tai.

Thụy Thụy nghe đến im lặng, lẳng lẳng nói một câu nghiêm túc: “Mẹ, Phái Lâm yêu thầm Tĩnh Uyên!”

Dư Vấn nhất thời cười khở.

“Yêu, rất yêu.”

Trẻ con bây giờ trưởng thành rất sớm, động một cái lại hỏi đến vấn đề yêu hay không yêu, hơn nữa khi xem cảnh hôn nhau còn không chuyển tầm mắt, hại cô đỏ mặt một bữa.

“Nhưng anh ta vì sao có thể hi sinh Tĩnh Uyên vì giang sơn chứ?” Thụy Thụy dường như suy nghĩ rất phức tạp.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Thụy Thụy, có nghe qua câu? Loạn thế anh hùng. Đàn ông có rất nhiều loại, có một loại đàn ông, lòng tham của họ rất lớn, trên vai chịu trách nhiệm rất nặng, tình yêu chỉ là một phần, làm phụ nữ, cô chỉ có thể đi theo bước anh, mà không phải yêu cầu anh biến thành dáng vẻ cô muốn.”

“Họ sẽ ở cùng nhau, đúng không?” Thụy Thụy mặc kệ, nó chỉ hỏi đến kết cục.

Nó rất thích bộ phim này, nhưng một tuần mẹ chỉ đồng ý cho nó xem một tập, làm hại nó nhìn thấy Phái Lâm và Tĩnh Uyên chưa lập gia đình mà đã sinh tình cảm.

“Lòng tin và trách nhiệm, đây là tảng đá giữa họ, nếu như không có hai thứ đó, hai người họ sẽ ở cạnh bên nhau.” Cô giải thích.

Trong phòng, Hạ Nghị bị đánh thức, anh chỉ cần ngủ không đủ giấc sẽ tức giận rời giường.

Anh mở cửa phòng, không vui, “Sáng sớm, hai mẹ con đang nói thầm cái gì?” Không phải hát tình ca thì thảo luận phim nhiều tập, thật là nhàm chán!

Hơn nữa ghét nhất là, Thụy Thụy mới năm tuổi, cô lại nói gì với con gái vậy, có phải không thấy anh khó chịu, muốn làm hư con gái anh không?

“Thụy Thụy hơi sốt, anh nhẹ giọng một tý đi.” Dư Vấn cũng không quay đầu lại, vẫn vỗ nhẹ con gái như cũ.

Thảo luận một hồi, vẻ mặt Thụy Thụy ủ rũ mắt đã dần dần nhắm lại. Chỉ cần ngủ thiếp đi, con gái sẽ chịu bớt đau đớn một chút. Mỗi lần Thụy Thụy sinh bệnh, cô cũng rất muốn thay thế nó chịu khổ, nhưng mà trước mặt ốm đau, nào ai thay thế được ai.

Nghe con gái bị sốt, anh cả kinh, bước nhanh đến: “Sao không đưa con vào viện? Còn đừng đây làm gì?”

“Chưa đến giờ khám của Triệu Sĩ Thành, em đã cho con uống hạ sốt, xem tình hình trước, nếu không hạ sẽ đến viện.” Có thể chịu được thì chịu một lát, đến bệnh viện lại phải uống kháng sinh.

Vừa nghe con gái anh sốt còn chưa đưa đi viện, Hạ Nghị giận dữ đưa tay muốn ôm con gái: “Em không đưa, anh đưa!”

Cô không đưa, kiên trì, “Em nói, không đưa!”

“Có phải em muốn giết con gái anh không, con ngất thì sao?” Anh tức giận.

“Uống nhiều kháng sinh cũng không tốt gì! Anh căn bản chưa từng nuôi con, anh không thể hiểu!” Cô không muốn cãi nhau với anh, nhưng cô kiên trì không nhường nửa bước.

Anh căn bản chưa từng chăm con, nhiều nhất tâm tình tốt thì vui đùa với con gái vài lần. Bệnh này của Thụy Thụy, cô biết nên xử lý thế nào, nhưng mà anh không thể!

“Anh không hiểu? Tuy anh không hiểu, nhưng ít nhất anh có thể đưa con vào viện!” Hai năm đầu, quan hệ của họ lạnh như băng, anh căn bản chỉ mặc kệ cô.

Sau đó vì con gái, tình hình này cuối cùng được cải thiện, nhưng quan hệ của họ vẫn rất kém, động một cái lại cãi nhau.

“Em nói không đi bệnh viện sẽ không đi bệnh viện, con gái là em sinh, sức khỏe của nó do em chịu trách nhiệm!” Cô bướng bỉnh.

“Tổng Dư Vấn, em thật ác độc!” Nghe vậy, anh giận đến nở nụ cười.

Cô lườm anh. Cô không tử thân, tuyệt không!

“Đúng vậy, con gái của em, con gái của mình em!” Anh tức chết rồi, nhướn mày cười lạnh, “Được, Hạ phu nhân vậy em phụ trách con gái của em đi! Hạ tiên sinh tôi sẽ ra ngoài sinh con với một người phụ nữ khác, nhìn Hạ phu nhân em nuôi con khỏe mạnh, hay là Hạ tiên sinh tôi nuôi con tốt!”

Trong lễ khai giảng đón sinh viên năm nhất, anh chỉ thấy được Tổng Dư Vấn.

“Hiếu Văn đâu?” Anh giữ lấy Tổng Dư Vấn chất vấn, bởi vì các cô là bạn tốt nhất.

Từ đêm sinh nhật đó về sau, dù anh gửi bao nhiêu tin nhắn, gọi bao nhiêu cú điện thoại cho Hiếu Văn, cô cũng không gặp anh. Cho nên, anh đành phải tìm Tổng Dư Vấn giúp đỡ. Chỉ cần có thể hẹn được Hiếu Văn, anh tin dùng mọi lực và tình cảm của họ, vấn đề gì của anh và bạn gái cũng có thể giải quyết.

“Anh Nghị, Hiếu Văn thi vào đại học với em, vẫn lấy mục tiêu đại học làm trọng, hai người bình tĩnh vài ngày đã, chuyện tình cảm sau rồi hãy nói.” Nhưng Tổng Dư Vấn hiểu biết tình hình rồi lại khuyên anh như vậy.

Bị khuyên bảo như vậy xong anh cũng tỉnh táo lại. Thành tích của Hiếu Văn không cao như Dư Vấn, nếu muốn thi tốt thì phải khá khổ công. Cho nên, anh nghe theo đề nghị của Dư Vấn, hơn một tháng kia cũng không liên lạc với bạn gái. Tiếp sau đó là nghỉ hè, anh phải đến công ty ba thực tập, công việc rồi tinh rồi mù.

Theo miệng Dư Văn, anh đã biết thi vào trường đại học rồi, Hiểu Văn về nhà nghỉ hè, Hiểu Văn đã đổ nguyện vọng hai. Anh rất cục tháoang an tâm. Nhưng mà, anh không ngờ trong hàng ngũ sinh viên năm nhất, anh gặp được Tống Dư Văn lại không nhìn thấy Đỗ Hiểu Văn.

“Cậu ấy tình nguyện đến Tây An học đại học.” Tống Dư Văn nói cho anh.

Anh kinh ngạc.

“Cậu ấy cố ý thi rất xa, bởi cậu ấy muốn chia tay, muốn cách xa anh một chút.”

Mà Tống Dư Văn chết tiệt giờ mới nói cho anh biết!

Mà anh cứ như vậy, dù chết cũng không hiểu!

9. Q.1 - Chương 9

“Chuẩn bị hôn lễ, chúng ta kết hôn đi!”

Hai người ngồi cùng bàn ăn, khi cùng lặng lẽ ăn cơm tối, anh bỗng mở miệng cầu hôn. Hiểu Văn đang yên lặng bóc vỏ tôm cho anh, ngừng tay lại, cả người ngạc nhiên.

Thật lâu sau, thật lâu sau cô mới cẩn thận hỏi: “Vì sao?”

Vì sao? Triệu Sĩ Thành nhăn mày chặt lại: “Kết hôn cần hỏi vì sao ư?” Anh và cô gần gũi, anh đã nghĩ, một khi đã uống bữa trà tương thân kia cũng là đồng ý cho tương lai như thế. Hơn nữa ba tháng trước, họ cũng đã đính hôn, anh không biết bây giờ đưa ra quyết định kết hôn là quá đột ngột.

“Hết năm nay, em 29 tuổi, anh cũng đã 33 tuổi, tuổi như thế chẳng lẽ còn không nên kết hôn?” Anh hỏi lại cô. Đúng vậy, cả hai đều đã đến tuổi nên lập gia đình, phụ huynh hai nhà cũng giục rất nhiều.

Sau đó, cô nhẹ nhàng lộ ra nụ cười: “Vì sao là em?” Thật ra, vấn đề này hỏi có vẻ muộn, nhưng nó vẫn xoay quanh trong lòng cô.

Ngoài tính cách và vẻ ngoài chất phác, điều kiện của anh thật sự tốt hơn cô nhiều lắm. Diện mạo đoan chính, xuất thân trong sạch, sự nghiệp thành công.

Anh không hiểu vì sao khi nhắc tới, cô lại bắt đầu tò mò vấn đề đơn giản này trong mắt anh.

“Em rất dịu dàng hiền lành, anh cần người vợ như em vậy.”

Công việc của anh bận rộn, mỗi một ngày đều phải đối mặt với nhiều bệnh nhân nhỏ và sự lo lắng của cha mẹ, làm cho cả thể xác và tinh thần anh rất mệt mỏi, làm sau khi tan làm ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy mệt chết. Cô không phải là người bạn gái đầu tiên thông qua gặp mặt mà kết giao, nhưng cũng là người phụ nữ duy nhất ít lời không quá oán giận anh. Anh không cần cô gái cả ngày yêu cầu anh phải chú ý đến mình, cũng không muốn người phụ nữ tính toán chi li vì sao anh chưa bao giờ nói chữ “yêu”. Đối với phụ nữ, anh rất thích người dịu dàng và bình thản.

“Em nghĩ sẽ không sớm như vậy...” Hiểu Văn bất ngờ quá mức, xuất thần, lẩm bẩm. Đính hôn là vì không thể kéo dài được nữa, hơn nữa anh là người chồng làm anh không thể khéo từ chối, làm ẹ rất hài lòng.

“Vì sao em lại nghĩ thế?” Anh cũng rất bất ngờ. Lúc đính hôn, anh đã để mẹ cô thấy một hai năm sau sẽ chính thức lấy cô, cho nên anh đã có hành vì gì không đúng, làm cô hiểu nhầm chẳng?

“Bởi vì...” Điều này bắt cô nói thế nào đây? Thật sự rất khó mở miệng.

Anh đợi đã lâu, cũng không thấy đáp án.

“Chúng ta cũng là vợ chồng chưa cưới, nếu có ý kiến gì với nhau thì nên thẳng thắn.”

“Bởi vì...” Dưới sự khuyến khích của anh, cô hít hơi nhẹ giọng nói: “Chúng ta vẫn chưa từng ở chung, cũng không gặp mặt thường xuyên, cho nên em nghĩ...”

Sau khi những người khác đính hôn họ đều sống chung, không phải chàng trai qua đêm ở nhà cô gái, mà là cô gái ngủ lại chỗ chàng trai, nhưng đến một tuần nay họ chỉ gặp mặt hai lần, thỉnh thoảng nhà anh làm cơm nước xong, anh cũng sẽ rất lịch sự đưa cô về nhà. So với người khác, cách họ ở chung thật sự rất nhạt.

Anh không ngờ là đáp án này, vì thế anh suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Bởi vì sáu giờ mỗi sáng đều phải rời giường, hơn nữa phải toàn tâm lo cho các bệnh nhân nhỏ, cho nên nếu không có chuyện khác, mỗi đêm không đến chín giờ, anh sẽ về phòng ngủ.” Thời gian nghỉ ngơi của anh khô khan đến mức ngay cả mẹ cũng không muốn sống với anh, cho nên, anh cảm thấy trước mắt hai người chưa thích hợp sống chung.

Mỗi tối chín giờ là anh đi ngủ? Trách không được thỉnh thoảng buổi tối gọi cho anh, anh đã tắt máy.

“Bây giờ anh đang làm ở phòng khám, cách âm chỗ này không tốt lắm, cứ ba bốn giờ sáng tầng dưới sẽ rất ồn ỹ, sống cùng anh sẽ ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của em.” Vì công việc, anh vừa sống vừa làm việc ở trên tầng, nhưng sau khi kết hôn, chắc anh sẽ mua nhà, hơn nữa anh cũng sẽ điều chỉnh thời gian khám bệnh, giành nhiều thời gian hơn cho gia đình.

Nghe được giải thích của anh, Hiểu Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô bất an, tưởng anh không hài lòng về cô, nghĩ mình đã làm sai chuyện gì, thì ra là nguyên nhân này.

“Cho nên, em muốn hoãn lại?” Mặt nhẵn, tuy anh không thích nhưng mà nếu đây là ý muốn của cô, như vậy làm chồng chưa cưới anh phải nghe theo thôi.

“Không, không cần.” Cô cười lắc đầu, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống đất, lộ ra nụ cười tươi. Đúng như anh nói, cách âm ở phòng khám đúng là không tốt lắm, nếu cô vào ở cuộc sống sẽ không tiện.

Anh thấy vậy, rốt cục có chút hiểu, tính cách mình lại quá hồ hững, hoặc nhiều hoặc ít làm cho cô thấy bất an:

“Hiểu Văn, em đừng giấu tâm sự trong lòng.” Có tâm sự, nhất định phải nói ra, như vậy mới có thể tìm được cách giải quyết.

Chia tay với Hạ Nghị, không nói tạm biệt với anh, cứ như vậy, cô độc rời khỏi sinh mệnh của anh. Đàn ông như thế, cô không cần.

Cô 18 tuổi, không tự tin như vậy, cũng yếu đuối đến bị thương không dậy nổi. Nhưng mà rời đi rồi, lại cảm thấy đau đớn quá, mua vé xe, không hiểu sao trước khi đến Thượng Hải lại đổi xe. Cũng không hiểu sao họ cùng đi trên một con đường nhỏ. Càng không hiểu vì sao đi mua Kanto về nấu, nghĩ đến lúc anh gọi cô, lại lẳng lặng rơi nước mắt.

Sau đó, nhớ nhung mong mỏi. Nhớ đến liêu lĩnh, không thể kiềm chế được chạy đến trước ký túc xá nam sinh, ngây ngốc ngóng trông tầng anh ở kia. Có thể cho cô một cái ôm bình an không? Cô không muốn đi, cô không muốn bỏ đi! Mẹ nói, Hiểu Văn, mẹ không phản đối con yêu sớm, nhưng con phải tìm được một chàng trai mình có thể nắm chặt, một tình yêu mình có thể giữ chắc.

Đợi thật lâu thật lâu, lâu đến đêm dài yên tĩnh, cô vẫn đợi bóng hình anh tuần bất phàm kia. Anh và vài người bạn không biết đi chơi đâu đến giờ mới về, bên cạnh vẫn là vài cô gái vây quanh, mà tay anh thậm chí còn khoác lên vai một cô gái trong đó, nở nụ cười tươi. Trái tim chậm rãi lắng đọng xuống.

Tình yêu của họ, thật sự có thể vĩnh cửu ư? Nhìn bóng người ồn ào cách đó không xa, cô không hề còn niềm tin. Không cử động, không điên cuồng. Tất cả, chỉ hóa thành một cái xoay người lặng lẽ.

Tuần đầu nhập học, cô bận rất nhiều việc, vội vàng tập quân sự, vội vàng dọn đồ, vội vàng xếp phòng.

“Phòng 302, có người tìm!” bác gái trông ký túc xá hét ở cầu thang.

Có người tìm cô? Cô buông chổi xuống.

“Hiểu Văn, bên ngoài có anh zai siêu đẹp chờ cậu ở dưới tầng ý!” Dọc theo đường đi, có bạn học nói như thế với cô.

Nói thật, ở trường mới, cô căn bản chưa quen nam sinh khác. Đến tầng dưới ký túc xá, gương mặt quen thuộc kia, đeo ba lô du lịch màu đen làm cho cô ngây dại. Cô như không thể tin vào hai mắt của mình.

“Sao anh lại đến đây?” Cô ngơ ngẩn hỏi.

“Thượng Hải đến Tây An cũng chỉ có hai tiếng rưỡi máy bay thôi.” Anh nhún nhún vai, dáng vẻ bất cần.

Ở xa, chỉ cần có lòng, khoảng cách căn bản không phải là vấn đề.

“Em, là em hỏi...” Làm sao mà anh biết cô ở lớp nào trong trường?

“Tổng Dư Văn có cứng miệng, anh vẫn có cách làm cho cô ta mở miệng.” Nhắc tới người phụ nữ kia, anh liền hừ hừ hừ. Anh có thể gọi anh em đến khiến Tổng Dư Văn kêu cứu mạng.

“Em, em chỉ...” Bởi vì rất kinh hỉ, cô cũng lắp bắp.

“Hiếu Văn, anh không thể bị đá mà không biết, anh đến đòi lại công bằng!” Anh chuyển sang giọng điệu hung hăng.

Đi xa như vậy, vì một cái công bằng? Tầm mắt, cũng đã mơ hồ.

Thấy cô khóc, Hạ Nghị vốn đang giả vờ hung ác kia, nhất thời bất đắc dĩ, vội vàng lấy khăn tay, “Được rồi, được rồi, quên đi, lúc này anh tha thứ cho em!” Ai bảo anh yêu cô, chính là yêu thâm, được rồi chứ?

“Nhưng Hiếu Văn à, anh cũng có tôn nghiêm mà, nếu còn trốn nữa, anh có chết cũng không tìm em!” Anh nói chắc nịch.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Cử hành tiệc cưới, ba em có đến không?” Triệu Sĩ Thành hỏi cô.

Cô vẫn cúi mắt như cũ, “Ba...” Cô nói không ra lời.

Bởi vì là quen qua gặp mặt, cho nên thông qua bà mối Triệu Sĩ Thành cũng biết tình hình gia đình cô, “Hiếu Văn, anh biết em không thể tha thứ cho ba em, nhưng, đó vẫn là người đã thân sinh ra em.”

“Ông ấy trắng hoa như vậy, chưa từng có một ngày làm trọn trách nhiệm của người cha.” Cô nhỏ giọng trả lời. Thường không trở về nhà, trắng hoa đến mức luôn qua đêm với người phụ nữ khác trong nhà, làm mẹ chảy hết nước mắt, đây là ba cô ư?

“Nhưng ít nhất ông ấy cũng đợi đến lúc em tốt nghiệp cấp ba, mới ly hôn với mẹ em, chứng minh ông ấy cũng lo lắng đến em.” Triệu Sĩ Thành bất đắc dĩ.

Là đứa trẻ mồ côi ba, điểm này, anh có thể hiểu vợ chưa cưới của mình.

Đúng vậy, tốt nghiệp cấp ba, lúc lòng cô bất an lo sợ nghi ngờ nhất.

“Để em suy nghĩ, được không?” Cô cắn môi.

“Ừ.” Anh không hề nói thêm điều gì.

Thật lâu sau, thật lâu sau, đột nhiên ngược mắt hỏi, “Chúng ta, chúng ta thật sự sẽ kết hôn?”

Anh kinh ngạc bất ngờ, cô vẫn còn chưa rõ ràng ư? Quả nhiên là anh không hiểu lòng phụ nữ.

“Anh nghĩ, chúng ta hiểu đối phương.” Cũng đủ để lập một gia đình.

“Không, anh hiểu, nhưng bây giờ em...” Cô lắc đầu.

Trải qua rất nhiều chuyện về sau cô mới trưởng thành. Anh là người đàn ông tốt, cô thích anh, nhưng sống chung bên anh, trước nay cô chưa có cảm giác an toàn. Nhưng rất nhiều năm rồi, trong cô vẫn thiếu một thứ, dù là ở cạnh ai, cũng không thể thay thế.

“Em không phải là cô gái tốt cho anh, em từng...” Nhắm chặt mắt, cố lấy dũng khí, cô nói thẳng, “Trước khi ở cùng anh, em đã không còn là xử nữ.”

Triệu Sĩ Thành im lặng. Lần đầu tiên họ làm chuyện đó ở khách sạn trong đêm đính hôn, thật ra, một khắc đi vào kia, thân là đàn ông, anh đã biết không phải lần đầu tiên của cô. Nhưng mà anh cảm thấy, thật sự không cần quan tâm những điều này. Mỗi người đều có quá khứ.

Có điều.

“Em... từng phá hỏng gia đình người khác... cũng từng sẩy thai.” Cô cố gắng chịu đựng, nói ra quá khứ gian nan nhất.

Triệu Sĩ Thành hoàn toàn kinh ngạc.

10. Q.1 - Chương 10

Thật ra, cô cũng có lúc qua hệ khá tốt với Hạ Nghị.

“Dư Vấn, có việc gì?” Bạn cùng phòng đi qua hỏi cô.

Cô nhìn màn hình máy tính chăm chú, cũng không quay đầu lại, “Tìm tư liệu luận văn tốt nghiệp.”

Hai bạn cùng phòng hai mặt nhìn nhau. Đúng là gặp quỷ, tân sinh viên lại lên mạng tìm tư liệu luận văn tốt nghiệp, cô lại lo tính trước sau như thế.

“Anh ta đến Tây An tỏ tình, cậu ở đây giúp anh ta làm luận văn tốt nghiệp hả?” Bạn cùng phòng không phục.

Dư Vấn buông chuột ra, xoay người lại môi cong lên, thản nhiên nói, “Có sao đâu, có thể giúp một chút, hơn nữa mọi người cũng là bạn thân.” Về sau khi tốt nghiệp, có thể quen tay hay việc.

“Bạn thân? Ai mới là bạn thân của cậu?” Nét mặt bạn cùng phòng nhăn lại.

“Cả hai.” Đáp án của cô, mãi mãi không thay đổi.

“Dư Vấn, mình cổ vũ cậu theo đuổi Hạ Nghị, mình cũng không tin cậu không đập được Đỗ Hiểu Văn!” Chung phòng nửa năm, có một số việc dù không nói ra nhưng không có nghĩa là mọi người không nhìn thấy.

“Đúng thế! Cậu xinh đẹp, học giỏi, năng động, mình mà là con trai, mình sẽ chọn cậu!” Người bạn cùng phòng khác cũng gia nhập đội cổ vũ.

“Các cậu đừng nói vậy, mình không có thói quen tranh giành, đồ của người khác mình không tham!” Đề tài đó cô không thích nghe, cô cũng không để ý đến người đó.

“Bọn mình biết đồ người khác cậu không tham, nhưng chỉ cần là đồ của cậu, bị hủy cũng không cho người khác hưởng!” Hai bạn cùng phòng thở dài, bởi vì tính cách thật của cô.

Thực hiển nhiên, trước mắt Hạ Nghị căn bản không trong phạm vi “đồ” của Tống Dư Vấn.

“Dư Vấn, Hạ Nghị tìm kìa.” Một người bạn khác vào phòng, liền nói cho cô, “Anh ta gọi cậu xuống tầng.”

Nghe vậy, Dư Vấn đứng lên từ chỗ ngồi, mở cửa sổ ra trước, quả nhiên nhìn thấy gương mặt đẹp trai chói mắt dưới tầng, đón ánh mặt trời, ra sức vẫy tay với cô.

Anh ấy đã trở lại?

“Hạ Nghị hình như mỗi lần về Tây An, đầu tiên đều là tìm cậu nhì!” Các bạn cùng phòng bắt đầu ồn ào.

Cô coi như không nghe thấy, vội vàng xuống lầu. Cô bước rất nhanh, gió xuân hơi lạnh, theo tiếng bước chân của cô, phả vào má cô, mái tóc ngắn của cô. Từ lúc ban đầu, Dư Vấn không để tóc dài, mà là mái tóc ngắn đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái.

Đi được nửa cầu thang, cô mới bước chậm lại.

“Trở lại từ Tây An?” Vững bước đi đến anh phong trần mệt mỏi, đeo ba lô du lịch màu đen, cô khẽ nhếch ày. Mỗi tháng, lại có một tuần anh bay đến Tây An, ngọt ngào vài ngày với Hiểu Văn.

“Đúng vậy!” Anh mặt mày hớn hở, tuyệt không để ý, vì tương tư vừa mới biến mất hai ngày.

“Tìm em có chuyện gì không?” Nét mặt cô thật bình thản.

“Hiểu Văn mua ít đặc sản, bảo anh mang cho em.” Anh rất tự nhiên vô cùng thân thiết khoác vai cô, đưa cô lên bãi cỏ.

Biết “một cái ôm ấp” của anh với nữ sinh như thế căn bản chẳng là gì, cô cũng không đặt trong lòng, học đáng về bất cần của anh, tùy tiện ngồi xuống cỏ.

“Hiểu Văn nói em thích ăn hạt dẻ, dặn anh trước khi lên máy bay, nhất định phải mua cho em.” Anh lấy túi hạt dẻ sau ba lô, cố ý dùng khăn gói lại.

Cô cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy. Từ khi vào đại học, cô cố ý gây bất hòa, cô và Hiểu Văn dần ít liên lạc, đối với nỗi nhớ của Hiểu Văn, cô rất cảm kích.

“Còn có cả táo đỏ Thiểm Bắc.” Anh lại lấy ra một túi lớn từ sau ba lô.

Dư Vấn nhíu mày: “Em không ăn táo đỏ.” Cô ghét nhất vị táo.

“Hiểu Văn nói em huyết áp thấp lại thiếu máu, ăn táo đỏ tốt cho sức khỏe.” Anh rất nghịch ngợm, bắt đầu kéo tóc cô.

Thật không ngờ, thân thể nữ vương đại nhân cũng bị bệnh lông ngắn, anh còn tưởng cô làm bằng sắt chứ! Anh thích nghịch tóc cô, rõ ràng là một cô gái ngang bướng, nhưng tóc lại đẹp như thế, rất mềm mại. Đáng tiếc...

“Em không phải lại cắt chứ?” Anh gào lên.

Anh rõ ràng đã nói, cô để tóc dài rất đẹp, có thể làm cô ra dáng con gái một chút.

Cô dùng sức hất tay anh, “Em không cắt, chúng nó lại rơi vào ma chướng của anh à?” Cô ghét nhất là có người kéo tóc cô, dù cô nói nhiều lần, Hạ Nghị lại càng thích chống đối cô, cố ý cố tình, đúng là như đứa trẻ chưa lớn.

Lần đầu tiên cô cắt tóc ngắn là vì anh đến Tây An tìm Đỗ Hiểu Văn làm hòa, sau đó, mỗi lần anh đi Tây An là một lần cô đến tiệm sửa tóc. Cắt tóc với cô mà nói, chỉ là một loại hình thức.

“Anh mà kéo nữa, em sẽ mách Hiểu Văn!” Cô uy hiếp anh.

“Em đánh à! Em dám mách, anh sẽ chém chân em!” Anh cười ha ha, đoán cô không phải là người thích đâm chọc sau lưng.

“Anh mê tóc em đó, thì sao nào? Nói xong, lại đưa tay ra kéo kéo.

Tổng Dư Vấn có đôi khi rất lạnh, có đôi khi lại rất cao ngạo, vì thế, anh bắt đầu càng ngày càng thích chọc cô. Dư Vấn vội vàng trốn. Anh giữ áo cô lại, dùng sức kéo cô về. Vì muốn anh buông tay, Dư Vấn cù vào eo anh, quả nhiên, anh cười đau cả bụng, chịu không nổi ngứa liền thả tay ra.

“Hạ tiên sinh, xem ra về sau anh sẽ sợ vợ đấy!” Vì thắng lợi, Dư Vấn đứng trước mặt anh, đắc ý chớp mắt.

“Bậy bạ, có thằng hèn mới sợ vợ!” Anh không phục lại đuổi theo cô.

Anh thật muốn xem, Tổng tiểu thư cô về sau có sợ chồng không.

“Không được quấy rầy em!” Sợ anh ra tay động cước, Dư Vấn quát bảo ngưng lại.

Bạn học cũng nhìn thấy, anh sẽ mất thể diện! Đến lúc đó, hai người họ sẽ bị người ta đồn ầm lên!

Tình bạn với Hạ Nghị bắt đầu tự lúc nào? Khi trung học, vì Hiểu Văn, hai người thỉnh thoảng lại tán gẫu, cũng coi như là quen. Nhưng chân chính quen là một tuần Hiểu Văn “mất tích” kia, Hạ Nghị quấn lấy cô, mặt dày mày dạn hỏi thăm tung tích của Hiểu Văn. Tự nhiên như vậy, có qua có lại, quan hệ hai người lại càng đến càng tốt.

Bị cô đột nhiên lớn tiếng quát, Hạ Nghị hoảng sợ. Đang muốn công kích, một tay khoác lên eo cô, một tay lại giữ vai cô, lại vừa vắn, cầm...

Thật là xúc cảm mềm mại.

Anh đông cứng lại. Dư Vấn cũng thế.

“Xin hỏi Hạ tiên sinh, rốt cuộc anh muốn nắm đến khi nào?” Dư Vấn rất bình tĩnh hỏi.

Hạ Nghị vội vàng rút tay mình về, buông nơi mềm mại kia ra, nhưng dư âm lại không thể tiêu tan trong lòng bàn tay anh.

Sắc mặt Dư Vấn không thay đổi, bình tĩnh kéo áo mình, thái độ của cô rất tự nhiên, dù là các học sinh ở gần cũng không phát hiện, vừa rồi không ngờ nơi này lại xảy ra sự kiện xâm phạm rỗng đèn. Chuyện xấu hổ như thế, dưới sự bình tĩnh của cô, có thể không một gợn sóng, không dấu vết trôi qua, nhưng có người lại cố tình nói.

“34C! Hơn nữa lại còn mặc ren mỏng! Tổng Dư Vấn, em thật lợi hại đó, không ngờ đáng người em được thế!” Cho đến giờ anh cũng không coi cô là con gái, hôm nay lại bất ngờ phát hiện đấy!

Anh lại huyết sáo, chỉ muốn xem cô có xấu hổ không!!

“Hiếu Văn lại là cup A, bình thường cũng độn thêm, không ngờ, điểm này em lại có thể thắng cô ấy!” Cảm xúc ở ngực thật hơn Hiếu Văn rất nhiều.

Sắc mặt Dư Vấn nhất thời trở nên rất khó coi.

Thấy cô sắp giận dữ bỏ chạy, Hạ Nghị vội cười hì hì giữ chặt cô lại, “Đợi chút, trước đừng nóng giận, không nhìn xem anh mang gì từ Tây An về cho em?”

“Hiếu Văn lại đưa gì cho em?” Cô miễn cưỡng làm sắc mặt mình tốt hơn chút.

“Không phải, anh mua cho em.” Anh cũng có nhớ cô trong lòng đó.

Dư Vấn trầm mặc, nhưng mà rõ ràng tức giận đã không còn lại chút gì trên gương mặt.

Anh lại lấy ra từ trong ba lô một tượng binh mã nhỏ bằng lòng bàn tay. Đồ như vậy nhiều lắm chỉ khoảng mười đồng.

Dư Vấn không hề ghét, nhận lấy, giữ chặt trong lòng bàn tay. Thần thái của dũng sĩ rất sống động, nhưng...

“Vì sao là tượng quỳ?” Cô thích đứng vững uy phong lắm liệt.

“Anh vừa thấy đã nhớ đến em! Để thỏa mãn nữ nhân đại vương cao cao tại thượng của chúng ta, làm nô bộc cho em.” Miệng anh thật vô sỉ. Vừa vào đại học, cô đã an vị ở ngay vàng hội trưởng hội học sinh, đứng là uy danh bốn phương mà!

Dư Vấn mím môi, một hồi lâu, mới nở ra nụ cười như hoa: “Em muốn sống!”

Nghe vậy, anh lập tức đã hiểu, còn rất phối hợp, cắt vổ táo, đưa tới bên môi cô, cung kính nói: “Tiểu nhân cung kính mời nữ vương.” Cố ý làm dáng vẻ của nô tài. Về công, họ là chiến hữu, về tư, họ là hai người bạn thân.

“Cám ơn, con ngoan!” Một câu, anh nhất thời biến sắc.

Cô còn cố ý vuốt vuốt gương mặt anh tuấn của anh, cười đến thực thoải mái.

Phía sau họ, một mảnh lá xanh, mùa xuân đã đến, cả vùng đất vùng lên sức sống.

...

“Nghe nói tối mai Hạ Nghị muốn cùng một đám bạn đi xem thoát y vũ, làm bạn gái cậu ta đúng là tồn không ít sức nhỉ!” Đúng là hoàng đế núi cao, làm bạn gái anh mà hoàn toàn chẳng hay biết gì.

“Sợ cái gì, Dư Vấn sẽ đi cùng, vừa thấy tình hình bất thường, dù anh ấy muốn hay không, lập tức dắt anh về!” Thích cũng chẳng sợ, bên cạnh còn có “nữ cảnh sát” đi theo mà.

“Cho nên, họ thật sự không phải đang yêu chứ?” Vài người bạn cùng phòng nhìn màn đẹp mắt ngoài cửa sổ, cùng phát ra tiếng nghi ngờ.

Hai người kia rất xứng đôi, thật sự rất xứng đôi.

Dư Văn nghỉ một tuần, trở về công ty, nhận ra có chút khác thường.

“Vì sao lại ký với Tình Toàn làm người phát ngôn cho nhãn hiệu này?” Cầm lấy hợp đồng đã ký làm cô khá khiếp sợ.

“Không phải nói hiệu quả rất tốt, người mẫu là do chúng ta tìm sao?” Nhìn vào gương mặt xinh đẹp và nhãn hiệu kia, cô cảm thấy khó hiểu.

Hơi quá đáng rồi!

Văn Nghị tiếp nhận văn kiện, mỗi phiếu quảng cáo, cô cũng đều quản chặt chẽ, lấy việc như người thân. Nhưng mà, hiện tại xin nói cho cô, đây là cái gì? Tình Toàn, là dựa vào chiếc giường để đổi lấy hợp đồng! Dù cô ta giờ đang đại diện cho thương hiệu khác, nhưng toàn thân cao thấp, chính là mùi hồ ly.

Cô kéo điện thoại qua, định trực tiếp gọi cho quản lý Vương, nhưng mà, trợ lý ngăn cô lại đúng lúc.

“Tổng, giám đốc Tổng, là, là thế này, Tình Toàn là tổng giám đốc Hạ tự quyết định...” Công ty bên kia cũng vì tin tưởng vào sản phẩm của Văn Nghị, chính vì cam đoan chất lượng, nên mới không suy nghĩ đã ký.

Cô ngạc nhiên.

“Tổng, giám đốc Tổng, Tổng giám đốc Hạ dường như, bị Tình Toàn mê hoặc, với cô ta, nhất kiến chung tình, ngài, ngài ấy nhiều lần...” Dù khó khăn, trợ lý vẫn báo lại chuyện ồn ào huyền ảo truyền trong công ty một tuần này cho cô.

11. Q.1 - Chương 11

Đỗ Hiểu Văn trải qua thấp thỏm bất an, tâm sự nặng nề.

Ngày đó, sau khi cô thành thật, Triệu Sĩ Thành đã nhiều ngày cũng không liên hệ với cô. Cho nên, cô nghĩ, chắc anh đang suy nghĩ tất cả một lần nữa. Hôn lễ, và còn có quan hệ về sau của họ.

“Hiểu Văn, theo chị đi mua bộ quần áo thể thao đi!” Đồng nghiệp đẩy đẩy cô.

“Dạ.” Cô tỉnh táo lại, nhỏ giọng trả lời. Cô là người phụ nữ tốt tính, mọi người cũng rất thích cô.

“Hiểu Văn, em thật không đi tập thể dục à? Chúng ta làm cô giáo, áp lực ở trước học sinh rất lớn, sau khi tan làm vận động đổ mồ hôi thì thoải mái nhiều lắm!” Đồng nghiệp định thuyết phục cô.

“Không đâu, em không thích vận động.” Cô lắc đầu.

Cô yêu yên tĩnh, không thích náo động. Thời gian rảnh, cô chỉ thích ở nhà, lặng lẽ đọc sách.

Tuy rằng như thế, cô vẫn đi cùng đồng nghiệp đến phòng tập thể thao đăng ký. Nhưng khi gần đến phòng tập, bước chân cô dừng lại, bởi cô thấy một người một chiếc xe. Hé ra gương mặt cương nghị quen thuộc. Người kia xuống dưới xe, đồng thời xuống xe còn có một cô gái xinh đẹp như búp bê.

Người phụ nữ kia không biết đang nói gì, lại cười rạng rỡ với anh. Mà anh vừa đi vừa chuyên tâm nghe, sau đó lộ ra nụ cười nhạt.

Cả người cô bình tĩnh, vì cô quen Triệu Sĩ Thành lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh đi gần một người phụ nữ như thế, hơn nữa còn cười dịu dàng đến vậy. Hai người còn đi vào phòng tập thể thao, dường như đã sớm hẹn trước.

“Này, Hiểu Văn, em nhìn gì thế?” Đồng nghiệp nhìn theo ánh mắt cô, tò mò hỏi.

Nhưng mà, cô dường như không nghe thấy, cả người chỉ ngây ngẩn. 1 phút sau, cô mới như nhớ ra gì đó, vội vàng lấy di động ra, tìm một dãy số:

“Hiểu Văn, có chuyện gì quan trọng không?” Nhận di động, bên kia có hơi ồn.

“Không, không có việc gì, chỉ là, muốn hỏi anh đang ở đâu một chút...” Cô ấp a ấp úng.

“Anh ở phòng khám. Nếu không có chuyện quan trọng, hai giờ nữa anh sẽ gọi lại cho em.” Anh không hề do dự trả lời.

Phòng khám... Nhưng mà, cô rõ ràng nhìn thấy, anh vào phòng tập thể thao cùng một người phụ nữ. Anh đang nói dối ư?

“Sinh nhật có đến Tây An không?” Cô hỏi anh.

Anh suy nghĩ đã lâu, mới hưởng ứng: “Có thoát y vũ xem, sao anh phải đến Tây An chứ?”

Nhất thời, cô đỏ mặt: “Hạ Nghị, anh đừng dẫn đi!”

Đừng dẫn đúng không?

“Anh không đi được, viết luận văn tốt nghiệp, nhiều việc lắm!”

Nghe thấy anh nghiêm túc từ chối, trái tim cô có mất mát mơ hồ. Chỉ là, anh nói có việc, cô làm sao dám quấy rầy anh?

Ngày sinh nhật anh đó, sáng sớm cô rời giường, chuyện đầu tiên là gọi điện thoại cho anh, muốn là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật anh. Nhưng mà, điện thoại của anh lại tắt máy.

“Lại tìm Hạ Nghị à, giờ sao rồi, cả thế giới có mình cậu ta là con trai sao? Sao mỹ nữ tìm cậu ta nhiều thế, toàn là hoa đẹp chứ!” Vừa nghe có người đến tìm anh, bạn cùng phòng của anh lập tức trêu chọc.

Trái tim cô ghen lại: “Có rất nhiều con gái tìm anh ấy sao?”

“Đúng thế! Tính cách cậu ấy năng động, chắc chắn đấy!”

Nhưng mà, anh rõ ràng nói, giờ mình rất ngoan, có nữ sinh đến tìm anh đi chơi, anh cũng đều khéo từ chối mà. Chẳng lẽ, anh lừa cô? Trái tim cô thất lại.

“Người đi đâu rồi ạ?”

“Cậu ta đi sinh nhật với bạn gái cả một đêm đã về đâu!” Bạn cùng phòng dùng giọng điệu mờ ám nói với cô.

Bạn gái? Cô cũng ngây ngẩn cả người. Vì sao, cô hoàn toàn nghe không hiểu? Rõ ràng, cô còn ở đây mà!

“Bạn gái anh ấy là ai?” Vì thế, cô ngây ngốc hỏi.

“Tổng Dư Vấn chứ còn ai!” Bạn cùng phòng của anh không chút do dự trả lời.

Dư Vấn? Làm sao có thể? Anh không phải rất ghét Dư Vấn sao? Hơn nữa, Dư Vấn ở trước mặt cô cho tới bây giờ đều không nhắc đến Hạ Nghị. Bất tri bất giác, cô ngáy ra.

“Cậu ta ghét Dư Vấn? Ghét nhưng mỗi ngày đều đi cả đôi? Thằng nhóc này, nhàn rồi buồn chán lại thích tìm Dư Vấn vui đùa âm ỉ, vợ chồng son luôn đánh là thân, mắng là yêu, cái này gọi là ghét hả? Anh thấy căn bản là thích ý!” Bạn cùng phòng của anh cười nhạo thật sự khoa trương.

“Anh ấy thích Dư Vấn?” Vợ chồng son...

“Đúng đó, rõ ràng hôm nay là sinh nhật, thằng nhóc đã sớm đi chúc mừng sinh nhật với Dư Vấn rồi!” Bạn cùng phòng của anh hăm mộ đến khoa trương: “Hic, loại như anh chỉ có thể làm trạch nam ôm con lap thôi, đúng là bị đôi chim câu đó làm mù lòa rồi...”

Về sau, cúp máy như thế nào, cô không còn nhớ được nữa, bằng trực giác liền bấm số phòng của Dư Vấn. Từ khi học đại học, Dư Vấn không hề nói số di động mới cho cô, dần dần càng cố ý xa cách cô.

“Dư Vấn? Cậu ấy với Hạ Nghị đi sinh nhật rồi!” Được đáp án giống nhau.

“Chị là ai?” Bạn cùng phòng của Dư Vấn hỏi lại cô.

“Mình, mình là Đỗ Hiểu Văn.” Cô nhẹ giọng trả lời, tay nắm phone vẫn phát run.

“Cậu chính là Đỗ Hiểu Văn?” Bạn cùng phòng lập tức cảnh giác, hơn nữa giọng điệu thật không khách khí, “Vừa may, chúng tôi có nói mấy câu muốn nói với chị!”

Mặc kệ cô muốn nghe hay không, thích hay không thích, đối phương đã bắt đầu: “Dư Vấn rất thích Hạ Nghị, Hạ Nghị cũng rất thích ở bên bạn ấy, cho nên họ là trời sinh một đôi, xin đừng đến chọc phá họ!”

“Họ, họ, làm sao có thể...” Một người là bạn thân của cô, một là bạn trai của cô, hai người họ làm sao có thể là trời sinh một đôi? Hiểu Văn cảm thấy trong lòng mình như bị người ta đâm vài lỗ thủng.

“Dư Vấn, cậu ấy cho tới bây giờ chưa từng nói thích Hạ Nghị...” Trái tim thất lại, cũng có chút lấp bấp.

Cô luôn là cô gái không giỏi tranh biện.

“Cậu ấy chưa nói, chị không quan sát nổi à? Chị thật sự cho đến giờ không hề có chút cảm giác nào hả? Chị thật không biết Dư Vấn vì sao lại tránh chị? Mỗi lần Hạ Nghị đến Tây An, chị luôn bắt anh ấy mang đồ tặng, để cậu ấy trông Hạ Nghị giúp chị, cũng tiện để cậu ấy không dám xuống tay với Hạ Nghị à?” Bạn cùng phòng của cô với khí thế bức người.

Không phải, cô không phải người có dã tâm như thế! Nhưng mà, tất cả lý lẽ đều ngẹn ở giữa cổ, một câu cũng không nói được. Thật ra, mỗi người con gái đều tinh tế mà nhạy cảm, đặc biệt là cô.

“Đỗ Hiểu Văn, đáng tiếc tính toán của chị sai lầm rồi, Dư Vấn vì sao phải chịu khổ như thế không dám theo đuổi hạnh phúc của bản thân? Hai người họ đã sớm ở chung rồi! Hạ Nghị chỉ là chân đấm hai thuyền, không biết nên chia tay với chị thế nào mới không xúc phạm đến chị!”

Cả người cô đông cứng lại. Một người là bạn thân nhất của cô, một người là chàng trai cô yêu nhất, thì ra họ cũng lừa cô, cô còn có gì nữa đây? Cúp điện thoại, cô như du hồn trở lại trên giường, kéo chăn, chui mình vào ổ chăn, cắn chặt môi, nước mắt lại rơi xuống như sợi dây trân châu đứt.

...

Không biết khóc đến bao lâu, hình như đã là giữa trưa.

“Hiểu Văn, bạn trai cậu tìm cậu kia!” Bạn cùng phòng giục cô, “Anh ấy bảo cậu xuống dưới nhanh nhanh.”

Cô vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng rưng rưng nước mắt.

Anh đến đây thế nào? Không phải nói không đến Tây An ư? Sau khi ở chung sinh nhật với Dư Vấn rồi, còn đến Tây An tìm cô nữa? Cô tính toán gì chứ? Vì sao lại lừa cô? Nếu muốn ở chung với Dư Vấn, vì sao lại chạy tới Tây An tìm cô? Nếu họ phù hợp như vậy, vì sao lại không đợi cho đến lúc chính thức nói chia tay với cô, họ mới ở chung?

“Cậu nói với anh ta, mình không gặp anh ta.” Cô như đã chết, gần từng tiếng, “Từ nay về sau, cũng không gặp.”

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Chị dâu, sao chị đến phòng khám?” Nhìn thấy cô, em gái Triệu Sĩ Thành rất bất ngờ.

Dù sao, cô thật sự rất hiếm rất ít khi đến phòng khám. Bởi vì, thời gian anh ấy làm việc không thích bị việc tư quấy rầy.

“Chị, chị đến tìm anh hai em...” Cô 29 tuổi, có lẽ còn có thể lo sợ bất an trong tình cảm, nhưng, không bao giờ vì một câu tùy tiện của người khác, mà thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai bình*. Cô nói với mình, chuyện gì mất thấy mới là thật.

*thảo mộc giai bình: Phù Kiên thời Tiền Trần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phì Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cỏ cây trên núi mà tưởng toàn là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này dùng thành ngữ này chỉ lúc hoang mang, trông gà hoá cuốc

“Chị chờ một chút, anh hai còn có hai bệnh nhân cuối cùng.” Em gái anh vừa tiêm cho bệnh nhân nhỏ, vừa nói cho cô.

Em gái xinh đẹp của anh tốt nghiệp rồi về giúp trong phòng khám.

“Anh ấy hôm nay bận nhiều việc?” Cô thật cẩn thận thử hỏi.

“Việc à, mỗi ngày cũng là việc như vậy, anh hai làm việc từ buổi sáng đến bây giờ ngay cả thời gian uống miếng nước cũng không có!” Dung Hoa luôn chân thật, không chút do dự trả lời.

Hiếu Văn cảm thấy mình có chút loạn. Chẳng lẽ, hai giờ trước đúng là mình xuất hiện ảo giác?

Tiến bệnh nhân và người nhà cuối cùng, nhìn thấy bạn gái, Triệu Sĩ Thành có chút bất ngờ.

“Tìm anh có việc à?” Anh rửa tay trước, giao lại phòng khám cho người dưới thu dọn lại, đưa cô lên tầng.

“Em, em buổi chiều ở cửa phòng tập thể thao... Nhìn thấy anh, em, em liền...” Năm tháng đã dạy cô, nếu không muốn dễ dàng mất đi một người thì phải dũng cảm hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Phòng tập thể thao? Cả buổi chiều anh ở phòng khám, nào có đến phòng tập thể thao.” Anh nghiêng về một phía, vừa nói.

Công việc của anh nhiều muốn chết, làm sao có thời giờ đi tập thể hình. Nhưng cô không hoa mắt mà. Ngay cả đối phương mặt áo phong đen, cũng y hệt bộ trong tủ quần áo của anh.

Anh nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Hiếu Văn, em nhìn thấy “anh”, có phải đi xe Audi không?”

“Vâng ...” Do dự một chút, cô gật đầu.

“À, đó là anh cả của anh, anh ấy thích tập thể hình.” Anh tuyệt không bất ngờ, “Bọn anh là anh em sinh đôi, luôn có người nhận nhầm bọn anh.”

A! Cô không ngờ, lại là anh cả. Má cô nhất thời ửng hồng lên, áy náy vì hành động của mình. Thì ra, anh không phải bỏ rơi cô, có bạn gái khác?

Khi đính hôn, thật ra cô từng gặp anh cả một lần từ rất xa, dường như giống hệt dáng vẻ anh, chỉ là lập tức cô căn bản không nhớ đến nữa. Hơn nữa, Sĩ Thành bởi vì bận quá không rảnh để ý đến mình, cho nên quần áo cũng là do má Triệu mua, má Triệu mua hai chiếc áo giống nhau, thật sự không có gì đáng ngạc nhiên.

“Đúng à, xin lỗi ...” Cô cảm thấy rất hổ thẹn, lại nghi ngờ anh.

“Xin lỗi cái gì?” Anh ngốc đến mức tuyệt không biết vì sao vợ chưa cưới vô duyên vô cớ đi xin lỗi.

Cô không dám nói.

“Em đã đến đây, chúng ta hẹn thời gian đi chụp ảnh cưới đi.” Anh xem lịch một lát, “Ngày 30 được không? Ngày đó phòng khám được nghỉ.”

Cô kinh ngạc: “Vì sao... Đi chụp ảnh cưới...”

Anh buồn bực, “Không phải nói sẽ kết hôn ư?” Xem ra trí nhớ của cô đúng là hơi kém.

Hiếu Văn vừa mừng vừa sợ.

“Em nghĩ em nghĩ...” Cho dù thế nào, anh cũng vẫn còn ý niệm kết hôn trong đầu.

“Nghĩ đến điều gì?” Về mặt của anh tuyệt không biết.

“Không gì, không gì cả!” Nhưng mà, Hiếu Văn vẫn kích động.

Đời cô có may mắn gì lại gặp người đàn ông tốt đến thế!

Ngày đó, anh hỏi cô:

Em và người kia, đã cắt đứt hết chưa?

Cô trả lời:

Dạ, em và người ấy đã hết từ lâu rồi.

Cứ như vậy, anh cần hỏi cần biết, không hơn.

12. Q.1 - Chương 12

Ngày đó là sinh nhật 22 tuổi của anh.

Cứ như vậy, không vào được ký túc xá nữ sinh, một mình đứng dưới ký túc xá của cô, nôn nóng như một đứa ngốc buồn cười. Anh gọi rất nhiều cuộc điện thoại, anh gửi rất nhiều tin nhắn, mỗi lần đều hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, cô vẫn khóa mình trong ký túc, không nhận điện thoại của anh, không trả lời tin nhắn của anh, cơm cũng không ăn, chỉ ngồi vẽ, chú tâm trong thế giới màu sắc, không để ý đêm đã khuya, anh chờ ở dưới đã mỗi mệt, theo thời gian trôi qua, trái tim tha thiết trong ngực cũng dần nguội lạnh.

“Em bảo em ấy xuống dưới, nói cho em ấy biết có chết anh cũng phải hiểu được!” Cuối cùng, anh rốt cuộc đã mất đi kiên nhẫn, giữ lấy một bạn học tốt bụng, tức giận nhờ đối phương truyền lời.

Anh không hiểu, anh đã làm sai chuyện gì? Sắp tốt nghiệp rồi, công việc nhiều kinh khủng, nhưng anh vẫn tổ chức sinh nhật trước với đám bạn, lại hủy hẹn gia đình với ba mẹ, sáng sớm đã bay đến Tây An muốn tổ chức chung với cô. Nhưng cô lại đóng sầm cửa vào mặt anh, chờ dưới tầng một ngày, đây là gì chứ? Đúng là không thể hiểu nổi!

Trong chốc lát, vị bạn học tốt bụng kia đi xuống, chỉ nói với anh ba chữ. Tổng, Dư, Vần.

Dư Vần? Chuyện này liên quan gì đến Dư Vần? Anh không hiểu, nhưng trong đầu lập tức xuất hiện một khả năng.

Anh dùng vạch pin cuối cùng gọi điện cho Tổng Dư Vần, vừa nói máy đã hỏi: “Rốt cuộc em đã nói gì với em ấy?” Tổng Dư Vần căn bản không tính là “phụ nữ” trong lòng anh, cũng không khác gì đám bạn ở ký túc xá kia, cho nên không cần dè dặt khách khí đối đãi.

Đột nhiên vô duyên vô cớ bị anh dùng giọng điệu như thế hét lên, Tổng Dư Vần đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ có chút không vui “Chuyện gì? Em nghe không hiểu.”

“Không phải em đùa với cô ấy, nói anh đi tán gái chứ?”

Rốt cuộc cô đã nói gì với Hiểu Văn? Nói đêm qua, trước thời gian sinh nhật, mấy cô bạn gái bỗng hôn hai má anh, nói coi như quà sinh nhật? Hay mấy ngày hôm trước, anh đến pub uống rượu, có “mèo tơ vàng” muốn câu anh, anh và người ta uống vài ly? Cô rốt cuộc đâm dao sau lưng anh thế nào?

Anh quả thật bất an, rất ham chơi, thích đồ mới mẻ, nhưng từ khi làm hòa với Đỗ Hiểu Văn đến nay anh rất cẩn thận, cùng lắm chỉ là vui đùa vài câu với nữ sinh khác, chưa từng làm chuyện quá mức. Anh cố gắng như vậy rồi, muốn cho cô cảm giác an toàn cô muốn, nhưng vì sao cô lại không cho anh chút tín nhiệm nào chứ?

Đối mặt với sự chất vấn trong tâm tình chán chường của anh, Tổng Dư Vần im lặng một lát, mới dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: “Anh bình tĩnh đi! Nói từ từ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc hỏi câu này cùng với lời kể của anh, Dư Vần phát hiện biểu tình của các bạn cùng phòng cũng không đúng. Cả đám không tự nhiên, rất chột dạ, rõ ràng rất muốn nghe họ nói gì nhưng lại không dám nhìn

thăng vào cô, ánh mắt dao động xung quanh. Theo quan sát của cô, chỉ có người làm chuyện đui lý mới lộ ra vẻ mặt này.

“Em hiểu rồi, anh cho em vài phút, hiểu nguyên nhân mọi chuyện trước sau đã.” Chờ anh nói xong, cô vội đập máy, sau đó nghiêm túc nhìn các bạn: “Đừng giấu mình, các cậu đã làm gì?”

Dưới sự ép cung, các bạn cùng phòng tôi đẩy cậu, cậu đẩy tôi, cậu một câu, tôi một câu, ngập ngừng nói ra hành động vinh quang mà vĩ đại của các cô.

Càng nghe, mày Dư Vấn nhăn càng sâu. Oan ức này, hình như cô phải chịu rồi.

“Công ty của quý vị lại bày ra phong cách gì trước mặt mọi người vậy? Được rồi, tôi thừa nhận, phu nhân tôi muốn tạo ra phong cách tao nhã, nội hàm, hàm súc, nhưng tôi khác suy nghĩ với cô ấy, tôi không thích thứ quá thường, tôi cần loại “vị” khác! Giống như cái này, concert của Vương Phi Và Chu Tuệ Mẫn, giám đốc Vương, anh cảm thấy concert này thế nào, hợp khẩu vị của anh chứ?”

Cô thừa nhận, được biết từ trong miệng cấp dưới, anh cực kỳ phản kích thuyết phục giám đốc Vương.

Đây là người đàn ông của cô, chỉ cần anh cố gắng nghiêm túc, rất nhiều mặt, thật ra cô không phải đối thủ của anh. Dù sao về tài hoa nghệ thuật, kỳ thực cô không có thiên phú, cô chỉ là một người kinh doanh, hái mồi, toàn thân là thương nhân có vị tiền, cô không hiểu cái khác, cô muốn chỉ là hai chữ dễ bán.

Nhưng mà, cô thật sự bị anh làm hồ đồ rồi, anh rốt cuộc muốn nghệ thuật, hay là cố ý đề cao Tình Toàn? Theo rất nhiều người thấy, trong nháy mắt anh nhìn thấy Tình Toàn, sưng sốt thật lâu thật lâu.

“Nhắm mắt lại, cô có thể thể hiện hết kiêu ngạo quật cường qua ánh mắt cô... Đúng, lúc mở mắt phải quyến rũ, đặt tay lên bụng, cảm nhận sinh mệnh nhỏ, để mọi người biết, mỗi sinh mệnh đều ngang hàng...”

Gió nhẹ lướt qua tóc dài, cô gái trẻ tuổi quyến rũ, nhẹ xoa bụng mình, môi gợi lên nụ cười như có như không....

Cô đứng ở trường quay, mắt lạnh nhìn một màn này.

Anh có bao nhiêu người mẫu ảnh rồi? Khi đó, “Vấn Nghị” vừa mới thành lập, văn phòng rất nhỏ, nhân lực mãi mãi không đủ, tất cả mọi chuyện gần như đều do họ đích thân làm. Khi đó, để chụp ảnh quảng cáo tốt, đứng dưới mặt trời gay gắt, anh chụp ảnh, cô chỉnh ánh sáng, bình thường, hai người chụp ảnh cả một ngày, anh chụp đến mồ hôi nóng đầm đìa, cô cũng phải rất nhanh tay. Khi đó, thật ra quan hệ của họ không bằng lúc trước, chỉ là đồng nghiệp thôi, không còn là bạn không giấu nhau điều gì.

Gương mặt Tình Toàn từ từ đi qua cô, Dư Vấn lay động. Cô rốt cuộc đã biết, vì sao anh lại chọn Tình Toàn. Chiếc cằm đầy đặn kia, cực kỳ giống một người.

QQ của anh cũng thành màu đen.

Lúc này đây, quyết tâm chia tay của Hiểu Văn rất lớn. Đơn giản là người khác nói cho cô biết Dư Vấn là bạn gái anh, anh chân dẫm hai thuyền, gần như cơ hội giải thích cũng không cho, anh cứ như thế bị knockout.

“Tổng Dư Vấn, em giải thích với em ấy dùm anh đi!” Tốt nghiệp rồi, cuối cùng có thể có bước tiến trong sự nghiệp, nhưng cả người anh lại như cây gỗ chết khô, không hề có cảm giác vui sướng.

“Anh bảo em nói gì?” Dư Vấn ngược mắt, mặt không chút thay đổi hỏi anh, “Bảo bạn cùng phòng với anh và em kéo đến Tây An, cũng kéo đến trước mặt cậu ấy nhận tội?” Như vậy có thành ý không?

“Ít nhất, em giải thích rõ với em ấy, em không thích anh, anh cũng không thích em, bọn mình chỉ là bạn!” Anh nắm chặt tay, thật vất vả mới bật ra được một câu.

Nhưng mà Tổng Dư Vấn lại im lặng, cô dùng một loại ánh mắt phức tạp, nhìn anh. Trong chớp mắt, anh đột nhiên giật mình hiểu ra. Anh vẫn nghĩ, điểm rung động của cô với anh thời trung học đã sớm là quá khứ.

“Tổng Dư Vãn, thì ra em thật sự có ý với anh?” Anh đã hiểu vì cái gì mà bạn cùng phòng nói lung tung, căn bản là cô bày mưu đặt kế!

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Anh mà in tấm quảng cáo này ra, tuyệt đối những người kia sẽ không mua sản phẩm của “Dựng Ái”!” Cô lạnh lùng nói ở một bên.

Hạ Nghị quay đầu nhìn thấy là cô, khóe môi cong lên.

“Hạ phu nhân, em lại biết anh chụp gì sao? Em lại muốn cho anh đề nghị gì đây?”

“Em không muốn đề nghị gì, vì không cảm nhận được vui sướng khi có một sinh mệnh mới trên thế giới này, em chỉ cảm thấy bi ai.” Cô cười khê lắc đầu.

Cô không cho đề nghị là cô phủ định tất cả.

Bi ai?

“Em nói đi.” Anh buông máy chụp ảnh, lạnh nhạt hỏi.

Tốt nhất cô hãy nói làm cho anh tin phục!

Cô bước đi tao nhã, đi đến trước mặt Tình Toàn, trước dùng thời gian 1 phút, nhìn chiếc cầm thanh tú kia, sau đó mới thong thả nhìn chiếc bụng hơi “gồ” lên của cô.

Trước gương mặt nghiêm lại của Tình Toàn, mắt kiên nhẫn nhìn cô, Dư Vãn vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, từ từ vuốt: “Cô không biết là, “bụng” này làm cho người ta có cảm giác phẩm hạnh không thật?”

Phẩm hạnh không thật? Anh nhúu mày.

“Vì bức vua thoái vị, tiểu tam thành công có con, trong đặc ý dào dạt, cảm nhận được niềm vui của thai nghén? Trên ảnh quảng cáo, lại mở sâm banh chúc mừng?” Nhìn lần đầu tiên, cô chỉ có cảm giác này.

Nếu đây là chủ đề của quảng cáo này, vậy thật sự rất buồn cười!

“Hạ phu nhân, sinh mệnh là bình đẳng!” Anh nhún nhún vai.

“Bình đẳng?” Cô thiếu chút nữa cười thành tiếng, quay đầu lại nói với anh, “Quan hệ mất đạo đức, sẽ không tồn tại bình đẳng! Nếu em là vợ lớn, em nhất định sẽ san phẳng bụng cô ta, san phẳng cái tấm biển “Dựng Ái” này!”

※※※※※※※※※※※※※※※※

Em hãy cho anh một cơ hội giải thích đi!

Đây là lần thứ mấy trăm anh gửi email rồi? Từ lòng nóng như lửa đốt đến dần nguội lạnh, chỉ là một cái nhún chuột theo bản năng.

Anh không liên lạc với Tổng Dư Vãn. Nếu cô ấy là nguyên nhân chúng ta chia tay, vậy thì anh có thể không cần tình bạn này.

Sau đó, anh bắt đầu gõ như thế trên bàn phím rồi gửi đi.

Sau khi tốt nghiệp hai tháng đến công ty ba làm, anh luôn phạm lỗi, không muốn tán gái cũng không muốn bị gái cua, trái tim trống rỗng, chẳng hiểu nổi vì sao lại thế.

Hôm nay là ngày cô tựu trường đúng không? Anh gọi điện thoại đến ký túc xá của cô, anh tự nói với bản thân thời gian nghỉ hè sẽ đủ để cô tỉnh táo lại, biết là đang hiểu lầm anh, đúng không?

Thật may mắn, người nhận điện lại đúng là cô. Nghe thấy giọng nói của anh cô liền cúp máy, mà anh lại gọi lại.

“Đỗ Hiểu Vãn, cho dù muốn chia tay, cho dù muốn đá anh, em cũng phải cho anh một lý do.” Anh nổi giận.

Tức giận tích lũy trong ba tháng cuối cùng cũng bùng nổ. Cho dù là yêu, trái tim anh cũng không dễ dàng chịu nhục nhã như thế.

“...” Cô im lặng thật lâu, cuối cùng không cúp máy nữa.

“Dư Vấn nói với em hai người không có gì.” Cuối cùng cô vẫn mở miệng.

Nếu Tổng Dư Vấn cũng đã mở miệng làm rõ, vậy rốt cuộc là cô làm sao? Anh rất buồn.

“Nhưng mà... em hỏi cậu ấy một việc...” Cô nhẹ giọng nói, “Cậu ấy không phủ nhận mình thích anh.”

Tổng Dư Vấn chết tiệt, sao phải nói ra chứ, ở thời điểm mấu chốt! Trái tim cô thật ác độc! Anh liên tục nguyên rửa trong lòng.

“Có lẽ, cô ấy thích hợp với anh hơn em.” Cô buồn bã nói, “Em không muốn thích cùng một người với bạn thân mình.”

Nghe vậy, anh sững sốt một chút, sau đó, thiếu chút nữa cười mỉa thành tiếng: “Cho nên, em vì tình bạn, hy sinh tình yêu?” Thật đúng là vở kịch, không phải hiểu lầm mà là chị em nhường nhau? Được lắm, mẹ nó, cô lại đã thương anh như thế!

Thật lâu cô vẫn im lặng, cuối cùng cô nói:

“Em hy vọng, cuộc sống của mình tốt một chút, không cần tình yêu miễn cảm như thế, không tự ti như vậy, không cần xuất hiện một đối thủ to lớn, lại lo được lo mất. Anh Nghi, anh không cho em có được cảm giác an toàn, trong tình yêu của chúng ta, em không hề có niềm tin, em sợ đau lòng, cũng sợ sẽ không đứng dậy nổi, cho nên thà là em ra đi từ trước...”

Anh nắm chặt di động trong tay, lại từ từ thả lỏng ra.

Cô lẳng lặng nói, “Em đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn thấy chúng ta không hợp, em chỉ cần người đàn ông bình thường, có thể ổn định chuyện tình cảm, chứ không phải người tỏa sáng mà bất an như anh.”

Nghe xong, anh hoàn toàn không còn giận nữa. Cô cần là người đàn ông chung thủy, ổn định với chuyện tình cảm? Mà anh, vì tính cách năng động, đã bị phán án tử hình?

Anh ngược lại nở nụ cười, “Được, em hãy đi đi!” Coi như anh đối cô không đủ chung thủy, không đủ dụng tâm!

“Tạm biệt!” Trái tim và kiêu ngạo đã hoàn toàn bị thương, lúc này đây anh chọn cúp máy trước.

Mà cô ở đầu kia điện thoại, đã sớm lệ tràn mi...

“Tạm biệt...”

Còn có xin lỗi.

13. Q.1 - Chương 13

Từ khi chia tay trái tim đã tê dại, cho dù là bạn bè cũng không được nhắc lại tên người đó.

Anh đã xuất hiện trở lại. Gần như có thời gian một năm, anh quá chán chường, đắm mình trong xa hoa trụy lạc. Thậm chí chuyện xảy ra ở công ty, một giám đốc bán hàng như anh cũng không hề suy nghĩ.

Buổi trưa nắng chói chang, chiếu thẳng lên căn phòng ở tầng 3 biệt thự. Trên giường, anh nâng cánh tay theo bản năng che lên mí mắt.

“Anh yêu, di động anh vang không ngừng kìa!” Bên cạnh là người phụ nữ ngực còn lớn hơn nãi, “hung khí” không ngừng cọ cọ lồng ngực của anh.

“Là Tiểu Đóa hay Tiểu Hồng, đừng chạm vào nó.” Vừa tỉnh lại anh đã bị “quả bóng rổ” kia ép đến không thở nổi, vì thế, anh cười vô cùng không có thành ý.

Chia tay thật tốt, mỗi ngày không cần phải suy nghĩ làm ai vui, làm ai thương tâm nữa, trái tim liền trống rỗng, ai cũng có thể bước vào, mỗi sáng luôn là gương mặt mới, không cần nhớ cô ả là ai, lại càng không phân biệt tối qua người ngâm nga ở dưới thân anh là ai. Chỉ cần có gương mặt xinh đẹp, có thể cùng đón sáng sớm với anh, cùng đón một ngày tốt đẹp khác. Cuộc sống cứ tốt đẹp như thế, nhưng không biết vì sao, anh vẫn cảm thấy phần nộ. Đối với thế giới này, chỉ là rất phần nộ. Phần nộ đến mức anh muốn đốt cháy sinh mệnh của mình.

“Em là Tiểu Đóa.” Người phụ nữ mím miệng, thận trọng nói rõ.

À, cho nên hôm kia mới là Tiểu Hồng?

“Không nhớ được tên người ta, phạt anh này!” Người phụ nữ ra vẻ đáng yêu làm nũng.

“Đi đi, anh cho em mười túi hàng hiệu!” Anh cười cười, rất rộng rãi.

Nhà anh sản xuất loại túi kia, tất cả cũng đều nổi tiếng.

“Cám ơn!” Người phụ nữ mừng phát điên, lại còn được một tác lại muốn tiến một bước, “Túi em muốn, hơn nữa, em còn muốn mười nụ hôn của anh nữa!” Kỹ thuật yêu của anh rất khá, nhưng rất lạ, vị mỹ nam này lại không thích hôn.

“Hôn cũng được, tuy em còn chưa đánh răng.” Anh cười, nụ cười phóng đảng cực mê người, “Nhưng anh không ngại cho em hưởng thụ một chút!”

Nói xong, anh liền nghiêng người, hành vi phóng đảng đặt người phụ nữ xuống dưới thân. Vật nổi lên giữa hai chân, mờ ám đẩy vào giữa hai chân người phụ nữ, eo cong lên đã muốn xông thẳng vào.

“Reng reng reng.” Lúc này, ngay cả điện thoại phòng ngủ của anh cũng vang lên.

Thật mất hứng, thật mất kiên nhẫn, nhưng anh vẫn lười biếng buông người phụ nữ ra, nhận điện thoại.

“Giám đốc Hạ, mấy giờ anh đến công ty?” Quả nhiên, là thư ký của anh.

Anh lạnh lạnh trêu chọc, “Sao thế, tôi không đến công ty, công ty sẽ đóng cửa không thành công? Hay khuê phòng của cậu quá tịch mịch, không biết con tôi khóc rất nhiều, mỗi ngày đều bận nhiều việc sao?”

Trong một năm này, anh chưa bao giờ kiêng kị để người ta biết bản thân rất trắng hoa. Anh vừa tốt nghiệp đại học, chỉ là giám đốc trên danh nghĩa, gần như lúc nào cũng không quản lý chuyện công ty. Anh chỉ thích chơi, dù sao anh có thích chơi thể nào cũng là tiền của nhà.

“Giám đốc Hạ, anh... anh mau về đi, bà Hạ đang dọn đồ... Bà, bà ấy đi rồi...!” Giọng điệu trợ lý rất trầm trọng.

Mẹ nó làm sao vậy?

“Hạ Lan nữ sĩ lại đi công tác ở đâu?” Anh miễn cưỡng hỏi.

Anh ước gì mỗi ngày Hạ Lan nữ sĩ đều đi công tác, như vậy bà sẽ không cần kìm chế, lại đuổi thân kéo dài đến trên người anh. Đôi lúc anh rất phục ba anh, không chỉ ở nhà, ngay cả ở công ty mỗi ngày đều bị ép bức, hoàn toàn không có tôn nghiêm đàn ông cũng chẳng dám hé răng, thậm chí ngay cả đứa con duy nhất theo họ mẹ, cũng không thể phản đối.

“Giám đốc Hạ vết sạch cả tất cả tài sản nổi của công ty rồi mất tích.” Trợ lý vội khóc, “Công ty phải đóng cửa, bây giờ có rất nhiều cổ đông làm loạn ở công ty chờ ngài đến giải quyết!”

Nụ cười của anh từ từ thu lại: “Vì sao?”

“Giám đốc Hạ nói...”

“Bà ấy nói cái gì?” Hạ Nghị đẩy người phụ nữ đang cọ cọ trên người mình ra, cả người bắt đầu nghiêm lại, cuối cùng cũng phát hiện tính nghiêm trọng của sự việc.

Công ty luôn hoạt động bình thường, sao bỗng dưng lại thế?

“Bà ấy nói anh đã vô tình, đừng trách bà ấy vô nghĩa!”

Cả người anh rỗi lên. Anh là đứa con bất hiếu, mấy ngày trước, anh gặp ba đáng thương, vì giận Hạ Lan nữ sĩ, anh đưa ba mình đến quán rượu, còn tìm một đám người phụ nữ cho ông... Nào biết trong đó có một người phụ nữ vừa mất ba, nghe nói ba vì người phụ nữ kia mà muốn ly hôn với Hạ Lan nữ sĩ, thế nên anh còn tán thành hai tay.

“Công ty là chuyện trước hết, nếu không giải quyết tốt, đại biểu pháp nhân là giám đốc Hồ có thể sẽ phải ngồi tù!”

Nháy mắt anh liền hóa đá.

“Giám đốc Hồ hiện tại đang hoang mang lo sợ, vừa rồi bị hôn mê, giám đốc Hạ, anh mau về công ty làm chủ mọi việc!” Nói làm chủ mọi việc là nói để nghe, nói trắng ra, chỉ là thu thập tàn cục.

Hạ Lan nữ sĩ là người không hơn không kém Võ Tắc Thiên, một khi có người dám xúc phạm quyền uy của bà, mặc kệ là chồng hay con, bà cũng cho họ chết! Lúc này đây, Hạ Lan nữ sĩ vì tình sinh hận, không chỉ có già, cả nhỏ cũng đều tiêu diệt.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Tôi phản đối việc chụp quảng cáo lần này.” Dư Vấn nói ra quyết định của mình.

Trong quá khứ nếu có tranh luận, họ đều quyết định ý kiến chung, sau đó bắt đầu chụp ảnh. Lần này là anh phá quy định trước, đừng trách cô không nể mặt.

“Hạ phu nhân, cái gì gọi là nghệ thuật, cô có hiểu không? Không hiểu, mời cô đừng có chuyện gì cũng muốn nhúng tay, ok?” Anh mặt ngoài thì vẫn là nụ cười tươi, nhưng những người quen anh cũng biết là anh đang giận.

Không khí cứ ngạt thở như thế. Chủ tịch quản lý hành chính không cho chụp, thân là tổng giám đốc, lại kiên trì muốn chụp. Người ở dưới nên làm thế nào? Nhân viên làm việc ở đây người người đều dừng tay, mắt nhìn nhau.

“Sắp đến giờ cơm trưa rồi, mọi người nghỉ trước đi!” Dư Vấn quyết định thật nhanh.

Cô luôn luôn không thích để người bên ngoài xem. Nhân viên làm việc xung quanh nghe vậy chỉ có thể tẩu tán như chim.

“Tổng giám đốc Hạ, anh sẽ không cứ thế loại bỏ hợp đồng quảng cáo lần này của em chứ?” Tình Toàn cố ý muốn anh ra mặt

“Đương nhiên sẽ không, chúng ta đã ký hợp đồng, nếu chúng tôi hủy hợp đồng thì không phải bồi thường rất nhiều tiền sao?” Anh cố ý không nhìn cô, cười không đứng đắn với Tình Toàn.

Hạ phu nhân luôn dự đoán theo ý kiến chủ quan, mà anh nhất định phải có được lần quảng cáo này, chứng minh nghệ thuật, làm tấm quảng cáo này nổi tiếng, làm cô thu hồi thành kiến của mình!

“Vậy là được rồi!” Tình Toàn ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh một cái “Nhớ rõ buổi hẹn tối nay của chúng ta đó!”

Hành động trước nữ nhân đại vương như thế làm anh nhú mào hứng thú. Rốt cục cũng có người dám tỏ vẻ bất mãn của mình ngay trước mặt nữ nhân đại vương. Anh ...thích, thật sự rất thích!

“Đi chứ, chắc chắn rồi!” Anh dựa lên tường, thuận miệng đáp ứng.

Mà Dư Vấn mắt lạnh nhìn này một màn, một con khổng tước hất lên nụ cười tủm tỉm, xoay người bỏ đi.

※※※※※※※※※※※※※※※※

Ba cũng bị Hạ Lan nữ sĩ áp bức đến hai ba mươi năm, tuy lần này chỉ là ý niệm trong đầu thôi, nhưng lại gặp phải sự chèn ép vô hình như thế. Dưới sự giận dữ của Hạ Lan nữ sĩ, không chỉ có các công ty ác ý rút vốn, thậm chí có vài công ty cạnh tranh với họ còn cướp khách hàng, khoét sạch đội ngũ thiết kế của họ. Công ty rất loạn.

Anh đã quá quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, lớn lên trong mật ngọt, là đứa trẻ buông thả làm bậy, cả đời ít cúi đầu trước ai, chưa từng xin ai tha thứ, nhưng một năm đó, anh lại cúi đầu với rất nhiều người. Anh buông thân phận thiếu gia, không ngừng cúi đầu, không ngừng xin lỗi, cúi đầu van xin thương nhân tiếp tục mua hàng của họ, cúi đầu xin ngân hàng có thể cho vay, cúi đầu xin nhà cung cấp có thể hoãn ngày trả nợ, cúi đầu xin công nhân đình công có thể kiên nhẫn một chút. Khi phải độc lập đối mặt với tất cả, mới hiểu thì ra mình không mạnh như mình tưởng.

Các thương nhân đều như nhau, chỉ quen mình Hạ Lan nữ sĩ, không hề mua hàng của công ty họ. Nhà cung cấp nguyên vật liệu thì muốn lập tức thanh toán tiền, không được khất nợ. Ngân hàng không muốn lại cho công ty của anh vay nữa. Hàng ngàn nhân viên muốn nghỉ việc.

Hạ Lan nữ sĩ nói trở mặt liên trở mặt, tư thái vô tình, đủ để bức chết cha con họ. Trong một đêm đó, anh trở nên trầm mặc cũng dần dần trưởng thành.

“Giám đốc Hạ, thật sự muốn cầm biệt thự, bán giảm giá hàng trong kho?”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Một công ty có tiếng lớn như thế, chưa đến thời gian ba tháng đã bị phá sản, như một giấc mộng.

“Trước trả tiền mồ hôi nước mắt của nhân viên lại cho họ đi.” Có vài trăm người cần số tiền đó để nuôi gia đình, đây là vấn đề anh phải giải quyết trước mắt.

“Nhưng mà... Hàng này phải bán cho ai?” Trợ lý ngập ngừng.

Đúng vậy, hơn ngàn vạn hàng hóa này, bán cho ai đây?

“Nếu không... Giám đốc Hạ, ngài nhận sai với tổng giám đốc Hạ đi...”

Ai cũng cảm thấy sức mạnh trong tay tổng giám đốc Hạ thật to lớn. Nhưng, sự thật rất tàn nhẫn.

Anh mím môi, “Tôi.. sẽ làm được...” Ai có thể tin anh, anh không đùa thì cũng là một người đàn ông có năng lực!

“Đăng báo, làm tốt việc quảng cáo tuyên truyền, tuyên bố bán thanh lý hàng kho.” Phía sau, xuất hiện một giọng đê nghị bình tĩnh.

Anh quay đầu lại. Thật bất ngờ, không ngờ lại là Tống Dư Vấn.

Họ đến một năm cũng không liên lạc. Từ khi chia tay, Tống Dư Vấn đều chủ động cắt đứt tình bạn từng có của họ. Nhưng có phải là cô xem vụ xì căng đan nổi tiếng “Gia đình tranh đấu” trên báo sáng nay, rồi cô mới không hề do dự xuất hiện trước mặt anh.

Tống Dư Vấn bước lên ngồi xuống, dưới ánh mặt trời, nâng chiếc túi thủ công khéo léo lên dừng trước mắt anh: “Tôi phụ trách sân bãi và nhân viên, làm theo kiểu dáng này, tin tôi đi, phụ nữ chắc chắn sẽ phát điên vì nó.”

Ngày đó, cô mặc một bộ thể thao, nhẹ nhàng khoan khoái mà khắc sâu trong đầu anh.

14. Q.1 - Chương 14

Một năm đó cô giúp anh rất nhiều.

Sân bãi là cô phụ trách. Nhân viên là cô và mấy người bạn cùng phòng đưa đến. Một ngày cô có thể thay mười bộ quần áo, vì công ty của anh cô có thể hoàn toàn không để ý hình tượng, có thể hét to đến rách cổ họng, cười đến cứng cả cơ mặt, chỉ để làm không khí sôi động lên. Nếu như đây là một tai nạn, là mẹ anh dạy anh một lần, vậy thì những gương mặt trẻ tuổi kia lại đều cười tươi phấn chấn, kiên nhẫn dựa vào nhau, bình tĩnh nghênh đón.

Chuyện đó làm anh trưởng thành hơn rất nhiều, trong ánh mắt bắt đầu dần mất đi tính lông bông của quá khứ. Tiếp theo anh không chịu thua kém, bắt đầu đi tìm đối tác, cho đến khi bán hết sạch kho hàng. Không còn công ty, mà anh không bao giờ là công tử nhà giàu nữa!

Khi đó, cô hỏi anh: Anh Nghị, chúng ta lập công ty quảng cáo không?

Mở công ty quảng cáo vẫn là giấc mộng của anh, chỉ là anh vốn đặt giấc mộng sang n năm sau, khi không cần dựa vào tài lực của Hạ Lan nữ sĩ. Nhưng mà Dư Vấn nói, mở công ty không cần diện tích quá lớn, cũng không cần quá nhiều bàn ghế, họ sẽ đi lên từ nhỏ nhất.

Khi đó, một nửa cổ phần công ty, chỉ là 50 vạn mà thôi, ba mẹ Tổng Dư Vấn là ông chủ kinh doanh bên ngoài, cô muốn mở một công ty nhỏ, người nhà hoàn toàn có thể bỏ vốn của mình để cô thành chủ. Nhưng cô lại muốn làm cùng anh. Đặt giấc mơ đó trước mặt anh.

Khéo léo từ chối giúp đỡ của Dư Vấn, cho nên vốn hầu như là anh đi vay. Anh mượn bạn bè, người có thể mượn, một người anh cũng không tha. Áp lực trên vai rất nặng, từ nay nếu thất bại, sẽ giống như chuột chạy qua đường.

Một năm đó, anh như liều mạng làm việc, tất cả những người phụ nữ bên cạnh cũng biến mất, không hề chạm vào rượu, thuốc cũng không đốt nữa, thậm chí ngay cả mỗi tối đều ở công ty, cuộc sống ngoài công việc vẫn là công việc.

Anh và Dư Vấn nhận mỗi đơn đặt hàng, dù có nhỏ thế nào, họ cũng bước từng dấu chân gian khổ, dần dần mở rộng sản xuất. Tất cả đều có một đôi mắt lạnh lùng dõi nhìn theo. Anh biết, Hạ Lan nữ sĩ muốn nhìn đứa con “càn quấy” bà yêu, lần này rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu nữa. Nhưng lúc này đây dù khổ dù mệt, anh cũng kiên trì.

Bởi vì anh có cộng sự rất tốt. Ngay lúc đó anh thật sự nghĩ quan hệ của anh và Dư Vấn vẫn sẽ mãi như thế.

Về sau, dựa vào cảm xúc vô cùng tốt của anh với nghệ thuật, lại kết hợp với khả năng kinh doanh của Dư Vấn, công ty nhận được một khoản doanh thu lớn. Doanh thu này không chỉ đại diện cho anh có thể hoàn toàn trả hết nợ, mà còn có nghĩa, tâm huyết của anh và Dư Vấn cuối cùng cũng đã thành công, bước một bước tiến lớn.

Ngày đó thật sự rất vui vẻ. Anh đã lâu không cười thoải mái như vậy, sáng khoái như thế, dường áp lực trên vai lập tức cũng biến mất.

Cho nên, anh và Dư Vấn cũng uống nhiều hơn. Sau đó, thật sự quá say, không biết là ai nhắc đến chuyện công ty, anh và Dư Vấn lại khác ý kiến, hai người anh một câu cô một câu, không ai nhường ai. Thảo luận đến cuối cùng, người phụ nữ Tổng Dư Vấn kia, lại mĩa mai anh, nói anh lý tưởng hóa quá mức. Dưới sự xấu hổ, bản năng chinh phục của anh bị kích thích, uống quá nhiều làm anh nhất thời hồ đồ, ngẩng đầu lên, giữ lấy cánh môi đáng giận của Dư Vấn luôn đối nghịch với anh kia.

Vừa mới giao nhau, anh và cô đều ngẩn cả người. Anh muốn lui về, nhưng cô lại rất phối hợp, lại dịu ngoan nhắm mắt lại, một lần nữa ôm anh, chủ động hôn anh. Sau đó...

Dưới tác dụng của rượu, anh sau một năm sống cuộc sống hòa thượng, máu toàn thân cũng hạ xuống, bỗng nổi lên thú tính. Anh ép cô lên ghế sofa. Tiếp theo, là dây dưa tứ chi kịch liệt. Tuy uống rất nhiều, nhưng anh vẫn nhớ rất rõ, dựa vào bản tính của động vật nguyên thủy, khi anh xuyên qua cơ thể cô, bên tai hiện lên tiếng kêu đau ngẩn ngui. Anh sưng sốt dừng lại.

“Không sao, anh tiếp tục đi.” Nhưng cô chỉ mím môi, hôn lên miệng anh.

Một tiếng khích lệ đó, làm cả đầu anh cũng run lên, ngâm một tiếng rồi, anh tiếp tục phóng túng dục vọng của mình...

...

Ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng sớm rắc lên, lý trí đã trở lại. Tất cả cũng đã quá muộn. Người anh trần trụi, giặt mình ngẩn ra, cúi đầu suy ngẫm.

Trong phòng ngủ, trên sofa trắng tinh kia vết đỏ không nhiều, chỉ có vài giọt nhưng cũng rất chói mắt. Cô là xử nữ, không cần nghĩ nhiều cũng biết là sự thật, anh có rất nhiều kinh nghiệm, khi đi vào, cảm giác tắc nghẽn làm mất đi lý trí đàn ông kia không lừa được người. Chấn đơn dọc theo người Dư Vãn, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, vừa mở mắt, đúng lúc nhìn thấy nét mặt anh nghiêm túc ở đầu giường.

“Yên tâm, tối hôm qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, em không cần anh chịu trách nhiệm.” Cô ngồi dậy từ giường hỗn độn, nhặt quần áo mình lên bình tĩnh mặc vào.

Cô đã nói như vậy, khi đó anh lẽ ra nên phui phui mông hiên ngang bước đi, từ đó về sau không xảy ra chuyện gì nữa. Có điều...

“Chúng ta... hẹn hò đi.” Não anh bị hỏng rồi, làm trái tim cũng hỏng theo, lại chủ động mở miệng.

Dù sao, anh cũng là lần đầu tiên của cô.

Tình Toàn hẹn anh mười giờ tối gặp ở khách sạn XX, không gặp không về.

Khi đến khách sạn, anh đã muộn khoảng một tiếng rồi. Bởi vì lúc xuất phát, toàn bộ hệ thống công ty bị tê liệt, anh phải cứu văn kiện của mình trước.

Anh đến thật ra chỉ là muốn nói cho Tình Toàn, họ có hợp đồng, trước khi hết hợp đồng, anh sẽ không chạm vào cô. Đây là kiên trì tối thiểu của anh.

Dùng cô chỉ là công, không phải là tư. Đương nhiên, nếu quảng cáo kia xong... Hạ Nghị anh cho tới bây giờ vốn không có đạo đức, cũng không phải quân tử gì, thật đưa lên miệng, vì sao anh không ăn? Hơn nữa, miếng thịt này vừa vụn lại là thịt hồ ly hoàn toàn không sợ Hạ phu nhân!

Khi đi lên thang máy, bên trong vừa đúng có hai nhân viên.

“Thật không may, cảnh sát lại đi kiểm tra phòng, làm náo động cả khách sạn!”

“Còn không phải có người báo à?”

“Nhưng không ngờ, Tình Toàn lại ở chỗ này, hơn nữa lại còn đang cởi hết quần áo chuẩn bị lên giường với ông chủ trang phục Hồng Lan, điều này thật sự là...” Ngày mai sẽ lên báo thôi.

Đến tầng trệt, anh ra khỏi thang máy, quả nhiên nhìn thấy căn phòng đã hẹn, chấn hỗn độn lại trông trơn.

Anh khẽ nhíu mày, lấy di động ra. Mười giờ một phút, có một tin nhắn chưa đọc: Giám đốc Hạ, tôi tạm thời có chút việc, không đợi ngài nữa, chúng ta hẹn lần khác nhé! Bye!

Anh thiếu chút nữa cười thành tiếng. Người phụ nữ này có ý, nhưng phiền não lại đến không dứt. Chuyện hợp đồng làm sao giờ? Nếu mai lên báo, anh không thể lại dùng cô nữa.

Cùng thời gian.

Trong cục cảnh sát khá náo nhiệt. Tình Toàn quần áo không nghiêm chỉnh, với chủ của trang phục Hồng Lan, hai người đều xanh mặt.

“Đồng chí cảnh sát, tôi không chơi gái, thật sự không!” Chủ trang phục Hồng Lan đã trung niên với vẻ mặt già nua, giải thích lần nữa với cảnh sát: “Có người hẹn tôi, tôi lại đang rảnh, cho nên...”

“Không chơi? Vậy vợ chồng ông không hòa thuận à? Có giấy kết hôn thì lấy ra!” Cảnh sát cắt ngang lời lão, hét lớn một tiếng uy nghiêm, làm hai vị đương sự sợ run hết cả vai.

Tình Toàn ôm mặt, bởi vì, các ống nháy của phóng viên ở bên ngoài đã liên tiếp nhao vào. Cô xong rồi, cô hoàn toàn xong rồi!

“Hai chúng tôi, cô tình tôi nguyên, cái này...” Có phải quá rộng không?

“Chỉ cần là giao dịch phi pháp trong khu vực quản lý của chúng tôi, cảnh sát chúng tôi phải quản!” Cảnh sát uy phong凛冽.

“Thế nào là giao dịch phi pháp...” Ông chủ trang phục Hồng Lan còn muốn tranh cãi.

“Nếu tôi nhớ rõ, trang phục Hồng Lan của các ông gần đây đang tuyển người phát ngôn công khai đúng không!” Một câu của cảnh sát, làm cho ông chủ trang phục Hồng Lan nhất thời ngậm miệng.

Ông chủ trang phục Hồng Lan đành phải lấy di động ra cầu cứu: “Em à, anh, anh ở đồn XX, em mau đến giúp anh...”

...

Rạng sáng 12 giờ.

Dư Vấn lại rời giường, chuẩn bị cháo ngày mai cho con gái. Khi đang bận trong phòng bếp, cô cầm đến di động, lại vừa đúng lúc vang không ngừng. Cô nhận máy.

“Xin chào.”

“Tôi là Hoàng phu nhân của trang phục Hồng Lan, Hạ phu nhân, hôm nay cảm ơn cô, cảm ơn cô cho tôi biết đúng lúc!” Hoàng phu nhân rất giận dữ, “Về sau có loại chuyện này, xin cô hãy tiếp tục cho tôi biết!”

“Vâng, tôi cũng vừa đúng lúc nghe thấy cô ta hẹn tiên sinh trong điện thoại, cho nên thuận tiện cho cô biết.” Cô vừa quấy cháo hoa, vừa thản nhiên hỏi, “Chuyện giải quyết thế nào?”

“Giải quyết rồi! Tôi đã cho bảo vệ đón lão ra rồi, lão cũng không biết người báo là tôi, giờ còn rất cảm ơn sự rộng lượng của tôi!” Hoàng phu nhân cười lạnh. Về phần hồ ly tinh kia, để cô ta ở cục cảnh sát vài ngày đi!

“Ngày mai tôi sẽ nói một tiếng với cánh báo chí, xem có thể giữ mặt mũi tôi, xóa tên của giám đốc Hoàng đi không.” Giọng điệu của cô vẫn lạnh như cũ.

“Hạ phu nhân, thật sự rất cảm ơn cô, quảng cáo mới của công ty chúng tôi, nhất định sẽ do Vấn Nghị bên cô chế tác!”

“Vâng, được.” Cô cắt điện thoại, cảm xúc không bị ảnh hưởng, tiếp tục chuyên tâm hầm cháo.

15. Q.1 - Chương 15

Một người bạn cùng đại học ở vùng Đông Bắc cuối cùng sắp kết hôn, đúng là duyên số, vừa vặn lại gặp ở thành phố Ôn Châu này. Người khác xứ tự nhiên không hiểu nhiều lễ tiết của bản địa, mà người Ôn Châu coi trọng nhiều lễ tiết rườm rà, cho nên cô phải cố gắng rất nhiều.

“Mẹ ơi, người ở đó phải có chín phù dâu á?” Bạn cùng phòng cảm thấy khó hiểu.

“Thiên trường địa cửu, một cô dâu, chính là thập toàn thập mỹ mà.” Cô cười lắc đầu. Bạn thời đi học, không lợi ích, không tính kế, tình cảm luôn là hồn nhiên nhất.

“Rắc rối thế, làm ơn đi, chị em bọn mình chỉ có thể đến vài người thôi, sao lại có thể được chín người? Nếu không đủ nhân số, mặt mũi tôi thế nào đây!” Bạn cùng phòng cảm thấy thật là làm khó, nhưng mà phải sao đây, nhập gia thì tùy tục đó.

“Nhân số chắc chắn đủ rồi, tôi với mấy đứa em nữa, cậu còn sợ gì nữa?” Cô cho bạn cùng phòng niềm tin. Ôn Châu yêu cầu với phù dâu không phải chỉ là chưa kết hôn thôi sao.

“Ai da, người ta chỉ là lo lắng thôi!” Hôn lễ cả đời chỉ có một lần, rất sợ sai lầm mà, đến lúc đó biết đâu thiếu người thì sao?

“Yên tâm, nếu xảy ra chuyện gì mình sẽ đi mượn tạm vài người đến giữ thể diện cho cậu được rồi chứ?” Cô cười nói.

“Thật tốt quá, mình không sợ nữa, Hạ phu nhân của tụi mình cái gì cũng có thể làm được!” Bạn cùng phòng cho cô một cái ôm thật lớn.

Nghe được ba chữ “Hạ phu nhân”, nụ cười của cô thu lại.

Bạn cùng phòng lập tức nhận ra, “Dư Vấn, cậu vẫn còn giận chuyện năm đó ư?”

Ngày kết hôn đó, không thể nào tìm thấy chú rể. Nghe nói, chú rể đi tìm một người phụ nữ khác ở mọi nơi, đây với một người phụ nữ mà nói cũng là một loại nhục nhã. Cô mãi mãi nhớ rõ, ngày đó, Dư Vấn ngồi một mình trong tiệc cưới, thần sắc hiêu thẳng, eo lưng thẳng tắp biết bao.

“Cũng đã qua rồi mà?” Cô thần nhiên nói.

Đỗ Hiểu Văn như nguyện biến mất khỏi cuộc sống tĩnh lặng của cô, chuyện quá khứ không muốn nhắc lại nữa!

“Hạ Nghị thật quá đáng, nếu không phải cậu có Thụy Thụy thì... cậu chịu tủi thân ư?” Bạn cùng phòng nhắc đến, liền kích động.

Dư Vấn đang tìm lễ phục, cũng không quay đầu trả lời, “Cho nên, không phải mình nên trả thù anh ấy à?” Hành hạ nhau đến chết là trả thù tốt nhất của cô.

Anh ghét cô quản anh, cô liền quản anh cả ngày, anh không muốn “yêu” cô, cô càng muốn anh, trên công việc cô gây áp lực với anh, trong nhà cô không cho anh địa vị, trong hôn nhân, đừng hi vọng cô chỉ đạo chơi, trước khi cơn giận của cô còn chưa biến mất, cô sẽ không dễ dàng buông tha cho anh! Cô đã cho anh cơ hội, để anh chạy trốn. Nhưng mà, nếu lúc trước anh đã chọn sống chung, vậy thì, cô không phải người phụ nữ nói đùa là có thể đùa! Nếu trong thế giới tình yêu, cô không được làm nữ chính, vậy thì cô cũng không ngại làm vai phản diện!

“Cái này làm lễ phục phù dâu được không?” Cô chọn đúng lễ phục hồng nhạt.

Mắt bạn cùng phòng sáng ngời, “Cái này thực không tồi đó!”

“Vây là tốt rồi.” Khoản tiền không quá nhiều, phù dâu khác cũng có thể mặc được.

“Tiểu thư, ánh mắt cô tốt lắm, đây là hàng mới của chúng tôi, cả thành phố chỉ có chín bộ giống nhau, các cô có thể mua cũng có thể cho thuê!” Nhân viên bán hàng thân thiết nói.

“Dư Vấn sao đây sao đây? Mua không?” Bạn cùng phòng hiển nhiên, cũng rất thích bộ lễ phục phù dâu này.

“Mình mặc thử trước đã, nói sau.” Phải mặc vào mới có thể nhìn thấy hiệu quả, cô luôn bình tĩnh với mọi chuyện.

Trong chốc lát, cửa phòng thay quần áo vừa mở ra. Dư Vấn bước ra.

Cơ thể của cô được chăm sóc không tồi, lễ phục hồng nhạt, đoan trang trầm lắng, cầu vai rất đẹp, dịu dàng lại có chút thành thực.

“Thế nào?” Cô hỏi bạn cùng phòng.

Mắt bạn cùng phòng sáng lên, “Phu nhân rất đẹp ạ!” Dư Vấn mặc như thế, dịu dàng hơn rất nhiều, ai dám nói cô là nữ vương thì nên móc mắt ra đi. Đáng tiếc theo cá tính, bình thường Dư Vấn chỉ mặc kín đáo.

“Bộ này thì bộ này, chín bộ lập tức gói cho tôi!” Bạn cùng phòng rất hào phóng.

“Đợi chút, thuê là được rồi.” Nhưng mà, Dư Vấn ngăn người bạn không có khái niệm kinh tế lại.

Người Đông Bắc luôn hào phóng, không giống người Phương Nam luôn tính toán cẩn thận. Loại lễ phục này bình thường cũng ít mặc được, Dư Vấn lo cho điều kiện kinh tế của bạn mình, nếu thuê có thể tiết kiệm được một nửa chi phí.

“Được, nghe cậu hết!” Bạn cùng phòng vẫy vẫy tay, rất tin tưởng cô.

Năm 07, “Đường Tâm Phong Bạo*” nổi lên, trong bộ phim có câu: “Đừng sợ, mẹ Hà ở đại sảnh!” Sau đó, mấy cô bạn thân biến hình đối dạng thành: “Hạ phu nhân ra trận, mọi chuyện đều không sợ!” Trong cuộc sống, trên công việc, gặp chuyện, các cô đều thích tìm Dư Vấn xin ý kiến, nghe cô nói mấy câu, trong lòng mọi người luôn đặc biệt an tâm, tuy rằng ngược lại, Dư Vấn chưa bao giờ dễ dàng nói chuyện của mình ra. Mà cô, càng ít nhắc đến Hạ Nghị ở trước mặt bạn bè, cũng gần như chưa từng oán giận đối phương không đúng. Dư Vấn luôn nói người đàn ông mình chọn, đối với người khác giới khác luôn hạ tầm mắt đi một nửa.

* .dienanh.net/forums/showthread.php/812-Series-2007-Duong-Tam-Phong-Bao “Tiên sinh, bộ lễ phục chú rể này được chứ?” Cách đó không xa, trong phòng thay quần áo, một bóng người cao lớn đi ra.

“Caravat có hợp không?” Triệu Sĩ Thành nhìn mình trong gương, mày nhíu lại.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Dư Vấn vội vàng quay đầu. Quả nhiên, là anh ấy.

“Không đâu, chụp lên sẽ rất ăn ảnh.” Nhân viên bán hàng vội nói.

“Thật không?” Triệu Sĩ Thành nhìn mình trong gương, thấy thế nào cũng không được tự nhiên rất không vừa mắt.

Cứ như đeo khăn quàng đỏ vậy! Nhưng mà, nhân viên bán hàng nhiều kinh nghiệm, làm hại anh nghi ngờ có phải mắt mình có vấn đề không.

“Trên tay anh là màu đỏ tím chìm, càng làm tôn lên khí chất của anh.” Phía sau là giọng nói trong trẻo.

Anh quay người lại, nhìn thấy gương mặt người phụ nữ xa lạ.

“Chiếc nào?” Trên tay anh là năm chiếc caravat, anh không biết cô chỉ chiếc nào.

Dư Vấn nhíu mày lại quan sát anh. Ngũ quan của anh thật không tồi, thuộc loại khá cân đối, nhưng khí chất lại hơi cứng, caravat rất đẹp, không chỉ có cảm giác không có phong cách, lại còn có vẻ không phù hợp.

“Bác sĩ Triệu, nếu anh mặc bộ âu phục màu xám kia, rất hợp với caravat đen ô vuông, hiệu quả chắc sẽ càng không tồi.” Cô chỉ cho anh xem.

“Cô quen tôi?” Nghe được cô gọi anh là “bác sĩ Triệu”, Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên, vốn anh còn tưởng cô chỉ là nhân viên làm ở đây.

“Tôi là Tổng Dư Vấn.” Cô rất kiên nhẫn lại giới thiệu mình một lần nữa, “Tổng trong Triều tống, Dư trong cho, Vấn trong chiếm đoạt giang sơn.” Đã không còn hi vọng vào việc anh nhớ kỹ nữa rồi.

“Bác sĩ Triệu, anh đến đây chụp ảnh cưới à? Muốn tôi cho anh ý kiến chọn mấy bộ vừa với anh không?” Vì bảo bối Thụy Thụy của cô, cô nhất định phải tiếp cận anh.

Anh suy nghĩ một chút, lịch sự nói, “Nếu không phiền cô, cảm ơn cô!”

“Không phiền.” Cô đi đến khu đồ nam, nghiêm túc bắt đầu chọn lễ phục.

Gương mặt của bác sĩ Triệu, góc cạnh rất rõ ràng, hoặc là, ca vát đốm có thể tôn lên khí chất đàn ông của anh tốt hơn. Hoặc là, có thể là plê và caravat màu vàng, như vậy chụp ảnh chắc sẽ rất đẹp. Trong nhà cô, có Hạ tiên sinh rất biết mặc quần áo, không mưa dầm thấm đất cũng có vẻ khó.

Triệu Sĩ Thành đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn nhìn theo bóng hồng nhật kia, anh không nhận được hỏi nhân viên bán hàng: “Lễ phục phù dâu trên người vị tiểu thư kia còn hàng không? Tôi muốn đặt chín bộ.”

Rất đẹp, lần đầu tiên cảm thấy quần áo rất được, anh nghĩ bạn bè Hiếu Văn chắc sẽ rất thích.

Nhân viên bán hàng khó xử, “Tiên sinh, cũng chỉ có chín bộ, bị tiểu thư vừa rồi đặt rồi...”

Thấy anh lộ ra biểu tình thất vọng, nhân viên bán hàng vì việc buôn bán lập tức nói, “Tôi giúp anh xác định một chút, các cô ấy là thuê hay là mua.”

Nghe được cuộc đối thoại phía sau, Dư Vấn quay đầu, bình tĩnh mỉm cười: “Là chúng tôi mua!”

Mua thì hết cách rồi.

Nhân viên bán hàng vừa định khuyên anh muốn xem kiểu dáng khác không, chỉ thấy, Dư Vấn tiếp tục nói, “Bác sĩ Triệu, bạn tôi cuối tháng này kết hôn, tôi nghĩ, chắc anh chưa nhanh như thế chứ? Nếu đúng vậy, chúng tôi mặc xong tôi sẽ giặt sạch rồi đưa qua cho anh mượn, được không?” Cô là người làm ăn, làm một chuyện gì cũng phải nắm chắc cơ hội.

Xem ra, cô phải bỏ thêm nửa số tiền nữa, nhưng mà nếu có thể đạt được mục đích, có qua có lại có thể quen anh, cô cảm thấy rất có giá trị.

Như vậy được không? Triệu Sĩ Thành đang suy nghĩ.

“Sĩ Thành, bộ áo cưới này được không?” Phía sau, tiếng hỏi mềm nhẹ vang lên.

Là vợ chưa cưới của anh. Triệu Sĩ Thành quay đầu.

Dư Vấn cũng vậy, chỉ là, khi nhìn lại gương mặt thanh tú kia, gương mặt từng quen thuộc kia, Dư Vấn đông cứng lập tức. Đối phương cũng thế.

16. Q.1 - Chương 16

“Người đi mua đồ, em thấy người có ý chạy đến Thượng Hải cũng chỉ có anh.” Đi trên đường cái, cô vẫn không ngừng quở trách anh.

Nói chuyện tình yêu hai năm, cô và Hạ Nghị sắp bước vào thánh điện hôn nhân. Mà trên thực tế, thật ra cách hai người ở chung đã sớm không khác gì kết hôn.

Anh ngại chạy tới chạy lui phiền toái, vậy thì, cô không nói hai lời rất rõ ràng liền trực tiếp chuyển đến nhà anh. Anh ngại Fastfood bên ngoài không thể ăn, vậy thì cô liền thử một lần lại một lần, dần dần học những việc nhà kia. Thậm chí, anh không thích ăn trái cây, cô liền mỗi ngày chuẩn bị nước ép trái cây cho anh, anh ngại uống trà gói không tốt, anh ngại cà phê tan không đúng vị, vậy thì khi có thời gian rảnh, cô lại pha trà đạo, làm cà phê cho anh. Tất cả thời gian của cô, ngoài công việc, từ khi hẹn hò, cô vẫn hà khắc với mình như thế, nhưng lại vô cùng tốt với anh.

Yêu một người, không cần phải nói trên miệng, cô chỉ cần dùng hành động để biểu đạt. Tuy không rõ ràng lắm, đến cuối cùng anh có thể biết hay không.

“Ai nói thế? Khách hàng Vương tiên sinh của chúng ta không phải cả rèm cửa cũng chọn mua ở Thượng Hải à?” Anh nhún mày.

“Muốn tìm đồ độc một chút, không bằng trực tiếp đến Hongkong hoặc châu Âu?” Cho dù sắp kết hôn, nét đẹp khi anh nhún mày, vẫn làm cho tim cô đập không thôi.

Từ sau khi hẹn hò, tình cảm dồn nén này, dần dần thả lỏng, cô dùng tất cả tình cảm, nghiêm túc đối đãi với quan hệ này. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, cô tin tưởng cũng sẽ là người cuối cùng.

“Ở Hongkong hoặc châu Âu vận chuyển về không tiện!” Anh cười hì hì.

Người khác cũng nói, vợ chồng hợp lực đồng tâm, hai năm này, công ty phát triển vô cùng nhanh.

“Em thấy, anh chỉ là muốn trước khi kết hôn đến Thượng Hải gặp bạn cũ đi chơi vài đêm thôi!” Cô vạch trần anh.

“Em hiểu anh quá đi!” Anh cũng không che giấu, cười đến không khiêm nhường.

Quả thật đến mua đồ không phải là mục đích quan trọng nhất, trước khi kết hôn, anh muốn vui vẻ với mấy đứa bạn một chút.

“Đừng đùa với lửa quá mức.” Cô cũng không ngăn cản, vừa chuyên chú nhìn cửa hàng trước mặt, vừa dặn dò.

Sau hôn lễ, ngày hôm sau phải về nhà, ngày thứ bảy mẹ muốn làm cá diếc, cũng bày tiệc rượu, hơn nữa, một tháng tiếp theo, bạn bè sẽ đến thăm nhà mới, lợi dụng thời gian anh đi chơi nhạc, cô có thể chọn ảnh đồ mới.

“Sao, sợ anh làm bậy à?” Nét mặt anh hơi mất bình tĩnh.

Cô không để ý đến anh, cười nhạt mà không nói.

“Này, làm sao anh có thời giờ xằng bậy, muốn phát triển công ty tốt, người làm việc cũng không phải chỉ có mình em!” Anh không phục giống như đứa bé không được ăn kẹo.

Cô cười lắc đầu cắt ngang lời anh, “Được rồi, đừng dài dòng nữa, em tin anh.” Việc khác không cần nhiều lời nữa.

Nếu ngay cả lòng tin ít nhất hai người cũng không có, cũng sẽ không thể cùng nhau đi qua hai năm, hơn nữa, cô cũng sẽ không quyết định lấy anh. Nhiều lúc, cô nguyện ý tin tưởng, bên ngoài ngang ngạnh, anh chỉ là có vẻ ham chơi mà thôi. Nhưng mà, cô không nghĩ đến đáp án kia, ngược lại làm cho anh giật mình.

“Đừng làm cho anh cảm động như vậy, được không?” Anh dùng cánh tay kẹp lấy cổ cô, giấu đi hơi ấm đang dâng lên trong lòng.

Lần đầu tiên, có người tình nguyện tin anh như thế. Tình cảm với Dư Vấn chưa nói đến yêu hay không yêu, có lẽ so với tình yêu, tình bạn của anh và cô, thành phần hợp tác càng chiếm đa số, nhưng cách hẹn ở chung hai năm, quả thật rất tự tại.

Cô rất không nể mặt đẩy anh ra, cười nhẹ bước qua. Tuy không quen thân mật trên đường cái, trong lòng cô khi đó thật ra có nhiều cảm xúc hạnh phúc. Chỉ là không ngờ, giây tiếp theo, thế giới bình tĩnh của cô đã bị phá hủy một cách vô tình.

“Vì thưởng cho Hạ phu nhân tương lai của chúng ta đã tín nhiệm Hạ tiên sinh như thế, vậy Hạ tiên sinh sẽ đưa Hạ phu nhân đến tiệm áo cưới!” Anh rất rộng rãi nói.

“Đi!” Cô gật đầu.

Chỉ cần không phải là cây mã đề trắng tinh u nhả, cô đều có thể. Rất nhiều thời điểm, mã đề trắng kia làm cho cô vô cùng không thoải mái, cho tới nay, thật ra trong lòng cô vẫn còn để ý. Tuy rằng, anh chưa bao giờ nhắc đến tên người đó, nhưng mà ở chỗ sâu trong linh hồn anh, hẳn là còn giấu quá khứ đó, bóng hình đó. Đó là nơi cô không chạm đến được, cũng không thể thay thế được, mà người phụ nữ thông minh như cô sẽ không nhàm chán đến mức tranh tình cảm của anh, lại càng không lấy vấn đề yêu hay không yêu để so đo, dù sao cái cô cần cũng chỉ là cuộc sống thật.

Đúng lúc đi qua một cửa hàng áo cưới trang hoàng không tồi, anh liền kéo cô vào. Cô mặc anh nắm tay cô. Trong cửa hàng có vài người cũng đang mặc thử áo cưới.

“Hạ phu nhân, em thấy bộ kia được không?” Anh chỉ vào một bóng cô dâu thanh tú đưa lưng về phía họ, cố ý nói.

Cô bất mãn nhăn mày. Làm ơn đi, bộ áo cưới này, nó và tính cách, hình tượng của cô hoàn toàn không hợp!

Thấy cô khó chịu, anh cười ha ha. Tiếng cười sảng khoái vang lên khiến cho khách trong cửa hàng ghé mắt. Bao gồm cả cô dâu mặc áo cưới kín đáo kia.

Bóng dáng mềm mại mảnh khảnh cuối cùng cũng quay người lại. Không khí ngưng tụ, bốn mắt nhìn nhau.

Anh nhất thời hóa đá, vô tình, năm ngón tay vốn trực tiếp nắm tay Dư Vấn kia thoáng buông ra.

※※※※※※※※※※※※※※※※

“Xin chào, đã lâu không gặp.” Là Dư Vấn tỉnh lại trước, bước lên hào phóng chào hỏi. Giống như tất cả ân oán tình thù chưa bao giờ từng xảy ra.

Đỗ Hiểu Văn lúc này mới bừng tỉnh, cứng ngắc đáp lại, “Xin chào... Đã lâu không gặp...”

“Về lúc nào?” Cô cười cười hỏi, vẻ mặt bình tĩnh.

Ngược lại, Đỗ Hiểu Văn run rẩy.

“Mình, sức khỏe mẹ mình không tốt... Mình phải về chăm sóc bà ấy...” Giọng càng nói càng khẽ.

“Làm con gái đây là việc nên làm.” Dư Vấn vẫn cười, chỉ là, cổ giả vờ, nhưng ý cười lại không thể hiện trong mắt.

Tin tức về cô ấy, cô thật sự không thể tỏ vẻ vui mừng. Không khí lạnh xuống.

“Bây giờ đi làm ở đâu?” Bác sĩ Triệu ở bên cạnh, Dư Vấn đành phải tiếp tục hỏi.

“Cô giáo dạy mỹ thuật ột trường tư nhân...” nhẹ giọng trả lời.

“À, nghề giáo viên được đó!” Dư Vấn thuận tiện đáp lời.

“...”

Không khí lại rơi vào ngưng ngừng.

“Hai người quen nhau sao?” Triệu Sĩ Thành lịch sự hỏi.

“Trung học ngồi cùng bàn.”

“Trung học ngồi cùng bàn.”

Hai người trăm miệng một lời, cùng đưa ra đáp án giống nhau.

Bạn trung học?

“Ba Hiếu Văn buôn bán ở Thượng Hải, lúc ấy hai em ngồi cùng bàn, lại còn là đồng hương, tình cảm chắc chắn rất khá!” Tuy không khí lúc này có hơi lạ, nhưng Triệu Sĩ Thành vẫn phỏng đoán.

Không khí vẫn lạnh, mà về mặt Dư Vấn chỉ thản nhiên. Quá khứ là cô gây với bạn thân trước, cô thừa nhận, trước mặt tình yêu tình bạn thật yếu đuối, mà cô lại không thích hành hạ mình. Khi không còn kiên nhẫn lắng nghe nỗi buồn của bạn, tình bạn thật ra đã bắt đầu biến dạng, mà cô lại thích mọi chuyện thuận theo tự nhiên.

“Cùng đi ăn cơm tối đi, tôi mời khách.” Triệu Sĩ Thành mời thật lịch sự.

Nếu không phải lúc này, Dư Vấn nhất định sẽ tạo cơ hội hiểu lầm. Nhưng mà...

“Hiếu Văn, tên này rất quen đó?” Bạn cùng phòng vừa chọn xong áo cưới, đang muốn lại xin ý kiến của Dư Vấn với nét mặt nghi ngờ nhưng mà, chỉ vài giây thôi, cô đổi thành dáng vẻ căm giận, “Không phải là cái thứ vô...”

Dư Vấn giữ lấy cổ tay bạn cùng phòng, ngăn cô nói tiếp.

“Hôm nay tôi bận nhiều việc, lần sau hẹn được chứ?” Nụ cười của cô, vẫn trấn định mà khách khí như cũ.

“Vô” cái gì? Cho dù cảm thấy rất khác thường, nhưng mà, sắc mặt vợ chưa cưới tái nhợt quá mức, dường như thân thể rất không thoải mái, Triệu Sĩ Thành bỏ ý niệm hẹn đối phương đi ăn trong đầu đi, khách sáo, “Được, vậy hẹn lần sau.”

Trước khi bạn cùng phòng gây rối, Dư Vấn kéo cô ra xa.

“Dư Vấn, vì sao không inh vạch trần cô ta? Cô ta chỉ là kẻ thứ ba vô sỉ phá hỏng hạnh phúc của người ta!” Bạn cùng phòng căm giận thấp giọng.

“Cho dù quen cô ấy, mình cũng nên đi xa một chút, để tránh bị Hạ Nghị biết, cô ấy đã trở lại, không phải sao?” Dư Vấn cố làm mình cười thoải mái.

“Mình ghét nhất là kẻ thứ ba! Không được, cô ta phá hỏng hôn lễ của cậu, mình cũng phải phá hoại hôn lễ của cô ta, như thế mới công bằng!” Bạn cùng phòng thực không cam lòng. Cô muốn cho người đàn ông kia biết, người phụ nữ mình sắp lấy có bao nhiêu vô sỉ!

“Cậu à...” Dư Vấn ấn vào trán cô bạn “Giờ cậu đi phá hôn lễ của cô ta có gì tốt với chúng ta đâu?”

Dư Vấn bình tĩnh hỏi lại, làm hại cô bạn tính cách nóng nảy ngay người. Đúng thế, tốt chỗ nào? Chẳng may người ta không kết hôn được lại đi mách Hạ Nghị thì tôi?

Dư Vấn biết đã khuyên cô bạn thành công, lập tức an tâm buông cô ra.

“Dư Vấn, chẳng lẽ cậu không tức sao? Cứ bỏ qua cho con tiểu tam đó như thế...” Tuy không chạy đi nữa nhưng cô bạn vẫn bày ra dáng vẻ không cam lòng.

Nghe vậy, Dư Vấn lặng im vài giây, mới thản nhiên nói: “Có lẽ ở trong mắt họ, mình mới là kẻ thứ ba chân chính phá hỏng hạnh phúc của người khác.”

Phòng người đó, trong ngăn kéo nhà, đến nay cũng còn có rất nhiều cuốn sách phác họa. Còn có mấy năm vừa mới chia tay kia, cho dù ở chung với cô, thỉnh thoảng anh uống rượu rất say, anh gặt cô say, nhiều lần gọi điện ột người khác ở Tây An.

Nếu muốn thuyết phục cô đây không phải tình yêu thì thật sự rất khó. Cô chỉ là cố ý không biết, không phải, không muốn biết.

Thì ra hai người là bạn thân à, CJoon, mời họ uống trà.

Một tối kia, Hạ Nghị, im lặng dị thường. Đỗ Hiểu Văn cũng thế. Chỉ có cô và CJoon, không ngừng nói chuyện, tán gẫu về công ty của cô và anh, tán gẫu về cuộc sống bộ đội buồn tẻ của CJoon. Mà Hạ Nghị cùng chỉ là thật “ngẫu nhiên” bốn mắt chạm nhau, sau đó, mọi người cũng ra về lãnh đạm.

Nhưng mà, Dư Vãn thờ ơ lạnh nhạt, thăm rõ ràng. Có một nhịp tim đập loạn trong lúc bốn mắt chạm nhau kia, đó là, ma lực tình yêu không thể kháng cự.

“Tổng Dư Vãn!” Người mẫu quảng cáo mới Thiên Tiểu Ái vừa ký hợp đồng rồi, Hạ Nghị giống như một trận lốc xoáy, gào thét mà vào.

“Chồng hả, có việc sao?” Cô trấn định tự nhiên hỏi.

Cô không thích cho người ngoài biết vợ chồng họ bất hòa, nhưng Hạ Nghị đến giờ luôn lười che giấu, lại càng không phối hợp với hành động của cô. Chữ chồng mang theo lời cảnh cáo thần nhiên kia, làm cho Hạ Nghị muốn học máu.

“Tình Toàn là chuyện gì xảy ra?” Anh cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp chất vấn.

Cô buông bút, “Em đã nói rồi, bởi vì trái với hợp đồng, về việc bỏ hình tượng của Tình Toàn, đổi thành Thiên Tiểu Ái, hai người chúng ta đã có chung nhận thức.”

Mấy ngày hôm trước, không phải đã thông qua ở hội nghị rồi sao? Người mẫu mới Thiên Tiểu Ái, khí chất khá đoan trang, cười lên có một sự dịu dàng không nói hết, rất thích hợp với hình tượng lần này, hơn nữa Thiên Tiểu Ái không có scandal nào, rất hợp ý cô.

“Đúng! Nhưng, Hạ phu nhân, làm người lãnh đạo cao nhất công ty, tôi không nghĩ cô lại dùng thủ đoạn này đoạt lấy vị trí của Tình Toàn!” Hạ Nghị đáp thật khinh thường.

Thiên Tiểu Ái thấy tình hình bất thường, xấu hổ vội vàng cáo lui trước, để lại chiến trường cho đôi vợ chồng này.

“Hạ tiên sinh, tôi lại chọc ngài không vui à?” Người đã đi ra ngoài, cô nhún nhún vai, dựa vào ghế tựa chủ tịch cao lớn, không hề giả bộ, lãnh đạm thông dong hỏi.

Với dáng vẻ không thêm quan tâm này của cô, lửa giận trong lòng Hạ Nghị càng bốc lên không ngừng. Rốt cuộc là ai công và tư chẳng phân biệt được?

Anh ném di động lên bàn thật mạnh, hừ lạnh: “Hạ phu nhân, tôi rất muốn biết, là ai truyền tin Tình Toàn và giám đốc Hoàng? Rốt cuộc là ai hãm hại cô ấy? Lại là ai đã cố ý phá hỏng tác phẩm của tôi!”

Với sự kích động của anh, cô không muốn giải thích, cũng không nhìn cái chứng cứ kia một lần.

“Hạ phu nhân, cô phải cho tôi đáp án!” Anh mất kiên nhẫn rống to, cô không được có lệ.

Muốn đáp án? Vì thế, khóe môi của cô thần nhiên giương lên, chậm rãi trả lời, “Hạ tiên sinh, tục ngữ nói đúng, thương dăng bắt đing vô phùng đích đản*!”

*bất cứ sự việc gì chung quy đều có thể nhìn ra chỗ sơ hở, không thể che giấu được.

17. Q.1 - Chương 17

Dù chết cũng phải yêu, không sâu sắc không thoải mái, tình cảm sâu đậm cũng chỉ có như thế mới đủ thoải.

Dù chết cũng phải yêu, không khóc đến mím cười gây gượng, hủy diệt thế giới chỉ còn lại trái tim, biến mỗi ngày thành tận thế để yêu, từng giây từng phút cũng đều là nước mắt xinh đẹp rơi xuống.

Không để tâm đến người khác coi trọng hay phá hoại, chỉ cần em dừng cảm đi theo anh.

Yêu không phải là sắp xếp trước, bằng cảm giác của nụ hôn, của chiếc ôm sẽ thấy thật ấm áp.

Hưởng thụ hiện tại, hãy thoải mái đừng sợ bị tổn thương, rất nhiều kỳ tích chúng ta tin mới có thể tồn tại.

Dù chết cũng phải yêu, không sâu sắc không thoải mái, tình cảm sâu đậm cũng chỉ có như thế mới đủ thoải.

Dù chết cũng phải yêu, không khóc đến mím cười gây gượng, hủy diệt thế giới chỉ còn lại trái tim, không còn lối thoát cũng muốn yêu.

Không lãng mạn không thoải mái, tuyệt rơi lên đất vùi xuống, nhớ nhưng không phai mờ.

Đến đường cùng cũng muốn yêu, không thể mãi mãi sánh cùng đất trời không thể thoải mái.

Không sợ nhiệt tình yêu thương biến thành biển lửa, yêu đến sục sôi mới hoàn mỹ...

Đêm say tìm vui trong pub, người dưới đài đi theo anh dùng sức rống hết một câu cuối cùng, không khí quanh mình mờ ảo đến cực điểm. Tiếng hét, tiếng cười vang âm lên...

“Anh Nghị, nữa đi!”

“Go go go!”

Cho dù biến mất trên “giang hồ” đã lâu, nhưng mà về truyền thuyết “ca” vẫn lan truyền trong chốn giang hồ. Bởi vì có rất ít người khách, có thể chơi các loại nhạc cụ đặc sắc như thế, hơn nữa ca hát còn hay hơn cả ca sĩ chuyên nghiệp. Rống xong rồi phát tiết xong, anh trên đài không để ý tới sôi trào dưới đài, tùy ý để mic vào bên hông, rồi nhảy xuống dưới.

Trở lại bên cạnh các bạn, cũng không nói một tiếng, anh đã uống cạn sạch nước trong vài ly của bạn thân, hơn nữa anh còn uống thật sảng khoái cạn sạch đến bốn năm chiếc ly, nói với bồi bàn: “Hai bình nữa.”

“Này, ăn thuốc nổ à? Uống nhiều như vậy!” một gã bạn thân trong đó khoác lên bờ vai anh, trêu chọc anh.

Nhưng mà, anh cũng rất không nề mặt hất tay đối phương, mở rượu whisky ra, sau khi cho thêm đá vào thêm rượu sau đó uống một hơi cạn sạch. Tiếp theo, lại uống.

Vài tên bạn thân hai mặt nhìn nhau, có chút hiểu được “Đã lâu không nghe cậu hát, cho nên, vợ của cậu lại làm cậu giận à?”

Không muốn nói. Anh rót cho nhóm bạn thân một ly, còn lại nửa bình, anh trực tiếp nốc cạn.

“Cho nên mới nói, trước kia cậu không nên quay về vì đứa con, cô ấy muốn sinh hay muốn đẻ là tùy! Cũng đỡ hơn bây giờ còn thống khổ hơn so với ngồi ngục giam!” Bạn thân vô cùng đồng tình với anh.

Trước khi kết hôn cảm thấy Tống Dư Vãn còn được, tuy rằng cá tính khá mạnh, nhưng mà là phụ nữ biết tiến biết lui, chỉ là, sau khi kết hôn Tống Dư Vãn lại trở nên đáng sợ, hoàn toàn là tác phong của nữ vương, làm cho vài người bạn thân như họ cũng cảm thấy khựng bố. Cho nên, họ cũng vẫn khuyên anh sớm quên đi.

“Con gái của tôi rất đáng yêu, biết các cậu lại nói xấu, nó sẽ cắn các chú xấu xa các cậu.” Anh “bốp” một tiếng, đặt mạnh vỏ chai rượu xuống, ngăn miệng nói lung tung của bạn bè.

Vì con gái, một lần anh cũng không nghĩ đến hai chữ ly hôn này.

Mấy anh bạn nhún nhún vai, nói như không, “Vậy nuôi tình nhân là được rồi, gia đình, hưởng lạc cả hai không tồi lắm.” Bên cạnh mỗi người họ cũng có ít nhất một hai tình nhân, Hạ Nghị là người có tiền vốn ít nhất chỉ là người cô đơn một bóng hồng.

“Đôi lúc cảm thấy chơi đùa với phụ nữ rất không thú vị!”

Khi còn trẻ tuổi rất hay chơi đùa, từ sau khi có Thụy Thụy, cảm thấy vô vị với thế giới phồn hoa kia, hứng thú cũng không còn nhiều nữa.

Anh lại nhắc bình rượu lên, rất rộng rãi “Không nhắc đến vợ tôi nữa, thật mất hứng, chúng ta cạn!”

“Được, cạn!” mấy anh bạn cộng ly với anh.

Không đến một giờ, trên bàn đã có vài chiếc bình rỗng. Anh là uống nhiều nhất.

“Bên kia có đám nhóc con nhìn chăm chú vào cậu, liệu có thấy hứng thú với ai không?” Người bạn uống nhiều mờ ám đẩy đẩy anh.

Trong pub có rất nhiều cô gái, đều nhìn bàn anh không thôi, nhưng mà, mấy cậu bạn tự hiểu được, chỉ cần có Hạ Nghị ở đây, mấy cô bé để ý đến mãi mãi chỉ có thằng nhóc này.

Anh uống càng nhiều rượu, lưỡi biếng quay đầu. Trong cơn say, nhìn một chút, hình như có năm sáu cô bé, dáng người cũng không phải như gậy, mà trong đó có một người nhìn rất quen mắt!

Thấy anh uống không tồi, Tình Toàn nhếch miệng khỏi ghế xoay, thút tha kiêu diễm đi về phía anh. Những người với vóc dáng rất khá phía sau cũng vì chị em, bạn bè mà đến.

“Hai người không hài lòng như chúng ta cùng uống một ly đi!” Không đợi anh nói chuyện, cô đã cầm lấy bình rượu trên tay huých huých một chút.

Anh thoải mái cũng cộng lại, uống một hơi cạn sạch. Hai bàn cũng thành một bàn, vài cô bé cũng muốn vây quanh anh, muốn ngồi bên cạnh anh, nhưng bị biểu thị công khai chủ quyền của Tình Toàn lườm một cái rồi mọi người đều vuốt mũi, thật thức thời ngồi xuống cạnh bạn bè anh.

“Em thế nào?” vốn không muốn hỏi, nhưng mà coi như cô xui xẻo, gặp đúng Hạ phu nhân ghen tuông rất khủng của nhà anh.

“Có thể như thế nào, bị vợ anh dạy bảo thật thảm! Sau báo chí, vài hợp đồng quảng cáo cũng bị hủy, xem ra ít nhất cần một hai năm, em phải ăn không khí rồi.” Hơn nữa có thể có việc lại như giờ hay không cũng là vấn đề.

“Vợ anh thật sự rất biến thái, im lặng không lên tiếng ra ám chiêu, em cũng khó mà tin được, bình thường anh nhìn nhận cô ta thế nào!” Tình Toàn bất an tốt bụng xúi giục.

Anh cũng rất muốn nói lời đại nghĩa thay cô, nhưng mà...

“Em cũng có chút vấn đề, không phải sao?” Anh cất tiếng cười to, ra vẻ thoải mái, không khách khí đùa cợt đối phương, “Anh vẫn nhớ rõ, đêm đó rõ ràng là em hẹn anh!”

Ruồi bọ không bay vào trứng*, những lời này, anh không thể phản bác lại được Hạ phu nhân.

*mọi chuyện dừng nên oán người khác, tất cả đều từ chúng ta mới là vấn đề gốc rễ

“Đáng ghét, thù dai như thế.” Tình Toàn vỗ ngực anh một chút, chỉ là, cái vỗ tay lại không “đi”, mờ ám dao động không ngừng trong lòng ngực gọi cảm của anh. Động tác rõ ràng này làm khóe miệng anh nhếch lên.

Tình Toàn dùng ánh mắt đen trong suốt nhìn anh, cảm hiểu thẳng khê nhếch: “Giúp em một việc, được không?”

Anh không ngần ngại không cự, chỉ là, thần thái mỉa hoặc dễ dàng làm trái tim người phụ nữ đập nhanh hơn.

“Em muốn trả thù vợ anh!”

Vừa dứt lời, Tình Toàn đơn giản đưa ngón tay cầm lấy thuốc lá của anh, nóng bỏng đón nhận môi anh.

...

“Ba là hoàng tử anh tuấn đẹp trai, ba cười bạch mã, đi đến trước tòa thành, ba hô to: “Công chúa, ta đến đây, ta đến là để cưới nàng!” Thụy Thụy ngăn trước TV, kể lại câu chuyện tranh.

Dư Vấn bị chọc cười, “Con chắc không, ba không phải “Cô gái hư, ta đến đây, ta là đến giết rồng” chứ?”

“Mẹ, mẹ im lặng đi!” Chuyện cổ mới kể được một nửa đã bị cắt ngang, Thụy Thụy thật không vui nhún mày.

Thấy con gái dường như không vui, cô vội vàng ngoan ngoãn im miệng.

Nét mặt Thụy Thụy thật phong phú, mới vài giây mà thôi, mày lập tức liền giãn ra, đắm chìm trong biển truyện cổ, “Vì thế, hoàng tử và công chúa có kết tình tình yêu, sinh ra một tiểu công chúa, họ hạnh phúc cùng một nơi.”

Chỉ là nói dối. Dư Vấn thầm mắng con gái trong lòng, nhưng mà, tuyệt đối không dám làm tổn thương linh hồn bé bỏng của con, chỉ có thể giả vờ khoái trá khê nhếch khóe môi, không phá hỏng sự ngây thơ hồn nhiên và ảo tưởng của con gái. Cô không thể nói cho con gái sự thật là, hoàng tử và công chúa không thích nhau, nhưng...

“Chắc sang năm, họ lại sinh ra một tiểu hoàng tử nghịch ngợm nữa!”

“Này, tưởng tượng hơi quá rồi con!” nghĩ đến nước này, cô không thể không kháng nghị.

Nào biết, Thụy Thụy tiến lên ôm lấy cô, “Mẹ, mục đích kể chuyện của con hôm nay là, khi nào thì ba mẹ sinh cho con một cậu em?” Trong nhà trẻ, ngay cả đứa bị nó bắt nạt cũng có em gái, nó rất muốn mẹ sinh một em trai để nó có thể khoe.

Sinh em trai? Dư Vấn run lên, hai năm trước Thụy Thụy còn nhỏ, hiện tại bắt đầu luôn hỏi cô vấn đề xấu hổ như vậy. Cô không thể nói thẳng cho con, ba nó luôn phòng tránh, hơn nữa, cô cũng tuyệt đối không tính đến chuyện lại sinh con cho Hạ Nghị.

Dư Vấn chỉ lên mũi con gái, cố ý nói: “Thụy Thụy muốn em trai làm gì? Nếu có em trai, nó sẽ giành đồ với con, đến lúc đó mẹ cũng không có thời gian chăm sóc Thụy Thụy nữa.” Cô đã sớm chuẩn bị, cả đời Tổng Dư Vấn cô cũng chỉ có mình con gái bảo bối Thụy Thụy này, cô tuyệt đối không cho phép người khác bắt nạt con gái mình, tất cả đồ tốt nhất, cô cũng sẽ dâng lên trước mặt con gái.

Nào biết lời cô không có tính uy hiếp với con, Thụy Thụy ngược lại thoải mái nói: “Đi mà, chỉ cần mẹ sinh cho Thụy Thụy em trai, Thụy Thụy cam đoan không ăn dấm!”

Tiếp theo, nó còn rất lạnh nhạt nói, “Mẹ, con lớn rồi có thể ngủ một mình.” Cho nên, để mẹ với ba đoàn viên đi

Trẻ con bây giờ... Dư Vấn không nói tiếp về dưới, lắc đầu, chỉ có thể hy vọng con gái nhất thời thích thú mà thôi. Công việc còn có chuyện chưa xử lý, Dư Vấn vội trốn vào thư phòng, để tránh con gái còn nói đông nói tây.

Nào biết cô về phòng, Thụy Thụy đã chạy vội tới cầm điện thoại, cầm lấy di động lắm bầm lằn bầm, “Đúng rồi, còn phải để ba về sớm một chút, đi ngủ sớm với mẹ một chút, như vậy Thụy Thụy mới có em trai được!”

Động tác quay số của Thụy Thụy rất nhanh, nó có trí nhớ tốt hơn mẹ, nó đã thuộc lòng số của ba.

...

Di động vang lên ở đâu đó không ngừng, nhìn thấy dãy số kia, Hạ Nghị đẩy Tình Toàn vắt lên người anh ra, đi đến bên kia toilet. Anh uống rất nhiều rượu, đầu mơ màng, bước chân có chút chênh vênh.

“Thụy Thụy?” Trong điện thoại, quả nhiên truyền đến giọng nói vang của con gái.

“Tìm ba có chuyện gì?” Miễn cưỡng đứng vững, khóe môi anh không giấu được nụ cười.

“Khi nào ba về nhà?”

Khi nào thì về nhà? Dưới mái hiên, chờ Hạ phu nhân ngủ rồi anh tự nhiên sẽ về nhà!

“Trở về sinh em trai mà!” Thụy Thụy nói đương nhiên.

Nụ cười vui vẻ của anh đông lại.

Anh còn tưởng rằng mình nghe lầm, nào biết, Thụy Thụy đắc ý thúc giục, “Ba ơi, Thụy Thụy lớn rồi có thể một mình ngủ, Thụy Thụy trả mẹ lại cho ba, hai người phải hăng hái sinh cho Thụy Thụy một em trai nhé!”

Cô lại đang làm cái gì?

Anh cố nén tức giận, mềm giọng, “Thụy Thụy ngoan, có thể đưa điện thoại ẹ con không?”

“Dạ!” Thụy Thụy vừa chạy đến thư phòng, vừa dấn dò qua điện thoại, “Ba phải về sớm ngủ với mẹ, tranh thủ tháng sau còn có em trai nhé!”

Anh muốn học máu, phun máu tươi tại chỗ!

“Hạ phu nhân, em lại làm gì vậy, anh là ngựa đực sao?” Anh khẽ cao giọng.

Nhận điện thoại từ tay con gái, cô chỉ kịp nghe được một câu cuối cùng, Dư Vãn lãnh đạm hỏi: “Anh ở đâu?” Thụy Thụy nhìn cô chăm chú, cô không nói quá nhiều.

Cô có thể nghe ra ở đầu kia điện thoại, âm thanh không đúng, rất âm ỉ. Cô không hy vọng để Thụy Thụy biết, thật ra tình cảm ba mẹ bất hòa, như vậy sẽ mang đến thương tổn cho Thụy Thụy.

“Anh về sớm một chút, trước 12h phải về nhà, tất cả chờ về rồi nói sau.” Mặt cô không thay đổi nói.

Thụy Thụy thỉnh thoảng hay cố chấp, cũng rất cố chấp, cô đoán đêm nay con gái sẽ chờ anh ở cửa, sau đó tự mình đưa họ vào “động phòng”.

“Sớm về cùng “tạo người” với em hả? Em nằm mơ đi!” Hạ Nghị cảm thấy rất buồn cười, anh cũng không nhiều lời một chữ với cô.

Ngay khi anh chuẩn bị cúp máy, vai bị khóa lên, một bàn tay ngọc tao nhã cầm lấy điện thoại của anh.

“Hạ phu nhân, đêm nay, chồng chị không về đâu, tôi bao hết!” Nào biết, qua phone truyền đến một tiếng lười biếng.

Dư Vãn hoảng hốt, buông bút trong tay ra.

“Hạ phu nhân, chị cắt đường tiền tài của tôi, tôi muốn chồng chị!” Đối phương cố ý nói thêm chữ “muốn”, mờ ám cười không ngừng. “Tôi sẽ để anh ấy vui sướng như tiên, cho nên đêm nay phiền chị trông phòng một mình rồi!” Giọng điệu khá tự tin và đắc ý.

“Tôi không nói chuyện với gà rừng, gọi Hạ Nghị ra nghe máy!” Đôi mắt đẹp của Dư Vãn híp lại, giọng điệu nghiêm túc.

Điện thoại được nhận một lần nữa, song...

“Hạ phu nhân, em đừng chờ tôi, đêm nay tôi sẽ không về nhà!” Anh trả lời rất rõ ràng, thực làm người ta chán nản.

Hơn nữa, anh rất hài lòng biểu hiện của người phụ nữ kia với cô.

“Đừng chờ cửa, đêm nay tôi đi “tạo người” cùng người phụ nữ khác!”

18. Q.1 - Chương 18

“Tiếp theo đến quán bar đi, em mời khách.”

Khi Dư Vãn và CJoon đang chuẩn bị nói lời từ biệt, anh đột ngột mời một câu.

Dư Vấn sững sốt một chút, đi đến gần anh, hạ giọng: “Không phải tôi anh hẹn với bạn à, làm sao có thời giờ...”

Cho dù giờ phút này, cô rất muốn tách anh với Đỗ Hiểu Văn ra, nhưng bên ngoài, cô rất quan tâm đến mặt mũi của anh, trước mặt người ngoài cũng không dễ dàng phản bác quyết định của anh. Hạ Nghị là người đàn ông rất bảo thủ, không tin tà ma, không chịu thua, người khác càng không muốn anh làm thì anh càng phải thử, đây là ưu điểm của anh, cũng là khuyết điểm của anh. Cô và Hạ Nghị sở dĩ có thể đi đến ngày hôm nay, là do hình thức cô nắm giữ tính cách và hành vi của anh.

Nhưng mà, anh bịt tai không nghe thấy, chỉ nhìn CJoong chòng chọc, “Sao thế, không hân hạnh sao? Không để tôi mời sao? Hay là ở nơi này, quân nhân như bọn anh kiêng kị, không dám chạm vào?”

Dư Vấn nhú mày, bởi vì khi cô làm bạn với anh hai năm, anh thay đổi rất nhiều, đã lâu không nói với người ta giọng điệu như vậy. Hơn nữa cô cảm thấy, tuy mắt anh nhìn CJoong nhưng thật ra những lời này là hướng về phía Đỗ Hiểu Văn.

CJoong nở nụ cười, hiền hoà nói, “Tuy rằng cuộc sống của quân nhân chúng tôi bình thường có vẻ nghiêm ngặt, nhưng chỉ cần không mặc quân phục thì CJoong vẫn có thể đến quán bar, hơn nữa, tháng này, tôi đang chuẩn bị hôn lễ nên có rất ít thời gian.”

Toàn bộ quá trình Đỗ Hiểu Văn chỉ cúi đầu im lặng.

“Hiểu Văn, đi thôi, chúng ta và bạn em đến quán bar!” CJoong ôm vai cô, thay cô ra quyết định.

Nhìn ra được, giữa họ ai có vị trí cao hơn.

Dư Vấn không thể nói nhiều, bên ngoài phụ nữ nếu lướt mặt đàn ông sẽ chọc họ tức giận, cô là người phụ nữ thông minh, cô không phản bác, chỉ nắm lấy tay Hạ Nghị một lần nữa.

Nhưng mà ánh mắt anh, vẫn theo đuổi bóng hình mảnh mai kia, không tập trung bỏ lại tay cô, anh đi thẳng về phía trước. Để lại cô đứng một mình tại chỗ.

Ở quán bar, không khí rất náo nhiệt, CJoong uống mấy ly, ôm bả vai Hiểu Văn: “Buổi tối đi mình đâu, em?” Bởi vì ở quán bar ồn ào, CJoong chỉ có thể cao giọng thêm một chút để cô nghe thấy, vì thế Hạ Nghị ngồi ở bên cạnh vừa vặn cũng có thể nghe rõ ràng.

Cả đôi mắt Hạ Nghị là một màu lạnh.

“Em, em đi toilet trước.” Đỗ Hiểu Văn vội vàng đứng dậy.

“Tôi cũng đi toilet!” Hạ Nghị cũng lập tức đứng dậy.

Dư Vấn giữ bình tĩnh, cô khẽ gạt đầu, làm vật nền, lịch sự tiếp tục nói chuyện cùng CJoong.

...

Mới đi đến cửa toilet đã bị anh chặn lại.

“Trước kia không phải em ghét không khí nơi này không tốt, hơn nữa ghét nhất đàn ông đi đến nơi này?” Trong mắt anh hiện lên châm biếm.

Trước kia, sau một lần cô theo anh đến quán bar, cũng không nguyện ý xuất hiện ở nơi này, hơn nữa, chỉ cần mỗi lần vừa nghe thấy anh muốn đến quán bar tụ tập với bạn bè, cô luôn rầu rĩ không vui. Nhưng mà, vừa rồi cô lại uốn người bên cạnh người đàn ông kia, im lặng như chú cừ non.

Đỗ Hiểu Văn im lặng không nói

“Chồng tương lai của em cũng khá quen nơi này nhỉ!” Anh cố ý nói thế. Người đàn ông kia không phải chưa từng va chạm xã hội chứ.

“Anh ấy thỉnh thoảng cũng hẹn bạn bè ở đây.” Cô rút cục thấp giọng phản bác. CJoong là quân nhân, anh rất yêu màu sắc hoàng kim của ngôi sao trên vai mình, hành động rất biết kiềm chế, coi như người đàn ông giữ mình trong sạch.

Anh nhú mày, không nói nhiều lời, bởi vì CJoong quả thật không phải người đàn ông thích đùa.

“Khi nào thì kết hôn?” Anh ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi vấn đề quan tâm thực chất của anh.

“Ba tháng sau...” Thì ra, chỉ chậm hơn anh một tháng thôi...

“Cho nên, bây giờ đã sống chung rồi.” Anh giả vờ không quan trọng nhún vai, “Bây giờ ngẫm lại mình khi đó thật khờ, vài thứ cũng thiếu chút nữa không nắm bắt được, nhưng mà nghĩ đến em nói không thích người đàn ông tùy tiện, đến cuối cùng vẫn mãi không đi lên một bước.” Bây giờ khen ngược, người đàn ông khác lại quang minh chính đại bảo cô ngủ lại.

Đỗ Hiểu Văn càng im lặng. Cô hiểu được trong lòng, CJoong vừa rồi chỉ là uống rượu, mới có thể dựa vào cảm giác say nói ra yêu cầu kia. Cô nói qua cùng CJoong, cho dù đã bàn chuyện cưới xin nhưng cô vẫn kiên trì không bước tiếp, bất đắc dĩ, anh chỉ có thể tôn trọng quyết định của cô.

Nhưng cô thật sự bảo thủ đến mức này sao? Thật ra trong lòng chỉ hối tiếc mà thôi, người phụ nữ không coi trọng lần đầu tiên để lại cho người yêu, cho nên, cuối cùng khi xảy ra quan hệ thân mật với CJoong, trước sau vẫn luôn tránh né.

“Đỗ Hiểu Văn, anh thật sự rất muốn biết, rốt cuộc làm sao anh không bằng kẻ quân nhân kia?” Nói ngoài hình nói gia thế, đối phương cũng không thể bằng anh.

Anh không cam lòng, thật sự rất không cam lòng.

Nghe vậy cô như chú thỏ kinh động, lập tức muốn trốn. Cô không muốn nhắc lại chuyện quá khứ! Hơn nữa, anh hiện tại đã sống chung với Dư Vấn rồi!

Nhưng mà, anh không đồng ý, vẫn muốn có một đáp án, anh kéo tay cô, vòng cánh tay nhanh như chớp, cho cô một nụ hôn sâu, dây dưa, gần như muốn cắn nuốt cô. Cô mới đầu không ngớt giấy dựa, nhưng từ từ lại nằm im trong vòng tay anh.

Cô từng nghĩ đến, thời gian trôi qua dần dần cô sẽ quên được Hạ Nghị, sau đó dựng gia đình sinh con với một người đàn ông khác, từ từ già đi. Song, gặp nhau lần nữa rồi, hai người quá quen thuộc lẫn nhau, chỉ một ánh mắt cũng có thể biết suy nghĩ giấu trong lòng, nhiệt tình bỏng cháy bao năm tháng thiếu chút nữa bị vùi lấp kia vẫn còn đó.

Hôn rồi, anh từ từ từ buông cô ra, cười đắc ý: “Trong lòng em vẫn còn có anh!” Phản ứng của cô không lừa được anh.

“Vậy anh có tính là phá hỏng đám cưới không?...”

Phá hỏng đám cưới nếu bị phạt, không biết cô có chấp nhận hủy đám cưới với CJoong không.

Biết anh chỉ hỏi thử mà thôi, cô cũng không hé răng, không dám hé răng. Nhưng mà...

Anh dán lên tai cô, thấp giọng nói từng chữ một, “Đỗ Hiểu Văn, anh nói cho em, anh không sợ?” Nếu anh muốn một người, nếu như anh yêu một người, phải trả mọi giá anh cũng không sợ!

Đỗ Hiểu Văn quá xúc động che miệng, không nhận được bật khóc.

Đầu rất đau.

Sáng sớm, Hạ Nghị tỉnh lại với cả người đau nhức. Anh ở trong phòng khách sạn, trong lòng là một mỹ nữ trần truồng, mà anh ở dưới chăn cũng trần như nhộng.

“Hạ phu nhân, em đừng chờ tôi, đêm nay tôi sẽ không về nhà!” Hồi tưởng lại xuyên vào não.

Đêm qua, anh rốt cuộc đã uống bao nhiêu? Quả nhiên, còn có thể ăn mòn ý nghĩ một con người, làm hại anh chỉ lo giận dữ với Hạ phu nhân, lại quên mất bảo bối Thụy Thụy của anh, có khi không đợi được anh về nhà, cuối cùng sẽ đi ngủ trong nước mắt. Xốc chăn lên, anh đuổi eo cầm quần áo bắt đầu mặc vào.

“Đáng ghét, tỉnh cũng không gọi người ta.” Tình Toàn phía sau cũng thoải mái tự tin khóa thân, ôm anh đang mặc quần áo từ phía sau.

Anh lười biếng đẩy đối phương ra rồi tiếp tục mặc quần áo.

“Tổng giám đốc Hạ, đây là thái độ gì của anh, không muốn chịu trách nhiệm với em sao?” Tình Toàn không thuận theo, ôm cổ anh, quỳn rũ hỏi.

“Chịu trách nhiệm cái gì?” Anh cười nhẹ một tiếng.

“Tổng giám đốc Hạ, đêm qua anh rất say, cũng thật nhiệt tình đó...” Tình Toàn mờ ám nhìn anh mặc quần áo vào, sau đó mập mờ quay một vòng tròn trên ngực mình.

Tất cả không cần nói cũng biết. Anh thiếu chút nữa cười thành tiếng.

“Một người đàn ông khi say, em đừng hi vọng anh ta có thể mượn rượu đánh người.” Anh đi nhiều năm trong xã hội như thế, tùy tiện liền cởi quần áo của anh, nằm xuống bên cạnh anh, lại dễ dàng muốn anh chịu trách nhiệm? Đang nói đến chuyện thần tiên sao?

“Cô bé, nếu em ngoan ngoãn, hẹn một thời gian anh có tinh thần sẽ cùng chơi với em.” Anh lộ ra nụ cười phóng đãng. Nhưng mà không phải bây giờ, bây giờ anh bận rất nhiều việc, còn phải đến nhà trẻ trước xem con gái đêm qua có khóc nhè không.

Thấy anh nói xong mở cửa phòng liền muốn ra ngoài, Tình Toàn nóng nảy, “Tổng giám đốc Hạ, nói chuyện với anh được mấy lần, lần khác chúng ta nhất định phải hẹn nhé!” Đúng là người đàn ông mê người, như gió như sương, làm cho người ta nghĩ mãi không thôi. Cô rất hài lòng người đàn ông này, rất hài lòng, hài lòng đến mức dù trong nhà anh có con sư tử cái, nhất định cũng phải vẫy bắt anh!

Nhưng tiếp theo phải đối phó với con cộp mẹ kia thế nào?...

Tình Toàn ngồi xuống trên giường một lần nữa, nhắc di động của mình lên. Hắc hắc, làm sao bây giờ, đêm qua hình như cô có chụp vài bức. Bên trong có vài hình mờ, tất cả đều là cô và tổng giám đốc Hạ khỏa thân, có ảnh cô nằm lên người anh, cô rúc vào cánh tay anh, tất cả đều vô cùng đẹp. Mấy thứ này, chỉ cần một tấm cũng đủ làm đối phương phát điên rồi.

Tình Toàn cười đắc ý, mở ô người nhận tin, tìm ba chữ “Hạ phu nhân”.

19. Q.1 - Chương 19

Đỗ Hiểu Văn nhận được một công việc mới, đứng lớp tạo hình mỹ thuật cho học sinh ở trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”. Vốn cô muốn từ chối, vì dù sao cô sắp kết hôn rồi, chuyện cần làm rất nhiều, nhưng trong trường học có một cô giáo mỹ thuật khác có bầu, mà hiệu trưởng trung tâm nghệ thuật lại có giao tình với hiệu trưởng trường học họ, thật không dễ thoái thác.

“Em cứ làm đi, đừng quá vất vả, chuyện hôn lễ anh sẽ chuẩn bị.” Vị hôn phu Triệu Sĩ Thành rất thông cảm cho cô.

Cầm giáo án trong tay, cô đẩy cánh cửa thủy tinh của trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng” ra. Ngay lúc cô quay lưng, một chiếc xe Hummer trang trí hoa mắt vừa vận dừng trước cửa trung tâm nghệ thuật.

Cô bước vào. Anh quay người cởi dây an toàn cho con gái.

Chỉ cách một giây, hai người lướt qua nhau.

...

Hạ Nghị cầm một tờ thời khóa biểu trong tay, là sáng nay thư ký của Hạ Phu nhân giao lại cho anh.

“Thứ hai hôm nay lên lớp học vẽ, thứ ba ngày mai học thư pháp, thứ tư là tiếng anh, thứ năm là cờ vua, thứ sáu phải dẫn con đi bơi, sáng thứ bảy là lớp võ, buổi chiều học trượt băng với bóng chày, sáng chủ nhật học tính nhẩm, chiều học múa.” Nhìn chương trình học kín mít, đầu Hạ Nghị cũng hoa lên.

“Thụy Thụy thật đáng thương.” Anh xoa đầu con gái, cảm thấy rất đồng tình, “Học nhiều như vậy có mệt không?”

Dưới sự áp bức của nữ vương, Thụy Thụy của anh gần như không có kỳ nghỉ đông. Suy nghĩ của anh và Hạ phu nhân hoàn toàn khác nhau, anh cảm thấy nên cho trẻ con một tuổi thơ đầy đủ, cần bản dừng vì thỏa mãn hư vinh của người lớn mà ép con học này học kia.

Vấn đề Thụy Thụy khiến anh và Dư Vấn luôn luôn xung đột, chỉ là anh nào có chút trọng lượng để nói chuyện tại cái nhà này? Cho nên, chuyện của Thụy Thụy cuối cùng toàn do cô định đoạt. Thỉnh thoảng ngấm lại thật tức giận.

“Không đâu ba, đi học là một phần cuộc sống của con, con còn muốn học thêm đàn violon với lớp kịch nữa kìa.” Thụy Thụy ngồi ở ghế phụ, vừa ăn kem, vừa thờ ơ trả lời.

Dưới sự dạy dỗ của Hạ phu nhân, ba mẹ đi làm, Thụy Thụy đi nhà trẻ và những lớp học thêm, mọi người phân công hợp tác, rất công bằng, Thụy Thụy không cảm thấy có gì bất thường cả.

“Vậy sao bây giờ con còn không xuống xe?” Anh tức giận trả lời.

Bây giờ là muốn chơi anh ư?

“Con ghét lớp vẽ!” Thụy Thụy mặt nhăn mày nhú.

Xem đi xem đi, anh đã nói rồi, Hạ phu nhân thích ép người mà!

“Nhưng mà mẹ nói, học vẽ có thể giúp quan sát và sức tưởng tượng.” Thật phiền não.

“Vậy cuối cùng ba có đưa con vào không đây?” Hạ Nghị nhú mày.

Trẻ con bây giờ cũng thật biết suy nghĩ, học hay không học còn do dự rất lâu.

“Hay là đừng nói với mẹ, lớp vẽ tuần này con không đi nữa?” Mọi người đều có tính trơ, mẹ không có ở đây, Thụy Thụy đã muốn làm trái.

“Ok!” Nhún nhún vai, Hạ Nghị thắt dây an toàn giúp con gái một lần nữa, nhấn chân ga, rời khỏi trung tâm nghệ thuật.

...

“Ba, ba đừng lúc nào cũng giống trẻ con chưa lớn như thế, làm mẹ giận đó, mẹ rất đau lòng mà!” Ba và con gái vừa ăn cơm tối, Thụy Thụy vừa ra vẻ cụt non dạy dỗ anh.

Anh tiếp tục ăn cơm, coi như mình không nghe thấy.

“Đêm qua ba đi đâu? Mẹ tức ba nên đau đầu rồi!”

Nghe vậy, anh dừng đĩa, “Giận đến thế ư?” Thật à? Thật à? Cho nên anh thành công rồi?

“Vâng, mẹ bị huyết áp thấp, ba đừng có hại mẹ phát bệnh chứ!” Thụy Thụy gõ vào đĩa anh.

Nụ cười của anh đông cứng lại. Chỉ nghe là giận sẽ cao huyết áp, chưa từng nghe nói còn có người tức mà thấp huyết áp đâu. Quả nhiên là anh nghĩ quá nhiều rồi.

“Mẹ rất vất vả, chẳng qua mẹ chỉ cứng miệng thôi, nhưng lòng lại rất mềm, ba tốn chút công dỗ mẹ, quan hệ của hai người sẽ tốt lên đó!” Thụy Thụy muốn anh nghiêm túc hơn.

Đối mặt với con gái, anh không thể phản bác, chỉ có thể từ chối cho ý kiến.

Ba không chịu nghe, làm cho Thụy Thụy tức giận đến đập đĩa xuống, “Con no rồi!”

...

Dọc theo đường đi, anh phải dùng rất nhiều thời gian mới chọc cười được con gái.

Đến cửa nhà anh lấy chìa khóa ra rồi mở cửa, “Đúng rồi, Thụy Thụy, Hạ phu nhân nói khi nào thì về?” Bỗng quăng con cho anh rồi cứ thế mà đi, thông qua thư ký anh mới biết thì ra Hạ phu nhân đến Nghiễm Châu bàn chuyện kinh doanh.

“Một tuần. Cho nên, tuần lễ này ba phải đưa đón con đi học!” Thụy Thụy nói ra đáp án.

A, lạ thật, hôm nay nhà mình sao lại không mở được. Anh thử nhiều lần cũng không được, xoay chìa khóa cũng không xong. A, sao thế, không mở được rồi, không mở được anh và Thụy Thụy phải tá túc đầu đường sao?

“Muốn con giúp không?” Thụy Thụy cười lạnh nói ở bên.

Anh lui xuống, muốn để con gái thử. Nào biết, anh lui về sau, Thụy Thụy lại nhàn nhã lấy một chiếc chìa khóa mới từ trong cặp sách, cửa phòng kết một tiếng liền mở ra. A, nhà đổi chìa khóa từ lúc nào?

Thụy Thụy tiến một bước vào, anh đang muốn theo vào, nào biết động tác của Thụy Thụy nhanh hơn, “ầm” một tiếng liền đóng cửa lại, nhốt anh ở ngoài cửa. Anh nhất thời choáng váng.

“Không phải nói mình không về nhà sao? Mẹ đổi chìa khóa rồi, ba không hay về nhà thì cũng không cần về nữa đâu!” Thụy Thụy tức giận ở trong nhà.

Sáng nay, mẹ không biết giận dữ chuyện gì, lại gọi người đến đổi chìa khóa, sau đó dọn hành lý nói phải đi công tác.

“Này, ba muốn vào! Ba không vào nhà, Thụy Thụy ở một mình sao được?” Anh vội gõ cửa.

Thật đúng là cô ác độc mà! Cả một tối anh không về nhà thôi, ngay cả cửa nhà cũng không để cho anh vào! Về sau nếu anh thật sự nuôi tình nhân bên ngoài, có phải ngay cả con gái cũng không cho anh gặp hay không?

“Hừ, con không muốn ở chung với kẻ xấu.” Nói xong, Thụy Thụy quay đầu, giận dỗi trở về phòng. Đêm qua, nó cũng chờ ba đến rất đau lòng.

Anh thật may mắn, may mà thời gian về nhà còn chưa quá muộn, còn có thể tìm được một thợ mở khóa mở cửa vào phòng. Nếu như không được, lại để con gái bảo bố của anh ở trong nhà một mình, đêm nay dù anh có sợ lạnh sợ mệt cũng phải canh ở cửa lớn, không dám bỏ đi một bước. Ở trong phòng, anh tìm được Thụy Thụy ngoan ngoãn ngồi trên ghế làm bài.

“Thụy Thụy, con thật sự ghét ba như thế ư?” Anh rất đau thương.

Thụy Thụy không nói một tiếng, thật lâu sau mới trả lời: “Ba không chọc mẹ tức giận, con sẽ không ghét ba.”

Tuy nó còn bé, tuy mẹ luôn lén gạt đi không nói đến, nhưng thật ra nó có thể mơ hồ nhận ra một ít.

Chẳng hạn như đêm qua “Tôi không nói chuyện với gà rừng, gọi Hạ Nghị ra nghe máy!” Mẹ muốn nó ra ngoài, thật ra nó còn đứng ở cửa. Ba nói không muốn về nhà rồi, mẹ liền ngồi bất động thật lâu.

Tuy rằng, sau đó mẹ lại mỉm cười dỗ nó ngủ, nhưng lại là một đêm trằn trọc. Lúc sáng sớm, nhận được tin nhắn, ngón tay mẹ cầm di động cũng trở nên trắng bệch.

Đáp án này của con gái càng làm anh tổn thương.

...

Hạ phu nhân ném con gái cho anh một tuần, anh thật vất vả. Vừa mới làm xong chuyện ở công ty, phải vội vàng gọi điện cho con gái, đón từ lớp này đến lớp kia, anh mệt mỏi đến mức như một con cún vậy.

“Hạ Nghị, Dư Vấn đi đâu rồi? Điện thoại của nó vẫn tắt máy!” Lúc này, còn nhận được cuộc gọi của Hạ Lan nữ sĩ đã lâu không liên lạc

“Cô ấy đi công tác, con chưa liên lạc.” Anh cũng thực ảo não.

Nữ vương thật là có bản lĩnh, trị an Nghiễm Châu kém như vậy, cô còn có thể tắt điện thoại, hoàn toàn không cho họ tin tức. Nếu không biết cô mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Thụy Thụy báo bình an, anh thật đúng là nghĩ đến cô đã xảy ra chuyện ở Nghiễm Châu!

“Mẹ tìm cô ấy có chuyện gì?” Anh hỏi Hạ Lan nữ sĩ.

“Công ty chúng ta làm một case rất lớn, đối phương muốn chúng ta giao ra một phương án kế hoạch, sàng chọn cùng đối thủ cạnh tranh. Dư Vấn rất am hiểu kế hoạch, bản kế hoạch của nó lần nào cũng làm rất độc

đáo, không chê vào đâu được, lần này nó đồng ý giúp ta rồi!” Hạ Lan nữ sĩ luôn không bỏ qua việc lợi dụng nhân tài, huống chi đây là con dâu của bà, cho nên lại càng không cần khách khí.

“Phòng kế hoạch bên mẹ không có người à, sao lại nhờ cô ấy làm chuyện này!” Anh rất khó chịu, bởi vì, nghe khẩu khí của Hạ Lan nữ sĩ, đây căn bản không phải lần đầu.

Bị anh làm bối rối, Hạ Lan nữ sĩ sững sốt một chút, mĩa mai con trai, “Sao thế, tiến bộ nhỉ, biết xót vợ rồi?”

Anh đau lòng vì Hạ phu nhân? Anh như là nghe một chuyện cười vậy.

Trong chốc lát, ba gọi điện tới nói, cũng là tìm cô, “Anh Nghị, Dư Vấn đâu?”

“Tìm cô ấy có chuyện gì ạ?”

“Mấy ngày trước con bé mua sách dưỡng sinh cho ta rất được, ta muốn con bé mua thêm vài cuốn, tặng cho bạn già của ta.” Ba nói như thế với anh.

Cầm điện thoại, anh đau đầu đến nhìn thấy sao đầy phòng, chỉ ngồi trước TV không rời con gái một tấc, cảm thấy Hạ phu nhân có lẽ thật sự có ba đầu sáu tay, lại có thể dạy dỗ được Thụy Thụy. Thụy Thụy không lên lớp học thêm, chỉ ở nhà, không chỉ ăn nhiều kem, còn ôm TV không rời. Kem ăn đến tiêu chảy, điều khiển tivi không thể giành lại được, đến giờ anh giục hết cả hơi cũng không đi ngủ, sáng hôm sau lại lười biếng gọi thế nào cũng không dậy. Sao mới bảy ngày con gái ngoan của anh đã thay đổi như thế?

“Tít tít tít” Luồng cuồng tay chân, di động lại vang không ngừng.

Anh giữ điện thoại vào vai, vừa ghi lại tên sách ba nói, vừa cố nghe máy.

“Hạ Nghị, nhanh đến quán bar BB!” Nhóm bạn dõ hơi rống lên trong điện thoại.

“Không rảnh!” Anh từ chối. Một Thụy Thụy đã làm cho anh mất sức đến đâu cũng bực rồi, anh làm sao có thời giờ mà đi chơi.

“Cậu đến nhanh lên, nếu không cậu sẽ hối hận cả đời!” Nhóm bạn rống lên.

“Cái gì?” Anh tức giận. Chuyện anh hối hận đời này nhiều lắm, không ít hơn một chồng đâu.

“Chúng tôi thấy vợ cậu đang chơi với trai bao ở quán bar BB!” Nhóm bạn không nhịn được rống lên mồm vừa chứng kiến.

20. Q.1 - Chương 20

Một cô em gọt cằm ăn mặc khêu gợi đứng trên sân khấu, theo tiết tấu âm nhạc sôi động, vũ điệu mê người. Ánh sáng bảy màu dưới sân phân tán ra, chiếu lên những đôi nam nữ bữa bãi hoan lạc bên dưới.

Hạ Nghị bước đi rất nhanh.

“A, anh Nghị, đã lâu không tới!”

“Anh Nghị, chào anh!” Chưa đến nơi nhưng dọc theo đường đi, rất nhiều người chào hỏi anh, có ông chủ quán rượu, bồi bàn, còn có vài khách cũ trước đây thường đến quán bar với anh.

“Anh Lôi, anh Hào, Tiểu Hoa, chuyện gì vậy?” Anh trực tiếp đến vị trí tụ hội của tụi bạn cũ.

Những ghế này là chỗ ngồi hoàng kim, vừa đến ngày lễ giá thấp nhất cũng lên đến hàng vạn, anh và các bạn dùng tiền luôn không bao giờ chớp mắt. Bây giờ, bọn bạn đều giống nhau, bên cạnh đều có một hai cô gái.

“Cậu đi ru con gái ngủ đấy hả?” Các bằng hữu hỏi anh.

Vốn định giễu cợt vài câu, người đàn ông “tinh trắng” lại bị vợ bắt ở nhà làm vú em một tuần thì thật đúng là buồn cười. Nhưng không khí đêm nay thật sự không phải có thể cười.

“Không đâu, con gái của tôi sao lại dễ dãi như thế, người làm ba như tôi phải chăm sóc nó thôi.”

Anh ngồi xuống, cô gái hầu rượu xinh đẹp ở một bên liền vươn cánh tay lại gần, nhưng hôm nay anh không hề có tâm tình, cánh tay đối phương lướt nhẹ như bạch tuộc, cẩn thận thanh minh cùng với nhóm bạn, “Vợ tôi đi công tác Nghiêm Châu, sao mọi người có thể gặp cô ấy được? Chắc chắn là các cậu hoa mắt rồi!”

Anh quen Hạ phu nhân nhiều năm như vậy, cô có phải là người phụ nữ lẳng lơ hay không anh còn không rõ sao? Đúng đắn là quá đúng, Hạ phu nhân không phải người phụ nữ dễ si mê.

Thấy anh căn bản không tin, các anh bạn hai mặt nhìn nhau, sau đó chỉ cho anh chỗ đối diện “Ghế số 4 bên kia, Hạ Nghị, con mắt của cậu có tiếng là tốt, tự cậu xem đi nhé, đó không phải là vợ cậu à!”

Quán bar chỉ có vài dãy ghế, là đặc biệt chuẩn bị cho khách hàng, loại ghế này kiểu nửa mở, có thể hòa với không khí náo nhiệt bên ngoài, cũng có thể nhìn qua kính thủy tinh trong suốt, yên tĩnh cảm nhận không khí ở quán bar hoặc tự chọn âm nhạc riêng của mình. Nếu kéo cửa vào, vậy thì làm chuyện gì ở bên trong đều được!

Vài đứa bạn của anh thật hăng hái, trực tiếp đến những dãy ghế kia cùng các cô gái tiếp rượu cũng là chuyện thường. Toàn bộ trong quán bar đều là nam nữ tận tình ca hát, làm người ta thần trí mê ly sương khói quần quanh, có rất nhiều thuốc được dùng, có người điên cuồng lắc đầu, có người híp mắt lơ đãng... Anh đã sớm quen những thứ đó.

Anh đứng lên nhìn sang. Trong dãy ghế kia, cửa thủy tinh đóng kín, bên trong hình thành một sàn nhảy, có vài đôi nam nữ vận vạt thân người như rắn nước. Nữ cũng là người đẹp hết thời, nam thì ngũ quan xinh đẹp, son phấn trát đầy. Tổ hợp kỳ lạ này làm cho người ta vừa nhìn đã thấy khác thường.

“Mấy bà già kia cũng là bà chủ của tập đoàn công ty lớn, bình thường khi chồng đi chơi, mấy bà cũng kết bạn giao du, vợ chồng mặc kệ nhau, xem ai chơi vui hơn ai.” Các anh bạn tin rằng chơi với nhau lâu như thế Hạ Nghị không thể không biết những thứ này.

Trong dãy ghế hé ra gương mặt già nua với thần sắc say mê làm cho sắc mặt Hạ Nghị từ từ trầm xuống. Vài mục giả này chơi thế nào không liên quan đến chuyện của anh, nhưng bên trong, người phụ nữ mặc âu phục đen gọn gàng đơn giản với ánh mắt màu xanh kia anh không hề xa lạ.

Đó là Hạ phu nhân nhà anh!

“Tôi nghe nói mấy mục này thường đến bàn chuyện làm ăn, đến Nghiêm Châu chơi, thậm chí đùa chết cả vài kĩ nam ở bên kia, đúng là còn chơi ác hơn cả đàn ông chúng ta!”

Chuyện này thì liên quan gì đến anh, anh chỉ chú ý đến bên cạnh Hạ phu nhân nhà anh và một gã đẹp trai như đang cầu hôn, quỳ gối trước mặt cô, một gã... Anh muốn giết người, một gã đàn ông khác lại rúc vào vai Hạ phu nhân, một bàn tay còn mờ ám chạm vào hông Hạ Phu nhân!

“Vài người chúng ta đi chơi không sao, nhưng để vợ như thế thì không được, tuyệt đối không để người ta đeo nón xanh ỉn!” Tụi bạn thật ích kỷ nói.

Không hứng thú nghe nữa, không do dự gì, Hạ Nghị bước vào.

...

“Vấn Vấn, thích ai không? Chọn người qua đêm đi!” Vương phu nhân với cơ thể béo tròn vừa nhảy theo âm nhạc vừa xoay người hỏi cô.

“Đúng vậy, đừng khách khí, bọn chị thanh toán mà!” Đồng phu nhân trên sàn nhảy cũng cười nói.

Trần phu nhân ngồi với cô trên sofa một tay hút thuốc, một tay vuốt tóc mềm mại của chàng trai nằm trên đùi ả, mờ ám cười với cô.

Dư Vấn tựa vào ghế sofa từ từ uống rượu thản nhiên cười đáp: “Chị Vương, chị Đồng, các chị đừng bận tâm đến em...”

“Hai người các cô sao lại thế chứ, thêm chút sức để chúng tôi hăng hái tí đi!” Nghe thế, Quý phu nhân giả vờ mở to mắt lườm hai chàng trai hầu bên cạnh Dư Vấn.

Chàng trai vốn dựa vào vai Dư Vấn đã đứng lên trước, hắn bắt đầu từ từ cúi thắt lưng, lộ ra lồng ngực khêu gợi, hắn vừa lắc lư vừa vặn vẹo theo tiết tấu, động tác tay khiêu khích từ từ vuốt dọc theo đường nét trên người mình, để bàn tay vừa rồi trộm chạm qua mông cô, luồn vào trong quần lót của mình, ánh mắt nhìn cô đầy ám hiệu, như có như không vỗ về vật nam tính của mình. Tình sắc chọc người như thế. Có điều, một khi bị loại đàn ông này bỏ lên, chỉ sợ tai họa vô cùng.

“Vấn Vấn, Wild của chúng ta có tiếng công phu trên giường rất tuyệt, tuyệt đối làm em như mơ!” Vài phụ nhân đã hưởng thụ qua nhiệt tình đề cử Wild với kinh nghiệm phong phú.

Dư Vấn vẫn mặt không đổi sắc như cũ. Cô rút cục cũng chú ý đến người nâng hộp thuốc lá quý gổ trước mặt cô không nhúc nhích kia, chàng trai đẹp với biệt danh “Hoàng tử bờ cát”.

“Cậu bao nhiêu rồi?” Cô mỉm cười hỏi.

“20 tuổi...” Chàng trai trả lời.

“Mới đi làm à?” Cô nhìn người luôn rất chuẩn, chàng trai còn rất ngây thơ, bảo 20 tuổi chỉ sợ là nói dối.

“Vâng, hôm nay là ngày thứ hai.” Chàng trai mất tự nhiên gật đầu.

Quả nhiên, mới hai ngày à, cô dám khẳng định, không đến hai tháng, chàng trai nhỏ hơn cô đến mười tuổi này, sẽ là Wild thứ hai. Tất cả vị phụ nhân hứng thú nhìn sang, Wild dù có chút thể diện, nhưng cũng không thể phát tác.

“Đã từng yêu chưa?” Cô nhẹ nhàng mờ ám vuốt trán chàng trai, nhẹ giọng hỏi trước mặt mọi người.

“Đã từng. Trước kia đã làm vài lần cùng bạn gái...” Chàng trai trả lời, sợ cô không chọn hắn, hắn còn cố ý nhỏ giọng thanh minh, “Em sẽ hầu hạ cô rất tốt, sẽ làm cô rất thoải mái...” Dư Vấn xinh đẹp lại hào phóng, vị khách như vậy là đối tượng họ muốn tranh giành nhất.

Dư Vấn mỉm cười một chút, cuối cùng cô đưa tay nhận hộp thuốc lá trong tay chàng trai. Chàng trai vội vàng quý tiến lên, mở bật lửa châm thuốc cho cô, cô ngửa đầu hít một hơi.

Tê đại!

Mắt Dư Vấn khẽ nhếch, hoàn toàn khác hương vị thuốc lá trước kia cô vẫn thỉnh thoảng hút. Dư Vấn vẫn mỉm cười bình tĩnh, thuốc lá kẹp trên tay, nhưng không chạm vào nữa.

“Chọn xong chưa?” Đồng phu nhân đã sớm hút hết vài điếu như thế này, dặt tay bạn nhảy đến gần cô hỏi.

“Chọn được rồi, cậu này đi, em thích chàng trai sạch sẽ!” Nói xong, cô lại thối lên gương mặt trắng của chàng trai, cười lẳng lặng: “Tôi nghĩ, cậu sẽ đồng ý cùng tôi ra ngoài chứ?”

Chàng trai vội vàng gật đầu, lập tức hiểu chuyện ngồi đến bên cạnh cô.

Đồng phu nhân cười ôm chầm lấy Wild với nét mặt mát mẻ, “Bảo bối, yên tâm đi, Vấn Vấn của bọn chị không cần, chị nhận cậu!”

“Nơi này thật náo nhiệt!” Một gương mặt tươi cười du dương không mời mà vào.

Tuy giả vờ ra vẻ không đứng đắn, nhưng ánh mắt anh lại khóa chặt một người. Hôm nay Hạ phu nhân vẫn mặc âu phục, nhưng lại làm lộ rõ những đường cong nữ tính đặc thù, hơn nữa còn trang điểm điểm lệ quá đáng, làm cho cả người cô đoan trang hơn rất nhiều, lộ ra điểm hấp dẫn, quyến rũ, rất dễ dàng làm đàn ông xúc động. Anh chú ý tới, ở đây mười đến mười mấy tên nhóc, tuy cũng tận tâm hầu hạ vị phụ nhân khác, nhưng ánh mắt có chút động tâm nhìn Tổng Dư Vấn chăm chú.

“Mọi người không ngại cùng chơi chứ?” Miệng tuy hỏi thế nhưng anh đã ngồi xuống bên cạnh Dư Vấn.

“Hạ phu nhân, khéo nhỉ.” Anh ngoài cười nhưng trong không cười, tiếp đón.

Đối với sự xuất hiện của anh, Dư Vấn vẫn thật yên lặng như nước, “Đúng vậy, thực khéo!”

Chớp mắt, anh cũng bị thái độ yên lặng của cô làm tức đến hộc máu rồi.

“A, cậu là?” Bỗng xuất hiện một anh chàng cực đẹp, làm cho Vũ phu nhân vốn mê mẩn ở sàn nhảy cũng dừng bước. Ánh mắt ả bắt đầu dần hưng phấn bởi đang chọn người lại rơi đúng một “mặt hàng” như thế!

“Hạ thiếu, sao anh lại đến đây?” Wild làm việc ở đây một thời gian, nhận ra đầu tiên liền chủ động mở miệng trước. Thật là, có Hạ Thiếu anh ở đây, họ còn có vị trí sao? Thật là kỳ, Hạ thiếu luôn chơi vì mục đích của bản thân, tuy không từ chối với khách hàng nữ, nhưng rất ít khi thấy anh ta vào đây.

“Vợ tôi ở đây, cho nên đến xem!” Anh thân mật ôm vai Dư Vãn, “không cần thận” dùng chút sức, đẩy ngã chàng trai nhu nhược kia, tham lam ôm chặt cô vào lòng.

Không khí lập tức tĩnh lặng, sắc mặt các vị phu nhân cũng quỳ dị vài phút.

Dư Vãn nhẹ nhàng đẩy anh ra, vuốt phẳng mép váy của mình, mỉm cười di chuyển, sau đó thương tiếc nâng “Hoàng tử bờ cát” bị đẩy ngã lên, cũng chẳng quay đầu thản nhiên nói: “Yên tâm, tình cảm vợ chồng chúng tôi nguội lạnh lâu rồi, cứ chơi bình thường đi.” Cho nên, mọi người tiếp tục là được rồi.

21. Q.1 - Chương 21

Nghe vậy, các phu nhân cũng nở nụ cười.

“Đúng rồi, tôi và chồng tôi cũng thế này, mọi người cứ chơi đi, không ai động đến ai!” Vương phu nhân tiên phong lại vận vẹo cái miệng béo của mình.

Mà Dư Vãn cúi đầu, thật có lỗi phải cúi đầu gối cho “Hoàng tử bờ cát”. “Hoàng tử bờ cát” rất cảm động, mặt đỏ lên cầm chặt tay cô, thấy cậu đáng yêu như vậy, Dư Vãn không nhịn được cúi đầu, dùng môi khẽ chạm vào khuôn mặt cậu.

Sắc mặt Hạ Nghị cũng xám ngắt. Đây là anh bị Hạ Phu nhân cầm sừng ngay trước mặt sao? Nhưng tình cảm vợ chồng chúng tôi nguội lạnh lâu rồi, cứ chơi bình thường đi. Thật hay, mẹ nó thật hay!

“Hạ phu nhân, không ngờ cô cũng thích trẻ con nhỉ!” Anh không giận ngược lại còn cười, dựa vào sofa lạnh lạnh nói: “Hạ phu nhân, năm nay cô bao nhiêu rồi? Cũng gần ba mươi đó, xin cô già thương xót, buông tha ả non non của đất nước đi!”

Cô bị châm chọc nghiêm trọng nhưng vẫn yên lặng, tiếp tục nắm tay “Hoàng tử bờ cát” cùng cậu ngồi xuống sofa.

“Đúng rồi, phụ nữ già đúng là thích những nhóc trẻ hơn tuổi mình.” Yêu thương vuốt tay “Hoàng tử bờ cát”, cô thản nhiên cười.

Anh thật muốn đập nát cái bàn tay kia! Hơn nữa thằng nhóc kia còn dám đỏ mặt, mẹ nó, tám đời chưa từng bị phụ nữ chơi ả?

“Nếu già rồi thì phải chịu, non như thế cô có gặm được không?” Khóe môi anh lại hiện lên giọng mỉa mai.

“Chị Tổng không già...” Tiếng phản bác bỗng vang lên trong tiếng nhạc ầm ĩ.

Thằng nhóc này không hiểu quy luật giang hồ à? Vợ chồng người ta cãi nhau, nó chen miệng vào làm gì? Hơn nữa, vợ anh có già hay không thì anh rõ chứ? Tuy mấy năm nay không để ý đến Tổng Dư Vãn, nhưng cô là người phụ nữ xinh đẹp, điểm này anh chưa bao giờ phủ nhận! Cho dù khá tức giận nhưng Hạ Nghị vẫn không nổi cáu.

“Cám ơn, thì ra tôi còn chưa già, cảm ơn cậu cho tôi tự tin.” Cô mỉm cười chân thành với “Hoàng tử bờ cát”.

Cô mới 29 tuổi, có đôi khi lại cảm thấy mình không bằng cả bà đậu. Ngồi trong tòa thành hôn nhân này, làm trái tim cô nhanh chóng già nua, héo rũ.

Đóng phim à! Họ rốt cuộc muốn đưa tình bao lâu đây? Hạ Nghị nhếch chân lên, thờ ơ lạnh nhạt.

“Hạ phu nhân, tôi cảm thấy ánh mắt của cô không tốt nhĩ.” Anh vuốt cằm khêu gợi của mình.

Cô nhú mày, “Giải thích thế nào?”

“Kỹ thuật trên giường của anh bạn này rất cuộc có được hay không?” Anh chặc chặc lắc đầu, “Đi ra ngoài chơi, chọn đàn ông không phải chỉ chọn bề ngoài, còn phải chọn đáng người, chọn thể lực, chọn kỹ thuật giường chiếu!” Nếu anh là cô, muốn đùa đương nhiên phải đùa với loại Wild hăng hái này.

Chọn một đứa bé không hiểu chuyện là có ý gì. Vừa thấy đã biết, cô là người vợ tốt bình thường không thường đi chơi đùa.

“Hạ tiên sinh, anh tưởng mình đang chào hàng à?” Lúc này cô nở nụ cười, nhưng cười đến rất lạnh.

“Hôm nay là mừng 1, nếu em cần sinh lý, chỉ cần giờ em ngoan ngoãn về nhà, tôi sẽ để cho em bay luôn.” Anh nhún nhún vai, rất rộng rãi nói. Cho nên, anh cũng đáp ứng thực hiện nghĩa vụ, họ có thể về nhà, không nên lãng phí thời gian đầu chơi gay gắt ở đây chứ?

“Đáng tiếc, tôi không còn hứng thú với cổ già như anh nữa, giờ tôi lại thấy hứng thú với đàn ông có kinh nghiệm không phong phú!” Cô cố ý cười lạnh.

Anh nhú mày. Cô thiếu não à?

“Một tay chơi như anh tự cho là kỹ xảo trên giường rất cao, cũng có cảm giác rất thành công đối với phụ nữ, đúng không?” Vừa nói cô vừa khẽ đưa tay vuốt lên vành tai nóng dần của “Hoàng tử bờ cát”, dường như cô khá vừa lòng đứa trẻ này.

“Hoàng tử bờ cát” then thùng lại đưa thuốc lá cho cô. Tổng Dư Vấn nhận thuốc, liền mở miệng hút một hơi, cảm giác tê dại vào đầu lưỡi, cô mới nhớ ra loại thuốc này không tốt cho sức khỏe. Nhưng một hai hơi cũng không sao? Loại thuốc này cũng có thể làm người ta quên đi rất nhiều buồn phiền, quên đi tất cả quan hệ máu thịt, giá người dù thế nào cũng không thể sụp đổ!

Cô lại mở miệng, ngửa đầu, nhắm mắt lại, mặc cả người lơ lửng trong cảm giác. Ý nghĩ tỉnh táo, thân thể cũng rất nhẹ, cuối cùng cô cũng biết những phụ nữ cô đơn vì sao lại thích hút loại này.

Dư Vấn vừa hút vừa miễn cưỡng tựa vào lòng “Hoàng tử bờ cát”. Hạ phu nhân đã lâu không hút thuốc rồi, trước kia hai người cùng làm dự án, anh khi mất đi cảm tính sẽ rất dữ dội, mà Dư Vấn khi đó cũng chỉ “sa đọa” cùng anh, thỉnh thoảng lại hút thuốc. Nhưng mà, sau khi có Thụy Thụy, đây là lần đầu tiên anh thấy cô chạm vào thuốc lá.

Anh không phát hiện ra chuyện khác thường, bởi vì hai người trước mắt không kiêng nể gì tán tỉnh nhau, làm cho anh đã sớm nắm tay thành quyền. Tự dạy mình? Thì ra Hạ phu nhân, thật sự chuẩn bị cảm sùng xanh lên đầu anh!

“Hạ phu nhân, nếu cô cảm thấy hứng thú với đàn ông có kinh nghiệm không phong phú, vậy năm đó sao cô có thể mê cổ già như tôi?” Anh cười đến thực châm chọc.

Năm đó, tuy rằng anh uống rất nhiều rượu, nhưng nếu cô nói dừng, anh cũng tuyệt đối không chạm vào cô. Anh nhớ rõ, khi anh tùy ý rong ruổi trong cơ thể cô, cô rõ ràng rất đau nhưng vẫn nhiệt tình đáp lại anh. Nếu anh không nghĩ sai, năm đó chắc cô mến anh đã lâu, rất yêu anh từ trước đó.

“Mất có gì kia.” Cô thản nhiên đáp lại.

Gi? Cơ tức thiếu chút nữa xông lên đầu, cả người anh sắp nổ rồi!

“Hạ Thiếu, cùng chơi đi.” Bà già Trần phu nhân vẫn im lặng kia lại đến ngồi lên đùi anh.

Vừa rồi quan sát hành động của vợ chồng họ, đúng là tình cảm không tốt lắm.

Anh nhú mày. Cùng chơi? Làm ơn đi, anh muốn chơi cũng là chơi với các cô bé, anh với mấy bà ngực đến bụng này thì chơi cái gì? Anh có bị sét đánh đâu!

Anh ghé tởm đẩy đối phương ra, nào ngờ, Trần phu nhân vuốt lên cánh tay vạm vỡ của anh, “Chỉ cần chúng mình qua một đêm, đừng nói toàn bộ quảng cáo của tập đoàn XX sang năm của em sẽ do Nghi Vấn anh phụ trách, cho là là ký ba năm em cũng không thành vấn đề!” Tổng Dư Vấn đúng là chẳng thông minh,

ngàn dặm xa xôi đến Nghiễm Châu bàn chuyện làm ăn, cùng họ lên núi đao xuống biển lửa, thật ra còn không bằng trực tiếp đẩy ông chồng đẹp trai của cô ra cho họ ngủ một đêm, đảm bảo mọi người đều vui vẻ ký hợp đồng này.

Mẹ nó, shit! Anh là ai cũng có thể chơi à?

Anh ngoài cười nhưng trong không cười hưởng ứng, “Thật không đúng dip, tôi là người ít nguyên tắc, cũng không muốn lại xảy ra bất hòa với khách hàng!

“Nếu, tôi giúp cậu ký vài hợp đồng nữa thì sao?” Trần phu nhân nguyện ý tăng giá với sự gièm pha của anh.

Anh không thèm nghĩ ngợi, “Chị trực tiếp đặt mười triệu đô trước mặt tôi, tôi cũng không bán!”

Anh hiện tại tiền thiếu sao? Lại vì hợp đồng mà bán mình sao?

Trần phu nhân lập tức liền trầm mặt, không lên tiếng tránh ra. Xem ra, Vấn Nghị họ đã mất đi cuộc làm ăn này, Hạ phu nhân phải khóc rồi! Anh nhún nhún vai, không thèm để ý.

Xoay người, sắc mặt anh đại biến. Bởi vì, gã kia lại nhân dịp Hạ thiếu anh bị người đùa giỡn, đã quỳ xuống bên cạnh Tống Dư Vấn, hôn lên cổ cô. Mà Tống Dư Vấn ngậm một tiếng rồi ánh mắt mê ly ngửa đầu tiếp nhận hành động của đối phương. Làm hại gã kia bị dáng vẻ quyến rũ của cô hấp dẫn đến ngứa ngáy cả lòng, hôn lên đôi môi cô. Cô ôm lấy cổ đối phương, lại hôn nhiệt tình.

Shit!

Shit!

Shit!

“Tổng tiểu thư... Chúng ta giờ đi thôi... Em sẽ hầu hạ cô chu đáo...” Hoàng tử bờ cát thở hổn hển buông cô ra, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

Tuy có ngây ngô, nhưng dưới vẻ ngoài kia vẫn che dấu dục vọng nam tính.

Dư Vấn khẽ nhếch môi, “Đi!” Cô vui vẻ đứng lên.

Nói thì chậm, đi thì nhanh, sắc mặt Hạ Nghị xanh mét, quay đầu bước nhanh đến kéo tay cô, kéo khỏi gã kia, hung hăng đánh vào mặt gã.

“Vợ của Hạ Nghị tôi mà cậu cũng dám chạm vào!” Anh càng nghĩ càng tức giận, lớn tiếng rít gào.

Vợ của Hạ Nghị anh, cho dù mình không chạm vào, cũng không cho người khác chạm vào! Mặt thẳng nhóc kia bị trúng mạnh một đấm, cả người ngã lún xuống sô pha!

“Ai dám tiến lên tôi giết kẻ ấy!” Anh lại gần thẳng nhóc đó tiếp tục đánh cho đối phương một trận, hơn nữa chỉ đánh vào mặt.

Hoàng tử bờ cát kia không hề đánh trả, nhất thời bị nhiều đòn liên tiếp, gương mặt đẹp trai bị đánh thành như “bờ cát”.

Tất cả mọi người ngây dại. Anh nổi giận, dáng vẻ như giết người đồ cả mắt này, ngay cả Dư Vấn cũng chưa thấy qua.

“Hạ thiếu, đừng đánh nữa, anh phải để lại mặt cho cậu ta chứ?” Wild tiến lên, giả bộ làm người tốt muốn ngăn lại.

Nào ngờ anh đã ghi hận, đánh luôn một quyền về phía Wild. Dám chạm vào mộng vợ anh!

Wild ôm mặt đầy máu mũi, lớn tiếng khóc thét. Hiện trường hỗn loạn lên

“Hạ Nghị, được rồi, đừng đánh nữa!” Dư Vấn vội vàng kéo anh lại.

“Sao vậy, đau lòng à?” Anh cuồng nộ đến mức đá lún cả bàn trà.

Thật giận, thật tức. Tốt xấu gì giờ cô vẫn là vợ anh, cô lại bảo vệ một gã trai bao, làm cả người anh có cảm giác nhục nhã trước nay chưa từng có.

“Được rồi, em sẽ theo anh về nhà ngay, đừng đánh người nữa!” Dư Vấn hít sâu một hơi, rất bình tĩnh nói. Cô đã đạt được mục đích, giáo huấn anh cũng đủ rồi, cô tiếp nhận chuyển biến, không để tình hình tiếp tục nữa.

Anh đâu chịu từ bỏ ý đồ, đẩy cô ra lại muốn đánh người.

“Hạ Nghị, anh muốn mai được lên báo à? Anh muốn bị tất cả người quen cười nhạo sao?” Cô lại kéo lấy tay anh, lạnh giọng hỏi từng chữ.

Cả người anh đông cứng lại. Lồng ngực anh bị lửa giận thiêu cháy, tức giận không cam lòng, nhưng mà biết Tống Dư Vấn nói cũng không sai, anh có thể diện. Để vài đứa bạn chế giễu đã là cực hạn của anh, nếu để cho người khác biết vợ anh như thế, anh không cần sống nữa.

“Được rồi, thu tay anh về đi, em đã biết anh rất bất mãn, chúng ta về nhà thôi!”

Nhìn người diễn xong có thể hạ màn rồi.

Cô vẫn luôn rất bình tĩnh, còn lộ ra nụ cười trấn định với các phu nhân giám đốc đang há hốc mồm mở to mắt: “Ngại quá, xảy ra vài chuyện bất ngờ, về chuyện hợp tác, ngày mai tôi sẽ đến nhà chào hỏi.”

Các phu nhân giám đốc còn đang khiếp sợ, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu, “Đi, đi...”

Về phần... “hoàng tử bỏ cát” cô thật có lỗi, ngũ quan đã không còn nhìn rõ thế nào nữa.

Cô lấy danh thiếp, để lên mặt đất, “Với hành vi thô bạo của chồng tôi, tôi rất có lỗi, chuyện bồi thường về sau cậu hãy tìm tôi.”

“Tống Dư Vấn!” Anh thật khó chịu hết lớn.

Không phải về nhà sao? Không cho cô có cơ hội tiếp xúc với hoàng tử rác rưởi kia, anh một cước đá bay danh thiếp, kéo cô bước đi.

22. Q.1 - Chương 22

Đến cửa nhà, căn bản không cho cô cơ hội mở miệng, còn chưa vào phòng, anh đã tiến đến như có chút ép buộc, một tay đặt cô lên ván cửa, một tay vén cao váy cô lên, kéo quần lót của cô, đã muốn yêu cô ngay tại chỗ. Nhưng mà, cô giãy dụa rất nhiều.

“Thụy Thụy đang ở nhà!...” Dưới tác dụng của thuốc, cho dù cả thân người cô nóng không thôi, nhưng cô tuyệt đối không quên làm mẫu giáo dục tốt cho con.

“Trước khi đến quán bar, tôi đã gửi nó đến nhà ba rồi!” Anh thở gấp gấp giận dữ, hạ thân cứng rắn cong lên như cây ớt, ngay cả bản thân cũng không dám tin cô không hề làm gì mà mình lại bị cô trêu chọc thành như vậy.

Đêm nay, chỉ là rất muốn cô, muốn nhìn cô cầu xin tha thứ ở dưới thân mình, muốn nhìn cô nói mình không dám lãng nhăng nữa.

Anh lại muốn tách chân cô ra, nhưng mà, Dư Vấn ép hai chân lại thật nhanh, không chịu nghe theo. Cô kêu căng ngược mắt.

“Em nói về nhà với anh chứ không phải đồng ý “yêu” anh!”

Người phụ nữ này, cô có ý muốn chơi chữ với anh à.

Hạ Nghị cảm thấy rất phiền, “Hạ phu nhân, quy định ngày một và ngày mười lăm nộp thuế lương thực là em, giờ nói không cần người cũng là em?” Anh giờ muốn nộp thuế lắm rồi, cô chỉ giỏi miệng nói không cần mà thôi.

Dư Vãn lạnh lùng lại muốn đẩy anh ra, nhưng anh vẫn bất động.

“Tránh ra, anh rất bẩn, em sợ nhiễm bệnh!” Cô lạnh lùng, không lưu tình chút nào.

Anh bẩn? Sợ nhiễm bệnh?

“Tổng Dư Vãn, tôi bẩn hơn gã trai bao kia sao?” Anh mất đi kiên nhẫn gầm nhẹ, “Tôi nào có bệnh?”

Trên giường với trai bao cô không cảm thấy bệnh, còn lên giường với chồng chính thức của mình thì cô ngại bẩn, sợ nhiễm bệnh? Đây là cái thế giới nào thế?

Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Đàn ông bên ngoài bẩn, cho dù nhiễm bệnh, ít nhất cũng là tôi tự lựa chọn, làm với anh, nếu tôi bị bệnh, tôi sẽ cảm thấy mình rất oan ức.” Tính cách của cô dù chết cùng phải chết trên tay mình, phải hiểu rõ.

“...” Anh hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Kết cấu tư tưởng của Hạ phu nhân nhà anh thật sự khác người thường! Thà rằng nhiễm bệnh trên giường với trai bao, cũng chẳng cần anh? Mẹ nó, đây là cái logic gì, anh chịu nhục rồi!

“Hạ phu nhân, tôi lại thanh minh một lần nữa, tôi, không, bệnh!”

Nói xong, tức giận to lớn, anh cúi người xuống liền cắn lên cổ cô. Vị trí kia giống hệt vị trí cắn của gã đó. Nhưng anh cắn rất ác, hai dấu răng in đậm lập tức liền trùn lên dấu bạc nhọt nhạt dấu tây mà gã kia để lại.

Bởi vì giận, mà người nóng rất nóng. Mà cô lại khác thường, người cũng thực nóng. Rõ ràng muốn đẩy anh, nhưng mà cả người cũng tê dại, một cổ khoái cảm nhanh chóng dâng lên toàn thân. Tác dụng của thuốc làm cho cô trở nên rất khó bình tĩnh.

Đặc biệt, anh kiên quyết đẩy chân cô ra, mặc kệ cô muốn hay không, đã cứng rắn tiến vào. Thân thể dù đau nhưng cũng có một tia phấn khích không nói nên lời. Đặc biệt, cảm giác trong cơ thể kia làm cho người ta căn bản không thể xem nhẹ, làm người ta không thể giữ vững suy nghĩ bình tĩnh. Lý trí nói cho cô biết muốn có tôn nghiêm, nhưng mà thân thể của cô lại nói không.

Hai sức mạnh đang giằng co. Mà anh không cho cô thời gian để suy nghĩ.

Vật nam tính sắc bén của anh đã xuyên vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, không cho cô phản kháng, dùng sức vào ra, từng lần lại từng lần, độ mạnh yếu mạnh mẽ đâm vào cô. Rất đau, nhưng mà có thể mang đến cho người ta khoái cảm trước nay chưa từng có.

“Tổng Dư Vãn, nói đi, em sẽ không tìm gã trai bao kia nữa!” Anh đặt cô dựa vào ghế sofa, nâng chân cô lên, từng lần va chạm vào thân thể cô, ép cô gật đầu.

Nhưng mà cô vẫn cắn răng bướng bỉnh. Thân thể khuất phục không có nghĩa là cả tâm hồn.

Chả nhẽ là gã trai bao còn chưa cai sữa kia mê người đến thế? Anh thực rầu rĩ, dục vọng muốn chinh phục cô kia càng mãnh liệt thối qua anh. Anh vào mãnh liệt, nâng lưng cô lên, cơ thể hai người dán lấy nhau, dây dưa chặt chẽ.

Va chạm mạnh mẽ vui thích khiến cả người anh phấn khởi không thôi. Hơi thở dốc có của anh cũng có của cô. Cuối cùng khoái cảm tê dại như thủy triều đánh từng đợt sóng vào anh, khiến anh không kịp, đã...

Cô đứng lên, lấy khăn tay lau khô đùi mình. Mới vừa rồi, anh vào quá nhanh, lại bẩn trong cơ thể cô. Kết hôn năm năm, đây là lần đầu tiên anh không tránh thai.

Đến phòng bếp lấy ình một ly nước đá, cô mở tủ lấy ra một hộp thuốc, lấy thuốc tránh thai khẩn cấp uống không hề do dự. Cô làm việc, luôn luôn rất có chuẩn bị. Cô từng nói cô không muốn sinh con nữa, cũng không phải chỉ nói vu vơ. Nuốt thuốc xuống, cô từ từ uống ly nước kia, cho đến khi trái tim đập nhanh vì màn yêu vừa rồi bắt đầu dần thông thả tĩnh lặng lại.

Thân thể chiếm được thỏa mãn anh cũng tỉnh táo lại, phát hiện sự khác thường.

“Tổng Dư Vãn, buổi tối em đã hút gì?” Anh chạy đến phòng bếp hỏi cô.

Anh cái gì cũng đã chơi, cái gì cũng đã thử, cho nên vị ở lưỡi cô kia rất khả nghi. Rất giống ma túy. Hơn nữa tinh tâm nhớ lại, yêu vừa rồi rõ ràng là cô bị ép buộc, nhưng thân thể cô lại nóng quá nhanh, rất khác thường.

Cô im lặng.

“Về sau đừng chạm vào thuốc người lạ đưa!” Anh cảnh cáo cô, “Đừng đến nơi đó nữa!”

Được rồi, hôm nay, con gái không ở nhà, cô không cần bận khoăn nhiều quá.

“Anh có thể đi, tôi vì sao không thể đi?” Cô xoay người lại, dùng ánh mắt rất lạnh nhìn anh.

Anh còn chưa trả lời, cô đã trào phúng, “Bởi vì anh là đàn ông, tôi là người phụ nữ? Đàn ông các anh có thể chơi, phụ nữ chúng tôi lại không được?”

“Đúng.” Anh thực rõ ràng thừa nhận. Anh có thể chơi, cô có thể chơi, nhưng anh không cho phép.

Với sự vô lý của anh, cô lạnh lùng nở nụ cười, “Không, tôi muốn công bằng!”

Công bằng? Anh ôm ngực, không cho là đúng.

“Hạ Nghi, tôi nhớ rõ trước khi kết hôn, tôi từng nói qua, tôi hy vọng chúng ta có thể tôn trọng lẫn nhau, cho dù anh không nghĩ là trộm tình, cũng mời lau khô miệng, đừng để tôi biết!”

“Nhưng mà, hành vi bây giờ của anh làm tôi cảm thấy mình không được tôn trọng.” Cô nhìn anh, mỉm cười, nói rõ từng chữ: “Cho nên, tôi quyết định từ nay về sau, giữa chúng ta ngang hàng, anh đi bên ngoài một lần thì tôi vượt tường một lần, anh leo lên mười người đàn bà thì tôi cầm mười chiếc sừng cho anh!”

23. Q.1 - Chương 23

Đây giống như một phần của hôn nhân, nơi hai con người sống, chồng không giống chồng, vợ không giống vợ. Có lẽ anh rất muốn trốn, nhưng cô lại khác, cô không thể rời đi, không cam lòng rời đi, không muốn rời đi. Tuy rằng, đi đến hiện tại, ngay cả mình cũng không hiểu được kiên trì của bản thân rốt cuộc là vì cái gì.

“Về sau, anh còn dám tìm phụ nữ trước mặt tôi, tôi sẽ biến cuộc hôn nhân này thành càng đặc sắc hơn!” Khóe môi của cô cười rất lạnh, khiến anh rõ mỗi một câu cô nói tuyệt đối chẳng phải đùa.

Cô đã từng rất mong chờ cuộc hôn nhân này, nếu như anh không phản bội. Giờ đây nếu hôn nhân này chính là một phần, vậy hãy để hai người chôn cùng nhau, đừng hòng ai muốn trốn, anh cũng không thể tránh! Cô quả thật không phải người phụ nữ cổ lỗ nhưng cũng chẳng cần thủ thân như ngọc vì ai!

Anh ôm ngực nhìn cô. Mắt cô rất lạnh, nhưng khi nói đến điều đó thì đáng vẻ tức giận ngập trời.

“Hạ phu nhân, em rất để ý ư?” Anh rốt cục cũng mở miệng hỏi, bởi vì anh cảm thấy hứng thú với đề tài này.

“Đúng, tôi rất để ý!” Cô trực tiếp thừa nhận.

Khóe môi anh bỗng nhếch lên, thân là đàn ông ham hư vinh, tại một giây này đã có được thỏa mãn rất lớn. Thì ra, cho dù mặt ngoài lạnh đạm, cô vẫn yêu anh muốn chết! Nhưng mà...

“Tôi rất sợ chết, tôi rất sợ nhiễm bệnh.” Giọng nói của cô bình thản trình bày sự thật, “Tôi không muốn nói xấu người khác, nhưng Tình Toàn đúng là không khác gì gà rừng, chỉ cần tiền đầy túi, gã nào cũng có thể leo lên cô ta, tôi làm sao biết cô ta có bệnh hay không? Mà cô ta lên giường với anh, có thể bị bệnh lây bệnh qua đường sinh dục. Cho nên tôi rất để ý sự trong sạch của anh, để ý vô cùng!” Thận trọng thanh minh!

Người phụ nữ này! Khóe môi anh cứng lại. Nhất thời, vừa mới có chút đắc ý nhấc cái đuôi nhỏ lên đã bị Hạ phu nhân cắt đứt không chút lưu tình. Cô rốt cuộc còn yêu hay không yêu anh? Anh bắt đầu muốn biết đáp án này.

“Ngày đó anh uống rượu.” Vốn không muốn giải thích, nhưng tối hôm nay anh không muốn lại cãi nhau.

Anh thừa nhận, một câu nghiêm túc của cô “Anh đi bên ngoài một lần thì tôi vượt tường một lần, anh leo lên mười người đàn bà thì tôi cầm mười chiếc sừng cho anh.” Quả thật có chút hù anh.

Nếu là người phụ nữ khác, anh còn có thể khịt mũi mà bỏ qua, nhưng tính cách của Hạ phu nhân, chỉ cần nói được là làm được.

Lúc này cô cúi mắt chờ anh tiếp tục nói.

“Nếu anh nói, anh uống rất nhiều rượu, uống thành nát như bùn, tuy thân thể hai người trần truồng dây dưa, nhưng chẳng xảy ra gì cả em có tin không?” Môi khẽ cong lên mang theo điểm châm chọc, anh hỏi.

Cô ngược mắt nhìn anh, anh vẫn có nét mặt bất cần. Dù có tin hay không thì anh cũng đã giải thích rồi.

Thận trọng lo lắng vài giây xong, cô rốt cuộc gạt đầu.

“Em tin.” Chuyện này, cứ quên như thế đi, cô tha thứ cho anh.

Đáp án này ngược lại làm cho anh sững sờ.

“Em tin?” Anh hoài nghi.

Thật ra nói xong chính anh cũng cảm thấy buồn cười, cô sẽ tin ư?

“Ừm.” Cô bưng cốc nước trở về phòng.

Quá muộn rồi, vừa rồi lại vận động trong kích tình như thế, mí mắt của cô đã muốn díp xuống. Không biết là già đi, hay là có Thụy Thụy rồi cuộc sống quá nhàn rồi, giờ cô không thức đêm được nữa.

“Hạ phu nhân, em nói rõ xem vì sao em lại tin?” Song anh không những không thuận theo mà còn không từ bỏ đuổi theo vào phòng.

Cô xốc chân lên, lên giường muốn nằm xuống lại bị anh giữ lại.

“Vì sao tin?” Cố ý gạt người à?

Anh thật chấp nhất với đáp án này. Cô rất muốn ngủ nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, bởi vì bằng hiểu biết của cô với anh, anh thật ra rất cố chấp.

“Tuy miệng anh rất xấu, nhưng cũng chưa đến mức nói dối vì một chuyện.”

Thật ra, chủ yếu là anh không cần thiết phải lừa cô. Anh rất thành thật với Đỗ Hiểu Văn là vì yêu, anh rất thành thật với Tống Dư Vấn cô là vì không yêu. Có những lúc nói dối cũng là một biểu hiện của tình yêu.

Trong lòng cô có bàn cân, yêu và không yêu, tuy ranh giới mơ hồ, nhưng cần thận phân biệt cũng có thể hiểu rõ. Nơi mềm nhất của phụ nữ, chỉ là không thể nhận rõ sự thật, mà cô rất kiêu ngạo, không muốn làm người phụ nữ lừa mình dối người như thế

Hạ Nghị chỉ im lặng.

Sau một lúc lâu, anh cố ý cười gian trá, hỏi ra vấn đề vừa rồi rất muốn biết: “Hạ phu nhân, em tin anh là vì yêu anh?”

Lúc này, người im lặng thật lâu lại đổi thành cô.

“Trước kia thì đúng.” Nhưng cô đã cho anh rất nhiều cơ hội, cô giả câm vờ điếc, song thứ anh cho cô vẫn chỉ là thất vọng. “Hiện tại, bản thân tôi cũng không rõ, tin và yêu anh, còn lại được bao nhiêu.” Vốn không muốn nói thẳng, năm năm trước, cô đã nói với mình từ đó về sau không bao giờ thẳng thắn với người đàn ông này nữa.

Năm năm này cô vẫn làm tốt. Chỉ là, có lẽ đêm nay ánh trăng rất mê người, có lẽ đêm nay Thụy Thụy không ở bên cạnh, cô có thể không cố kỵ, có lẽ là bởi, người phụ nữ thiếu tình yêu như một chiếc cây héo khô trong sa mạc.

Anh thu nụ cười. Nghe được đáp án không nhất định của cô, anh thấy trái tim chẳng hề nhẹ nhàng đi.

“Nói cho tôi biết, đêm nay em tìm trai bao có phải là cố ý muốn chọc tôi không?” Không thoải mái nên anh rất muốn tìm ra sự thật, bức cô thừa nhận rằng cô còn yêu anh.

“Một phần thôi.” Cô suy nghĩ một chút, “Các vị phu nhân rất thích cách này, vì làm ăn nên tôi ở bên Nhiệm Châu cũng đi với họ đến đủ loại nơi như thế, nhưng tôi thừa nhận, tôi ý chọn quán bar anh thường đến là muốn làm anh bẽ mặt.”

Nếu đêm nay, cô không chọn một gã thì các cô kia sẽ không bỏ qua cho cô, sợ dĩ chọn hoàng tử bờ cát là vì đối phương có gương mặt mới, còn chưa kịp thành lập giao tình với các vị phu nhân, mang về rồi cô có thể có chỗ dùng. Ở Nghiễm Châu, cô cũng dùng cách này để bảo vệ mình.

Cô không khát vọng tình dục đến thế, nếu như không có đàn ông cô sẽ chết vài năm nay không biết cô đã chết mấy trăm lần rồi. Ở sâu trong nội tâm, một thoáng thê lương, cô không muốn nói thêm với ai, kể cả anh.

Cô có thể không chiếm được tình yêu, nhưng mà, không thể vứt bỏ cả tự tôn. Đây là nguyên tắc làm người của cô.

Anh không biết nên nói cái gì, sự im lặng của cô khiến anh chẳng thể nói.

“Muộn rồi, tôi muốn ngủ.” Nét mặt cô càng nhạt xuống, “Ngày mai các vị phu nhân muốn tôi cùng đến Hongkong, tôi muốn buổi sáng để tôi đưa Thụy Thụy đến lớp học thêm! Năm ngày đưa đón vẫn phải tiếp tục nhờ anh rồi!”

Xa Thụy Thụy cô rất không đành, nhưng gần đây đối thủ cạnh tranh với Vãn Nghị thường dùng nhiều cách hãm hại, cho nên đề phòng bất trắc, cô phải có hành động, ký vài hợp đồng làm ăn trước, đảm bảo dù xảy ra chuyện có hại gì, Vãn Nghị cũng có thể sống sót không đổ.

“Không cho em đi theo đám khách già kia chạy ngược chạy xuôi nữa!” Anh cảnh giác toàn thân.

Đừng nói chuyện trai bao giờ vẫn còn làm anh canh cánh trong lòng, chuyện thuốc lá ma túy kia cũng khiến cảnh báo nguy hiểm nổi lên quanh anh.

Quan hệ vợ chồng không quá tệ, với Vãn Nghị, anh cũng có trách nhiệm, anh không chút do dự, không thể thoái thác, “Để anh đi!”

“Anh đi làm cái gì, ngủ với họ rồi ký hợp đồng sao?” Cô không khách khí nói. Cô nói lời này không phải vì châm chọc mà là trình bày sự thật.

“...” Mẹ nó, cô nói chuyện không thể nhu hòa một chút được à?

“Đừng cho là tôi không biết, bà Trần rất có hứng thú với anh.” Mà vài vị phu nhân khác tuy rằng không rõ ràng như vậy, nhưng mà cũng không phải dễ bắt nạt.

Đàn ông mà có dáng vẻ tốt cũng là một loại rắc rối. Vài nét bút ký hợp đồng này lẽ ra đã xong rồi, hôm qua anh đến lại gây rắc rối mới cho cô.

“Anh Nghị, chúng ta phân công hợp tác, chuyện nghệ thuật anh làm, ánh mắt tôi không tốt, anh phân công chế tác là được rồi. Nhưng bản kinh doanh thì tiến tới tiến lui đều run, đây là thể mệnh của tôi.” Có những điểm cô không bằng anh, nhưng có những mặt cô mạnh hơn anh.

Vừa nói xong, cô mới giật mình thấy, kết hôn năm năm, đây là lần đầu tiên hai người họ bình tĩnh tâm sự việc tư, bàn chuyện công việc. Trong hai năm kết giao kia, họ cũng thường ở chung như thế. “Yêu” xong, hai người nằm trên giường, tán gẫu rất nhiều chuyện, đến khi hết ý thì ôm nhau mà ngủ.

Mắt anh cũng trầm xuống, vì anh cũng như cô, nhớ đến quá khứ. Thật ra, anh hoàn toàn không phải không có tình cảm với cô. Chỉ là, vài năm này, anh rất giận, giận cô không thể hào phóng chúc phúc, giận cô làm cho hạnh phúc của anh biến thành bọt biển.

Mỗi một lần nhớ lại, gương mặt Đỗ Hiểu Văn bị đả kích tái nhợt không nói nên lời, trái tim anh lại đau đớn không kìm nén nổi. Hiểu Văn rất thuần khiết, không giống anh và cô, chuyện gì cũng thật như đếm.

Anh giận cô, anh giận cô làm cho Hiểu Văn lại thất vọng về anh một lần nữa rồi biến mất trong biển người. Nhưng tức giận này cũng năm năm rồi, dù sao họ còn có một cô con gái. Một tuần này, anh mang theo Thụy Thụy học tập nơi nơi, nhìn con gái mình hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi, kiêu ngạo trong lòng không có cách nào hình dung. Anh chậm rãi lĩnh ngộ ra, loại “thành công” này, ngoài chăm chỉ và thông minh, còn có những ngày bồi dưỡng kia, thật ra mấy năm nay cô vất vả rất nhiều. Cho dù là diễn trò, số tiền cô bỏ ra cho Thụy Thụy cũng rất lớn. So sánh ra, anh thỉnh thoảng chỉ biết chơi với con gái, thoải mái hơn rất nhiều.

Anh hôm nay đặc biệt khác. Dư Văn cảm thấy khó khăn, không muốn tán gẫu nữa, vì thế do dự vài giây rồi nói: “Thụy Thụy không ở nhà, muốn ngủ cùng nhau không?”

Anh sửng sốt một chút. Kết hôn năm năm, mỗi lần họ yêu xong, cũng đều tự về phòng mình ngủ. Ôm cô, vuốt ve đi vào giấc ngủ, là quyền lợi của người yêu, hai vợ chồng họ, cũng là người yêu.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt buồn ngủ của cô, rốt cục vẫn xốc chăn lên, “Ngủ đi.” Đưa tay tắt đèn.

Không ôm, không ôn tồn. Anh quay sang phải, cô quay sang trái, hai người đưa lưng về phía nhau.

Kết hôn năm năm, trái tim đôi bên, lần đầu tiên học được bình tĩnh.

24. Q.1 - Chương 24

Sáng sớm hôm sau, Thụy Thụy được ông nội đưa về nhà.

“Thụy Thụy, chuyện gì không vui như vậy?” Ông nội thấy cháu gái từ sáng tinh mơ đã chu miệng, trên đường đi theo hỏi.

“Hừ!” Thụy Thụy quay mặt. Nó không vui, rất không vui, mẹ đi công tác, ba lại bỏ nó đi chơi, làm hại nó phải đơn độc đến nhà ông nội tá túc.

“Ba!” Nó về nhà liền tức giận hét to trong phòng khách.

Nhưng mà, cửa phòng vẫn đóng. Ba sẽ không đi cả đêm không về chứ? Thụy Thụy nhất thời bắt đầu nôn nóng.

Bé bự cùng lớp vì ba có gia đình khác bên ngoài, mẹ đã ly hôn với ba, hai người đánh nhau hàng ngày, kết quả bé bự bị nhện đói thành bé còm, còn phải mặc quần áo bẩn xám ngắt đến trường mỗi ngày. Từ đó về sau, bé bự luôn hù dọa nó, ba Thụy Thụy đẹp trai như thế, sớm hay muộn cũng bị phụ nữ hư bên ngoài bắt cóc. Cho nên, mẹ không ở nhà, nó muốn chịu trách nhiệm, lúc nào cũng nhìn ba chăm chăm, tránh để ba phạm sai lầm đó.

“Ba!” Thụy Thụy đẩy cửa phòng ba ra, nhưng lại phát hiện chỉ trống trơn. Nhất thời, nó càng hoảng.

“Ông nội, ông nội, ba còn chưa về nhà, nhanh gọi cho ba đi ông, để ba về mau!” Nó vội chạy đi.

Nói nó muốn đi học không được rồi, vậy nói Thụy Thụy ốm đi, dù sao nhất định phải để ba về nhanh, để tránh ba bị phụ nữ xấu bên ngoài bắt cóc!

“Việc này...” Ông nội khó xử.

Chẳng may gọi đến người phụ nữ khác nhận điện thì sao? Con mình như thế nào, nó làm gì ông đều rõ, nhưng ông cũng không muốn tổn thương tâm hồn cháu gái đâu.

“Ông nội không gọi thì cháu gọi!” Thụy Thụy cầm lấy điện thoại, đã muốn bấm số. Cùng lắm thì, nó giả vờ đáng yêu một chút, ồm ồm đi.

“Thụy Thụy.” Trong phòng truyền ra tiếng gọi rất nhỏ.

Nhưng mà Thụy Thụy thính tai vẫn nghe thấy. Mẹ? Mẹ ở nhà à! Cả người Thụy Thụy cũng nhảy dựng lên, hưng phấn chạy vào phòng. Một tuần không gặp, nó nhớ mẹ nhiều lắm đó!

Cửa phòng luôn luôn không khóa, nó lanh lợi xông vào: “Mẹ, con muốn...”

Nhưng mà, ngồi trên giường, quần áo mẹ hơi nhăn, lại làm một động tác “suyt” với nó, ý bảo nhẹ giọng một chút. Thụy Thụy kỳ quái, tập trung nhìn vào, phía sau đầu gối mẹ có một người đàn ông đang nằm úp, cánh tay người đàn ông kia còn đang ôm eo mẹ, ngủ rất ngọt ngào.

“Ba!” Thụy Thụy cảm thấy vô cùng vui vẻ. Thì ra ba không đi chơi, mà ở chung với mẹ!

Thụy Thụy đang muốn tiến lên, nhưng bị Dư Vấn ngăn lại đúng lúc, cô kéo chân, “Ba con còn đang ngủ, đừng chạm vào ba nhé.” Hạ Nghị được đắp chăn, không để cho con gái thấy thân người trần như nhộng.

Từ khi con gái vào phòng, cuối cùng cô cũng nghe thấy giọng con. Nhưng... cô vội vàng mặc quần áo.

Đêm qua, trước nửa đêm vẫn bình an vô sự, về sau trong lúc mơ màng, cô tìm kiếm theo thói quen, muốn đắp chăn cho con gái, không ngờ, lại sờ làm cho Hạ Nghị tỉnh. Kết quả... Sau khi bị đánh thức, anh xoay người trực tiếp đè lên cô, đưa vật nam tính của mình, không hề báo trước dịu dàng tiến vào chỗ sâu nhất trong cô, tạo ra trận triển miên thứ hai. Dây dưa dây dưa... Cuối cùng, hai người cũng không kịp lau mình, liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, bị tiếng nói của con gái đánh thức, cô vội vàng mặc quần áo lại nhận ra Hạ Nghị ngủ trên gối cô, mà cô lại ngủ ở cánh tay anh.

“Đêm qua ba con thức khuya mới ngủ, con đừng làm phiền ba. Thụy Thụy ra ngoài ăn sáng với ông nội trước đi, mẹ tắm xong sẽ đưa con đến lớp.” Cô hạ thật thấp giọng dặn dò.

“Vâng, con biết rồi!” Thụy Thụy ra sức gật đầu.

Thụy Thụy khẽ bước ra ngoài, nhưng còn chưa ra cửa đã nghe nó hét lên: “Ông nội, ông nội, Thụy Thụy sắp có em trai rồi!!!”

Âm lượng cao đến cả tòa nhà lớn cũng có thể nghe thấy hết.

Sắp có em trai? Hạ Nghị bừng tỉnh, anh cũng lập tức nhận ra, lúc này hai người vô cùng thân thiết.

“Khụ, Hạ phu nhân chào buổi sáng.” Anh lại lộ ra nụ cười, che giấu xấu hổ.

“Ừ, nếu dậy rồi thì đưa Thụy Thụy lên lớp đi.” Nét mặt cô bình tĩnh, vẻ mặt tự nhiên rời giường: “VẬY em muốn đến thẳng sân bay, lái xe không tiện lắm!”

...

Hôm nay lại là lớp học vẽ, khi đến trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”, thời gian vẫn còn sớm.

“Cô Trần, cô Lý, đây là ba đây là mẹ con!” Ở trung tâm nghệ thuật, Thụy Thụy gặp các cô giáo, liền cẩn thận giới thiệu còn lễ phép cúi đầu.

Thụy Thụy đã học nhiều năm ở đây, năm nay còn học nhiều môn hơn, nó là học sinh ngôi sao ở trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng” này, ngoài vài cô giáo mới, các cô giáo khác đều quen nó.

“Thụy Thụy, mấy ngày hôm trước cô đã gặp ba con rồi, đáng vẽ rất tuần tú, mẹ con cũng quen các cô, về ngoài cũng rất xinh đẹp!” Các cô giáo được chào hỏi cùng đáp lại nó.

Thụy Thụy dậm chân một cái, các cô này thật ngốc, không hề hiểu nó đang đắc ý cái gì!

“Thụy Thụy, hôm nay ba mẹ cùng đưa con đi học cơ à!” Nhân viên tiếp tân được chào cũng thuận miệng nói một câu.

Mắt Thụy Thụy sáng lên, “Đúng ạ đúng ạ!” Nó liêu mạng gật đầu. Rốt cục cũng có người chú ý tới!

“Dì à, dì nói con giống ba hay là giống mẹ à?” Thụy Thụy rất vui, ngồi bên cạnh cô tiếp tân, dáng vẻ chuẩn bị tán gẫu. Dù sao, giờ học vẽ của nó còn sớm mà.

Thấy cô bé vui mừng đến thế, cô tiếp tân nhìn người ba đẹp trai của nó trước, lại nhìn sang người mẹ xinh đẹp: “Thụy Thụy giống mẹ, cũng rất giống ba!” Chính thức lên tiếng không tỗi.

Dư Vấn xoay đồng hồ ở cổ tay xem giờ. Thời gian con gái đi học đúng là còn sớm, nhưng thời gian cô ra sân bay sắp đến rồi.

“Anh Nghị, còn nửa giờ nữa mới vào học, anh ở đây chăm cho Thụy Thụy, em đến sân bay trước!” Kéo rương hành lý đơn giản, chuẩn bị chào con gái xong cô sẽ đi. Nhưng cổ tay lại bị người giữ lấy.

“Anh đưa em đi!”

Con gái gặp ai là lại giới thiệu ba mẹ cùng đưa nó đến trường, làm hại họ thành vật triển lãm cho người ta thường thức, làm anh da mặt vốn dày, cũng có chút như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Căn bản là anh dần ý thức được, Thụy Thụy thông minh và trưởng thành sớm hơn anh tưởng, có lẽ, anh không hợp với Dư Vấn, ít nhiều cũng có chút ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con gái.

“Hạ tiên sinh, ngại cứ việc đưa Hạ phu nhân đến sân bay đi, Thụy Thụy để chúng tôi chăm sóc được rồi!” Cho dù bận nhiều việc, cô tiếp tân vẫn khách khí nói.

Tâm tình anh hôm nay tốt như vậy, cô cũng sẽ không đánh mất nhiệt tình của anh. “Đi thôi.” Cô đi trước xoay người.

Anh đuổi theo sau.

Thụy Thụy ngồi ở bàn tiếp khách, cười đến cong mắt, sau đó đôi mắt sáng trong của nó thông minh đảo quanh, nhân lúc cô tiếp tân xoay người tiếp khách liền lên đi sau ba mẹ...

Anh dùng điều khiển mở khóa. Khi đến cạnh xe giày cao gót của cô mắc trong khe nước, thiếu chút nữa là ngã. Anh vội vàng đỡ lấy cô.

“Cẩn thận!”

Họ không ai chú ý, một bóng người nhỏ bé rón rén đi ra sau mở cửa xe bước vào.

Cô cúi đầu nhìn nhìn “tình hình tai nạn”, nhăn mày nhăn mi.

“Có trep chân không?” Anh hỏi cô.

Chân cô hơi đau, dùng lực kéo giày cao gót ra lại phát hiện gót giày lung lay: “Không, em khỏe.” Hơi đau thôi mà, không đáng nhắc tới.

Nhưng mà, giày cao gót của cô hỏng rồi.

“Em không đi đôi này đến Hongkong được, anh chở em đi mua giày trước.” Nếu đi nhanh chắc còn kịp lên máy bay.

“Không cần, em có chuẩn bị rồi.” Cô mở vali ra, lấy bên trong một đôi cao gót khác kiểu khá đẹp. “Em quen đi đâu cũng mang theo một đôi dự phòng, vậy mới không có chuyện gì bất trắc.” Trên cơ bản cô cũng đặt giày trong xe, đi làm việc lại thả thêm một đôi vào hành lý.

Anh quả thực ghen tị muốn chết, vì sao cô làm việc mãi mãi luôn cẩn thận như thế?

“Hạ phu nhân, khi nào thì em có thể không độc lập, không kiên cường một chút?” Anh cảm thấy thật sự là phục cô.

Cô nhìn anh.

“Ở thương trường, em còn có bản lĩnh hơn cả đàn ông, trong cuộc sống, em luôn làm mọi chuyện rất tốt, em không biết làm nũng, không biết yếu đuối, làm đàn ông của em, cứ như làm một người bạn gái của em, không hề có cảm giác thành công.” Anh nói ra suy nghĩ trong lòng.

Như loại chuyện này, những cô gái anh quen, chân không đau cũng giả vờ đau, anh bảo đưa họ đi mua giày, có người vui đến muốn chạy đi, còn cô lại xoay chân nói mình không đau, thậm chí còn bảo anh khi mình ra ngoài có chuẩn bị một đôi khác nữa. Cô kiên cường như vậy, đàn ông không ở cạnh cô thì có gì khác?

Hiện tại, anh nói ra có nghĩa là anh đồng ý bắt đầu một lần nữa với cô. Thụy Thụy dần dần trưởng thành, có lẽ, anh không nên lại tùy hứng như vậy nữa.

Cô im lặng. Bởi vì, chuyện anh nói cũng là chuyện cô không làm được. Cô không biết làm nũng, không hiểu yếu đuối, cô yêu theo cách của riêng mình, chỉ biết không lúc nào là không suy nghĩ cho gia đình và sự nghiệp để giúp đỡ cho anh.

“Tốt lắm, chúng ta đến sân bay.” Anh mở cửa xe thay cô, giục cô lên xe.

Anh biết, thật ra mình đang cố tình gây sự mà thôi. Nhưng mà, muốn bắt đầu lại lần nữa, không phải chỉ mình anh có thái độ muốn thay đổi, mà cô cũng phải thu lại gai nhọn của mình.

Dọc theo đường đi, hai người chỉ yên lặng không nói gì. Ai cũng không chú ý tới, ở phía ghế sau, bóng người nhỏ bé vốn nghe lén chuyện ngọt ngào mà buồn nôn của người lớn, đã nhàm chán mà ngáp.

Đến sân bay.

“Mùng 6 về, đúng không?” Anh rút cục cũng phá tan im lặng.

“Ừ.” Cô đẩy cửa ra xuống xe.

“Mấy giờ thì bay về?” Anh lại hỏi.

“Tám giờ tối.”

Cô cố ý chọn thời gian bay khá đẹp, xe taxi rất nhiều, trị an lại không tệ.

“Đến lúc đó anh đến đón em.” Bỏ lại một câu, anh nhấn chân ga.

Không cần. Cô vừa định mở miệng từ chối, nhưng mà, nhớ tới lời anh vừa nói nhất thời không nói nên lời.

Anh lái xe đến trung tâm nghệ thuật lần nữa. Đúng lúc này, điện thoại của anh vang lên, anh ấn tai nghe:

“Chào anh, tôi là cô giáo ở trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”, anh là phụ huynh của Hạ Thụy Thụy ả? Giờ cô bé có ở chung với anh không?” Vừa nhắc máy từ di động đã vang ra tiếng hỏi dồn dập.

“Tôi là ba Hạ Thụy Thụy, con gái của tôi không phải ở trung tâm nghệ thuật sao?” Anh nghi ngờ.

“Chúng tôi tìm nơi nơi cũng không thấy Hạ Thụy Thụy, anh có thể lập tức đến đây không?” Giọng ở bên kia di động cũng rất sốt ruột.

“Đi, tôi đến ngay lập tức!” Anh cũng nóng ruột, cúp điện thoại, dẫm chân ga phóng nhanh một đường.

Nhưng giọng nói lo lắng bên điện thoại kia, sao lại có chút quen như thế?

25. Q.2 - Chương 1

Khi Đỗ Hiểu Văn đang điểm danh chuẩn bị vào lớp, phát hiện cô bé Hạ Thụy Thụy lại trốn học.

Cô gọi điện thoại đến ban tiếp tân, “Chào cô, xin hỏi Hạ Thụy Thụy có xin nghỉ không ạ?”

Dựa theo quy định của trung tâm nghệ thuật, nếu học sinh không phải nghỉ do bệnh, qua tiết hai mà không lên lớp, vậy thì giáo viên phải chủ động liên hệ với phụ huynh để tìm ra nguyên nhân. Nếu vấn đề ở các cô giáo thì phải kiểm điểm để sửa chữa kịp thời. Nhưng cô bé Hạ Thụy Thụy này hình như cô chưa từng gặp qua một lần.

“Thụy Thụy? Thụy Thụy có đến mà! Trong danh sách cũng có tên cô bé!” Cô tiếp tân lập tức trả lời.

Sau đó, toàn bộ trung tâm cũng rơi vào hỗn loạn. Đứa trẻ rõ ràng đã được ba mẹ đưa đến trung tâm nghệ thuật lại mất tích, nếu xảy ra chuyện gì, trung tâm nghệ thuật này phải gánh trách nhiệm rất nhiều. Cô vội vàng phân công gọi điện với cô tiếp tân. Cô tiếp tân gọi ẹ Thụy Thụy, cô gọi cho ba Thụy Thụy.

“Chết rồi, mẹ Thụy Thụy tắt máy!” Cô tiếp tân nôn nóng.

Bên này cô lại may mắn hơn...

“Xin chào, tôi là cô giáo dạy vẽ của trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”...” May mà cô vừa liên hệ với ba Thụy Thụy, đối phương đã đồng ý đến ngay.

Hơn mười phút sau.

“Xin chào, tôi là ba của Hạ Thụy Thụy, xin hỏi con gái tôi...” Người vội vàng chạy đến, ngay khi cô xoay người, giọng nói ngừng lại trước dung nhan thanh lệ của cô.

Mà cả người cô cũng ngơ ngẩn ngây dại. Hạ Thụy Thụy, họ Hạ.

Vừa rồi tâm trạng lo lắng quá mức, làm cho cô căn bản không hề chú ý giọng nam có từ tính quen thuộc kia chính là tiếng nói bao năm trong cơn mộng dài của cô. Mà Hạ Nghị cũng nào ngờ, năm năm sau lại gặp cô lần nữa ngay khi anh đã hạ quyết tâm bắt đầu lại với Hạ phu nhân.

“Ba của Hạ Thụy Thụy, chúng tôi... không tìm thấy cô bé...” Tâm tình vì quá ngỡ ngàng do gặp anh lần nữa, cũng không thể sắp xếp lại ngôn từ của mình.

Suy nghĩ của anh cũng rối bời. Là em, là em, đúng là em ư? Thiếu chút nữa anh không phân biệt nổi hiện thực và cơn mê.

Song...

“Con gái của tôi làm sao có thể không thấy? Rõ ràng tôi đã giao Thụy Thụy cho cô gái tiếp tân này!” Lòng anh nóng như lửa đốt.

Sắc mặt nhân viên tiếp tân đã sẫm như tờ giấy.

“Ông Hạ, ông đừng nóng vội, nhân viên chỗ chúng tôi làm việc không chu toàn, xin ngài tha thứ! Nếu đứa bé mất tích ở trung tâm chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm!” Hiệu trưởng trung tâm nghệ thuật cũng nghe tin chạy tới, cúi đầu xin lỗi.

Chịu trách nhiệm? Trách nhiệm cái gì! Nếu anh con gái thiếu một sợi tóc, họ đền được sao? Sắc mặt anh rất kém.

“Hạ...” Muốn gọi tên anh theo thói quen, nhưng vẫn kịp thời sửa lại, “Ông Hạ, Thụy Thụy bình thường có thích đi nơi nào, hay có nơi nào nhà anh thường đi không?”

Hạ Thụy Thụy là con gái anh, là nguyên nhân năm đó khiến cô tan nát cõi lòng rời bỏ anh.

“KFC? Đúng rồi, mấy ngày trước con bé la hét đòi ăn KFC, tôi không muốn đưa nó đi! Tôi sẽ lái xe đến KFC gần nơi này nhất xem thử!” Anh lao nhanh ra ngoài.

Nghĩ đến Thụy Thụy xảy ra chuyện, anh sắp phát điên rồi.

“Cô Đỗ, cô cũng đi theo xem!” Hiệu trưởng vội vàng đẩy Đỗ Hiểu Văn đứng im tại chỗ. Nhất định phải tìm được Thụy Thụy trước! Lốp về hôm nay chắc không thể dạy nữa, đành phải xin lỗi các vị phụ huynh khác vậy.

Bị hiệu trưởng đẩy mạnh một chút, lúc này Hiểu Văn mới tỉnh táo lại.

“Ông Hạ, đợi tôi với!” Cô vội vàng đuổi theo.

Lên xe, nhấn chân ga chuẩn bị chạy, Hạ Nghị xoay người nghe được tiếng gọi của cô, vội phanh lại hỏi: “Có tin của con gái tôi à?”

“Kít” ngay khi anh dừng lại, ở khoang sau ghế dựa truyền đến giọng nói vụn nhỏ, còn có...

“Đau quá!” Thụy Thụy vừa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng xoa trán, vừa kêu lên đau đớn, vừa ngồi dậy.

Hạ Nghị sưng sốt, Đỗ Hiểu Văn đã đứng bên ngoài cửa sổ xe của anh.

“Ba, đau quá đi!” Nó bước qua từ ghế sau, ngồi thẳng vào lòng anh.

Anh chần chừ vươn tay, lẳng lặng xoa trán cho con gái, bây giờ anh vẫn bất ngờ, sao con gái lại bỗng xuất hiện? Dầu sao, cuối cùng anh cũng có thể an tâm rồi.

“Cô bé không có việc gì chứ?” Đỗ Hiểu Văn ngoài cửa sổ xe nhìn thấy gương mặt nhỏ giống anh và Dư Vãn như thế, mỉm cười dịu dàng hỏi.

“Không, không có việc gì...” Anh nghiêm giọng trả lời. Ngoài làm nũng ra, một sợi tóc cũng không rụng.

“Vậy thì tốt rồi, tôi lên lớp trước.” Đỗ Hiểu Văn cố gắng duy trì nụ cười, nhưng khi xoay người, bước đi hơi vấp vấp.

Cô từng nghĩ nhiều năm sau dù có gặp lại, cũng có thể đón nhận, mỉm cười chào hỏi: Đã lâu không gặp, bây giờ anh khỏe không?

Nhưng thì ra vẫn khó khăn như thế, trái tim lại không tài nào chứa được mất mát và đau đớn đến vậy. Cô nói với mình quyết định năm đó là đúng. Tuy mới nhìn qua nhưng cô bé tên Hạ Thụy Thụy kia thật sự rất đáng yêu. Cô đã làm đúng, để cho cô bé kia được ở cạnh ba mình. Nhưng vì sao cô lại bỗng cảm thấy, trái tim đau xót quá.

Phía sau, anh ôm con gái vẫn nhìn theo hình bóng cô... với hồi ức như nước thủy triều.

※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※ ※

Em đi rồi, xin anh hãy tha thứ cho em. Đây là tin nhắn xin lỗi cuối cùng cô gửi cho Cjoon.

Không còn hôn lễ nữa. Một tháng đấu tranh, cô biết mình vẫn mãi chẳng kháng cự được anh. Chỉ cần một ánh mắt của Hạ Nghị có thể khiến cô biết, tiếng khóc nụ cười đó vẫn tồn tại trong cuộc sống của cô. Chỉ có ở trước mặt anh cô mới có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim mình. Năm đó, khi chia tay dứt khoát đến vậy, lúc mộng đêm khuya người khóc như hạt châu bị đứt lại là cô. Cô yêu anh, thật sự rất yêu.

Cô và Hạ Nghị đã quyết định bỏ trốn.

“Đây là con tương lai của chúng ta, có đôi mắt to của em, có chiếc mũi đẹp của anh!” Khi ở bờ biển, họ đã thuê một căn phòng trọ.

Họ cứ như vợ chồng, anh ra ngoài tìm việc, cô ở nhà làm thức ăn ngon chờ anh về. Ban đêm, lúc rảnh rỗi, anh rất buồn chán, còn tưởng tượng ra con tương lai của họ. Quyết định đặt lễ đính hôn, họ có thể ở bên nhau lần nữa, đôi nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt thật sự rất ngọt ngào.

“Em đã nói rõ với CJoan, vậy còn anh...” Cô dùng ánh mắt hỏi anh.

Anh sẽ nói rõ với Dư Vãn lúc nào?

Anh nói cho cô, tất cả yêu và ghét của cô vẫn còn lại trong tâm trí anh.

Anh nói cho cô, vài năm này, người anh nhưng nhớ trong trái tim chỉ là cô.

Anh nói cho cô, giữa anh và Dư Vãn chỉ là quen sự tồn tại của đôi bên, chẳng hề có tình yêu.

Anh bảo cô đừng lấy chồng, anh tin chỉ cần có tình yêu thì họ sẽ hạnh phúc.

Những điều đó đều là anh và cô dùng thời gian một tháng để đấu tranh cùng thuyết phục đối phương.

Sau đó, hai người họ quyết định rút sim di động của mình.

Ban đêm, họ nằm chung một chiếc giường, nhưng ngoài hôn ra thì chẳng làm gì cả. Anh đã hứa anh sẽ giải quyết chuyện với Dư Vãn trước, sau đó sẽ ở bên cạnh cô. Anh quyết định không cần thứ gì, cả công ty cũng để lại cho Dư Vãn, đây là anh nợ Dư Vãn, cũng là biểu hiện tình yêu trung trinh không đổi của anh. Anh nguyện có thể làm lại từ đầu vì Đỗ Hiểu Văn, dầu là chỉ có thể làm một công việc bình thường nhất, anh cũng vui vẻ chấp nhận. Không gì quan trọng hơn việc người mình yêu nguyện ý ở lại cạnh anh.

“Dư Vãn, xin lỗi, anh không thể kết hôn cùng em.”

Dư Vấn trực tiếp yêu cầu nói chuyện với Hiểu Văn. Hiểu Văn nhận điện thoại xong, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Cô ấy nói gì?” Anh đau lòng, bởi vì Hiểu Văn sao có thể là đối thủ của Dư Vấn?

“Cô ấy nói... Cô ấy mang thai...” Khi nói ra những lời này đôi môi tái nhợt của cô run rẩy không ngừng.

Hạ Nghị cũng ngây dại. Dư Vấn mang thai? Làm sao có thể!!!

Là một lần kia ư? Trước khi đến Thượng Hải, họ triền miên, hay là, gặp lại Hiểu Văn bị từ chối, khi tâm tình anh u tối, đã kéo Dư Vấn vào khách sạn, gần như điên cuồng mà quấn lấy cô, phát tiết trong cơ thể cô? Dù là lần nào, anh cũng đã làm, khi cao trào đến, không hề dùng biện pháp mà bắn thẳng vào cơ thể Dư Vấn. Và Dư Vấn cũng chưa từng có thói quen uống thuốc tránh thai.

Sắc mặt anh cũng dần trắng ngắt. Không thể nào? Không thể nào? Anh và Dư Vấn ân ái không dùng biện pháp, ít nhất đã nửa năm rồi, bây giờ lại đột nhiên nói có? Chắc chắn là quỷ kế!!!

“Hai người đã làm ư?...” Môi dưới bị cắn đến trắng ngắt, cô nén đau hỏi.

Là Dư Vấn cố ý đúng không? Lừa gạt đúng không? Không muốn lừa cô, chẳng thể lừa cô.

“Ừ...” Anh xấu hổ gật đầu.

“Làm, làm mấy lần...” Trái tim cô run nhiều lắm, thế nên giọng nói cô cũng bắt đầu run rẩy.

Thủy chung không cách nào đi thêm một bước với CJoong, bởi vì trong lòng còn có anh, không cách nào tiến thêm bước quan hệ với người đàn ông khác. Nhưng mà, còn anh thì sao?

“...” Vấn đề này, anh không trả lời được, bởi là vô số lần, căn bản chẳng đếm được tất cả.

Thỉnh thoảng bận rộn mấy ngày không làm, thỉnh thoảng đi công tác về một đêm có thể làm vài lần, vấn đề này, nên tính toán thế nào đây?

Nhìn ánh mắt chột dạ của anh cô đã hiểu, cõi lòng tan nát cũng hiểu. Quan niệm của đàn ông và phụ nữ đối với trinh tiết quả nhiên hoàn toàn khác biệt.

“Anh đi đi, cô ấy có con rồi, anh nên quay về cạnh cô ấy!” Bưng mặt, cô mới không để mình khóc nức nở.

Trái tim đau lắm, chẳng thể thở nổi nữa rồi. Anh không đồng ý mà hứa chắc nịch, anh sẽ giải quyết tốt chuyện này. Nhưng giải quyết như thế nào?

Anh nói, anh sẽ thuyết phục Dư Vấn bỏ đứa bé. Khi nói những lời này, trên mặt anh thoáng hiện lên vài nét do dự.

Cho dù anh có quyết tâm như vậy, nhưng còn cô? Cô hỏi mình, họ có thể đeo một mạng người mà vẫn vui vẻ ở bên nhau sao? Chỉ có thể bất an cả đời mà thôi. Vì yêu, cô nào có thể để anh thành sát nhân tự giết chết cốt nhục của mình được.

Sáng sớm khi anh ra ngoài mua bữa sáng cho cô, cô đã biến mất. Sáng sớm hôm đó, gió rất lớn. Trái tim thất vọng mà tuyệt vọng. Mỗi bước đi cô lại rơi một giọt lệ.

Cô hỏi mình vì sao cô không thể độc ác một chút? Vì tình yêu của họ mà dứt khoát làm một người con gái xấu xa? Nhưng lại tại sao, cách yêu của anh không thể thuần khiết như cô đối với tình yêu của họ?

26. Q.2 - Chương 2

Triệu Sĩ Thành nhận được một chiếc thùng rất lớn. Sau khi khám bệnh xong, anh mở thùng ra, bên trong là chín bộ lễ phục phù dâu anh vừa ý ngày đó. Anh xem qua đơn chuyển phát nhanh, mặt trên kí tên: Tống Dư Vấn.

Anh sưng sốt một chút.

Cô gắng nhớ lại cái tên cùng gương mặt đó, nhưng thế nào cũng không thể nhớ rõ, chỉ là: “Tôi là Tống Dư Vấn, Tống trong Triều tống, Dư trong dành cho, Vấn trong chiếm đoạt giang sơn.”

Anh bắt đầu nhớ kỹ tên của cô.

Trên áo cưới, chiếc cavat xám bạc anh mặc cùng âu phục kia là do cô đề cử. Ánh mắt của cô rất tốt, cô chọn vài món đồ cho anh cũng đều hợp với phong cách của anh. Vốn anh muốn tìm một cơ hội mời cô ăn cơm xem như đáp tạ, nào ngờ... Nhìn địa chỉ liên lạc và số điện thoại người gửi kia hoàn toàn trống trơn, anh kinh ngạc.

Cho dù anh có vẻ ngốc nghếch với việc giao tiếp, nhưng thái độ nhiệt tình với anh của cô Tống này anh sẽ không nhìn lầm, anh nghĩ đối phương rất muốn kết bạn với anh. Chẳng lẽ, anh nghĩ sai rồi? Nhưng cố ý không để địa chỉ và điện thoại, không phải có nghĩa là không muốn liên lạc với anh à? Nhưng vì sao lại giao mấy bộ lễ phục này cho anh mượn? Là đang tuân thủ lời hứa ư?

“Hiểu Vấn, em có điện thoại của cô Tống kia không?” Anh rảo bước tiến vào phòng bếp, cố ý hỏi vợ chưa cưới đang chuẩn bị cơm tối cho anh.

“Cô Tống nào?” Vợ chưa cưới của anh vừa xào thức ăn, vừa nhỏ giọng hỏi.

“Tống Dư Vấn.” Anh lại xác định một chút, nhìn thoáng qua đơn phát chuyển nhanh trả lời.

Tay cầm muống của cô cứng lại.

“Anh... tìm cô ấy có chuyện gì?” Cô cứng ngắc hỏi, không dám quay đầu.

“Ngày đó không phải anh bảo cô ấy mặc lễ phục phù dâu rất đẹp sao? Hôm nay cô ấy đã gửi đến đây.” Quần áo như hoàn toàn mới, hơn nữa còn được gấp cẩn thận, có thể thấy đã được mang đến cửa hàng giặt là.

“Sĩ Thành.” Cô tắt gas, do dự một chút, cuối cùng cũng vẫn hỏi, “Em có thể không dùng mấy bộ quần áo này không?”

Cô biết anh thích, nhưng cô không thích, thật sự không thích. Vừa nghe thấy ba chữ Tống Dư Vấn, cả người cô cảm thấy như có rần lạnh vòng qua cổ, làm cô không hít thở nổi. Đủ loại hạnh phúc, day dứt đốt người trong quá khứ cô đều không muốn lại nhớ lại, bởi lẽ nó lại làm trái tim cô đau đớn.

“Em không thích à? Tất nhiên là được.” Triệu Sĩ Thành không nghĩ nhiều liền trả lời.

Cô là cô dâu, hôn lễ tất nhiên phải dựa theo ý cô rồi. Tuy nhiên...

“Chúng ta trả lại quần áo cho cô Tống, sau đó sẽ mời cô ấy ăn cơm.” Cho dù anh không giỏi giao tiếp, nhưng vẫn biết đạo lý làm người.

Cô lại im lặng.

“Em... Không có số điện thoại của cô ấy...” Thật ra, cô đang nói dối.

Trung tâm nghệ thuật có số liên lạc của vợ chồng họ. Nhưng nếu Tống Dư Vấn không chủ động liên hệ với cô, cô việc gì phải quấy rầy họ?

Triệu Sĩ Thành khó xử, song không nói gì thêm nữa.

...

Mấy ngày nay, anh cũng mất ngủ. Luôn mở tròn mắt lên trần rồi ngẩn người đến hừng đông.

Từ sau khi gặp lại mới nhận ra trong lòng anh còn có cô. Sáng sớm hôm cô biến mất, anh như phát điên đi tìm kiếm mọi nơi, tìm khắp cả thế giới lại thủy chung không tìm ra tung tích của cô. Mà một luồng sức mạnh khác huy động rất nhiều người để tìm anh toàn thành phố.

“Con làm âm gì chứ? Vợ là do con chọn, bụng Dư Vấn là do con làm to, giờ con nói không muốn kết hôn ư? Hồn láo!” Dùng rất nhiều tài lực và nhân lực, cuối cùng bà Hạ Lan cũng tìm được anh sau ngày kết hôn, vừa thấy mặt liền cho anh một cái tát mạnh.

Bà Hạ Lan là người mẹ có khả năng kiểm soát mạnh, bà không chỉ khống chế chồng mình, không được làm cái này, không được làm cái kia, cũng chỉ huy chồng như con rối, hơn nữa, bà cũng rất thích kiểm soát con mình. Từ nhỏ đến lớn, anh làm chuyện gì cũng đều phải được sự đồng ý của bà. Tính anh tình nghịch, căn bản không dễ nói chuyện như ba, vì thế có rất nhiều lúc anh đối địch với bà Hạ Lan, quan hệ căng thẳng, vô cùng đối địch.

Có điều dù dùng cách đối chọi gay gắt thế nào thì đây vẫn là lần đầu tiên bà Hạ Lan ra tay đánh anh. Hơn nữa, đánh đến mạnh như thế.

“Tôi nói cho cậu biết, đời này chuyện cậu làm khiến tôi thuận mắt nhất, chính là chọn người con dâu Tống Dư Vấn đó, con dâu này tôi đã nhận rồi, những người đàn bà lăng loàn bên ngoài khác, đừng mơ bước qua một cửa của tôi!” Bà Hạ Lan giận dữ mà đáp.

Người đàn bà lăng loàn? Bà chưa từng gặp Hiểu Văn, làm sao có thể nói cô ấy lăng loàn? Anh tức giận bất bình đôi co với mẹ, nhưng bi phần trong lòng lại không thể miêu tả được. Vì sao chỉ còn lại có mình anh kiên trì đau khổ vì tình yêu của mình? Hiểu Văn lại biến mất một lần nữa, làm cho anh nản lòng thoái chí.

“Bắt nó lại, hôn lễ này không muốn cũng phải làm!” Bà Hạ Lan ra lệnh cho cấp dưới của bà. Cho dù phải chặt đứt tay con, bà cũng phải ép con ký lên giấy kết hôn!

“Không cần bà phải ép!” Anh trợn mắt. Sau đó, lạnh giọng, “Tự tôi đi.”

Tống Dư Vấn dùng hết tâm cơ, nhất định phải lấy anh đúng không? Tốt lắm, từ nay về sau lạnh lùng, từ nay về sau gây bất hòa, từ nay về sau đối địch, từ nay về sau tra tấn lẫn nhau, hôn nhân của anh, chính là bắt đầu của một trò chơi!

...

Dư Vấn đứng một mình trong dòng người ở cửa sân bay. Mỗi chiếc xe taxi dần lướt qua cô, cô cũng đều xua tay. Hạ Nghị đã nói anh muốn đến đón cô. Trăng đêm nay mơ hồ chảy trong mây, hành khách bên cạnh lui tới thành phố trong màn đêm này, bận rộn như thường, phồn hoa và mạnh mẽ.

Hai năm đầu hết hôn, ở chung dưới một mái hiên, Hạ Nghị chưa bao giờ nói một câu với cô, anh cũng không bước vào phòng ngủ của cô và Thụy Thụy, cũng không để cô chạm vào phạm vi của anh. Anh luôn tối khuya mới trở về, thậm chí thường không về đêm, ngay cả khi vừa sinh Thụy Thụy ra, anh cũng không chạm vào con gái chút nào. Anh chỉ nhìn cô, cuộc sống của anh, không phải tặng ca thì là chơi gái.

Hai năm ấy, cô từng suy nghĩ rất nhiều lần, đây là cuộc hôn nhân mà cô muốn sao? Nhưng tất cả đây đều là do mình bức tới, vượt mọi chông gai, cũng chỉ có thể đi một mình về phía trước. Cô làm bất cứ chuyện gì cũng không hối hận.

Một chiếc xe Hummer dừng trước mặt cô: “Người đẹp, chở em một đoạn nhé.” Gương mặt đẹp trai hé ra qua cửa kính thật lưu manh huyết sắc với cô.

“Ông Hạ, anh thật nhàm chán!” Không cần anh xuống xe, cô đã mặt không chút thay đổi ném hành lý của mình vào khoang sau xe.

“Ở Hongkong có thu hoạch gì không?” Cô lên xe rồi, anh mở máy lùi xe về sau, sau đó dùng tư thái đẹp đẽ nhập vào dòng xe.

“Ngoài Trần Thái Thiêm không ký, hai vị Đồng và Vương phu nhân đã ký với em, về phần Quý phu nhân em đang cố gắng.” Cô báo cáo công việc với anh.

“Em thật lợi hại!” Anh bật ngón tay cái lên.

“Không có gì, tiến độ này làm cho em còn chưa vừa lòng.” Cô thản nhiên nói. Cô miễn cưỡng chỉ ỉnh là đạt tiêu chuẩn

“Anh cũng rất không hài lòng!” Anh liếc cô một cái, ra vẻ buồn bực, “Anh vừa mới hỏi là em ở Hồng Kông có mua đồ gì không?” Đúng là người phụ nữ không hiểu thú vui, ai muốn bàn công việc với cô chứ?

Cô cười một chút, “Mua vài bộ quần áo cho Thụy Thụy, mua cho anh một chiếc áo khoác mỏng” Câu trả lời này mới đúng chứ!

“Thụy Thụy đâu? Sao con không ra đón em? Em rất nhớ con bé.” Không thấy bóng con, cô hỏi.

“Nhà trẻ tổ chức hoạt động nghỉ đông, phụ huynh cùng đi đến Đài Châu hái quýt, anh gọi ba đến đi với con. Một già một trẻ, anh sợ họ quá mệt mỏi, bảo họ ở đó một đêm rồi về.” Anh nói cho cô tin về con gái.

“À, vậy ít nhất trưa mai mới có thể gặp con rồi.” Cô có chút thất vọng.

“Hạ phu nhân, thế giới của hai người chúng ta không tốt sao?” Anh tức giận nhìn cô. Anh cố ý không đi hái quýt với con gái mà ở lại đón cô, cô lại dám lộ ra biểu tình làm anh thất vọng như thế!

Dư Vấn sững sốt.

Hai người về nhà, anh ngồi xuống, khi cô chưa kịp hoảng sợ, cánh tay kia đã bế cô về phòng ngủ.

“Anh Nghị, em còn chưa tắm...” Hiểu được ý đồ của anh, cô khẽ giãy dụa.

Bỗng dưng, hai cánh môi cuồn dã đã chiếm lấy đôi môi hé mở của cô. Đầu óc cô trống rỗng. Tuy trong ba năm này hai người họ luôn cố định thời gian cho cuộc sống tình ái, nhưng rất ít khi anh hôn cô, ít đến mức cô gần như đã quên lần cuối hai người hôn là lúc nào.

Anh nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên, lại hôn cô lần nữa, lưỡi anh cuốn lấy lưỡi cô. Anh hôn đến mức cả hai người đều không thở nổi, anh khẽ buông lỏng cô, sau đó hôn dọc theo cổ cô xuống, hôn lên xương quai xanh và nơi giao với cổ áo kia.

Dư Vấn bị hôn đến cả người mờ mịt, khi ngón tay anh dao động trước ngực cô, kích thích toàn thân cô nổi lên từng đợt run rẩy. Cô không muốn ngăn cản. Cô nâng tay để anh thuận lợi cởi áo cô, sau đó, quần cô và quần áo của anh, cũng bị ném xuống giường. Cô bám vào anh, thở dốc đứt quãng.

“Anh Nghị” Cô sắp thở không nổi rồi.

Nhưng mà, anh mặc kệ cô có chịu được hay không...

...

Cả căn phòng như rung động.

...

Sau đó, cuối cùng anh không còn hơi sức lật qua người cô, tựa đầu vào gối, từ từ điều chỉnh hơi thở.

“Thụy Thụy không ở nhà, buổi tối anh ngủ lại đây.” Anh chủ động đề nghị.

“Vâng.” Cầm lấy chăn quần thân thể trần như nhộng, thân thể cô, hơi thở của cô, cũng đều là hương vị của anh.

Anh cũng như thế, trên người là mùi nước hoa thanh nhã của cô.

Hơi thở từ từ ổn định lại, im lặng trong chốc lát, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng vẫn hỏi:

“Hôm nay, anh rất... Không khổng chế được.”

Lực đạo thô mạnh, lần nữa bùng nổ trong thân thể, làm cho đôi bên lại dâng lên cao trào không gì sánh nổi. Họ đã thật lâu không làm kịch liệt như vậy.

“Ừm, nhớ em.” Anh thuận miệng nói.

Đáp án này làm cho cô thật rung động...

“Hôm nay, còn chưa đến ngày 15...” Cho nên, đây là anh nộp thuế lương thực trước hạn sao?

Cô miễn cưỡng, để mình kéo tâm trí về, giữ vững bình tĩnh. Tuy nhiên...

“Bỏ đi, về sau một nhà ba người chúng ta sống thật tốt.” Anh không chút nghĩ ngợi trả lời.

Cho dù anh không phải một người chồng tốt, anh cũng muốn làm một người ba tốt.

27. Q.2 - Chương 3

Hạ Nghị nói, nếu Thụy Thụy không thích lớp học vẽ, vậy thì đừng ép nó đi nữa. Cô trả lời, được, em phải suy nghĩ một chút, để Thụy Thụy học vài tiết đã rồi nói sau. Lúc ấy, về mặt anh trầm xuống, cuối cùng anh coi như chưa nói gì cả.

Thật ra, Thụy Thụy kế thừa thiên tính của anh, rất am hiểu phương diện màu sắc, có một bàn tay vẽ đẹp, nhưng tranh Thụy Thụy vẽ như thiên mã hành không, không đi vào khuôn mẫu, cô giáo dạy vẽ lúc trước không hứng thú lắm, vì thế thường hỏi: “Thụy Thụy, con đang vẽ gì thế? Sao lại không hề giống vậy?”

Về sau, dần dần Thụy Thụy không thích vẽ nữa.

“Thụy Thụy, vẽ tranh không phải là mục đích cuối cùng của hội họa, con đừng nghĩ nhiều. Trong lòng nghĩ sao thì vẽ vậy, bút ở trên tay con, con muốn học thì phải khống chế nó, chinh phục nó, mà không phải bị nó dọa sợ.”

Con gái của Tống Dư Vấn cô, sao có thể không chiến mà bại?

“Được rồi, con thử lại một chút.” Thụy Thụy đã học hai tiết vẽ, cuối cùng cũng gặt đầu.

“Được, nếu con học xong kỳ này, vẫn không thấy hứng thú với vẽ tranh, mẹ không ép con nữa.” Đây là kiên trì cuối cùng của cô.

“Một lời đã định.” Thụy Thụy ngoắc ngón tay với cô.

“Một lời đã định.” Cô ký tên con gái xuống chỗ cô tiếp tân.

Vừa mới quay người lại, Dư Vấn liền đông cứng... Bởi vì, Đỗ Hiểu Văn đang ôm giáo án bước nhẹ nhàng vào trung tâm nghệ thuật.

Cô ta nhìn thấy cô, cũng như thế, sửng sốt một chút, nhưng hiển nhiên Đỗ Hiểu Văn đã có chuẩn bị tâm lý, cô lộ ra nụ cười khách khí: “Cô Tống, xin chào, tôi là cô Đỗ của lớp vẽ.”

Dáng vẻ mọi người như lần đầu tiên gặp nhau.

“Xin chào, cô Đỗ.” Dư Vấn cũng khách khí thản nhiên gặt đầu.

Mọi người giả vờ không biết nhau như thế có lẽ cũng tốt.

“Thụy Thụy, vào đi thôi.” Cô đẩy con gái.

Trách không được Hạ Nghị khi nhắc đến lớp vẽ, về mặt lại cổ quái, thì ra họ đã sớm đã gặp mặt. Nghiệt duyên đúng là ngăn cũng không được.

Trái tim Dư Vấn có dư vị nói không nên lời. Việc duy nhất cô có thể làm, chỉ là yên lặng xem xét, tin tưởng Hạ Nghị là thật sự nghiêm túc chuẩn bị bắt đầu một lần nữa với cô.

“Mẹ, mẹ phải chờ con ở cửa, không được trốn đi nhé!” Thụy Thụy bước một bước lại quay đầu.

Dường như đến lớp học vẽ kia, làm cho nó tủi thân rất nhiều.

“Biết rồi mà.” Cô lặng im gặt đầu.

Con gái đang đi học, sao cô có thể đi loạn? Cô đứng trước cửa lớp vẽ trong chốc lát.

“Các em, đây giống như dây điện thoại, từng vòng từng vòng, cuốn lại cuốn lại là thứ gì?” Đỗ Hiểu Văn duyên dáng vẽ lên bảng đen.

Các học sinh bắt đầu ríu ra ríu rít đoán. Thụy Thụy giơ tay thật cao.

“Em trả lời!”

“Hình tròn!”

“Em nói tốt lắm, nhưng còn một chút nữa!”

Thụy Thụy giơ tay rất cao.

Quay sang, Hiếu Văn cười nhẹ, “Thụy Thụy, em trả lời nào!”

“Đường xoắn ốc!” Thụy Thụy lập tức trả lời.

“Thụy Thụy tuyệt quá!” Cô kinh ngạc, vỗ tay.

...

“Tiếp theo, bạn nào có thể nói cho cô biết, bí mật trong bức vẽ của các em là gì nào?”

Dư Vấn đứng ngoài phòng học, tâm tình phức tạp nhìn Thụy Thụy tích cực giơ tay, Đỗ Hiếu Văn thì liên tục cổ vũ trên bục.

Hiếu Văn thật sự trưởng thành hơn rất nhiều, trước kia, ngay cả lên bục giảng cô cũng không dám, có thể đứng cổ vũ bọn trẻ như thế, quả nhiên thời gian là thầy giáo tốt nhất. Thời gian năm năm, quả thật có thể thay đổi một con người, cô bạn từng hay then thùng nhảy cảm kia giờ đã trưởng thành, thành thực.

Xem giờ một chút, giờ tan học còn nửa tiếng nữa, Dư Vấn ngồi xuống ghế dài, lấy laptop trong túi ra cắm usb 3G lên mạng, bắt đầu xử lý công việc.

Thật ra, cô không phải ba đầu sáu tay, cô chỉ là biết vận dụng thời gian. Cô bắt đầu gọi điện thoại: “Bà Hoàng khỏe chứ, tôi là Tống Dư Vấn của Vấn Nghị... Về chuyện quảng cáo cho trang sức Hồng Lan, tôi đã viết xong kế hoạch, đã gửi đến hòm thư của bà xem xong nếu có đề nghị gì thì cho tôi câu trả lời thuyết phục được không?” Tính cách cô rất rõ ràng.

Không ngờ, đối phương còn thoải mái hơn cô.

“Gặp mặt ư? Giờ tôi không ở công ty, tôi ở trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”...” Bà trả lời.

Cô thích bàn chuyện làm ăn với người thoải mái, hợp tác như thế rất dễ chịu.

“Bà đã ở chỗ này? Thật khéo ạ?... Đi được chứ, bà đến tôi sẽ nói lại cho bà!”

Quả nhiên, không đến 5 phút, bà Hoàng đã xuất hiện. Bà Hoàng của trang sức Hồng Lan có dáng vẻ rất được, quần áo lại tươi trẻ, nhưng là một người phụ nữ hơn bốn mươi, dù giữ gìn thể nào cũng không thể che hết được dấu vết của năm tháng.

“Cô Tống, cô nói hai chúng ta có duyên phận không? Tôi vừa đưa con trai đến trung tâm thì cô gọi điện thoại!” Vào trung tâm nghệ thuật, tiếng cười sang sảng của Bà Hoàng liền tràn ngập gian phòng.

Bà Hoàng đã có hai người con, nghe nói một năm trước, bà Hoàng lại sinh thêm một người con trai cho ông Hoàng, bị thu trăm vạn tiền vượt kế hoạch hóa gia đình.

“Bà Hoàng không tham gia vào việc học của con sao?” Cô cười hỏi.

Bà Hoàng thực sợ hãi lắc tay, “Bỏ đi, những thứ ba ba sống đó, thật không thích hợp với người như tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa con đến, để cô giúp việc đi giúp thôi!”

Nụ cười của cô càng sâu. Nuôi một đứa trẻ thật không dễ, năm đó cô với Thụy Thụy đi học lại đi học hát, quả thật còn lao lực hơn ký hợp đồng.

“Bà Hoàng, đến đây ngồi đi, tôi nói vài khái niệm dự án mới cho bà nghe.” Sau chuyện kia, cô từng gặp bà Hoàng một lần, hai người vừa gặp đã thân, rất thích tán gẫu.

“Được chứ, chỗ nào tôi không hiểu cô dạy tôi, đỡ cho ông chồng tôi oán giận tôi dốt nát!” Bà Hoàng cười khanh khách ngồi xuống.

Hai người phụ nữ, ở khu nghỉ ngơi dành cho phụ huynh của trung tâm nghệ thuật, cứ như thế bắt đầu bàn công việc. Dư Vấn giảng giải rất cẩn thận cho Bà Hoàng. Nhiều năm như vậy, Vấn Nghị phát triển rất nhanh, nhưng mà, tất cả dự án với khách hàng do mình cô phụ trách, cô không dám lơ là.

Bất tri bất giác, hai mươi mấy phút trôi qua, trong phòng học bắt đầu truyền ra tiếng ồn ào. Thụy Thụy của cô sắp tan học rồi. Nhưng mà, cô còn có vài điều chưa nói xong...

“Bà Hoàng, thế này được không? Con gái của tôi còn có lớp nữa, chúng ta đi uống nước trước, nghỉ ngơi xong lại bàn tiếp nhé?” Cách tiết sau còn 10 phút, Thụy Thụy của cô rất quan trọng, nếu vì công việc lại bỏ mặc con gái, chắc chắn Thụy Thụy sẽ chu miệng đến tận đến trời ấy chứ.

“Được!” Bà Hoàng rất sảng khoái.

Thụy Thụy vừa ra tới, cũng ồn ào, “Mẹ, con muốn học nữa! Con muốn tiếp tục học vẽ cô Đỗ dạy!”

Nụ cười của Dư Vấn cứng ngắc mất tự nhiên trong vài giây.

Bởi vì vừa nhìn thấy Đỗ Hiểu Văn đi ra, cô vốn tính chuyển lớp cho con gái.

“Được!” Cô khôi phục nụ cười ấm áp.

Chỉ cần là chuyện con gái thích, cô chưa bao giờ đánh mất tính tích cực của nó, đương nhiên, ngoài chuyện sinh em trai kia.

“Con gái cô đáng yêu quá!” Bà Hoàng tươi cười chân thành, “Nét mặt không giống cô lắm, có phải giống ba nó nhiều hơn không?”

“Đúng vậy, giống ba nó hơn một chút.” Cô gật đầu thừa nhận.

Đỗ Hiểu Văn dọn xong giáo cụ đi ra từ phòng học, vừa đúng lúc nghe thấy câu như thế. Cô cúi mắt, xoay người bước đi.

“Lại nói con gái mà giống ba, cô Tống, cô mà sinh con trai nữa là chắc chắn giống cô đó!”

“Một đứa con thôi cũng cần quan tâm nhiều rồi, trước mắt chúng tôi không có kế hoạch sinh thêm đứa thứ hai đâu!” Cô vuốt đầu Thụy Thụy, những lời này thật ra là cô nói cho con gái nghe.

Hừ. Thụy Thụy rất thông minh, quả nhiên đã hiểu, nhưng vẫn không thích nghe.

“Cô Đỗ đợi chút, đừng đi vội, Thụy Thụy có bức vẽ cho cô xem!” Vì thế, Thụy Thụy giả cầm vò điếu, mượn cớ chạy ra.

Bà Hoàng nở nụ cười, giống như Dư Vấn, ánh mắt đuổi theo bóng nhỏ của Thụy Thụy. Khi ánh mắt dừng lại bóng người trong suốt, nhìn lên gương mặt thanh tú kia, làm bà Hoàng ngạc nhiên cả người, ngay sau đó hai mắt dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, bà Hoàng một bước đi đến, một bàn tay nặng nề đánh đến: “Đỗ Hiểu Văn, con hồ ly tinh không biết xấu hổ này!”

Cái tát này rất nặng làm cho Đỗ Hiểu Văn ong ong cả đầu, gương mặt thanh tú đỏ hồng lên. Tuy Đỗ Hiểu Văn bị đánh nhưng khi nhìn rõ người đến rồi, sắc mặt cô tái lại nhanh chóng. Biến cố bất ngờ không chỉ làm Dư Vấn giật mình, rất nhiều phụ huynh và cô giáo khác ở trung tâm nghệ thuật cũng dừng bước.

“Cô giáo?” Bà Hoàng nhìn giáo án của cô, dùng giọng điệu châm chọc, “Người như thế mà cũng đòi làm cô giáo? Cút ngay, phụ huynh đưa con đến trung tâm này học cũng bị khuôn mặt ra vẻ thanh khiết của cô ta câu dẫn hết!”

Sắc mặt Đỗ Hiểu Văn đã tái nhợt đến không còn hạt máu. Xoay người, cô đã muốn trốn, nhưng ngay sau đó một bàn tay to lại đánh về má bên kia của cô.

“Hôm nay cô gặp được tôi đây, cũng đừng mơ có thể dễ dàng bỏ chạy như thế!” Bà Hoàng dùng sức cầm lấy tay cô không buông, oán hận nói.

Đỗ Hiểu Văn cắn môi dưới, mắt ngấn nước, nhưng bà Hoàng không buông tha cho cô, nói với mọi người đang xì xào: “Tất cả phụ huynh ở trung tâm này, tôi nói ọi người biết, Đỗ Hiểu Văn mà mọi người gọi là cô giáo ở đây, là tình nhân bé bỏng của chồng tôi ở Nghiêm Châu đến ba năm, là kẻ thứ ba cực kỳ vô sỉ!”

Đỗ Hiểu Văn bị bà Hoàng bức ép, không thể giãi giụa, sắc mặt bắt đầu lúc đỏ lúc trắng.

Hơn nữa, bà Hoàng thậm chí còn động tay động chân, muốn cởi quần áo của cô, vô cùng mạnh mẽ, “Tôi phải lột sạch con hồ ly tinh này, để ọi người thấy cái đuôi hồ ly của nó!”

Đỗ Hiểu Văn vừa thẹn lại nhục nhã lại sợ hãi, không dám lên tiếng cầu cứu, chỉ giãy dụa gần như sụp đổ.

Dưới sự xé nát không khách khí của bà Hoàng, ngực áo của Đỗ Hiểu Văn cũng lộ ra ngoài, Dư Vãn vội vàng phản ứng nắm lấy tay bà Hoàng, không để cô làm bậy, “Bà Hoàng, bà có nhận lầm người không?” Đỗ Hiểu Văn là tình nhân của người khác? Bằng hiểu biết của cô với Đỗ Hiểu Văn, đánh chết cô cũng không dám tin.

Nhưng mà, bà Hoàng chăm chú nhìn người dưới thân, cười lạnh: “Không nhận nhầm, chính là cô ta! Nó đã làm đau chồng tôi mê mẩn, hại tôi chút nữa là tan cửa nát nhà, hóa thành tro tôi cũng nhận ra!”

28. Q.2 - Chương 4

Bên trong BMW dưới Trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng” có hai người phụ nữ đang ngồi. Ở ghế lái kia, gương mặt xinh đẹp, khí chất tao nhã, trên người tỏa ra mùi nước hoa mê người thản nhiên. Người ngồi ghế lái phụ không trang điểm, trên quần áo đầy nếp nhăn thậm chí còn bị xé rách nhiều nơi, trên mặt thanh tú trắng ngần lúc này có nhiều vết cào xước hại.

“Vừa rồi... Cám ơn cô...” Cả người giờ còn đang run rẩy, môi dưới cũng bị cắn đến rướm máu, cuối cùng vẫn nói lời cảm ơn.

Cám ơn cô ấy đã ra tay cứu cô, hơn nữa, còn đưa cô về nhà. Một màn khó khăn nhất trong đời này của cô lại bị người mà mình muốn giữ tôn nghiêm nhất nhìn thấy tận mắt.

“Đừng khách sáo.” Dư Vãn dựa vào lưng ghế dựa, khởi động xe thản nhiên nói.

Vừa rồi, cô đã đánh mất một khoản làm ăn lớn. Lúc ấy, Hoàng phu nhân vẫn điên cuồng đánh đến, muốn xé hết quần áo của Đỗ Hiểu Văn, ai cũng thấy được Hoàng phu nhân kia căn bản không phải chỉ dọa người mà thôi. Hoàng phu nhân là thật muốn lột trần Đỗ Hiểu Văn ở đại sảnh, để mọi người cùng chứng kiến.

“Hoàng phu nhân, cô ấy là bạn tôi, nể mặt tôi một chút đừng làm to chuyện được không?” Dư Vãn là người duy nhất ra mặt ngăn cản.

Mà người khác chỉ hờ hững đứng quanh lén thích thú.

“Cô ta là bạn cô? Con hồ ly tinh này là bạn cô?” Ánh mắt Hoàng phu nhân nhất thời trở nên lợi hại vô cùng.

Dư Vãn biết giờ mình đã không kịp buông tay nữa rồi.

“Hoàng phu nhân, mọi người đều quen nhau, xin bà nể tôi một chút, bà là người có thân phận, làm mọi chuyện âm thầm cũng không tốt với bà và ông nhà!” Biết là bất lợi ỉnh nhưng dù sao cũng quen biết, cô thật sự không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Được được được! Cô bảo tôi nể mặt mũi cô?” Ánh mắt Hoàng phu nhân lạnh vô cùng, “Tổng tiểu thư, trên bàn kia có hợp đồng còn chưa ký với mặt mũi cô, cô muốn chọn thứ nào?”

Kết quả, cô chọn mặt mũi.

“Thật xin lỗi, hại cô đánh mất hợp đồng.” Đỗ Hiểu Văn hít mũi, lắc lắc đầu, không cho Dư Vãn thấy, trong hốc mắt cô là nước mắt cố nén.

Chuyện đã xảy ra hôm nay thật sự đáng sợ. Khi ở Nghiễm Châu, cô cũng bị Hoàng phu nhân đánh một lần, nhưng ít nhất không ở trước người khác.

Dư Vãn không quay đầu, nhưng vừa lái xe vừa đưa khăn tay cho cô.

“Lúc trước tôi chỉ gặp mặt Hoàng phu nhân một lần, nhưng vẫn cảm thấy bà ấy không phải là một người phụ nữ dễ dãi.” Quay hướng, dựa theo địa chỉ của Đỗ Hiểu Văn, Dư Vấn quẹo phải: “Hoàng phu nhân có hai cô con gái, con gái lớn đã 20 tuổi, con gái nhỏ cũng đã 16 tuổi, hai lần đều là sinh mổ, làm phẫu thuật u nang một lần, bác sĩ nói nếu sinh lần nữa nguy cơ vỡ tử cung là rất cao. Nhưng dưới tình hình đó, năm ngoái, bà ấy vẫn mạo hiểm không để ý đến đau đớn của bản thân, sinh ra một bé trai.”

“Hoàng tiên sinh không phải người đàn ông biết săn sóc, có con trai nối dõi, tuy rất thỏa mãn, nhưng chỉ là mặt ngoài thôi, không thể thay thế được dấm chua trong lòng phụ nữ. Sau khi sinh con trai, cơ thể Hoàng phu nhân kém đi rất nhiều, hơn nữa cũng không thể nhận được sự tha thứ của hai cô con gái. Con gái cả của bà ấy đang học đại học, giờ cũng bị bạn bè nhạo báng có em trai đang bú sữa, xấu hổ đến mức cả nghỉ hè cũng không muốn về nhà, mà con gái nhỏ thì tức giận đến một năm nay đã không gọi tiếng mẹ. Hiểu Văn, cô nói xem, cô làm chuyện ngu xuẩn đó là vì cái gì?” Cô dùng âm thanh rất bình tĩnh hỏi lại cô ta.

Đỗ Hiểu Văn cắn chặt môi, trước sau chỉ im lặng.

“Có thể để một người phụ nữ không cần cả sinh mệnh và thể diện, ngoài hai chữ gia đình còn có thể là gì?” Dư Vấn đưa ra đáp án.

Khăn tay đã bị vo lại.

“Hoàng phu nhân và Hoàng tiên sinh khi vừa hết hôn, họ chẳng có gì cả, mới đầu họ đều thay nhau may vá mà sống, trên lưng Hoàng phu nhân công con gái, dầm lên máy may từ sớm đến muộn, tay và chân có tê đi cũng không muốn ngừng một chút. Sau đó gia cảnh của họ khá hơn, từ từ có thể mở cửa hiệu nhỏ, Hoàng phu nhân khi đó vừa là bà chủ cũng vừa là nhân công nhà xưởng, ăn mặc tiết kiệm cũng chỉ vì tính toàn cho Hoàng tiên sinh, thế cho nên đến bây giờ vẫn không có thói quen tiêu tiền bừa bãi.” Cô kể những chuyện này cho Đỗ Hiểu Văn nghe.

“Vừa rồi nghe Hoàng phu nhân nói, Hoàng tiên sinh từng mua một căn nhà ở Nghiễm Châu cho cô?” Dư Vấn hỏi.

Đỗ Hiểu Văn cúi đầu, không nói.

“Hơn nữa, ông ấy vì cô có bầu, cho nên thậm chí về nhà ra tay đánh Hoàng phu nhân, muốn ép bà ấy ly hôn?” Dư Vấn lại hỏi.

Đỗ Hiểu Văn vẫn không trả lời được

Dư Vấn hiểu rõ, cô chém đinh chặt sắt, “Nếu Hoàng phu nhân nói là sự thật, Hiểu Văn, tôi tuyệt không đồng tình với cô.” Nếu cô là Hoàng phu nhân, cô cũng sẽ rất muốn lột sạch Đỗ Hiểu Văn trước mọi người để xả hận!

Những việc Hoàng phu nhân đã trải qua, khi nghe được, trái tim Dư Vấn cũng rất không thoải mái.

“Hiểu Văn, có lẽ Hoàng tiên sinh bây giờ thật sự có rất nhiều tiền, nhưng mà, tiền tài của đàn ông không phải chỉ tăng trong một đêm, đó đều là tích lũy thanh xuân, mồ hôi và nước mắt của người phụ nữ!” Bây giờ, cô tức giận đến mức không muốn chở cô đi nữa, chỉ muốn vứt cô ở ven đường!

Thật lâu sau, thật lâu sau.

Đỗ Hiểu Văn mới dùng giọng nói rất nhẹ trả lời, “Không phải vì tiền...”

“Không phải vì tiền, đó là vì tình cảm?” Dư Vấn cười nhạt.

Hoàng tiên sinh cũng đã hơn bốn mươi rồi, dáng vẻ cũng không đẹp, khả năng cũng chẳng giỏi, làm giàu đều dựa vào vận may mà thôi, cô chẳng thể nhìn ra có chút nào hấp dẫn Đỗ Hiểu Văn cả.

“Nhà tôi tuy không được bằng cô, nhưng tôi không thiếu tiền, cũng không bán mình.” Đỗ Hiểu Văn vì cảm thấy nhục nhã mà cắn môi dưới thành dấu.

Ba cô cũng kinh doanh, tuy không giàu có như nhà Dư Vấn và Hạ Nghị, nhưng chỉ cần cô mở miệng, tuyệt đối sẽ không để cô sống khổ.

“Đỗ Hiểu Văn, vậy thì vì sao?”

Vì sao, Tống Dư Vẫn lại hỏi cô vì sao ư!

Sớm hôm đó, Đỗ Hiếu Văn đã đi mất.

Rời khỏi người đàn ông mình yêu, tác thành ột đời người khác, rời khỏi Hạ Nghị, cô không biết mình có thể đi đâu, mình sẽ đi đâu. Ở lại thành phố là không thể. Cô sợ Hạ Nghị sẽ tìm ra cô. Về Thượng Hải càng không thể. CJoon sẽ không tha thứ cho cô, mà cô, cũng không còn mặt mũi gặp lại anh.

Lang thang trên đường thật lâu, cuối cùng cô đến nhà ga, vô tri vô giác lên một chiếc xe. Chiếc xe đó sẽ đến đâu cô không biết, cũng không quan tâm. Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này, rời khỏi thành phố làm cô đau lòng đến vỡ nát là được.

Trong tay cô nắm chặt tờ vé kia. Trên dây ghế, chỉ có một người đàn ông trung niên, cô lúc đó căn bản chẳng để ý đến dáng vẻ đối phương là béo hay gầy. Dung nhan thanh tú của cô làm ắt gã đàn ông sáng ngời.

Dọc theo đường đi, cô chỉ ôm đầu gối, nước mắt vẫn chảy không ngừng. Người đàn ông trung niên cố gắng tìm đề tài nói chuyện với cô, cô không đáp lại mà chỉ khóc. Vì thế, người đàn ông giả kia vờ quan tâm không thôi với cô, hỏi cô có phải thất tình không, hỏi cô có phải bị bạn trai bỏ rơi không, cô không thể trả lời vì trái tim quá đau.

Đêm đã khuya, ở hai chỗ nằm khác trên ghế vẫn trống rỗng. Gã đàn ông thấy cô khóc mệt mỏi liền cho cô một ly nước. Cô không nghĩ nhiều liền uống chén nước kia, lại phát hiện môi mình tê đi, tay chân cũng dại ra. Tiếp theo, eo cô bị người ôm chặt, quần áo bị cởi, người đàn ông trung niên nằm lên người cô.

Cứu với, cứu với.

Nhưng cô không thể giãy dụa, cũng không thể nói ra lời nào, ý thức quay về, cả người cô bắt đầu run rẩy. Sau đau đớn xé rách, gã đàn ông thở hồng hộc, cực lực ngâm nga không thôi trên người cô.

Xe lửa ngừng lại, phát tiết xong rồi gã đàn ông cầm thú trốn xuống xe. Mà cô ngay cả ngón tay không thể nhúc nhích, tê dại bần thũ nằm trên ghế xe lửa, bị một người đàn ông xa lạ chẳng biết mặt mũi cướp đi trinh tiết cô giữ cho người đàn ông mình yêu nhất đã nhiều năm, lại thủy chung chưa từng trao đi.

Lòng cô thấy tuyệt vọng mà trước nay chưa từng có. Vì sao cô lại bị vũ nhục như thế? Cô đã làm sai chuyện gì? Đến cuối cùng cô đã làm sai chuyện gì?

...

Hoàng tiên sinh có chứng sợ độ cao không thể ngồi máy bay, nhưng ở thời điểm đó, phải đến Nghiêm Châu bàn chuyện làm ăn, cầm lấy vé lên xe. Ông báo cảnh sát cho cô. Ông giúp cô lo liệu mọi việc.

Vài ngày sau, Hoàng tiên sinh nói với cô, ông rất yêu vợ mình, nhưng cuộc sống vợ chồng già làm cho dục vọng của ông với vợ không được lớn, mà ông lại buôn bán nhiều năm ở Nghiêm Châu, cần một người phụ nữ giải quyết sinh lý của mình, hỏi cô có muốn làm tình nhân của ông không. Khi đó cô suy nghĩ vài phút rồi gật đầu.

Cho dù, Hoàng tiên sinh có giàu hay nghèo cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô. Bởi vì, cô rất muốn biết, vì sao trong lòng đàn ông có một người phụ nữ, thân thể lại có thể phân ra cho người phụ nữ khác? Rốt cuộc trong đầu họ nghĩ gì? Nếu trên thế giới này không có tình yêu thuần khiết, vậy thì cô còn kiên trì gì nữa? Vì sao không đi làm một người phụ nữ xấu xa?

Kể xong câu chuyện, Tống Dư Vẫn cũng ngáy ra. Đồng thời cũng đến nhà Đỗ Hiếu Văn.

“Vẫn cảm ơn cô hôm nay đã cứu tôi, tuy là có lẽ cô chỉ hiểu rõ bi kịch của người khác trong hạnh phúc của mình mà thôi.” Đỗ Hiếu Văn cũng không quay đầu lại, bước xuống xe.

29. Q.2 - Chương 6

Hạ Nghị chuẩn bị một “yến tiệc” vì Hoàng tiên sinh. Hoàng tiên sinh vừa đến nơi, nhìn thấy người đẹp Lưu nổi tiếng trong giới âm nhạc thì hai mắt sáng lên. Ông đã hẹn đối phương vài lần, muốn để người đẹp Lưu làm người đại diện, nhưng đối phương luôn khéo léo từ chối.

“Lúc tôi mới vào nghề tuyệt đối không có tiếng tăm, album đầu tiên là do là Vãn Nghị chế tác, tạo hình chế tác mỹ thuật lúc ấy chính là tổng giám đốc Hạ. Anh ấy thật sự rất tài hoa, hơn nữa còn có thể gặp Hạ phu nhân với khả năng kinh doanh giỏi, đúng là song kiếm hợp bích! Giám đốc Hoàng, nếu ông chọn Vãn Nghị của Tổng Dư Vãn và Hạ Nghị làm đại diện, chắc chắn sẽ có lợi!” Lưu mỹ nữ luôn luôn cao ngạo, nhưng quả thật Vãn Nghị đã làm cho cô nổi tiếng chỉ trong một lần, vẻ ngoài này không thể bán.

“Được được được! Chỉ cần Lưu tiểu thư mở miệng, tôi chắc chắn không thành vấn đề!” Hoàng tiên sinh cũng không để ý đến chuyện vợ mình hình như đang có xung đột với giám đốc Tổng của Vãn Nghị, tuyệt bút vung lên, liền thống khoái ký hợp đồng này.

Mà Hạ Nghị cũng rất nể tình, vì vấn đề bằng giá mà Lưu mỹ nữ và trang sức Hồng Lan vẫn giằng co chuyện đại diện, dưới sự xúc tiến của anh cuối cùng đã được quyết định tại bữa tiệc. Hoàng tiên sinh cao hứng uống vài chén, có chút say.

“Tổng giám đốc Hạ, anh có đề nghị nơi nào hay không?” Hoàng tiên sinh khoác vai anh, mơ màng hỏi.

Lưu mỹ nữ là người đẹp bằng giá, chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, cho nên tiếp sau hàng loạt hoạt động đương nhiên muốn an bài hợp lý một tý. Nhưng mà, chính bản thân ông cũng khá xui xẻo, hai năm qua chẳng biết làm sao nữa, mười lần đi chơi thì tám lần xảy ra “bất ngờ”, cho nên muốn hỏi tổng giám đốc Hạ một chút bình thường chơi nơi nào thì vui vẻ lại có thể không chọc đến thịt tanh.

“Giám đốc Hoàng, thật ra tôi không thành vấn đề, người mẫu và ngôi sao tôi cũng quen rất nhiều, nhưng mà, ông có chắc về bà nhà không?” Nghe nói, Hoàng phu nhân rất thích ăn dấm chua.

Nghe vậy, Hoàng tiên sinh cúi gầm mặt, “Đúng vậy, từ sau chuyện kia, bà ấy quản tôi càng chặt hơn!”

Cho nên mới nói, Hạ Nghị anh cũng không muốn đắc tội với Hoàng phu nhân, hơn nữa, gần đây anh đang chuẩn bị thay đổi mình mà.

Chỉ có hai người đàn ông uống rượu giải sầu, không ngờ là, giám đốc Hoàng uống mấy chén, lại ôm bờ vai của anh mà khóc:

“Cậu nói đàn ông chúng ta kiếm nhiều tiền như thế để làm gì, ngày nào cũng bị quản chặt, về nhà đối mặt là bị thịt, ngay cả một chút xúc động cũng không có, có tiền lại chẳng có nơi tiêu, đúng là đáng buồn!”

Sặc. Chỉ có thể vỗ vỗ bả vai đối phương, xem như đồng tình.

“Đàn bà mà, già rồi sẽ như đàn ông thôi.” Miễn cưỡng an ủi.

Thật ra, anh cũng không tưởng tượng được Hạ phu nhân già đi thì sẽ có dáng vẻ gì, có ngang bướng giống giờ nữa không? À, còn nữa... già đi có giống mấy ngày nay, làm nữ vương cười lên anh không? Ngẫm lại, thật ra cũng rất có ý nghĩa.

“Tôi nói thật với cậu, thật ra hai năm trước tôi thật sự muốn ly hôn với bà ấy, đặc biệt, người phụ nữ vẫn đi theo tôi đã có thai nên tôi muốn cho cô ấy một danh phận!” Hoàng tiên sinh nhổ nước miếng.

Mang thai? Ặc, làm lớn như vậy sao? Thật ra, anh tuyệt không cảm thấy hứng thú với việc này, chỉ có thể miễn cưỡng mình, nghe Hoàng tiên sinh lải nhải.

“Cô ấy rất thuần khiết, luôn yên lặng vẽ tranh, nếu không phải chịu đả kích, cô cũng sẽ không bỏ tôi đi sau ba năm như thế. Cô ấy không giống những người đàn bà khác, muốn đồ này vật nọ, cô ấy không tham tiền tài, theo tôi lâu như thế, cô ấy chưa từng chủ động đề cập thứ gì với tôi, khiến tôi thấy rất đau lòng!” Hoàng tiên sinh vừa nói, khóe mắt thậm chí còn rơi lệ.

“Sau đó cô ấy mang thai, tôi rất rất muốn một đứa con trai, tôi muốn cô ấy sinh ra, nhưng bỗng chẳng hiểu vì sao cô ấy làm ầm lên, cả người chống cự, cho dù tôi đưa cô ấy đi mua nhà, cô ấy cũng không muốn có đứa con kia!”

Nghe đến buồn ngủ, bởi vì loại phụ nữ này, từ đầu giả vờ hiền lành, đợi cho cái bụng phình lên rồi thì đòi vị trí, anh gặp nhiều lắm rồi.

“Tôi nghĩ cô ấy chắc không muốn sinh ra đứa bé không có danh phận, nên tôi đã về nhà đòi ly hôn với người phụ nữ kia!”

Nhìn đi, hồ ly sắp lộ đuôi rồi. Cho dù rất khinh thường, mắng Hoàng tiên sinh là đồ đầu đất ở trong lòng, nhưng Hạ Nghị vẫn mỉm cười trên gương mặt hoàn mỹ không gì sánh nổi, ra vẻ kiên nhẫn tiếp đãi.

“Sau đó, mẹ vợ nhà tôi giận điên lên đến nhà đánh cô ấy, từ đó về sau cô ấy liền biến mất!” Giám đốc Hoàng say rượu bưng mặt khóc lớn, “Tôi không thể quên được cô ấy, thật sự không thể quên được! Bây giờ cô ấy thế nào, còn có con trai tôi, rốt cuộc có sinh ra không?”

“Giám đốc Hoàng, giờ không phải ông có con trai rồi sao? Hãy sống tốt, đừng suy nghĩ chuyện trước kia nữa!” Anh vỗ vai đối phương.

Con của vợ và người đàn bà bên ngoài, có thể so sánh sao? Thứ đàn ông không chiếm được luôn là tốt nhất, đặc biệt là thứ từng có rồi lại mất đi. Đây là chân lý. Đàn ông mãi mãi không thể quên được người phụ nữ đã làm ầm rơi lệ. Anh cũng giống giám đốc Hoàng, lúc đêm dài yên tĩnh, khi nhớ đến cô, ngực lại có cảm giác đau đớn âm ỉ dai dẳng không ngớt.

Uống xong rượu rồi, lúc trở về, giám đốc Hoàng còn cần anh đỡ. Đúng lúc này, di động của giám đốc Hoàng, bỗng dưng vang lên tiếng chuông trong trẻo.

Giám đốc Hoàng vừa thấy là số điện thoại xa lạ, lập tức không kiên nhẫn nhắc máy: “Ai đấy?”

Nhưng mà, mới một giây thôi, đối phương nói ra tên mình, giám đốc Hoàng liền lắp bắp, “Hiểu, Hiểu Văn?”

Nghe tên, mày Hạ Nghị chau lại.

“Em, em ở đâu? Anh rất nhớ em, em đưa con chúng ta đi đâu rồi? Em đừng tránh anh nữa!” Giám đốc Hoàng kích động nói năng lộn xộn, “Em, em muốn gặp anh? Được được, nơi nào??”

Ngắt máy, giám đốc Hoàng túm tay anh, cảm xúc vẫn kích động, “Hiểu Văn nói muốn gặp tôi, cô ấy đã ở Ôn Châu, cuối cùng cô ấy cũng bằng lòng gặp tôi!”

Hạ Nghị thở dài. Cái tên Hiểu Văn này rất bình thường, tùy tiện gọi trên đường, bao nhiêu người tên Hiểu Văn cũng sẽ quay đầu. Hiểu Văn trong lòng anh thánh khiết mà thanh nhã hơn cả mã đề, chỉ trùng tên với người phụ nữ kia mà thôi.

“Giám đốc Hoàng, say rượu đừng lái xe, tôi đưa ông đi.” Nơi này không đón được xe, anh chủ động xin đi giết giặc rồi thuận tiện xem kịch hay đi!!!

Chỉ tốn 20 phút, anh đưa giám đốc Hoàng đến một nơi hẻo lánh trên núi. Nơi u tĩnh như thế, thật sự thích hợp để xử lý việc tư hay hẹn hò! Nếu anh không đoán sai, cô gái rất thuần khiết kia, là tình nhân chẳng cần gì, sẽ rất khốn nạn ôm một đứa bé một hai tuổi về nhận tổ tông thôi.

Giám đốc Hoàng đứng ngoài xe, nôn nóng chờ đợi. Anh ngồi bên trong xe, nhàn nhã hút thuốc. Hai người, chỉ chờ gần 10 phút, một chiếc xe taxi với hai luồng đèn đã đến gần họ trên đường núi.

Giám đốc Hoàng kích động, vội vàng chạy lên trước đón. Anh cũng bỏ thuốc, miễn cưỡng tựa vào tay lái, chờ màn hay.

Một dáng người mảnh khảnh, tóc đen như mực, phiêu diêu nhẹ nhàng bước xuống từ xe. Cô chậm chạp đi đến bên giám đốc Hoàng.

“Hiểu Văn!” Giám đốc Hoàng kích động hô to, ôm chặt lấy cô.

Cô bối rối giãy ra. Ngay trong nháy mắt đó, cả người Hạ Nghị cũng xơ cứng. Bởi vì, dưới ánh đèn mờ ảo, anh thấy được Hiểu Văn thương yêu thủy chung không thể quên trong cuộc đời anh kia.

30. Q.2 - Chương 7

Đỗ Hiếu Văn cố gắng bình tĩnh quyết tâm, cô xuống xe taxi, chậm chậm đi đến nơi hẹn với Hoàng tiên sinh. Mỗi một bước, cô cũng dẫm nát ký ức khó khăn nhất, tâm tình vô cùng nặng nề.

Hiện tại cô đã có cuộc sống mới, đã tìm được người đàn ông thích hợp của mình, có cuộc đời bình thường, quá khứ này cô thật sự không muốn nhìn lại. Nhưng từ khi Tống Dư Vãn kể câu chuyện kia, lúc nào nó cũng tra tấn cô.

“Hiếu Văn!” Sớm đã chờ đợi tại kia, giám đốc Hoàng kích động đón cô, ôm cô vào lòng.

Mùi rượu và thuốc lá quen thuộc lại xa lạ của người đàn ông trung niên làm cô khó thở, vội đẩy ông ra.

“Hoàng tiên sinh, hôm nay tôi đến là có chuyện muốn nói rõ ràng với ông.” Cô lui ra phía sau từng bước, cố gắng trấn định, duy trì khoảng cách.

“Hiếu Văn, em có sinh con của chúng mình không?” Giám đốc Hoàng còn đang kích động khó có thể bình tĩnh.

“Không, tôi đã bỏ rồi.” Cô kiên quyết lắc đầu.

Bỏ rồi? Giám đốc Hoàng không thể chấp nhận, “Vì sao? Khi đó anh cũng nói, anh sẽ nghĩ cách ly hôn với người đó mà!” Tuy giờ ly hôn lại càng khó khăn vì Hoàng phu nhân đã sinh cho ông thêm một người con trai như mơ ước.

“Hoàng tiên sinh, vấn đề không phải điểm này.” Cô lại lui về phía sau từng bước.

Hoàng tiên sinh? Cố ý xa cách như vậy, giám đốc Hoàng cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhưng mà, dù ông có cố nhớ thế nào, hình như cô cũng chưa từng gọi tên ông trong quá khứ. Thì ra, cho dù thân thể từng thuộc về nhau, nhưng vị trí của ông vẫn chỉ là Hoàng tiên sinh mới quen mà thôi.

“Tôi không thể sinh con cho ông, việc đó khiến tôi cảm thấy... thật ghê sợ...” Hiếu Văn cúi đầu từ từ nói.

Đúng là lần đó bất ngờ mang thai, cảm giác buồn nôn không thể chịu đựng được, mới làm cho cô tỉnh lại từ thế giới phong bế quay lại nhân gian.

Thật ghê sợ? Hoàng tiên sinh giật mình, ông dần hiểu ra.

Cô hít vào, “Hôm nay tôi đến là vì căn nhà ở Nghiễm Châu kia. Nó không thuộc về tôi, Hoàng tiên sinh, tôi muốn hẹn một thời điểm nào đó, đến Nghiễm Châu làm thủ tục sang tên?”

Cô không lấy căn nhà kia? Cô đã từng nghĩ những thứ mình không nhìn thấy thì sẽ không tồn tại. Song khi Tống Dư Vãn nhắc nhở cô, chủ căn phòng kia chẳng phải là cô, nếu cô không chấm dứt hoàn toàn thì nó sẽ vẫn luôn theo cô.

“Em sống với anh ba năm, nhà đó đã tặng em thì là của em!” Giám đốc Hoàng cầm tay cô, muốn dùng chính sách dụ dỗ mong cô thay đổi.

“Không, coi như tôi cầu xin ông, có được không? Chín giờ sáng thứ hai tuần sau, chúng ta hẹn ở trung tâm giao dịch đất đai Nghiễm Châu rồi sang tên nhà đó.” Cô vội vàng rút tay về.

Sau đó, chấm dứt tất cả quá khứ, tất cả phong trần. Giám đốc Hoàng lại muốn nói gì đó, cô đã vội vàng lui về.

“Quyết định như thế đi!” Nói xong, cô xoay người muốn đi.

Có điều.

“Hiếu Văn, đừng đi, hãy quay lại bên anh đi!” Giám đốc Hoàng lại đuổi theo, không cam lòng muốn dây dưa ôm lấy cô từ phía sau, “Hiếu Văn, anh sẽ tốt với em, em muốn gì anh cũng chiều em chỉ cần em đừng bỏ đi!”

Cô hoa dung thất sắc.

“Buông ra!” Cô giãy dụa.

Nhưng giám đốc Hoàng uống nhiều rượu có một sức mạnh không ngờ.

“Buông cô ấy ra!” Một giọng nói đột ngột vang lên sau họ.

Giọng này là... Giám đốc Hoàng cả kinh, nới lỏng tay. Hiểu Văn rung động cả người, đông cứng tại chỗ.

Cô chậm rãi, chậm rãi quay đầu, môi anh đào sợ run lên, giống như nhụy hoa bay trong tuyết. Cách đó không xa, một chiếc xe Hummer cô từng thấy lộ ra dưới ánh trăng, cô nhìn rõ ràng, bên cạnh xe là một bóng hình quen thuộc quá mức với cô. Gương mặt đó trước đây luôn nhếch môi, lúc này chỉ u buồn.

“Hạ, Hạ Nghị...” Trái tim thất chặt, bước chân khựng lại, Hiểu Văn gần như muốn ngất.

Làm sao có thể, sao anh lại ở đây?

“Hai người quen nhau ư?” Giám đốc Hoàng kinh ngạc.

Đâu chỉ có quen thôi. Hạ Nghị cảm thấy đau lòng. Tại sao cô có thể biến thành như vậy? Cô gái năm đó bảo thủ đến mức nói vài câu cũng đỏ mặt, sao lại đi làm người tình của kẻ khác? Nếu chẳng phải tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, cho dù nghìn người nói có, Hạ Nghị vẫn không tin.

Sắc mặt Hiểu Văn trắng như tờ giấy. Hai chân cô càng run không ngừng. Hạ Nghị, Hạ Nghị, cô lại để anh nghe thấy tất cả mất rồi!

“Em nói cho tôi biết, vì sao phải làm tình nhân của giám đốc Hoàng?” Hạ Nghị thu lại nụ cười bức ép cô.

Anh rất tức giận rất tức giận. Vì sao cô không thể có tự trọng một chút? Anh đã từng nâng cô trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cho dù muốn cô bao nhiêu cũng cẩn thận tôn trọng cô, chỉ sợ cô cảm thấy anh không tốt. Giờ ngay cả ông trời cũng đùa giỡn anh ư? Lại để anh thấy một màn này! Tất cả tốt đẹp, đau đớn trong nháy mắt đổ ập xuống.

Cả người cô cũng đang run rẩy, rất muốn hét chói tai lại không thể phát ra tiếng. Cô hy vọng trên thế giới này có thuốc quên. Như vậy cô sẽ chỉ mãi là đáng yêu thuần khiết trong lòng anh, không cần khổ sở thế này nữa.

“Đỗ Hiểu Văn, em nói cho tôi biết, đây là vì sao?” Hạ Nghị cất cao giọng.

Trong mắt cô hiện lên ánh lệ.

Không trả lời, không cách nào trả lời, nghiêng ngả lão đảo chạy lên xe taxi, vội vàng đóng cửa lại, “Nhanh lên, đi mau, đi mau!” Nói chưa xong, đã rơi lệ đầy mặt.

Lái xe bị dọa vội vàng nhấn chân ga. Hạ Nghị đuổi theo vài bước, rồi không đuổi theo nữa.

“Cậu chính là người bạn trai làm tổn thương cô ấy, làm cô ấy hoảng sợ đến mức gặp chuyện đáng tiếc trên xe lửa!” Giám đốc Hoàng cũng là người thông minh, tỉnh ngộ ra.

Đây là lần đầu tiên giám đốc Hoàng nhìn thấy Đỗ Hiểu Văn không khống chế được cảm xúc như thế.

Hoảng sợ đến mức gặp chuyện đáng tiếc trên xe lửa?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Nghị vội vàng giữ vai giám đốc Hoàng.

Anh đau lòng đến sắp điên rồi!

...

Trong xe taxi, Hiểu Văn vẫn khóc, tiếng khóc khàn khàn không kìm chế nổi. Vì sao ông trời lại đối xử với cô như thế? Cô đã chấp nhận cho hai người đó yêu nhau, chấp nhận vận mệnh không thể ở cạnh nhau, chỉ hi vọng giữ lại phần tốt đẹp nhất của mình ở trong ký ức của anh mà thôi. Nhưng sao ông trời còn ác như thế với cô?

Khóc thật lâu thật lâu, cô mới phát hiện sự khác thường, không, không phải ông trời đang ác với cô! Là có người, có người cố ý đối phó với cô! Tống Dư Vấn!

Không có tình yêu Tống Dư Vấn tôi vẫn có thể sống, nhưng nếu như ngay cả tôn nghiêm các người cũng không để cho tôi, tôi sẽ cho hai người kết cục thật đáng sợ!

Cô ta từng uy hiếp cô như thế! Cô ta làm cô biến mất trong im lặng, nhưng vài năm sau, cô lại đã trở lại, còn bị cô ta bắt gặp. Hiểu Văn rùng mình.

Hoàng phu nhân và Hạ Nghị cũng là cô ta dẫn đến, mọi chuyện ở trung tâm nghệ thuật và đêm nay đều do Tống Dư Vấn sắp đặt. Tống Dư Vấn muốn hủy diệt cô, hủy diệt cuộc sống của cô, hủy diệt vị trí tốt đẹp của cô trong lòng Hạ Nghị.

Tống Dư Vấn muốn cô biến mất lần nữa! Tống Dư Vấn mà cô quen rất thông minh, làm kẻ thù của cô ta thật đáng sợ!

Móng tay Hiểu Văn cắm sâu vào lòng bàn tay, ghim đến rướm máu. Trong ngực bật ra tức giận. Tống Dư Vấn thật quá đáng! Nếu cô ta thông minh sao có thể hoàn toàn quên một câu ngạn ngữ: Con thỏ nóng nãy, cũng sẽ cắn người!

31. Q.2 - Chương 8

“Đúng là đến Nghiễm Châu một mình?” Triệu Sĩ Thành đưa vợ chưa cưới đến sân bay.

Mới mấy ngày ngắn ngủn, Đỗ Hiểu Văn đã gầy đi nhiều, gương mặt trái xoan vốn xinh đẹp tuyệt trần lại lộ ra chiếc cằm gầy đáng thương.

“Vâng, muốn đến Nghiễm Châu bàn công chuyện.” Cô cúi đầu. Bởi vì, không dám nhìn thẳng vào hai mắt chính trực của chồng chưa cưới.

“Mặt em làm sao vậy?” Mày Triệu Sĩ Thành hình như cũng chau lại.

Hiện tại mới chú ý tới, trên mặt cô lại có vết cào màu đỏ. Mấy ngày nay, họ không rảnh gặp mặt, đã xảy ra nhiều chuyện trời long đất lở rồi.

Tất cả cũng đều là về cô. Ngay cả anh bình thường cũng không nghe mọi chuyện ngoài cửa sổ, nhưng quá khứ của cô cũng không khỏi khiến anh bắt đầu nghĩ một số chuyện. Nghe nói, có vị Hoàng phu nhân không chỉ đến trung tâm nghệ thuật nơi cô công tác làm loạn, khiến cô mất hết mặt mũi, thậm chí cả chức vị của cô cũng không buông tha, gây tác động rất lớn đến cuộc sống của cô. Chuyện rất ầm ĩ.

Ở trường cô thậm chí có người báo lên, gièm pha chuyện của cô ở Nghiễm Châu, rất nhiều đồng nghiệp biết được chân tướng thì khiếp sợ bắt đầu chỉ trích cô, phụ huynh có quan niệm đạo đức bắt đầu liên minh từ chối cô lên lớp, yêu cầu cô bỏ việc. Ngày hôm qua, hiệu trưởng tìm cô nói chuyện, để cô nghỉ vài ngày trước. Mà anh ở bên này, gần đây phòng khám có rất nhiều người nhà của bệnh nhân nhỏ cũng chạy đến chủ động nói cho anh việc này, đáng vẻ dường như cần phải vạch trần bộ mặt thật của cô.

Rõ ràng có người muốn bức cô chết. Ngay cả cha mẹ anh cũng vì nghe một số lời đồn đã gọi điện thoại cho anh.... Hôm nay, cuối cùng cũng có thời gian gặp mặt, anh nói mình nhận thấy hình như cô có tranh chấp với người khác.

Cô chỉ im lặng không nói. Anh đã hiểu, lại là kiệt tác của Hoàng phu nhân.

Im lặng đã lâu, Triệu Sĩ Thành vuốt tay cô, “Ra ngoài chơi cũng tốt! Vào đi, sắp đến thời gian cất cánh rồi!” Vốn nên đi cùng cô, nhưng trước đó cô không hề nhắc đến, hôm nay bỗng nói muốn đến Nghiễm Châu, thật tình chuyện phòng khám của anh rất bận, không thể nói bỏ là bỏ.

“Vâng.” Cô cắn cắn môi dưới, mở cửa xe ra.

“Hiếu Văn.” Triệu Sĩ Thành gọi tên cô.

“Xin lỗi về lời của mẹ anh, đừng đặt nó trong lòng.” Triệu Sĩ Thành nhìn cô, tính cách vợ chưa cưới nhu nhược, mấy ngày này, thật sự đã tạo áp lực cho cô rồi.

Đêm qua, cô đến nhà anh ăn cơm, mẹ anh ra mặt hỏi thẳng chân tướng sự việc là thế nào? Là có người đổ oan cho cô hay sự thật đúng như lời đồn... Má Triệu vẫn luôn có ấn tượng đẹp về cô, trong giọng điệu cũng dâng lên nghi ngờ. Thậm chí, giọng điệu tối qua ám chỉ hôn lễ của họ nên lùi lại chờ giải quyết chuyện trước mắt xong rồi nói sau.

“Vâng, em biết rồi.” Cô nhẹ gật đầu.

Đỗ Hiếu Văn nhìn về phía vị hôn phu, ngũ quan Triệu Sĩ Thành nghiêng về khỏe mạnh, mũi ày rậm mắt sâu, tuy không đẹp nhưng nhìn cũng biết là một người đàn ông chính trực. Cô không xứng với anh. Đặc biệt, cô đã thật bất nhã để lộ quá khứ của mình trước mặt mọi người.

“Xin lỗi.” Văn cúi đầu, cắn chặt môi, cô xin lỗi, “Nếu không chuyện hôn lễ, làm như mẹ anh nói tạm thời hủy đi ...”

“Không cần đâu, hôn lễ sẽ cử hành như dự định.” Anh sẽ không chỉ nghe lời người khác mà dễ dàng định tội cô.

Hơn nữa, mặc dù chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc trước quả thật cô đã từng nói với anh về quá khứ của cô. Mỗi người đều có sai lầm, mà anh, có thể cảm giác được cô rất sợ đoạn quá khứ kia. Cô làm nhiều việc vì mình, đã phải trả cái giá lớn, tổn thương cũng đủ nhiều, dưới tình cảnh như thế, sao anh có thể không ủng hộ cô, lại chà đạp lên cô giống những người đó? Anh khinh thường loại hành vi này.

Môi khẽ cong lên, cô gần như không nói thành lời.

“Cám ơn.”

Cám ơn anh đã tin cô. Anh là một người đàn ông tốt, thậm chí có tác phong còn hơn cả quân nhân CJoon, làm người càng thêm chính trực, bỏ lỡ mất anh, cô thật không biết, mình sao lại còn có may mắn như thế, đi tìm một thích hợp như thế.

Nhưng cô lại – có một suy nghĩ thật đáng sợ vẫn quán quanh đầu cô, đuổi cũng không đi. Đây gọi là tâm ma. Không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Hôm nay cô trở thành cái gai trong mắt mọi người, nhưng vì sao lại có ý nghĩ điên cuồng như thế trong đầu? Ý niệm này như một bóng ma vẫn dụ dỗ cô. Không thể, thật sự không thể!

Trái tim đập mạnh, cô đưa thẻ qua cửa kiểm tra, lên máy bay, lặng lẽ nhìn thế giới bình tĩnh bên ngoài, yên lặng cất cánh.

Cô muốn kết hôn, Sĩ Thành đối với cô tốt như vậy, cho nên, cô không thể có tư tưởng đáng sợ như thế, không thể có lỗi với anh. Nhưng mà, nếu Tống Dư Vấn có thể đối phó với cô như vậy? Vì sao cô còn khách khí thế, còn khiến đời mình vẫn còn lại một điều nuối tiếc?

Tiếc nuối đó, chỉ là... Có người lại gần đây, ngồi xuống cạnh ghế cô. Khi radio vang ra tiếng thông báo hành khách thắt dây an toàn chuẩn bị cất cánh, cô quay sang đang muốn chỉnh thì có người đã sớm hơn cô một bước, cẩn thận thắt dây an toàn cho cô.

“Hạ Nghị ...” Cô mở to mắt, cả người đều kinh ngạc.

Gương mặt điển trai kia cười nhẹ với cô. Tim cô đập như trống đánh. Cô vừa mới nghĩ đến anh, vừa mới do dự vì ý niệm điên cuồng trong đầu kia, anh lại bỗng xuất hiện.

“Sao anh lại?...”

“Bạn bè của anh rất nhiều, muốn biết tin em ngồi chuyến bay này cũng chẳng phải việc khó.” Anh nhún nhún vai, ra vẻ thoải mái mà nói.

Nghe giám đốc Hoàng nói, từ sau chuyện đó, không chỉ có xe lửa, ngay cả ô tô đường dài cô cũng không dám ngồi. Cho nên đoán cô sẽ lặng lẽ rời đi đâu phải việc khó.

“Anh...” Không phải cô hỏi việc này mà là vì sao anh lại đến Nghiễm Châu.

“Anh cũng đi công tác.” Thất dậy an toàn, anh cũng dựa vào ghế.

Dư Vấn đã ký hợp đồng thành công, làm cho cả Vấn Nghị từ trên xuống dưới làm việc phát điên lên, anh cũng thế.

Tập đoàn của Đồng phu nhân, giờ tất cả đều chuyển hướng về Nghiễm Châu, cho nên anh phải đến thăm nhà máy ở Nghiễm Châu.

“Anh...” Cho nên, là vừa khéo? Hay là ...

Tim đập rất mạnh.

“Sáng thứ hai, anh đến trung tâm giao dịch nhà đất với em, làm thủ tục sang tên cho giám đốc Hoàng nhé.” Anh nói ra phán đoán của cô, “Giám đốc Hoàng vẫn có ý với em, em đi một mình chỉ sợ sẽ vẫn dây dưa với ông ta, cho nên anh đi với em thì tốt hơn.”

Cho nên, là anh không yên lòng về cô nên đưa cô đi Nghiễm Châu? Cô chỉ nhìn anh, bởi vì vẫn rất khiếp sợ. Mà thần sắc của anh rất tự nhiên, trong mắt anh đã không còn sự coi thường ngày đó làm cô sợ hãi nữa.

“Hiếu Văn, xin lỗi.” Anh xin lỗi vì thái độ không kìm chế được của mình, còn có...

“Bảy năm trước, không thể thay đổi tình cảm của chúng ta vì kiêu ngạo, năm năm trước để em rời đi trong cảm xúc thất vọng như thế, làm tổn thương trái tim em.” Bảy năm trước, và năm năm trước, họ chia tay, dường như cũng có liên quan đến Hạ phu nhân.

Ngày đó, nghe xong chuyện giám đốc Hoàng nói, trái tim anh rất đau rất đau. Đều là do lỗi của anh, là anh không quản được nửa dưới của mình, là anh khiến cô không tin vào tình yêu của họ, mới khiến mọi chuyện sai nhịp, thậm chí khiến cô chịu tổn thương như thế.

Hiện tại, mỗi lần nhớ lại anh đều có cảm giác đau lòng đến nổi điên. Anh thật muốn giết cái tên súc sinh làm vấy bẩn sự tinh khiết của cô. Nhưng mà, anh hỏi mình, chuyện đi đến mức này còn có thể làm sao nữa? Hận mình không thể bảo vệ cô? Hận Hạ phu nhân ngay lúc đó không chịu tác thành? Nói gì nữa cũng chỉ là vô ích. Việc duy nhất anh có thể làm là cố gắng chăm sóc Hiếu Văn, bù lại thương tổn mình từng mang đến cho cô.

“Anh đi Nghiễm Châu với em, Tổng Dư Vấn đồng ý ư?” Hiếu Văn cúi mắt hỏi.

Không khí nhất thời đông cứng. Trên thực tế, anh căn bản không hỏi Hạ phu nhân. Dư Vấn vẫn nghĩ là anh đi công tác. Mấy ngày nay, anh bận cô cũng bận, hai người bận việc cho dù ở chung một mái nhà nhưng cơ hội gặp mặt cũng rất ít.

Được rồi, anh thừa nhận, thật ra là anh cố ý trốn Hạ phu nhân, sau khi biết chuyện của Hiếu Văn, trái tim anh quá đau thương, cả người đến nay vẫn chậm chạp, cho nên, đã tránh Hạ phu nhân và Thụy Thụy.

Nhưng chưa đợi anh nói, Hiếu Văn ngược mắt, bỗng dùng một loại ánh mắt kiên quyết, “Anh đừng nói, em không cần.” Tổng Dư Vấn có biết không cũng chẳng có ý nghĩa với cô.

Bởi vì, anh đã chọn ở bên cô thời khắc này, vượt qua giờ khắc gian nan nhất với cô, đó chính là sự sắp đặt của ông trời, an ủi tiếc nuối của cô.

“Thật ra, em sắp kết hôn.”

Môi Hạ Nghị cứng đờ, nhưng lại khôi phục lại rất nhanh.

“Thật ra, anh đã nghe nói.” Anh thừa nhận.

Khi gặp lại cô anh đã không nhận được hỏi thăm tình hình của cô với người khác, biết cô vẫn khỏe, có một vị hôn phu rất khá, trái tim anh tuy chua xót, nhưng quả thật cũng an tâm. Anh chúc phúc cho cô.

“Sau khi kết hôn rồi, anh ấy sẽ là bầu trời của em, thế giới của em sẽ chỉ có anh ấy, sẽ không có người khác nữa.” Cô yếu ớt nói.

Anh chưa chát gậy đầu. Anh biết, biết cô là người phụ nữ truyền thống cỡ nào, coi chồng như trời.

Cô hít một hơi, cố lấy dũng khí: “Cho nên, chúng ta hãy bỏ hết tất cả vướng mắc, coi hành trình đến Nghiêm Châu này là dấu chấm hết cho quá khứ muộn màng đó, được không?” Cô ngược mắt, vẫn bất động nhìn anh.

Đây chính là tâm ma của cô. Anh không ngờ, cô lại đưa ra yêu cầu như vậy, sưng sốt một chút, không lo lắng nhiều, Hạ Nghị gật đầu.

32. Q.2 - Chương 9

Hạ Nghị đi theo Đỗ Hiểu Văn đến trung tâm giao dịch nhà đất. Toàn bộ quá trình khá thuận lợi, nhìn họ đi thành đôi, giám đốc Hoàng nhếch môi tự đắc, cuối cùng, vẫn chẳng thể mở miệng, ảm đạm ký xuống rồi bỏ đi.

Sau đó họ đi dạo phố. Ba ngày này là thời gian Đỗ Hiểu Văn cảm thấy vui sướng nhất trong năm năm. Nghiêm Châu không có nơi nào đặc biệt, nhưng Hạ Nghị vẫn đi theo cô đến những danh lam thắng cảnh ở Nghiêm Châu, núi Bạch Vân, chùa Quang Hiếu, Hồ Môn, đường tưởng niệm Trung Sơn, cũng đều in lại dấu chân họ.

Tính cách của họ rất khác nhau, cô thích yên lặng anh thích náo nhiệt, những nơi này luôn khiến anh mất hứng, nhưng anh luôn dùng mười phần nhẫn nại bầu bạn với cô. Chỗ đông người, anh sẽ tự nhiên nắm lấy tay cô, dẫn cho đám đông có trật tự thế nào, cũng chẳng thể khiến họ rời tay. Cũng giống hệt như trước kia. Từ khi mặt trời mọc đến hoàng hôn, dấu chân hai người cũng đi qua, khiến cô cảm thấy hoảng hốt trong chốc lát, nghĩ đến đây đã là vĩnh hằng.

Anh cũng nghĩ như cô.

Đi dọc theo Châu Giang, họ ngồi cùng xe buýt, vì cô nói muốn ngồi, anh nhún vai chẳng dị nghị gì. Hai người ngồi ở ghế sau cùng của xe buýt, bầu không khí khó có thể nói nên lời. Xe buýt nghiêng ngả trên đường.

Hồi niệm ngọt ngào kia, cùng nhiều ngày nắm tay nhau là ấm áp như thế, Hiểu Văn giả bộ ngủ, lại không nhìn được mong muốn nhích lại gần anh trong lòng, an tâm dựa vào vai.

Thật ra, kỹ thuật giả vờ ngủ của cô chẳng ra sao, Hạ Nghị gặp biết bao cô gái, làm sao có thể qua mắt anh được? Nhưng anh vẫn cố áo khoác choàng lên người cô, không đẩy cô ra.

“Trước kia khi chúng mình cùng ngồi xe buýt, em cũng dựa vào vai anh thế này nhỉ.” Biết không qua mắt anh được, cô lựa chọn “tĩnh”, khép hờ hai mắt, thắm mở miệng.

“Ừ, khi đó tính em quá bảo thủ, muốn gần gũi anh, nhưng lại không dám thân mật với anh ở trước mặt người ngoài, chỉ có thể lựa chọn cách này.” Anh dựa vào ghế, cũng rơi vào hồi tưởng.

“Chuyện trước kia anh vẫn còn nhớ ư?” Cô khẽ ngược mắt, tựa cằm lên vai anh, cánh tay ôm eo anh.

Họ lúc này như chưa hề phân ly.

“Ừ, cũng nhớ kha khá.” Anh gật đầu.

Cô nở nụ cười, “Em cũng vậy, em còn nhớ trước kia anh thường bị em dựa vào, vừa hát Mặc Tiêu Diêu.”

Cô hát vài câu theo giai điệu: “Anh hùng chẳng kể xuất thân, chí khí trời cao đến đâu vẫn kiêu ngạo, nhưng một chữ duyên tình lại quá khó khăn, cả đời nghĩ không bền nhưng yêu sâu đậm đến tận trời cũng không nhìn thấy...”

Bảo anh có thể quên được em, để anh sầu bi cũng được, để anh hối hận cũng được, hận ông trời không cần em hiểu.

Để anh say cũng được, để anh sai cũng được, để mỗi ngày anh đều có thể thấy nụ cười của em...

Giai điệu xưa quen thuộc cũng ngân lên qua giọng mũi của anh.

Nhưng mới được một nữa, anh như nhớ đến chuyện gì, lập tức dừng lại cười gượng, “Ha ha, bây giờ ngẫm lại, bài hát này thật hay...”

“Anh lúc trước đã sớm đổi thành “Con trai hãy lắng nghe, đầu tiên là cầm tay, tôi và em hôn nhau ở chốn không người, bài hát hát ra tâm tình của tôi..!” Anh cười ha ha, cố ý hát lên thật cao.

Người đàn ông hát, gió xuân theo ký ức đi xa, hát lên tâm tình không dám nói.

“Đến đây đi, chúng ta xuống xe thôi!” Anh cười hì hì kéo cô xuống xe.

Anh không còn cách khác. Năm năm trước, anh có thể quyết tâm bắt Tống Dư Vãn bỏ đứa con, năm năm sau, làm sao anh có thể quyết tâm không cần Thụy Thụy chứ? Bằng tính cách âm hiểm của Hạ phu nhân, nếu anh yêu cầu ly hôn, anh chỉ sợ từ nay về sau ngay cả gặp Thụy Thụy cũng rất khó.

Buổi tối, hai người chậm bước trên cát đảo Châu Giang. Trên quảng trường dựng buồm giống như lưới đánh cá thu vào, dưới ánh đèn lập lòe là ý cảnh “Bài hát đánh cá chiều muộn”. Ngày mai, họ sẽ trở về, trở lại trong hiện thực, cũng quay lại cuộc sống.

Khi ở trong nhà ăn, cô uống hơi nhiều, lúc cô về phòng bước đi cũng không vững vàng.

“Anh Nghị, em rất hối hận.” Khi đỡ cô lên giường, đang muốn rời đi, tay anh bị giữ lại.

Khóe mắt cô chảy ra nước mắt. Lệ này là đau lòng chân thật. Ba ngày, thật sự quá mức ngăn ngủi. Anh dừng bước nhìn cô.

“Em hối hận lắm, lúc trước tại sao không thể dừng cảm hơn, bắt mình thoải mái hơn, nhưng kết quả lại phát hiện, tất cả mọi thứ chỉ dùng để chứng minh, mình không bỏ được, mình rất hối hận mà thôi.” Những lời này, nếu không uống say, cô không thể nói ra miệng bởi vì chẳng còn mặt mũi nào.

“Vì sao, rõ ràng cảm nhận được chân tình của anh lại không thể dừng cảm hơn, cố gắng thích ứng với bước đi của anh?” Cô hối hận thật lòng.

Hạ Nghị nói không nên lời.

“Nếu năm đó em không đòi chia tay, có phải hiện tại chúng mình đã sớm kết hôn và có một đứa con gái đáng yêu như Thụy Thụy rồi không?” Hai mắt cô rừng rưng hỏi.

Đúng. Anh trả lời trong lòng. Đó vốn chính là kết hoạch của anh, chỉ cần cô tốt nghiệp xong anh sẽ đón cô qua cửa.

“Nếu như năm đó em không biến mất, dừng cảm đối mặt với Tống Dư Vãn cùng anh, bây giờ có phải chúng ta vẫn ở bên nhau không?” Cô lại hỏi.

Cuối cùng anh thông thả gật đầu. Khi đó, phương pháp giải quyết của anh là, dù cho Dư Vãn có để lại Hạ Thụy Thụy hay không, anh cũng kiên quyết ở bên cô.

“Đủ rồi, như vậy là đủ rồi.” Nói lời trong lòng ra đến đây, chiếm được đáp án mình muốn, thật sự đủ rồi.

Là cô đã tự tay hủy đi tình yêu của họ, một tình yêu đẹp đến thế, từ đó về sau chẳng thể nào vui vẻ được nữa.

“Anh Nghị, nhiều năm như vậy, anh có yêu Tống Dư Vãn không?” Hít một hơi, cô hỏi.

Hạ Nghị ngẩn ngẩn cả người. Anh yêu Tống Dư Vãn không? Hai người cùng nhau kề vai sát cánh, lúc cô quản anh cảm thấy thật phiền, hận không thể nhanh giãy bỏ. Khi cô mặc kệ anh, lại cảm thấy thật khó chịu, luôn muốn làm chuyện xấu hấp dẫn chú ý của cô, khiêu khích cô không vui mới cảm thấy thoải mái.

Đây là yêu sao? Không phải, cùng lắm chỉ là thói quen thôi. Anh lắc đầu. Tình yêu của anh đã mất đi trên người Đỗ Hiểu Vãn, người khác không thể chạm đến tình yêu của anh được nữa.

Quả nhiên, Đỗ Hiểu Vãn cười châm biếm. Cô nghiêng người, chỉ dịu dàng vuốt ve mặt anh, đồng thời in lên nụ hôn mềm mại.

Hạ Nghị quyết tâm xoay người muốn trốn, nhưng trong mắt cô lại chứa tình cảm làm đau lòng người.

“Em rất tiếc, đó là tiếc nuối...” Vừa nói vừa chảy nước mắt, cô cởi nút áo của mình ra.

“Hiểu Văn, anh nên trở về phòng!” Anh biết cô muốn làm gì, lập tức muốn lui.

Bởi vì trong lòng anh, thật ra cũng chất tiếc nuối như thế.

“Em không muốn tranh giành với Tống Dư Vãn, nhưng mà, ít nhất hãy cho em một đêm cùng anh, một đêm đẹp nhất trong hồi ức..”

Những lời này, đâm nát trái tim anh. Không thể kìm nén được, anh hôn cô mãnh liệt. Từng mảnh quần áo rơi xuống đất... có cô cởi giúp anh, có anh kéo giúp cô... Lý trí gãy dựa trong đau khổ, trong điên cuồng, hoàn toàn đắm chìm.

...

“Hắt xì”

Hơn hai giờ đêm, Tống Dư Vãn hắt xì trước bàn học.

Xoa xoa gáy mỗi một, cô tiếp tục chiến đấu với một chồng văn kiện cao trên bàn. Ở giường lớn phía sau, Thụy Thụy dụi mắt buồn ngủ ngồi dậy, mơ hồ nhìn nhìn xung quanh.

“Mẹ, mẹ còn chưa ngủ à!”

Tập trung tinh thần trước bàn học, vừa tổ chức thông tin trong đầu vừa đọc tư liệu vừa gõ bàn phím, cô vội vàng quay đầu.

“Thụy Thụy, là mẹ đánh thức con à?” Cô lộ ra vẻ mặt hối lỗi.

Thụy Thụy không ngủ, nó xoa eo.

“Mẹ, không phải mẹ bị cảm à? Sao lại dậy rồi?” Nó rất tức giận, “Mẹ, mẹ đúng là cuồng công việc!”

Cô vội vàng cất văn kiện, đóng laptop lại.

“Thụy Thụy, gần đây hơi nhiều việc, mọi người cũng bận lắm, mẹ không thể nhàn hạ một mình đâu?” Cô cười yếu ớt dỗ con gái.

Mấy ngày này, tất cả mọi người trong công ty đều làm việc như điên, mà Hạ Nghị lại đến Nghiễm Châu, cô chăm sóc Thụy Thụy, cho nên phải nhân lúc con gái đi ngủ, mới có thể xử lý công việc đọng lại.

“Nhưng mà, mẹ sốt mà, không muốn sống nữa à?” Thụy Thụy như là bà quản gia.

Cô bước đến bên giường, cầm lấy bàn tay con gái, để con chạm vào trán mình, “Mẹ không sốt, không phải sao?”

Ngủ cùng con một giấc, cô khá hơn nhiều rồi.

“Đây mà không sốt?” Thụy Thụy hậm hực. Tuy không nóng như lúc trước, nhưng rõ ràng mẹ còn sốt mà!

“Mẹ uống thuốc tiếp tục trở về ngủ, được rồi chứ?” Con bé đúng là quỷ.

“Vâng, được!” Thụy Thụy gật đầu rồi ra lệnh, “Mẹ, nằm xuống!”

Cô xốc chân lên, ngoan ngoãn nằm xuống. Ánh đèn trên bàn trà lại tối xuống.

Thụy Thụy vừa lòng. Trong chốc lát, cô nghe được hơi thở ổn định của con gái.

Ánh đèn bàn lại sáng lên. Cô khẽ đi đến bàn học tiếp tục bật laptop, trong lúc chờ khởi động máy, cô nhìn lướt qua lịch trên bàn học, ở ô tô đỏ kia đã qua mất hai ngày. Có lẽ do bận quá, có lẽ là do tháng này uống thuốc tránh thai hai lần, hại người quá mức nên kỳ kinh của cô đã chậm mất hai ngày.

Day trán có chút nhức, miễn cưỡng lên tinh thần, cô lại bắt đầu làm việc.

33. Q.2 - Chương 10

Mấy ngày nay, không khí lạnh đột kích, cảm sốt cũng đến rào rào.

“Hắt xì”

Triệu Sĩ Thành lấy khăn tay che mũi, lại hắt xì một cái. Trong phòng truyền dịch, dựa lưng vào ghế... “Hắt xì” Có người cũng hắt xì.

Anh dựa vào ghế, híp mắt lại, vì hai má hơi hồng, có chút nóng. Cô cũng thế, mệt mỏi day trán, cả người mê man. Khiến cô có cảm giác hồ đồ, đó là kết quả xét nghiệm cảm trong tay kia.

“Tiểu thư, tôi rút kim giúp cô.” Y tá vừa đi đến, thấy bình dịch không tốt, bước đến trước mặt cô.

“Cám ơn.” Cô vươn tay ra.

Động tác rút kim của y tá rất nhanh, cô dùng miếng bông gòn kim, cầm lấy túi da, lại xoa trán rồi vội mở bình. Cô bận nhiều việc muốn chết, giờ lại sắp đến giờ đón Thụy Thụy.

Y tá cũng đến phía sau rút kim giúp Triệu Sĩ Thành.

Anh vừa mới đi vài bước, chợt nghe thấy, “Tổng Dư Vấn, vị nào là Tổng Dư Vấn?” Cô y tá hắng giọng gọi. Tổng Dư Vấn? Tên này rất quen.

“Có chuyện gì không?” Anh nhớ tới ai đó, chủ nhân của tên này quen vợ chưa cưới của anh.

“Anh là chồng cô ấy? Thuốc và kết quả xét nghiệm của cô ấy ở đây!” Thấy có người phản ứng, cô y tá bận rộn bất chấp mọi thứ đưa giấy xét nghiệm vào tay anh.

“Tôi không phải...” Không kiên nhẫn nghe anh giải thích, y tá đã bận rộn tránh ra.

Cái này, xong rồi! Làm sao bây giờ? Việc cấp bách, bản năng nghề nghiệp làm cho anh xem qua thuốc một chút, xem có quan trọng không. Là một ít vitamin, thuốc bổ thai, còn có vài thuốc bổ khác và giấy xét nghiệm.

Anh nhìn một chút, đường máu và sắc tố vô cùng thấp, trách không được bác sĩ lại kê nhiều vitamin như thế. Còn có kết quả xét nghiệm cuối cùng là... A!

“Bác sĩ Triệu.” Có người gọi anh.

Anh ngẩng đầu, một phụ nữ vô cùng xinh đẹp đoan trang đã đứng trước mặt anh. Anh không nhận ra nhưng hiển nhiên là đối phương quen anh.

“Bác sĩ Triệu, y tá nói trên tay anh cầm đồ của tôi.” Tổng Dư Vấn mỉm cười mở miệng.

Vừa rồi khi đi ra ngoài cửa, cô liền nhận ra mình quên đồ, quay đầu hỏi mới biết được có người bị hiểu lầm là chồng cô, vì thế thuận tay giữ đồ của cô.

Thấy vẻ mặt anh dường như có chút mờ mịt về cô, Dư Vấn lập tức lại mở miệng giới thiệu bản thân, “Tôi là Tổng Dư Vấn.”

Triệu Sĩ Thành không nhớ rõ dung mạo của cô, cho nên, vừa nghe thấy tên cô, anh nhất thời cảm thấy khá xấu hổ. Giống như hồi bé bị đứa bạn lôi lên cây hái trộm quả, kết quả kẻ trộm chạy mất, anh lại xấu hổ bị người trông coi bắt được tại trận. Không phải anh cố ý giữ đồ của cô.

“Tổng tiểu thư, trả lại cho cô.” Bởi vì rất xấu hổ, vốn còn chỉ điểm đỏ mặt, lúc này hơi nóng đã lan cả đến lỗ tai.

Đặc biệt, vừa rồi anh không nên xem đơn xét nghiệm của người khác, không ngờ lại là cô...

Riêng tư bị nhìn trộm, cô lại không lộ vẻ kích động, không có hứng bắt nạt người thành thật, chỉ bình tĩnh cho đơn xét nghiệm vào túi, cầm thuốc vào tay.

“Bác sĩ Triệu, anh cũng bị cảm à?” Dư Văn biết cách xem sắc mặt, lập tức chuyển đề tài.

Thấy mặt anh đỏ hồng, tình hình còn xấu hơn cả cô.

“Vâng.” Anh thăm thử dài nhẹ nhõm một hơi, may mà Tổng tiểu thư không giống cụ bà khí thế ép người trước kia, không chỉ hỏi này hỏi nọ, còn nói muốn đưa anh đến đồn cảnh sát, làm hại anh mất mặt đến muốn chết.

“Tôi tưởng là bác sĩ Triệu anh cũng không hay dùng thuốc kháng sinh.” Mày cô chau lại.

Chủ nghĩa đàn ông, nói một đằng làm một nẻo ha! Mỗi lần Thụy Thụy đi khám, anh luôn nhắc đi nhắc lại không được lạm dụng kháng sinh cho trẻ nhỏ, liền không lưu tình phê bình cô vài bận.

“Tôi bị cảm quá nặng, nếu không khỏe nhanh sẽ lây bệnh cho bọn trẻ.” Anh nhíu mày, nghiêm túc giải thích.

Ai cũng hâm mộ bác sĩ có địa vị xã hội cao, thu nhập tốt, nhưng thật ra chất lượng cuộc sống của bác sĩ không được như ý lắm. Chẳng hạn như anh, từ nhỏ đến lớn, có bệnh anh cũng chỉ chịu đựng, lớn lên thì khỏe mạnh hơn. Sau khi làm bác sĩ, ngược lại có cảm hay sốt, không còn cách khác phải dùng thuốc mạnh ỉnh trước, rồi dần dần hệ thống miễn dịch cũng kém đi nhiều.

Anh nghiêm trang giải thích như học sinh tiểu học trả lời giáo viên như thế làm Dư Văn cảm thấy buồn cười. Tâm tình u buồn vừa rồi giảm đi đôi chút vì đơn xét nghiệm kia.

Hiện tại, lại nghiêm túc xem xét bác sĩ Triệu, hôm nay anh lại mặc áo trắng quần âu, thật là người ta có cảm giác bảo thủ! Làm bác sĩ đúng là đáng thương, không có thời gian giải trí, cũng không có thời gian ỉnh, làm lãng phí cả đáng người và dung mạo này!

“Tổng tiểu thư, số điện thoại của cô là bao nhiêu?” Triệu Sĩ Thành hỏi.

Anh muốn mời cô ăn cơm, nhưng mà, hoàn cảnh hôm nay của họ không thích hợp để dùng cơm.

Suy nghĩ một chút, “Cầm giúp tôi.” Dư Văn giao đồ vào tay anh, sau đó lấy di động trong túi ra.

Nhìn ngoài túi thuốc trong tay còn có một nửa chiếc bánh nếp lạnh, Triệu Sĩ Thành cay mồm. Đây là đồ ăn sáng của cô ư? Giờ đã là bốn giờ chiều rồi. Chẳng trách ở giấy xét nghiệm đường huyết thấp như thế. Anh không thích người không có trách nhiệm với sức khỏe của bản thân, bây giờ cô là người đặc biệt, thật vô trách nhiệm!

“Số của anh là bao nhiêu?” Cô hỏi.

Triệu Sĩ Thành nói ra số riêng của mình. Cô mở di động, sau đó ấn dãy số của anh, di động trong túi vang một tiếng, cô ngắt máy, họ giờ đã có cách liên lạc với nhau, không tính là người lạ nữa. Nhưng cô biết mình sẽ không chủ động tiếp cận anh giống trước kia. Bởi anh là vị hôn phu của Đỗ Hiểu Văn, cô sẽ tránh cho phiền toái xảy ra.

“Lần gặp mặt tiếp theo cô hãy nói tên mình nhé.” Anh cảm thấy xấu hổ, thẳng thắn nói, “Tôi có thể không nhớ ra cô.”

Dư Văn cảm thấy bất ngờ, “Bác sĩ Triệu, thì ra anh mắc chứng mù mặt!”

Chẳng trách chẳng trách, cô đã sớm hoài nghi khả năng này!

“Vâng, ba tôi mắc, tôi di truyền từ ông!” Dù là sinh đôi, anh cả anh lại không bị như thế.

“Vậy anh nhận ra người quen bằng cách nào?” Dư Văn cảm thấy có chút hứng thú.

Bị lạc trong gương mặt nhiều người, có cảm thấy sợ không? Khác với anh, trí nhớ của cô rất tốt, thỉnh thoảng người qua đường lướt qua cũng có thể nhớ kỹ gương mặt.

“Bằng cảm giác và kiểu tóc.” Thật ra, anh cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, đối với người quen, chẳng hạn như người trong nhà, anh cũng nhớ được.

“Vậy nếu thay đổi kiểu tóc thì sao?” Dư Văn nói ra trọng điểm.

Triệu Sĩ Thành thấy khó khăn. Nói thật ra, nếu Hiểu Văn thay đổi kiểu tóc, anh không tin có thể lập tức nhận ra cô. Cho nên mới nói, anh hận không thể gắn lên ngực mỗi người một tấm biển tên.

Dư Vấn nở nụ cười, “Bác sĩ Triệu, anh thử nhận qua mắt của mọi người đi.”

Nhận qua mắt của mọi người? Anh và Hiểu Văn khi mới quen, anh quả thật chỉ nhìn vào mắt cô, mắt của Hiểu Văn không trang điểm, dịu dàng điềm tĩnh, mang theo ưu thương thâm nhiên.

“Ví dụ như, màu mắt của tôi rất hiếm, là màu hổ phách đấy.” Rất ít người có màu mắt như cô, ngay cả Thụy Thụy của cô cũng không di truyền màu mắt xinh đẹp này.

Triệu Sĩ Thành nghe vậy, nhìn về phía mắt cô. Long mi đậm mà cong, uốn trên một đôi mắt vô cùng đẹp, rất có thần, ngập tràn kiên nghị và kiêu ngạo. Triệu Sĩ Thành run sợ một chút.

“Vâng, nếu rảnh thì liên lạc, giờ tôi muốn đi đón Hiểu Văn.” Anh cười nhẹ, khôi phục dáng vẻ như thường.

Mặc dù sốt nhẹ, nhưng không thể đến Nghiễm Châu với Hiểu Văn, anh đã đáng trách rồi, hiện tại nếu thân thể thoải mái sẽ chắc chắn đến sân bay đón cô ấy.

“Được, tạm biệt.” Dư Vấn thẳng thắn, vẫy vẫy tay nói lời từ biệt.

34. Q.2 - Chương 11

Đến tối Hạ Nghị mới về nhà. Khi mở cửa, lần đầu tiên lại có cảm giác e sợ gia đình, anh chột dạ.

Nghe tiếng mở khóa, Thụy Thụy buông điều khiển tivi, lao đến như chú cún con, “Ba, cuối cùng ba đi công tác về!”

Anh ngồi xuống ôm lấy Thụy Thụy, Thụy Thụy ôm chân anh lắc không ngừng, “Ba, có mua quà cho Thụy Thụy không?”

“Ừ, có.” Anh gật đầu.

“Đã về rồi à?” Dư Vấn đi ra khỏi phòng gạt đầu với anh,

“Ừ.” Không hiểu sao anh cảm thấy rất căng thẳng rất áp bức.

“Tắm rửa xong thì đi ăn cơm, cơm tối vẫn để phần anh đấy.” Nét mặt cô vẫn thản nhiên như thế.

Chẳng hiểu sao anh cảm thấy như cô đã gầy đi một chút.

“Sức khỏe em không tốt à?” Anh chủ động hỏi, dáng vẻ cô đứng như bị say vậy.

“Ba, ba ra ngoài mấy ngày, mẹ bệnh thảm lắm, không phải sốt thì bị cảm, hôm nay còn phải đi truyền nước, rất đáng thương đó!” Thụy Thụy cướp tiếng trả lời, nói rất khoa trương, hận không thể để ba biết mẹ nhớ ba nhiều lắm đấy!

“Hạ phu nhân... Em không sao chứ?” Anh cười gượng lại hỏi.

Thật sự bị bệnh ư? Cô vợ khỏe như siêu nhân của anh lại bị bệnh.

“Không có việc gì, giờ đang bị dịch mà.” Quả nhiên, cô nhẹ nhàng băng quơ.

Suy nghĩ một chút, “Lát nữa em đến phòng anh, em có chuyện muốn bàn với anh.” Về kết quả kiểm tra sức khỏe của cô, tuy cảm thấy việc có nói cho anh hay không không quan trọng, việc này cô có thể giải quyết một mình, nhưng chuyện giữa hai vợ chồng, nếu cô lén quyết định sợ về sau biết được anh sẽ giận.

Anh vừa về nhà đã bàn chuyện công ty với anh? Quả nhiên là nữ vương mà! Nhưng không sao, mấy ngày nay ở Nghiễm Châu, anh đã làm gọn hết công việc rồi.

“Thụy Thụy, con xuống trước đi, trên người ba bẩn đó.” Tay cô vươn ra muốn bế con gái.

Bắn, chữ này khiến anh hết hồn.

“Hạ phu nhân, sao trên người anh lại ô uế chứ?” Anh cố ý nhíu mày, muốn cười một tiếng cho qua.

Dư Vấn nhìn anh một cái, cảm thấy anh kỳ kỳ quái quái. Quen anh hơn mười năm, lần đầu tiên thấy anh chột dạ như vậy.

“Con muốn quà, con muốn ba bế!” Thụy Thụy ôm cổ anh, vui sướng nhảy cẫng lên.

Sự chú ý của Dư Vấn bị hấp dẫn, cô ôm Thụy Thụy ngăn không cho Thụy Thụy quẩn lấy anh.

“Ba con mới về từ bên ngoài, trên người có rất nhiều vi khuẩn, chờ ba tắm thay đồ xong sẽ bế con nhé!”

Thì cô ra cô ám chỉ việc này. Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng vào phòng. Cởi quần áo, ném xuống đất theo thói quen, anh bước vào phòng tắm.

Nước lạnh phun ào ào xuống đầu, anh lau qua mặt.

Chết tiệt, anh lại hối hận! Sáng nay, một khắc tỉnh lại trên giường anh đã hối hận.

Hành trình đến Nghiễm Châu, anh vốn căn bản không ngờ sẽ phát triển thành như vậy! Tận tình triền miên, say mùi hương dịu dàng, tiệc nuối cuối cùng cũng viên mãn.

Có điều, khoái cảm thân thể chỉ ngán ngủ, lưu lại muôn vàn suy nghĩ phức tạp chẳng rõ trong lòng, chẳng đuổi đi được. Rõ ràng đã chuẩn bị làm ông chồng tốt, ý chí của anh lại quá yếu ớt, khiến sự tình trở nên quá phức tạp.

Điều này làm cho anh thật sự rất muốn xoay người bỏ chạy theo bản năng. Đây là điều xấu xa của đàn ông.

Song đó là Hiểu Văn, là người con gái khiến anh yêu đến đau lòng. Chia tay với Hiểu Văn ở sân bay, trở mắt nhìn cô bị chồng chưa cưới đưa đi, chuyện đến bước này, thật sự từ nay về sau hai người trời nam đất bắc, coi như chưa từng xảy ra gì cả ư?

Cuối cùng cô chỉ nhìn vào mắt của anh, khiến tim anh thất lại.

Nhưng nháy mắt vào cửa kia, khi Hạ phu nhân nhìn đến mắt anh lại thấy lo sợ. Anh hình như sắp bắt đầu trả giá vì mình nhất thời tình trùng nhập nào.

“Ba tắm xong rồi.” Xác định đã cọ rửa sạch sẽ mùi của Hiểu Văn trên người, mặc quần áo vào rồi bước ra phòng tắm, anh lập tức tìm con gái.

Thụy Thụy đang ăn kem, loại mini rất đáng yêu..

“Này, Hạ phu nhân, em không quản con à?” Anh ngồi xuống sofa, cách vị trí của cô khá xa.

“Anh thử quản xem.” Cô lườm anh một cái.

Thụy Thụy trưởng thành sớm hù chết người, bướng bỉnh khiến người ta muốn điên mất, hoàn toàn là hợp thể tính cách của cô và anh.

Cô hết cách với con gái, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là đáp ứng các yêu cầu của con.

“Ba!” Con gái nhảy vào trong lòng anh.

“Ừ?” Anh bây giờ sạch rồi, có thể ôm con gái chứ.

“Quà đâu ba!” Con gái đưa tay qua anh.

“Có đây!” Anh bế con gái đứng dậy, lấy túi từ vali ra.

Bên trong có bộ siêu điều khiển xe.

“Woah!” Thụy Thụy vui sướng mà nhảy cẫng lên.

Lập tức, nó nhảy khỏi lòng Hạ Nghị, ngay cả ba cũng không cần, ngồi xuống vui vẻ bắt đầu nghịch món đồ chơi mới của nó.

“Hạ phu nhân.”

“Vâng?” Cô ngước mắt, không hiểu vì sao anh bỗng gọi cô.

“Đây tặng cho em!” Anh ra vẻ tự nhiên, đưa một chiếc hộp hình chữ nhật lại.

Cô hiểu ý nhận lấy. Mở ra vừa đã thấy một chiếc ví da.

Ở trong sân bay Nghiêm Châu, cô đã nhìn thấy chiếc túi da này. Lúc ấy muốn mua, nhưng vì muộn giờ chỉ có thể bỏ qua. Không ngờ, anh lại mua đúng chiếc này.

Đây không làm cô bất ngờ, cô bất ngờ chỉ là, đã hơn năm năm anh không tặng quà cho cô rồi. Hôm nay có bao sao?

“Cám ơn, em rất thích.” Không bộc lộ ra vẻ bất ngờ, cô bình tĩnh đóng hộp lại.

Cô thật sự thích ư? Sao chẳng có chút biểu hiện nào thế? Có chút thất vọng, nhưng anh cũng không nói thêm gì nữa.

“Anh đi ăn cơm, em đi giặt quần áo.” Cô đứng dậy.

Này, anh đã ăn ở máy bay rồi! Anh muốn nói thêm vài câu với cô mà! Muốn kháng nghị, song lời nói lại nghẹn ở cổ.

Mở cửa phòng của anh, Dư Vấn vội vàng đi vào, bởi vì gương mặt nóng rần lên. Vợ chồng nhiều năm, sao lại có những thứ vẫn vậy này chứ? Trong phòng tắm, cô phân loại quần áo giúp anh, một số cho vào máy giặt, một số mở vòi nước chuẩn bị giặt. Bên cạnh quần áo là đồ lót, vì suy nghĩ cho sức khỏe cơ thể, cô chưa bao giờ ném đồ lót của anh vào máy giặt cho dù quan hệ của họ có kém đến đâu.

Khi chuẩn bị ngâm áo của anh vào nước, động tác của cô ngừng lại. Bởi vì trên áo của anh có dính một sợi tóc dài, tóc đen thẳng tắp dịu dàng. Dư Vấn cầm sợi tóc dài kia lên, híp mắt lại.

...

Chín giờ tối, con gái đang ngủ, cô lại đẩy cửa phòng anh ra lần nữa.

“Có chuyện gì muốn nói với anh mà nghiêm túc như thế?” Anh ra vẻ cười hì hì.

Không phải chứ, đã một thời gian Hạ phu nhân không tìm người theo dõi anh rồi. Không phải là phát hiện ra chứ! Hạ Nghị, mày bình tĩnh đi!

“Không đâu chỉ là công chuyện thôi, ngày mai chúng ta sẽ bàn sau.” Nét mặt cô thật nhạt.

“Vây...” Anh lại muốn tiếp tục lộ ra nụ cười gian.

“Em muốn anh.” Nhưng lại bị cô cắt ngang.

Anh ngây dại vì cô đột nhiên thổ lộ. Chợt, không biết làm sao, cô đã ngồi xuống bên giường anh, gương mặt luôn bình tĩnh thản nhiên lộ ra nụ cười thật dịu dàng khiến trái tim anh đập mạnh vài nhịp.

“Anh có muốn em không?” Nụ cười của cô rất đẹp, vẻ đẹp chưa từng có.

Hạ Nghị nhìn đến ngây người. Quen cô hơn mười năm, đây là lần đầu tiên cô lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu của phụ nữ. Thì ra, Hạ phu nhân không phải chỉ có một mặt lạnh lùng? Cô cũng biết làm nũng? Làm sao có thể!

“Hạ, Hạ phu nhân...” Ngay cả người nhiều năm tình trường như anh cũng sẽ hoảng hốt.

Đặc biệt, nút áo anh đã bị cởi ra, cô nhẹ nhàng lướt theo xương quai xanh của anh. Hạ Nghị cảm thấy tim đập lên tận cổ. Cả người lập tức chột dạ lại...

Cô từ từ di chuyển xuống, môi chạm trên người anh. Nhiệt độ cơ thể cô rất cao, độ ẩm của môi cũng rất lớn.

Cả người anh cũng bắt đầu nóng lên theo. Tay cô còn làm bừa không ngừng trước ngực anh. Tất cả nút áo của anh bị cởi ra. Cô bất động, mắt dừng trước ngực anh thật lâu.

Anh bị nhìn có chút mất tự nhiên, “Khụ, Hạ phu nhân, em muốn gì?” Anh bắt lấy tay cô trên đùi.

May mà anh đã kiểm tra qua, Hiểu Văn nhu mì, sẽ không cào loạn trên người anh như mèo hoang, lại càng không bảo thủ đến mức chẳng biết cái gì gọi là ô mai.

“Không, hôm nay sức khỏe em không tiện.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Có tháng? Anh đoán không sai thì là ngày này. Hiểu nhưng nếu cô cũng không tiện, vì sao còn ra sức khiêu khích anh như thế?

“Nhưng em có thể dùng khác cách lấy lòng anh!” Cô lại cười nhạt.

Cách khác??? Anh đang muốn nói gì đó, đã quá trễ, ngón tay nhỏ nhắn trên choker của cô đã rời xuống dưới, lớn mật chạm vào trung tâm dự vọng lửa nóng của anh.

Anh phun một hơi lạnh vì động tác của Hạ phu nhân. Mười ngón tay đưa đến miệng, không ngừng nháy múa linh hoạt. Hạ phu nhân, đây là học ở đâu?...

Hạ Nghi ngậm một tiếng, một trận tê dại sáng khoái đã lan đến sống lưng... Bàn tay cô cũng đã “giao nộp” thủy triều ẩm áp cho anh.

“Ngủ đi, em về phòng.” Cô đứng dậy, thần sắc đã khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Hạ Nghi cảm thấy mắt mặt lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Muốn ở lại không...” Câu nói của anh còn chưa hết cô cũng đã không quay đầu rời phòng.

Ặc. Cứ như vậy? Cũng chẳng nhiều lời một câu? Lúc lạnh lúc nóng, anh bị cô làm điên mất rồi!

Cô đi ra phòng rất nhanh, vài bước cuối cùng, như là chạy vậy. Chạy đến toilet, cô khóa cửa vào.

Dưới ánh sáng cô mở lòng bàn tay mình ra, nhìn cẩn thận, chất lỏng màu trắng kia không nhiều lắm, rất trong, không hề dính. Đây đã chứng minh sự thật, anh đã tìm phụ nữ ở Nghiễm Châu!

Dư Vấn muốn cười, nhưng nhìn mình trong gương, sắc mặt trầm lại đáng sợ.

35. Q.2 - Chương 12

Trước khi không có căn cứ chính xác, dựa vào chất dịch chỉ là một phán đoán chủ quan. Dư Vấn nói ỉn, duy trì thái độ bình tĩnh, tiếp tục dùng mắt, dụng tâm quan sát, không được kết tội oan cho ai. Cho nên, tâm tình lắng đọng xuống, cô không chất vấn, không điên cuồng gào thét.

Tính cô không thể như thế. Hơn nữa, rất nhiều năm trước, cô đã không xúc động như vậy.

Cô vẫn đi làm, nghiêm túc tận tâm công tác, vẫn tan làm theo giờ cũ, đi đón con gái bảo bối đến các lớp học thêm. Cuộc sống của cô vẫn bận như thế, bình tĩnh, không nhìn ra nửa điểm khác so với quá khứ. Mà Hạ Nghi cũng bận nhiều việc, vội vã vẽ bản thiết kế, vội vã quay chụp, vội vã giải quyết chuyện hỗn tạp.

Với công việc anh càng chăm hơn trước kia, càng cần cù và thật thà, giống như đó có thể bù lại sai lầm của anh. Anh thật sự cũng rất bình thường, vừa nhìn không có gì khác thường cả, nhưng Dư Vấn phát hiện số lần anh ngăn người, gọi điện cũng nhiều hơn.

“Tình Toàn, lại có chuyện gì à?” Khi anh trốn ra ban công gọi điện thoại, cô đứng lúc bước ra từ chỗ trà nước, vì thế bê chén hồng trà kia, cô dựa trên tường lặng lẽ nghe.

“Em muốn hẹn tôi?” Anh cười cười, giữ lịch sự, “Làm sao bây giờ, gần đây tôi bận nhiều việc, không rảnh hẹn em rồi.”

Là con hồ ly kia, cô đã sớm phát hiện, không phải lần đầu tiên.

“Để tôi nhường quảng cáo cho em à? Thẳng thắn đến thế ư.” Thẳng thắn của đối phương, làm cho anh cũng nở nụ cười, “Vì sao tôi phải chịu trách nhiệm với em? Tôi cũng không phải tình nhân của em.” Chân chính

có quan hệ với anh, một lần lên giường kia chỉ im lặng, chưa từng chủ động đến quấy rầy anh, cũng càng không bắt anh chịu trách nhiệm, Tình Toàn cô sao giờ lại thế?

Chịu trách nhiệm? Hừ. Dư Vấn cắn môi.

“Em có ảnh trên giường của chúng ta? Chụp lúc nào thế?” Anh thu nụ cười.

Lại tự động chụp, đúng là bài cũ. Dư Vấn cầm chén, uống một ngụm hồng trà, hồng trà thản nhiên bay bay như sương mù, chiếu lên gương mặt lạnh đậm của cô. Không biết bên kia đã nói gì đó.

“Em có chắc nếu tôi không cho em quảng cáo lần này em sẽ gửi ảnh kia cho vợ tôi?” Anh lại cười nhạt, nhưng lần này không hề thoải mái nữa, khá lạnh lùng.

Cô không biết Tình Toàn thông minh hay là không thông minh, lại muốn uy hiếp anh ở nơi không có lợi cho cô ta? Cô đã nhận, thấy cô không có phản ứng gì, Tình Toàn nghĩ Tổng Dư Vấn cô yếu đuối à?

“Tình Toàn, em chắc chắn muốn chơi với tôi chứ? Muốn làm to chuyện ư?” Anh nén giọng, trầm nặng nề, để người ta có thể nghe thấy mà rét run.

Bạn bè anh quen có đủ hạng người, để họ chó cắn chó đi. Cô không hứng thú nghe xong, cất chén trà, dịch người khỏi bức tường.

“Giám đốc Tổng!” Có cấp dưới đi qua chào hỏi cô.

“Ừ.” Cô nhẹ gật đầu.

Anh vội vàng ngắt máy trên bàn công, quay đầu nhìn bóng hình kia sắc mặt khê biến.

Anh bước vội lên trước giữ lấy cô: “Hạ phu nhân...” Trái tim có chút hoảng.

Từ sau khi đi Nghiễm Châu về, anh luôn luôn chột dạ. Vì Thụy Thụy, anh không muốn gia đình bất hoà.

“Tổng giám đốc Hạ, phải mở hội nghị cuối năm rồi.” Cô bình tĩnh giơ văn kiện trên tay, nhắc nhở anh.

Tất cả nhân viên đang chờ, gạt tay anh cô bước đến phòng họp. Biểu tình quá bình tĩnh của cô khiến anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh lại đuổi theo, muốn chạm vào trán cô, “Hạ phu nhân, em sốt à? Người không thoải mái ư?” Giữa trưa thấy cô có dáng vẻ không tốt, cơm chỉ ăn vài miếng, cơ bản chỉ ăn rau và salad.

Cấp dưới bước vào phòng họp, thấy vợ chồng họ vô cùng thân thiết, cũng nhẹ ý cười.

Cô lại lập tức lui từng bước, giữ khoảng cách không xa không gần với anh, mang theo một tia lạnh lùng, “Anh phải biết lúc nào em cũng khỏe.”

Nghi ngờ đã ghim trong lòng cô, thỉnh thoảng cô lại hận mình là người phụ nữ có trực giác nhạy bén. Nếu cô có thể ngốc một chút thì sẽ không vất vả như vậy. Nhưng cô là Tổng Dư Vấn, cho dù tất cả cuộc sống cũng đều đi đến cuối, nhưng cũng muốn sống cho xuất sắc. Nếu sau lần hứa hẹn đó anh vẫn phản bội cô, vậy thì anh không chỉ mang đi lòng tin giữa họ, mà còn là tự tôn của cô.

Có có thể chẳng cần gì cả, nhưng không thể bị người nhục nhã, kiêu ngạo là tảng đá có tường rào an toàn trong cô!

Nhìn cô như chú nhím, Hạ Nghị vừa thẹn vừa giận.

...

Từ chốn bồng lai trở lại “Nhân gian”, có một chút không thích ứng.

Sáng sớm kia khi vừa tỉnh dậy, tay anh còn đặt bên eo cô vẫn hiện lên trong óc cô. Lúc ở sân bay hai người chẳng rời một ly, cho đến khi anh nói anh muốn đi mua đồ.

Ngay lúc đó trong lòng cô có tư vị không vui. Tư vị loại này khiến cô cuối cùng cũng hiểu được cô còn yêu anh, vẫn rất muốn độc chiếm anh như cũ. Thì ra, mỗi lần quan hệ không phải là dấu chấm tròn mà là một loại dục vọng kéo dài.

Thật ra cô biết, anh mua quà cho Tống Dư Vấn. Ở chung ba ngày, anh không chỉ nhắc đến con gái Thụy Thụy của mình một lần. Có lẽ cảm giác yêu còn tồn tại, nhưng sự thật trước mặt, thật ra đã sớm biến chất, cô biết chứ.

Có lẽ, hai đường thẳng song song, là vận mệnh tốt nhất của hai người. Dù sao, bỏ lỡ thì cũng bỏ lỡ rồi. Cô đã trả thù xong Tống Dư Vấn, cô ình tiếc nuối, cũng là dấu chấm hết.

Nhưng vì sao, trái tim lại quá đau?

Ở sân bay, khi Triệu Sĩ Thành đến đón, cô bước theo các vị khách khác ra, nhìn thấy vị hôn phu kiên nhẫn chờ đợi trên lan can dù cho thân thể không khỏe.

Nói không cảm động là giả. Nhưng dừng bước lại, bóng hình vẫy tay với cô, chúc cô hạnh phúc lại làm lòng cô chát đến cực điểm.

Cuộc sống vẫn đang tiếp tục. Hôn lễ được chuẩn bị còn đang tiếp tục. Áp lực bên cô khiến không thể thở nổi khi những lời đồn kia bay lên vẫn tiếp tục. Ở trường học cũng có kết quả phán quyết nhưng lại khiến người ta bất ngờ:

“Cô Đỗ, cô luôn có biểu hiện rất tốt ở trường, nếu vì chuyện này mà sa thải cô, chúng tôi cũng rất tiếc.” Hiệu trưởng dừng một chút, nói ra quyết định, “Thế này đi, trường học chúng ta sắp có một đợt học tập ở nước ngoài, nhà trường sẽ chịu một nửa chi phí, cô đến đại học nghệ thuật Đông Kinh học thạc sĩ, tiếp tục học vẽ đi! Tôi tin hai ba năm sau khi cô về nước, sẽ không còn ai nhớ chuyện này nữa.”

Cô kinh ngạc tại chỗ, với tất cả giáo viên mà nói đây giống như trời sập. Sau khi tan làm, cô và Triệu Sĩ Thành thương lượng chuyện này.

“Đi chứ, em đi đi, anh cảm thấy đó là một cơ hội rất tốt.” Anh cũng đồng ý với cách nói của viện trưởng.

Rời khỏi đây hai ba năm, không những tăng tài sản của bản thân, hơn nữa, quả thật cũng có thể thêm danh tiếng

“Đại học nghệ thuật Đông Kinh khai giảng đầu tháng tư, giữa tháng ba anh có thể đi qua thích ứng hoàn cảnh với em một chút.” Anh tìm cách giúp cô, Triệu Sĩ Thành luôn làm cho cô có cảm giác bình tĩnh.

Xuất ngoại lưu học là chuyện tốt, hơn nữa khi đó họ vừa tân hôn, cũng có thể thuận tiện hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản.

“Về phần sinh con, chúng ta có thể hoãn hai ba năm nếu muốn.” Trầm ngâm một chút, anh lại trả lời.

Khi giao thừa, vì anh trai tìm được đối tượng khiến mẹ rất hài lòng, thái độ của mẹ cũng dịu đi, cuối cùng bỏ qua cho họ bắt đầu giục giã. Dù sao, tuần trăng mật của anh là hai tuần, mẹ cảm thấy, khi đó anh và Hiểu Văn có thể có con. Nhưng anh thấy đợi vài năm nữa cũng không sao, học hành quan trọng hơn, phụ nữ chỉ cần mang thai không quá 35 tuổi, với anh mà nói cũng được.

Như vậy được không? Cuộc sống thật sự dường như hoàn hảo không chê được, có thể xuất ngoại lưu học, chồng tương lai đồng ý có thể hoãn việc sinh con hai ba năm, còn có ai may mắn hơn cô? Nhưng Hiểu Văn lại thấy mất mát âm ỉ trong lòng. Cô bắt đầu tích cực chuẩn bị hôn lễ, tham dự hôn lễ, cô mua rất nhiều trang sức tinh xảo đáng yêu, rèm cửa sổ mới, sofa, khăn bàn cũng là cô cẩn thận lựa chọn, cố gắng tạo bầu không khí thoải mái ấm áp cho gia đình tương lai.

Đây từng là giấc mơ của cô. Cô sắp thực hiện giấc mộng gia đình của mình. Nhưng vì sao trái tim vẫn đau đớn? Cô thậm chí không dám cùng phòng với vị hôn phu, sau khi đi Nghiễm Châu về, cô bắt đầu mâu thuẫn không muốn tiến thêm một bước với anh. May mà tính Sĩ Thành lãnh đạm, cho dù đêm giao thừa cô không ở lại, anh cũng không có nửa câu yêu cầu.

Ngày kết hôn, càng ngày càng gần, cô cũng càng ngày càng nôn nóng. Đặc biệt, kỳ kinh giữa tháng của cô lại chưa đến.

...

Năm nay, là cái tết âm lịch bình yên nhất của Hạ Nghi từ khi hết hôn đến nay. Ngoài thỉnh thoảng đi đánh bài, anh không ra ngoài nằm bừa, chỉ ở nhà làm người ba người chồng tốt. Anh không chỉ dạy con gái làm bài, khi nhàn rỗi cũng xuống bếp để Hạ phu nhân ném thử tay nghề của anh.

Tết âm lịch này, thái độ của Hạ phu nhân với anh, vẫn có chút thản nhiên như trước, chưa từng chê tay nghề của anh, nhưng cũng keo kiệt một câu tán thưởng, chuyện gì cũng rất xa cách, cũng không thân thiết với anh. Hơn nữa, cô đặc biệt thích ngủ. Nếu trong phòng không có tiếng cười của Thụy Thụy, thật là bình tĩnh đến đáng sợ.

Chín giờ tối, Hạ phu nhân đã sớm đi ngủ. Trong phòng anh xuất hiện tiếng tin nhắn. Anh cầm di động bên giường, vừa thấy, không có. Vì thế, anh nhảy dựng lên, lập tức tìm điện thoại di động khác mình giấu trong cặp da.

Điện thoại kia giống hệt cái anh đang dùng, ngay cả màu cũng như thế.

Tin nhắn là: “Em có thai rồi.”

Cả người anh đông cứng lại. Vì đây số này là sau khi trở về từ Nghiêm Châu, cố ý mượn của một người bạn vì người phụ nữ khác.

36. Q.2 - Chương 13

Ngày nghỉ tết âm lịch đã hết, cuộc sống bận rộn của Dư Vãn lại bắt đầu tiếp diễn.

“Xin chào, nơi này là Vãn Nghi, tôi là Tổng Dư Vãn.” Sáng sớm, cô đã ký văn kiện không ngừng, nhận điện thoại không thôi.

Ngày đầu tiên đi làm bận nhiều việc, thật sự bận nhiều việc, việc đến mức cô choáng đầu hoa mắt, đặc thù thân thể biến hóa, làm cho cô thấp huyết áp, tụt huyết áp, lại thiếu máu, công việc càng rối lên thì càng hiện rõ ràng. Qua mười ngày nghỉ tết âm, cho là mình đã khỏe hơn, nhưng thì ra vẫn như vậy.

“Hạ phu nhân.” Giọng điệu kỳ quái ở đầu kia điện thoại, khiến cô đặt bút trong tay.

“Hoàng phu nhân, chào bà.” Cô lịch sự đáp lại.

Trí nhớ của cô vô cùng tốt, lập tức liền nhận ra chủ nhân giọng nói.

“Chồng cô thật lợi hại, việc làm ăn với chúng tôi đã thất bại, cũng có thể lấy lại lần nữa trên người chồng tôi.” Hoàng phu nhân cười mỉa.

“Hoàng phu nhân, anh ấy không hiểu tình hình, cho nên mắc nhiều lỗi.” Cô đáp đúng mực.

“Cậu ta không biết tình hình? Đúng vậy!” Hoàng phu nhân cười đến cực châm chọc, “Nếu cậu ta không rõ tình hình, vậy Hạ phu nhân thì sao? Cũng không biết tình hình à?”

“Hoàng phu nhân, tôi không hiểu ý bà.” Cô hỏi.

Nhưng đối phương cũng không cho cô vượt qua, “Hạ phu nhân, cô thật sự không hiểu ý tôi ư? Tôi còn tưởng, làm sao tôi lại đắc tội với Hạ phu nhân, lại để cô cản đường tôi như thế!”

Thật ra trong lòng cô biết đối phương đang chỉ thứ gì, “Người bà cũng đánh rồi, trường học cũng âm ỉ, Hoàng tiên sinh cũng đã trở lại, cô ấy cũng sắp kết hôn, làm âm lên có tốt cho ai đâu. Chuyện quá khứ hãy quên đi, mọi người về sau sống tốt cùng nhau, được không?”

“Quên đi? Cô bảo tôi quên đi? Một câu quên đi là xong à! Cho nên cô hòa giải với hiệu trưởng, cô quyên tiền cho trường, sau đó trường học đồng ý đưa con hồ ly tinh kia đi đào tạo chuyên môn!”

Cô im lặng, vì đối phương cũng đã điều tra rõ rồi, cô không có gì để giải thích. Gặp được Đỗ Hiểu Văn, cô cũng có trách nhiệm, chuyện xảy ra trong quá khứ, cô không thể bù đắp lại, chỉ có thể bồi thường ở mức

nào đó thôi. Cho dù, hiện tại Đỗ Hiểu Văn thật sự rất tốt, cô tin bác sĩ Triệu sẽ không so đo chuyện quá khứ không thể thay đổi này.

“Hạ phu nhân, cô thật sự là người trọng tình bạn.” Hoàng phu nhân không vì biết sao, lại cười đến càng chói tai, “Nếu tôi nói cho cô, cùng với việc cô yên lặng giúp cô ta, trong cuộc sống của cô lại xảy ra chuyện châm chọc nhất, cô có tin không?” Đã xong rồi, màn kịch đã kết thúc, Hoàng phu nhân bà cũng có thể đưa Hạ phu nhân một món quà năm mới.

“Năm ngoái, con hồ ly tinh lại hẹn ông nhà tôi đến Nghiễm Châu một chuyến.” Hoàng phu nhân nói, “Lúc đó, con hồ ly tinh đó còn có lương tâm, lại đồng ý trả căn nhà lại cho chúng tôi!”

“Hoàng phu nhân, đây là vốn là tài sản của vợ chồng bà mà.” Nét mặt cô không đổi.

Cô không bắt ngờ, tính cách của Đỗ Hiểu Văn không tệ. Nhưng lời tiếp theo của Hoàng phu nhân lại khiến cô hóa đá hoàn toàn.

“Tôi đã lo lắng nên phái người lén theo dõi, nhưng nào biết lại gặp được chuyện chê cười lớn!.” Hoàng phu nhân nói từng chữ: “Hạ phu nhân, Hạ tiên sinh ở chung với con hồ ly kia, đi đông đi tây, coi nhau như bảo bối, hơn nữa, cậu ta còn thể hiện ngay trước mặt chồng tôi!” Thật là có ý tứ!

Phút chốc, cô lay động.

“Bà nói họ ở chung, là hôm nào?” Cô thật thông thả hỏi, bởi vì, trái tim đập mạnh cũng dần chậm chạp.

“Giao dịch nhà đất thành công vào ngày 23 lịch âm.” Hoàng phu nhân đắc ý.

Dư Văn nhắm mắt, bởi vì 23 âm lịch, đúng là Hạ Nghị ở Nghiễm Châu. Hơn nữa, công việc vốn có thể làm trong một ngày, anh lại kéo dài đến ba ngày. Lúc trước cô còn tưởng anh gặp bạn cũ ở Nghiễm Châu, cho nên, căn bản không can thiệp nhiều. Thì ra, con hồ ly kia, không phải Tình Toàn, mà là...

“Hạ phu nhân, thật châm chọc đó, cô hào phóng như thế, tuyệt bút vung lên, ký cả trăm vạn ẩn tên để giúp con hồ ly đó rời xa nơi thị phi, kết quả con hồ ly tinh kia lại bò lên người chồng cô!” Đời người, thật lắm chuyện khôi hài.

Cô bị Hoàng phu nhân cười nhạo đủ rồi.

“Hoàng phu nhân, cảm ơn bà đã nói cho tôi biết điều này.” Giữ phần kiêu ngạo cuối cùng, cô ngắt máy trong tâm tình nặng nề.

Trán rất đau, bụng càng đau hơn.

“Xin chào, xin hỏi chuyện điều tra của tôi có kết quả chưa?” Cô bấm một số điện thoại khác.

“Hạ phu nhân, tôi đang định gọi điện thoại cho cô, bởi vì dính đến tết âm lịch nên chậm trễ tiến độ điều tra, thật sự xin lỗi, giờ tôi sẽ gửi kết quả đến hộp thư của cô.”

Cô mở máy tính ra, đợi vài phút, quả nhiên hòm thư điện tử đã có vài bức thư. Cô ấn chuột.

Bức thứ nhất là danh sách chuyến bay. Cả danh sách dài lên đường cùng hành trình cũng có hai người cô quen, một là chồng cô, một người khác, cái tên được người điều tra cố ý tô đỏ, là Đỗ Hiểu Văn.

Bức thứ hai, là điểm dừng chân của hành khách. Cùng khách sạn hai phòng liền nhau, người đăng ký một là Hạ Nghị một là Đỗ Hiểu Văn.

Bức thứ ba là danh sách cuộc gọi của anh. Bên trong thật ra không ghi lại bất cứ cuộc trò chuyện nào với Đỗ Hiểu Văn. Nhưng càng “sạch sẽ” càng khiến người ta nghi ngờ.

“Hạ phu nhân, chúng tôi đã điều tra qua, khi ở Nghiễm Châu, hai người họ quả thật đi hai về đôi, mọi người có ấn tượng tưởng là một đôi tình nhân, nhưng mà về phần có xảy ra quan hệ thật không cũng không chắc chắn.”

“Được rồi, cảm ơn các anh.”

Trái tim bị nghiền nát. Tay cô cầm di động trở nên trắng bệch.

“Phiền các anh từ giờ bắt đầu theo dõi anh ta hộ tôi.” Cô cắn răng trả lời.

Như lời của Hoàng phu nhân, đời người thật lắm chuyện khôi hài. Cô giống như bị người ta ột bặt tai.

...

Hạ Nghị cảm thấy cả người cũng rối lên. Hiểu Văn mang thai!!!

Sau khi quyết tâm sống tốt với Hạ phu nhân, anh không mang theo áo mưa mọi lúc nữa, ngày đó, bị một câu “Một đêm tốt đẹp trong hồi ức” đâm nát trái tim, đánh mất lý trí, cứ bắn như thế. Anh nghĩ cách bắn tinh bên ngoài cơ thể sẽ an toàn, nhưng nào ngờ...

Buổi chiều, lợi dụng thời gian ra ngoài, anh và Hiểu Văn hẹn gặp mặt. Yên lặng nhìn nhau, cả hai đều im lặng.

“Kiểm tra... Rõ ràng chưa?” Vẻ mặt của anh là thận trọng chưa từng có.

“Vâng... Hôm qua đã kiểm tra ở nhà, sáng nay đến viện... Quả thật...” Cô cúi đầu.

“Bác sĩ nói như thế nào?” Tâm tình của anh thật phức tạp.

Nếu chuyện này xảy ra năm năm trước, anh tuyệt đối vui mừng đến ôm cô quay vòng. Nhưng hiện tại, anh đã có vợ, mà cô cũng sắp lập gia đình, thay đổi thời gian, đúng là ông trời ác với họ.

“Kết quả xét nghiệm máu, bây giờ đã là tuần thai thứ tư, chỉ số Progesterone thấp, nếu muốn giữ lại con có lẽ phải sinh mổ...” Cô cắn môi dưới, nhẹ giọng trả lời.

Cô đang đợi quyết định của anh.

“Anh nói, em có nên...?” Cô thật cẩn thận hỏi, tay nâng chén thủy tinh không khỏi run rẩy.

Đâu có chỉ có một đêm, đêm tình không một gánh nặng, nhưng cô lại làm trái, cô muốn giữ con lại, cô rất muốn. Đây là con của anh, cô thật sự không muốn bỏ.

Anh nhìn chằm chằm cốc nước trước mặt thật lâu, thần sắc phức tạp, trầm giọng lên tiếng, “Vậy chồng chưa cưới của em thì sao?” Quyết định chia tay? Hay là tiếp tục kết hôn?

“Anh, anh nói đi?” Cô lắp bắp hỏi.

Cô cũng không biết nên làm gì bây giờ.

“Sinh đứa con ra, tình hình sẽ càng rối...” Đầu anh rất loạn, anh bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

“Anh, anh có ý gì?” Môi Hiểu Văn khẽ run.

“Ý anh là, chúng ta không muốn thêm một nỗi lo lắng nữa chứ?” Trái tim anh cũng không chịu nổi, nhưng nếu không giải quyết tốt thì sao? Thụy Thụy trưởng thành làm anh hiểu, nuôi một đứa con phải cần bao nhiêu tâm huyết, chẳng lẽ để đứa con của anh và cô vừa sinh ra đã đeo danh con tư sinh?

Con không phải nói sinh là có thể sinh đơn giản như thế!

“Hạ Nghị, sao anh có thể bảo em bỏ? Em hận anh!” Cô đứng lên, đã rơi lệ đầy mặt.

Kết quả cô muốn, không phải như thế!!! Một câu, em hận anh như tên xuyên qua tim.

“Anh... nếu em muốn sinh thì sinh, anh sẽ nuôi, anh sẽ phụ trách cuộc sống của mẹ con em!” Anh đứng lên, vội vàng bắt lấy tay cô.

Một câu ly hôn với cô ta anh cũng chẳng nói! Hiểu Văn cảm thấy tan nát cõi lòng. Cô dùng sức gạt tay anh, ôm môi, nghẹn ngào chạy ra khỏi quán. Không để ý anh gọi to ở phía sau

Về nhà, cô che mặt khóc nức nở ở gối một hồi. Cô không giải thích được, vì sao nếu yêu nhau như thế, cuối cùng anh lại không thể vứt bỏ tất cả vì cô như trước kia.

Là vì Thụy Thụy ư? Nhưng, anh yêu Thụy Thụy của anh như thế, vì sao không thể yêu đứa con trong bụng cô một chút? Vì sao, anh nhẫn tâm như vậy?

Di động trong túi vang không ngừng, cô khóc như mưa rơi. Nút mở nhận máy:

“Hiểu Văn, giờ em đang ở đâu? Chúng ta gặp mặt đi!” Giọng anh không ngừng lo lắng trong điện thoại.

Nhưng cô vẫn chọn tắt máy, cô không muốn gặp anh, cô muốn kết hôn, mang theo con anh lấy người khác, để anh hối hận cả đời!

37. Q.2 - Chương 14

Đến sáng, Dư Vãn nhận được điện thoại của Triệu Sĩ Thành hẹn cô dùng cơm. Dư Vãn vui vẻ nhận lời, thậm chí đến địa điểm hẹn từ rất sớm.

“Bàn số 20.” Triệu Sĩ Thành luôn đến trước thời gian hẹn theo thói quen, cũng đến rất sớm.

Dưới sự chỉ dẫn của người bồi bàn, khi đến gần bàn số 20, Triệu Sĩ Thành nhìn thấy một người phụ nữ dung mạo đoan trang, đang bận rộn làm việc ở laptop trên bàn. Khẽ nhíu mày, anh đang định cúi đầu tìm bàn mình đã hẹn, đúng lúc này người phụ nữ ngược mắt.

“Bác sĩ Triệu, xin chào.” Cô đóng laptop của mình lại, hào phóng mỉm cười tiếp đón.

Một đôi mắt hồ phách xinh đẹp, dưới sự đẹp đẽ đó là bóng mờ nhàn nhạt. Triệu Sĩ Thành xác định, anh không đi lầm, đối phương cũng không ngồi sai chỗ.

“Tổng tiểu thư, xin chào.” Anh lịch sự gật đầu.

Bản thân mình lại thật sự nhớ ánh mắt của cô.

“Hiểu Văn đâu?” Cô liếc mắt không thấy bóng người phía sau anh, cười nhạt nhẽo hỏi.

Lúc mời Triệu Sĩ Thành đã nói, vợ chồng son họ cùng mời cô ăn cơm.

“Hiểu Văn có chút việc không thể tới.” Anh ngồi xuống, xấu hổ xin lỗi.

Thật không hiểu vợ chưa cưới có chuyện gì, rõ ràng là tiệc đãi bạn bè, nhưng sau khi biết anh đã hẹn Tổng Dư Vãn, vẻ mặt buồn bực chán nản, thậm chí không muốn đi đến buổi hẹn.

“À, thì ra có việc à.” Dư Vãn từ chối cho ý kiến, biểu tình lạnh nhạt làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Triệu Sĩ Thành gọi nhân viên phục vụ.

“Tổng tiểu thư, cô muốn dùng món gì?” Anh lịch sự hỏi.

“Thế nào cũng được.” Cô trả lời một đáp án khá thông thường.

Vì thế, anh tưởng thật bắt đầu gọi món ăn. Chậc chậc chậc, không biết nên hiểu bác sĩ Triệu là thông minh hay là đầu gỗ nữa. Cô vẫn đang đánh giá anh trong lúc chờ anh gọi món.

“Bác sĩ Triệu, gần đây có việc gì vui không?” Cô đường đột hỏi.

Khép thực đơn lại, Triệu Sĩ Thành ngược mắt, chạm ánh mắt màu hồ phách của cô. Đôi mắt kia rõ ràng đang thử thăm dò, thanh thản mà sắc bén. So với phụ nữ anh quen trong quá khứ, khác biệt đến thế.

“Mười ngày nữa tôi sẽ kết hôn.” Anh nghiêm túc trả lời.

Cô hỏi là điều này sao?

Anh hỏi qua Hiểu Văn, muốn mời Tổng Dư Vãn tham dự hôn lễ hay không, nhưng Hiểu Văn lại lắc đầu từ chối.

Mười ngày, đáp án tốt lắm. Còn mười ngày nữa là thay đổi, thời gian có thể có biến cố rất lớn.

Dư Vấn dựa vào ghế tựa, dùng giọng điệu tán gẫu trong trẻo nói: “Bác sĩ Triệu, có thể hỏi một chút, anh có ý kiến gì với hành vi quan hệ trước hôn nhân không?”

Bồi bàn vừa đi thức ăn đến, không nhìn được nhìn cô lại ngó anh.

“Bác sĩ Triệu, anh có thể cảm thấy hành vi quan hệ trước hôn nhân do chịu dư luận xã hội, phản đối của đạo đức, là một “tội lỗi” không được phép mắc?” Cô hỏi tiếp.

Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên. Nhân viên phục vụ lui xuống, nhưng vẻ mặt ghen cười kia, làm cho bên tai anh nóng lên một trận. Anh hoàn toàn không thể lý giải, Tổng Dư Vấn tán gẫu với người đàn ông xa lạ như thế, chẳng lẽ cô cũng không cảm thấy xấu hổ?

“Bác sĩ Triệu, anh theo đạo à? Có làm lễ rửa tội không?” Ở bản xứ, chỉ có ba loại việc khiến nam nữ không xảy ra quan hệ trước kết hôn, đó là tín đồ, bất lực hoặc đồng tính luyến ái.

Cô theo đuổi không thôi, vẫn nhìn anh, thế nào cũng phải có được đáp án. Anh có lên giường với Đỗ Hiểu Văn không, vị Tổng tiểu thư này có cần thiết phải biết không?

Triệu Sĩ Thành cảm thấy riêng tư bị xúc phạm, nhưng anh vẫn chọn trả lời, “Tôi không theo tín ngưỡng, tôi tin vào phẩm chất của người khác.”

Tổng Dư Vấn nhú mày. Nhìn dáng vẻ anh khỏe mạnh như vậy, cũng không thể là vô năng. Cô quan sát trong chốc lát.

“Bác sĩ Triệu bình thường dùng phương pháp ngừa thai loại nào?” Cô không sợ hãi nói.

Anh đang nhắc đĩa lên, lại hạ đĩa xuống, nhất thời mất hết khẩu vị.

“Tổng tiểu thư, rốt cuộc cô muốn biết chuyện gì?”

Cô nhìn vào mắt anh nói từng chữ, “Bác sĩ Triệu, anh có ý kiến gì với việc chưa kết hôn mà có con không?” Cuối cùng cô cũng hỏi ra trọng điểm.

Lúc chàng vạng hôm qua, sở điều tra vừa gọi điện thoại báo khiến cô một đêm không ngủ. Anh nhú mày.

“Ở chỗ chúng tôi chỉ cần đôi bên có suy nghĩ kết hôn trong đầu, như thế là bình thường không?” Cô rốt cuộc muốn hỏi cái gì?

Nghe vậy, Dư Vấn hạ tiếng nói trong trái tim, khẽ lơ lửng một chút. Chuyện gì cũng không thể chỉ xem bề ngoài, phải duy trì thái độ tỉnh táo, luôn nhắc nhở mình như vậy.

Cùng xuất hiện ở Nghiễm Châu, chẳng có ý nghĩa gì. Ít nhất, vào lúc đó cũng đăng ký hai phòng. Nếu ngay từ đầu đã chuẩn bị yêu đương vùng trộm thì sẽ không làm điều thừa. Thái độ bình tĩnh, phân tích hợp lý, dần dần chứng thực, đây là chuyện duy nhất cô phải làm trước mắt.

“Bác sĩ Triệu, chúc mừng anh sắp làm ba!” Cuối cùng, cô nhấn mạnh nói.

Nét mặt Triệu Sĩ Thành khá đặc sắc, từ ngạc nhiên đến mê mang, lại đến nghi ngờ không thôi. Dư Vấn thu mọi biến hóa biểu tình của anh ta vào mắt, trái tim hơi thả lỏng vừa rồi lại dần chìm vào khe.

Thật hiển nhiên, Triệu Sĩ Thành cũng không biết Đỗ Hiểu Văn đã mang thai. Rốt cuộc là chuẩn bị cho chồng chưa cưới một điều bất ngờ, hay là chuẩn bị cho cuộc sống của cô một điều kinh sợ?

Cô không phải Thượng Đế, cô nào có thể biết hết được mọi chuyện.

“Chẳng lẽ, Hiểu Văn không nói cho bác sĩ Triệu tin tốt này ư?” Cô ra vẻ tò mò hỏi.

Triệu Sĩ Thành chau mày lại.

“Tôi sẽ hỏi cô ấy một chút.” Cuối cùng anh chỉ lạnh nhạt trả lời.

Thì ra, người thành thật càng khó nói lời khách sáo hơn người thông minh.

“Được, bác sĩ Triệu, hãy giữ liên lạc.” Cô đưa tay nhắc ly rượu đỏ lên, “Tôi cũng rất muốn biết kết quả.” Hy vọng, cô chỉ hiểu lầm.

Anh lịch sự cầm lấy chén rượu. Suy nghĩ vẫn chưa dứt.

Hiếu Văn mang thai??? Nhưng anh luôn thực hiện biện pháp bảo vệ rất cẩn thận. Tuy rằng, anh hiểu tỷ lệ tránh thai trên thế giới không phải là 100 %, cho dù chất lượng áo mưa tốt thì hiệu quả tránh thai cũng chỉ từ 80-90%. Nhưng anh chắc chắn anh chưa từng có hành vi tình dục quá khích, khiến kế hoạch tránh thai thất bại.

“Bác sĩ Triệu, cảm ơn anh đã đãi ngày hôm nay, lần sau tôi chắc chắn sẽ mời anh.” Cô bước lên trước, cụng ly thủy tinh của mình với ly thủy tinh của anh trên bàn cơm.

Tiếng va chạm trong trẻo. Triệu Sĩ Thành hoảng hốt, không ngờ cô bỗng đến gần, vội vàng lui người.

Dùng thời gian mười giây, anh mới trấn định lại, “Không cần.”

“Không, tôi không thích nợ người khác.” Cô lắc đầu.

Anh nhìn cô.

“Tôi không thích thiếu nợ người khác, cũng như thế, tôi không thích người khác thiếu nợ tôi.” Cô thản nhiên nói.

“Tính cách cô rất mạnh mẽ.” Anh luôn không thích loại phụ nữ này.

Có lẽ, anh là người theo chủ nghĩa đàn ông, anh cảm thấy phụ nữ nên nhẹ như nước, trời có sập xuống thì đàn ông sẽ đỡ lấy.

“Vâng.” Cô gật đầu, mắt nhìn theo anh, “Nguyên tắc của tôi, người không phạm tôi, tôi không phạm người, nếu người phạm tôi, tôi phải phạm người.”

Không hiểu sao anh lại rung động.

“Bác sĩ Triệu, hãy giữ liên lạc, có tin tức gì tôi sẽ báo cho anh trước, hi vọng anh cũng thế!” Đây là mục đích của cô tối nay.

Nói xong, cô uống một ngụm rượu cuối cùng, dứt khoát đứng dậy. Cô xoay người rời đi, từng bước đi chần chẫn, giống như không thể có chuyện gì đã kích đến cô, như là một nữ đầu bếp.

Triệu Sĩ Thành vẫn ngồi tại chỗ, nhìn theo bóng dáng cô.

...

“Cậu nam nữ.”

“Con đang nói ai?” Hạ Nghị nhón nhác quay đầu.

“Ba, đôi nam nữ trên tivi kia rất ghê tởm!” Thụy Thụy ngồi trước tivi, lòng đầy cảm phẫn vung tay.

Trên tivi??? Hạ Nghị cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục uống ca cao của anh.

Đặt cacao đến trước mặt con gái, ngồi bên cạnh con, “Xem gì trên tivi thế?”

“Căn nhà nhỏ bé.” Thụy Thụy cũng không quay đầu lại.

“Thế à?” Anh nhíu mày, tuy biết là Thụy Thụy của anh chắc chắn xem không hiểu nhiều tình tiết, nhưng thân là ba, vẫn thâm cảm thấy kiêu ngạo.

Vài ngày trước, thấy nó vui vẻ xem: “Cùng xem mưa rào và sấm chớp.”, anh còn bị đả kích, nghĩ đến con gái mình lại ham hiểu biết như thế.

Nhưng mà. Đoạn “Không trạch trâu hoan” Kia trên tivi, làm cho sắc mặt anh đại biến, vội vàng che mắt con gái.

“Không được xem!” Thuận tay kéo con gái, không thể kháng nghị, tắt tivi đi, trực tiếp đưa lên sô pha.

“Ba, đàn ông có phải cũng thích phụ nữ như rong biển thế kia không?” Trong suốt mê người ý nghĩ.

Thụy Thụy vẫn tò mò không ngừng, “Còn nữa, con cảm thấy Tiểu Bối rất đẹp, sao cô ấy muốn phá hỏng gia đình người khác ạ?”

“Thụy Thụy, có rất nhiều chuyện, con không hiểu đâu.” Về sự thật, về tình yêu, về tiền tài, về dục vọng của người trưởng thành.

“Ai nói con không hiểu? Ở nhà trẻ chúng con có rất nhiều phụ huynh đã ly hôn đó!” Thụy Thụy quệt miệng.

Nhắc đến vấn đề này, anh không khỏi rụt rè

“Con bé này, họ ...”

“Bé bị mỗi ngày mặc quần áo bẩn, buồn chán không nói chuyện, Tiểu Lệ mỗi ngày đều khóc nhè, còn có ...” Nó bật ngón ngút nói cho ba nghe: “Ba một nhà, mẹ một nhà, ba mẹ không thể ở chung, bọn chúng đều siêu siêu siêu đáng thương!” Mỗi lần nói những lời này, nó cũng kể ẹ nghe, cho nên, hai ba mẹ đều phải hòa thuận mãi mãi nhé!

Anh nghe được mà hết hồn. Trẻ con giờ trưởng thành sớm như thế sao?

Ngoài cửa, truyền đến tiếng mở khóa, anh vội nhảy lên: “Hạ phu nhân đã trở lại!”

Quay người lại, liền nhìn thấy hai mắt có khả năng xuyên suốt của Hạ phu nhân. Cô, cô vừa rồi nghe được đoạn đối thoại của anh và con gái à? Cửa lớn không mỏng như thế chứ!

“Đi đâu đấy?” Anh thuận miệng hỏi một chút.

“Gặp bạn bè.” Cô trả lời thật ngắn gọn.

“Bạn bè nào?” Anh thật sự chỉ thuận miệng hỏi một chút, đang tìm đề tài.

Cô nhìn anh một cái, “Chờ anh chuẩn bị tự báo cáo hành tung của mình với em, em tự nhiên cũng sẽ báo lại hành tung của mình với anh.” Cô không cãi nhau, cô phải bình tĩnh. Nhưng mà, mấy ngày nay dù cô có ám chỉ thế nào, anh cũng không giải thích gì cả.

Nếu chỉ là bạn bè, giải quyết phiền toái về Đỗ Hiểu Văn, cô cũng không cần đau đầu như thế. Cô rõ hi vọng cuối cùng của mình là xa vời. Cô không muốn thất vọng như thế.

Anh bị ghen tại chỗ.

“Mẹ!” May mà, Thụy Thụy vui mừng nhảy xuống sô pha, vừa vặn giải vây cho anh.

Anh cũng có cảm giác, có lẽ, Hạ phu nhân đang nghi ngờ anh, dù sao Tống Dư Vãn là người phụ nữ quá thông minh. Là vì Tình Toàn lại nói loạn sao? Nhưng mà, anh không rảnh để giải thích, bởi anh thật sự rất phiền, một Đỗ Hiểu Văn đã khiến thế giới của anh đủ loạn rồi.

Lý trí nói cho anh biết anh nhất định phải thuyết phục Hiểu Văn bỏ đứa con. Nhưng mà, về tình cảm ...

Buổi tối, anh thật sự không ngủ được, anh bước xuống giường.

Ngay khi anh nhẹ nhàng mở cửa, Dư Vãn tỉnh lại.

“Đi Vương, đi có thể đến nhà con trông Thụy Thụy hộ con không?” Cô gọi điện thoại cho hàng xóm sát vách.

Bởi vì, cô muốn đi theo anh, tự mình tìm chân tướng.

...

Rốt cuộc thứ gì đã làm tình yêu của anh dao động? Anh chạy xe theo hướng ba giờ, đi đến bờ biển mà lúc trước anh bỏ trốn cùng Đỗ Hiểu Văn.

Gió biển lạnh thổi vào anh. Anh ngồi một mình cạnh bờ biển tối đen, lẳng lặng uống bia. Lúc trước thì xúc động liêu lĩnh, vì sao, năm năm sau lại là bản khoản lo lắng? Vì sao, bây giờ dù thế nào anh cũng không nói nên lời: Hiểu Văn, em đừng kết hôn, chúng ta trốn đi!

Anh chỉ không ngừng không ngừng suy nghĩ, nếu ly hôn, Thụy Thụy của anh sẽ ra sao? Anh không gặp được con gái, phải làm gì đây?

Năm đó, cho dù công ty là tâm huyết chung của anh và Tống Dư Vấn, anh cũng có thể từ bỏ. Năm năm sau, đáp án của anh vẫn như thế.

Anh có thể không cần công ty, nhưng có thể không cần Thụy Thụy mà anh và Tống Dư Vấn cùng sinh ra sao? Anh không thể! Chỉ là, Hiểu Văn cũng có con của anh.

Cô đã chịu khổ nhiều như thế, sao anh có thể nhẫn tâm để cô tiếp tục chịu khổ? Sao anh có thể dễ dàng từ bỏ, để cô mang theo con anh cùng lòng oán giận lấy một người đàn ông khác? Một lần gặp mặt kia, ánh mắt cô chịu đủ kích lớn, rõ ràng lên án tội bạc tình của anh.

Trái tim anh rất loạn. Anh căn bản không phát hiện ra phía sau có một bóng người lảng lảng đi theo anh.

Ở cách đó không xa, Dư Vấn cũng tìm một tảng đá ngồi xuống. Cô đương nhiên biết chỗ này. Nơi chứng kiến tình yêu vĩ đại của họ.

Cho nên, lúc này đây, có người lại muốn bỏ trốn? Như là xem câu chuyện của người khác, cô lạnh lùng ngắm nhìn.

“Hiểu Văn, chúng ta gặp nhau đi!” Anh lấy di động ra trong bóng tối, đêm yên tĩnh, vẫn bấm dây số thầm giấu trong lòng kia.

“Chúng ta không còn gì để nói cả.”

Trong bờ cát, mơ hồ truyền đến giọng nói ở đầu kia điện thoại. Có điều.

“Không, về cái thai của em, về hôn lễ của em, sao chúng ta lại không có gì để nói?” Anh dứt khoát.

Bóng đen trên tảng đá chấn động.

38. Q.2 - Chương 15

Hai giờ chiều, Triệu Sĩ Thành đón một vị khách đặc biệt với đôi mắt màu hổ phách.

“Tổng tiểu thư, cô đến khám bệnh à?” Anh nhìn phía sau cô một chút, cũng không có trẻ con.

Cô em gái Dung Hoa giúp việc trong phòng khám cũng nhìn cô chăm chăm.

“Tổng tiểu thư, nơi này tôi chỉ khám cho trẻ nhỏ, nếu cô thấy không khỏe, tôi có thể giới thiệu vài bác sĩ giỏi cho cô.” Anh quan sát thấy sắc mặt cô rất tái.

“Bác sĩ Triệu, tổng thống cũng chẳng bạn như anh.” Cô mỉm cười một chút, cố cười đến rất nhẹ nhàng, nhưng khóe môi khẽ động rất ít: “Tôi đã tìm anh cả đêm.”

“Tôi muốn tìm anh nói vài lời.” Bốn giờ sáng, cô liền đến nhà anh, vẫn chờ tới bây giờ.

Lúc rạng sáng gọi điện cho anh vẫn luôn là trạng thái tắt máy. Từ lúc sáng sớm anh đã mở di động nhưng vẫn không nghe máy.

Cô vẫn muốn vào nhưng bị cô gái bên ngoài chặn lại. May mà cô lấy số, nếu không không có cơ hội gặp được anh. Anh mở ngăn kéo, lấy di động vẫn để chế độ im lặng khi làm việc, bên trong đúng là có ba mươi mấy cuộc gọi nhỡ. Bình thường khi anh làm việc, căn bản không có tay để nhìn điện thoại nữa.

Thả di động xuống, anh nhìn cô, suy nghĩ vài giây rồi, từ từ mở miệng, “Tôi ở đây, lần sau nửa đêm tìm tôi, có thể gọi thẳng đến điện thoại phòng khám.” Chuông điện thoại tầng dưới rất to, vang nhiều lần người tầng trên sẽ bị đánh thức.

Nghe vậy, Dung Hoa tý nữa thì trượt chân trên ghế, ngạc nhiên nhìn về anh hai. Bởi vì, để tránh bị bệnh nhân người nhà quấy rầy, họ cũng rất ít nói cho người khác, thật ra anh hai ở tại phòng khám. Không phải anh quá tin tưởng chứ?

Nhưng mà, Dư Vấn rất cảm kích.

“Có thể cho tôi vài phút không? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh.” Gương mặt cô lộ vẻ nôn nóng, nhưng giọng điệu vẫn không nhanh không chậm.

“Dung Hoa, em pha cho anh ly trà nóng lại đây, 5 phút nữa gọi bệnh nhân tiếp theo vào.” Triệu Sĩ Thành điềm tĩnh dặn dò, lại làm cho em gái cả kinh.

Bởi vì, anh hai luôn rất ghét người không phân biệt được công tư mà quấy rầy. Anh cho 5 phút, vừa vặn là thời gian đăng ký khám trên tay cô.

Chờ em gái anh rời khỏi đây rồi, Tống Dư Vấn lập tức giữ chặt thời gian, “Về chuyện mang thai, anh hỏi Đỗ Hiểu Văn chưa?”

Anh chau mày, đoán cô tìm anh vội như thế cũng là vì chuyện này.

“Tôi đã hỏi cô ấy, cô ấy nói mình không mang thai.” Sau khi chia tay từ bữa tối qua, anh đã hỏi việc mang thai này.

Chuyện này anh có quyền biết. Nhưng Hiểu Văn lên tiếng phủ nhận.

Một người phụ nữ là xa lạ với anh, một người là vợ chưa cưới của mình, anh có thể chọn tin ai? Tất nhiên là người sau rồi. Tuy rằng, sau khi người kia đối mặt với nghi ngờ của anh, lại có cảm giác kinh hoàng làm người ta thấy khả nghi.

Không mang thai? Mối Dư Vấn thản nhiên trào phúng. Cúi đầu, cô lấy từ túi da của mình bản sao giấy xét nghiệm.

“Đây là công ty điều tra fax cho tôi, anh xem một chút.” Còn lại để cho sự thật chứng minh, cô không muốn nhiều lời nữa.

Anh nhận lấy, mới nhìn một cái mày đã kết lại.

“Có phải nhầm lẫn gì không.” Anh rất bình tĩnh phân tích.

“Bác sĩ Triệu, vì sao anh nói như vậy?” Cô quan sát thấy anh dùng câu khẳng định.

“Kết quả xét nghiệm tám ngày trước, thai mới ở tuần thứ tư hoặc thứ năm, chưa đến hai tuần cố định của y học, trên tờ xét nghiệm này, thời gian thụ thai phải là hai đến ba tuần.” Anh trả tờ xét nghiệm lại cho cô, có thể mơ hồ thấy được tính nghiêm trọng nên nói rõ ràng: “Tôi đã hơn hai tháng không thân mật với Hiểu Văn rồi.” Anh nghĩ cô sẽ biết “tiếp xúc thân mật” là chỉ mặt nào.

Tình hình cơ thể mỗi người đều khác nhau, nếu mang thai thì trên y học quả thật có hai tuần chuẩn đoán lâm, nhưng thời gian tiếp xúc cơ thể lần cuối cùng của anh và Hiểu Văn không khớp thời gian. Anh có anh cả là chuyên gia khoa phụ sản, cho nên vài kiến thức về khoa phụ sản anh vẫn biết.

Càng nghe, trái tim cô càng lạnh lẽo. Chân tướng miêu tả thật sinh động. Nhưng vì sao cô còn muốn chứng thực lần nữa?

“Tôi không biết tờ xét nghiệm này đến tay cô thế nào, đến tối tôi sẽ hẹn cô ấy ra gặp mặt hỏi. Hoặc là, có phải cô lấy nhầm của bạn mình không?”

Chuyện này, có thể lớn có thể nhỏ, anh cũng nhất định phải biết rõ. Thời gian 5 phút đã đến.

“Được, tôi đã hiểu.” Cô thẳng lưng, thông thả đứng dậy, “Bác sĩ Triệu, đã làm phiền rồi.” Cô đã có được đáp án mình muốn.

Đầu choáng mắt hoa. Mấy ngày nay cô đã không thể ngủ. Cho dù cô cố kiên cường lại trấn định, cũng bị tờ xét nghiệm này âm thầm tra tấn.

“Cẩn thận!” Anh đứng lên đúng lúc, giữ bả vai, ổn định thân thể của cô.

“Cám ơn, tôi không sao.” Cô day trán, chờ cảm giác hoa mắt tự biến mất.

“Cô ngồi chờ một lát đi.” Nhìn sức khỏe hiện tại của cô, rất dễ dàng gặp chuyện không may.

Anh muốn đỡ cô ra đến cửa, nhưng cô lại thẳng người, nắm lấy cổ tay anh, kiên định nói, “Bác sĩ Triệu, anh đừng hỏi cô ta! Chuyện nghe người khác nói, không bằng dùng hai mắt mình tự nhìn, dùng lỗ tai mình tự nghe, hai người chúng ta sẽ cùng tìm ra chân tướng!”

Tự mình tìm chân tướng? Anh nhìn vào ánh mắt cô.

“Trước kia tôi quả thật là bạn rất thân của Đỗ Hiểu Văn, điểm này cô ta có thể đã nói, nhưng có một chuyện tuyệt đối sẽ không nói cho anh...” Cô dùng giọng bình tĩnh, nói sơ qua cho anh, “Chồng tôi và vợ chưa cưới của anh, trước kia họ là một đôi.”

Anh ngạc nhiên. Hiểu Văn quả thật cho tới bây giờ không nhắc đến.

“22 đến 24 âm lịch, ba ngày này, hai người họ vẫn ở cùng nhau, có thể tình cũ lại cháy lên.” Cô nói ra suy đoán của mình.

Anh ngạc nhiên.

“Bác sĩ Triệu, anh có thể tin cô ta, cảm thấy tôi đang bịa đặt, nhưng với tôi mà nói, quá tin một người chỉ đổi lấy thất vọng mãi mãi, cho nên rất nhiều năm về trước tôi đã quyết định, người tôi có thể chân chính tin tưởng, chỉ có mình tôi!”

Anh nhìn thấy một loại cứng rắn như đá ở trong đáy mắt cô. Một người phụ nữ, phải dùng cảm thế nào mới có thể chỉ tin chính mình. Với anh mà nói, cô là một người xa lạ, thậm chí, cô là một người xa lạ đã bỏ vợ chưa cưới của mình. Anh hẳn là nên làm giống vụ Hoàng phu nhân, đứng ra bên vực cho vợ chưa cưới của mình chứ.

“Cô muốn làm gì?” Anh lạnh nhạt hỏi.

Có lẽ, tính tình anh đậm bạc, một gợn sóng cũng quá khó khăn, nhưng anh có phán đoán tư duy của mình. Vợ chưa cưới quả thật khả nghi. Hiện tại nhớ lại cẩn thận, từ cuối năm đến bây giờ, khác thường của cô rất nhiều.

“Chúng ta cùng đi “Bắt gian”, làm rõ sự thật!” Cô chém đinh chặt sắt.

Anh nên từ chối, việc này với anh mà nói rất vớ vẩn, rất lãng phí thời gian. Anh luôn một là một hai là hai, loại chuyện này, anh chỉ cần giáp mặt hỏi rõ ràng với Hiểu Văn.

“Cô đã quyết định, cần gì phải tới hỏi tôi?” Anh nhàn nhạt nói.

Dù anh đi hay không đi, cô cũng đã định rồi, sau đó sẽ nói kết quả cho anh.

“Vậy còn anh?” Cô nhìn về phía anh.

Cô không phải người thiện lương, cũng sẽ không làm chuyện mềm lòng. Nếu Đỗ Hiểu Văn thật sự dám xen vào cuộc sống của cô, vậy thì mời Triệu Sĩ Thành cùng đến, không thể nghi ngờ chính là khó khăn tốt nhất cho cô ta.

“Được, tôi đi.” Anh bình tĩnh gật đầu.

Nếu đã sinh ra nghi ngờ, không thể tin tưởng lần nữa, vậy thì đi tìm chân tướng sự thật đúng là cách tốt nhất.

“Anh hai... Buổi tối có tiệc đính hôn của anh cả...” Em gái Dung Hoa của anh dẫn bệnh nhân tiếp theo vào, khi nghe được câu đối thoại cuối cùng của họ, cả người cũng ngầy ngẩn.

“Tôi còn 40 bệnh nhân nữa, cô ra cửa nghỉ ngơi vừa chờ tôi.” Những lời này là anh dặn dò cô.

“Tiệc đính hôn của anh cả anh sẽ đến hơi muộn.” Anh cũng dặn dò em gái.

Anh đeo ống nghe, tiếp tục điềm tĩnh bắt đầu cẩn thận kiểm tra sức khỏe cho bệnh nhân nhỏ.

Dư Văn nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn nhin xao động xuống, im lặng rời khỏi phòng trước, chờ Triệu Sĩ Thành tan làm.

Chỉ có người không đủ yêu mới có thể có biểu hiện bình tĩnh như thế! Quan sát của cô nói cho cô điểm này. Chỉ là, cô có thể quan sát người khác, nhưng có thể quan sát đến mình không?

...

“Nhà ở này đã trang trí xong, là mấy hôm trước Hạ Nghị bán cổ phiếu của mình đi, dùng hơn trăm vạn mua, đứng tên là ba anh ấy.” Cô dùng chìa khóa mở cửa lớn, đưa Triệu Sĩ Thành đi một vòng quanh căn phòng hoàn toàn đổi mới.

“Gia cảnh Hạ Nghị rất khá, ông ngoại anh ấy trước kia là cán bộ cấp tỉnh, cho nên mẹ anh ấy tuyệt đối chiếm vị trí chủ đạo ở nhà, dù là người trước hay người sau cũng đều hiền hách. Tám năm trước, hai người có hơi bất hòa, ba anh ấy bị đá ra khỏi thương trường, lại bị đuổi ra khỏi cửa nhà.” Cô nói đơn giản bối cảnh gia đình cho anh.

“Khi chúng tôi kết hôn, tất cả tài sản đều đầu tư vào công ty, chuẩn bị hôn lễ, trên người Hạ Nghị không có nhiều tiền, là ba đã để căn nhà đó làm nhà tân hôn cho chúng tôi, còn mình lại thuê nhà sống. Cho nên lúc ấy Hạ Nghị đã nói, chỉ cần anh ấy có tiền, nhất định sẽ mua rất nhiều nhà cho ba, bù lại cho ông.” Cô lẳng lặng kể lại, “Năm kết hôn thứ hai, anh ấy mua một căn nhà cấp ba, năm thứ ba, thứ tư thứ năm... đây là căn nhà thứ tư.”

“Cô cũng không ngăn lại?” Anh kinh ngạc.

Nếu chồng cô mà muốn ly hôn, cô sẽ chịu thiệt rất nhiều.

“Tôi hiểu, có lẽ là hiểu thuận, cũng có khả năng là anh ấy lót đường ình.” Cô nói nhẹ nhàng: “Con người rất phức tạp, ngay cả khi rất hiểu biết, kết quả vẫn không thể đoán ra.” Vài năm nay, cô vẫn không xác định rốt cuộc anh có tính đến ly hôn không.

“Nhưng nếu đã hết tình cảm, phải giữ lại căn nhà này cho Thụy Thụy, cho dù tôi giữ hết tài sản, cũng để lại tiền làm gì?” Tác dụng lớn nhất của tiền chỉ là mua được rất nhiều thứ, chỗ tiền vô dụng nhất, chính là không mua được niềm vui.

Cô sinh ra ở gia đình giàu có, tiền tài là mục tiêu cô phấn đấu, cũng là mục đích cuối cùng. Cô rất sợ con gái mất đi nụ cười.

“Đây cũng không quan trọng.” Cô nhìn quanh phòng ở một chút, “Mua căn phòng này, anh ấy không phải dùng tất cả tài sản của vợ chồng, cũng không phải doanh thu của công ty, mà là tiền riêng anh ấy tự kiếm được bên ngoài.”

“Anh ấy gạt mọi người, ngay cả ba chồng tôi cũng không biết đến sự tồn tại của căn nhà này.”

Cả căn nhà hơn một trăm năm mươi mét vuông, không khí yên lặng, trang hoàng thanh nhã, thật sự rất thích hợp... giấu tình nhân và xây dựng một gia đình mới.

“Vậy cô...” Triệu Sĩ Thành nghi ngờ.

“Anh đã quên sao? Tên trên giấy kết hôn của anh ấy vẫn luôn là tôi, tôi chỉ cần dùng chút mẹo khéo là có thể lấy được một chùm chìa khóa, quá đơn giản.” Cô thản nhiên nói.

Vấn đề là mục đích của cô.

“Buổi tối, anh ấy đã hẹn Đỗ Hiểu Văn đến đây.” Cô lạnh vô cùng nói.

Triệu Sĩ Thành chấn động.

39. Q.2 - Chương 16

“Căn nhà này, có thể nhìn thấy nhất cử nhất động ở bên đối diện.” Sở điều tra mượn căn nhà này giúp cô, tầm nhìn vô cùng tốt.

Còn có kính viễn vọng, vô tuyến nghe lén. Tất cả cũng đều được chuẩn bị sắp xếp.

“Nếu họ... Cô chuẩn bị làm thế nào...” Triệu Sĩ Thành vẫn còn lý trí, nhìn cô xinh đẹp động lòng người, từ từ hỏi.

Trực tiếp đánh rần động rùng? Hay là tắt cả đều im lặng? Nhìn thấy thì sao, cùng lắm chỉ khiến tình cảm và lý trí của mình bắt đầu so đo, tra tấn bản thân mà thôi.

“Yên tâm đi, nếu họ thật sự có... hành vi quá khích, tôi sẽ xuất hiện... Về phần cô...” Anh nhìn cô một cái, cuối cùng mới nói thật chậm, “Nếu còn muốn giữ hôn nhân này, nên nghĩ cho đứa con trong bụng nữa.” Anh nhìn ra được, cô vẫn còn một tia tình cảm cuối cùng với người đàn ông đó.

Cô rất thông minh, sợ dĩ mang theo anh, có một phần nguyên nhân thật ra là muốn lợi dụng anh. Anh biết chứ.

Dư Văn chấn động. Ánh mắt ngay thẳng mà thâu đáo của anh khiến cô xấu hổ. Tuy nhiên.

“Bác sĩ Triệu, anh lầm rồi.” Về vấn đề có giữ lại đứa con trong bụng cô không.

...

Hạ Nghị đi đến gian phòng trước kia. Căn nhà này quả thật là muốn dành cho Hiểu Văn.

Ngồi trên sofa một mình, anh sững sốt một hồi lâu. Tội lỗi của anh ngày càng lớn, anh biết, nhưng lại không biết nên giải quyết thế nào.

Mỗi một bước đều như có một bàn tay vận mệnh đẩy anh về phía trước. Anh cảm thấy mình thật thất bại, thất bại đến mức sụp đổ.

Tiếng chuông cửa vang, anh nhảy dựng lên. Ngoài cửa là Hiểu Văn.

Dáng người gầy đi, gầy khiến người ta xót lòng. Cô cúi đầu thở dài, anh đưa tay dắt cô vào. Tính anh vốn không như vậy, đối với chuyện gì anh cũng không sợ hãi, thái độ thoải mái, chỉ với riêng cô, mới trở nên không còn giống mình.

Bị tay anh nắm chặt, nước mắt cô liền không nhịn được rơi xuống. Xoay người đưa cô vào phòng, nhìn cô yên lặng rơi lệ, cổ họng anh căng thẳng nói không thành lời.

“Tìm em đến chuyện gì?” Đầu cô vẫn chỉ cúi xuống, từng giọt nước mắt lăn dài.

Anh chỉ có thể chua chát hỏi, “Cơ thể có khỏe không?”

“Tốt cũng không tốt, anh cũng quan tâm ư?” Cô cười buồn bã.

Vừa mới nói xong cô bỗng thấy buồn nôn, ôm miệng đã muốn nôn. Khó chịu không nôn được, nhưng nước mắt lại rơi xuống.

“Xin lỗi.” Anh bị nước mắt của cô lặng lẽ lên án, thấy cô nhận hết tra tấn vì đứa bé trong bụng, cảm thấy rất áy náy.

Anh kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Ngực anh rất nhanh liền ướt đầm một mảng lớn.

“Hiểu Văn, thật xin lỗi!” Anh không ngừng không ngừng mà xin lỗi.

Nhưng vai người trong lòng vẫn run rẩy không ngừng.

“Chẳng phải anh không cần em sao? Vì sao vẫn còn gọi điện cho em?” Cô khóc nức nở, quả cầu sứ mệnh đập xuống vai anh.

“Làm sao anh có thể không cần em, anh vẫn yêu em, là em mà!” Anh nóng lòng thề thốt.

Tình yêu với cô, điểm này, anh chưa bao giờ nghi ngờ.

“Nhưng anh lại không cần đứa con trong bụng em.” Mắt cô chảy ra giọt lệ đau đớn, “Anh không muốn ly hôn với Tống Dư Vãn, anh không muốn cưới em!”

Đáy mắt anh cũng có linh hồn khôn khéo. Đúng vậy, anh không muốn ly hôn, tuyệt đối không muốn. Hơn nữa, anh rất sợ Hạ phu nhân biết chuyện này.

“Anh có trách nhiệm của anh, bây giờ không phải năm năm trước anh nói đi là có thể đi, giữa anh và Tống Dư Vãn đã có liên hệ cả đời này không thể cắt, anh và cô ấy có chung một con gái, em bảo anh làm sao bây giờ? Anh không thể làm tổn thương Thụy Thụy!” Sinh mệnh cùng nhịp đập với anh, cùng vui cùng buồn, Thụy Thụy của anh, quan trọng hơn tất cả!

Tình yêu không phải là hi sinh tất cả những người khác!

Nghe vậy, nước mắt cô càng rơi, không kìm lòng nổi gầm nhẹ: “Còn em thì sao? Anh có thể làm tổn thương em, còn có đứa con trong bụng em? Nó cũng là con anh đấy!”

Anh hoàn toàn đông cứng lại.

“Vì sao, anh lại không công bằng như thế?” Cô thì thào tự nói.

“Hiểu Vãn, em bình tĩnh một chút, đừng làm mình xúc động, sẽ động thai đấy.” Dáng vẻ cô làm tan nát cả cõi lòng anh, làm anh rất lo lắng.

Anh biết, mình đã làm thương tổn cô.

Anh tiến lên, lại muốn giữ chặt tay cô, “Em chuyển đến đây trước, nhà này cho em, em có thể an tâm dưỡng thai...” Anh chần chờ một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn, “Chuyện của chúng ta, về sau hãy nói.”

Anh bảo về sau hãy nói? Anh như thế làm cô thật khó xử.

“Không, chúng ta không còn gì để nói cả.” Cô không cần nhà ở, cô chẳng cần gì cả, cô chỉ cần anh!

Khóc, cô đẩy anh ra, lại chạy ra ngoài. Anh vội vàng đuổi theo.

...

Một trận tĩnh lặng làm cho người ta ngay cả thở cũng không thể, chỉ có thể quên đi. Tuy rằng, không diễn trên “giường”, nhưng cũng đủ khiến người ta rung động.

Làm sao anh có thể không cần em, anh vẫn yêu em, là em mà!

Còn em thì sao? Anh có thể làm tổn thương em, còn có đứa con trong bụng em? Đó cũng là con anh đấy!

Triệu Sĩ Thành tháo tai nghe xuống, lặng im nhìn cô cầm kính viễn vọng đưa lưng về phía anh không nhúc nhích.

“Đuổi theo họ không?” Cuối cùng anh vẫn hỏi một câu.

Hiện tại, nếu lập tức chạy xuống tầng vẫn có thể chặn họ ở cửa lớn, để họ lúng túng. Muộn hơn thì sẽ không kịp.

Anh dám khẳng định, cho dù đi ngăn cản cô cũng chưa chắc đã thất bại, nếu như cô cũng tỏ ra yếu đuối. Đây là trực giác của anh. Thân là đàn ông, anh có thể cảm giác được, tuy chồng cô phản bội gia đình, nhưng con gái là lợi thế lớn nhất của cô.

“Không được.” Cô xoay người lại, lạnh lùng phun ra hai chữ, muốn giữ nụ cười để biểu hiện của mình ung dung hào phóng, không hề chịu ảnh hưởng.

Có điều, mới cười được một nửa.

“Tống Dư Vãn!” Anh nhất thời kêu lên.

Bởi vì trước mắt cô là màn đen, lão đảo về thẳng phía sau. Anh vội đỡ lấy cô.

...

Cô từ từ mở mắt ra trên giường bệnh.

“Hạ tiên sinh, chắc anh nên..., cơ thể của cô ấy không thích hợp để mang thai, lại càng không hợp sanh non, vợ chồng anh chị nếu không muốn có con, trong cuộc sống hàng ngày bên nam nhất định phải chủ động làm tốt công tác tránh thai, không thể ham hưởng lạc, không để ý đến sức khỏe được!” Bác sĩ nghiêm khắc chỉ trích, người bị giáo huấn không nói một lời.

“Còn nữa, lần trước khi chị nhà đến kiểm tra, tôi đã nhấn mạnh rồi, nếu không muốn phẫu thuật, cô ấy phải giữ sức khỏe thật tốt, nếu không mất nhiều máu chết trên bàn giải phẫu cũng có thể!”

Có người vẫn chỉ im lặng. Ai, thật sự là bất nạt người thành thật.

“Bác sĩ Hồ, anh nói nghiêm trọng như thế, không chỉ khiến tôi có gánh nặng, cũng sẽ dọa người khác đó.” Cô mệt mỏi cắt ngang lời bác sĩ, nhìn thoáng qua Triệu Sĩ Thành thần sắc khá xấu hổ.

Đúng là đồ đầu gỗ, tuy đưa cô đến bệnh viện, nhưng hoàn toàn có thể giải thích và từ chối, mình chỉ là người qua đường mà.

“Tổng tiểu thư, lần đầu tiên khi cô mang thai, tôi chính là bác sĩ chủ trị của cô, tôi rất hiểu biết tình hình sức khỏe của cô, nhưng cô cũng phải biết, tôi đâu có nói chuyện giạt gân.” Bác sĩ thấy cô đã tỉnh, cuối cùng ngừng phát biểu ý kiến với Triệu Sĩ Thành.

“Bác sĩ Hồ, anh cũng rõ, tôi cũng không phải bệnh nhân biết phối hợp, chẳng phải sao?” Cô nhẹ giọng một câu, liền ngăn bác sĩ thao thao bất tuyệt.

“Ở mặt khác, không nên quá nhân nhượng đàn ông!” Bác sĩ không nói nữa, chỉ có thể tức giận lườm anh một cái, sau đó, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

“Thật có lỗi, anh ấy giận nhiều rồi.” Cô cười nhẹ.

Thật sự là xin lỗi, làm cho anh lại bị đổ oan thế này.

“Cô bị động thai.” Vợ đưa tới bệnh viện, cô hôn mê hai giờ, anh cũng bị bác sĩ giáo huấn khoảng hai giờ.

“Bác sĩ nói khi lần đầu tiên cô có mang con gái vẫn thường ngắt xủ?” Anh hỏi.

“Vâng, không đếm được số lần, cho nên không ngạc nhiên lắm.” Khi mang thai Thụy Thụy, có một lần, cô thậm chí còn hôn mê ở nhà một ngày, khi cô giúp việc đến mới phát hiện, còn có một lần, khi vừa đi dạo phố mua đồ với anh, lại ngắt xủ ở đường, tý nữa là bị xe đụng chết.

Người khác có thai thì thường ghen, mà cô thì động một tý lại xủ.

“Khi đó, anh ấy một lần... cũng không đến...” Triệu Sĩ Thành nặng giọng hơn hỏi.

Không thể nói như thế, bác sĩ giải thích vừa rồi vừa thấy anh đến là rất có địch ý, đây đủ để chứng minh, bác sĩ này căn bản chưa từng gặp Hạ Nghị.

“Quan hệ khi đó rất kém...” Cô nhẹ nhàng băng quơ.

Tuy rằng bây giờ cũng chẳng khá được bao nhiêu.

“Bác sĩ nói cô không muốn đưa con này?” Anh nghĩ chắc mình nghe nhầm rồi.

“Vâng, tôi đã có Thụy Thụy, không muốn sinh thêm nữa.” Cô nhẹ giọng trả lời.

“Thật ra, tạp chí “Sinh và không sinh” số ra tháng 8 năm 2005 đã nghiên cứu, phái nữ uống thuốc tránh thai sẽ không có hại cho thai nhi là nữ, nhân viên nghiên cứu còn nhấn mạnh, nếu dùng thuốc tránh thai khẩn cấp sau khi mang thai, đừng sợ thai sẽ xuất hiện dị dạng hay tình hình khác thường mà chọn phá thai.” Anh trầm giọng nói, “Vợ chồng hai người cũng chỉ có một con, dù là điều kiện kinh tế hay chính sách quốc gia đều có thể có hai con, ngay cả bác sĩ cũng hi vọng cô nghĩ kỹ, vì dù sao so với phá thai, thân thể cô có lẽ thích hợp để sinh con hơn.”

Vừa rồi, bác sĩ nói việc phá thai rất đáng sợ, ngay cả anh cũng nghe đến bở ngỡ. Nhưng mà, cô vẫn không giữ lại.

“Không được, sai một lần là đủ rồi, không muốn tạo thêm lầm lẫn nữa.” Sắc mặt vẫn tái nhợt mang theo ừ rừ, cô lại kiên định lắc đầu.

Không cần hỏi nhiều, anh cũng biết, chỉ có người phụ nữ không có lý trí mới có thể nghĩ tại lúc này, sinh ra con mình để tranh đua cao thấp với tình địch. Nhưng sai một lần là có ý gì?

“Rất nhiều năm trước, quả thật là buồn cười đến có một phần hy vọng xa vời, nghĩ đến để lại con, vậy mình sẽ có quyền được yêu, mới có Thụy Thụy bây giờ.”

Cô cũng từng quá ngây thơ, về sau mới nhận ra sự thật tàn nhẫn.

“Nuôi Thụy Thụy đến lớn như thế mới phát hiện mình năm đó thật là vô trách nhiệm.” Sinh ra Thụy Thụy, lại không thể cho con một gia đình bình thường, “Tôi không muốn tạo nghiệt nữa.”

“Nếu phá thai thì phải giữ gìn sức khỏe.” Anh không có gì để nói.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Bây giờ đã là tuần thai thứ tám, không thể kéo dài nữa. Nhưng sức khỏe của cô ngày càng kém đi, mấy ngày tỉnh dưỡng tết âm lịch cũng là kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Im lặng vài phút.

“Cô tính thế nào?” Anh hỏi.

Ly hôn, hay là?... Cứu vớt gia đình?

“Còn anh, bác sĩ Triệu, anh định làm gì?” Nhưng cô lại hỏi ngược lại anh.

“Hôm nay vừa vặn là tiệc đính hôn của anh trai tôi, khi tôi đến sẽ để em tôi thông báo cho bạn bè họ hàng, tiệc đính hôn ba ngày sau sẽ hủy bỏ.” Anh có thể tưởng tượng, bạn bè sẽ bảo hai anh em họ điên rồi.

Một là chú rể chạy trốn, một là hôn lễ hủy bỏ.

Anh cả anh là yêu vợ đến điên cuồng, nuôi con cho người ta mười năm cũng chẳng nghi ngờ, còn anh thì không thể. Anh không có cách để kết hôn. Nhưng mẹ anh lại lo lắng vì anh cả đào hôn, đêm nay, anh lại tạo thêm một rắc rối khác.

“Bác sĩ Triệu, tôi có thể xin anh một điều không? Tôi cần sự giúp đỡ của anh.” Nhưng cô lại thông thả ngồi xuống, nắm lấy tay anh.

Nơi cô cầm cổ tay anh, khiến toàn thân anh nóng lên.

“Cô nói đi.” Anh vẫn dùng giọng điệu rất bình tĩnh.

Cô cho anh cảm giác kiên cường không cần bất luận kẻ nào giúp, cho nên việc cô xin giúp đỡ khiến anh khá bất ngờ.

“Anh kết hôn theo lẽ thường đi!” Cô nói từng chữ.

Cứ kết hôn theo lẽ thường?

“Điều đó không thể!” Anh ngạc nhiên, lập tức từ chối.

Anh không vĩ đại như vậy, cũng không yêu ai đến si mê như thế.

“Bác sĩ Triệu, tôi biết, anh đã bị nhục nhã, anh sẽ không muốn kết hôn.” Toàn bộ mọi chuyện, người bị nhục nhã không chỉ có mình cô.

“Nhưng xem như tôi xin anh, anh lên thông báo cho bạn bè hủy tiệc cưới, nhưng nói với Đỗ Hiểu Văn muốn kết hôn như bình thường!” Cô van xin anh, hạ thấp kiêu ngạo trước anh, nhưng lại vô cùng kiên định, “Tôi muốn tận mắt xem, ngày đón dâu đó anh ấy sẽ thế nào!”

Đỗ Hiểu Văn không hề nhắc đến việc giải trừ hôn ước, không phải là đánh cuộc giờ khắc đó sao? Cô cũng muốn nhìn, dùng mắt lạnh mà nhìn, xem Hạ tiên sinh của cô, cuối cùng sẽ làm thế nào! Cô muốn mở to mắt nhìn rõ ràng.

Anh hoàn toàn ngạc nhiên. Cô rốt cuộc là dạng phụ nữ gì, thật sự phải bỏ cả tính mạng của mình sao?

40. Q.2 - Chương 17

Hôm nay, Hạ Nghị nháy mắt không ngừng. Lại nói, nháy mắt không phải tai họa cũng là điềm dữ.

Hôm nay là hôn lễ của Hiểu Văn. Là vì như thế nên mi mắt anh mới nháy không ngừng sao? Anh hiểu được đây là cơ hội cuối cùng. Nếu anh không đi Hiểu Văn sẽ cưới người khác, sau đó con của anh sẽ gọi người khác là ba. Đây đúng là cái kết xấu.

Anh không biết Triệu Sĩ Thành, nhưng anh tin nếu đàn ông biết được chân tướng này sau khi kết hôn, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Hiểu Văn thật sự là ...

Anh nôn nóng bất an, cắn chặt răng anh lao ra khỏi phòng. Đúng lúc này, ở một phòng khác, Tống Dư Vãn đang kéo hành lý chuẩn bị ra ngoài.

“Khụ, Hạ phu nhân, em... Đi đâu...” Dừng bước lại, chột dạ một trận.

“Đi công tác.” Sắc mặt cô tê dại, lẳng lặng nhìn anh.

Không hiểu ánh mắt của Hạ phu nhân có lực xuyên suốt gì, da đầu anh cũng run lên.

“Đi mấy ngày?...” Anh phản nộ hỏi.

Tần suất đi công tác của Hạ phu nhân gần đây càng ngày càng nhiều. Con gái thì sao? Hơn nữa, cô không sợ lại theo những mục giả vô sỉ kia đi Nghiễm Châu sao...

“Ba đến bảy ngày.” Cô suy nghĩ một chút, trả lời.

Cô cũng hy vọng có thể sớm “về”, cô không xa nổi con gái, nhưng có một số việc phải xử lý.

“Được rồi.” Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hạ phu nhân không có nhà, có lẽ đúng là trời cũng giúp anh?

“Hạ phu nhân, muốn...” Anh nặn ra nụ cười, tay đang muốn đặt lên vai cô, lời nói được một nửa lại ngừng lại.

Muốn anh đưa cô đến sân bay không? Anh muốn đưa cô, anh nên đưa cô đi. Nhưng ...Anh không có thời gian.

Cô liếc mắt nhìn anh, lạnh như vậy nhạt như thế, anh lại khó xử, mang theo hoảng hốt khó hiểu. Thấy anh không nói gì nữa, cô im lặng kéo rương hành lý, thẳng lưng, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Tay anh chỉ lơ lửng giữa không trung.

“Thụ Thụ em đã nhờ dì Vương cạnh nhà chăm sóc rồi.” Con gái cô tuy còn nhỏ, nhưng mà đây có lẽ là thời điểm cần học trưởng thành.

Mở cửa, bước lên thang máy. Nhìn con số thang máy nhảy xuống từng nấc, lòng cô cũng trầm xuống từng bậc.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên, là mẹ chồng của cô.

“Dạ mẹ, có chuyện gì ạ?” Cô nhìn mình trong gương, vẻ mặt thờ ơ.

“Dư Vãn, mẹ đã nhận được dự án kế hoạch của con, thật là không chê vào đâu được, ngay cả mẹ cũng bị thuyết phục!” Trong điện thoại, giọng điệu của mẹ chồng rất hưng phấn, “Rất nhiều đồng nghiệp cũng hỏi mẹ tìm đâu ra cao thủ như thế! Sau khi biết là con dâu mẹ, họ đều hâm mộ muốn chết!” Thật sự vô cùng kiêu ngạo.

Cô im lặng lắng nghe.

“Đỉnh” Thang máy đến, cô bước qua cửa.

“Dư Vấn, con rảnh không, viết giúp mẹ một bản nữa đi, mẹ sẽ gửi tư liệu đến hộp thư cho con!” Bà cần sự giúp đỡ của con dâu, còn có một trận chiến cần đánh nữa!

“Mẹ, con xin lỗi, từ hôm nay trở đi, con muốn dành nhiều thời gian chăm sóc cho Thụy Thụy.” Cô nhẹ giọng từ chối.

Cho tới bây giờ còn chưa bị con dâu từ chối, Hạ Lan ngây ngẩn cả người.

Vài giây, bà mới tỉnh táo lại, “Được, vậy con nghỉ ngơi vài ngày trước đi!”

“Dạ, cảm ơn mẹ.” Cô đang muốn ngắt điện thoại.

“Dư Vấn ...” Mẹ chồng vội vàng gọi cô.

“Mẹ, còn có chuyện gì ạ?” Cô bình tĩnh hỏi.

Không có gì, chỉ là cảm thấy, con dâu hôm nay là lạ. Dường như rất mệt mỏi.

“Gần đây có một đám giặc cướp, chuyên môn xuống tay với phụ nữ độc thân lại có xe đắt tiền, vài phu nhân chúng ta đã gặp phải, con nên cẩn thận một chút.”

Cô đến tầng hầm, khi đi đến gara, dùng chìa khóa điện mở xe.

“Dạ, con hiểu mà mẹ, cảm ơn mẹ.” Cô ngồi đến chỗ điều khiển.

Bên ngoài trời mưa liên tục, cũng như tâm tình của cô.

“Có gì tồi thân cứ việc nói ẹ, mẹ nhất định sẽ ra mặt cho con.” Bà càng nghĩ càng thấy khác thường.

“Vâng.” Cô đang muốn khởi động xe, bỗng có một bóng người cao lớn chợt lóe, nhanh chóng lao vào xe cô.

Vật thể sắc bén đâm vào hông cô, lòng cô cả kinh, di động bị đoạt mất.

“Dư Vấn, mẹ thấy con sinh đứa nữa đi, sinh vài đứa thì con với Hạ Nghị mới có thể càng bền vững...” Bà tìm kế cho cô qua điện thoại.

Hông Dư Vấn nhói đau, là lưỡi dao sắc chút nữa thì đâm qua da cô. Nếu như cô hét một tiếng, con dao này sẽ vô tình đâm vào hông cô. Giọng nói mẹ chồng còn vang không ngừng trong điện thoại, pin di động bị tháo ra ném sang bên.

Dư Vấn đông cứng cả người, không thể nhúc nhích. Cửa ghế phía sau cũng bị mở ra, ba gã đàn ông khỏe mạnh khác leo lên xe cô.

“Đi về phía trước, nếu không giết chết mày!” Đàn ông ngồi cạnh ghế điều khiển thấp giọng uy hiếp.

...

Hạ Nghị đứng trên ban công, cuối cùng cũng nhìn thấy xe đỏ của Hạ phu nhân chạy khỏi gara. Vì thế, Hạ Nghị vội vàng trở về phòng, mở tủ quần áo lấy áo khoác.

Thang máy nhảy xuống từng vạch. Anh đã lấy xe ở gara, nhấn chân ga.

“Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh, chờ một chút!” Người quản lý gara phát hiện thấy khả nghi, chạy ra từ phòng giám sát, vội vàng gọi anh.

Nhưng anh nóng lòng như lửa đốt, không nghe thấy, chỉ lo điên cuồng chạy đi.

...

Tổng Dư Vấn nói, ba giờ cô sẽ đến, nhưng cô đến muộn. Gọi di động cho cô vẫn là trạng thái không liên lạc được.

Triệu Sĩ Thành xem đồng hồ nhiều lần. Bởi vì, vở kịch này anh thật sự không diễn được, cũng không muốn diễn.

Tiệc đính hôn, anh cả làm chú rể chạy trốn, anh dùng một câu “Anh chắc chắn phải nhục nhã nhà gái như thế sao?” Khuyên anh cả trở về, nhưng bây giờ anh cũng có chắc muốn cho Đỗ Hiểu Văn nhục nhã không?

Nói thật ra, anh thật sự rất tức giận chuyện này, nhưng tính cách của anh chẳng thích đối phó với ai cả.

“Sĩ Thành, còn không đi ra đón cô dâu?” Phù rể duy nhất chẳng hay biết gì giục anh.

Anh thở dài. Hôm nay, thật sự không có hôn lễ. Tất cả người thân đều được báo trước.

Nhưng mà, vì sao Tổng Dư Văn còn chưa đến? Anh gọi điện thoại đến bệnh viện, hẹn cô cũng không được.

...

“Hiểu Văn, hôm nay chị đẹp quá!” Chín phù dâu mặc lễ phục đồng bộ cũng trình diện.

Đỗ Hiểu Văn nhìn mình trong gương, váy cưới thanh lịch, trang điểm nhẹ nhàng, hôm nay mình thật sự rất mỹ lệ, nếu giữa ánh mắt không có nỗi buồn thản nhiên kia. Cô đánh cuộc, dùng chính bản thân mình để đánh cược, nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình, khuôn mặt trong gương đầy u sầu.

“Hả, chú rể sao còn chưa đến?” Có vị phù dâu ngượng ngùng hỏi.

Vài lời đồn không hay về cô dâu trước khi kết hôn, mọi người cũng có nghe thấy. Cho nên, với việc chú rể đến muộn, tất cả mọi người có chút kinh hãi. Chỉ có cô dâu vẫn vuốt bụng mình như thế, không hề hoảng hốt, giống như đây không phải hôn lễ của cô, hạnh phúc của cô.

Cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập.

“Này, anh là ai?” Mẹ của cô hét to.

Không ai trả lời, một người đàn ông đã đẩy cửa tiến vào rất nhanh.

“Hạ Nghị.” Cô chậm rãi đứng dậy, toàn bộ bả vai mảnh khảnh bởi vì vui mừng và kích động mà run rẩy kịch liệt.

“Hiểu Văn, em không được cưới, đi theo anh!” Anh vô cùng lo lắng mở miệng, cầm tay cô đi ra ngoài.

Anh đến cướp cô, thật là đến cướp cô! Mắt cô kích động ngập lệ, nháy mắt đã hồng lớp trang điểm. Mọi người cũng khiếp sợ nhìn một màn này.

“Hạ Nghị, anh sẽ lấy em, đúng không, đúng không?” Cô chạy theo bước chân anh.

Đến cướp người chứng minh anh dùng bất cứ giá nào cũng không sợ chuyện này rơi vào trong tai Tổng Dư Văn. Anh không trả lời, chỉ vẫn cầm tay cô, bất chấp tất cả, kéo cô chạy ra ngoài.

Váy dài trắng tinh khôi tung bay. Cô giống như nhìn thấy cầu vồng bảy sắc cách đó không xa, hạnh phúc ... đã quay lại bên cô.

Mưa phùn còn đang rơi, nhưng trên bầu trời lại tràn ra màu sắc xinh đẹp. Đó là cầu vồng trong mưa, duy mỹ, rất đẹp thật đẹp, đẹp đến châm chọc.

“Sĩ Thành, đây là cô dâu sao?” Dưới tầng, chú rể trong xe hoa dùng sức day mắt, nghĩ là mình lầm rồi.

Cô dâu xinh đẹp xúng xính trong váy trắng thướt tha, cùng người đàn ông đẹp trai, hai người nắm tay nhau chạy về phía trước, một màn thật đẹp, như một đôi nam nữ yêu nhau sâu đậm, diễn màn đào hôn. Nhưng mà, đây là đóng phim truyền hình sao?

“Hôn lễ bị hủy bỏ.” Triệu Sĩ Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếng nói bình thản, ánh mắt lạnh lùng chứng kiến một màn cực đẹp kia.

Không thể không nói toàn bộ lòng anh chùng xuống. Nhưng khi nghĩ đến một người khác, trái tim anh lại thất lại. Tổng Dư Văn đã xảy ra chuyện gì? Bởi vì quá yêu, cho nên lùi bước?

...

Tất cả kế hoạch của cô bị đảo lộn.

Thời gian chậm tối. Cần gạt nước chịu khó cọ rửa cửa kính xe thủy tinh, nhịp luật và tiếng tim đập cuồng loạn cô ngược nhau.

“Đại ca, người phụ nữ này có rất nhiều tiền!” Tên cướp cầm tờ ngân phiếu vui mừng nói.

“Tiền các người cũng đã lấy hết rồi, giờ có thể xuống xe thả tôi đi không?” Cô đã sớm bị ngồi ở phía sau, bị hai gã kẹp chặt, cố gắng bình tĩnh tự nhiên.

Nhưng sau lưng cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Cô là người thường, cô sẽ sợ.

“Thả cô đi? Hiện tại thả cô đi, cho cô báo cảnh sát à?” Nhóm cướp cười nhạt.

“Đi lên đường núi.” Gã đàn ông cạnh ghế điều khiển ra lệnh.

Tên cướp ngồi bên trái cô, bỗng ngửa ngáy khó nhin nói một câu, “Đại ca, đáng vẻ con này cũng ngon đấy ...”

Đường núi càng đi càng thưa người. Đến cuối cùng, chỉ còn lại hai bóng cây đen đến dọa người.

“Đẩy nó xuống xe, rồi để lại đó!” Gã đàn ông ở ghế phụ lại ra lệnh.

Toàn bộ hành trình, cô khá phối hợp, không hề hét lên, cũng không hề giãy dụa. Cho nên, họ không muốn hại người.

Xe ngừng lại, hai gã đàn ông thả cô xuống dưới, dùng sức đẩy cô một phen, để lại cạnh núi. Dư Vấn ngã thật mạnh trên mặt đất, bụng bỗng truyền đến đau đớn bén nhọn.

“Chúng ta đi!” Thấy cô vẫn phối hợp như cũ không hề kêu cứu, gã được gọi là đại ca nhẹ nhàng thở ra.

Đó là một người phụ nữ khá thông minh, biết tự bảo vệ mình như thế nào, khiến kẻ cướp như chúng cũng hiểu được “niềm vui” ở chung.

“Đại ca, đáng vẻ nó rất ngon ...” Nhưng mà, một tên cướp khác chưa từ bỏ ý định, lại vươn tay ra.

Tổng Dư Vấn dịch về phía sau, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng không để bất luận kẻ nào phát hiện, hai tay cô đã không kìm nén nổi run rẩy không ngừng.

“Đại ca, nếu Tiểu Tứ thích thế thì cho nó vài phút đi.” Hai gã đàn ông khác cười dâm, cũng là đáng vẻ nóng lòng muốn thử.

Nghe vậy, gã đàn ông là đại ca ngồi trên xe châm thuốc, suy nghĩ vài giây, “Vay bọn mày nhanh lên!” Đây với chúng mà nói không phải lần đầu tiên, tự nhiên không ngại.

Mưa phùn vẫn không ngừng rơi, chuyện mà phụ nữ sợ hãi nhất sắp xảy ra.

Tên đàn ông là Tiểu Tứ kia tới gần cô từng bước, khẽ cười nói: “Đừng phản kháng nhé, yên tâm đi, anh sẽ cố không thô lỗ!” Hai gã đàn ông còn lại cười to.

Khuôn mặt kia cô đã sớm ghi sâu vào trong đầu. Cô vẫn không ngừng lui về sau. Nơi này có kêu rách cổ họng cũng không có ai nghe thấy. Cho nên, cô không cần lãng phí sức lực. Cô ngồi dưới đất từ từ sờ thấy một vật thể rất sắc bén, một hòn đá sắc rất lớn.

Cô nắm chặt trong tay, không để ý lòng bàn tay đã bị vạch ra một vết máu. Dưới ánh sáng mờ ảo, tiếng cười của gã đàn ông, còn có tiếng vang kéo khóa quần và thắt lưng. Ngay khi thân dưới của gã kia trần trụi áp đến, đã muốn xé vấy cô, nói chậm làm nhanh, cô gơ hòn đá trong tay lên, dùng toàn sức ném vào bộ phận yếu ớt nhất của đàn ông.

“A!” Khắp núi là tiếng hét của gã.

Đại ca giật mình ném thuốc trong tay xuống. Quả nhiên là chó cắn người tuyệt đối sẽ không kêu! Hai gã kia cũng sững sốt, lập tức... bóp một tiếng, một bàn tay đánh mặt vào mặt cô, đau rất âm ỉ, nhưng bàn tay nắm chặt tảng đá không hề rời lỏng. Bắp chân, cổ tay cô bị giày da chà đạp qua, như là đau đến toàn thân.

“Con khốn, tao ày chết!” Nhưng ánh mắt bình tĩnh của cô, lại khiến người có kinh nghiệm sa trường như chúng cũng bỏ ngửa.

Cô cắn răng, vẫn nắm hòn đá kia. Dáng vẻ cứng cỏi làm hai gã đàn ông đều kinh hãi. Một chân dùng sức đá vào bụng cô, cô đưa tay che bụng, đau đến ứa mồ hôi lạnh.

“Anh hai, chảy máu kia!” Gã khác vội vàng giữ lại người đàn ông đang giận dữ.

Trên đất quả nhiên có máu, chảy từ trong đùi cô xuống, như đóa hoa diêm lệ nhất không ngừng thấm xuống.

“Chúng ta chỉ cần tiền, bọn mày muốn làm chết người à?” Đại ca cuối cùng cũng dùng uy nghiêm khiến trách.

Hai gã đàn ông hai mặt nhìn nhau. Quả thật, họ chỉ cần tiền.

“Đừng tự rước phiền phức, giao thiệp với loại đàn bà bình tĩnh này ngán lắm, chúng ta chỉ có xui xẻo thôi!” Đại ca nhìn lướt qua cô thở khê, đều là mồ hôi lạnh, nhưng vẫn không hề hé răng.

Thật sự bình tĩnh đến đáng sợ. Hai gã đàn ông nghe vậy, phần nộ lui xuống, nâng tên bốn xui xẻo dậy.

Cô vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi ô tô biến mất trước mặt cô.

Cô mới chậm rãi đứng lên. Máu trong đùi từng giọt chảy xuống mặt đất. Cô từng bước, từng bước, đi xuống núi. Đi ra ngoài mới có hy vọng, cô tự nói với mình.

Đau đớn ở bụng như một thứ đồ tróc trên da thịt cô, đau đến tận tim, đau đến mức cô chảy nước mắt. Nhưng cô chỉ bước từng bước một xuống. Mỗi một bậc thang đều bước xuống, dù ngã cũng lại đứng lên.

Đá trong tay trước sau cũng không hề rơi lỏng. Mỗi một lần hoa mắt, cô cũng dùng sức xiết chặt nó, không ỉnh ngã quỵ. Đá xám dần mờ hồ biến thành màu đỏ.

Không biết đã đi được bao lâu, cô chỉ không ngừng nói với mình, nhất định phải xuống núi mới có thể tìm được điện thoại, mới có thể xin giúp đỡ. Chân mềm nhũn, trượt chân, lại đứng lên, không ngừng lặp lại như thế. Cuối cùng cô cũng xuống núi, đi đến một hộ gia đình gần đó, chịu đau nói.

“Tôi bị cướp, muốn mượn điện thoại...”

Dùng sức gõ lên cửa phòng kia, cô nói ngắn gọn tình hình. Người tốt bụng sợ hãi vội lấy cô, kinh hoàng nhìn đường máu loang lổ phía sau cô.

“Cô muốn gọi cho ai?” Người tốt lấy điện thoại hỏi cô.

Gọi cho ai? Đúng vậy, gọi cho ai?

“139688...” Theo thói quen, cô bắt đầu gọi cho Hạ Nghị.

Không có di động, không có sổ ghi, trong lúc hỗn loạn này cô chỉ nhớ rõ hai số điện thoại. Nhưng cô bỗng nhớ ra... cô lẽ anh bây giờ đang ở trong mật ong ngọt ngào. Châm chọc, thật sự châm chọc.

“8,1,8...” Cô bắt đầu nói một số điện thoại mà cô thuộc lòng.

...

Rạng sáng, Triệu Sĩ Thành đã sớm ngủ dậy.

Nhưng hôm nay rất kỳ quái, anh cứ lẩn qua lộn lại, thế nào cũng không thể đi vào giấc ngủ. Là bị mẹ mắng hay nhóm bạn thì thảo gây phiền? Anh không biết.

“Reng reng reng” Điện thoại dưới phòng khám lại vang lên giữa đêm khuya. Anh xúc chấn lên vội vàng xuống nhà.

“Alo ai đấy?”

“Tôi, Tống Dư Vấn.”

Nghe thấy đáp án, phiền muộn khó hiểu trong lòng lại từ từ bình tĩnh trở lại.

Trong điện thoại cô trực tiếp hỏi:

“Anh ấy đến không?”

“Ừ, có đến.”

Không khí làm người ta không thể thở nổi.

Cuối cùng, cô dùng một tia sức lực cuối:

“Bác sĩ Triệu, có thể giúp tôi một việc không?”

“Vâng.”

“Mang theo một khoản viện phí, đưa tôi đến bệnh viện, tôi chắc đã ...” Nghẹn một hơi, cô phun ra ba chữ cuối cùng, “sảy thai rồi.” Vừa nói xong, trước mắt lại là màn đen, thân thể cô đổ xuống.

Anh sững sờ.

“Alo alo cô ở đâu? Tống Dư Vãn, cô ở đâu?”

Nhưng câu trả lời của anh chỉ là yên tĩnh.

41. Q.2 - Chương 18

Vì sao, lại cảm thấy đau?

Khi đưa cô tới bệnh viện, khuôn mặt cô đã trắng đến không còn chút máu, trên người cũng có nhiều vết thương. Khi nhìn cô lâm vào hôn mê, đáy lòng anh lại bắt đầu sinh một loại cảm xúc xa lạ, cảm thấy đau, nhẹ nhẹ đau đớn.

Vì sao lại đau? Đó chỉ là một người phụ nữ không quá quen thuộc thôi mà. Nhưng khi nhìn thấy cô, nửa dưới người cô nhiễm màu máu đỏ tươi, trên gương mặt tái nhợt bất tỉnh vẫn là quật cường cứng rắn như đá, một khắc đó, trái tim đã bị một sức mạnh xa lạ đánh trúng. Cảm giác đau đớn thật chân thật.

Lúc sáng sớm, khi cô tỉnh lại, lại phát hiện ngón tay giật giật không thể nhúc nhích. Cô thông thả mở to mắt, nhìn về phía tay mình. Thì ra tay mình bị bọc một lớp băng rất dày.

Một nơi khác, cũng như bị thương, âm ỉ đau đớn. Cô đặt tay lên bụng mình, nơi này trống rỗng, một trực giác mãnh liệt kéo đến, con đã không còn nữa.

Triệu Sĩ Thành vốn trông cô cả đêm, thấy cô mở hai mắt, anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tống Dư Vãn, chúc mừng cô đã trở lại từ quỷ môn quan.” Đêm qua cô được đưa đến bệnh viện, chảy máu rất nhiều, bác sĩ đoán đã mất ít nhất 500cc, tình hình rất nguy kịch.

Lại truyền máu lại cấp cứu, nhìn thôi anh cũng bỏ ngửa cả người. Nhưng anh chỉ cảm thấy, cô tỉnh lại rồi, phụ nữ như cô rất cứng rắn, cho dù giằng co với tử thần cũng có thể thắng!

Cô khẽ động khước môi, cười nhẹ, trong mắt hờ phách là sương mù mê man, như sâu không thấy đáy.

Anh đang nhìn cô, trong lòng khẽ nhúc nhích, lại có loại cảm giác rơi xuống.

Anh vội vàng gạt qua một bên, “Cô còn cười à, bác sĩ nói thân thể cô bị tổn thương quá nặng, về sau có thể không sinh được nữa!” Không hiểu sao anh lại có chút tức giận, cố ý nói rất nghiêm trọng.

Thật ra, bác sĩ nói là nếu như điều trị không tốt thôi.

“Tôi đã có Thụy Thụy, có thể sinh nữa hay không tôi cũng chẳng sao cả.” Chính thức quen anh chẳng đến mấy ngày, nhưng những chuyện đã trải qua làm cô cảm thấy hai người như có tình chiến hữu.

Bởi vì, anh và cô đều là người bị vứt bỏ. Hơn nữa cô cười là vì đêm qua cô nhận thức rất mơ hồ, sự thật và cơn mê giao nhau, loáng thoáng như có người bị bác sĩ mổ rất thảm, nhân viên y tá cũng tức giận trực tiếp dùng cực hình khinh bỉ để tra hỏi anh. Chắc là bác sĩ và y tá đoán là anh bạo hành vợ rồi. Đúng là

người thành thật, đến đầu gối cũng biết biện minh, hoặc sau khi nộp viện phí rồi lảng lạng mà chuồn êm, nhưng cô cũng cảm kích anh, khiến cô không đến mức càng bị thương.

Nghe được lời của cô, Triệu Sĩ Thành lại thấy tim đập nhanh ngay cả bản thân cũng khó hiểu.

“Ba mẹ cô đâu?” Anh cúi người nhìn thẳng vào mắt cô, “Họ có thể đến đón cô không? Hay đưa con gái cô đến?”

Cô thật sự chỉ có một mình? Lại cảm thấy cô thật cô đơn, cô đơn đến mức làm cho người ta đau lòng.

“Ba mẹ tôi cũng kinh doanh ở Thượng Hải, họ bình thường bận nhiều việc, một năm nhiều nhất về một hai lần.” Gia đình của cô rất phức tạp, ba mẹ bình thường không phải bận nhiều việc, thì cũng tự vui chơi thôi.

Cho nên mới tạo nên tính cách độc lập cho cô.

Năm đó nếu không phải muốn giúp Hạ Nghị gây dựng sự nghiệp, cô sẽ vẫn mở rộng đất trời của mình ở Thượng Hải. Có lẽ, còn có thể tìm một người đàn ông Thượng Hải dịu dàng, cẩn thận lại biết săn sóc.

“Về phần con gái tôi, ở bệnh viện không thích hợp cho trẻ con.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Sức khỏe cũng gần như mất hết, cô không muốn để con gái thấy mình chật vật và tiêu tụy như thế.

Lo lắng thật lâu, cuối cùng anh vẫn hỏi:

“Tổng Dư Vãn, muốn tôi báo cho anh ta không?” Hạ Nghị tóm lại vẫn là ba đứa bé, anh cảm thấy, chắc nên để Hạ Nghị biết, con không còn, thân thể của cô vì thế hại rất nhiều.

Đây là chuyện mà một người chồng nên cùng chia sẻ với cô.

Một câu của anh làm không khí nhất thời trầm lại. Yên lặng ngăn ngủi như cây cung nứu chặt ngực anh, khiến anh cảm thấy có chút khó thở.

Về chuyện cô từng có thai, lại chuyện sảy thai này nữa, cô tuyệt đối sẽ không nói cho Hạ Nghị. Thời gian mang thai của cô và Đỗ Hiểu Văn trước sau chỉ kém nửa tháng mà thôi, việc này khiến cô cảm thấy buồn cười mà nhục nhã. Cô ép mình thấy rõ người ta phản bội, khiến tình cảm lại khắc sâu xuống đáy lòng, cũng hoàn toàn không còn sót lại chút gì.

“Không!” Cô lắc đầu.

“Giờ cô tính thế nào?”

Anh còn chưa ký giấy kết hôn với Đỗ Hiểu Văn, biết rõ sự thật, muốn chia tay thật dễ, nhưng tình hình của cô lại có vẻ phức tạp.

“Bây giờ ngoài Thụy Thụy, ai cũng không quan trọng với tôi.” Nếu nói năm năm hôn nhân đã giày vò tình yêu của cô, vậy thì trái tim cô bây giờ đã thành tro tàn.

“Tôi sẽ dành nhiều thời gian hơn cho Thụy Thụy. Thụy Thụy còn bé, còn chưa thể tự suy nghĩ và phân tích, chưa có khả năng phán đoán, đối mặt với chuyện ly dị của ba mẹ, tôi sợ con bé sẽ chịu tổn thương lớn, tôi sẽ dùng nhiều thời gian từ từ dẫn đường cho Thụy Thụy, để con bé sẽ thấy chuyện ba mẹ chia tay không phải sai lầm.” Thụy Thụy là tất cả của cô, cô không thể để con gái chịu thương tổn. Đến lúc đó rồi, tôi sẽ ly hôn với Hạ Nghị.” Cô và Hạ Nghị không có khả năng quay đầu.

Cô thật sự rất bình tĩnh, bình tĩnh đi phân tích thế cục, không xúc động, lựa chọn cách giải quyết tốt nhất cho con gái. Nhưng nói như vậy, sẽ không phải tra tấn và hành hạ mình sao. Vấn đề này, tự anh không ngờ mình lại hỏi ra miệng.

“Sẽ không đâu! Bởi vì, tôi sẽ dùng thời gian một hai năm để con gái tôi thích ứng với cuộc sống không có ba, về phần họ...” Cô lạnh lùng nói, “Nghĩ đến Đỗ Hiểu Văn thuần khiết của anh ta, bị người cứng rắn như tôi biến thành tiểu tam vô sỉ, nghĩ đến kết tinh tình yêu của họ, vừa sinh ra đã bị người ta gọi là con tư sinh, nghĩ đến mỗi ngày anh ta phải ngâm mình trong nước mắt và đau khổ, mỗi một, đau lòng không thôi, tôi tuyệt không tui thân, tuyệt không cảm thấy bị tra tấn, ngược lại, cảm thấy rất vui vẻ!”

Muốn cô chúc phúc ư? Có thể! Trước hãy nhận lấy sự thật nhục nhã đi!

...

Anh chăm sóc Hiếu Văn suốt ba ngày. Hiếu Văn ngهن rất nghiêm trọng, gần như không ăn được gì cả, hoặc là miễn cưỡng ăn rồi lập tức lại nôn hết ra. Ba ngày này sợ sức khỏe cô không chịu nổi, anh không rời cô một tắc, cầm theo bình dịch gluco.

Nhưng anh còn có Thụy Thụy, hơn nữa, anh không xác định được Hạ phu nhân đã về hay chưa. Anh không có mặt mũi gọi điện thoại cho cô, chuyện lớn như vậy, đoán chắc Hạ phu nhân thần thông quảng đại đã biết.

Anh đến nhà dì Vương hàng xóm đón Thụy Thụy.

“Dì Vương, càng ngày dì càng trẻ đẹp đó.” Anh cười hì hì lấy lòng, miệng rất ngọt.

Nhưng mà, hôm nay dưới sự “đùa giỡn”, dì Vương lại không hừ anh vài tiếng, mà vội vàng kéo anh vào.

“Hạ tiên sinh, cậu đã trở lại rồi!” Dì Vương nóng lòng như lửa đốt, “Bảo vệ dưới nhà cũng tìm cậu vài lần, hôm qua cảnh sát cũng phái người đến đây, nhưng chúng tôi không liên lạc được với cậu, vội muốn chết!”

Tuy làm hàng xóm nhiều năm, Hạ phu nhân cũng đã dùng một khoản tiền thuê bà tạm thời chăm sóc Thụy Thụy, nhưng mà, hiện tại quan hệ giữa các hộ ở tòa nhà cũng chỉ sơ sơ, dì Vương chỉ biết vợ chồng họ kinh doanh, nhưng cụ thể buôn bán gì, mở công ty gì thì thật sự không rõ lắm.

“Cảnh sát cũng được điều đến ư?” Anh kinh ngạc.

Đã xảy ra chuyện gì?

“Hạ phu nhân mất tích!”

“Hạ phu nhân mất tích?” Anh như con vẹt học nói, kinh ngạc lặp lại.

Không phải Hạ phu nhân đi công tác sao? Cô ấy làm sao có thể mất tích?

Dì Vương quay đầu nhìn Thụy Thụy trong phòng một cái, xác định Thụy Thụy đang làm bài tập, không nghe thấy họ nói chuyện, cũng không sợ nữa, mới hạ giọng, vội la lên, “Ba ngày trước, ở gara tầng hầm ngầm, khi Hạ phu nhân lấy xe, có bốn gã leo lên xe cô ấy, bảo vệ công ty thấy khác thường, cho nên muốn xác nhận một chút, xem có quen họ không?” Bảo vệ cũng sợ do mình ngạc nhiên lại coi bạn bè chủ hộ là cướp, trước khi chưa xác nhận, vẫn không dám báo cảnh sát.

“Ngày hôm qua người ở đồn cảnh sát chủ động đến, nói có một chiếc xe BMW bị vứt ven đường, bên trong có túi da và điện thoại, hư hư thực thực xảy ra vụ án, muốn tìm chủ xe là Hạ phu nhân để hỏi rõ ràng.”

Vậy tìm đi! Trái tim anh rối lại, vì...

“Tất cả mọi người không liên lạc được với Hạ phu nhân, cô ấy mất tích, có thể đã bị sát hại!” Dì Vương nói ra suy đoán của cảnh sát.

“Ồ ồ, nói vậy!” Anh hét lớn, cao giọng, “Vợ tôi phải đến Nghiễm Châu công tác, lúc đi, rõ ràng cô ấy nói như vậy!”

Giọng anh quá lớn, Thụy Thụy ở buồng trong vừa nghe thấy giọng anh thì lập tức chạy tới, “Ba!” Nhảy vào trong lòng anh.

Mấy ngày nay, nó khổ muốn chết, mẹ đi công tác, ngay cả ba cũng không gặp. Nhưng anh cũng không còn lòng dạ nào, tay không ôm lại nó, vội vàng đi đến đầu cầu thang, gọi điện thoại cho trợ lý của Hạ phu nhân.

“Vợ tôi đi đâu?” Điện thoại vừa nổi máy, anh đã hỏi thẳng.

Anh vừa rồi gọi cho Hạ phu nhân, quả thật vẫn là trạng thái không liên lạc được.

“Giám đốc Tổng đến Nghiễm Châu bàn chuyện.” Đáp án của trợ lý cũng không đổi.

“Đưa điện thoại của cô ấy ở Nghiễm Châu cho tôi, tôi tìm cô ấy có việc gấp!” Anh không nói nhảm.

Song.

“...” Trợ lý không nói ra được.

Anh lập tức biết, mình bị người lừa.

“Cô ấy rốt cuộc đã đi đâu? Lập tức liên hệ với cô ấy cho tôi!” Anh rống to.

“...” Trợ lý bị nghẹn giọng.

Ở công ty, mọi người cũng công nhận tính tình tổng giám đốc Hạ rất tốt, khá khôi hài, dễ dàng nói chuyện, dễ dàng thông qua, chuyện gì cũng cười cười nhún nhún vai rồi không so đo, rất nhiều khi, thậm chí còn dễ dãi nữa. Trái lại, giám đốc Tống còn có chút rất lạnh lùng rất nghiêm túc, yêu cầu với nhân viên cực cao.

“Cậu đừng có làm lãng phí thời gian của tôi, cảnh sát tìm khắp nơi cũng không thấy, cô ấy đã xảy ra chuyện gì rồi?” Hạ Nghị thất thố đến nói tục trước mặt mọi người.

Do dự vài giây, trợ lý cảm thấy tình hình thật nghiêm trọng, cuối cùng vẫn chọn nói thật: “Tổng giám đốc Hạ... Thật ra, tôi cũng không biết giám đốc Tống đi đâu, cô ấy chỉ nói mình có việc tư muốn xử lý, phải rời công ty vài ngày, lúc ấy cô ấy nói rất bình thường, có công chuyện quan trọng thì liên lạc bằng điện thoại... Nhưng, tôi vẫn không liên lạc được với cô ấy...”

Xong rồi. Cô thật sự đã xảy ra chuyện. Toàn thể giới biết đều nói, dự vọng của nữ vương bệ hạ ôm sự nghiệp mạnh hơn ôm đàn ông, hiện tại, cô lại mất liên lạc với cấp dưới! Nghe vậy, nháy mắt, Hạ Nghị cảm thấy tay chân cũng rét run.

42. Q.2 - Chương 19

“Dì Vương, phiền dì lại chăm sóc Thụy Thụy, cháu phải đến đồn cảnh sát thôi!” Nói xong, anh xoay người chạy đi như gió

“Mẹ!!!” Nào biết, phía sau là tiếng khóc kinh thiên động địa, Thụy Thụy rất thông minh, lập tức liền phát hiện, mẹ có thể đã xảy ra chuyện.

“Con cũng đi!” Thụy Thụy nhảy lại gần, ôm lấy đùi Hạ Nghị không chịu buông.

“Thụy Thụy!” Nhìn con gái nước mũi nước mắt tèm lem, Hạ Nghị lúc này mới kinh hãi thấy, mình không nên đưa theo con đi.

Chuyện này sẽ tạo ra khủng hoảng cho trẻ nhỏ, thật sự không nên xúc động trước mặt con như thế. Nhưng bởi, anh quá nóng vội.

“Con ngoan, ba có việc đi ra ngoài rồi sẽ lập tức về nhà!”

Anh lòng nóng như lửa đốt muốn ra ngoài, nhưng lại không thể dỗ Thụy Thụy khóc đến như đứt từng khúc ruột, khóc ầm ĩ không ngừng: “Ô ô ô, oa oa oa, con muốn đi, con muốn đi, con muốn đi!” Chết cũng ôm đùi anh không buông tay.

Ngay khi anh hoàn toàn không có cách nào khuyên con gái

“Thụy Thụy.” Lại có một giọng nói trong trẻo như lạnh lùng vang lên từ phía sau.

Thụy Thụy vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy Dư Vãn đang dựa ở cửa thang máy gọi tên nó.

“Mẹ!!!” Thụy Thụy ngừng khóc, chạy vào vòng tay của cô.

Một khắc nhìn thấy cô, cuối cùng Hạ Nghị cũng có thể thở ra, khóe miệng không tự giác nhếch lên nụ cười, “Anh biết mà, Hạ phu nhân của chúng ta sức mạnh vô địch, sẽ không thể gặp tai nạn được!” Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi không hề chú ý tới, khi Thụy Thụy ôm lấy chân cô, cô lão đảo một chút, yếu đến mức ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng cô coi như không nhìn thấy anh.

“Thụy Thụy, mẹ đưa con đến nhà ông ngoại được không?” Cô chỉ cúi đầu nhìn con gái.

Con gái rất vui vẻ ôm chân cô, vừa nghe thấy đến nhà ông ngoại thì ánh mắt lập tức sáng ngời: “Ông ngoại và bà ngoại đã về ă?” Ông ngoại với bà ngoại tuy một năm mới về một hai lần, nhưng mỗi lần trở về cũng đều cho nó rất nhiều quà, cho nên nó rất thích đến nhà ông ngoại!

“Không, ông bà vẫn ở Thượng Hải.” Cô lắc đầu, “Nhưng nếu con đi mẹ có thể chơi nhảy dây với con ở phía sau vườn hoa.” Nhà của ba mẹ cô rất lớn, hàng năm ít người cho nên rất hợp để cô và Thụy Thụy chuyển qua.

Nghe thấy có thể chơi đu dây, Thụy Thụy lập tức vỗ tay, “Được ă!”

“Vì sao đột nhiên muốn dẫn Thụy Thụy đến nhà ba mẹ em?” Anh dần thu lại nụ cười, giật mình hỏi, bởi vì nhận thấy có một tia khác thường.

Nhưng cô coi như anh chẳng tồn tại, cúi người nắm tay con gái, “Thụy Thụy, chúng ta đi thôi.”

“Dạ!” Ba ngày không gặp cô, Thụy Thụy không hề suy nghĩ đã nắm tay mẹ nó.

Cô ấn nút thang máy.

“Mẹ, tay mẹ lạnh quá đi, có phải rất lạnh không? Thụy Thụy sưởi ấm ẹ nhé.” Thụy Thụy rất cẩn thận phát hiện, mới ba ngày không gặp, bệnh thiếu máu của mẹ lại càng nghiêm trọng hơn.

Thụy Thụy nhón chân thổi vù vù hơi nóng vào bàn tay mẹ nó. Động tác kia khiến khóe môi cô có nụ cười nhợt nhạt.

Cửa thang máy mở ra, cô nắm tay con gái bước vào trong, sau đó ấn nút đóng. Cửa thang máy lạnh lùng khép lại trước mặt anh.

Mắt cô nhìn thẳng về phía trước, lại vẫn chẳng hề nhìn đến chỗ anh, ánh mắt lạnh lùng nhưng trong suốt không có tiêu cự đã thông thả biến mất theo cửa thang máy đóng lại trước mắt. Từ đầu tới cuối anh đều bị coi là không khí, lúc này đây mới thực bình tĩnh.

Hạ phu nhân, là ý gì hả? Vì sao đột nhiên phải về nhà mẹ đẻ? Hơn nữa, về nhà còn một mực đưa theo Thụy Thụy đi! Anh giật mình tại chỗ.

Sau một lúc lâu, mới đột nhiên nhớ tới, trước khi cô nói đi công tác đã xách theo một rương lớn. Mà ngày thường, nếu đi vài ngày cô sẽ không mang nhiều hành lý như thế! Chẳng lẽ là... lòng căm hận, anh cấp tốc ấn thang máy. Nhưng hai thang máy đều bỏ anh, một bên chở Hạ phu nhân và con gái anh, còn một nơi lại đi xuống tầng dưới, chẳng hiểu sao mãi mà chẳng chịu đi lên.

Muộn mất rồi! Anh chạy lên lối thoát hiểm phía trước đến chỗ cầu thang.

...

Cô nắm tay con gái đi xuống chiếc xe màu đen dừng dưới tầng một. Trong khoang điều khiển, có một bóng hình điềm tĩnh yên lặng.

“Bác sĩ Triệu, cảm ơn anh đã đến đón tôi.” Cô đi đến cạnh ghế điều khiển, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Liên tục vài ngày, cô hầu như luôn gây rắc rối cho anh. Đầu tiên là cầu xin anh giả kết hôn, tiếp theo lại xin anh đưa cô đến bệnh viện, lại tiếp theo ... Đã nhiều ngày, bác sĩ Triệu vừa khám xong lại đến bệnh viện thăm cô, bình thường đều mất mấy giờ, tuy anh vẫn không nói nhiều, nhưng cũng khiến không khí vắng lặng nhất thời ấm áp hơn nhiều.

“Hành lý đâu?” Anh lén liếc mắt phía sau người cô, có chút khê kinh ngạc.

Sở dĩ đến đón cô, một là lo lắng, hai là tự nguyện tới dâng sức lao động.

“Con gái là hành lý duy nhất của cô.” Cô cười nhẹ.

Mỗi lần về thăm ba mẹ, cô cũng ở vài ngày, cho nên đồ dùng sinh hoạt bên kia đầy đủ cả, về những thứ khác cô có thể mua sau. Bởi vì, cô không muốn hành động nhiều làm con gái hoảng sợ.

Anh xuống xe, hiểu ý cô cho nên trực tiếp mở cửa sau giúp cô, “Đi lên đi.”

Bất ngờ gặp được bác sĩ Triệu, Thụy Thụy sợ run một chút, nhú mào, bật ngón tay cái, “Mẹ, rất giỏi, có tiến bộ đó!” Lại thật sự “câu” Được chú Triệu!

Hì hì, xem ra, về sau nó mà bị sốt nữa thì không cần buồn rồi.

Có điều, khi bước lên xe nó vẫn cố ý đùa nghịch thêm một câu: “Nhưng con thấy ba vẫn đẹp trai hơn!” Ủ, chắc mẹ biết là nó yêu ba, nó yêu ba, rất yêu rất yêu ba đẹp trai đó!

Trẻ con tuổi này, tiếp xúc với thế giới qua TV, nhìn như trưởng thành sớm, chuyện gì cũng biết, nhưng thật ra không phải, còn chưa hiểu rõ hết thế giới này đâu.

“Bác sĩ Triệu, cảm ơn anh.” Cô nói lời cảm ơn với Triệu Sĩ Thành đang nghi ngờ.

May mà, bác sĩ Triệu có vẻ ngốc, nghe không hiểu lời con gái trêu chọc.

“Chờ một chút!” Phía sau truyền đến tiếng gọi to.

Dư Vấn cứng đờ. Họ đồng thời quay đầu lại, thấy Hạ Nghị “vừa vặn” chạy đến từ cầu thang. Anh dừng bước thở gấp ở cửa lớn.

“Hạ phu nhân, em muốn đưa “hành lý” của chúng ta đi đâu?” Cho dù lộ vẻ nôn nóng, anh vẫn cười mỉa theo thói quen.

“Bác sĩ Triệu, chúng ta đi thôi.” Cô vẫn coi anh là không khí, ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào Triệu Sĩ Thành, ra hiệu yêu cầu.

“Ừ.” Triệu Sĩ Thành xoay người, ngồi về chỗ lái.

Mà cô vẫn tiếp tục chui vào khoang sau, tay bỗng bị kéo lấy.

“Hạ phu nhân, vừa rồi tôi hỏi em muốn đi đâu?” Tiếng nói của Hạ Nghị bật ra từ kẽ răng.

Cảm giác bị coi thường rất khó chịu, từ đầu đến giờ cô thậm chí còn không đưa mắt nhìn anh một tẹo, tay anh vừa chạm vào tay cô, cô đã lạnh lùng hất ra. Khiến anh thật buồn bực, cứ như anh rất bẩn. Hơn nữa, tay cô sao lại lạnh như thế, như là vừa mới chui ra từ hầm băng. Nhìn kỹ sắc mặt cô cũng rất xấu, gầy đi nhiều, môi cũng không có huyết sắc.

Bây giờ rõ ràng đã sắp sang xuân, tiết trời đã dần ấm lại. Sao cô lại lạnh như thế?

Cô rất bình tĩnh, “Bác sĩ Triệu, xin anh lái xe đến cách đây 20m chờ tôi.”

Nói xong, cô đóng cửa xe lại, để Thụy Thụy dõi theo với ánh mắt đầy tò mò.

Triệu Sĩ Thành gật đầu ấn chân ga theo lời cô, đi trước một đoạn cách đó không xa, dừng xe lại chờ đợi.

Cửa xe đã sớm bị đóng, Thụy Thụy chỉ cần nhắc mông, ghé vào cửa kính xe, mắt không hề chớp nhìn một màn phía sau. Vừa rồi nó nói đùa với mẹ thôi, mẹ và chú Triệu đâu có gì, nhưng không biết ba có hiểu lắm không nữa?

“Về nhà với Thụy Thụy.” Cô đứng thẳng lưng, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào anh, nhẹ giọng trả lời.

Về nhà? Đây không phải nhà cô ư?

“Hạ phu nhân, chẳng lẽ em quên năm năm trước đã lấy tôi rồi?” Anh bật cười.

Song.

“Năm năm trước, hôn lễ của tôi không có chú rể.” Tiệc cưới kia rất tẻ, đến hôm sau anh và cô mới đến cục dân chính để chứng nhận mà thôi.

“Là em đang trả nợ cũ sao?” Anh nhú mào, cố gắng đè nén chột dạ.

Ai bảo cô lúc đó ép anh kết hôn chứ.

“Chắc anh cũng rõ tôi là người phụ nữ chưa bao giờ giỏi về tính nợ.” Hai năm hẹn hò năm năm kết hôn, cô có từng nhắc qua trước mặt anh ba chữ này không? Không nhắc đến chẳng phải vì cô e ngại, mà bởi vì cô

thật sự không muốn tính nợ cũ. Nhưng cũng hiển nhiên, ba chữ này đã không còn đơn giản là tính nợ cũ nữa rồi.

Cô đã biết. Hạ Nghị không ngốc, hơn nữa anh làm gì thì anh cũng rõ trong lòng. Anh rõ ràng không thể giấu được, chuyện này quá âm ỉ.

Cuối cùng anh giấu nụ cười, trầm ngâm một lát, “Anh biết chừng mực, sự tồn tại của Hiểu Văn sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của em và Thụy Thụy.” Đây xem như một lời hứa, anh sẽ không vứt bỏ mẹ con cô.

Sẽ không ảnh hưởng đến địa vị của cô và Thụy Thụy? Dư Vấn như có suy nghĩ nhìn anh.

“Cho nên, anh định sắp xếp thế nào?” Nếu đã đến bước này cô sẽ đi thẳng vào vấn đề.

Mọi người đều là người trưởng thành rồi, cô cũng rất muốn chính tai nghe suy nghĩ của anh.

“Hiểu Văn, cô ấy...” Anh do dự một chút, vẫn thừa nhận rõ ràng, “Cô có con của anh, anh không thể để mặc cô ấy.”

Về mặt chẳng bắt ngờ của Dư Vấn khiến anh không hiểu, tâm tình buồn bực.

“Sức khỏe cô ấy không tốt lắm, mười tháng này anh sẽ chăm sóc cô ấy nhiều hơn một chút.” Nét mặt anh đầy dấu tranh nhìn cô.

Hiểu Văn không kiên cường như cô, có thể hoàn toàn không cần anh, cho nên, anh thật sự không còn cách khác. Anh chờ cô phát điên, thậm chí, chờ cô cho anh một cái tát thật mạnh. Nhưng đều không có, cô vẫn bình tĩnh, chỉ cười lạnh lùng.

“Chờ cô ấy bên kia... Ổn định rồi... Anh hứa sẽ ở cạnh em và Thụy Thụy.”

Cô cúi đầu, lại bật cười lớn. Cô lại đánh giá nhầm rồi, tưởng anh dám đi cướp cô dâu thì sẽ không đếm xỉa đến gì nữa. Nhưng thì ra Hạ Nghị cũng không “mất hết đạo nghĩa” như thế.

Thật sự là rất buồn cười. Nếu như Đỗ Hiểu Văn biết anh tạm thời chỉ ổn định cho cô ta mà thôi, nhất định sẽ chịu đả kích lớn rồi?

“Mấy ngày này, về Thụy Thụy, xin em hãy giấu nó dùm.” Anh hít sâu, nói xong một câu cuối cùng.

Anh tin tưởng, nếu cô nguyện ý phối hợp, giấu được Thụy Thụy thật ra rất đơn giản.

“Chuẩn bị sắp xếp như thế nào, ở bên cô ba năm bảy, ở bên tôi hai tư sáu, chờ cô ta sinh xong thì lại đổi lại?” Cô lạnh lùng lẳng lẳng hỏi.

Anh im lặng.

“Hoặc là, cô ta nửa tháng trước, tôi nửa tháng sau?” Đủ rồi, ngay cả cô cũng không muốn nói nữa.

Chẳng lẽ, cô luôn dễ dàng tha thứ cho anh như thế sao?

“Đừng uất ức như thế, thời gian của anh dành cả cho cô ta đi, tôi cũng không cần, về sau chúng ta khỏi qua lại, tôi cũng không muốn gặp anh nữa.” Không còn gì để nói, cô muốn bước đi.

“Cái gì mà khỏi qua lại? Cái gì mà không muốn gặp anh?” Nhưng anh lại bắt lấy tay cô.

Trong lòng bất ổn, khung khoảng khó hiểu. Là hôn nhân đã hết, là ý của riêng mình? Hay là... ly hôn?

Cô không trả lời, chỉ quay đầu lạnh lùng liếc anh một cái, khóe môi cũng rất châm chọc.

“Anh thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế nấy.” Quyền quyết định ở trên tay cô, mà hiện tại cô không thể thoải mái nói cho anh được.

Anh lập tức nghĩ đến cô đã nói, anh ra ngoài một lần thì cô vượt tường một lần, anh ngủ với mười phụ nữ thì cô sẽ cấm mười cái sừng cho anh.

Nhất thời, anh tức giận, có chột dạ, có oán giận. Bởi vì, anh bắt đầu hoài nghi, ba ngày nay rốt cuộc cô đã đi đâu? Vì sao vào đúng ngày anh đi cướp dâu như thế.

“Gã đàn ông lấy xe đến đón em, rốt cuộc là ai?” Anh bắt đầu cảnh giác.

Đừng bảo anh là bạn làm ăn, ở thương trường, anh rất thuộc mặt người, căn bản chưa từng thấy gương mặt này.

“Mấy ngày nay, cô rớt cuộc đi đâu? Vì sao lại để xe ở ven đường?” Ba ngày nay không phải cô ở cùng gã đó chứ? 72 giờ, cô có thể làm gì? Anh nhất định phải hỏi rõ ràng!

Cô vẫn không trả lời, chỉ hất từng ngón tay anh ra, lạnh lùng liếc anh, ánh mắt kia, khí lạnh thấu xương. Trong nháy mắt, anh bị đông cứng. Cười lạnh lùng, cô thẳng người đi về phía trước, cũng không quay đầu lại.

43. Q.2 - Chương 20

Gần đây bận rất nhiều việc. Mới đi vào hoạt động chưa được bao lâu, công việc đọng thành đống lớn, việc cần xử lý và thực hiện cũng rất nhiều.

Hạ Nghị làm việc đến kiệt sức, lại luôn vô tình nhìn ra văn phòng giám đốc đã trống trơn ở đối diện qua lớp kính cửa sổ. Hạ phu nhân vẫn không đến đi làm.

Anh bận rộn như thế, Hạ phu nhân lại rất nhàn nhã nhé! Nghĩ đến gã hôm qua đến đón cô và con gái, anh thật khó chịu. Gã kia thoát nhìn cổ hủ mà lại thiếu muối, chắc chắn không thể hấp dẫn cô rồi? Chắc là kẻ bám đuôi bình thường thôi đúng không?

“Tổng giám đốc Hạ, có điện thoại.” Thư ký báo cho anh.

Anh nhắc máy.

“Một thời gian không gặp ông rồi, bận lắm à?” Là A Lôi bạn anh.

“Ừ, bận lắm.” Anh nói qua loa.

Nhưng.

“Bạn yêu hả!” Ông bạn khó hiểu cười nói.

Yêu đương? Anh vừa nghe, cảm thấy khác thường.

“Ít vòng vo đi, có gì thì nói!” Anh thật mất kiên nhẫn.

Từ ngày hôm qua đến bây giờ, anh vẫn mất bình tĩnh. Nếu anh dứt khoát như thế, vậy thì, A Lôi cũng bắt đầu không khách khí.

“Ê Nghị, nghe nói ông ly hôn với vợ rồi à?”

“Ai nói?” Vừa nghe anh đã kinh ngạc.

“Hi hi, không ai bảo, nhưng chúng tôi đoán mà. Bởi vì chúng tôi nghe nói, chỉ là nghe nói thôi nhớ...” Ông bạn cười mỉa, “Nghe nói, vài ngày trước ông vô cùng hoành tráng đi cướp cô dâu đó!”

Anh càng kinh ngạc. Sao họ lại biết? Ngày đó anh đến thẳng nhà Đỗ Hiểu Văn, không hề đến tiệc cưới, đội ngũ đón dâu còn chưa đến, làm sao ngay cả bạn bè anh cũng biết được?

“Ngày đó, có một phù dâu là em họ của ông chủ tiệm XX, còn có một phù dâu là bạn bè của chị họ Tiểu Hoa, cho nên chúng tôi có tin tức cũng phải qua mấy vòng đấy.” Không cần anh hỏi, A Lôi chủ động giải thích nghi ngờ.

Ôn Thành lớn như thế, khắp nơi đều là người quen, nếu có một chuyện “khác người” chắc chắn sẽ truyền đông truyền tây, đừng ai hòng trốn thoát.

“Cho nên, bây giờ sao rồi? Vợ ông chắc biết rồi chứ? Hai người có đánh nhau không? Ông thắng hay cô ta thắng? Tống Dư Văn đồng ý cho ông nuôi vợ bé không? Hay là cô ta muốn làm đơn ly hôn?” Ông bạn tiếp tục truy hỏi.

Bởi vì, chuyện này đã sớm âm lên, Tống Dư Vấn không thể không biết, mọi người cũng hưng phấn bừng bừng chờ tin tiếp theo.

Nhóm bạn vui vẻ vì được xem kịch khiến anh rất khó chịu, “Liên quan đến các người à!” Giọng anh cao lên.

“Ày, là anh em tôi mới nói nhé, chuyện này ông làm hơi quá đấy, vài người chúng tôi cũng không có cách cho ông rồi!”

Sắc mặt anh trầm xuống, anh biết cách của mình là không đúng, nhưng mà... anh nào có cách khác!

“Đáng người Đỗ Hiểu Văn có phải rất đẹp không? Đáng để ông làm thế à?” Nhóm bạn cảm thấy hứng thú.

“Bình thường, nhưng vừa mắt tôi.” Anh không tình nguyện trả lời. Anh quen rất nhiều phụ nữ còn đẹp hơn cả Hiểu Văn, nhưng chỉ là anh thích tính tình nhu hòa của cô mà thôi.

“Như thế hả?...” Đó chính là tình yêu trong truyền thuyết.

“Nhưng, nghe nói cô ta và giám đốc Hoàng của trang sức Hồng Lan...” A Lôi cười mỉa.

“Câm miệng! Chuyện của tôi không cần các người lắm miệng!” Anh lập tức ngăn họ nói tiếp, bởi vì miệng chó nhất định không thể phun ra ngà voi.

“Được được được, chúng tôi không lắm chuyện, chúng tôi mặc kệ!” A Lôi nhún nhún vai, “Nhưng mà, tôi khuyên ông đừng đùa với lửa, Tống Dư Vấn sớm sẽ nhận ra sai lầm.”

Nhận ra sai lầm... Anh day trán, cảm thấy rất phiền.

“Còn nữa, nếu bọn ông ly hôn âm ỉ, tài chính công ty sẽ ảnh hưởng, ông cũng biết, vợ ông rất lợi hại rồi, chẳng phải ngồi không đâu!” Bạn nhắc nhở anh, “Nếu cô ta nói đùa, chỉ sợ sẽ đùa chết ông! Đường nhiên cũng không phải ông ăn chay mà lớn!” Ông bạn cười hắc hắc an ủi anh.

“Tôi biết rồi!” Anh không kiên nhẫn muốn ngắt điện thoại.

Anh hiểu ý họ, nhưng anh căn bản không để ý điều này. Đấu với Hạ phu nhân năm năm, đây là lần đầu tiên anh tuyệt không muốn “đấu”.

“Tổng giám đốc Hạ, có một số việc muốn nói với ông.” Tài vụ bộ kế toán đến gõ cửa.

“Ngồi đi.” Anh chỉ vào chỗ ngồi trước bàn làm việc.

“Là thế này, chúng tôi không liên lạc được với giám đốc Tống, nhưng lại phát hiện động thái tài chính rất không ổn định...”

Anh ngạc nhiên.

“Cậu nói đi.”

“Mấy ngày hôm trước tiền mặt của công ty đã bị giám đốc Tống chuyển đi mấy trăm vạn.” Kế toán rất khó xử, “Công ty chúng ta bây giờ đang gặp khó khăn về tiền mặt, tuy chúng ta có thể nâng thêm tài khoản cho công ty, không đến mức ảnh hưởng đến kinh doanh của công ty, nhưng vài nét bút mà biến mất một khối lượng tiền lớn thì nên xử lý thế nào?”

Tiền mặt của công ty, tất cả đều ở trên người Tống Dư Vấn. Mật mã cũng chỉ có một mình cô biết.

Anh im lặng vài giây, “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ bàn bạc với phu nhân của tôi, xem chi vào khoản mục nào sẽ thích hợp.”

Đuổi kế toán đi rồi, lòng anh lại chùng xuống, nụ cười trên mặt cũng biến mất. Tựa lưng vào ghế ngồi, tim anh đập mạnh và loạn nhịp mở mắt nhìn về phía trước hồi lâu, ánh mắt phức tạp. Mãi cho đến khi, điện thoại của anh vang lên.

“Anh Nghị, có... phiền đến anh không?” Ở đầu kia di động truyền đến một giọng nói dịu dàng.

“Không.” Anh thay đổi sắc mặt giả vờ thoải mái, “Hiểu Văn, có chuyện gì không?”

“Em, em muốn hỏi anh, hôm nay muốn ăn món gì?” Cô ngập ngừng, nhẹ giọng nói.

Anh sửng sốt một chút, “Anh nói rồi, mấy ngày nay anh bận nhiều việc, chỉ sợ sẽ không qua được.” Sáng hôm qua, anh vẫn để cho cô chăm sóc mình.

“Không, anh đưa Thụy Thụy lại đây?” Cô nhẹ giọng yêu cầu.

Đưa Thụy Thụy qua? Lúc này, anh hoàn toàn kinh ngạc.

“Em biết Thụy Thụy rất quan trọng với anh, em sẽ cố gắng làm tốt.” Cô dịu dàng cam đoan với anh.

Nhưng da đầu anh run lên một trận.

“Nói sau được không? Thụy Thụy còn chưa chuẩn bị tâm lý.” Anh từ chối.

“...” Đầu kia di động truyền đến im lặng rất dài rất dài, sau một lúc lâu, cô mới run rẩy hỏi, “VẬY canh có tới ăn cơm không?”

“Hiểu Văn, em đang mang thai, anh sẽ mời bảo mẫu cho em, em đừng làm chuyện nguy hiểm như nấu cơm nữa.” Anh thở dài.

Anh đã nói rất nghiêm túc, mấy ngày nay anh sẽ không qua được. Anh vốn muốn chăm sóc Thụy Thụy, còn nữa... chờ Hạ phu nhân đi công tác trở về.

Cô chỉ im lặng.

“Hôm nay có buồn nôn nữa không?” Suy nghĩ một chút, anh vẫn chủ động hỏi.

Mấy ngày nay thấy cô nôn nhiều như thế, cảm thấy phụ nữ mang thai rất vất vả.

Nhớ lại cẩn thận mà nghiêm túc, khi Hạ phu nhân mang thai Thụy Thụy là tình hình thế nào, có điều, trí nhớ chỉ trống rỗng. Khi đó anh không thường về nhà, cho dù về nhà cũng là sớm đi trễ về, chung dưới một mái hiên nhưng lại gần như chẳng thấy mặt Hạ phu nhân bao giờ.

“Em nấu canh thịt bò cho anh, còn có bầu dục xào mà anh thích ăn nhất.” Cô vẫn nói một đằng, kiên trì không thôi.

Thật ra, anh đã sớm không thích ăn canh thịt bò và bầu dục xào nữa.

Hiểu Văn làm canh thịt bò quá cay, bầu dục xào lại rất ngọt, anh thừa nhận, rất nhiều năm trước, khẩu vị của mình rất nặng, vừa cay lại vừa ngọt, nhưng mấy năm nay, dưới sự ảnh hưởng của Hạ phu nhân, khẩu vị của anh đã nhẹ đi rất nhiều, hơn nữa, trong miệng Hạ phu nhân luôn gì mà ký sinh trùng, bệnh khuẩn, trùng trướng, làm hại anh bây giờ không dám chạm đến nội tạng động vật nữa.

“Được rồi, nếu tan làm sớm anh sẽ qua.” Anh thỏa hiệp.

Nhưng khi cúp điện thoại, cảm xúc của anh lại rơi xuống đáy cốc, nhìn thoáng qua văn phòng đối diện, anh lại cảm thấy càng khó chịu.

...

“Cây cối ở đây rất đẹp, không khí thật trong lành.” Sau một ngày bận rộn, khi Triệu Sĩ Thành tới thăm cô, thuận tiện đi một vòng bốn phía sau đó quay lại bên cô, “Khung cảnh thanh nhã, rất thích hợp để an dưỡng sức khỏe, điều trị tâm lý.”

Thấy không ai trả lời, vừa ngước mắt, anh nhìn thấy Tống Dư Vãn đang truyền nước biển đầu giường, gương mặt xinh đẹp cười như không. Không hiểu sao tai anh lại đỏ lên.

Anh lấy nhiệt kế từ miệng cô ra, xem nhiệt độ. May mà không sốt. Bình dần vơi, anh chuyên tâm nhìn chăm chú, không nhìn đến mặt cô.

“Bác sĩ Triệu, thật ra tôi không muốn anh phải yếu ớt như thế, tôi hứa, giai đoạn này tôi sẽ không có triệu chứng ứ ứ đâu.” Còn điều trị tâm lý nữa, nói cứ như cô là oán phụ ỷ.

Anh ghen lại. Đã nhiều ngày không gặp cô, lòng luôn bất an, khi nhìn thấy mặt lòng bình tĩnh, nhưng rất nhiều lúc lại ngốc nghếch chẳng biết nên nói gì.

“Anh bận nhiều việc, thật ra không cần mỗi ngày đến thăm tôi.” Cô cười nói.

Thật vất vả mới bình tĩnh lại, bên tai anh lại có chút đỏ mặt tự nhiên. Rất nhiều lúc, ngay cả chính anh cũng không biết mình làm sao.

“Sức khỏe khôi phục thế nào rồi?” Anh xấu hổ nói sang chuyện khác.

“Cũng được, tuy thỉnh thoảng thường choáng đầu.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Vốn nên ra ngoài làm vài việc, ví dụ như đưa Thụy Thụy đi học, ví dụ như nạp thẻ điện thoại, lại ví dụ như liên lạc với thư ký, nhưng thể lực của cô lại không thể chống đỡ được, thật lo mình lại ngất xỉu.

Anh đặt miếng băng lên tay cô, nhanh nhẹn rút ống tiêm. Mạch máu của cô rất nhỏ, mà các y tá không thông thạo kỹ thuật thường làm tay cô chảy máu, biến cánh tay cô thành một mảnh bầm tím, mà anh đã quen tiêm cho trẻ nhỏ, dù là kỹ thuật tiêm hay rút kim cũng vô cùng tốt.

Khi còn ở bệnh viện, bác sĩ phụ trách biết được nghề nghiệp của anh rồi, liền đề nghị anh thay y tá tiêm giúp cô, để tránh lãng phí những giọt máu trân quý. Bây giờ khi cô xuất viện rồi, vẫn còn phải tiêm thuốc vài ngày, nên tự nhiên anh đến giúp.

Có điều, khi tiêm anh không cảm thấy gì, nhưng mạch máu của cô rất nhỏ, mắt thường không nhìn rõ, phải “sờ” mới có thể tìm được vị trí chính xác. Điều này làm cho anh rất xấu hổ. May mà cô tự nhiên hơn anh nhiều.

“Tốt lắm, nhiệm vụ hoàn thành, ngày mai tôi lại đến.” Anh dọn hòm thuốc, chuẩn bị đứng dậy.

“Bác sĩ Triệu, thế này, cùng ăn cơm chiều đi.” Cô gọi anh, đề nghị.

Nghe vậy, anh lắc đầu, “Không, tôi về nhà ăn.” Bình thường ngoài ít quan hệ với phụ nữ, anh chưa bao giờ ăn cơm ở nhà người khác.

Thụy Thụy ở bên tò mò nhìn mẹ một cái, lại nhìn chú Triệu, đột nhiên nhảy xuống giường, thật nhiệt tình: “Chú Triệu, chú ở lại ăn cơm đi, cháu mời chú ăn hải sản lớn nhé!”

A? Triệu Sĩ Thành có chút lúng túng. Mà Dư Vấn cũng sững sốt một chút. Tủ lạnh trong nhà trống trơn, cho dù mời Triệu Sĩ Thành ăn cơm, cô cũng chỉ tính làm vài món thôi.

“Cháu gọi ba đi mua hải sản về!” Thụy Thụy tự ra chủ trương.

“Thụy Thụy!” Cô vội ngăn lại, nào biết, Thụy Thụy chạy còn nhanh hơn thỏ, chạy thẳng về phòng.

Nó đã phát hiện ba mẹ cãi nhau, tuyệt không thể để chú Triệu được lợi!

44. Q.2 - Chương 21

Hơn năm giờ chiều, Hạ Nghị còn làm việc ở văn phòng:

“Ba, ba đến mau!” Thụy Thụy hét lớn trong điện thoại.

“Thụy Thụy!” Nghe thấy giọng con gái, khóe môi anh từ từ nhếch lên tạo thành đường cong vui vẻ.

Ba và con gái đồng tâm, quả nhiên, Hạ phu nhân không thể khóa được anh.

“Mua hải sản, phải mua loại đắt tiền nhất ý, sau đó lập tức đến nhà bà ngoại nhé ba!” Thụy Thụy như một bà quản gia, miệng toàn ra lệnh.

“Nhưng Thụy Thụy à, hôm nay ba bận lắm...” Anh khó xử nhìn văn kiện đầy bàn.

Hạ phu nhân không đi làm, di động cũng không mở, toàn công ty đều đang tăng ca, hơn nữa người gõ thước cũng chỉ còn lại có mình anh. Còn nữa, quan trọng hơn là, Hạ phu nhân ngày đó nhìn anh một cái lạnh băng cuối cùng, khiến toàn thân anh run lên. Anh biết rõ trong lòng là anh đã chọc tới cô, hơn nữa, chọc

đến loại này nên anh muốn trốn tránh, thuận tiện để Hạ phu nhân bình tĩnh một chút, có thể... nhận đề nghị của anh.

“Việc gì? Ba mà bận nữa là mẹ chạy theo người khác đấy nhé!” Thụy Thụy hạ giọng.

Chạy theo người khác là ý gì?

“Mẹ và chú Triệu đã sờ soạn nhau cả buổi chiều, ba thì bận nhá, tiếp tục làm việc đi!” Hừ hừ hừ, Thụy Thụy rất khoa trương.

Nghe vậy, trên mặt Hạ Nghị dần dần tắt nụ cười.

Sờ tới sờ lui? Không phải như anh hiểu chứ? Anh đang muốn hỏi rõ, nào biết con gái lại nói: “Nhớ nhé ba, Thụy Thụy muốn mời khách một bữa hải sản, trong 40 phút phải lập tức có mặt!” Không cho anh hỏi hơn một câu, Thụy Thụy đã cúp máy.

Anh tiếp tục đưa bút, nhưng mấy phút đồng hồ trôi qua, bản thiết kế đã lên khung, nhưng một nét cũng không viết nổi, càng đừng nói đến suy nghĩ cẩn thận. Một khi đã như vậy... Anh đứng dậy, mặc áo khoác, khi bước tới cửa vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người.

“Hôm nay mọi người cũng tan ca sớm đi!”

Khi chạy đến nhà bố mẹ vợ, anh không muộn một phút. Trước khi kết hôn, vì tính cách hài hước, anh rất vui vẻ với bố mẹ vợ, mỗi khi họ trở về từ Thượng Hải, không phải anh mời khách thì là bố mẹ vợ mời anh đến nhà làm khách. Nhưng sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên anh bước vào biệt thự này.

Sự kiện đào hôn kia khiến bố mẹ vợ có thành kiến nặng nề với anh, mà mấy năm nay, anh căn bản cũng không hao tâm đến việc tiêu tan hiềm khích lúc trước. Có lẽ, năm này qua năm khác, chờ bố mẹ vợ bình tĩnh lại, anh nên chủ động thể hiện thiện ý.

“Ba, ba!” Ở vườn hoa, Thụy Thụy ra sức vẫy tay với anh.

Vừa thấy nụ cười rạng rỡ của con gái, lòng anh liền ấm lên, giữa anh và Hạ phu nhân có sợi dây tình cảm mà mãi mãi không thể cắt đứt được, đó chính là Thụy Thụy. Cho nên dù có phạm sai lầm lớn thế nào, anh trước sau vẫn tin tưởng, cuối cùng Tống Dư Vãn sẽ không rời khỏi anh.

Nhưng chiếc ô tô đen ở cửa vườn hoa kia vẫn làm anh nhúm mày một chút, anh là người đàn ông bình thường, tự nhiên ghét việc có người ân cần với vợ anh như thế. Hơn nữa, còn diễn trước mặt con gái anh?

“Chú Triệu, chú đừng đi mà, ba cháu sắp đến rồi, mọi người cũng làm quen đi, cùng ăn một bữa cơm thôi mà chú!” Đối với việc anh giật mình rút tay về sau, Thụy Thụy vẫn quán lấy Triệu Sĩ Thành.

Triệu Sĩ Thành tuy là bác sĩ khoa nhi, nhưng thật ra anh không biết cách chơi với lũ trẻ, anh bây giờ bị bám lấy đến mức da đầu run lên.

“Thụy Thụy, sắp sáu giờ rồi, bác sĩ Triệu phải về nhà, tốt nhất con nhanh thả tay con ra đi!” Tống Dư Vãn quát con gái.

Thụy Thụy không hề bị ảnh hưởng vẫn làm ầm ĩ, khiến cô và bác sĩ Triệu cũng xấu hổ vạn phần.

Hạ Nghị ngừng xe, cảm thấy buồn cười, “Hạ phu nhân, xin hỏi, đây là cô đang mắng con gái sao?” Giọng điệu Hạ phu nhân rõ ràng không tốt, nhưng mà tiếng nói lại có vẻ không phải.

Tống Dư Vãn từ từ ngược mắt, mắt lạnh đã dừng lại ở bóng hình đẹp đẽ tựa vào xe xem náo nhiệt.

“Anh mua hải sản, hải sản lớn!” Anh nhắc vài túi to trong tay lên cao.

Ở chợ rau không mua được đồ tươi, anh rất đơn giản, lái thẳng xe đến chợ hải sản, quét hết hải sản có chữ “to” đến đây. Đương nhiên anh mua nó cũng không rẻ.

“Oa, ba, mực ống lớn ha, tôm sú cũng to, cá hồng lớn quá, cua hồ cũng bự...” Thụy Thụy nhấn mạnh dùng vài chữ “to”, biểu hiện khá vừa lòng.

Đương nhiên, anh mua đồ này không rẻ mà.

“Bác sĩ Triệu, hay ở lại dùng cơm đi?” Tống Dư Vấn cũng không thèm nhìn tới Hạ Nghị, dưới loại tình huống này, để tránh cho Triệu Sĩ Thành xấu hổ, nhẹ giọng mời anh.

Thấy cô đứng ở cửa một lúc, bác sĩ đã dặn, sức khỏe bây giờ của cô không thích hợp đứng lâu hay lao động nặng.

“Vâng.” Tuy rất ghét ông chồng đáng trách của cô, nhưng Triệu Sĩ Thành vẫn gật đầu.

Hai người cùng vào nhà. Với sự lãnh đạm và coi thường của cô, Hạ Nghị xấu hổ nhú mào. Thực hiển nhiên, anh bị gạt bỏ không được hoan nghênh, hơn nữa, là xuất phát từ thật lòng, tính tình Tống Dư Vấn ngang ngạnh, còn làm ra dáng vẻ không muốn đón chào kia nữa.

“Ba, không phải ba lại làm sai chuyện gì chứ? Cho nên lần này mẹ không khóa cửa đuổi ba ra ngoài nữa, mà trực tiếp chuyển đi luôn?” Thụy Thụy kéo anh xuống lạng lẽ thì thầm với anh.

Thụy Thụy có quan sát qua, tình huống lần này dường như nghiêm trọng hơn lần trước đó.

Anh mất tự nhiên, “Là...” Thế giới người lớn phức tạp, anh thật sự không thể đối diện với con gái.

Chẳng lẽ anh nói cho con gái, thật ra anh căn bản không yêu mẹ nó?

“Nhận sai đi, tranh thủ đón con về nhà sớm nữa!” Thụy Thụy vỗ đầu anh.

Cơ hội đã tạo cho ba, có nắm chắc không, phải xem ba có đủ thông minh không.

“...” Anh nên nói như thế nào? Nói mình rất cảm động? Tuy Hạ phu nhân không để sắc mặt hòa nhã cho anh xem, làm anh rất xấu hổ, nhưng anh vẫn rất cảm kích con gái.

“Bảo bối, ba yêu con nhất!” Dưới ban ngày rõ ràng, anh hôn lên khuôn mặt đỏ hồng đáng yêu của con gái, làm Thụy Thụy cười khanh khách không ngừng.

Dư Vấn vào phòng đứng cạnh cửa sổ, mắt lạnh nhìn một màn này.

“Thụy Thụy rất thích anh ấy, cho dù rất nhiều lúc, anh ấy không đủ tư cách làm ba.” Nhưng con gái đi đến đâu cũng luôn tự hào về ba.

“Tôi cũng thấy thế.” Triệu Sĩ Thành gật đầu.

Thụy Thụy đề phòng những việc kia, anh cũng cảm nhận được.

“Cho nên, chuyện anh ấy đã làm, tôi không biết nên mở lời với Thụy Thụy thế nào.” Con gái là nhược điểm trí mạng của cô.

Triệu Sĩ Thành đột nhiên cảm thấy ngực rất buồn, “Vậy là cô chuẩn bị...” Vì con gái, tiếp tục đi cùng Hạ Nghị?

“Bác sĩ Triệu, tôi muốn đi dân.” Lời của cô, làm cho Triệu Sĩ Thành chấn động.

“Chỉ cần bỏ ra 50 đến 100 vạn đô là có thể đi dân đến Mỹ, tôi chuẩn bị thuyết phục ba tôi, mở thị trường ở hải ngoại, tôi sẽ phụ trách việc này.” Dù sao cả đời cô vất vả quen rồi, chỉ cần cô tự nguyện, ba nhất định sẽ tán thành đồng ý, giờ tay hoan nghênh.

“Nhưng tôi có hơi lo lắng, tôi chưa quen thị trường Mỹ, hơn nữa hoàn cảnh cũng khác lạ để Thụy Thụy trưởng thành, tôi muốn điều tra cẩn thận, có lẽ nên xem qua tư liệu của vài quốc gia nữa...” Cô làm việc luôn lo lắng chu toàn.

Trái tim Triệu Sĩ Thành nháy mắt liền rơi xuống đáy cốc. Thì ra cô chuẩn bị đi.

“Cứ thế để từ nay về sau anh ta không gặp được con gái nữa, có phải rất tàn nhẫn không?” Anh nhú mào.

Cô cười lạnh lùng, “Anh ấy không phải rất nhanh sẽ có một cốt nhục khác sao? Dù là anh ấy hay Thụy Thụy, chỉ cần có khoảng cách, có cuộc sống mới, có lẽ cũng sẽ quên đối phương rất nhanh! Thụy Thụy là con gái của mình tôi, tôi không hề cảm thấy mình quá đáng.” Nhắm mắt làm ngơ, có lẽ mang con gái cùng biến mất là cách tốt nhất ngăn tình cảm ba và con gái của họ.

Chuyện anh đã làm cô không thể để Thụy Thụy biết, không thể làm tổn thương con gái.

Hạ Nghị và Thụy Thụy mỗi người một tay cầm đồ ăn, tay nắm tay đi vào. Dư Văn vội kéo tay Triệu Sĩ Thành, ý bảo đối phương giữ bí mật giúp cô. Hạ Nghị vừa vào cửa, chỉ thấy một màn này.

“Hạ phu nhân, hình như tình cảm của cô với anh bạn này không tồi nhỉ!” Anh che giấu cảm xúc khó chịu, cười như không.

Cô lạnh lùng không nói một tiếng.

“Vị tiên sinh này nên xưng hô thế nào?” Hạ Nghị giơ lên nụ cười tự nhiên, buông tay con gái ra, hào phóng bắt tay với anh.

Nếu không phải anh đuối lý trước, anh đã sớm đánh đối phương rồi.

“Triệu Sĩ Thành.” Triệu Sĩ Thành mím môi, miễn cưỡng nhặt nhẻo nắm tay anh một chút, nhưng lập tức buông ra, bởi vì có bài xích rất lớn trong nội tâm.

Triệu Sĩ Thành? Ba chữ này hình như có chút quen, nhưng Hạ Nghị không nghĩ ra đã nghe thấy ở đâu.

“Tôi là Hạ Nghị, chồng của Tống Dư Văn.” Nói xong, anh đã muốn ôm vai Tống Dư Văn biểu thị chủ quyền công khai, nhưng tay còn chưa chạm đến lưng cô, Tống Dư Văn đã lãnh đạm lui xuống.

Tay anh xấu hổ dừng ở không trung, vì trước kia dù có xảy ra chuyện gì, ở trước mặt người ngoài, Hạ phu nhân cũng nhẫn nhịn nể mặt mũi anh.

“Ba, không phải ba nói muốn đưa đồ ăn ẹ à?” Thụy Thụy lên tiếng ở sau.

“À, đúng vậy!” Anh đưa cánh tay khác qua, để đồ ăn tới trước mắt cô.

“Cô ấy không thể xuống bếp.” Triệu Sĩ Thành ngăn lại đúng lúc.

Không thể xuống bếp?

Mày Hạ Nghị nhắc lại một đường, trào phúng nói, “Triệu tiên sinh, anh chắc chưa ăn món Hạ phu nhân nấu rồi? Hạ phu nhân nhà chúng tôi làm bếp rất giỏi!”

Triệu Sĩ Thành chau mày, không phải anh có ý này, chỉ là anh cảm thấy, sức khỏe bây giờ của cô không thích hợp làm việc nhà.

Tống Dư Văn vẫn bất động, lạnh lùng nhìn Hạ Nghị, ánh mắt kia như nhìn một thằng hề.

Màn độc diễn này, Hạ Nghị gần như không hát nổi nữa.

“Đúng rồi, đúng rồi, sức khỏe mẹ không tốt, để ba xuống bếp! Con muốn ăn thức ăn ba làm.” Thụy Thụy kịp thời vỗ tay, lại giải vây thay ba.

“Được, để ba nấu.” Hạ Nghị xắn tay áo lên.

Anh muốn cho vị Triệu tiên sinh này biết, cái gì gọi là một nhà ba người, cái gì gọi là biết khó mà lui. Triệu Sĩ Thành im lặng vài giây.

“Thật có lỗi, tôi cảm thấy tôi không thể ở lại ăn cơm.” Lịch sự nói xin lỗi xong, Triệu Sĩ Thành không do dự, gật đầu xoay người bước đi.

Tống Dư Văn không lên tiếng giữ lại nữa.

Hạ Nghị cảm thấy thân hình cao lớn của đối phương rất quen mắt, nhưng anh lại bỏ qua mạch suy nghĩ đó: “Hạ phu nhân, em đứng cạnh anh chỉ điểm, thế nào?” Thật ra vừa rồi anh chỉ đuối trâu thôi, sao anh có thể làm đồ ăn này.

Cô chỉ cười lạnh. Sau một lúc lâu.

“Hạ Nghị, anh thật sự không quen anh ấy à?” Cô cuối cùng cũng hỏi.

Hạ Nghị lắc đầu. Bạn bè cô, anh không biết, không ngạc nhiên chứ?

“Chỉ bằng anh gọi điện thoại cho Đỗ Hiểu Văn một chút, hỏi vị hôn phu của cô ta tên là gì?” Cô lạnh lùng đề nghị.

Anh đông cứng lại trong nháy mắt.

“Không ăn, không có hứng.” Cô xoay người liền lên tầng.

45. Q.2 - Chương 22

Thiếu chỉ đạo của Hạ phu nhân, hơn nữa lại bị Hạ phu nhân “tốt bụng” nhắc nhở một câu: “Không bằng anh gọi điện thoại về hỏi một chút, tên vị hôn thê của cô ta là gì?” Khiến cho anh cả người bất ổn, một bữa cơm này Hạ Nghị nấu đến vô cùng thê thảm, không chỉ có hoàn toàn lãng phí nguyên liệu nấu ăn, lại còn bị con cua hồ cắn ngón tay, thảm nhất là...

“Không ăn, không ngon!” Thụy Thụy học cách mẹ nói chuyện, tức giận đẩy một bàn đồ ăn ra, lắc lắc đầu đứng dậy bước đi

Dù sao, nó cũng không thích món này, hơn nữa vô cùng giận chuyện ba “không hăng hái”, nó cũng bất hợp tác, ba lại còn chẳng thuyết phục được mẹ, thật là có chút kém cỏi ngoài dự liệu mà!

Trẻ con bây giờ quá lợi hại! Hạ Nghị hoàn toàn không biết nói gì. Mang theo “vết thương” rướm máu, anh dọn bát đĩa xong đang muốn cọ rửa.

“Mẹ mời người làm thêm rồi, ba xếp đó đi!” Thụy Thụy đi được nửa cầu thang quay đầu hừ một tiếng.

À. Anh ghét nhất quần áo bị dính dầu mỡ, Hạ Nghị vừa nghe có người đến làm theo giờ, lập tức phủi tay. Nhưng ngay cả người giúp việc cô cũng mời, có phải tính ở nhà mẹ để lâu dài không? Nghi vấn này vậy khốn lấy anh.

“Ba, con phát hiện sức khỏe mẹ kém lắm, như là bị bệnh nặng ấy, hôm nay chú Triệu đến chỉ là tiêm ẹ thôi.” Khi lên xong một bậc thang cuối cùng, Thụy Thụy vẫn nói ra câu tình báo.

Trong phòng, Dư Vãn đang vẽ. Dáng vẽ bốn gã giặc cướp ngày đó vẫn khắc trong đầu cô, dựa vào trí nhớ siêu đẳng, cô chắc chắn có thể vẽ lại.

Nhưng mà... Mới được một nửa, Dư Vãn vo bức tranh lại.

Trước khi xuất viện một ngày, sở cảnh sát cũng đưa người đến lấy lời khai, thậm chí còn hỏi số tiền liên quan đến vụ án.

Thật ra sáng hôm đó, cô mang theo hành lý cố ý đón Thụy Thụy chuyển nhà, cho nên, cô mới mang theo hành lý đến công ty lên rút tiền mặt, kết quả là thẻ của cô cũng không may mắn thoát khỏi tai họa. Có hai tấm chi phiếu, bên trên là hai vạn và năm ngàn tiền mặt được rút ở ATM trên máy bay, đây chỉ là việc nhỏ, vấn đề quan trọng là ở hai tấm chi phiếu bạc của cô.

Chiều hôm đó, cô tận mắt kẻ bắt cóc lấy chiếc Usb từ trong túi cô, lại dùng chính tài khoản ở laptop của cô mạo danh, chuyển tất cả tiền mặt trong thẻ đi. Ước chừng khoảng hơn hai trăm vạn. Cảnh sát tra ra, toàn bộ các thẻ đó được chuyển tiền ở các nơi trong cả nước. Đó là một đội, một đám đạo tặc căn bản không sợ chết.

Cảnh sát cần bức vẽ diện mạo của cô, để xác định những chứng minh thư kia là thật hay giả, để có thể phát lệnh truy nã toàn quốc. Nhưng thời khắc mấu chốt, cô lại giả vờ mất trí nhớ. Cô không dùng cảm, cũng không tin vào khả năng của cảnh sát, kẻ cướp không hề kiêng dè khiến cô suy nghĩ khá nhiều.

Tỷ lệ cướp ở Ôn Thành khá cao, nhưng cảnh sát vẫn không có biện pháp hiệu quả, dưới tình hình này, cô sợ mạo hiểm ngược lại còn nguy hiểm. Hai trăm vạn đối với cô mà nói, không đủ để mua một mối nguy.

“Hạ phu nhân, có hộp thuốc không?”

“Vì sao vào phòng tôi không gõ cửa?” Thấy bóng người dựa vào cửa dày kia, cô ngược mắt cất trang giấy đi, nét mặt lạnh lùng.

“Anh gõ rồi, nhưng em quá chuyên tâm vào chuyện gì đó.” Anh nhún nhún vai, hơn nữa, da mặt vô cùng dày đưa một phần cua hổ cho cô, còn cố ý bày vết thương ra: ““Hạ phu nhân, anh bị thương!”

Ngày trước khi nói chuyện yêu đương, có một lần gặp phải vị khách hành biến thái cực kỳ xảo quyệt, vài lần bàn chuyện cũng không xong, đối phương còn có ý đồ sờ trộm hông nhân viên nữ ở công ty họ, kết quả, Hạ Nghị quyết tâm, vít thẳng hợp đồng vào sọt rác, rồi đánh cho tên khách kia thành đầu heo. Đương nhiên, chính anh cũng bị thương, ngày đó, khi Dư Vấn giúp anh băng vết thương ở mu bàn tay, cô đặc biệt tức giận, giận đến cố ý buộc chặt cho anh thật đau.

Hôm nay, nếu cô còn tức giận, anh sẽ để cô tiếp tục phát tiết với vết thương của mình. Nhưng mà lúc này, cô lãnh đạm chẳng thèm chú ý đến vết thương anh đưa đến và con cua hổ kia.

“Anh đi ra ngoài dùm, tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô nằm xuống, kéo chăn đắp lên, lạnh lùng đưa lưng về phía anh.

“Tổng Dư Vấn, chúng ta nói chuyện, được không?” Anh cúi người đưa tay kéo cô.

Cô rốt cuộc muốn thế nào? Không ầm ĩ không náo loạn, nhưng lại coi anh thấp hơn cả không khí, cách này làm người ta cảm thấy không chịu nổi. Đương nhiên, anh hoàn toàn quên, mình cũng coi cô như không khí đã nhiều năm.

“Tay em làm sao vậy?” Nhưng vừa mới chạm vào lòng bàn tay cô, anh liền hoảng hốt, vội vàng cầm lấy tay cô, xem xét lập tức phát hiện, trong lòng bàn tay cô có rất nhiều vết sẹo chưa lành.

Anh đột nhiên nhớ đến chiếc BMW bị bỏ ở bên đường kia, từ ngày hôm qua đến bây giờ anh vẫn chỉ nghĩ là cô bình an, trực tiếp bỏ qua chuyện chiếc xe mà oán giận. Nhưng thì ra mọi chuyện không đơn giản như thế?

Cô lãnh đạm rút tay mình về, biểu tình chán ghét rõ ràng đến thế.

“Tổng Dư Vấn, không phải đúng như cảnh sát nghi ngờ, em gặp cướp chứ?” Anh rất nghi ngờ.

Nhưng có người gặp tai nạn rồi vẫn bình tĩnh như cô sao? Không phải là một đoạn thời gian sẽ không thể điều chỉnh tâm lý, hoặc là thần hồn nát thần tính? Mà đáng về bình tĩnh của Tổng Dư Vấn hoàn toàn không giống như thế.

Cô chẳng thèm trả lời vấn đề của anh, bởi bây giờ, tất cả mọi chuyện không cần thiết để anh biết nữa.

“Em gặp cướp thật ư? Còn bị thương nữa?” Cô không cho anh đáp án, anh chỉ có thể tự mình suy đoán.

“Hạ Nghị, không liên quan đến chuyện của anh!” Cô rất lạnh.

Bởi những thứ giặc cướp kia lấy của cô chỉ là tiền tài và sức khỏe mà thôi, nhưng những chuyện anh đã làm lại là vết thương vô hình mà trí mạng.

Không liên quan đến chuyện của anh.

Một câu hồ hững khiến anh nổi giận: “Tổng Dư Vấn, em có biết không, rất nhiều lúc kiên cường của em làm người ta thấy rất đáng sợ? Em có thể đừng luôn độc lập kiên cường như thế được không? Thỉnh thoảng dựa vào đàn ông một chút thì sẽ chết sao? Em có thể để đàn ông có cảm giác tồn tại một tẹo không?” Anh là chồng cô, cô không thể dịu dàng một chút, thỉnh thoảng dựa vào anh ư?

Chỉ trích của anh khiến cô bật cười.

“Tôi dựa vào một chút đàn ông sẽ chết? Tôi dựa vào ai, anh à?” Cô nói ngược lại anh.

Nếu cô dựa vào anh, sáng sớm nay trời đã sập, cô đã sớm tan vỡ vì anh rồi.

Anh bị ghen.

“Hạ phu nhân, em quá vĩ đại, tôi không đáng để em dựa vào!” Anh dùng lực vỗ tay, bội phục chết cô.

Một hơi nghẹn ở ngực, nửa vời, phun không được, nuốt không xuống.

Không khí giằng co.

Tổng Dư Vấn rất thẳng lưng, vẫn không thèm nhìn anh. Tính tình cô rất quật cường, tính tình cô rất cứng rắn, nhưng lại cho cô một người chồng không thể chịu nổi như thế, bảo cô buông kiêu ngạo của mình thế nào đây! Không, cô không thể!

“Tôi không đáng để em dựa vào, cho nên, em chuẩn bị đi tìm gã đàn ông khác dựa vào hả?” Trong mắt anh hiện lên giọng mỉa mai, “Là bác sĩ Triệu kia? Bây giờ bác sĩ nhiều thời gian nhỉ, phục vụ chu đáo như vậy, công việc cũng rảnh thẽ, còn tự mình tới tận nhà tiêm thuốc? Thụy Thụy nói hai người sờ tới sờ lui là ý gì? Không biết trước mặt con gái, hành vi của cô quá kiêu ngạo, không biết thu bớt đi sao?” Ít nhất anh cũng không để Thụy Thụy biết sự tồn tại của Hiểu Văn! Anh nhớ rõ, ý cô nói là, anh có Hiểu Văn, cô cũng phải quanh mình chính đại có bác sĩ Triệu?

Vừa rồi, dáng vẻ cô vỗ tay Triệu Sĩ Thành, rõ ràng hai người rất ăn ý, giống như có vô hạn bí mật, đó khiến anh... khó chịu.

Đối mặt với chất vấn liên tục của anh, Dư Vấn chỉ cảm thấy rất buồn cười, lòng càng rét lạnh.

“Anh có thể vũ nhục tôi, nhưng xin đừng vũ nhục bác sĩ Triệu! Đặc biệt, khi anh làm chuyện vô sỉ như thế với Đỗ Hiểu Văn, đã cho người khác cuộc sống nhục nhã như thế, vì sao anh còn có thể dùng lý lẽ như thế giới nước bắn lên đầu bác sĩ Triệu?” Cô nói rất lạnh.

Quả nhiên. Cuối cùng cũng chứng thật thân phận của Triệu Sĩ Thành, ngực Hạ Nghị có năm vị chua xót. Con mẹ nó, anh rất xin lỗi cái gã đàn ông kia, nhưng anh làm vợ chưa cưới của người ta, không có nghĩa là hoan nghênh người khác tới làm vợ anh nhé!

“Hai người làm bạn từ khi nào?” Nói cách khác, là anh bắt đầu bị theo dõi lại từ lúc nào? Anh nghĩ mình đã trốn rất kỹ, số điện thoại cũng dùng cái khác, thì ra kết quả vẫn là không tránh khỏi đôi mắt hỏa nhãn kim tinh của cô.

“Khi các người lấy danh nghĩa tình yêu để bắt đầu.” Cô cười lạnh, đi thẳng vào vấn đề.

Nháy mắt, cả người anh cũng vô lực, đột nhiên phát hiện mình không có sức chiến đấu mạnh như cô.

Im lặng sau một lúc lâu, anh chỉ hy vọng cô hiểu được, “Tổng Dư Vấn, yêu một người là sai sao?” Người khác không hiểu, cô làm sao có thể không hiểu, trong quá khứ, anh yêu Hiểu Văn đến thế, lúc chia tay, lại là thời khắc yêu sâu đậm nhất, loại tình cảm này, đến bây giờ cũng hết cách, càng không kịp loãng tan. Nếu hôm nay đối tượng anh phạm sai lầm là người khác, anh căn bản sẽ không cần lo lắng, lập tức ném tiền rồi đuổi kẻ đó đi, nhưng... Đó là Hiểu Văn mà!

Anh nghĩ Tổng Dư Vấn vẫn biết anh, biết anh giấu nghiêm túc duy nhất kia ở đáy lòng.

Tổng Dư Vấn, yêu một người là sai sao? Những lời này, hỏi ra làm trái tim cô băng giá đến cực điểm.

“Sai, rất sai! Lỗi duy nhất của anh chỉ là, khi hai người lấy danh nghĩa vì tình yêu, các người chưa từng bản khoăn đến chuyện, tôi còn là Hạ phu nhân!” Tổng Dư Vấn bật từng chữ một.

...

Đỗ Hiểu Văn? Bà ta là ai? Cái gì gọi là danh nghĩa vì tình yêu? Cái gì gọi là yêu một người có gì sai? Thụy Thụy kéo lỗ tai về từ cạnh cửa, lời của ba mẹ, nhiều chỗ nó nghe không hiểu. Chỉ biết là họ đang cãi nhau, hơn nữa, vấn đề dường như rất nghiêm trọng.

Đã đói bụng, vừa rồi cơ hồ chưa ăn gì đã chạy lên tầng, vì muốn ba mẹ sớm hòa hợp chút, nhưng chẳng ngờ lại nghe lén được một trận cãi vã. Thụy Thụy xuống tầng một lần nữa, ngồi trên bàn cơm, đối mặt với một bàn thức ăn khó ăn, tiếp tục từ từ bị dày vò, tâm tình xuống thấp, di động trong túi công văn của ba trên sô pha lại vang không ngừng.

“Alo, ai vậy? Nếu tìm ba cháu thì ba không ở đây đâu, ba bận nhiều việc lắm!” Lấy di động từ túi ra, khi nhắc máy nó cũng không hỏi là ai, liền dùng giọng điệu khó chịu tra hỏi không ngừng.

Ở đầu kia điện thoại chỉ yên lặng.

Thụy Thụy tưởng nhầm số, khi vừa định ngắt máy lại truyền đến giọng nói mềm mại, “Cháu là Thụy Thụy à?”

Hả, quen nó ư?

“Đúng thế, cô là ai vậy!” Thụy Thụy không khách sáo hỏi.

“Cô, cô là Đỗ Hiểu Văn... Ba cháu có ở đó không?” Cô giới thiệu mình rất nhẹ.

Đỗ Hiểu Văn? Là nhân vật chính vừa rồi khiến ba và mẹ cãi nhau một trận.

Thụy Thụy nhất thời cảnh giác, lập tức nói dối, “Ba cháu bận nhiều việc lắm, ba không rảnh đâu, ba với mẹ đang ở trong phòng ân ái yêu thương đó!” Thụy Thụy biết rõ ba đẹp trai nên nhiều người thích, ngay cả cô giáo ở nhà trẻ thỉnh thoảng nhìn thấy ba cũng đỏ mặt nữa, cho nên nó phải chú ý một chút.

Ầm ỹ xong, Hạ Nghị giận một lúc lâu, khi đến chỉ thấy con gái đang cầm điện thoại của anh, không biết đã nói gì.

Anh biến sắc, vội vàng bước nhanh đến, đoạt lại di động từ tay con gái: “Ai gọi điện đến?”

“Đỗ Hiểu Văn.” Thụy Thụy lặp lại tên.

Sắc mặt anh đại biến, vội vàng cúp điện thoại.

“Ba, ba hoảng cái gì?” Thụy Thụy mười phần như bà quản gia, nguy hiểm híp mắt.

“Không, không có gì.” Đối mặt với chất vấn của con gái, anh vội vàng giấu điện thoại ra phía sau, lặng lẽ ngắt máy.

Vừa rồi rõ ràng cô đã nghe thấy giọng nói của anh. Không phải anh còn chưa quyết định có giới thiệu con gái với cô không ư? Nhưng sao... Cô cúi đầu, giật mình nhìn bụng mình, nơi đó, mấy tháng tiếp theo sẽ nở ra, đến lúc đó, con gái của anh vẫn không nhận cô thì sao đây?

Một bàn đồ ăn, lạnh lại nóng, nóng lại lạnh, nhưng mà Hiểu Văn vẫn chờ anh, đợi cả một buổi tối, bụng tuy rằng rất đói nhưng cô vẫn đợi. Anh lừa cô, anh nói công việc rất bận, kết quả là đi chăm con gái.

Cô không dám oán giận, nhưng cảm thấy trái tim thật chua xót. Chỉ là, Thụy Thụy nói ân ái yêu thương là có ý gì? Nghĩ đến đây, tay Đỗ Hiểu Văn khẽ run, ngực lại dấy lên cơn buồn nôn, chạy vào nhà tắm, cô nôn đến khé mắt cũng là nước mắt.

Thật vất vả bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, do dự hồi lâu, nhấc điện thoại bấm một số nhiều năm cũng chưa từng liên lạc. Tổng Dư Vãn.

Nhưng mà, đầu kia di động lại truyền đến: “Xin chào, số máy bạn gọi đã tắt máy.”

Lại gọi cho Hạ Nghị, điện thoại của anh cũng biến thành tắt máy. Tắt máy, vì sao di động của họ đều cũng tắt? Chẳng lẽ...

Cô hoảng loạn tay chân, cắn môi, cô suy nghĩ thật lâu thật lâu, tiếp theo bấm số của trung tâm nghệ thuật: “Hiệu trưởng, xin cô tiếp tục để tôi ở lại dạy xong những tiết cuối cùng được không?” Cô đau khổ cầu xin.

Cô muốn tiếp tục giảng bài, bởi cô muốn tiếp cận Thụy Thụy, còn có... Cô muốn tìm Tổng Dư Vãn nói chuyện.

46. Q.2 - Chương 23

Sáu giờ tối, Tổng Dư Vãn đang trên đường đi đến Trung tâm nghệ thuật “Đồng Mộng”. Hôm nay, tinh thần của cô chuyển biến khá tốt, sẽ không động một chút là choáng đầu nữa, nạp xong thẻ điện thoại, đi đến sở cảnh sát cung cấp thêm lời khai.

“Bác sĩ Triệu, mấy ngày này thật sự phiền anh rồi.” Lúc này lại phiền đến anh, cô thật sự không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Vâng, ngày mai sẽ không cần tiêm nữa.” Triệu Sĩ Thành dừng xe ở cửa trung tâm nghệ thuật, “Muốn tôi chờ mọi người không?” Tuy anh không nhắc đến, nhưng cũng mơ hồ biết, nơi này hình như là nơi Hiếu Văn đi làm lúc trước.

Cô lắc đầu, “Không cần, buổi tối Thụy Thụy còn có một tiết nữa.”

Trầm ngâm một lát, anh nhìn cô một cái cuối cùng, “Được rồi, tôi đi trước, nhớ bảo trọng.”

“Vâng, anh cũng bảo trọng.” Tống Dư Vãn xuống xe, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Vâng.” Anh ấn chân ga đảo tay lái.

Về sau, không còn lý do gặp lại nữa.

“Mẹ!” Giọng nói trong trẻo của Thụy Thụy.

Nghe được tiếng con gái gọi, Tống Dư Vãn quay đầu, nhưng khi đồng thời nhìn thấy bóng người mảnh khảnh kia, ánh mắt cô trở nên sắc bén. Đỗ Hiếu Văn nắm tay Thụy Thụy, từ từ bước ra khỏi cửa lớn của trung tâm nghệ thuật.

Chiếc xe vừa dừng ở cửa trung tâm kia có chút quen mắt, càng nhìn bóng người cao lớn kia càng thấy quen, khiến cô do dự thiếu chút nữa thì dừng lại.

Đó là xe của Triệu Sĩ Thành sao? Bởi vì luôn đợi ở phòng khám, hơn nữa tình hình giao thông Ôn Thành cũng khiến anh không thể thích ứng, Triệu Sĩ Thành rất ít khi lái xe, cho nên, bây giờ anh lại lái xe đến trung tâm nghệ thuật, là tới tìm cô sao? Anh tới là vì sao...? Đến lên án sự vô tình của cô sao? Đối với vị hôn phu, Hiếu Văn cảm thấy thật có lỗi, nhưng thật sự không biết nên đối mặt với cục diện xấu hổ này thế nào, không biết nên đối mặt với chỉ trích của đối phương thế nào, cô không còn mặt mũi nào nhìn Triệu Sĩ Thành cả.

“Mẹ, đây là cô Đỗ đó, hôm nay cô ấy lại dạy bọn con vẽ tranh, cô ấy còn khen con vẽ đẹp nhá!” Đứa trẻ nào cũng thích được cô giáo khen, Thụy Thụy rõ ràng rất vui, đã sớm tự tin về phương diện hội họa hơn trước rất nhiều.

Sắc mặt Tống Dư Vãn phút chốc trầm xuống, ánh mắt lạnh đi, cô không ngờ, Đỗ Hiếu Văn lại chủ động tiếp cận con gái của cô.

“Thụy Thụy có tài vẽ trời ban, rất giống ba cô bé.” Đỗ Hiếu Văn bỗng nghiêm mặt mỉm cười, cố lấy dũng khí, hy vọng có thể bình thản nói chuyện với cô.

Sắc mặt Tống Dư Vãn vẫn rất khó xem, nhìn chằm chằm nơi Đỗ Hiếu Văn nắm tay con gái.

“Thụy Thụy, lại đây!” Dư Vãn nháy mắt mang vẻ mặt lạnh như mùa đông, lạnh đến làm cho người ta run rẩy, khiến Thụy Thụy khó hiểu bị dọa, theo bản năng rút vai lại, trốn phía sau cô Đỗ.

Tống Dư Vãn căn bản không thể chịu đựng được việc con gái gần gũi với Đỗ Hiếu Văn, liền đưa tay kéo con gái về: “Thụy Thụy, chúng ta đi!”

Bị cơn giận khó hiểu của mẹ tóm đi, cả người Thụy Thụy cũng giật mình.

“Mẹ, con không đi, cô Đỗ nói dạy thêm cho con mà!” Hứng thú hội họa của nó đã bị kích thích, nó còn muốn vẽ nữa vẽ nữa!

Xem ra, có người muốn lấy lòng con gái cô để có thể cướp lấy vị trí mẹ của nó! Bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ! Tống Dư Vãn cảm thấy trong suy nghĩ của mình có lửa, đang rào rạt thiêu đốt.

“Tôi cảnh cáo cô, đừng có ý đồ tiếp cận con gái tôi!” Con gái chính là điểm yếu của cô, nếu có người dám chạm vào con gái cô, giết người cô cũng dám!

“Dư Vãn, tôi có thể mời cô ăn cơm, tâm sự một chuyện với cô không?” Cho dù thật sự khó khăn, Hiếu Văn vẫn ôn hòa nói.

Tâm sự? Có gì mà tâm sự?

Tổng Dư Vấn đang muốn từ chối, “Mẹ, vừa rồi cô Đỗ nói muốn mời con ăn pizza đấy! Con thích cô Đỗ, con muốn đi con muốn đi con muốn đi!” Thụy Thụy hất tay mẹ ra, vui vẻ vẫy tay,

Dư Vấn nắm chặt tay, bị con gái làm giận đến phát run. Con thích cô Đỗ, vậy thì con cô? Còn mẹ của nó thì sao?

“Dư Vấn, cho tôi một cơ hội, mời cô ăn cơm được không?” Hiểu Văn mời rất thành khẩn.

“Mẹ, đi thôi, Thụy Thụy muốn cùng ăn pizza với cô Đỗ.” Con gái đã làm nũng.

Đối mặt với sự năn nỉ của Hiểu Văn, quán nhiễu của con gái, tất cả trong mắt Dư Vấn đều là khí lạnh. Thiên đường có đường cô không đi, địa ngục không cửa cô lại xông vào!

“Được, vậy đi thôi!” Cô ngẩng đầu lên, không giận ngược lại còn cười.

Trong nhà ăn Pizza Hut, trang hoàng rực rỡ, không khí thoải mái mà thân thiện. Dư Vấn để con gái ăn hơn nửa bát mì Ý trước, sau đó cẩn thận lấy khăn tay lau qua miệng cho con, lại dùng khăn tay gói một miếng pizza nhỏ đưa cho con gái.

“Thụy Thụy, con đi quen với vài bạn rồi chơi với các bạn đi.” Cuối cùng cô đẩy Thụy Thụy, đuổi con gái đi chỗ khác.

Vừa đúng lúc trong nhà hàng có vài đứa trẻ tổ chức sinh nhật, bên trong có rất nhiều trẻ con, quen và không quen cũng đều chơi đùa, rất náo nhiệt.

“Vâng ạ!”

Chính mắt thấy Thụy Thụy không nghi ngờ gì, bóng nhỏ vui vẻ chạy đi, cô tao nhã nâng ly cà phê lên trước mặt, uống một ngụm nhỏ: “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Hiểu Văn hôm nay uyển chuyển mềm mại, chăm chút rất dày công, váy dài thanh lịch mà lại độc đáo, cô vẫn không trang điểm, lại dùng thêm đồ trang sức trang nhã tinh xảo, bôi chút son bóng lên môi anh đào, ngày thơ muốn dùng cách thức nông cạn này để tăng thêm tự tin xuất hiện trước mặt Dư Vấn. Nhưng khi Tổng Dư Vấn nâng tay, hồn nhiên hình thành tư thái tao nhã đã sớm vô hình đánh bại cô.

Từ khi bắt đầu đi học, Hiểu Văn luôn ngưỡng mộ Dư Vấn, không cần phải nói nhiều, có thể tao nhã mà lại có quyết đoán, không cần nổi giận cũng có thể làm cho đối thủ cảm thấy áp lực rất lớn.

Lúc này Hiểu Văn thâm nóng ruột vùn vèo góc áo, cuối cùng cũng vẫn cố lấy dũng khí, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi đã có con của Hạ Nghị.”

Dư Vấn vẫn cầm ly cà phê, mày vẫn thản nhiên, biểu tình quá bình tĩnh không hề bất ngờ, nháy mắt khiến cho Hiểu Văn như không còn gì để nói.

Cô đã nghĩ, nghĩ là ít nhất Dư Vấn sẽ có một chút kích động. Xem ra, cô ta đã sớm biết chuyện này. Là Hạ Nghị nói cho cô ta sao? Là Hạ Nghị đã sớm đi tìm Dư Vấn để ngả bài sao? Suy nghĩ này làm cho đáy lòng Hiểu Văn nổi lên một trận lo lắng.

“Dư Vấn, tôi và anh Nghị là yêu nhau thật lòng, có được không...” Cô thật cẩn thận nói điều tiếp, “Dư Vấn hãy nể tình chúng ta là bạn, có thể xin cô buông tay không, hoặc là suy nghĩ một chút cho đứa trẻ chưa sinh ra trong bụng tôi?”

Dư Vấn buông ly cà phê, thiếu chút nữa bật cười.

Bởi vì, Đỗ Hiểu Văn thật đúng là si tâm vọng tưởng. Nể tình bạn bè? Tổng Dư Vấn cô có loại “bạn bè” phá hỏng cuộc hôn nhân của cô sao?” Tổng Dư Vấn cô sẽ vì đứa bé trong bụng “bạn bè”, mà hào phóng chúc phúc cho chồng mình ư? Cô giống người thiện lương đến thế sao?

“Hiểu Văn, cô nhìn thấy trên đầu bạn cô là tôi có ánh hào quang của thiên sứ à?”

Một câu trào phúng, Hiểu Văn lúng túng cứng ngắc.

“Anh Nghị đã nói, anh ấy yêu tôi... Anh ấy không yêu cô.” Vội vàng nuốt nước bọt, vì yêu, Hiểu Văn quyết tâm.

Anh Nghị không yêu Dư Vấn, mãi cũng không yêu, vì sao Dư Vấn còn muốn dây dưa? Năm năm trước, cô có thể vì cho Thụy Thụy một người ba mà rút lui, bây giờ năm năm sau, vì sao Dư Vấn lại không thể chúc phúc giống như cô ngày đó?

Dư Vấn chậm rãi trả lời: “Thật có lỗi, tôi chưa bao giờ tự làm khó bản thân, năm năm kết hôn, tôi cũng chưa từng hỏi anh ấy vấn đề rắc rối có yêu tôi hay không, nếu như đây là đáp án cô muốn nghe.”

Đỗ Hiểu Văn nghĩ những lời này có thể đã kích cô ư? Từ rất lâu phía trước, Tống Dư Vấn cô đã sớm tiếp nhận vào trái tim chuyện “anh ấy không yêu tôi” này là thật rồi! Trong cuộc hôn nhân này, cô đã sớm mặc giáp sắt đao thương bất nhập, người khác nói hai ba câu, làm sao có thể làm cô bị thương?

Hiểu Văn nhất thời không nói gì. Bởi vì, cô không thể tưởng được Dư Vấn vẫn trấn định như thế, cho dù có rộng lượng, là người phụ nữ kiêu ngạo, một khi đã rơi vào tình yêu, không phải sẽ sinh ra ghen tuông ngay cả bản thân mình cũng không thể khống chế sao?

“Cô rất ngạc nhiên, vì sao tôi không tức giận?” Dư Vấn cười hỏi.

Hiểu Văn do dự một chút, gật đầu. Cô tò mò, rất tò mò, cô rất muốn biết, có phải Dư Vấn thật ra đã sớm không yêu Hạ Nghị nữa không?

Dư Vấn dựa vào ghế tựa, nói ra từng chữ: “Bởi vì, cô không phải người đầu tiên.”

Hiểu Văn sửng sốt một chút, nghe không hiểu.

Dư Vấn nói rõ tâm tình cho cô, “Năm năm kết hôn, cô không phải người đầu tiên chạy đến nói với tôi, anh Nghị không yêu tôi, anh ấy yêu cô, để tôi tốt bụng chúc phúc cho họ.”

Phút chốc, chén trà đỏ hình thành một dòng nước nhỏ, Hiểu Văn kinh hoàng làm đổ ly trà trước mặt mình, nước trà chảy xuống vấy dài tinh khôi của cô, nhưng cô vẫn ngạc nhiên đến chẳng kịp lau đi.

“Khi tôi có mang Thụy Thụy, không muốn gặp anh ấy, vì trên người anh ấy toàn là mùi nước hoa của phụ nữ. Vừa sinh Thụy Thụy không bao lâu, thư ký của anh ấy gọi điện thoại đến, “mời” tôi nên sớm từ chức, rồi sau đó, có vài người phụ nữ thậm chí còn cam tâm tình nguyện dờ hào quang tiền đồ xuống, chỉ cần ở lại cạnh anh ấy là được rồi! Vài năm này rất mong tôi có thể thành người phụ nữ hào phóng chúc phúc cho họ, đúng là đếm không xuể.” Trong tình yêu của anh có bao nhiêu thật lòng bao nhiêu giả dối, cô đã sớm chết lặng đến không muốn nghĩ nữa.

“Đỗ Hiểu Văn, thật đáng tiếc, bảo tôi chúc phúc cho hai người, cô cũng chẳng phải người đầu tiên.” Có rất nhiều người phụ nữ xếp hàng trước cô đấy!

Cô chỉ chết lặng, nhưng lại là đã kích quá lớn với Hiểu Văn, cả người cô như vỡ tan.

“Cô, cô nói dối...” Môi Hiểu Văn nháy mắt liên tấp nhợt.

Cô rất không biết lượng sức, cô sớm nên biết, mình không phải đối thủ của Dư Vấn.

“Tôi nói dối ư?” Khóe môi Dư Vấn cong lên, không nói lời thừa, cô mở túi lấy ra di động hôm nay vừa mua, mở loa ngoài ra bấm một dãy số.

Đầu kia di động là giọng nói nũng nịu vang lên: “Hạ phu nhân, tìm tôi có việc à?”

Là Tình Toàn.

Dư Vấn lạnh nhạt hỏi, “Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi một chút, ảnh chụp lần trước cô gửi cho tôi là thật hay giả?”

“Cô nói ảnh trên giường của tôi với chồng cô à?” Tình Toàn sợ thiên hạ không loạn, lập tức liền nở nụ cười, “Hạ phu nhân, cô không ngại thơ vậy chứ?”

Ảnh trên giường? Hiểu Văn mím môi, không thể tin mở to mắt.

Dư Vấn cười lạnh lùng, người ngây thơ không phải cô, “Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, Hạ Nghị có nói yêu cô không?”

“Yêu hả?” Tình Toàn cười ha ha, “Đương nhiên có chứ! Mỗi lần khi chúng tôi “làm”, anh ấy cũng vừa làm vừa nói yêu tôi mà!”

Dư Vấn đưa mắt lạnh nhìn Đỗ Hiểu Văn cả người cũng bắt đầu phát run.

“Gửi bức ảnh đó lại đây lần nữa, chuyện công việc tôi sẽ suy nghĩ lại!” Lãnh đạm nói xong, Dư Vấn cắt điện thoại.

Điện thoại của cô vừa mới gác qua mặt bàn, một tin nhắn đã gửi đến.

“Cô muốn xem không?” Dư Vấn chậm rãi hỏi.

Muốn xem, cô mặc sức, cô rất hoan nghênh. Dù sao, dù thế giới có tàn khốc thế nào, đối với cô mà nói, lòng tự trọng của phụ nữ làm cho người ta tuyệt đối không muốn thua!

“Không, tôi không nên xem đâu!” Hiểu Văn không thể chịu đựng được, không không chế được thét lên.

Như vậy đã chịu không nổi? Về sau chuyện làm cô chịu không nổi, còn nhiều đấy! Dư Vấn cười lạnh lùng.

“Đỗ Hiểu Văn, cô cảm thấy cô có thai con của anh ấy là cô thắng ư? Cô cảm thấy tình yêu của hai người tiếc nuối mà đẹp đẽ, cô đã thắng? Trong ký ức của anh ấy, cô dịu dàng như nữ thần, lương thiện, thân thiết, đáng yêu, làm nhiệt tình từ từ lắng đọng rồi biến mất, trong cảm nhận của anh ấy, cô cũng sẽ dần giống tôi thôi, khuôn mặt đáng ghét đến mức chẳng còn chỗ nào đáng yêu, không còn phẩm chất gì để nói nữa!” Ngó nhìn gương mặt Đỗ Hiểu Văn sắp sụp xuống, cô gần như thấy tiếng đả kích.

Không phải như thế, không phải như thế! Anh Nghị rất yêu cô, tình yêu của họ không yếu ớt giống Dư Vấn nói như thế! Hiểu Văn rơi lệ đầy mặt, cảm xúc kích động phập phồng, cô che bụng, cảm thấy đau xót âm ỉ.

Cô thắng rồi, Tổng Dư Vấn cô không có tình yêu nhưng vẫn thắng! Dư Vấn thông thả đứng dậy, khinh thường nói: “Về sau, đừng tìm tôi nói chuyện vớ vẩn này nữa, Tổng Dư Vấn tôi muốn, không ai ngăn được, Tổng Dư Vấn tôi không bỏ, không ai ép được!”

Ý cô ta là, cô ta sẽ không ly hôn? Sắc mặt Hiểu Văn tái nhợt, môi mím lại chẳng nói nổi một lời.

Dư Vấn đùa cợt lại chút thông cảm nhìn cô liều mạng ôm bụng còn bằng phẳng, đáng vẻ như rất thống khổ, còn cố ý nói: “Đỗ Hiểu Văn, cô yên tâm sinh con của Hạ Nghị ra! Chờ Thụy Thụy của nhà chúng tôi tròn 16 tuổi, trên chứng minh thư là người trưởng thành, tôi tự nhiên sẽ chúc phúc cho các người!” Cô cố ý kéo thời gian ra thật dài, làm đối thủ không còn một tia hi vọng. À, đúng rồi, thiếu chút nữa quên, cô còn bổ sung một câu: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là, nếu tình yêu vĩ đại của các người có thể kéo dài được mười năm nữa!”

Nói xong, Dư Vấn cầm lấy túi da, đứng dậy liền chuẩn bị mang con gái rời đi.

“Ô ô ô ô ô.” Sau lưng truyền đến tiếng khóc.

Cả người Dư Vấn cũng cứng lại.

“Mẹ gạt người, ở bên ngoài ba không có phụ nữ mà!” Bị tiếng hét của cô Đỗ đưa tới, Thụy Thụy ngồi xổm xuống khóc rất đau lòng, “Mẹ gạt người, ba tốt lắm, ba không có xấu mà!”

Cả người Dư Vấn như hóa đá. Thụy Thụy đứng phía sau cô từ lúc nào?

“Thụy Thụy...” Cô khô khan gọi tên con gái, thông thả ngồi xuống, muốn ôm nó, muốn dỗ nó.

Nhưng.

“Con hận người lớn các người, con ghét người lớn các người!” Thụy Thụy lại dùng sức đẩy cô ra, khóc lóc chạy ra cửa.

Dư Vấn bị đẩy ngã, hoa mắt một trận. Cô là vai nữ phản diện, nhưng cho tới bây giờ, cô không ngờ lại xúc phạm đến thế giới thuần khiết của con gái.

47. Q.2 - Chương 24

Hạ Nghị đang chủ trì hội nghị.

“Tôi cảm thấy lần quảng cáo này có thể xin chủ tịch tập đoàn Khải Thụy, tổng giám đốc, phó tổng giám đốc xuất hiện trên màn hình, thiết kế một buổi nói chuyện về tinh thần văn hóa công ty.” Nhóm thiết kế sư đưa ra đề án.

Anh vừa nghe, lộ ra dáng vẻ thoải mái mê người: “Trên thực tế, tôi cũng có một ý tưởng, tôi nghĩ sẽ dùng một bé trai tưởng tượng cha mình là công nhân của công ty trở thành một tay lái tiên phong dũng cảm, mang theo biểu tượng của tập đoàn Khải Thụy, thông qua tinh thần quật cường của cha ở trong cuộc thi, tượng trưng cho con đường gây dựng sự nghiệp của công ty, sau đó cuối cùng dùng tiếng côn trùng kêu ban đêm và thành phố say ngủ bày ra màn đêm ở tập đoàn Khải Thụy.”

“Tổng giám đốc Hạ, thông qua việc bé trai sùng bái cha mình để làm hiện lên hình ảnh của tập đoàn, idea của anh thật tuyệt vời!” Trong phòng hội nghị, truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt cực bội phục.

“Khụ, đừng vuốt đuôi ngựa, không phải idea tôi tốt, là tôi dụng tâm dùng não suy nghĩ!” Anh dùng giọng điệu thoải mái khôi hài cảnh cáo nhân viên, “Tôi hy vọng lần quay chụp này có thể tạo ra sáng ý, sau đó tạo ra tinh thần thể hiện sáng ý, mọi người cũng xuất ra bản lãnh của mình, đừng luôn lười động não, lại làm cho tôi thất vọng, tôi sẽ bắt từng người khai đao!” Rất nhiều người thỉnh thoảng lén lười là chuyện thường tình, nhưng nếu cấp dưới làm quá mức, anh cũng sẽ không lưu tình xào hết cá muối họ.

Bởi vì giám đốc Tống không ở đây, thái độ công tác cũng có chút nơi lỏng, nhóm nhân viên người người chột dạ không thôi, “Tổng giám đốc Hạ, chúng tôi hiểu rồi, chúng tôi hiểu rồi!”

Anh cười thoải mái một tiếng, rất nhanh lại muốn kéo bầu không khí của hội nghị hài hòa trở lại.

Đột nhiên, nổ “ầm” một tiếng, cửa lớn phòng họp đột ngột bị đẩy ra. Là ai không hiểu quy củ như vậy? Hạ Nghị nhíu mày quay đầu.

“Aaa!” Một tiếng sư tử nhỏ Hà Đông rống, hé ra gương mặt nổi giận đùng đùng. Là con gái Thụy Thụy bảo bối của anh.

Hội nghị bất buộc bị gián đoạn.

“A, Thụy Thụy lại cao rồi, cũng thành tiểu mỹ nữ đó, sẽ làm điên đảo một đám nhóc cho coi!” Nhóm nhân viên trêu ghẹo, bình thường cơ bản chỉ cần chủ tịch không có ở đây, không khí trong hội nghị cũng rất tùy hứng.

Khi nghỉ hè hoặc nghỉ đông, Thụy Thụy thường được giám đốc Tống đưa đến công ty chơi, cho nên nhân viên làm lâu trong công ty một chút đều quen Thụy Thụy.

“Thụy Thụy, sao con lại tới đây? Mẹ con đâu rồi?” Con gái chạy tới lúc này làm cho anh có chút bất ngờ, anh lập tức ngó đầu ra sau theo bản năng, tìm kiếm thân ảnh của nữ vương.

Ngày hôm qua, hai người đã tách ra trong buồn bã.

Tống Dư Vấn, yêu một người là sai sao?

Sai, rất sai! Lỗi sai duy nhất của anh là, khi các người dùng danh nghĩa vì tình yêu, các người chưa từng bản khoản chuyện tôi còn là Hạ phu nhân!

Ngày hôm qua hình như anh đã nói lời chọc cô tức giận. Sau đó cẩn thận ngẫm lại, có lẽ bản thân thẳng thắn của anh cũng là một loại sai. Anh và Dư Vấn đi được gần mười năm, ý nghĩa của cô với anh không chỉ có phu nhân mà thôi, đồng nghiệp, tri kỷ, mẹ của con anh, rất nhiều thân phận đã đan xen khó gỡ trong sinh mệnh của anh. Cho nên, những lời đó anh chưa kịp nghĩ kỹ đã thốt ra. Anh đúng là đáng đánh, nhưng cục diện trước mắt vốn đã sai, sai một đường.

“Ba, có phải bên ngoài ba có phụ nữ không?” Thụy Thụy không e dè hỏi thẳng.

Phút chốc, một tiếng chất vấn của con gái làm anh cứng đờ. Trong phòng hội nghị, tất cả nhân viên cũng đờ ra, thần sắc nháy mắt liên lúng túng. Vấn đề này của Thụy Thụy là đề tài tám chuyện kéo dài bao năm qua của công ty, tất cả mọi người vụng trộm thảo luận, vụng trộm suy đoán sau lưng.

“Ba có quan hệ gì với cô Đỗ?” Thụy Thụy rất quyết đoán dùng sức vỗ lên bàn, dáng vẻ kia rất giống như nữ vương đang tức giận.

“Thụy Thụy, ba đang họp.” Anh muốn xuất ra uy nghiêm của người ba mà quát lớn, nhưng trong lòng bàn tay đã ướt đầm một mảnh.

Tại sao Thụy Thụy bỗng hỏi như vậy? Ai, là người lắm chuyện nào lộ ra trước mặt con gái anh? Bây giờ anh rất muốn chém người!

“Con hận ba chết đi được! Không được họp nữa, không cho ba họp nữa!” Hôm nay Thụy Thụy rất không phân rõ phải trái, nó giẫm lên ghế, leo lên bàn, cùng dùng cả tay chân, hất hết văn kiện, bản thiết kế, để anh không thể họp được.

Trẻ con thật thông minh, biết không ai làm gì được nó, dù sao Thụy Thụy cũng bắt thóp anh được rồi.

“Thụy Thụy, không được làm loạn.” Anh tiến lên, vội vàng bế lấy con gái, không cho tai nạn tràn lan, “Mọi người cũng ra ngoài đi, tan làm!” Anh ra lệnh đuổi cấp dưới.

Sau hôm nay, chắc anh đã mất sạch mặt mũi, trở thành chuyện cười bàn trà cho cấp dưới rồi. Cấp dưới biết điều vội vàng thu dọn văn kiện, hấp tấp rời đi.

Khi gã nhân viên cuối cùng cũng ra khỏi phòng họp, anh nâng mặt lệ của con gái lên, dùng giọng nói thật dịu dàng, “Thụy Thụy, nói cho ba biết là chuyện gì xảy ra được không? Ai là cô Đỗ?” Anh hết cách rồi, chỉ có thể giả vờ không biết ai là cô Đỗ, chỉ là nói dối với con gái nhưng trái tim lại đập thật nhanh.

Nhưng Thụy Thụy cũng chẳng bị lừa dễ như thế, nó nắm tay gờ chân, lại cào vào mặt anh, lại đá lên ngực anh, đánh cho anh thật đau: “Ba còn lừa con à, ba đang nói dối!” Đây là cái thế giới gì? Với việc anh ngoại tình, vợ thì chỉ lạnh lùng, con gái lại như người bị bạc tình đánh cho anh một trận.

Nhưng đánh là đánh...

Thụy Thụy vừa đánh anh, vừa khóc gần như đứt đoạn lên án, “Ba, không phải ba giống ba bé bự, đi chơi với dì bên ngoài, không cần mẹ, không cần Thụy Thụy nữa chứ?”

Thụy Thụy liên tục chất vấn, dáng vẻ rơi lệ không ngừng làm anh đau lòng.

“Ô ô ô, ba là ba xấu! Nếu ba ly hôn với mẹ, Thụy Thụy sẽ không muốn ba nữa, không bao giờ quen ba nữa!” Thụy Thụy khóc lớn không ngừng, “Không phải mẹ khó ưa, là ba rất đáng ghét, mỗi lần đều bắt nạt mẹ!”

Nếu ba ly hôn với mẹ thật, Thụy Thụy sẽ không muốn ba nữa đâu.

Tổng Dư Vấn, cô rút cuộc đã nói gì với con gái? Cô lại nói cho con gái, anh có tình nhân bên ngoài sao? Cô nói bậy bạ với con gái, bảo anh nói cô khó ưa? Cô tẩy não con sao, chỉ cần anh đưa đơn ly hôn, Thụy Thụy sẽ không muốn ba, không bao giờ quen ba nữa?

“Thụy Thụy, đừng khóc.” Con gái khóc, anh cũng đau lòng.

Tội lỗi của người lớn, vì sao luôn để những đứa trẻ gánh vác?

“Ba, con hỏi ba, cô Đỗ có phải đã có con của ba không? Có phải mẹ gạt con không?” Một khắc đôi mắt ngập nước của Thụy Thụy nhìn vào mắt anh, nói như thế nào đây, bất an vừa thành thực lại vừa ngây thơ.

Con gái nhắc tới Hiếu Văn lần nữa, không thể không làm cho anh hoài nghi...

“Mẹ con tìm Hiếu Văn lật bài rồi?” Chắc chắn là Tổng Dư Vấn tìm Hiếu Văn gây rối!

“Người sai là ba, vì sao ba còn không nhận sai?” Thụy Thụy kêu to.

Mới đầu cô Đỗ thét lên, nó gấp gáp chạy tới, quả nhiên là mẹ đang bắt nạt cô Đỗ, nhưng nội dung mẹ “bắt nạt”...

Anh biết, anh sai, ở trước mặt Hạ phu nhân anh không thừa nhận sai lầm, nhưng đối với con gái, anh không thể.

Anh nghẹn lại, thật lâu sau mới khàn giọng nói: “Thụy Thụy, ba, ba đã sai... Nhưng bây giờ... cô Đỗ đã có con của ba, không phải Thụy Thụy muốn em trai sao? Thụy Thụy, về sau sẽ có nhiều em trai chơi với Thụy Thụy, được không?” Không thể phủ nhận, anh muốn giữ hình tượng người cha tốt ở trước mặt con gái, nhưng nay anh chỉ có thể thừa nhận sai lầm này.

“Thụy Thụy muốn em trai? Nhiều em trai chơi với Thụy Thụy?” Thụy Thụy tức giận thẳng vai ngẩng đầu, lấy tay chỉ vào mũi anh, “Ba, con ghét ba chết đi được, Thụy Thụy chỉ muốn mẹ sinh em trai thôi!” Những thứ hoang dã khác Thụy Thụy không cần, đánh chết cũng không cần!

Anh im lặng.

“Thụy Thụy, chờ... em trai tương lai được sinh ra, con sẽ thích...” Thật lâu sau chỉ có thể qua loa như thế.

Anh không muốn làm cho con gái chấp nhận thế giới người lớn phức tạp, nhưng nay đâm lao thì phải theo lao.

“Ba, ba cần Thụy Thụy thì ba bảo cô Đỗ xóa sạch thứ đó đi, ba người một nhà chúng ta lại tiếp tục sống, nếu không con và mẹ chắc chắn sẽ không tha thứ cho ba!” Thụy Thụy níu cổ anh uy hiếp, “Có em trai sẽ không có Thụy Thụy, nếu ba muốn sinh em trai, về sau Thụy Thụy không gặp ba nữa, ba chọn đi! Ba chọn đi! Ba chọn đi!”

Ở tivi, không phải cũng diễn thế này à? Chỉ cần không có con của cô Đỗ, người một nhà họ có thể tiếp tục sống hạnh phúc bên nhau. Hợp với ba câu “ba chọn đi”, làm cho Hạ Nghị khiếp sợ không thôi.

Đây lại là Tống Dư Vấn dạy ư? Tống Dư Vấn thật ác, Tống Dư Vấn thật độc, cô lại lợi dụng cả con gái để đối phó với anh và Hiểu Văn? Thì ra Hạ phu nhân luôn im lặng lại âm thầm hung hăng cho anh một chiêu trí mạng. Cô đang ép anh tỏ thái độ à? Cô đang ép anh, buộc anh đá Hiểu Văn, buộc anh khiến Hiểu Văn bỏ đứa con?

Đột nhiên, một ngọn lửa lớn bốc cháy không ngừng giữa ngực, kích thích đến tận xương.

“Thụy Thụy, ba không thể.” Ánh mắt anh bắt đầu lạnh dần.

Anh không chịu khống chế của Hạ phu nhân, anh không cho bất luận kẻ nào nắm cuộc sống của anh trong tay, đời này anh ghét nhất là bị người ta hiếp bức!

“Cho nên, ba sẽ ly hôn với mẹ à?” Thụy Thụy chịu đả kích lớn.

Anh quay mặt đi, không nhìn vẻ mặt bi thương của con gái: “Chỉ cần con không nói việc không cần ba này, ba cũng sẽ không nhắc đến việc không cần con và mẹ.” Còn nữa, đừng nói cái gì mà bảo Hiểu Văn bỏ đứa con nữa, lời nói đó trẻ con không nên nói!

Thụy Thụy bị dọa đến buông tay anh ra, kinh ngạc. Anh lấy điện thoại di động ở túi trước ra, gọi điện thoại cho Tống Dư Vấn.

Đầu kia điện thoại mới vang một tiếng, di động vội vàng nổi máy, anh còn chưa nói gì, bên kia đã vội vàng hỏi, “Hạ Nghị, anh có gặp con không? Không thấy Thụy Thụy đâu cả, em đuổi theo từ nhà hàng ra nhưng đã không thấy bóng dáng nó đâu?” Cô vội đến điên rồi, may mà bình thường cô cũng để một hai trăm đồng cho con gái, để Thụy Thụy đói thì có thể mua đồ ăn, hai người không đến thì có thể tự đi xe về nhà.

“Hạ phu nhân, cô lợi hại thật, chọc ngoáy nhiều chuyện đến thế.” Giọng anh rất lạnh.

Nhờ ơn cô mà hình tượng về anh của Thụy Thụy đã hoàn toàn bị hủy diệt.

“Anh đừng nói lời vô nghĩa với em, có phải Thụy Thụy ở chỗ anh không?” Ánh mắt Dư Vấn vẫn bình tĩnh như nước, lo lắng hơn lên.

“Hạ phu nhân, đóng kịch gì vậy? Làm gì lại bảo con gái diễn cùng cô thế?” Anh trào phúng.

“Có phải Thụy Thụy ở công ty không?” Hiện tại Dư Vấn không có tâm tình so đo cùng anh.

“Con bé ở công ty, tự cô đến đón đi, mình làm chuyện mất đạo đức thì tự đi mà giải quyết hậu quả.” Nói xong anh vô tình cúp máy.

Chán ghét với Tống Dư Vãn quay cuồng trong ngực. Anh vừa mới cúp điện thoại, di động lập tức vang lên.

“Alo.” Anh nhận máy.

“Hạ tiên sinh, cậu mau về nhà, Đỗ tiểu thư khóc không ngừng, hình như chịu đả kích nào đó rất lớn, một mực đau bụng! Tôi đỡ cô ấy đến nhà vệ sinh thì thấy bị xuất huyết!” Người giúp việc mới ngày đầu tiên đi làm đã sợ hãi khi gặp tình huống này.

“Tôi đến ngay!” Anh cúp máy, do dự một chút, vẫn bỏ lại Thụy Thụy vội vàng chạy khỏi phòng họp.

Thụy Thụy ngồi một mình trên bàn dài trong căn phòng họp yên tĩnh, đã sớm ngừng khóc, nó chỉ kinh ngạc nhìn theo bóng ba đi xa.

48. Q.2 - Chương 25

Đưa Hiểu Vãn đến bệnh viện, làm thủ tục nhập viện. Lúc nhập viện, bác sĩ hỏi trên bệnh sử viết từng sanh non một lần, làm cho Hạ Nghị sợ run.

“Thai nhi không ổn, cơ thể người mẹ chịu kích thích quá mức, hơn nữa khả năng do quá kích thích nên thúc đẩy tử cung co rút, mới làm xuất huyết. Nhưng nếu tích cực điều trị, chắc có thể bình yên vượt qua một cửa thời kỳ đầu mang thai này.” Tiếp theo, bác sĩ lại dặn dò, “Tuổi bệnh nhân cũng 29 rồi, lúc trước lại đã sảy thai một lần, lần này cần phải bảo vệ tốt, đừng kích thích cô ấy, nếu bị sảy lần nữa thì không phải chuyện đùa đâu.”

Anh tỉnh táo lại, “Dạ, vâng.”

Bác sĩ đi rồi, khuôn mặt tái nhợt kia đưa lưng về phía anh, dáng vẻ giật mình không biết đang suy nghĩ gì.

“Trước kia...?” Tiễn bác sĩ đi, anh ngồi xuống, đặt ví da vừa nộp viện phí ở cạnh giường, cuối cùng anh vẫn hỏi, câu hỏi vướng mắc luôn quần quanh trong đầu.

Việc này, thật ra anh đã sớm biết từ miệng Hoàng tiên sinh, nhưng trong tiềm thức anh vẫn không muốn suy nghĩ mà thôi. Bởi vì anh mà cô chịu rất nhiều khổ sở, anh thật thương cô. Chỉ có điều, tuy bản thân mình chẳng sạch sẽ, nhưng chuyện này không xảy ra thì thật tốt, trong lòng luôn có một thứ ghen lại. Cho nên, khi bạn bè nhắc đến Hoàng tiên sinh anh lại tức giận, đó không phải ghen tuông, mà là vấn đề mặt mũi đàn ông.

“Em đã từng phá thai.” Muốn giữ hình tượng đẹp nhất trong anh, nhưng những việc ngu ngốc ở quá khứ như những vết nhơ trên trang giấy trắng, mãi mãi cũng chẳng xóa được.

Khi đó, cho dù chết cô cũng không muốn sinh con của Hoàng tiên sinh, nhưng lúc này đây lại khác. Một khắc biết được có con của anh, thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, cô hiểu đứa trẻ này sẽ không được người đời chấp nhận, nhưng cho dù có áp lực lớn, có gian khổ nhiều, cô cũng sẽ sinh con ra. Đó là con của anh và cô, chảy dòng máu của anh và cô, sinh nó ra, lớn lên nó sẽ giống anh và cô.

“Chừng nào thì anh ly hôn với Dư Vãn?” Vẫn không nhìn anh, chỉ lẳng lặng hỏi, yên lặng rơi nước mắt.

Anh yên lặng, trái tim cô tan nát.

“Thật ra, anh đang gạt em, anh vẫn không tính đến chuyện lấy em, đúng không?” Cô nghĩ anh tự cướp dâu chính là một lời hứa vô hình, nhưng thì ra lại là tự cô nghĩ mà thôi.

“Hiểu Vãn, Dư Vãn không làm sai chuyện gì cả.” Năm năm lấy anh, Hạ phu nhân không đến công ty thì ở nhà chăm Thụy Thụy, cho dù quan hệ hai vợ chồng khá căng thẳng, trước mặt người ngoài, cô vẫn giữ thể diện cho anh, lại càng không cãi lộn vì những chuyện vu vơ, chuyện gì cô cũng nhẫn nại, dồn tất cả tình lực

vào trên người con gái. Hạ phu nhân như thế, dù làm mẹ hay làm vợ cô cũng đều là 100%. Làm sao anh có thể nhắc đến hai chữ ly hôn chứ?

Hiếu Văn cảm thấy trái tim thật đau. Tống Dư Vấn không bỏ đi, anh cũng không đưa đơn ly hôn, vậy còn cô, cô phải làm sao đây?

“Em là người thứ mấy?” Cô yếu ớt hỏi.

Anh ngạc nhiên, “Thứ mấy cái gì?”

“Em là người phụ nữ thứ mấy anh nuôi bên ngoài?” Cô chua chát hỏi.

Nét mặt anh là kinh ngạc. Cái gì mà nuôi người phụ nữ thứ mấy? Anh chơi là chơi, nhưng ngoài cô, cho tới giờ cũng chưa ai có mối quan hệ cố định này.

“Thư ký, người mẫu, còn có vài cô gái được anh chụp ảnh rồi leo lên giường, em bây giờ được xếp thứ mấy? Anh đã nói với bao nhiêu người, anh yêu họ?” Cô cảm thấy mình thật thê lương.

Tình yêu của cô chẳng đáng một đồng trong mắt Tống Dư Vấn, mà thê thảm nhất là, cô căn bản không thể nào giải thích.

Thư ký? Người mẫu? Còn có vài cô gái được anh chụp ảnh rồi leo lên giường kia

“Em quá ngu dốt, làm sao anh có thể ly hôn, em chỉ là một nét bút trong cuộc đời săn bắt của anh mà thôi!” Cô cười buồn bã.

Cuối cùng anh cũng nghe hiểu được, anh và Hiếu Văn bị châm ngòi ly gián. Đây là mục đích Tống Dư Vấn tìm cô? Tống Dư Vấn! Chiêu này thật lợi hại, thật âm hiểm, lợi hại cực độ! Anh hít sâu một hơi, cắn răng thầm rửa.

Về thư ký kia, anh chỉ gặp dịp thì chơi thôi, nào biết đối phương ngu như thế, lại muốn trêu chọc đến Hạ phu nhân, mới rơi vào kết cục thê thảm. Về phần người mẫu và Tình Toàn, tất cả là quen vì quan hệ làm ăn thôi, quan anh à, công nhập vào công, tư thuộc về tư, anh chia ranh giới rõ ràng, phải có nguyên tắc cơ bản chứ!

Anh giận đến không còn gì để nói, cũng không thể nào giải thích, chỉ biết nhìn cô: “Em hãy chăm sóc thân thể, an tâm sinh đứa con này ra, anh sẽ chịu trách nhiệm với em và con.”

Nếu không phải Tống Dư Vấn làm cho cô nhận rõ sự thật, cô suýt nữa lại hiểu lầm hai chữ “phụ trách”. Bây giờ ngẫm lại, hai người đã sống chung đến nay, cho dù anh ngủ lại mấy đêm kia, họ cũng chia giường mà ngủ. Anh nói, anh có thói quen chia giường với Dư Vấn, đã sớm không quen ngủ cùng bất kỳ ai khác, đó rất ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ.

Nhắm mắt lại, Hiếu Văn cảm thấy rất đau đớn. Đường như tất cả đã thật sự thay đổi. Người đàn ông từng liều lĩnh vì cô trước kia, đã bị năm tháng giấu đi đâu rồi?

“Anh gọi điện thoại đã, khi đến anh đã để Thụy Thụy lại một mình ở phòng họp.” Dặn dò một tiếng, anh vội đứng dậy ra hành lang gọi điện thoại.

Con gái tức giận thì tức giận, nhưng tóm lại vẫn không quá yên tâm. Không biết sau khi anh đi rồi, con bé kia có khóc âm ỉ không?

“Thư ký Diêu à? Đúng, tôi là Hạ Nghị, vợ tôi đã đến đón Thụy Thụy đi chưa?” Có được khẳng định đáp án, anh mới an tâm.

Tiếp theo, anh tiếp tục hỏi, “Con bé có khóc không? Khóc bao lâu rồi? Cô có pha sữa ấm cho nó không...”

Tiếng anh gọi điện thoại xuyên qua cửa phòng chưa khép kín, loáng thoáng rơi vào bên trong, Hiếu Văn từ từ xoay người lại, bờ vai khẽ run, cắn răng, lại vẫn không nhịn được rơi nước mắt.

Ánh sao uồn lượn qua cửa sổ trong suốt kia mà vào, chiếu lên tâm hồn nhỏ bé càng thêm đau đớn và thống khổ. Anh thương con gái anh là không thể nghi ngờ, nhưng còn cô? Anh còn yêu cô không? Vì sao, cô lại bắt đầu hoài nghi?

Âm thầm khóc, cô vật lộn ngồi dậy, lấy điện thoại từ dưới gối ra, do dự hồi lâu mới bấm một dãy số, nghiêm giọng: “Alo, hiệu trưởng ạ? Tôi là Hiểu Văn, có việc muốn hỏi một chút, chuyện đi du học Nhật Bản còn được không ạ?” Cô muốn tìm một nơi thật yên lặng để sinh con của anh và cô.

“Đương nhiên được rồi. Nhưng cô đã nghĩ kỹ chưa?” Đối phương hỏi cô. Một câu liền chất vấn cô.

Đúng vậy, cô nghĩ kỹ chưa? Cô bỏ được sao? Cô sẽ rời khỏi anh lần nữa sao? Một lần năm năm đã thay đổi mọi thứ. Hai mắt đắm lệ mông lung, cô nhìn thấy ví da của anh ở góc kia, mơ hồ có thể thấy bức ảnh lộ ra từ trong.

Cô mở ví da, đó là ảnh của Thụy Thụy, Thụy Thụy cười đến thật đáng yêu. Đó là bảo bối của anh.

Cô lại cười buồn bã, “Đúng, tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Anh sẽ không ly hôn, mọi chuyện anh lo lắng đều là cho con gái bảo bối của anh.

Tống Dư Vấn đã thắng, cô thua rồi.

Cúp điện thoại, cô rút ảnh của Thụy Thụy ra, muốn khắc dáng vẻ của Thụy Thụy ở trong óc, nhắc nhở mình mọi lúc, Tống Dư Vấn có đứa con này làm lợi thế, cô và anh mãi mãi là không thể. Tống Dư Vấn đã nói, cô ta sẽ rời đi, chờ khi Thụy Thụy tròn 16 tuổi, cô ta sẽ chúc phúc cho họ, Hạ Nghị chắc cũng nghĩ như thế rồi! Mà cô chỉ có thể mang theo con mình, giả vờ kiên cường bỏ đi một mình, nhưng...

Dưới bức ảnh của Thụy Thụy, cắt rất kỹ, lại là bức ảnh của cô. Rưng nước mắt, cô nở nụ cười. Có lẽ như thế là đủ rồi.

...

“Mẹ, ba không cần con nữa.” Thụy Thụy ngồi cạnh ghế điều khiển, mặt không thay đổi nhìn về phía trước.

Rất muốn khóc, trái tim chịu tổn thương chẳng nói nên lời, rất khó chịu. Cái loại tâm tình khó chịu này trong TV, đều là diễn thật.

“Dù người lớn chúng ta xảy ra chuyện gì, con vẫn là con gái của ba, Thụy Thụy, con mãi mãi ở vị trí thứ nhất.” Dư Vấn giữ chặt tay lái, an ủi con gái.

Khi tìm được con gái đang được thư ký chăm sóc ở công ty, khi nghe được tiếng Thụy Thụy khóc, cô đau lòng như bị khoét mất trái tim.

“Mẹ, mẹ lừa con, chờ khi có em trai rồi, con không phải thứ nhất nữa!” Thụy Thụy quay mặt đi, nước mắt bị thương lại trượt xuống.

Dư Vấn im lặng.

“Mẹ, không phải mẹ sẽ ly hôn với ba đó chứ?” Thụy Thụy khàn giọng trầm hỏi.

Dư Vấn suy nghĩ vài giây, nói thật cẩn thận, “Nếu Thụy Thụy có thể chấp nhận, mẹ và ba con sẽ tách ra.” Cuối cùng cũng đến một ngày này, có điều, toàn bộ kế hoạch của cô đã phá sản, không có quá trình giảm xóc, để con gái phải nhận sự thật tàn nhẫn khi còn nhỏ như thế.

“Sau đó mẹ một nhà ba một nhà, mẹ gả cho chú Triệu, còn ba cưới cô Đỗ?” Thụy Thụy quệt đôi mắt đỏ hồng.

“Thụy Thụy, mẹ có con là đủ rồi, không muốn cùng chú Triệu hay bất kỳ ai khác...” Cô muốn giải thích, nói cho con gái, cô chưa từng nghĩ đến chuyện tái hôn, cuộc sống về sau sẽ chỉ có hai người họ.

“Mẹ ở chung với chú Triệu, nhất định sẽ có em bé, sau đó ba cũng có em trai, haha, Thụy Thụy con tính là gì, chỉ là gánh nặng của ba mẹ thôi, con riêng của ba mẹ mà, chờ vài năm sau, ba và mẹ sẽ chẳng ai cần con nữa!”

“Thụy Thụy!” Cô nhăn chặt mày.

“Đều là ba không tốt, ba là người xấu! Vì sao ba lại lảng nhãng như thế, vì sao muốn tìm người phụ nữ khác, còn sinh em trai với người phụ nữ khác, mẹ không được sao? Vì sao ba lại không muốn mẹ sinh em

trai?” Thụy Thụy nắm chặt tay, nó không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra, ở trong cảm nhận của nó, mẹ là người phụ nữ tốt nhất.

Đúng vậy, cô không tốt sao? Vấn đề này, cô cũng hỏi qua mình vô số lần.

“Thụy Thụy, thế giới người lớn rất phức tạp, trên thực tế, trước khi kết hôn ba con đã muốn chia tay với mẹ, khi đó vì mẹ có con, cũng không nuốt trôi giọng điệu này, mới kiên quyết ép ba con ở chung với mẹ. Nhiều năm qua đi, ba vẫn còn thích cô Đỗ, cũng không thích mẹ, cho nên mẹ quyết định buông tay, tách ra với ba con.” Cô đã thừa nhận mình thất bại trong hôn nhân, cô đã không hề tin tưởng trên thế giới này còn có tình cảm cố định không thay đổi nữa, nhưng cô không hi vọng con gái mình sẽ thành kiến với sự tồn tại của thế giới này, cho nên, cô không muốn nói một câu bôi nhọ anh và Đỗ Hiểu Văn ở trước mặt con.

“Nhưng ba mẹ cũng kết hôn rồi, thời gian đó cũng dễ chịu mà! Mẹ, không phải mẹ vô tội ư? Vì sao mẹ lại muốn buông tay? Vì sao không đánh lại cô Đỗ? Con không muốn ba mẹ tách ra, con không muốn làm một bé bụi số hai!” Nhưng, Thụy Thụy lại hét lên.

Nó cũng muốn ủng hộ mẹ ly hôn, nhưng nó không nói nên lời, nó thật sự rất khó chịu trong lòng, ba dù xấu, nó vẫn muốn ba, nó không muốn gia đình này tan nát!

Đối mặt với phản ứng kịch liệt, sợ hãi bị người lớn bỏ của con gái, Dư Vấn chỉ lặng im. Cô nên làm thế nào mới khiến con gái chỉ năm tuổi của mình không ảo tưởng về cuộc hôn nhân của ba mẹ nữa? Cô nên nói cho con gái thế nào, mẹ muốn chặt đứt tất cả, tìm lại tự do ình?

49. Q.2 - Chương 26

Dư Vấn hỏi bản thân, cô có thể chấp nhận cách giải quyết của Hạ Nghị không, vì con gái mà giữ cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này? Đáp án là không thể. Cô có thể hy sinh tất cả cho con gái, cô có thể chịu đựng cuộc hôn nhân không tình yêu và ấm áp, nhưng đối với việc Đỗ Hiểu Văn, cô không thể làm tai mình thông được, không thể làm cho hai mắt mình mù, càng không thể ép mình đi van xin, cô không phải người phụ nữ tốt tính, cô không có tự tin có thể tạo ra một lời nói dối hoàn mỹ, diễn vai một cô vợ hạnh phúc. Cho nên, bảo vệ gia đình “toàn vẹn” cũng chỉ là lạnh băng, nhưng ý nghĩa việc giữ vững hôn nhân lại ở nơi đâu? Đọc theo đường đi, cô không ngừng tự hỏi.

Về nhà.

“Thụy Thụy, mẹ chuẩn bị nước tắm cho con nhé” Sau khi sảy thai, cơ thể cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, ra đường tìm con gái lâu như thế thật ra vẫn là cố gắng chống lại mỗi mệt.

“Mọi người đều không cần còn nữa còn lo việc con tắm hay không làm gì, để con bẩn đến chết đi!” Thụy Thụy giận dữ đẩy cô ra.

Cô choáng đầu hoa mắt, thiếu chút nữa là gót chân đứng không vững.

Lúc ở Pizza Hut, cũng vì thế mà cô không đuổi theo được Thụy Thụy của cô.

“Tùy con, vậy con cũng đừng tắm nữa, bẩn chết đi!” Cô ôm trán, muốn vịn vào tay sô pha thông thả ngồi xuống, ánh sao trước mắt lặng lẽ tản đi. Sau lúc này, tuyệt đối cô không thể ngã xuống!

Về mặt lãnh đạm của mẹ làm Thụy Thụy có chút sợ, nó sợ nhất là mẹ tức giận.

“Hừ, tự con tắm, con không cần mẹ tắm, dù sao mẹ cũng chẳng cần con!” Nó ôm lấy quần áo đi vào nhà tắm lau chùi ầm ĩ.

“Được, tự con tắm đi.” Cô không tỏ vẻ chịu thua, ra vẻ không nhìn thấy nét thất vọng của con gái. Việc tắm rửa của Thụy Thụy từ nhỏ đến lớn cũng là tự cô ôm lấy mọi việc, nhưng mà, có lẽ là đây là lúc để con gái trưởng thành.

Không được mẹ giúp, được lắm, Thụy Thụy tắm cho hả giận, lại rồi hết cả lên, tắm đến cả nhà tắm đầy bọt biển, còn hại nó tý nữa thì trượt chân. Tắm rửa qua loa xong, Thụy Thụy đi ra từ phòng tắm, Dư Vấn đang đỡ trán ngồi trên sofa, đáng vẻ mệt mỏi. Nhớ đến chuyện gì cũng là mẹ chắn trước mặt nó, nhớ tới mấy ngày trước nó còn theo mẹ từng tý, ánh mắt Thụy Thụy đỏ lên, nó tiến lên ôm lấy cổ mẹ. Dư Vấn mặc con gái dựa vào cô.

Một hồi lâu.

“Mẹ, mẹ nhất định phải ly hôn ư?” Ánh mắt Thụy Thụy chăm chú nhìn theo mẹ, hi vọng mẹ lắc đầu.

Dư Vấn hít sâu một hơi, cô biết, nói như vậy có thể rất tàn nhẫn, nhưng mà...

“Thụy Thụy, mẹ nhất định phải ly hôn, mẹ và ba đã không còn tình cảm.”

Nháy mắt, mắt Thụy Thụy liền ngấn nước. Không còn tình cảm? Không muốn, nó không muốn!

“Mẹ nghiêm túc suy nghĩ lời con nói, nghiêm túc suy nghĩ sợ hãi của con rồi. Thụy Thụy, bên cạnh mẹ có thể không phải ba con, mẹ không dám chắc chắn, nhưng ít nhất mẹ có thể hứa, Thụy Thụy mãi là vị trí số 1 trong lòng mẹ.” Câu kia của con gái, Thụy Thụy con tính là gì, gần như đã đập nát trái tim cô, “Thụy Thụy, tầm quan trọng của con với mẹ, chẳng lẽ con không cảm nhận được một chút nào sao?”

Thụy Thụy chột dạ cúi đầu, thật ra, nó chỉ biết, ngày thường có được rất nhiều, cho nên mới sợ mất đi.

“Mẹ bé bự ly hôn rồi lập tức lấy một chú khác đó? Lúc trước cô ấy cũng nói sẽ không bỏ bé bự, kết quả chú kia không cần bé bự, cho nên cô ấy đã bỏ bé bự lại rồi?” Thụy Thụy trề môi, kiên cường dùng miệng nhẹ giọng phản bác.

“Thụy Thụy, mẹ có thể giải thích, mẹ chưa từng nghĩ đến việc tìm cho con một người ba khác!” Trong cuộc hôn nhân này, ngoài mỗi mệt và thất vọng, cô còn lại gì chứ? Vì sao cô phải nhảy xuống một cái hố khác? “Mẹ không dám hứa, có một ngày có thể có người làm mẹ động tâm hay không, nhưng mẹ có thể cam đoan với Thụy Thụy, dù người kia có quan trọng có ảnh hưởng lớn đến thế nào, chỉ cần người đó không thể lo cho Thụy Thụy, vậy thì mẹ cũng không thể chấp nhận người đó.” Cô hy vọng con gái có thể hiểu được trong lòng, Thụy Thụy của cô tuyệt đối quan trọng hơn tình yêu.

Thụy Thụy cuối cùng cũng không hé răng.

Chỉ là Dư Vấn lại thanh minh, “Mẹ và chú Triệu chỉ là bạn bè bình thường, lần sau gặp chú ấy, không được bất lịch sự với chú ấy thế nữa!” Đừng nói người ta đến giờ chưa hề tỏ vẻ gì, chính cô căn bản cũng chẳng nghĩ đến!

Thật lâu sau, Thụy Thụy mới không cam lòng ngập ngừng, “Mẹ, mẹ và ba...”

“Mẹ và ba con không thể quay lại được nữa.” Không muốn để con gái lại có ảo tưởng quá mức, cô nhấn tâm ngắt lời con. Cho dù cô biết, như vậy rất tàn nhẫn.

Thụy Thụy sợ run nhìn thần sắc kiên trì của mẹ, cuối cùng cũng xác định không phải mẹ đang nói đùa. Mỗi lần mẹ lộ ra thần sắc như vậy, nó liền hiểu được, mẹ đã quyết xong chuyện này, không phải nó khóc âm ỉ nháo nhào là có thể ổn thỏa được. Nhưng chẳng lẽ về sau nó thật sự không có ba nữa?

“Về sau đừng chạy lung tung, mẹ không kiên cường như con nghĩ đâu, nếu Thụy Thụy xảy ra chuyện gì, ngay cả tâm tình muốn chết mẹ cũng không có.” Cuối cùng cũng nói rõ ràng với con gái, tảng đá lớn ở ngực Dư Vấn cũng rơi xuống.

Cô biết, Thụy Thụy có thể chưa chấp nhận được việc ba mẹ sắp ly hôn là sự thật, nhưng trong một ngày tương lai, cô sẽ dùng hành động thực tế để con gái biết, cho dù gia đình không hoàn chỉnh, nhưng cảm giác ấm áp sẽ chẳng đổi thay. Mẹ sẽ mãi mãi canh gió che mưa cho con.

Nhưng Thụy Thụy vẫn hoảng, hốt “Mẹ, chúng ta đi du lịch với ba đi, cả nhà ba người chúng ta cùng đi, năm nay không phải mẹ đã đồng ý qua năm mới sẽ dẫn Thụy Thụy qua Nhật Bản chơi sao? Thụy Thụy không học nữa, Thụy Thụy muốn đi Nhật Bản chơi!”

Cô gật đầu, “Được, hai người chúng ta đi!” Kế hoạch của cô vốn là qua năm mới sẽ mang Thụy Thụy qua Nhật Bản du lịch, nhưng vì bất ngờ mang thai nên làm cô không thể không nuốt lời.

“Không, ba cũng đồng ý rồi, ba người chúng ta cùng đi nhé!” Thụy Thụy nói to kiên trì, suy nghĩ của nó rất đơn giản, dường như chỉ cần một nhà ba người cùng đi, hôn nhân của ba mẹ còn có cơ hội cứu vãn.

“Con gọi điện cho ba!” Không để ý mẹ đang buồn, Thụy Thụy nhào về phía máy điện thoại.

...

Cuối cùng Hiểu Văn đã ngừng chảy máu, bác sĩ nói tình hình đã bắt đầu ổn định.

“Ba, chúng ta đi Nhật Bản chơi, cả nhà ba người cùng đi!” Hạ Nghị còn đang ở bệnh viện, nhận được điện thoại của Thụy Thụy, anh rất bất ngờ, khi nghe giọng nói trong trẻo nũng nịu của con, anh càng bất ngờ.

Đứa nhỏ này, ngày thường khá có tính cách, anh nghĩ, ít nhất nửa tháng Thụy Thụy sẽ không để ý tới anh.

“Được, để ba thu xếp công việc một chút.” Nhìn thoáng qua phòng bệnh, suy nghĩ vài giây, cuối cùng anh vẫn đáp ứng con gái.

Anh không muốn quan hệ của mình và con gái trở nên tồi tệ, nếu con gái chủ động lấy lòng, anh tự nhiên sẽ đáp ứng hết.

“Nhưng mẹ lại không thích, ba dỗ mẹ nhé?” Không đợi ba gật đầu, Thụy Thụy vội vàng đưa phone cho Dư Vãn.

“Không thích Nhật Bản, chúng ta có thể đi quốc gia khác.” Xác định điện thoại đã ở trong tay Dư Vãn, anh hít sâu, nín thở, muốn diễn một người chồng và người ba tốt ở trước mặt con gái.

Dư Vãn cầm điện thoại, lại trả lời một nẻo, “Anh đến đi, chúng ta bình tĩnh nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Hạ Nghị nhú mày.

Là cô cố ý sao? Biết rõ Hiểu Văn đã xảy ra chuyện, bây giờ anh không đi được!

“Hiệp thương ly hôn hòa bình.” Cô thật bình tĩnh nói ra sáu chữ.

Tất nhiên chuyện đã đi đến mức này, kết hoạch giảm xóc cho con gái đã không cần nữa. Vậy thì bây giờ cô chỉ có thể để Thụy Thụy không cuốn vào đại chiến ly hôn của ba mẹ, không để con chịu tổn thương. Vì Thụy Thụy, cô có thể nén giận buông tha cho họ, chúc phúc cho họ, coi tổn thương của con thành thấp nhất. Nhưng ngược lại, cô cũng muốn Thụy Thụy hiểu rõ, cô và ba nó là không còn một tia hi vọng!

Nghe vậy, Hạ Nghị và Thụy Thụy cùng chấn động.

50. Q.2 - Chương 27

Hạ Nghị nói ình, Tống Dư Vãn chẳng qua là muốn lùi để tiến mà thôi.

Có mặt ở nơi hẹn, ngồi xuống, ôm ngực, anh cười hờ hững, “Tống Dư Vãn, cô sợ Hiểu Văn uy hiếp đến địa vị của cô à? Mới tìm Hiểu Văn gây rối, lại lợi dụng Thụy Thụy để gây áp lực với tôi, đúng thời cơ cuối cùng, lại bắt đầu ra chiêu muốn ly hôn, không phải là muốn làm tôi sợ, ép tôi chia tay với Hiểu Văn à?” Đến sở dĩ chỉ là muốn nhìn xem cô lại đưa ra thủ đoạn gì.

Thủ đoạn? Anh coi yêu cầu ly hôn của cô là thủ đoạn?

“Đáng tiếc, Hạ phu nhân, tôi sợ lắm hả? Chiêu này của cô với tôi mà nói hình như không còn linh nữa rồi!” Anh lạnh lạnh châm chọc.

Không muốn bị anh vạch trần suy nghĩ trong đầu, Tống Dư Vãn cũng không có một tia kích động, cô bình tĩnh đến thần kỳ, lấy một chồng văn kiện từ trong túi công văn ra: “Đây là đơn ly hôn tôi nhờ luật sư soạn ra, bên trong có ghi chú rõ ràng điều khoản chúng ta sẽ bàn tới nay, điều khoản này là việc chia tài sản phía sau chúng ta cần có chung quan điểm, nếu anh đồng ý đưa đơn này đi công chứng cùng tôi, vậy không còn gì tốt hơn nữa!” Cô thu xếp ngăn gọn rõ ràng.

Anh nhún nhún vai, nhận lấy đơn xin ly hôn, hờ hững lật xem. Nhưng không giống như anh nghĩ, quy cách của cả tờ đơn rất chính thức, nội dung cặn kẽ, điều khoản ước định tuyệt đối tóm tắt, rất rõ ràng đã qua tay luật sư chuyên nghiệp.

“Hạ phu nhân, diễn thật sự nghiêm túc nhì!” Biết cô làm việc luôn luôn hoàn mỹ, nhưng mà, ngay cả đóng kịch mà cũng như thật, anh thật muốn tặng Hạ phu nhân phần thưởng 100%.

Thấy anh đã bắt đầu đọc, Dư Vấn mặc anh có cho là thật hay không, vẫn nhàn nhạt giảng giải tròn bổn phận: “Doanh thu của “Vấn Nghị” khi chúng ta kết hôn là tài sản chung của vợ chồng chúng ta, những tờ báo cáo phía sau là đánh giá tài sản của “Vấn Nghị”, kết hợp với “cách chung vốn công ty”, “phát luật công ty” và “công ty tư nhân” của luật sư, đưa ra phương pháp xử lý cách chia tài sản của vợ chồng ta sau khi ly hôn.”

Đánh giá tài sản của “Vấn Nghị”? Phương pháp xử lý cách chia tài sản của vợ chồng ta sau khi ly hôn? Cô chơi lớn như thế à? Anh mở tập báo cáo đến mười trang ra, bên trong là doanh thu năm năm của Vấn Nghị có được trong lúc kinh doanh, cùng với điều khoản bồi thường, cũng cực kỳ cặn kẽ, rõ ràng không phải nhất thời xúc động mà viết vội vàng.

“Cô bắt đầu chuẩn bị thứ này từ lúc nào?” Anh giơ cao tờ đơn và các loại báo cáo hơn mười trang trong tay.

“Bắt đầu từ khắc biết Đỗ Hiểu Văn đã có con của anh.” Cô không đổi nét mặt trả lời.

Cái ngày bắt gian, bắt đầu từ khắc anh nói người mình yêu vẫn là Đỗ Hiểu Văn, cô vừa tỉnh lại ở bệnh viện, đã xin luật sư bắt tay vào chuẩn bị tư liệu này.

Chơi nghiêm túc như thế?

“Tổng Dư Vấn, cô bảo tôi tin thế nào, cho dù ép buộc cũng muốn tôi cưới cô, giờ lại không cần danh hiệu ba chữ Hạ phu nhân này?” Khóe môi của anh vẫn khẽ nhếch, nói đến không thỏa đáng.

“Tôi không cần anh tin tưởng, để sự thật chứng minh là được rồi.” Cô lãnh đạm trả lời.

“Nếu không có vấn đề gì với việc chia tài sản, vậy anh ký xuống đây, quan hệ hôn nhân của chúng ta coi như hoàn toàn chấm dứt, về sau mọi người không phạm đến nhau.” Cô chỉ rõ vào vị trí ký tên của anh, cố ý không đề cập đến quyền giám hộ rất không công bằng trong đơn ly hôn.

“Với tài sản và cổ phần của công ty, dựa theo định mức đánh giá của công ty hồi mới thành lập, và bản định giá lại chính thức sau này, bên nữ tự nguyện để lại số định mức, bên nam ưu tiên được hưởng quyền để lại, tiếp tục quản lý và kinh doanh công ty.” Anh ngoài cười nhưng trong không cười đọc ra cách chia tài sản.

“Anh có thể mua tất cả cổ phần của “Vấn Nghị” trong tay tôi.” Tuy Vấn Nghị là tâm huyết của họ, nhưng sau khi ly hôn cô không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa, cho nên cô tự nguyện buông tha cho “Vấn Nghị”, tính bắt đầu một lần nữa. Đương nhiên bắt đầu một lần nữa, cô cần một món tiền lớn, cho nên cô quyết định quyết đoán từ bỏ “Vấn Nghị”.

“Còn nữa, về bất động sản. Nhà chúng ta ở bây giờ, tất cả là của anh, tôi không cần chia. Nhưng sau khi cưới anh mua cho ba bốn căn nhà, phần lớn số tiền là lấy từ lợi nhuận kinh doanh của “Vấn Nghị”, tôi hy vọng bằng tốc độ nhanh nhất anh có thể bán bốn căn nhà này, tôi sẽ tìm người đánh giá chúng, dựa theo 50% giá thị trường, anh chỉ cần đưa tôi 970 vạn tiền mặt, sẽ thanh toán trong vòng mười lăm ngày sau khi ký đơn này, nếu không sẽ tính thêm phần lãi kéo dài thời gian.” Cô nói, tranh thủ quyền lợi của mình, “Nếu như anh có thắc mắc với vấn đề chia nhà đất, tôi sẽ bắt đầu thu thập căn cứ chính xác về tài sản của anh, đến lúc đó chúng ta nhờ tòa án quyết định cũng được.” Bán nhà đi rồi, phần tiền còn lại làm sao có thể mua nhà, làm sao có thể cân bằng ba anh và Đỗ Hiểu Văn, vậy cô còn muốn nhúng tay vào?

Anh mua cổ phần công ty “Vấn Nghị”, lại còn phải chuyển cho cô 970 vạn tiền mặt, cô tưởng anh mở ngân hàng à? Chẳng qua là đầu anh trống rỗng, không thể phản bác ra một câu tờ đơn này bất công ở chỗ nào.

Nhưng mà...

“Cô nghĩ ngờ tôi mua nhà cho ba tôi là muốn chuyển tài sản?” Anh ngạc nhiên.

Trái tim rất khó chịu. Anh đã nghĩ cô tin anh mới chẳng hề hỏi một câu nào.

“Chuyện này không liên quan đến tôi, vấn đề tôi quan tâm bây giờ là, dù cho có giải quyết bằng cách nào, tôi cũng muốn lấy lại phần của mình.” Cô trả lời lạnh nhạt.

“Tổng Dư Vãn, tôi không ngừng mua nhà cho ba chỉ để hi vọng mẹ tôi biết, tôi chăm ba rất tốt, không có bà ấy, ba tôi cũng có thể có cuộc sống rất khá, để bà ấy không coi thường ba tôi!” Anh không muốn giải thích, nhưng con mẹ nó, anh rất khó chịu!! 970 vạn, cô lại nói con số chết tiệt kia rõ ràng đến thế!

“Đây là chuyện của nhà anh, chẳng quan hệ gì đến tôi cả.” Cô bất động, lạnh lùng trả lời.

Không hiểu sao, vẻ mặt hờ hững kia của cô, lại mạnh mẽ đâm vào anh. Cô luôn làm rất tốt, rất hoàn mỹ, làm cho anh vẫn nghĩ rằng, ba mẹ anh cũng chính là ba mẹ cô, thì ra, chẳng bao lâu sau, đây cũng biến thành chuyện nhà của mình anh.

“Tổng Dư Vãn, cô đang khó chịu ư?” Anh quăng lại tờ đơn cho cô, ra vẻ thoải mái, “Hạ phu nhân, chỉ là cô đang buồn bực thôi, mọi người bình tĩnh một chút, ly hôn không phải là một câu nói đùa.” Anh dần dần có thể cảm giác được, hình như là cô nghiêm túc.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của anh, cô vẫn không hề có một lời yêu cầu nào. Không nói một chữ về Hiểu Vãn, anh lại cho là bị uy hiếp.

“Hạ Nghị, tôi không không hề khó chịu, chỉ là tôi đang hối hận.” Biểu tình lạnh nhạt của cô vẫn thật bình tĩnh như kế hoạch.

Hối hận? Anh quen Tổng Dư Vãn hơn mười năm, bất kỳ quyết định gì, cho tới bây giờ cô chưa từng nhắc đến hai chữ hối hận. Bây giờ, cô nói hối hận ư? Sau khi hủy diệt cuộc sống của anh và Hiểu Vãn rồi, cô dựa vào cái gì mà hối hận?

“Hơn năm năm trước, tôi không nên vì tức giận mà cố tình muốn lấy anh, cho dù vượt mọi chông gai cũng là tôi tự chịu, nhưng Thụy Thụy thì có gì sai? Tôi để con sống trong gia đình ba mẹ bất hòa không toàn vẹn, để con hi vọng xa vời vào tình cảm của ba mẹ, những điều này, năm đó tôi đã không nghĩ kỹ, đây là lỗi của tôi! Nếu Thụy Thụy không biết anh, ngay từ đầu tôi đã rời khỏi anh, con sẽ chỉ có ảo tưởng hoàn mỹ về ba, cũng không phải thất vọng và khổ sở trong cuộc sống thực tế!” Ba muốn sinh em trai với người phụ nữ khác, lại vì người đàn bà bên ngoài, bỏ con bé lại ở phòng hợp, đã làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của Thụy Thụy biết bao.

“Tôi sinh ra con nên sẽ có trách nhiệm với cuộc đời con, cho nên, tôi rất hối hận vì đã để cho con có một người ba không có phẩm hạnh như anh!” Cô nói rất nặng nề.

Cô khinh thường anh đến thế sao? Giống như bị người ột cái tát tay, tức giận bùng bùng nổ trong ngực anh.

Anh bỗng đứng lên, “Tổng Dư Vãn, cô thật sự muốn ly hôn ư?” Anh đã không thể thờ ơ như ban đầu được nữa.

“Anh tiếp tục theo đuổi tình yêu đích thực của anh, còn tôi không cần tự hợp hay phân ly, nhưng tối thiểu, về sau không muốn dây dưa nữa!” Cô ưỡn ngực, bất khuất trả lời.

“Không muốn dây dưa nữa?” Anh đoạt lại tờ đơn kia, nhìn đến một dòng chữ có ý viết ở mặt sau cùng, ở nơi khó thấy nhất: “Quyền giám hộ con gái Hạ Thụy Thụy thuộc về bên mẹ, không cần phí nuôi dưỡng từ bên ba, mỗi năm người ba được thăm con gái một lần, theo đúng ngày đôi bên quy định, thời gian là tám tiếng, chín giờ sáng đến năm giờ chiều, nếu như người ba không có mặt đúng giờ thì đồng nghĩa với việc từ bỏ cơ hội này, chờ đến ngày tiếp theo của năm sau.” Một năm chỉ có thể gặp con gái một lần, nếu anh có việc không thể đến, còn phải đợi đến năm thứ hai!

Đối diện với tức giận của anh, Dư Vãn mặt không chút thay đổi.

Không quy định một năm một lần, chẳng lẽ quy định một tuần một lần? Để Thụy Thụy đến gia đình mới của anh hàng tuần, đi chơi với “em trai” của con bé một lần? Hơn nữa, cô không tính nói cho anh biết, cô chuẩn bị đưa Thụy Thụy ra nước ngoài, nếu một năm anh không thể bay qua một lần, vậy cơ hội lần này cũng miễn đi!

Cô thừa nhận, ham muốn chiếm giữ của cô rất mạnh, những chuyện khác cô có thể bỏ qua, nhưng cô không thể để Thụy Thụy tham dự vào gia đình mới của anh được!

“Hạ phu nhân, cô muốn ly hôn cũng được, nhưng xin hãy chỉnh lại điều cuối cùng, quyền nuôi con gái thuộc về tôi!” Anh cố ý nhấn mạnh nói. Anh không bỏ! Anh không thể! Đề nghị ly hôn chẳng phải của anh, vì sao anh phải bỏ?

Cô thông thả đứng lên, mắt híp lại, “Hạ Nghị, anh đừng chọc giận tôi!”

“Chúng ta gặp mặt trên tòa án, xem Thụy Thụy muốn đi theo cô hay là đi theo tôi!” Nếu cô muốn làm chuyện lớn lên, anh cũng chẳng ngại! Mẹ nó, ly hôn à? Anh khó chịu đủ rồi!

51. Q.2 - Chương 28

Đến quán bar, anh liền gọi một chai rượu tây, khó chịu cầm lấy bình uống cạn như nước lã. Đám bạn nhìn đến choáng mắt.

“Này, ông bị cái gì kích động vậy?” A Lôi thấy anh đã lâu không xuất hiện ở quầy bar, lại uống rượu thả cửa như nước lọc thì hoảng sợ.

Anh đẩy ông bạn ra, tiếp tục hát. Khó chịu, anh thật sự khó chịu lắm.

“Ha ha, có phải Tống Dư Vấn ly hôn với ông rồi không?” A Lôi cười ha ha, đoán linh tinh.

Nhưng dưới ánh mắt u tối của anh, đối phương dần thu lại nụ cười: “À, Tống Dư Vấn làm thật, cô ấy bỏ đi thật à?” Đúng là khó hiểu mà! Trong cảm nhận của mấy người họ, Tống Dư Vấn là yêu Hạ Nghị đến bất chấp tất cả, cho dù hôn lễ năm xưa không có chú rể cũng phải cưới, mà sau khi kết hôn Hạ Nghị có chơi ở ngoài thế nào, Tống Dư Vấn vẫn chỉ mắt nhắm mắt mở. Nhưng giờ là tối thật?

Hạ Nghị lười nói chuyện, anh chỉ uống rượu giải sầu.

A Lôi cầm lấy túi công văn của Hạ Nghị, rút văn kiện bên trong ra: Tập trung nhìn vào “Đơn ly hôn.”, chắc chắn, đúng là chẳng nói đùa nhỉ.

Hạ Nghị thật buồn bực.

“Chúng ta sẽ lên tòa án, xem Thụy Thụy muốn đi theo cô hay là theo tôi!” Lúc ấy, anh bỏ lại những lời này.

Mà bình thường chỉ cần nhắc đến Thụy Thụy, chuyện gì cũng thỏa hiệp được, nhưng giờ Hạ phu nhân chỉ nhẹ cười thật lạnh, không chịu uy hiếp, “Đi, chúng ta hãy dùng bản lãnh của mình!”

Anh bị cô ép tức chết rồi!

“Điều khoản trong đơn ly hôn khá hợp lý, Tống Dư Vấn không cho ông được hưởng lợi, nhưng cũng không làm khó ông.” A Lôi vừa xem vừa thán.

“Hả, khoan hồng độ lượng như thế á, không hề tính toán đến tài sản con người, đây chẳng phải chúc phúc cho ông và Đỗ Hiểu Văn à?” Vài người bạn còn lại cũng vây quanh, cảm thấy rất kỳ quái về hành động của Tống Dư Vấn.

Đồng một câu tây một câu, làm cho anh thiếu chút nữa học máu, anh rất tức một điểm trên đơn ly hôn: “Các ông xem về quyền giám hộ Thụy Thụy đi.” Họ nhìn thôi thì biết gì là khoan hồng độ lượng, anh hận không thể trực tiếp xé nát tờ giấy!

Một năm gặp con gái một lần, thời gian còn ước hẹn có tám tiếng? Shit!

Nhóm bạn xem rõ câu cuối, người người hai mặt nhìn nhau, ngại ngùng an ủi nói, “Tống Dư Vấn bây giờ đã nói rõ về chuyện con gái, nghĩ theo cách khác, thì ông coi như Đỗ Hiểu Văn sẽ sinh cho ông một đứa con khác đi!”

Con gái ruột thì có thể trốn đi đâu? Đến 18 tuổi rồi sẽ đến nhận ba thôi, nhóm bạn cũng khuyên anh nên nghĩ thoáng một chút. Nhưng mà.

“Chỉ là vợ chồng cãi nhau thôi. Giữa vợ chồng vốn sẽ có rất nhiều tranh chấp!” Anh trực tiếp xé nát đơn ly hôn.

“Nghị, trận này ông cần phải đánh đó!” Nhóm bạn chỉ e thiên hạ không loạn.

Uống quá nhiều, anh cảm thấy đau đầu.

“Nếu Tống Dư Vấn muốn chuyển tất cả cổ phần công ty thành tiền, ông định thế nào?” Vì tò mò, người người đều hưng phấn như đánh tiết gà.

“Trên tay tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, nhưng tôi có thể đi vay.” Anh quen biết rất rộng, nếu vợ chồng họ đấu thật, không nhất định anh sẽ thua, mà chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương.

“Tôi có thể đầu tư cho công ty của anh.” A Hào cười cười, hồ hững cầm chén rượu.

A Hào, ngày thường biếng nhác, vô công rồi nghề ngoài chơi ra chẳng có hứng thú với việc nào khác, nhưng anh lại có người ba giàu có, chỉ cần anh hô một câu, vấn đề tiền bạc đều được giải quyết dễ dàng.

“A Hào, ông thừa tiền nhỉ!” Tiểu Hoa huyết sáo, vui vẻ nói, “Tôi cũng muốn cống hiến cho anh em một tý, để tôi tìm nhược điểm của Tống Dư Vấn!”

Nhược điểm? Hạ Nghị nhăn mày.

“Còn nhớ hoàng tử bờ cát ông ụnh lần trước không? Loại trẻ con này dễ thu phục lắm, tôi ra uy dạy dỗ nó vài câu, đảm bảo nó sẽ nói làm cho quan tòa lóa mắt ở tòa án!” Chuyện Tống Dư Vấn đến quán bar tìm trai bao, Hạ Nghị vì ghen mà đánh thẳng nhóc đó một trận, rất nhiều khách quen ở đây thấy tận mắt, chỉ cần tìm vài nhân chứng, đổi trắng thay đen, thêm mắm thêm muối vài câu, bảo đảm làm cho Tống Dư Vấn hết đường chối cãi. Đến lúc đó quan tòa sẽ sinh ra nghi ngờ với hành vi thường ngày và vấn đề tác phong của Tống Dư Vấn, hình tượng của cô sẽ suy giảm lớn!

“Xã hội này vẫn luôn vì đàn ông chúng ta, cho dù chuyện của ông và Đỗ Hiểu Văn bị vạch trần, nhưng có màn Tống Dư Vấn chơi trai bao trước đây, quyền giám hộ của Thụy Thụy nhất định sẽ thuộc về ông!” Lưu manh mới ra đời – Tiểu Hoa tự tin tràn ngập với loại chuyện này. “Cô ta nói ông chuyển tài sản? Được, vậy tôi cũng tìm người điều tra nguồn tiền chảy về phía cô ta gần đây có dị thường không?”

Hạ Nghị hậm hực lại uống một ngụm lớn. Anh hỏi mình, thật sự muốn làm lớn như thế ư? Đáp án là, anh không muốn.

Chỉ có A Lôi quan sát ở bên một hồi lâu, cuối cùng đã nhìn ra, “Ông Nghị, ông không muốn chia tay à?”

Hạ Nghị nhất thời bị vạch trần, cảm thấy khó chịu, chỉ có thể im lặng.

“Hay là chia tay đi.” A Hào miễn cưỡng khuyên nhủ.

A Lôi kỳ quái, “A Hào, thả hũy một ngôi miếu chứ không đánh gãy cái cọc hôn nhân, làm sao ông lại lo rộng như thế?”

A Hào nhún nhún vai, ngậm miệng.

“Này, không phải ông muốn theo đuổi Tống Dư Vấn chứ.” A Lôi vẫn nói giỡn.

Nhưng A Hào lại bắt đầu không e dè nữa, “Nếu họ thật sự chia tay, cũng chẳng phải hoàn toàn không có khả năng. Dù sao, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu mà!”

Nghe vậy, Hạ Nghị kinh ngạc, anh một kéo cổ áo A Hào, giận dữ, “Ông nói lại lần nữa xem?”

Tiểu Hoa vội vàng khuyên can, “Ai da, A Hào sao ông lại nhắc đến chuyện không nên nhắc như thế, muốn thực nữ thì bên ngoài có nhiều mờ, làm sao lại muốn xuống tay với Tống Dư Vấn.” Đây không phải là chủ tâm xin đòn sao?

Hơn nữa, bình thường A Hào chỉ thích loại đàn bà đặc biệt xinh đẹp, có thể cảm thấy hứng thú với Tống Dư Vấn cứng rắn sao?

Nhưng A Hào lại dùng sức hất tay Hạ Nghị, chỉnh lại cổ áo mình, “Tôi chẳng nói đùa đâu, các ông chỉ biết vợ tôi đã chết, nhưng lại không biết người vợ thứ nhất của tôi chết vì cái gì.”

Mọi người cũng sững sốt một chút, nghe anh nói tiếp.

“Cô ta tự sát vì chúng uất ức, mọi người cũng biết trong nhà tôi có rất nhiều tiền, nhưng lại không biết cả gia tộc lục đục rất lớn, bình thường khi một người phụ nữ bước chân vào nhà thì ngay cả không gian để thở cũng chẳng có!” A Hào nhẹ nhàng cười lạnh, “Tổng Dư Vãn rất mạnh, chỉ cần chia tay với cô ta rồi, nhất định tôi sẽ đưa cô ta đi, chỉ cần có cô ta trong tay, có người để xử lý công việc hộ tôi, tôi có thể an tâm đi chơi, có sao mà không làm?” Anh đã sớm chú ý đến Tổng Dư Vãn lâu rồi, vô cùng hài lòng về đẹp và tri thức của cô.

Tiểu Hoa che mắt, A Lôi lắc đầu, “Ánh mắt của ông tệ thật, vợ bạn mà cũng muốn lấy, không phải bị đá đập trúng rồi chứ?”

Hạ Nghị nắm chặt tay, gân xanh cũng nổi lên. Anh vẫn nghĩ Hạ phu nhân không giống những phụ nữ khác, là đàn ông cũng đã ngán, nhưng mà không ngờ, ngay bên cạnh anh lại ẩn dấu một con sói như hổ rình mồi!

“Đầu tôi bị đá đập trúng?” A Hào cười lạnh, “Tôi đánh cược với các ông, nếu Tổng Dư Vãn li dị, người theo đuổi cô ấy tuyệt đối chẳng ít!” Tổng Dư Vãn không phải là bà chủ bình thường, cô có tài có tướng mạo có năng lực, cho dù có một con gái, cũng không ảnh hưởng đến giá trị trường của cô!

“Được rồi, được rồi, đừng nói nữa!” A Lôi ngăn lại.

Nói tiếp nữa sẽ thành chuyện lớn đấy.

Nhưng A Hào cố tình còn liếc mắt đến Hạ Nghị đã sớm tức giận, “Nghị cũng là người thông minh, ông giấu Tổng Dư Vãn như hộp châu báu, ông không muốn chia tay, làm sao không biết đạo lý này?”

“Tôi nói nhé, người sống ở trên thế giới này, cũng rất...” Lời A Hào còn chưa nói hết, Hạ Nghị đã đánh một quyền về phía chiếc mũi cao ngất của anh.

...

Hôm nay, Thụy Thụy có tiết học múa. Múa là tiết học Thụy Thụy rất thích, đặc biệt là điệu Latin, mỗi lần đi theo tiết tấu nhanh, Thụy Thụy luôn có cảm giác bay bổng.

Dư Vãn đứng ở cửa, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh, bên trong lúc này có Thụy Thụy buồn bã ngừng nhảy. Cô rất có lỗi với con gái, việc duy nhất cô có thể làm chỉ là ở bên cạnh con.

Đi theo giai điệu, Thụy Thụy như ngày thường, giữ trọng tâm, gót chân dùng sức, phần gối vươn qua người, sau khi nghiêng sang trái sẽ lập tức xoay người, nhưng đúng lúc này, vì bất an, thân thể nó lại mất thăng bằng, ngã thật mạnh xuống đất.

“Thụy Thụy!” Cô lập tức muốn mở cửa phòng múa ra chạy vào xem con gái có bị thương không.

Nhưng có người đã sớm hơn cô một bước.

“Ba!” Thấy rõ người bế nó lên, Thụy Thụy vui mừng hét to.

Như A Hào bị anh đánh đến vào viện đã nói, Hạ phu nhân là hộp châu báu, cho nên anh không muốn ly hôn sao? Cách nói này như một cành gai đâm vào, khiến lòng tự trọng đàn ông của anh chịu đủ kích thích nghiêm trọng. Nhưng mà, anh cũng không hiểu, bây giờ vì sao mình lại xuất hiện ở đây? Đáp án chỉ có một, cho dù ly hôn, anh cũng muốn con gái!

Dư Vãn bước lên trước, lạnh giọng, “Trả con gái lại cho tôi!”

“Hạ phu nhân, con gái của cô, hình như cũng là con gái của tôi?” Anh không nhìn cô, cố ý để cô tức giận đến ngẩn ngơ, lại không thể phát tác trước mặt Thụy Thụy.

“Ngã sao?” Hạ Nghị cúi đầu hỏi con gái.

“Không. Nhưng Thụy Thụy muốn ba bế tiếp!” Thụy Thụy lập tức vươn tay, làm nũng.

Thụy Thụy rất thông minh, có thể nhận thấy mẹ quyết đoạn tuyệt, một khi đã như vậy...

Hạ Nghị nở nụ cười, vô cùng thân thiết nhắc con gái lên, để con ngồi trên cổ mình. Nhất thời, Thụy Thụy cười đến khanh khách.

“Thụy Thụy, xuống dưới!” Dư Vấn nhăn mày lại, nghiêm mặt.

“Không đâu, con muốn ba!” Thụy Thụy ôm lấy cổ Hạ Nghị, không chịu xuống.

“Thụy Thụy, ba đưa con đi đặt vé máy bay, vài ngày nữa chúng ta đi Nhật Bản chơi nhé!” Biết rõ cô đã rất tức giận, Hạ Nghị vẫn cố ý nói như vậy.

Ghen? Anh chỉ muốn cô ăn dấm chua của anh thôi!

“Được đó, được đó!” Thụy Thụy vui sướng hô to, không quên lấy lòng, “Mẹ, ba người chúng ta cùng đi nhé!”

Dư Vấn lạnh như băng, “Mẹ không đi!” Thật sự đủ rồi! Tổng Dư Vấn cô muốn ly hôn, không ai ngăn được!

Thụy Thụy nhất thời lộ ra biểu tình thất vọng.

Hạ Nghị cười, cố ý khiêu khích, nhẹ nhàng nói, “Thụy Thụy, vậy hai người chúng ta cùng đi Nhật Bản, được không? Bây giờ Thụy Thụy đi theo ba đi, về sau không cần mẹ con nữa nhé?”

Nghe vậy, Thụy Thụy do dự.

Nó cần nhận liếc mẹ một cái, phát hiện mẹ vẫn lạnh giá, đáng vẻ bất động.

Đấu tranh mấy phút đồng hồ, nuốt nước bọt, Thụy Thụy quyết nhẫn tâm, cuối cùng trả lời rất nhẹ, “Dạ, con đi với ba...”

Dư Vấn vẫn chờ con gái từ chối anh, tưởng là mình nghe lầm, không tin nổi trợn mắt.

52. Q.2 - Chương 29

“Nếu như mẹ kiên quyết ly hôn với ba, vậy con sẽ nói cho chú thẩm phán, Thụy Thụy chọn sống với ba.” Thụy Thụy tựa đầu vào vai ba, dùng âm lượng thanh minh ngập ngừng vừa đủ để mẹ có thể nghe được.

Thụy Thụy từng xem qua trên phim truyền hình, nếu ba mẹ muốn tranh giành con, trước quan tòa đội tóc giả, sẽ phải trưng cầu ý kiến của các bạn nhỏ.

Dư Vấn không thể tin mở to mắt. Mà Hạ Nghị cũng giật mình, tuy nói vừa rồi là anh cố ý, nhưng anh chẳng ngờ con gái lại “theo” anh như thế.

“Thụy Thụy, con nói lại lần nữa xem?” Vì ép cô và Hạ Nghị ở chung, đây là con gái đang uy hiếp cô sao?

Nếu lên toà án, quan toà quả thật sẽ suy nghĩ đến điều kiện và hoàn cảnh của hai bên để có thể chọn ra bên thích hợp nhất cho đứa trẻ trưởng thành, điều này cô có tự tin, cô có khả năng nuôi con một mình, hơn nữa trên tay cô có chứng cứ chứng minh Hạ Nghị là người sai lầm. Nhưng nếu Thụy Thụy nằng nặc muốn theo ba trước quan tòa, quan tòa chắc chắn sẽ tôn trọng ý muốn của đứa bé, vậy thì cô chẳng có phần thắng rồi!

Thụy Thụy không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt chịu đả kích lớn của mẹ.

“Thụy Thụy, nếu không hôm nay con theo mẹ về nhà đi, ngày mai ba sẽ đến tìm con chơi.” Hạ Nghị cười gượng.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Hạ phu nhân lộ ra nét mặt anh không hình dung được này, khiến cho trái tim anh thất lại, cũng chịu khổ sở. Con gái là sinh mạng của Dư Vấn, anh không muốn làm quá mức.

“Không cần, con muốn đi với ba.” Thụy Thụy ôm cổ anh, kiên quyết không chịu xuống, vô cùng cố chấp lặp lại một lần.

“Thụy Thụy, con đừng làm loạn, mau xuống dưới!” Hạ Nghị cười không nổi, vội vàng cầm tay con gái, nhưng tách thế nào đôi tay nhỏ bé kia vẫn cứ cố chấp như thế.

“Mẹ nuôi con lớn khỏe mạnh đến thế rất vất vả, ngoan, đừng làm mẹ buồn nhé!” Hạ Nghị dỗ Thụy Thụy, nói tốt cho cô.

Nhưng Thụy Thụy lại như bạch tuộc quần lầy anh, chôn mặt vào vai anh, lại không chịu ngẩng đầu nhìn mẹ. Dư Vãn mắt lạnh nhìn một màn cha con tình thâm này, trái tim sắp nổi điên.

“Hạ Nghị, tôi không cần chiêu mèo khóc chuột giả từ bi của anh!” Dư Vãn cười lạnh trong lòng.

Không cần anh khiêu tổn, không cần nói tốt cho cô, nếu muốn tranh con với cô, bây giờ anh chỉ là kẻ địch của cô, cô sẽ không giữ mặt mũi cho kẻ địch.

Sao anh lại mèo khóc chuột giả từ bi, cô lại đâm anh như thế à? Hạ Nghị cũng giận.

“Thụy Thụy!” Dư Vãn tiến lên đã muốn đoạt lấy con gái.

Lúc này, Hạ Nghị cố ý không đưa.

“Thụy Thụy, nói ẹ con biết con thích ba, ghét mẹ!” Anh cố ý ngược cảm khiêu khích.

“Thụy Thụy thích ba, ghét mẹ.” Thụy Thụy lại nghiêm túc dùng giọng nói rất nhỏ lặp lại lời anh, thiếu chút nữa khiến anh há hốc mồm, hơn nữa, con gái còn phụ họa nói, “Ba có thể đưa Thụy Thụy trốn học, ba có thể đưa Thụy Thụy đi chơi, mẹ chỉ biết ép Thụy Thụy học này học kia, không được uống đồ này không được ăn món kia, cho nên Thụy Thụy muốn đi theo ba, Thụy Thụy muốn tự do.”

Thụy Thụy muốn tự do? Con gái của cô lại nói mình muốn tự do! Cô nghe được tiếng tí tách, đó là tiếng trái tim cô đang rỉ máu.

Cô kiên cường, cô vô song, cô không bị tình yêu của Hạ Nghị và Đỗ Hiểu Văn đánh ngã, đó là bởi vì, cô có Thụy Thụy, cô không thể ngã xuống! Cô vẫn sống vì con gái, cô không có gì, chỉ có mỗi Thụy Thụy, cô muốn nuôi Thụy Thụy thành đứa trẻ xuất sắc nhất! Nhưng một câu hôm nay của con gái, lại dễ dàng hạ gục cô, Thụy Thụy nói: Con ghét mẹ.

Là cô sai rồi sao? Là cô lầm rồi sao!

“Hạ phu nhân, tôi đã sớm nói rồi, việc trẻ con chơi rất quan trọng, cô ép con như thế là không được!” Anh cười gượng, cố ý biểu hiện đắc ý, “Bây giờ, nếu cô có bản lĩnh thì để con đi với cô đi!” Nói xong anh muốn trả Thụy Thụy lại cho cô.

Nhưng mà Thụy Thụy đã nhận ra ý đồ của anh, lại nhanh hơn, vịn chặt cổ ba. Phản xạ này của Thụy Thụy làm Dư Vãn đau đớn. Nhắm mắt lại, đáy lòng cô dâng lên một sự tuyệt vọng và đổ vỡ chưa từng có. Cô thừa nhận, cô là người vợ thất bại, nhưng cô vẫn nghĩ, ít nhất mình là người mẹ thành công, nhưng thì ra không phải như thế.

Thụy Thụy không cần cô. Cô dùng tất cả tâm huyết, cũng chỉ đổi lấy chữ ghét.

Thẳng lưng, trước mặt cha và con gái tình cảm vô cùng tốt, cô duy trì khí thế. Cô không khuất phục! Nhưng cô bây giờ lại bị lột lớp màng bảo vệ, trái tim rướm máu như bị lột trần, không hề phòng bị trước mặt anh. Cô lui về sau hai bước theo phản xạ, đó là biểu hiện bị thương.

“Tôi sẽ thông qua pháp luật đòi lại con gái!” Bây giờ Thụy Thụy muốn đi theo anh, vậy tạm thời để anh đắc ý đi!

Nói xong, cô đi rất nhanh, để mình cố quên đi một màn ân ái làm tổn thương mình của cha và con gái kia.

Mím môi, muốn mở miệng ngăn cô, muốn cúi đầu trước Hạ phu nhân, nhưng tự tôn đàn ông khiến Hạ Nghị không thể kéo mặt xuống, anh chỉ có thể cúi đầu nhìn con gái.

Thụy Thụy ghé vào vai anh cắn môi, trong mắt ngập nước, nó chỉ không quay đầu lại, cố nén không khóc thành tiếng mà thôi.

“Thụy Thụy, con thật sự muốn đi theo ba à?” Thấy con gái cũng thương tâm như vậy, anh thật sự rất khó mà không nghĩ ngợi.

“Ba, ba không cần Thụy Thụy sao?” Thụy Thụy lau khô nước mắt, ngẩng mặt, đáng thương hỏi.

“Không phải, làm sao ba có thể không cần Thụy Thụy.” Anh lập tức trả lời.

Chỉ là anh cảm thấy kỳ quái, còn có mất mát không hiểu. Thì ra, cho dù Thụy Thụy phối hợp như vậy, còn tự nguyện đi theo anh, nhưng Hạ phu nhân vẫn kiên trì ly hôn?

...

Hiếu Văn đứng ở đầu cầu thang, thấy thang máy nhảy lên trên từng vạch. Cửa thang máy mở, lại đóng, trong dòng người ra ra vào vào, lại không thấy bóng hình quen thuộc kia. Từ tối hôm qua đến bây giờ, Hạ Nghị nhận được điện thoại của Tống Dư Vãn rồi vội vàng rời đi, vẫn chưa trở về. Trước khi rời đi, anh đã nói rõ ràng, buổi tối sẽ chờ cô ở đây, nhưng anh lại nuốt lời.

“Hiếu Văn, ngại quá, đêm qua anh uống chút rượu, cho nên không đến viện được.” Lúc sáng sớm, anh gọi điện nói xin lỗi.

“Vậy khi nào thì anh đến, giữa trưa em có thể gặp anh không?” Cô vội vàng truy hỏi.

“Chuyện này, anh đang ở công ty, có rất nhiều công việc...” Anh khó xử.

“Tối thì sao?” Cô hy vọng có thể ở cạnh anh trong giây lát, bởi cô đặt vé máy bay rồi, ba ngày nữa cô muốn đi. Bây giờ cô quý trọng mỗi phút mỗi giây cuối cùng họ ở chung.

“Vậy được rồi.” Anh đồng ý.

Chỉ là, giọng nói găng gượng lúc sáng sớm kia khiến ngực cô đột nhiên chua xót.

“Đỗ tiểu thư ở phòng bệnh VIP, tuy tình hình của cô đã ổn định, nhưng cũng không thích hợp để đứng lâu lâu. Chúng ta về phòng đi!” Được chăm sóc đặc biệt, y tá đỡ lấy cô, muốn đưa cô về phòng.

Hạ Nghị đã thu xếp cho cô khá tốt, phòng VIP tốt nhất, có một phòng khách một nhà bếp, được phục vụ trong hoàn cảnh tốt nhất, không giống phòng bệnh, ngược lại như một gia đình. Trong phòng ngủ có tivi, có thể giết thời gian, trong phòng có y tá, có thể chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của cô, ngả cả chăn trong phòng cũng rất ấm, có hương vị của ánh mặt trời.

Nhưng cô lại không cảm giác ấm, ngược lại là một mảnh hoang vu.

“Tôi đi xuống cầu thang bộ.” Cửa thang máy mở ra, không để ý đến sự phản đối của y tá, cô đi vào thang máy.

Đã qua giờ cơm tối, có lẽ anh sắp đến rồi! Cô muốn xuống tầng, muốn đến đón anh, cô liếc mắt một cái là có thể nhìn đến nơi tiếp tục ngắm trông.

Chỉ là... Trong thang máy, bóng người khôi ngô đang cầm theo một lồng cơm rỗng kia khiến cô cứng đờ cả người, nhất thời có một loại ngưng ngừng không thể trốn thoát.

Cô lại hoàn toàn quên mất cháu gái Tiểu Vũ của vị hôn phu mình đang nằm ở bệnh viện này, mà lúc này, khuôn mặt nghiêm nghị kia lại làm cô chột dạ, đối mặt với chồng chưa cưới, cô có áy náy chẳng nói nên lời và cảm xúc rất phức tạp.

Tình hình của Tiểu Vũ cũng không tốt, mà bộc phát theo sức khỏe của Tiểu Vũ, bệnh tình của Tiểu Vũ lại tăng thêm, vì không muốn trẻ con trải qua thời gian cô đơn, cho nên hai người anh và em gái Dung Hoa thay phiên nhau đến đưa cơm. Chỉ là Triệu Sĩ Thành ý không ngờ lại gặp cô ở trong thang máy bệnh viện. Sở dĩ bất ngờ, bởi vì tầng này... anh đã từng đến rồi. Dù là thiết bị anh trình độ chữa bệnh ở nơi đâu đều là thượng đẳng, mà hai lần Tống Dư Vãn gặp chuyện không may, cũng là anh đưa đến tầng này của bệnh viện.

“Em có khỏe không?” Triệu Sĩ Thành lãnh đạm hỏi.

Vốn không muốn chào, nhưng nếu đứng trước mặt mọi người mà anh lại coi như không quen biết vậy thì rất mất phong độ, mà sắc mặt thoát nhìn rất tái của cô thật sự khiến người ta cảm thấy không cần thiết phải so đo.

Một câu này làm Hiếu Văn đỏ mắt.

“Vâng, em vẫn khỏe, thân thể chỉ hơi khó chịu... Em, em ở đây dưỡng thai...” Do dự thật lâu, cô vẫn thừa nhận.

Cô không chỉ nghĩ đến một lần, nếu không say mê lần đó, cô vẫn còn an phận thủ thường làm cô dâu. Bây giờ cô hẳn đã có những ngày bình thản mà ấm áp, mà chẳng phải con thú đơn độc đang cắn xé lòng cô hiện tại. Tình yêu giằng vò con người, mà cô lại chọn một con đường khó đi.

Dưỡng thai? Triệu Sĩ Thành nhìn thoáng qua bụng cô.

“Đừng, đừng hiểu lầm, không, không phải...” Cô vội vàng lắc đầu, hoảng đến không biết nên nói gì.

“Yên tâm đi, cho tới giờ này tôi không hiểu lầm đâu.” Triệu Sĩ Thành rất lãnh đạm cắt ngang lời cô, nhìn thẳng vào thang máy nhảy xuống từng vạch.

Anh tuy không “thông minh”, nhưng cũng sẽ không hồ đồ như anh cả.

“Còn anh, có khỏe không?” Không khí rất xấu hổ, Hiểu Văn hỏi thật cẩn thận.

Không còn trách nhiệm, không có khó xử, nhưng anh lại dùng cách như người qua đường mà coi thường cô, làm cho ngực Hiểu Văn thấy khó chịu không nói nên lời.

“Không được tốt lắm, cũng không tính là kém.” Anh ăn ngay nói thật.

Gần đây, anh vẫn ngủ không quá ngon, ngay cả chính bản thân anh cũng chẳng hiểu tại sao, chỉ cảm thấy cả người trống rỗng.

Dưới thái độ lãnh đạm của anh, không khí lại lạnh xuống.

“Còn em, vẫn sống chung với anh ta?” Cuối cùng anh vẫn chủ động mở miệng hỏi.

Hiểu Văn xấu hổ, “Vâng.” Cô không dám nhìn thẳng vào anh, may mà, anh cũng không nhìn cô.

“Xin lỗi, em không muốn làm tổn thương anh...” Cố lấy dũng khí, cuối cùng Hiểu Văn cũng xin lỗi, “Anh sẽ không hiểu, có lẽ anh sẽ cảm thấy em nói dối, nhưng mà... xin lỗi, em thật sự rất yêu anh ấy...” Nói xong rồi, cô nghẹn ngào.

Quen thân đã hơn một năm, nói Triệu Sĩ Thành không có một chút tình cảm nào, đó là gạt người. Nhưng thích không phải là yêu.

Cô biết mình đã lấy hạnh phúc toàn vẹn đổi lại một phần tình yêu, cô biết mình rất ngốc, nhưng cô thật sự chẳng thể khống chế trái tim mình.

“Tôi không hiểu ư?” Môi Triệu Sĩ Thành mím lại thản nhiên, “Có lẽ là tôi không hiểu, nhưng ít nhất, điều kiện quan trọng của đính hôn, dù tôi có động tâm với bất kỳ ai, tôi chỉ có thể kiềm chế bản thân, mà không phải dùng hành động để chọn lựa.” Anh không muốn châm chọc ai, anh chỉ nói sự thật mà thôi.

Đỗ Hiểu Văn bị nói đến sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Hơn nữa, bây giờ anh ta là người đã có vợ, cô cảm thấy tình yêu của hai người thích hợp được cung phụng trong miếu thần, được cúng bái khói hương sao?” Anh rất giận, cho rằng phá hỏng gia đình người khác chính là phá hỏng nhân cách của mình, đừng nói đến đường hoàng như thế.

“Ở trong mắt cô, tình yêu của cô có thể rất quan trọng, nhưng dưới mắt tôi, đó chỉ là trộm được, cô đi trộm hạnh phúc và sự vui vẻ của người khác.” Những thứ khác anh không muốn nói, đặc biệt là việc Tống Dư Vấn sảy thai, cô lại phải ở đây dưỡng bệnh một thời gian.

Anh dần dần có chút biết, vì sao Tống Dư Vấn kiên trì không cho Hạ Nghị biết, quả đúng là sự thật rất nhục nhã người.

Bởi vì gian nan, cũng bởi vì cảm thấy thẹn, nước mắt Hiểu Văn chảy xuống, “Em chỉ, chỉ là... em phải nghĩ cho đứa con trong bụng em...” Cô mới có thể đi “trộm” đi “cướp”. Cô không muốn trở thành người đàn bà hư hỏng trong mắt anh.

“Phôi thai của cô còn chưa thành hình, nhưng đã làm tổn thương cả gia đình kia, con gái Thụy Thụy của họ mới có năm tuổi, chẳng phải ư?” Mặt anh không đổi sắc phản bác.

Từ trước đến nay anh cho sai là sai, anh ghét người khác muốn hợp lý hóa sai lầm của mình.

Cô nhất thời nói không nên lời. Cửa thang máy mở, Triệu Sĩ Thành bước ra.

“Em, em tính đi Nhật Bản.” Cô khẽ cắn môi, nói ra quyết định của mình ở phía sau anh.

Cô không muốn anh lại khinh bỉ cô. Triệu Sĩ Thành bắt ngờ.

“Tổng Dư Vấn không chịu ly hôn, em và anh ấy cũng không thể tiếp tục, em sẽ rời khỏi anh ấy, nuôi con của em một mình.” Cô hít vào, ra vẻ kiên cường.

Cuối cùng Triệu Sĩ Thành cũng quay đầu, nhìn thẳng vào cô, chỉ là, ánh mắt anh có chút phức tạp.

“Cô có chắc, Tổng Dư Vấn sẽ không ly hôn?” Cổ họng thắt lại.

Anh còn tưởng rằng...

“Vâng.” Cô gật đầu.

Nếu Tổng Dư Vấn nguyện ý ly hôn, cô cũng không rơi vào kết cục như thế. Gật gật đầu, Triệu Sĩ Thành hiểu rồi, nhưng ngực lại buồn bã khó hiểu.

“Tôi hy vọng cô nói được làm được, lời nói bỏ đi không phải chỉ là một câu nói suông.” Anh không nói hai chữ bảo trọng nữa.

Anh bước đi, chuẩn bị rời xa, nhưng lại bỗng dừng lại, bởi cách đó không xa, có một bóng người.

Hạ Nghị nắm tay Thụy Thụy, đông cứng tại chỗ. Tới sớm không bằng tới khéo, mà thực khéo, anh vừa vặn nghe được câu đối thoại cuối cùng của họ, Hiểu Văn, cô lại tính rời khỏi anh.

53. Q.2 - Chương 30

Hiểu Văn, cô lại tính rời khỏi anh? Bởi vì loại suy đoán này, trong suy nghĩ của Hạ Nghị dâng lên một nỗi sợ hãi, chỉ là lần bất ngờ này chẳng còn sóng biển làm bạn nữa. Thì ra, năm tháng lắng đọng lại, giác quan nào đó cũng sẽ trở nên chết lặng.

Anh chỉ yên lặng nhìn cô, nhìn mái tóc đen dài như mây tằm kia, cuộc sống vẫn như thế, nhưng lại có cảm giác như mê man.

Trong quá khứ, vì sự biến mất của cô mà anh gần như phát điên. Nhưng anh bây giờ, lại chỉ chấn động mà thôi.

“Ba!” Đặc biệt lúc anh ngăn người, bàn tay lại bị Thụy Thụy bắt mãi dùng sức mà kéo.

Anh tỉnh táo lại. Là con gái bảo bối Thụy Thụy của anh đang mở to mắt lườm anh.

Hôm qua anh đã hứa với Hiểu Văn, hôm nay thật sự chẳng thể nuốt lời, nhưng xúc động nhất thời của “chiến lợi phẩm” này thật sự khiến anh đau đầu. Vì sao anh lại chọc giận Hạ phu nhân? Anh ghét dáng vẻ lạnh lùng của cô, anh chỉ có thể “xuống tay” với Thụy Thụy. Nhưng khi nhìn thấy cô thật sự tức giận, hơn nữa vẻ mặt rất uể oải, làm cho anh lại thấy ngực khó chịu từng đợt. Thật ra, anh mơ hồ có thể cảm giác được, thời gian năm năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, chỉ là anh không muốn thừa nhận, còn có, mình... chỉ ghét cảm giác bị người ta nắm trong tay.

Anh quả thật đã thắng, nhưng lại không biết nên dùng “chiến lợi phẩm” thắng được này thế nào.

Hiểu Văn gọi vài cú điện thoại cho anh, anh không thể không đến, cô có con với anh, chăm sóc cô là chuyện anh phải làm. Chỉ là... Thụy Thụy lại cố ý theo tới! Dù anh có đồ thế nào, hi vọng dì Vương cạnh nhà chăm sóc một lát, cho dù hứa sẽ đi rồi về ngay, nhưng Thụy Thụy làm ầm ĩ, sống chết cũng đòi đi khiến người ta không thể ngăn được nó. Anh bị làm ớn đến bất lực.

Thật ra, lúc trước anh đã từng được trải nghiệm rồi, không có sự quản lý của Tống Dư Vấn, Thụy Thụy quả thật rất ngang bướng lại làm nũng với người ba như anh, hoàn toàn là kẻ hai mặt. Bây giờ, anh lại nghi ngờ nghiêm trọng, Thụy Thụy chọn anh căn bản là muốn ép buộc anh.

Anh nắm tay Thụy Thụy, đi qua bên cạnh Triệu Sĩ Thành, Triệu Sĩ Thành thản nhiên nhìn lướt qua anh. Anh cũng thế. Ánh mắt đôi bên rất nhạt, nhưng lại có dòng điện làm người ta khó hiểu, hàn quang nổi lên bốn phía.

“Anh Nghị, em, em...” Một giọng nói mềm mại hoảng hốt cố nén ở đáy lòng đang gọi tên anh, lo lắng nhìn Triệu Sĩ Thành, lại nhìn Hạ Nghị, rất sợ anh hiểu lầm, không biết nên giải thích với anh thế nào.

“Làm sao anh ta lại đến bệnh viện?” Hạ Nghị nhăn mặt.

Triệu Sĩ Thành đến là thăm Hiểu Văn?

“Sĩ Thành, anh ấy là, bọn em không phải cố ý gặp mặt, anh ấy là...” Nên giải thích như thế nào, họ không phải cố ý gặp mặt, Triệu Sĩ Thành chỉ là vừa vặn cũng có mặt ở đúng bệnh viện này? Hiểu Văn hoảng hốt đến không biết mở lời ra sao.

Sắp đến ngày đi, cô không hi vọng sẽ để lại cho Hạ Nghị ký ức xấu về cô, ví dụ như, dây dưa không rõ với chồng chưa cưới.

“Không phải tôi đến tìm cô ấy.” Triệu Sĩ Thành lại cắt ngang.

Anh đã sớm rời khỏi quan hệ tam giác này, giờ chẳng mong sẽ bị kéo vào nữa.

“Anh luôn xuất hiện ở trong tầm mắt tôi, không phải ở đây thì là quanh Tống Dư Vấn.” Hạ Nghị nói rất địch ý.

“Nơi này hình như là bệnh viện, là nơi công cộng đấy?” Triệu Sĩ Thành mặt không chút thay đổi phản kích.

Xuất hiện ở đây, anh căn bản sẽ cho là anh ta đến vì ai đó.

“Thật không?” Hạ Nghị hừ lạnh.

Sau trận đánh với A Hào từ tối qua, dường như anh bắt đầu miễn cảm quá độ với mọi chuyện.

Chính mắt thấy Hạ Nghị có dáng vẻ khó chịu với anh, Triệu Sĩ Thành chau mày lại.

“Tôi khuyên anh tốt nhất nên chuyển viện cho Hiểu Văn.” Không nhịn được, Triệu Sĩ Thành vẫn nhẹ giọng nhắc nhở.

Vợ sắp thai ở đây, tình nhân dưỡng thai ở đây, cho dù anh là người ngoài cuộc cũng thấy không thoải mái, huống chi nếu để Tống Dư Vấn biết, thì sẽ nhục nhã thế nào. Tuy anh nghi ngờ bằng bản lãnh của Tống Dư Vấn, căn bản đã sớm biết việc này.

“Còn nữa, tôi khuyên anh, tốt nhất nên che giấu một chút, đừng nói tên anh với nhân viên ở đây, đừng để Tống Dư Vấn cảm thấy khó khăn!” Nhếch khóe môi lên, Triệu Sĩ Thành lạnh giọng cảnh cáo, họ đừng quá quang minh chính đại.

Hạ Nghị nhíu mày. Bảo anh chuyển viện, lại không được nói tên anh ra, chuyện này, quản anh cơ à? Hơn nữa, nơi này là bệnh viện, cũng không phải công ty, làm sao có thể ảnh hưởng đến Hạ phu nhân? Triệu Sĩ Thành rốt cuộc là quan tâm Hiểu Văn, hay là có tâm với Tống Dư Vấn? Anh rất ghét Triệu Sĩ Thành, mỗi lần nhìn thấy anh ta, lại có loại xúc động hận không thể đánh người, nhưng rõ ràng anh là người đui lý trước! Loại xúc động này, nghĩ lại, ngay cả bản thân cũng cảm thấy vô sỉ. Vì sao lại như vậy? Hạ Nghị loáng thoáng nhận thấy được, tựa hồ có chút máu chốt đang chờ anh xâm nhập thăm dò, tìm ra chân tướng.

Không còn lưu luyến, Triệu Sĩ Thành bước đi.

“Ba!” Ánh mắt Thụy Thụy đuổi theo chú Triệu hơn mười giây rồi bất mãn dùng sức kéo kéo ba lại.

Bởi vì, đứng ở trước mặt họ, dung nhan thanh tú mà quen thuộc kia làm cho nó vô cùng khó chịu.

“Ba, cô ta là ai?” Thụy Thụy cố ý hỏi.

“...” Đối mặt với chất vấn không khách sáo của con gái, Hạ Nghị nhất thời khó xử không nói nên lời.

Lúc này, anh thật sự không biết nên giới thiệu Hiểu Văn thế nào. Không thể nói cho con gái, cô ấy là bạn gái của ba con? Anh dù mặt dày, cũng không nói nổi loại lời này.

“Thụy, Thụy Thụy, xin chào con!” Thấy Thụy Thụy cả vú lấp miệng em, Hiểu Văn lúng túng, lắp bắp chào hỏi.

Thần thái của Thụy Thụy lúc này cực kỳ giống Dư Văn,.

“À, cô Đỗ, thì ra là cô à!” Trong nháy mắt mà thôi, Thụy Thụy thoáng giãn mày, lộ ra nụ cười hồn nhiên ngọt ngào, hình như đến giờ mới nhận ra cô.

Thụy Thụy bây giờ hoàn toàn khác với Thụy Thụy khóc thương tâm trong nhà ăn, khóe môi nó rõ ràng đang cười, nhưng đôi mắt đen lại bắn ra hận thù dày đặc. Hiểu Văn bị dọa đến lui về phía sau.

“Ba, ba nói đến bệnh viện thăm bạn bè, thì ra là chỉ cô Đỗ à!” Thụy Thụy còn đang mỉm cười, cố ý nói thật vang hai chữ “bạn bè”.

Ngay cả Hạ Nghị cũng bị nụ cười khó hiểu của con gái làm da đầu sợ run lên. Sắc mặt Hiểu Văn tái nhợt.

Anh giới thiệu với con gái, cô chỉ là bạn bè? Nhưng cô lại không biết nên sửa cách gọi này thế nào, dù sao suy nghĩ của anh là đúng, tất cả cũng phải coi con trẻ là trọng, nhưng vị trí của mình giờ không rõ, một lời chào hai chữ “bạn bè”, thật là khó chấp nhận.

“Ba ơi, sao cô Đỗ lại vào viện?” Thụy Thụy nháy mắt, ngắc đầu ngây thơ hỏi.

“Thụy Thụy, sức khỏe cô Hiểu Văn không tốt, em trai Thụy Thụy không ổn, cho nên...” Lời này nói rất khó khăn, nhưng dù con gái có khó chấp nhận thế nào, đó vẫn là sự thật.

Thụy Thụy sắp có em trai.

“À, thì ra cô Đỗ là người xấu, mang thai còn dẫm lên vỏ chuối, mới phải vào bệnh viện.” Thụy Thụy tỉnh ngộ, nói một nẻo.

Chỉ có người xấu mới có thể dẫm lên vỏ chuối, trong đầu Thụy Thụy tưởng tượng trăm lần đến dáng vẻ người xấu dẫm lên vỏ chuối sau đó vội đưa đến bệnh viện bó bột.

Hai chữ người xấu làm sắc mặt Hiểu Văn càng tái.

“Thụy Thụy, cô, cô không phải người xấu...” Cô nhỏ giọng biện hộ ỳnh!

Cô không phải, cô không phải!

“Mẹ đã nói, trên trán người xấu không khắc hai chữ “hư hỏng”, cho nên Thụy Thụy phải cẩn thận mọi lúc, để tránh bị người xấu lừa đi!” Thụy Thụy ưỡn ngực, nói không khách sáo.

Người xấu giỏi nhất là mỉm cười cùng khuôn mặt mơn người, thiếu chút nữa là nó bị gương mặt cười của người xấu lừa rồi.

“Ba, trên trán người xấu không khắc chữ “hư hỏng”, ba cũng phải thông minh như Thụy Thụy nhé!” Nó tốt bụng nhắc nhở ba, đừng để bị kẻ xấu lừa nhé.

Hạ Nghị cảm thấy đau đầu, thấy Hiểu Văn và vị hôn phu cũ gặp lại, lại trong lúc vô ý nghe được bí mật Hiểu Văn chuẩn bị bỏ đi lớn như thế, nhưng anh căn bản còn chưa kịp phản ứng, đã bị con gái ép buộc đến sai một nhịp, dở khóc dở cười. Mà đang muốn thăm dò điểm mấu chốt kia cũng bị chặn lại, trong khoảng thời gian ngắn, anh chưa kịp tiếp nhận suy nghĩ bị cắt đứt kia.

Không nỡ để Hiểu Văn bị con gái dọa đến môi cũng trắng bệch, anh ngồi xuống, lấy ra một tờ tiền mệnh giá lớn, “Thụy Thụy, chẳng phải vừa rồi con đòi ăn kem à? Tự con đến quầy bán đồ mua được không?” Bây giờ mới đầu tháng ba, thời tiết bên ngoài khá lạnh, nếu là Hạ phu nhân, chắc chắn sẽ không cho Thụy Thụy ăn kem, đây là khác biệt giữa anh và Hạ phu nhân, anh cảm thấy con thích là được rồi.

Bị vật chất hấp dẫn, Thụy Thụy do dự, tuy còn nhỏ tuổi nhưng nó biết ba đang đuổi nó. Ngày đó, một màn ba bỏ nó một mình lại phòng họp vẫn còn khắc sâu trong đầu nó, cho nên Thụy Thụy không thể quá vô cơ gây rối.

“À.” Thụy Thụy cầm lấy tiền mặt.

Anh không quên dặn con, “Con phải ngoan, ba cho phép con ăn kem, nhưng mua xong rồi con phải quay lại ngay nhé.”

Vốn định đi mua cùng con gái, nhưng anh phải nói chuyện với Hiểu Văn, cho nên phải đuổi Thụy Thụy đi trước.

“Vâng!” Thụy Thụy ngẩng đầu, cười đến thật buồn cười.

Thụy Thụy nói inh, nó nhất định phải đáng yêu, như vậy cô mới có thể đánh bại người xấu!

Chính mắt nhìn thấy con gái chạy về phía quầy đồ ăn, lúc này Hạ Nghị mới đứng lên.

“Hiểu Văn, chúng ta nói chuyện đi.”

...

Tại quầy bán quà vặt, Thụy Thụy chọn xong kem rồi, chủ hàng trả lại nó 92 đồng, cầm số tiền thừa này, vừa ăn kem, nó vừa chọn cẩn thận trong thùng, cầm một nải chuối, bỏ xuống, cầm một túi đậu đỏ, nhìn nhìn, lại bỏ xuống.

“Cô bé, cháu tìm gì thế?” Chủ cửa hàng tò mò hỏi.

Dáng vẻ ông cụ non như đang nghiên cứu khoa học.

Thụy Thụy đảo mắt, “Chú ơi, có loại hạt châu nào tròn tròn nhỏ nhỏ không ạ?” Chuối quá già, đậu đỏ lại không đủ trơn.

“Cờ nhảy*?” Chủ cửa hàng hỏi nó.

*cờ nhảy: 1 loại cờ ở Trung Quốc, mà các con cờ hình tròn tròn. Có thể tham khảo tại đây: [.gamesforthebrain/chinese/checkers/](http://gamesforthebrain/chinese/checkers/)

Thụy Thụy ra sức gật đầu: “Đúng đúng đúng ạ!” Ôi trời, nó ngốc quá, sao lại không nghĩ đến cờ nhảy chứ! Trong chốc lát, tiêu hết 92 đồng còn thừa, Thụy Thụy cầm lấy cờ nhảy chủ cửa hàng đưa cho nó, tâm tình vô cùng tốt, lanh lợi đi ra khỏi quầy hàng.

54. Q.3 - Chương 1

Thụy Thụy đang cầm bàn cờ nhảy lớn, lanh lợi phóng đi, nhưng nó phát hiện hình như mình đã lạc đường.

“Két!” Tiếng phanh gấp.

Đầu chú tài xế ngó ra khỏi cửa xe màu đỏ, chảy mồ hôi lạnh: “Bé con, đi đường phải cẩn thận chứ!”

“Chú ơi, cháu xin lỗi.” Thụy Thụy cúi đầu xin lỗi, nó lùi người sang một bên, gãi gãi đầu.

Bệnh viện quá lớn, bao nhiêu tòa nhà sáng trưng giống như nhau, đi trên đường, nó chỉ nhớ chạy theo quầy bán hàng, nhưng lại chẳng nhớ kỹ đường. Theo sau chiếc xe đỏ là một chiếc xe hơi màu đen, yên lặng trở về bãi đỗ xe một lần nữa.

Thụy Thụy bị ánh mặt trời chói lóa chiếu đến choáng đầu, một nửa kem trong tay nó cũng tan mất, nhưng nhìn xung quanh nó, lại chẳng thể chắc chắn vừa rồi rốt cuộc là mình đã đi ra từ nhà nào.

“Tòa thứ ba bên tay trái, chú đưa cháu đi nhé.” Giọng nói trầm thấp vang lên phía sau nó, còn chưa kịp phản ứng, Thụy Thụy đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Thụy Thụy cứng ngắc một chút, ngẩng đầu thấy rõ ràng người đang bế nó, lúc này mới đỡ cảnh giác xuống.

“Chú Triệu, chú chưa về nhà à?”

“Ừ, chú đang chuẩn bị về.” Thân hình anh cao lớn, chân dài sải bước, bế Thụy Thụy đi đến tòa bệnh viện, “Về sau đừng rời khỏi ba mẹ chạy lung tung nhé.” Dù là môi trường hay nếp sống xã hội bây giờ, so với bọn anh trước đây, mỗi đứa trẻ đều chạy loạn nơi nơi thật khiến cho người ta lo lắng.

Thụy Thụy cúi đầu nhìn dấu vết lớn do Chú Triệu bế mình, đó là vì kem chảy mà thấm ướt cả bàn tay. Áo khoác của chú Triệu bị bẩn, nhưng hình như chú không ghét nó.

Triệu Sĩ Thành bước đi, mới một lát sau đã bế Thụy Thụy về bệnh viện một lần nữa. Trong đại sảnh, Hạ Nghị vẫn còn đang đứng kia với Đỗ Hiểu Văn.

Anh không muốn gây chuyện, thả nó xuống, “Thụy Thụy, ba cháu ở kia, tự cháu chạy đến nhé.” Anh đứng ở đây, tận mắt nhìn Hạ Nghị đón Thụy Thụy là được rồi.

Nhưng Thụy Thụy được đặt xuống, hai tay còn đang cầm cờ nhảy, lại chậm chạp không đi, ngược lại còn ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi anh: “Chú Triệu, chú đừng ghét cháu nhé!” Bây giờ không có mẹ ở đây, chú Triệu không cần phải diễn kịch như cô Đỗ, nhưng hành động của chú hình như cũng không ghét nó.

“Không ghét.” Anh lắc đầu.

Anh không có lý do mà ghét con bé.

“Nhưng chú cũng không nói rất thích cháu, đúng không?” Thụy Thụy truy hỏi.

“Ừ, chúng ta không quá quen.” Anh thích nói thật, không thích gạt người, đặc biệt là lừa trẻ con.

Rất nhiều lúc, anh thà không nói lời nào, còn hơn là nói những lời ngu ngốc.

Mẹ anh thấy trẻ con nhà ai cũng khen đáng yêu, làm cho người ta không biết rõ thật giả, mà anh không thích dối trá. Anh là bác sĩ, ngoài cách phân biệt trẻ con có khỏe hay không ra, những điều khác anh không có cảm giác đặc biệt, anh không có cơ hội tiếp xúc với Thụy Thụy, làm sao có thể nói thích hay không thích?

Chú Triệu nói chuyện đúng là không có tính nghệ thuật, cho dù trẻ con nghe xong cũng sẽ không thoải mái, nhưng mà Thụy Thụy lại cười híp mắt.

“Vậy có nghĩa sau này chú cũng không thích cháu à?” Thụy Thụy truy hỏi.

Triệu Sĩ Thành suy nghĩ một chút, “Chắc là có.” Nhưng họ sẽ có cơ hội quen nhau sao?

So với cô Đỗ cố ý lấy lòng, nó thích chú Triệu thẳng tính hơn.

“Không phải trên tivi có câu yêu nhau yêu cả đường đi sao? Chú thích mẹ cháu, tự nhiên sẽ thích cháu thôi!” Thụy Thụy chớp chớp mắt, cố tình nói thế.

Bị ngôn ngữ của trẻ con vạch trần, bên tai Triệu Sĩ Thành hồng lên. Hình như cho tới bây giờ anh chưa từng nói anh thích Tống Dư Vấn mà? Đứa bé này..

“Hi hi, cháu không hỏi nữa, mẹ cháu nói không được bắt nạt người thành thật.” Thụy Thụy cầm bàn cờ nhảy che miệng mình lại, đáng vẻ vô cùng dễ thương.

“Đến chỗ ba cháu đi.” Triệu Sĩ Thành tuy là bác sĩ khoa nhi, nhưng anh lại bất lực trước trẻ con, trong lòng tung chỉ có thể vội vàng thúc giục.

Thụy Thụy chạy vài bước, lại quay đầu, dừng bước cong mắt: “Bác sĩ Triệu, thật ra cháu không ghét chú đâu!”

Anh ngẩn ra.

“Nhưng cháu rất rất thích ba!” Không ghét và không thích có khoảng cách rất lớn, chú à, tha thứ cho cháu nhé!

“Chờ nhé chú, chờ Thụy Thụy cố gắng thử, có thể một ngày sẽ không thích ba nữa, có lẽ sẽ đổi thành thích chú Triệu!” Đôi mắt nó vẫn cười tùm tùm, nhưng Triệu Sĩ Thành lại nhìn thấy buồn bã khó hiểu không hợp

với lứa tuổi trong mắt nó. “Cho nên khi đó, dù là vì mẹ, chú Triệu nhất định phải yêu nhau yêu cả đường đi, thích cả Thụy Thụy nữa nhé, đừng chỉ muốn chăm em trai thôi!”

Đây là nó đang nói gì thế? Triệu Sĩ Thành lúng túng đến muốn trực tiếp chôn mình xuống đất.

“Chú Triệu, Thụy Thụy làm chuyện rất có lỗi với mẹ chắc chắn sẽ khiến mẹ đau lòng, Thụy Thụy cho phép mấy ngày này chú đến chăm mẹ, có thể đi trộm vài bước đó!” Tính báo đáp ơn chú vừa rồi đã bế nó lại đây.

“Nhưng nếu ba hòa hợp với mẹ thành công, Thụy Thụy vẫn sẽ đánh đuổi chú Triệu đó!” Nó phải nói lời cảnh cáo trước mới được.

Nhìn cô bé nói vài câu khó hiểu rồi chạy biến, Triệu Sĩ Thành có chút dở khóc dở cười. Chỉ là, Thụy Thụy nói làm chuyện rất có lỗi với mẹ, chắc chắn sẽ khiến mẹ đau lòng? Con bé đã làm gì? Nhìn bóng nhỏ bé của Thụy Thụy chạy về phía ba và Đỗ Hiểu Văn, Triệu Sĩ Thành có chút dăm chiêu. Anh không hiểu hành vi của Thụy Thụy lắm, nhưng nếu sau đó, Thụy Thụy không thể thông cảm cho Tống Dư Vấn, chắc chắn là đã kích trí mạng với cô.

Nhớ tới gương mặt quật cường bất khuất kia, ở vị trí ngực Triệu Sĩ Thành bắt đầu rầu rĩ, lại có cảm giác đau đớn kỳ dị mà lạ lẫm. Anh yên lặng nhìn đứa trẻ chạy đến chỗ ba, cuối cùng cũng an tâm, anh xoa người trở lại, đi đến chỗ cửa lớn.

Thụy Thụy cho phép mấy ngày này chú đến chăm mẹ, có thể đi trộm vài bước đó.

Nếu ba hòa hợp với mẹ thành công, Thụy Thụy vẫn sẽ đánh đuổi chú Triệu đó!

Ngôn ngữ trẻ con của Thụy Thụy vẫn còn vang bên tai, anh lúc này thật không ngờ, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nhìn thấy bóng dáng bướng bỉnh của đứa trẻ ấy.

...

“Có thể nói cho anh biết, vì sao em lại muốn đi? Lúc này đây, anh lại đã làm sai chuyện gì?” Im lặng thật lâu sau, Hạ Nghị vẫn hỏi.

Anh không hiểu, hai người họ thật vất vả mới ở bên nhau, vì sao cô lại muốn buông tay? Chẳng lẽ, lại muốn dùng thời gian ba năm hoặc năm năm khác phân ly để rồi lại trùng phùng, nói thật ra, anh đã mệt mỏi chia chia hợp hợp như thế lắm rồi.

Hiểu Văn cúi đầu, vẫn im lặng không nói.

“Bên ngoài mưa to gió lớn, em có con, có thể đi một mình thế nào?” Nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Hạ Nghị nhìn thân mình mỏng manh, thần sắc đau buồn thản nhiên, liền không nhin được muốn bảo vệ cô, không muốn để cô chịu khổ.

Cô ngăn ưu thương lại, mỉm cười.

“Em đi du học Nhật Bản, em muốn đến một nơi không có ai quen em, với đứa con trong bụng, sống cuộc sống đơn giản yên lặng.”

Đi du học Nhật Bản? Hạ Nghị nhíu mày, “Vì sao đột nhiên lại đi du học?” Du học không phải là chuyện lớp trẻ hay làm sao? Tuổi như họ, thường chỉ một lòng làm việc, rất ít khi lại nghĩ đến du học gì đó.

“Vâng, nhà trường đã thu xếp.” Không muốn nói tạm biệt, nhưng trái tim quá khó chịu, cô nhìn mũi chân mình.

Nhà trường đã thu xếp? Trường nào lại có phúc lợi tốt như vậy? Hạ Nghị có nhạy cảm của nhà kinh doanh, cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, có nhiều điểm đáng ngờ. Có phải thật ra là Hạ phu nhân đã ra tay không, dùng mảnh khốc cố ý tách họ ra? Anh lập tức liên tưởng. Trước sau anh vẫn từ chối tiếp nhận, Tống Dư Vấn là thật lòng muốn ly hôn.

“Cuộc sống có biết bao khó khăn, em hiểu không? Hơn nữa em còn đang mang thai!” Anh giữ chặt tay cô, anh phản đối, phản đối cô đi Nhật Bản du học, anh lo lắng cho cô.

Bàn tay cô mềm mại như thế, sao có thể sống một mình, sao có thể nuôi con một mình chứ?

“Em nghe đây, anh không cho phép!” Anh nói chắc nịch.

“Nhưng em ở đây để làm gì cơ chứ?” Cô nặn ra nụ cười yếu ớt, một câu nhẹ giọng hỏi lại anh.

Anh không đưa ra nổi lời hứa, vậy cô ở lại làm gì? Chẳng lẽ làm một con chim hoàng yến, mỗi ngày đợi anh rót chút lòng yêu mến? Cô có thể, nhưng đứa con trong bụng thì không.

Nhìn cô che dấu buồn tủi và ánh mắt chờ đợi, anh đông cứng. Lúc này anh có nên nói cho cô, thật ra Hạ phu nhân muốn ly hôn với anh không? Đây là sự thật, thật ra, anh còn có thể biến tin tức này thành một tin vui mà nói cho cô, anh nghĩ, chắc chắn Hiểu Văn sẽ vui vẻ mà nhào vào lòng anh.

Nhưng đây là tin vui sao? Vì sao, trái tim anh lại không khẳng định như thế. Không thể nói ra, giằng co trong lòng, anh hiểu, nó có nghĩa là gì. Nhếch cao khóe môi, muốn cười hì hì nói cho cô, nếu ở lại họ có thể có tương lai, nhưng những lời này lại chẳng thể nói ra, như bị khóa lại ở giữa cổ.

“Anh sẽ chăm lo cho cuộc sống của em, sẽ chịu trách nhiệm với đứa con trong bụng em, em đừng đi nữa nhé.” Nói ra miệng chỉ có thể là một câu này.

Hiểu Văn rất thất vọng.

“Ba!” Như một cánh bướm nhỏ, Thụy Thụy chạy từ xa lại.

Hạ Nghị vội vàng đón lấy con gái. Nét mặt trầm tối vừa rồi nhất thời bừng sáng, đúng, là anh vì Thụy Thụy!

“Ba, con mua cờ nhảy, chúng ta chơi cờ nhảy nhé!” Thụy Thụy kéo tay anh.

“Được, chúng ta về nhà chơi nhé.” Anh gật đầu đồng ý.

“À, không phải ba nói muốn ăn cơm với cô Đỗ ư?” Thụy Thụy lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Đúng vậy, anh và Hiểu Văn còn chưa bàn ra kết quả, anh không thể bỏ đi.

“Chúng ta đến phòng cô Đỗ chơi đi, con muốn chơi cờ nhảy, ngay bây giờ nhé!” Thụy Thụy ra vẻ vui sướng mà kéo anh vào thang máy.

55. Q.3 - Chương 2

Hiểu Văn và Hạ Nghị căn bản không có cơ hội ở bên nhau, khi bọn anh vừa định nói chuyện thì...

“Ba, con muốn ăn táo!” Hạ Nghị lập tức đứng dậy đi rửa táo, còn bị yêu cầu gọt vỏ, muốn nghỉ một hai phút cũng không được.

“Ba, con muốn uống nước!”

“Ba, bóc vỏ chuối cho con.”

“Ba, con muốn xem tivi, ba ngồi cạnh con đi!”

Hạ Nghị vừa mới muốn ngồi xuống giường bệnh,

“Ba, chơi cờ nhảy với Thụy Thụy đi!” Trên sofa, Thụy Thụy lại vỗ tay theo nhiệm vụ.

Tất cả lý lẽ của anh cũng chẳng có cơ hội để nói, thậm chí anh còn không có cơ hội nói một câu với Hiểu Văn.

Rất nhiều lần, Hiểu Văn cũng muốn nói chuyện với Thụy Thụy, nhưng luôn bị biểu cảm xa cách của Thụy Thụy ngăn lại. Thụy Thụy chỉ cười với Hạ Nghị, hơn nữa còn kéo ba chơi cờ đến hăng say.

Ba và con gái họ thân mật khăng khít, dần dần Hiểu Văn đã nhìn rõ là Thụy Thụy cố tình có thái độ thù địch.

“Ba, bây giờ đến lượt con!” Giọng nói âm ỉ của Thụy Thụy làm cho cô đau đầu, căn bản không thể nào dưỡng sức khỏe được.

Nhưng Hạ Nghị lại rất chiều con gái, “Thụy Thụy rất thông minh, lại có thể nhảy đến tám, thật là lợi hại!” Trong giọng điệu là tràn ngập tự hào.

Hiếu Văn đưa lưng về phía họ, gối lên gối, cảm nhận tư vị bị xem nhẹ.

Cuối cùng Hạ Nghị cũng chú ý tới, giờ chỉ còn lại giọng nói của mình và con gái, anh ngược mắt, “Thụy Thụy, muộn rồi, chúng ta về nhà thôi, để cho cô Đỗ nghỉ ngơi.” Có Thụy Thụy ở bên, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại càng không dám nói một câu nhiều lời với Hiếu Văn. Về chuyện ngoại tình, áy náy của ba với con, mãi mãi cũng chẳng thể biến mất.

Về nhà trước đã, có lẽ chờ Thụy Thụy ngủ rồi anh sẽ lại đến bệnh viện nói chuyện với Hiếu Văn. Anh đứng dậy, cẩn thận đi ra tắt đèn phòng, chỉ để lại chiếc đèn bàn duy nhất.

“Dạ!” Vừa nghe thấy có thể về nhà, Thụy Thụy vui vẻ dọn cờ nhảy.

“Anh Nghị...” Thấy họ phải đi, Hiếu Văn ngồi xuống, hoảng hốt gọi tên anh, xốc chăn lên vội vàng xuống giường.

Tại sao anh có thể đi? Sao có thể vứt bỏ cô như thế? Nhưng khi mũi chân cô vừa chạm xuống đất “bịch” một tiếng, Thụy Thụy lại không cẩn thận làm đổ bàn cờ. Hiếu Văn vừa trượt ngã, cả người sắp đổ xuống trước.

“Cẩn thận!” Hạ Nghị biến sắc, vội tiến lên, giữ chặt người Hiếu Văn đứng lúc, đỡ cô khỏi ngã.

Một nửa thân thể của cô đã đặt xuống sàn.

“Anh Nghị, mau gọi bác sĩ, bụng em khó chịu!” Hiếu Văn giữ chặt cánh tay anh, ôm bụng, mồ hôi lạnh ứa ra.

Tuy lực ngã đã giảm nhiều do được Hạ Nghị kịp đỡ, nhưng lại làm cô chấn động, bụng bắt đầu đau dữ dội.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Lập tức ý thức được là con gái mình gây rắc rối, Hạ Nghị vội vàng lao đi tìm bác sĩ.

Hiếu Văn ngồi xuống, cố gắng hít sâu, hy vọng mình có thể bình tĩnh, như vậy mới có thể tốt cho thai nhi.

Nhưng mà, “rầm rầm” “rầm rầm”, từng quả cầu thủy tinh lại lăn đến bên chân cô. Cô ngạc nhiên.

“Rầm rầm” “Rầm rầm”, lại một quả cầu thủy tinh khác lại lăn đến cạnh người cô.

“Cháu ghét em trai nhỏ.”

“Ghét cô Đỗ sinh con!”

“Chỉ cần một ngày có Thụy Thụy, cô Đỗ cô đừng hòng sinh em trai nhỏ!”

Một câu lại đá một quả cầu thủy tinh đến. Từng viên một rầm rĩ lăn đến bên chân cô. Cô ôm bụng lại đau mơ hồ, không dám tin mở to mắt, nhìn Thụy Thụy đang đá cầu thủy tinh.

Một suy nghĩ như sét đánh vào đầu cô, cả người cô cũng run rẩy: “Thụy Thụy, cháu...” Là nó cố ý!

Mà Thụy Thụy giống như đánh giá phạm nhân nhìn cô từ đầu đến chân, làm cho cô sợ hãi trong lòng, thần thái kia, giống như Tổng Dư Vấn đang đứng phía trước, mà cô căn bản không có sức chống đỡ.

“Cô Đỗ, cháu sẽ nói với thẩm phán, cháu vẫn muốn đi theo ba, nếu cô dám lấy ba cháu, hắc hắc...” Thụy Thụy học làm kẻ xấu trong phim truyền hình, vai run lên, cười lạnh vài tiếng.

“Bác sĩ, cô ấy bị ngã!” Hạ Nghị vội vàng dẫn nhân viên y tế chạy vào.

“Sao lại nhiều hạt châu ở dưới thế kia?” Bác sĩ vừa vào trong liền nhíu mày.

“Con gái của tôi không cẩn thận làm đổ!”

“Anh Nghị, là Thụy Thụy cố ý!”

Gần như đồng thời, họ cùng lên tiếng. Hạ Nghị sửng sốt một chút.

“Anh Nghị, Thụy Thụy muốn xuống tay với đứa bé trong bụng em, nó rất xấu!” Hiểu Văn lo lắng kéo tay anh.

Thụy Thụy nhất định là do Tống Dư Vãn sai đến! Cô sợ hãi, cô thật sự bắt đầu sợ hãi. Hạ Nghị bất động nhìn về phía con gái, dùng ánh mắt chất vấn. Là thật sao?

“Oa, cô Đỗ là người xấu, cô ấy đổ oan cho con!” Thụy Thụy bị trách mắng, khuôn mặt vừa rồi còn nụ cười, bây giờ đã lập tức bỏ chạy đến cạnh cửa, oa oa khóc lớn, tiếng khóc của nó rất vang, gần như kinh động cả tầng nhà, “Cô Đỗ có tâm địa xấu, hại ba và mẹ ly hôn, lại còn muốn đổ oan cho Thụy Thụy! Thụy Thụy thật đáng thương, về sau chẳng có ai cần, chỉ có thể đi theo ba, từ đó mỗi ngày đều bị mẹ kẻ ngược đãi!”

“Thụy Thụy!” Anh tức giận hô to.

Bởi vì, rất nhiều nhân viên y tế và bệnh nhân cũng đã chạy đến, thì thầm to nhỏ rồi bắt đầu chỉ trích họ.

“Dáng vẻ thuần thuần khiết khiết, thì ra là hồ ly tinh đấy!”

“Tiểu tam cướp chồng người ta còn mang thai, thật đúng là không biết xấu hổ, tôi khinh!”

“Sao bệnh viện có thể cho kẻ như thế vào chứ? Lại còn ở phòng VIP, có tiền là kiêu thế sao? Không còn công lý nữa rồi!”

Cúi đầu, sắc mặt Hiểu Văn trắng bệch. Hạ Nghị cũng tức giận đến hận không thể đánh cho Thụy Thụy một trận.

“Ba ghét con, ba lại ghét con rồi! Trước khi chưa gặp cô Đỗ, ba là ba tốt, bây giờ là ba xấu!” Thụy Thụy dùng sức dậm chân.

Bác sỹ đang muốn tiến lên xem xét cũng dừng một chút, nghiêm túc hỏi y tá, “Lúc họ nhập viện, có cung cấp giấy kết hôn không?”

Y tá lúng túng, “Không ạ.” Bây giờ người chưa kết hôn mà có con nhiều lắm, cơ bản chỉ cần đăng ký một tạo là có thể vào khám rồi.

“Bây giờ thiếu phòng bệnh, không cần thiết để một số người không làm đúng chỉ tiêu kế hoạch hóa gia đình vào.” Bị Thụy Thụy vừa khóc vừa ồn, bác sỹ cũng buồn phiền cúi mặt giáo huấn y tá.

Hiểu Văn cắn môi dưới, cảm thấy khổ sở chưa từng có. Mà Hạ Nghị xách Thụy Thụy lên đã muốn đánh vào mông nó. Từ khi Thụy Thụy sinh ra đến nay, anh chưa từng động vào một ngón tay của con, nhưng bây giờ, anh rất muốn phá lệ!

“Giết người, ba giết người!” Nước mắt Thụy Thụy rơi khắp nơi, gào thét như heo bị mổ.

Ánh mắt khiển trách của quần chúng xem náo nhiệt tại cửa cũng bắn lại đây, tay Hạ Nghị dừng ở không trung, chẳng thể nào đánh xuống.

“Bệnh nhân chỉ bị kinh động thôi, vẫn còn giữ được đứa con, nhưng nếu các người lại tiếp tục làm ầm, sẽ không thể đâu! Cho nên, lập tức đưa con gái anh ra ngoài cho tôi!” Bác sỹ đẩy ba và con gái họ ra ngoài.

Bệnh nhân đã vào bệnh viện, cho dù bệnh nhân có vấn đề đạo đức, bác sỹ họ vẫn phải lấy chữa trị làm chủ. Bị bác sỹ vô tình lại khó xử đuổi ra cửa.

Hạ Nghị nghiêm túc quay sang chất vấn con gái: “Thụy Thụy, con nói đi, có phải con cố ý làm đổ bàn cờ không?”

Nghe vậy, Thụy Thụy như chịu oan ức đến trời xanh, dùng tiếng khóc thét vô cùng bi tráng: “Không phải con, không phải con!” Đánh chết nó, dù cái mũi có dài ra đến mấy, có chết nó cũng không thừa nhận.

Tiếng khóc làm cho xung quanh ngập lời đồng tình.

“Đứa bé này quá đáng thương.”

“Bây giờ làm mất lòng mẹ kế, về sau có thể sống sao đây!”

Tiếng nói xung quanh càng làm anh khó xử, hận không thể tìm một cái hang mà chui vào.

“Đi đi!” Một tiếng ra lệnh của y tá, bế con gái ầm ĩ không thôi lên, anh vội rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nghị đi vào bệnh viện.

“Người có khó chịu, bụng có đau không?” Nhíu mày lại, anh dùng tiếng nói dịu nhẹ hỏi Hiểu Văn.

Hiểu Văn vẫn nhìn theo Hạ Nghị không rời, bây giờ mở đôi mắt to, cảnh giác nhìn nhất cử nhất động của họ, thấy Thụy Thụy là một cảnh sát nhỏ, trong lòng sinh ra sợ hãi.

“Anh Nghị, anh, đừng đưa Thụy Thụy lại đây nữa, được không?” Con rất quan trọng với cô, con là món quà lớn nhất anh ban cho cô, cô không thể để con xảy ra chuyện gì được.

Hạ Nghị nhăn mày. Trên thực tế, đêm qua anh cũng tính trả Thụy Thụy lại cho Tống Dư Vãn, nhưng Thụy Thụy khóc quá lợi hại, cách khóc kia như là bị vứt bỏ, làm cho anh thật sự không đành lòng.

“Thụy Thụy là con gái anh, chờ em sinh con rồi, bọn nó là chị em, về sau mọi người sẽ thành người một nhà.” Anh cười gượng ép.

Anh không thích có người ghét con gái anh.

“Anh Nghị, là nó cố ý, nó rất xấu, cố tình làm đổ bàn cờ, cố ý đá viên thủy tinh đến chân em...” Hiểu Văn cảm thấy rất sợ hãi, nhỏ đứa con như thế, sao lại có tâm tư ác độc đến vậy? Nếu lúc ấy không phải anh đỡ lấy cô đúng lúc, chỉ sợ hậu quả thật sự đã không thể tưởng tượng nổi.

“Thụy Thụy mới năm tuổi, em đừng nghĩ con bé đáng sợ như thế được không?” Anh không nhịn được cắt ngang.

Trên đường trở về, anh đã hỏi Thụy Thụy mấy bận, nhưng Thụy Thụy một mực chắc chắn chỉ là vô ý mà thôi.

Vừa nói xong, anh liền phát hiện mình đã nói sai rồi. Bởi vì, sắc mặt Hiểu Văn tái nhợt như tờ giấy.

“Anh, anh không tin em?” Môi Hiểu Văn run rẩy.

Anh lặng im. Không phải không tin, anh chỉ có thể chất vấn con gái, bởi vì đó là con gái của anh, muốn đánh anh cũng không thể ra tay, nhưng Hiểu Văn lại không hiểu! Anh không thể để bất kỳ ai tùy ý phê phán con gái anh! Đây là tâm lý ích kỷ mà bình thường của người làm cha mẹ bảo vệ con gái mình.

Nét mặt im lặng của anh làm Hiểu Văn cảm thấy mình bị tổn thương đến tận tâm can. Đặc biệt, Thụy Thụy đứng ở phía sau anh, còn ra vẻ vô cùng hả hê.

“Em muốn xuất viện, anh làm thủ tục xuất viện giúp em đi.” Cô nhắm mắt, nén nước mắt lại.

“Ừ, được rồi.” Anh đứng dậy.

Buổi sáng, người da mặt vẫn dày như anh khi đối mặt với nhân viên ở đây cũng thấy lúng túng, hướng chỉ là da mặt mỏng như Hiểu Văn. Đêm qua bị Thụy Thụy làm loạn, phòng bệnh này thật không thể ở nữa. Anh đi ra ngoài phòng bệnh, nhưng không phát hiện gương mặt xinh đẹp phía sau vẫn đau đớn nhìn theo anh.

Anh không tin cô. Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh vẫn lựa chọn tin con gái. Đây chính là đả kích trí mạng với Hiểu Văn. Mà Thụy Thụy tiếp tục không rời ba một tấc, thậm chí còn không quên hung hăng làm mặt quỷ với cô. Làm cho Hiểu Văn run rẩy một trận.

Cô và Thụy Thụy, không thể vui vẻ ở chung.

Anh đến phòng bác sỹ làm thủ tục xuất viện, căn cứ theo yêu cầu của bác sỹ, anh ký vào “Đơn tự nguyện xuất viện và tự chịu hậu quả” rồi, cũng ký cái tên duy nhất của mình trong gia đình xuống.

“Hạ Nghị, cái tên rất quen nhỉ.” Bác sỹ chau mày, khi anh nắm tay con gái chuyển bị rời đi, cuối cùng bác sỹ cũng thử hỏi một câu: “Không phải anh là chồng Tống Dư Vãn chứ?”

Anh ngây ngẩn cả người.

“Tổng Dư Vần là mẹ cháu!” Nghe thấy chú bác sỹ nhắc đến tên mẹ, Thụy Thụy lập tức trả lời.

Anh còn đang giật mình ngẩn ngơ, làm sao bác sỹ lại biết Tổng Dư Vần? Bây giờ bác sỹ đều lợi hại thế à, biết là tình ngoài giá thú rồi, lập tức rảnh đến mức có thể đi tra tên vợ chính thức? Đây không thể chứ.

Ánh mắt bác sỹ rét lạnh lại có phần quái dị, chỉ là không tiện nói nhiều trước đứa bé mở to hai mắt hồn nhiên “Đợi lát nữa anh làm xong thủ tục chuyển viện cho bệnh nhân, đến văn phòng tôi một mình, tôi và anh có chuyện cần nói!” Giọng điệu bác sỹ lạnh lùng dằn dò.

Sau lần thứ hai Tổng Dư Vần được đưa vào bệnh viện, tất cả mọi người đều nghi ngờ cô bị ngược đãi đến sảy thai, lúc ấy, họ muốn kéo người đàn ông đưa cô đến viện tới đồn cảnh sát, về sau Tổng Dư Vần giải thích mới biết, chồng cô là một người khác.

Người đàn ông tạm thời giả mạo Hạ Nghị kia, khi ký ở phòng cấp cứu khẩn cấp cũng đề hai chữ “Hạ Nghị” để tránh sau này xảy ra tranh cãi, một tên hai người ký, phải chỉnh lại.

Anh nghi ngờ gật đầu. Nhưng sau khi làm xong thủ tục xuất viện, anh về phòng bệnh lại phát hiện bên trong là vườn không nhà trống. Anh vội vàng giữ lấy cô y tá hỏi, cô y tá lạnh nhạt nói cho anh, bệnh nhân đã xuất viện trước.

Hiếu Văn biến mất. Trên tấm ga màu trắng, có một bức ảnh và tờ giấy. Anh nghiêm mặt tiến lên cầm bức ảnh kia. Đó là tấm ảnh của cô mà anh vẫn cất trong ví da của mình, là thời thanh xuân đẹp nhất của cô, là tình yêu trong hồi ức ngọt ngào.

Anh cầm lấy tờ giấy.

Em muốn cho anh tất cả những gì em có, nhưng em lại chỉ khiến anh khó xử, vậy thì lựa chọn của em nên là bỏ đi. Cảm ơn anh đã yêu em, nếu còn gặp lại nhau thì đó chính là số mệnh, vậy nếu hữu duyên gặp lại, chúng ta sẽ không để ý gì nữa, chỉ giữ chặt tay người còn lại được không anh? Em không trách anh, bởi lẽ, em yêu anh.

Từng câu từng chữ, bỗng dẫm nát trái tim anh. Anh vội vàng lao ra khỏi phòng bệnh, đã sớm quên lời dặn của bác sỹ lên tận chín tầng mây.

56. Q.3 - Chương 3

Từng câu chữ tan nát cõi lòng và không oán không hối đã đập nát trái tim anh. Là anh đã phụ cô, cho nên Hiếu Văn lại bỏ đi lần nữa.

Cô có con với anh, hôm qua còn thiếu chút nữa gặp chuyện chẳng lành, với thân thể mảnh mai đó cô muốn đi đâu? Hạ Nghị vô cùng nôn nóng. Anh nhất định phải đuổi theo cô!

“Ba, ba, ba đi chậm một chút, con không theo kịp!” Chỉ là, Thụy Thụy nhắm mắt theo đuôi, thở phì phì chạy theo phía sau anh.

Anh giật mình quay đầu, Thụy Thụy đã ôm chặt lấy đùi anh, không cho anh chạy đi.

Cô Đỗ đi là tốt nhất, nó tuyệt đối không muốn ba đuổi theo kéo cô Đỗ về! Thụy Thụy cảm thấy hình như mình đã thấy được hy vọng không còn xa nữa, một nhà ba người họ sắp có thể hạnh phúc bên nhau rồi!

Hạ Nghị đứng tại cửa bệnh viện, đã sớm không tìm thấy tung tích của Hiếu Văn nữa.

...

Mấy ngày nay, tâm tình Thụy Thụy cũng tốt lắm, lúc ăn cơm chiều còn hát nữa.

“Ba, khi nào thì chúng ta về đón mẹ?” Nét mặt nó mong mỏi đợi chờ.

Hạ Nghị nói không ra lời, chỉ có thể nhún nhún vai, qua loa cho xong.

“Ba, ba đã nói chúng ta đi Nhật Bản mà, cả nhà ba người cùng đi đó!” Nhưng mà Thụy Thụy vẫn vui vẻ tràn ngập.

Đúng rồi, Nhật Bản, không biết bây giờ Hiểu Văn có đến Nhật Bản không?

Chuông điện thoại của anh vang lên, vừa thấy cuộc gọi, anh lập tức nhận máy:

“Anh Nghị, tôi điều tra giúp ông được rất nhiều chuyện nhé, vợ ông đúng là lợi hại, cô ta dùng một số tiền để nhà trường đưa Đỗ Hiểu Văn đi du học đấy!” Là Tiểu Hoa gọi cho anh.

Anh chỉ biết chân tướng là như thế! Quả nhiên là Hạ phu nhân đã ra tay ở sau lưng!

“Đỗ Hiểu Văn phải đến đại học Đông Kinh, tình hình cụ thể tôi sẽ hỏi giúp ông!”

“Được, ngày mai tôi bay đi Nhật Bản, ngày kia ông có thể ra không?” Anh trầm ngâm, quyết định tìm Hiểu Văn về.

Một người con gái độc thân sống tha hương ở đất khách, sao anh có thể yên tâm chứ?

“Được, không thành vấn đề!” Tiểu Hoa đồng ý một tiếng.

Anh đang muốn cúp điện thoại, “Anh Nghị, đợi chút!” Tiểu Hoa gọi anh lại, “Mấy ngày hôm trước không phải tôi đã đồng ý giúp ông tìm ra nhược điểm của vợ ông à?”

Anh nhăn mày. Có sao? Anh quên rồi.

“Điều tra không ra, vài ngày trước vợ ông thật sự đã chuyển một số tiền của công ty đi, nhưng...”

“Được rồi, đừng nói nữa!” Anh rất phiền chán cắt ngang.

Anh biết Hạ phu nhân chuyển đi một phần tiền mặt, nhưng anh chẳng cần. Cho dù thật sự ly hôn, anh cũng không có suy nghĩ tranh giành với cô.

“Zời ạ, là tôi muốn nói cho ông biết, vì sao cô ấy lại chuyển tiền, còn nữa...”

Anh lại cắt ngang lời Tiểu Hoa, “Bây giờ tôi không muốn nhắc đến cô ta!”

Là Tổng Dư Vấn lại ép Hiểu Văn ra đi một lần nữa, đầu anh bây giờ chỉ có thể để ý vấn đề này, không muốn nghe việc nào khác cả!

Bị anh mất kiên nhẫn cắt ngang lần nữa, cuối cùng Tiểu Hoa cũng giận dữ ngậm miệng.

“Ba, ba muốn dẫn con đi Nhật Bản?” Nghe được nội dung trong cuộc gọi, Thụy Thụy nhảy vào lòng anh, hai tay ôm quanh cổ anh.

“A.” Anh ngẩn ngơ, sau đó mỉm cười “Thụy Thụy, ba phải đi Nhật Bản bàn chuyện, không thể mang Thụy Thụy đi cùng đâu!”

Thụy Thụy vừa nghe, tức giận, “Rõ ràng ba nói đưa con đi Nhật Bản mà!” Làm sao ba có thể nói mà chẳng giữ lời?

“Lần sau được không? Lúc về ba sẽ mang quà cho con.” Anh muốn dỗ dành an ủi con gái.

“Hừ, con chẳng cần quà, nếu ba không đưa con đi Nhật Bản, về sau con sẽ không bao giờ gọi ba là ba nữa!” Thụy Thụy uy hiếp anh.

Ghét nhất là bị uy hiếp, anh híp mắt, đang muốn kiên quyết nói từ chối.

“Ba, Thụy Thụy muốn đi Nhật Bản thôi mà, Thụy Thụy thật đáng thương, lớn như vậy còn chưa từng được ra khỏi nước, không cho ba lừa Thụy Thụy, gạt người thì cái mũi sẽ dài ra.” Kiên quyết cũng không được, Thụy Thụy liền đùa giỡn làm anh mềm lòng.

Anh bị quần đến hết cách rồi.

...

Trời tối rồi. Bốn phía là một mảnh âm u. Cả gian phòng trống rỗng đến đáng sợ.

Đã không còn Thụy Thụy ở bên, vài đêm này Dư Vấn chẳng thể ngủ. Dư Vấn nói nhảm, cô phải kiên định, Thụy Thụy chỉ cảm thấy đi theo ba chơi vui hơn thôi, một khi đã chơi chán, nhất định Thụy Thụy sẽ nhớ người mẹ là cô, biết ba sẽ không hợp để nó trưởng thành.

Chỉ cần cô giữ được bình tĩnh, cô sẽ thắng. Chỉ là, ngày không có Thụy Thụy, từng giây từng phút đều dài đằng đẳng.

“Reng reng reng.” Tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Alo, là Thụy Thụy à?” Cô nhận máy vội vàng hỏi.

Nhưng trong điện thoại lại truyền ra, “Điện thoại của bạn đã nợ một ngàn hai trăm đồng...” Là tên lừa đảo điện thoại muốn bắt nạt người già không biết.

Cô cúp máy.

Một hồi lâu, cô vẫn ngồi một mình. Có lẽ, cô nên về công ty tìm chuyện để làm? Dù sao sức khỏe cũng hồi phục khá rồi.

Nhưng mà, khi nghĩ đến Hạ Nghị lại cảm thấy buồn bực. Bây giờ cô không muốn về công ty, lại càng không muốn dây dưa với Hạ Nghị nữa. Trên thực tế, hai ngày trước, cô đã bắt đầu đi tìm người mua, muốn bán tất cả cổ phần của Vốn Nghị trên tay mình.

“Leng keng leng keng” Có tiếng chuông cửa.

Cô vội vàng ra mở cửa, nhưng người ngoài cửa lại làm cho cô bất ngờ.

“Bác sĩ Triệu, sao anh lại tới đây?”

“Đến thăm cô, gần đây đã bình phục chưa?” Vốn không muốn đến, nhưng lòng luôn bất an, tra tấn mình như thế chẳng bằng tận mắt đến nhìn một chút.

“Tôi khỏe mà.” Cô cười nhẹ.

Thoạt nhìn sắc mặt không quá kém, nhưng chỉ là nụ cười rất gượng ép. Đối với điều này, anh không tiện bình luận.

“Cùng vào ăn cơm đi!” Dư Vấn vội lui người.

Mấy ngày nay, cô đều ăn cơm một mình, rất cô đơn.

“Tôi ăn rồi.” Nhưng câu trả lời của anh thật mất hứng.

“Cô uống rượu à?” Khi nhìn thấy ly rượu đỏ thủy tinh trên bàn cơm, Triệu Sĩ Thành nhăn mày.

“Thỉnh thoảng uống một hai chén thôi mà.” Đừng lo lắng, tửu lượng của cô khá lắm.

Nếu anh đã ăn rồi, Dư Vấn đi lấy một chiếc ly khác ở nhà bếp, rót cho anh một ly.

“Không cần, tôi chưa bao giờ uống rượu cả.” Anh lắc đầu, một ly anh cũng không uống.

Nhìn sang căn phòng trống ở bên, cuối cùng anh cũng hỏi, “Thụy Thụy còn chưa về à?”

Dư Vấn nghi ngờ chăm chú nhìn anh, không hiểu làm sao anh lại biết Thụy Thụy đi theo ba nó.

“Ngày đó tôi đến bệnh viện, gặp được chồng cô và Thụy Thụy.” Anh giải thích.

“Bệnh viện? Vì sao? Thụy Thụy lại đến bệnh viện?” Dư Vấn lập tức lo lắng truy hỏi.

“Cô đừng lo, con bé không bị bệnh, là Hạ Nghị đưa nó đến...” Lo lắng vài giây, Triệu Sĩ Thành vẫn lựa chọn nói cho cô, “Đỗ Hiếu Văn đang thai ở bệnh viện.”

Nghe vậy, cả người Dư Vấn đông cứng.

“À, thật ư.” Nét mặt cô lạnh đi, đáp nhạt một tiếng.

Họ thật sự không hề che giấu... Có lẽ như vậy cũng tốt, có thể để Thụy Thụy biết rõ, rốt cuộc là ai thích hợp nhất cho tương lai của nó.

“Để họ đi đi, họ càng công khai, tôi càng có lợi về quyền được nuôi Thụy Thụy!” Cô giả vờ vô sự.

Chia tay rồi, một ngày nào đó cô sẽ làm Hạ Nghị càng rõ đạo lý này! Đã nhiều ngày, cô vẫn đang thu thập chứng cứ. Nhưng có nên thật sự mời luật sư không, cô còn đang trong suy nghĩ, con gái là nỗi băn khoăn của cô, làm lớn lên, cô rất sợ con gái sẽ chịu tổn thương.

Quyền nuôi Thụy Thụy? Anh cũng sốt. Muốn tranh quyền nuôi con, chỉ có một khả năng, đúng là như mình nghĩ sao?

“Là cô...” Cô ấy muốn ly hôn? Là ý này sao?

Không hiểu sao tim anh lại đập chậm mấy nhịp.

“Dù thế nào đi nữa, nhất định tôi cũng giành được quyền nuôi con.” Cô rất kiên định, “Thụy Thụy không thích hợp đi theo Hạ Nghị.” Trước không nói đến ân oán của mọi người, bàn về cá tính, thỉnh thoảng Hạ Nghị rất sơ ý, hơn nữa anh ta còn không ngừng chơi trò ái tình, căn bản không hợp để nuôi nấng Thụy Thụy.

“Tôi cảm thấy nếu ra tòa, phần thắng sẽ rất lớn.” Anh an ủi cô. Nếu cần thiết, anh có thể ra tòa làm chứng.

“Vâng, dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rời khỏi con gái.” Cô gật gật đầu.

Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, cô nổi máu.

Lúc này.

“Mẹ!” Lần này đúng là Thụy Thụy.

Vui sướng trong nháy mắt, cô cũng che giấu rất khá, “Chừng nào thì con về nhà?” Cô chỉ thản nhiên hỏi.

Cô không thể kích động, để Thụy Thụy thông minh nghĩ có thể uy hiếp cô.

“Mẹ, ngày mai con và ba đến Nhật Bản xem hoa anh đào, mẹ muốn đi không?” Thụy Thụy cố ý nói đến thích thú.

Cô xụ mặt, “Bây giờ Nhật Bản còn rất lạnh, xem anh đào gì chứ?” Cô cố ý quên mất, hôm nay đã là ngày mừng ba tháng 9, khá gần hội anh đào vào ngày 15 ở Nhật.

“Đến Mỹ nhé! Thụy Thụy, mẹ đã tìm người làm visa cho con xong rồi, vài ngày nữa con và mẹ đi thăm nước Mỹ.”

“Đến Mỹ chơi ă?” Thụy Thụy tò mò hỏi.

“Nếu Thụy Thụy thích bên kia, về sau chúng ta sẽ định cư ở Mỹ.” Cô nói thẳng.

Triệu Sĩ Thành nhìn cô một cái.

“Con không thích!” Thụy Thụy lập tức phản kháng.

“Đến nơi đó con sẽ thích.” Cô kiên quyết.

“Con ghét mẹ! Ghét mẹ!” Vì sao mẹ phải cố chấp như vậy? Nó muốn ba, cô Đỗ đã đi rồi, một nhà ba người họ có thể sống bên nhau mà! Chẳng muốn nghe gì nữa, Thụy Thụy tức giận cúp điện thoại, từ bỏ kế hoạch thuyết phục mẹ cùng đến Nhật Bản.

“Thụy Thụy nói muốn đi Nhật Bản?” Triệu Sĩ Thành cũng nghe thấy nội dung của cuộc điện thoại.

“Vâng, ngày mai nó xuất phát.” Dư Vấn bóp trán.

“Cô quá lo lắng rồi.” Triệu Sĩ Thành liếc mắt một cái đã nhìn thấu, cau mày, “Để vậy được không?” Cô làm người chịu thiệt thì sẽ không thích hợp có thái độ mềm mỏng.

Cô thở dài, “Tôi biết mình đã quá nôn nóng.” Cô chỉ là quá lo cho Thụy Thụy. “Tôi không xa được Thụy Thụy, tôi rất sợ con bé sẽ bị Hạ Nghị cướp đi.” Cô cười khổ.

Triệu Sĩ Thành chăm chú nhìn.

“Rất nhiều lúc, không phải đứa bé không rời được mẹ, mà là người mẹ không muốn xa đứa con.”

Cho nên, cho dù Thụy Thụy làm tổn thương cô, cô cũng không sao cả, chỉ cần có thể ở bên Thụy Thụy mà thôi.

57. Q.3 - Chương 4

Trên đường đến sân bay, Thụy Thụy cố gắng mỉm cười, thật ra, tâm tình rất chán nản.

“Ba, dừng xe đi!” Dựa vào cửa kính xe, khi nhìn thấy thùng thư bên đường xanh mượt, nó lớn tiếng đưa ra yêu cầu.

Hạ Nghi vội vàng bảo tài xế taxi dừng xe lại. Vừa cửa xe, Thụy Thụy chạy vội xuống dưới. Chỉ thấy nó nhón chân, thả một bức thư màu trắng vào thùng.

“Con viết thư cho ai?” Anh thấy kỳ lạ hỏi.

“Cho mẹ ạ.” Thụy Thụy rất ỉn ả, “Hôm qua con lại chọc mẹ tức giận mất rồi.”

Lúc ấy, anh cũng có mơ hồ nghe thấy hai mẹ con nói chuyện âm ỉ không vui, anh không đành lòng nói cho con gái, tuy nó rất biết nghĩ, nhưng chỉ có ba chữ “Gửi ẹ” xiêu vẹo thì chẳng thể đến tay Tống Dư Vấn được.

Trong sân bay, Thụy Thụy không hề có chút vui vẻ của được đi du lịch, nó chỉ nôn nóng một mực giận dữ.

“Con ghét nơi này!” Thụy Thụy dùng sức dậm chân căm tức nói.

“Làm sao thế?” Họ đang đợi máy bay cất cánh.

“Vì sao dì mặc đồng phục kia lại cười với ba?” Thụy Thụy rất tức giận lên án.

Anh sửng sốt một chút, mới tỉnh táo lại, không nhận được cười to thành tiếng, “Thụy Thụy, đó là quy tắc của tiếp viên hàng không, khi làm việc thì phải cười với khách hàng, chẳng lẽ lại khóc với ba ư?” Vì Hiểu Vấn mất tích mà tâm tình buồn bực, lại bị hành vi buồn cười của con gái làm cho u buồn nhất thời tản đi.

“Còn nữa, sao gì kiểm tra kia lại ra tay động chân với ba chứ!” Tận mắt nó nhìn thấy bà dì kia sờ đi sờ lại trên người ba nhè, mỗi lần nghe bạn học khen Thụy Thụy có ba mẹ đẹp, nó đều rất kiêu ngạo, bây giờ, nó ghét ba có đôi mắt bẩn điện, thà có bụng bự còn hơn!

“Đó là người ta kiểm tra mà.” Không được, anh muốn cười lắm rồi.

“Ghế dựa ở đây cứng muốn chết, con muốn ngồi xô pha cơ!” Thụy Thụy dậm chân, kiên quyết không đặt mông xuống cái ghế cứng.

“Chúng ta đến Nhật Bản rồi, ba sẽ chọn phòng có sofa cho Thụy Thụy nhé.” Anh dỗ dành an ủi con gái.

“Con khát nước muốn chết, con muốn uống nước!” Nhưng mà, Thụy Thụy còn làm ầm.

“Ba đi mua nước khoáng cho con nhé.” Anh đứng dậy.

“Không cần, con muốn uống nước sôi để nguội!” Thụy Thụy mím chặt môi, còn tại cố tình gây sự.

Mất đi tính nhẫn nại, anh có chút không cười nổi.

“Thụy Thụy, không phải con không muốn đi Nhật Bản đó chứ?” Cuối cùng anh cũng đã nhìn ra.

Nhưng mà, bây giờ cho dù có báo cho Hạ phu nhân tới đón Thụy Thụy về, cũng không còn thời gian nữa. Anh vội vàng lên máy bay.

“Con muốn mẹ, con không muốn đi Nhật Bản!” Trong sân bay, Thụy Thụy lên tiếng khóc lớn.

Hạ Nghị cảm thấy đau đầu, “Đến Nhật Bản rồi có rất nhiều đồ chơi, con sẽ rất thích!” Anh muốn đến Nhật Bản, cho nên, anh không dung túng con gái thay đổi kế hoạch đã sớm định ra.

Chỉ là, khi đó anh chẳng hề đoán được hậu quả sau này lại thành hồi hận.

Về sau, anh chưa từng nhớ lại một lần, trước cơn động đất ở Vãn Xuyên, bồ câu đưa tin bị lạc hướng, lộn cấn xé lẫn nhau, sư tử hổ báo không ngủ trưa, chó sủa ỉn ỏi, mà Thụy Thụy của anh, lại nôn nóng muốn về nhà rồi? Anh khi đó, vì sao lại không ném hai tờ vé máy bay đến Nhật bản kia đi? Anh lúc đó, chỉ một lòng muốn tìm Hiểu Văn trở về.

Đến sân bay Narita Nhật Bản, bởi vì thường ra nước ngoài chụp ảnh ngoại cảnh, anh có hộ chiếu quốc tế, cho nên thuận lợi thuê được một chiếc xe ở sân bay.

“Tiểu Hoa, tìm thấy chỗ Hiểu Văn ở Tokyo chưa?” Lấy được xe, anh liền lập tức gọi điện thoại về nước.

“Tìm một số quan hệ, cuối cùng cũng tra ra được! Trường học còn chưa khai giảng, tiền thuê nhà ở Tokyo rất cao, bây giờ tạm thời ở tại Fukushima.” Tiểu Hoa nói cho anh.

Fukushima Nhật Bản, được ca ngợi là “đào nguyên hạnh phúc”, là danh lam thắng cảnh có thể đếm được trên đầu ngón tay của Nhật Bản, Hiểu Văn rất thích phong cảnh thiên nhiên, đến Fukushima chỉ cách Tokyo có hai trăm km, anh tuyệt không kỳ quái.

Thụy Thụy buồn ngủ, nửa khép mắt ủ rũ nhìn anh, “Ba, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Thụy Thụy, ngoan, con tỉnh ngủ rồi ba sẽ đưa con đi chơi nhé.” Anh không trả lời, chỉ cầm di động, thuận miệng nói.

Thụy Thụy gật gật đầu, mí mắt cũng sắp rủ xuống rồi, bóng người nhỏ bé dựa vào ghế.

“Ông gửi địa chỉ cụ thể đến di động cho tôi.” Anh dặn dò xong liền cúp máy.

Đi đến Fukushima còn hai ba giờ, anh chỉnh lại ghế ngồi, đắp chăn lên người Thụy Thụy, để con bé có thể nằm thoải mái. Nhấn chân ga, dựa theo hướng dẫn, anh đi về hướng Fukushima. Khi anh lái xe đến Fukushima đã là đêm khuya, con gái anh đã sớm tỉnh ngủ xoay người, chờ vào đăng ký khách sạn.

Vào phòng, Thụy Thụy lập tức tiếp tục ngủ thật sự, lộ ra gương mặt nhỏ nhắn hết sức đáng yêu. Anh ôm Thụy Thụy, ba và con gái cùng nằm trên chiếc giường lớn.

Ngày 11 tháng 3.

Rõ ràng đã vào giữa tháng ba, là mùa anh đào nở rộ, nhưng nhiệt độ ở Nhật Bản vẫn rất thấp. Khi Hạ Nghị tỉnh lại đã gần giữa trưa. Anh cúi đầu, nhìn gương mặt ngủ say của con gái, không kìm lòng được, khóe môi nhếch lên. Lúc Thụy Thụy ngủ, đặc biệt xinh đẹp, cùng đổ xuống tất cả phòng bị rất giống Hạ phu nhân.

“Cô ấy có thể ở nhà dân, không thể tìm thấy địa chỉ căn kê, tôi đưa số liên lạc ở Nhật của cô ấy cho ông, tự ông liên lạc đi!” Tiểu Hoa gọi điện nói.

Rất sợ âm ỉ đến con gái, anh chậm chạp đứng dậy, lấy chăn đắp cho Thụy Thụy. Dựa theo dãy số của Tiểu Hoa, anh đứng trên ban công bấm số.

...

Đến Nhật Bản rồi, trước thời gian học nửa tháng, Hiểu Văn đến Fukushima.

Nơi này rất đẹp, hai bên ngã tư đường có đủ loại hoa quả. Tháng ba, là ngày mùa xuân, hoa đào, hoa lê, hoa táo tranh nhau đua nở, cả thành phố đều được bao phủ trong một mảnh phấn hồng của biển hoa. Mọi người đều nói phụ nữ là gốc nhất, khi họ còn sống, luôn có một cuộc tình mà chẳng thể nào làm chủ.

Fukushima là một thành phố tình yêu.

Cô có thể giả vờ có được hạnh phúc trong biển hoa ảm áp dạt dào này, nhưng cô nên làm sao đây, mới có thể không để cho nhớ nhung mãnh liệt đến thế? Cho dù rời xa thị phi, cho dù có thể bình tĩnh, nhưng dù có vui vẻ hay buồn chán, trong đầu cô lại ngập tràn hình ảnh của Hạ Nghị, thậm chí mỗi đêm, mỗi giấc mơ,

cũng là hạnh phúc được ở cạnh bên anh. Cô thật sự có thể chịu được cô độc, du học một mình tại nơi đây, sinh con một mình ư? Tối lúc lòng đã kiên quyết, nhưng dưới nhưng nhớ mệnh mệnh, cô lại chẳng thể chắc chắn nữa.

Khi nhận được điện thoại của Hạ Nghị, cô vô cùng bất ngờ, tưởng rằng mình gặp ảo tưởng do mong nhớ ngày đêm.

“Hiếu Văn, anh đang ở Nhật Bản.” Câu đầu tiên anh nói càng làm cho cô kinh ngạc.

“Anh...”

“Đúng, anh đến tìm em!”

“Anh...” Cô xúc động không nói nên lời.

“Em đừng trốn nữa, anh sẽ không để mẹ con em lưu lạc bên ngoài đâu!” Anh rất kiên quyết.

“Anh...” Nói không nên lời, cô chỉ nghẹn ngào.

Cô muốn nghe, thật ra không phải những lời này, cô muốn nghe, chỉ là anh có thể lại lớn tiếng nói: Anh yêu em, vì em, anh có thể bất chấp tất cả. Liều lĩnh như năm năm trước đây.

“Anh Nghị, anh về đi, em hứa, em hứa sẽ tự chăm sóc bản thân tốt.” Anh chạy đến Nhật Bản tìm cô, phần tấm lòng này đã đủ rồi.

“Hiếu Văn, vì sao em nhất định phải như thế? Em biết rõ anh thích em, đây không phải em cố tình muốn anh chịu dày vò sao?” Anh thở dài.

Nhân vật chính hôm nay nếu đổi thành Tống Dư Vãn, anh tuyệt đối tin đi khắp ngõ ngách trên thế giới cô cũng có thể sống tốt, nhưng cô ấy là Hiếu Văn, Hiếu Văn yếu ớt như thế, làm sao anh có thể an tâm đây?

“Em không có ý... Chỉ là em không muốn bị người ta khinh rẻ!” Lúc ở bệnh viện, ánh mắt những người đó nhìn cô, bây giờ nhớ lại cũng đáng sợ.

Chỉ là cô quá yêu, lại chấp nhận phê phán của thế tục.

Nghe vậy, anh đông cứng lại. Đúng vậy, anh không đành để cô chịu khổ, vì sao, anh lại để cô chịu áp lực lớn như thế?

Thật ra, anh và Tống Dư Vãn sắp ly hôn rồi. Có điều vì sao những lời này lại chẳng thể thốt ra?

“Anh muốn đưa em về, vậy thì... Xin anh hãy cho em một thân phận để có thể đứng dưới ánh mặt trời...” Nhắm mắt lại, cuối cùng cô cũng nói ra tâm sự giấu ở đáy lòng.

Nếu anh muốn dẫn cô đi, vậy thì tất nhiên anh phải cho cô một lời hứa.

Hạ Nghị đóng băng.

“Nếu anh có thể đưa ra đáp án em muốn, 2 giờ rưỡi, em chờ anh tại cảng.” Đến lúc đó, anh sẽ cho cô một đáp án chắc chắn.

Nếu đáp án của anh là Thụy Thụy, vậy thì cô sẽ lại biến mất.

“Ba, ba nói chuyện điện thoại với ai thế?” Không biết từ khi nào, Thụy Thụy đã dụi mắt đứng phía sau anh. Vừa rồi ba nói thích ai cơ, còn gì mà chịu khổ nữa?

Anh hoảng hốt.

“Muốn ăn cơm trưa không, ba gọi cơm cho con.” Anh chợt dằn dỗi tầm mắt.

Đợi lát nữa, anh nên nói với con gái thế nào, anh phải bỏ nó lại khách sạn một mình, rồi anh ra ngoài?

Lúc ăn trưa, Thụy Thụy còn có dáng vẻ ăn chưa no đã yêu cầu, “Ba, buổi chiều chúng ta đi đâu chơi, đi Disneyland đi ba?”

Anh chỉ do dự vài giây, “Thụy Thụy, buổi chiều ba phải ra ngoài bàn chuyện, mình con xem tivi ở khách sạn được không?” Anh rất sợ ý, căn bản không ý thức được Thụy Thụy mới chỉ là đứa bé năm tuổi, đi đâu cũng phải có cha mẹ đi cùng.

Nghe vậy, Thụy Thụy xụ mặt. Nó xem không hiểu chương trình tivi ở đây, xem tivi trong phòng không phải buồn muốn chết à? Hơn nữa, là nó muốn đến Nhật Bản chơi mà!

“Không được, không được, không được!” Thụy Thụy làm ồn, “Đi đâu ba cũng phải đưa con theo!”

Hạ Nghị nghĩ đến một màn không vui ở bệnh viện kia, rất hiểu, Thụy Thụy không thích Hiểu Văn, mà Hiểu Văn chắc chắn đã bắt đầu sợ hãi sự xảo quyệt của Thụy Thụy.

“Không được, ba không thể mang con theo!”

58. Q.3 - Chương 5

Nghe vậy, Thụy Thụy biến sắc. Bởi nó đột nhiên nghĩ đến, hình như cô Đỗ đã nói, cô ta muốn đến Nhật Bản, chẳng lẽ thật ra là ba tới tìm cô Đỗ?

“Con không cho ba đi, chết cũng không cho ba đi!” Thụy Thụy ôm lấy đùi anh.

Anh cảm thấy đau đầu. Thời gian tích tắc trôi qua, thời gian hẹn của anh và Hiểu Văn đã sắp đến rồi, nhưng anh vẫn chưa thoát khỏi được Thụy Thụy.

“Nếu ba dám lấy cô Đỗ, mỗi ngày con sẽ bỏ thuốc vào cơm của cô ta, mỗi ngày đều cho cô ta bị tiêu chảy! Nếu ba dám sinh em trai với cô Đỗ, con sẽ cầm dép đánh nó mỗi ngày!” Diệt em trai như là giết gián.

“Thụy Thụy!” Anh thu nụ cười, bởi những lời Thụy Thụy nói là sự thật...

“Ai dạy con những thứ này? Lương thiện và thân ái, cô giáo nhà trẻ không dạy con đạo đức tối thiểu này sao?” Anh nghiêm túc hỏi.

“Chẳng ai dạy con, tự con nghĩ thế!” Thụy Thụy ưỡn ngực, đối nghịch với ba, hét ro kêu to, “Hơn nữa, vì sao con phải thích cô Đỗ với thứ trong bụng cô Đỗ? Con ghét họ muốn chết, hận cô ta không thể nhanh chết đi!”

Bé bự luôn mắng mẹ kế và em trai sau lưng thế này, bé bự làm được, Thụy Thụy nó cũng làm được!

Nhìn Thụy Thụy nói hoàn toàn không có giáo dục, gào thét nói Hiểu Văn và đứa con trong bụng đi chết đi, Hạ Nghị thật không dám tin vào tai mình nữa. Đây là đứa con gái vừa thông minh vừa đáng yêu của anh sao? Vì sao mới mấy ngày ngắn ngủi, Thụy Thụy đã trở nên đáng sợ và cực đoan như vậy?

“Ba lại hỏi con, hạt thủy tinh đó có phải do con bày ra không?” Anh muốn tin nó, nhưng lời Thụy Thụy nói hôm nay thật sự rất khả nghi.

“Chính là con, con cố ý đi mua cờ nhảy, chỉ là muốn cô Đỗ trượt chân thôi!” Lúc này, Thụy Thụy thừa nhận rõ ràng, “Con chỉ thích ba và mẹ có em trai nhỏ thôi, con ghét cô Đỗ sinh em trai nhỏ, con hận nó, con không muốn nó sinh ra!”

Anh tức giận giơ tay lên.

“Ba đánh đi, dù sao sau khi ba kết hôn với cô Đỗ rồi, sẽ đánh con hàng ngày mà!” Thụy Thụy không thêm sợ.

Anh nổi trận lôi đình, nhưng lại tức giận đến mức lửa không có chỗ phát. Anh thấy được bóng dáng của Hạ phu nhân trên người Thụy Thụy, tuyệt không cầu xin tha thứ, tuyệt không yếu đuối, tính tình quật cường mạnh mẽ.

Thụy Thụy là bảo bối của anh, anh thật sự không xuống tay được, chỉ có thể đứng dậy bước đi.

“Ba muốn đi đâu thế? Đừng bỏ con lại!” Nhưng mà, Thụy Thụy lại ôm lấy đùi anh không chịu thả.

“Ba nói rồi, ba muốn ra ngoài, đừng có cản ba!” Giọng điệu của anh không vui, lại thô lỗ hất hai tay con đang ôm đùi anh ra.

Lớn cũng thế, nhỏ cũng vậy, anh phiền muốn chết, chịu đủ lắm rồi!

Thụy Thụy bị dọa.

“Ngoan ngoãn chờ ở khách sạn, đừng chạy lung tung, chờ ba trở về!” Lạnh lùng lên tiếng, anh ra lệnh thành công cho con gái.

Nhưng tâm tình của anh lại chẳng tốt hơn tí nào. Rốt cuộc vấn đề là ở đâu? Là vì anh ư, Thụy Thụy của anh sao lại bắt đầu xấu xa? Tâm tình anh rất kém liên xoay người rời đi, đóng cửa phòng vang rầm rầm. Nếu không đi, anh thật lo lắng mình sẽ lỡ tay giáo huấn Thụy Thụy. Phòng khách sạn không thể khóa trái, nhưng mà ở nơi Nhật Bản xa lạ, Thụy Thụy lại không hiểu ngôn ngữ, anh tin Thụy Thụy sẽ không dám chạy loạn ở đây.

Ngây ngốc nhìn bóng dáng vô tình của ba, cả người Thụy Thụy run lên, rất ít khi nó nhìn thấy ba luôn cười hi hi giận dữ như thế, trong lòng trẻ thơ khó tránh khỏi sợ hãi bất an. Làm sao bây giờ, ba muốn đi gặp cô Đỗ, Thụy Thụy thật vất vả để chờ đến giây phút cả nhà ba người họ hợp lại, giờ lại sắp bị phá hủy rồi! Bây giờ, nó có nên đi theo không? Lại nói, như thế chắc chắn sẽ chọc giận ba, nhưng nếu không ba lại bị cô Đỗ lừa đi thì sao đây?

Đợi thang máy, Hạ Nghị rào bước vào trong, căn bản không thể ngờ rằng mình đã sai lầm rồi. Dưới do dự, đấu tranh, Thụy Thụy vẫn từ từ ra khỏi phòng, nhưng lần này nó không thể đuổi theo ba nữa. Song nó vẫn nhớ xe ba dừng ở đâu.

Chờ một thang máy khác đến, nó ấn nút xuống tầng hầm. Thang máy mở ra, rất nhanh, nó đã tìm thấy hình ảnh của ba. Nhưng giờ nó nên làm gì đây? Tiếp tục chạy lên ôm lấy đùi ba hả? Chiêu này hình như không ăn nữa rồi. Bởi cơn tức vừa rồi của ba, khiến Thụy Thụy sinh ra do dự trong lòng. Nhưng nó là ai chứ? Nó là con gái vô địch của mẹ đó! Thụy Thụy ngồi xổm xuống, lén lút, rón ra rón rén khom lưng đi về phía ô tô của ba.

Nếu nó không đi theo ba, ba hợp với cô Đỗ thì sao đây? Cho nên, nó phải trốn đi trước, nếu tình hình không hay, lập tức nhảy ra đúng thời cơ thích hợp nhất, phá chuyện của ba và cô Đỗ! Cô Đỗ rất yếu, dễ bắt nạt như một con chuột ấy, Thụy Thụy có lòng tin, nó nhất định có thể đánh cô Đỗ chạy mất, từ nay về sau ba mẹ sẽ hạnh phúc bên nhau.

“Anh Nghị, liên lạc được chưa?” Khi tra chìa khóa chuẩn bị mở cửa xe, điện thoại của anh lại vang lên, là A Hoa gọi điện hỏi.

“Liên lạc rồi.” Tựa vào cửa xe, anh vừa tiếp điện thoại, vừa thuận tiện bình ổn tâm tình.

“Vậy là tốt rồi, hai người nói chuyện tốt, thu phục cô ấy nhanh nhanh, đừng để cô ấy trốn nữa! Dù sao Nhật Bản cũng không giống Ôn Châu của chúng ta, muốn tìm người giúp cũng khó lắm!”

“Ừ.” Anh cũng nghĩ như vậy, cho nên, gặp mặt rồi anh sẽ khuyên Hiểu Văn, với tính tình dịu dàng của cô, anh có lòng tin có thể thuyết phục cô.

Chuyên tâm nghe điện thoại, anh không chú ý tới, sau lưng có một thân hình nhỏ bé lại làm lại trò cũ, cẩn thận mở cửa sau ra, lén lút chui người vào xe. Anh tắt máy, sơ ý không chú ý tới, cửa sau xe truyền đến một tiếng đóng cửa xe “kít” nho nhỏ.

Mở cửa, anh lên xe, khởi động máy. Thụy Thụy ngồi ở ghế sau, dựa lưng về phía sau xe giấu mình đi, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Nó lui mình lại, lui thành một điểm nhỏ. Hạ Nghị một lòng muốn tìm được Hiểu Văn, chuyên tâm lái xe tự nhiên chẳng chú ý.

Đi theo hướng dẫn, anh đến càng gần vị trí. Đi xe một lúc, khi đến nơi, anh đã muộn đến mười phút, bóng hình mảnh mai kia đã sớm yên lặng đứng tại cảng. Mái tóc dài của cô bay bay trong gió không ngừng, khiến người ta đau lòng.

Hạ Nghị dừng xe lại, mở cửa xe, xuống xe, dùng hộp điều khiển khóa xa lại, đi đến hướng người gầy yếu kia. Thụy Thụy vẫn trốn ở sau xe, vội vàng nhảy lên, kéo cửa xe, phát hiện đã bị khóa điện, vì thế nó chỉ có thể ghé vào cửa kính xe nhìn hướng ba và cô Đỗ, đầu nhỏ lắc qua lắc lại, chuẩn bị yên lặng xem xét.

“Em lại gầy đi, vẫn nôn nghén sao?” khi Hiểu Văn xoay người lại, Hạ Nghị đã đau lòng phát hiện ra cô ngày càng gầy.

“Em vẫn khỏe mà.” Hiểu Văn lắc đầu, mỉm cười, “Vẫn còn nôn nghén, nhưng con vẫn khỏe.” Rời khỏi Ôn Châu rồi, cố gắng không áp lực nữa, bụng cũng không còn đau âm ỉ.

Món quà trân quý nhất anh tặng cô vẫn khỏe mạnh.

“Ở ngoài một mình sao có thể tốt?” Cô chịu khổ, anh không đành.

“Vậy còn anh? Anh đến đây là vì đã có đáp án ư?” Cô bình tĩnh hạ giọng, thật ra đã sớm khẽ run.

Ánh mắt anh tối sầm lại, cuối cùng cũng lựa chọn: “Hiểu Văn, trên thực tế, Dư Vãn và anh đã chuẩn bị...” Anh tính nói sự thật cho cô, Dư Vãn tính ly hôn, nhưng về Thụy Thụy, họ không thể thống nhất ý kiến.

Lời anh mới nói được một nửa, mặt đất đã rung động mãnh liệt, căn nhà cách đó không xa lắc lư dữ dội, ngay cả đèn đèn cũng không ngừng nghiêng ngả. Sắc mặt anh đại biến.

Nhật Bản là quốc gia của động đất, chẳng lẽ bây giờ...

“Động đất, động đất!” Một số cô gái đang ngắm cảnh ở cảng hét chói tai: “Chạy mau, chạy mau!” Vài người dân địa phương cũng chạy theo hướng lên cao.

Anh và Hiểu Văn cũng ngây dại.

Hiểu Văn có thể nghe một số câu Nhật cơ bản: “Chúng ta chạy mau!”

Đúng là động đất ư? Chết rồi, Thụy Thụy của anh! Anh xoay người đã muốn chạy đến nơi đỗ xe, anh muốn lấy xe lập tức về khách sạn!

Ô tô như đang khiêu vũ, Thụy Thụy bị choáng đầu dưới sự lắc lư của nó, ngã xuống phía sau cửa kính xe: “Ba, ba, ba!” Mở lớn đôi mắt kinh hoàng, ôm lấy trán, cũng ý thức được sự khác thường, nó sợ hãi khóc lớn kêu cứu.

“Ba, cứu con, cứu con!” Thụy Thụy cố sức muốn trốn ra bên ngoài, nhưng nó chẳng thể mở được cửa xe, từng bóng người lớn chạy như điên lướt qua xe, mà ai cũng không rảnh chú ý đến tiếng khóc của đứa bé trong xe.

“Anh Nghị, trời ơi, sóng thần đến đây!” Hiểu Văn vội vàng giữ chặt anh lại.

Quả nhiên, dưới tiếng hét của người dân địa phương, từng đợt sóng cao đến mấy mét đang lao ra khỏi mặt biển.

“Chạy mau!” Ngay lúc đó, anh ý thức được nguy hiểm, trong đầu không nghĩ nhiều nữa, anh quyết định từ bỏ kế hoạch lấy xe.

Chỉ cách vài chục bước mà thôi, anh không thể nghe thấy tiếng cầu cứu thê lương của con gái. Hạ Nghị kéo tay Hiểu Văn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy theo dân địa phương đến nơi an toàn trên cao.

Anh xa khỏi chiếc xe, xa khỏi Thụy Thụy đang bất lực, tiếng cầu cứu yếu ớt càng ngày càng xa. Là vài phút? Hay chỉ mấy chục giây mà thôi?

Sóng biển cao như đời non lấp bể phá hủy cả công trình ven bờ, trong khoảnh khắc đồng ruộng bị cắn nuốt, một số người chạy trốn chậm đã bị sóng thần vô tình nuốt chửng. Sóng rầm rĩ điên cuồng nhằm phía chiếc xe, Thụy Thụy kêu lên một tiếng, bóng hình nhỏ bé đã lẫn lộn theo động lượng, “bốp” một tiếng đầu nó không biết đã đập về phía nào, máu tươi nhất thời chảy ra.

Anh nắm chặt tay Hiểu Văn, chạy đua với tử thần, nước biển lạnh như băng dần lan đến chân họ, bốn phía cũng bắt đầu lạnh buốt. Hiểu Văn chạy không nổi nữa, anh vội vàng bắt lấy một thanh sạp ở bên cạnh đỡ Hiểu Văn đi lên. Dưới thể nước hung mãnh, anh vừa ra sức bơi về trước, vừa giúp Hiểu Văn di chuyển.

Cuối cùng cũng, dùng tốc độ nhanh nhất, anh cũng đưa mình và Hiểu Văn đến nơi cao nhất, cùng vịn chặt vào một thanh sắt lớn. Sóng chết chỉ có một đường, vẫn không tránh khỏi một kiếp này chẳng biết là bao nhiêu.

Dưới động đất, sóng thần bao phủ thành phố này, rất nhiều nhà cửa nháy mắt bị sập, cuộn sóng đánh vào, từng lần lại không chạm đến anh và Hiểu Văn, một vài nạn nhân ở chỗ thấp, cơn sóng xông về phía họ, vô số điểm đen bị sóng thần nuốt hết vào đại dương.

Anh ôm chặt thân thể run rẩy của Hiểu Văn, bảo vệ chắc chắn, nhưng ánh mắt anh vẫn chăm chú nhìn một nơi rất xa.

Đó là hướng khách sạn. May mà anh không đưa Thụy Thụy ra ngoài. May mà thể đất ở đó cũng khá cao.

Sóng biển đáng sợ nháy mắt đã biến cả thành một bình địa san phẳng, anh kinh hãi nhìn nhiều chiếc xe ô tô không thoát khỏi nạn, toàn bộ bị cuốn lên, như là khối gỗ nổi rất cao, lại rơi vào cơn sóng, vô tình bị cuốn đi... Có một chiếc trong đó là xe của anh.

59. Q.3 - Chương 6

Giờ Bắc Kinh, ba giờ chiều. Phòng khám nhi khoa của Triệu Sĩ Thành còn hơn mười bệnh nhân nữa.

“Người tiếp theo!” Trong tiếng ồn ào, Dung Hoa lớn giọng hét to.

Mỗi ngày đều phải giữ trật tự đến sớm về trễ, để mọi người yên lặng lại im lặng, thật đúng là hao mòn thể lực. Triệu Sĩ Thành bận rộn một ngày rất mệt mỏi, anh xoa trán đau, thấy Dung Hoa đang bận việc thì tự mình đến phòng nghỉ uống miếng nước.

“Một giờ trước, Nhật Bản xảy ra vụ động đất cấp 8.9, ngay cả Bắc Kinh cũng có dư chấn!” Bây giờ mạng di động thật tiện, vài phụ huynh đang chờ khám bàn luận,

Triệu Sĩ Thành cả kinh, dừng bước lại, “Nhật Bản ư?”

Bác sỹ Triệu luôn ít lời, hai tai như không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ bỗng lên tiếng, phụ huynh hoảng sợ, “Đúng thế, Nhật Bản đó! Bây giờ Nhật Bản có dư chấn ở rất nhiều nơi, hơn nữa có sóng thần rất lớn, rất nhiều người mất tích rồi đấy!”

Anh vội đi lấy danh sách khám, còn lại vài bệnh nhân nhỏ, tất cả đều là loại bệnh thường thấy không phải ho khan thì là đầy bụng thôi.

“Dung Hoa, em ra khám đi, có thể tham khảo qua đơn thuốc của anh!” Dung Hoa ở cạnh anh rất nhiều năm, tay nghề khám bệnh của anh Dung Hoa đã sớm quen rồi, anh tin những bệnh thông thường của trẻ con này không làm khó được cô.

Dặn dò của anh khiến Dung Hoa hoảng sợ, “Anh hai, em, em không làm được đâu!” Tuy cô cũng có bằng y khoa, nhưng cô chỉ có thể xem khám thôi, cô thật chẳng có tự tin đó.

“Không, Dung Hoa, em có thể!” Anh ngăn em gái, “Nếu có chỗ nào không chắc thì gọi điện cho anh!”

Dặn dò xong, anh liền xin lỗi các vị phụ huynh: “Các vị, thật xin lỗi, tôi có việc gấp phải ra ngoài trước!”

Dung Hoa và nhóm phụ huynh đều choáng váng, bác sỹ Triệu luôn có trách nhiệm cao, lần đầu tiên thấy anh lại dừng khám đi ra ngoài.

Trong phòng khám rối loạn.

...

“Mẹ, mẹ, cứu con, cứu con!”

Giấc ngủ trưa, cô mơ thấy Thụy Thụy của cô bị nhốt trong một căn phòng tối đen, mặt đầy máu tươi, vừa khóc vừa cầu cứu cô. Cô bị làm tỉnh lại. Ban ngày ban mặt, cô lại bị dọa thành một thân mồ hôi lạnh.

Day day trán, là thời tiết quá oi bức sao? Hôm nay, cả người cô cảm thấy bứt rứt khó hiểu. Mở máy tính laptop ra, mở QQ, cô vào tài khoản của một khách hàng, về phần một số công việc chưa thể chuyển giao, cô muốn nói chuyện tiếp.

Nào biết, nói chuyện vài câu với vị khách đó rồi, máy tự động gửi đến một tin tức: 13 giờ 46 phút ngày 11 tháng 3 giờ Bắc Kinh, là 14h 46 phút tại Nhật Bản, khu vực biển Đông Bắc Nhật Bản đã xảy ra động đất 8.9 độ rítte gây nên sóng thần, gây ra mất mát lớn về người và của.

Cô đông cứng.

Khi Triệu Sĩ Thành đến gõ cửa, Tống Dư Vấn bận trước bận sau, đã loạn hết lên. Phòng khách có một chiếc valy mở lớn.

“Sau khi đọc tin rồi, tôi vẫn gọi cho Hạ Nghị suốt, nhưng tôi không thể liên lạc được với anh ấy!” Dư Vấn vừa dọn hành lý, vẻ mặt nôn nóng.

Cuối cùng họ thế nào tại Nhật Bản? Xảy ra động đất lớn như thế, không biết Hạ Nghị có bảo vệ Thụy Thụy tốt không! Thụy Thụy có bị thương không? Có bị sợ không? Nhiều vấn đề liên tục làm cô sắp phát điên rồi!

Cô nôn nóng đi tới đi lui tự an ủi mình, “Tokyo hay có động đất lớn, tôi đã tra qua nhiều tư liệu rồi, những năm gần đây Nhật Bản rất hay có những vụ ngoài cấp 7, thương vong lớn nhất cũng chỉ hơn ba mươi người, Thụy Thụy và Hạ Nghị chắc không sao đâu! Hoặc là có lẽ bây giờ con bé và Hạ Nghị đang ở suối nước nóng Hokkaido, căn bản không phải Tokyo!”

“Tống Dư Vấn, cô bình tĩnh một chút đi!” Anh chỉ biết nói như vậy, mới có thể lập tức chạy tới.

Người phụ nữ này dù núi có sập trước mắt mặt cũng chẳng đổi sắc, nhưng nếu là chuyện an nguy của Thụy Thụy, cô nhất định sẽ nôn nóng muốn chết.

“Tôi chẳng thể bình tĩnh, tôi quyết định sáu giờ tối nay bay đến Thượng Hải, tôi muốn đến Thượng Hải chờ, hy vọng ngày mai sân bay Tokyo sẽ hoạt động!” Sau cơn động đất hôm nay toàn bộ sân bay đường dài của Tokyo đều đóng cửa, nếu không cô hận không thể sải đôi cánh dài mà bay qua.

“Tống Dư Vấn, cô điên rồi à?” Triệu Sĩ Thành không thể tin.

Bên kia động đất hung dữ, những vị khách bị kẹt lại ở Tokyo đều hận không thể nhanh chóng rời khỏi đó, nhưng cô lại chui đầu vào lưới mà bay đến.

“Tôi điên rồi, nghĩ đến Thụy Thụy của tôi sợ hãi đang khóc, tôi cũng phát điên rồi!” Giấc mơ kia rất chân thật, chân thật đến mức cô kinh hãi, cảm thấy bất an.

Từ khi đọc tin trên mạng đến giờ, trong đầu cô không chỉ xuất hiện cảnh trong mơ kia một lần, bây giờ cô không thể làm Tống Dư Vấn bình tĩnh, cô chỉ là một người mẹ bình thường.

“Tôi có thể tin Hạ Nghị, đúng không? Tuy anh ấy không yêu tôi, nhưng anh ấy yêu con gái chúng tôi, nhất định anh ấy sẽ bảo vệ tốt cho Thụy Thụy, đúng không?” Cô hỏi vài câu liên tục.

“Cô bình tĩnh đã, uống miếng nước đi!” Anh lập tức xoay người rót nước cho cô cô, đưa tới bên miệng cô.

Khi cô nhận cốc nước, anh để ý thấy, cái cốc cũng rung lên, cả người Tống Dư Vấn run rẩy, hơn nữa, tay cô lạnh đến đáng sợ. Bây giờ sao cô chẳng có chút đáng về của người phụ nữ thành đạt, cô hiện tại chỉ là cố kiên cường đè nén sợ hãi.

“Thụy Thụy sẽ không sao, con bé sẽ bình an ở Nhật Bản, chờ cô đón nó về.” Anh lên tiếng an ủi.

Cô không chắc chắn ngược mắt, nhìn sâu vào đáy mắt bình tĩnh của Triệu Sĩ Thành. Giọng nói điềm tĩnh của anh như mang theo một sức mạnh có thể làm cho người ta lắng đọng cảm xúc.

“Bác sĩ Triệu, có thể ôm tôi một lát không?” Cô đột ngột đề nghị.

Cô cảm thấy mình chưa từng bất lực đến thế, cho dù lần đó bị cướp kèm hai bên, một mình nhịn đau xuống núi, cũng không bằng một phần mười kinh hoàng hôm nay, cô cần mượn chút bình tĩnh của anh, để mình tỉnh táo trở lại.

Anh sưng sốt. Tính anh cổ hủ, anh luôn rất để ý, tránh tiếp xúc tay chân với người khác giới, huống chi giờ cô còn là phụ nữ có chồng.

“Ngại quá, coi như tôi chưa nói!” Vừa rồi cô thật mất tỉnh táo, cười gượng ép, cô lại muốn xoay người tiếp tục dọn đồ.

Chỉ là bất ngờ, anh dang tay kéo cô vào trong lòng. Đó là một cái ôm của tình bạn, không hàm chứa mờ ám gì.

“Đừng nóng vội, Hạ Nghị và Thụy Thụy sẽ bình an.” Anh ôm cô, nhẹ tay vỗ lưng cô, trầm giọng an ủi.

Tại một phút kia, cô dần bình tĩnh lại. May mà lúc này bên cạnh cô còn có anh, nếu không thật sự không biết cô sẽ sợ hãi và lúng túng đối mặt với hôm nay thế nào cả.

“Vâng, tôi chỉ muốn đi Nhật Bản, đưa Thụy Thụy về là tốt rồi!” Cô phải tin tưởng, số mệnh Thụy Thụy của cô tốt lắm, sẽ không có bất trắc gì đâu!

“Tôi đi Thượng Hải với cô.” Sau một lúc, anh thấp giọng quyết định.

Anh không có visa Nhật Bản, chỉ có thể đưa cô đến đây thôi.

Dư Vấn ngẩn ngơ, bình tĩnh nhìn về phía anh. Quá bất ngờ, quyết định này đã sớm vượt qua phạm vi bạn bè bình thường. Dư Vấn là người phụ nữ trưởng thành, hơn nữa sức quan sát của cô rất sắc bén, cho dù Triệu Sĩ Thành che giấu rất khéo, nhưng những điều suy nghĩ trong mắt anh đã sớm thay đổi từ khi mới quen nhau. Cô kinh hãi, đó là thay đổi cô không cần cũng chẳng muốn.

“Không cần, tôi có thể đi một mình...” Cô từ chối.

Cô không muốn phiền người khác, hơn nữa loại phiền nhiễu này đã quá giới hạn, dù thật ra bây giờ cô rất cần có người làm bạn.

“Không phải có ý với cô, vừa đúng lúc tôi muốn đi thăm một nhà máy thuốc ở Thượng Hải thôi.” Anh tìm một lý do, nhẹ giọng giải thích.

Đây...

“Được rồi, cùng đến Thượng Hải đi.” Nếu anh đã nói như vậy, nếu nhất quyết từ chối, ngược lại có vẻ rất không vô tư.

“Ừ.” Anh vẫn có một điểm báo xấu, có lẽ sẽ làm visa Nhật Bản trong lúc ở Thượng Hải, nhưng thời gian làm visa cũng khá lâu.

Anh gọi điện thoại bắt đầu đặt vé máy bay, sau đó gọi điện thoại dặn dò Dung Hoa. Anh biết, việc này đừng nói người khác thấy kỳ quái, ngay cả bản thân mình cũng thấy không được tự nhiên, nhưng lo lắng như vậy, không bằng đừng nghĩ nhiều đến thế, trực tiếp để trái tim điều khiển suy nghĩ là được rồi.

Hành lý của Dư Vấn đã xếp xong, đúng lúc này, điện thoại của cô lại vang lên.

“Alo, chị dâu à? Tôi là Tiểu Hoa, chị có tin của Nghị chưa?” Nhận điện thoại, đối phương vừa vào đã hỏi.

Là bạn anh.

“Tôi chưa, cậu có không?” Cô lập tức hỏi lại.

“Vậy phải sao đây? Fukushima có sóng thần lớn như vậy, anh ta và Thụy Thụy có xảy ra chuyện gì không chứ?” Tiểu Hoa cũng sốt ruột, dù sao nếu không phải anh cung cấp tin tức, Hạ Nghị sẽ không đến Fukushima.

“Fukushima? Anh ấy và Thụy Thụy không phải đều ở Tokyo sao?” Dư Vấn khiếp sợ.

Dựa theo lộ tuyến du lịch bình thường, bây giờ anh ấy phải ở Tokyo hoặc Hokkaido chứ, tuyệt đối không thể là Fukushima!

“Chị không tìm người theo dõi anh ấy à?” Đối phương cũng giật mình.

Tổng Dư Vấn là người phụ nữ rất lợi hại, họ cũng nghĩ đến, chuyển đi Nhật Bản, hắc chắn cô sẽ phá người âm thầm phá hỏng, mới có thể không cần biết tin tức của Hạ Nghị.

“Vì sao tôi phải tìm người theo dõi anh ấy? Hơn nữa họ làm sao có thể ở Fukushima?” Dư Vấn lập tức liền nhận thấy sự khác thường, loại khả năng này đủ để phá hỏng hoàn toàn chút bình tĩnh vừa khôi phục của cô.

Tiểu Hoa ngập ngừng, “Chị dâu, chị đừng kích động, anh Nghị đến Nhật Bản, là tìm... Đỗ Hiểu Văn kia đột nhiên chạy mất, anh ấy liền đuổi đến Nhật Bản, Đỗ Hiểu Văn ở Fukushima, chắc anh ấy cũng ở đó... Tôi xem tin tức, Fukushima có sóng thần lớn, cả đám bạn chúng tôi cũng rất lo lắng...” Lời này nói thật khó khăn, nhưng mạng người quan trọng, không thể giấu giếm được.

Dư Vấn cảm thấy mình sắp đông băng rồi. Thì ra Hạ Nghị đến Nhật Bản căn bản không phải vì đưa Thụy Thụy đi chơi, mà là đi tìm Đỗ Hiểu Văn!

Fukushima, Fukushima, Fukushima! Thì ra, Thụy Thụy ở Fukushima, khu vực động đất mạnh nhất tại Nhật Bản. Fukushima có sóng thần lớn! Ở Nhật Bản, động đất không đáng sợ, sóng thần mới là đáng sợ nhất!

Dư Vấn muốn xỉu, thật vất vả mới ổn định cơ thể, chưa đến mức ngã xuống, bởi vì, cô không thể gục!

“Khốn nạn!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, một lòng run rẩy, trái tim lần đầu tiên dâng lên thù hận.

Trước đêm hôn lễ Hạ Nghị đã đơn phương quyết định hủy bỏ lễ cưới, nhiều năm kết hôn anh luôn cố ý coi thể diện của cô không tồn tại, bây giờ, Hạ Nghị và Đỗ Hiểu Văn lại không hề che dấu tình cũ, tất cả khổ sở này, tất cả tất cả, chỉ là tức giận, rất tức giận, không giống như lúc đó nữa... Hận không thể giết người! Nếu Thụy Thụy của cô bị mất một sợi tóc thôi, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho họ!

60. Q.3 - Chương 7

Năm giờ chiều giờ Tolyo. Nhiệt độ không khí vô cùng lạnh, lạnh đến mức răng người ta va lập cập. Sóng thần đã rút xuống, để nước ở Fukushima bị sóng biển tấn công, cuối cùng cũng tạm thời trả lại chút yên lặng.

Nơi này đã như một đồng hoang tàn, dưới bàn chân họ là một mảnh đại dương mệnh mông, cả thành phố bị ngâm trong nước biển, nước còn cao đến mấy mét, “rác” trôi nổi nơi nơi, nhưng “rác” này cũng thật đặc biệt, có rất nhiều rất nhiều ô tô, rất nhiều rất nhiều đồ gia đình, còn có vài cửa nhà, tình huống thể lương kinh hãi đập vào mắt.

Khi sóng thần tập kích, Hạ Nghị vẫn giữ chặt thanh sắt vịn, cuối cùng cũng thoát hiểm, được đội cứu hộ biển cứu được, chuyển đến bệnh viện gần trung tâm.

“Con gái của tôi còn ở khách sạn, con bé chỉ có năm tuổi, xin mọi người hãy đưa tôi đến khách sạn!” Anh không thể chôn chân ở chỗ này được!

Đời anh hận nhất là van xin người khác, nhưng anh bây giờ đã sớm bỏ một thân ngang ngược, chặt vật kéo nhân viên cứu hộ, không ngừng dùng tiếng anh van xin từng lần.

Hạ Nghị không tin vào phật, lại càng không tin vào Thượng Đế, nhưng mà, trong hàng tiếng đồng hồ sinh tử tại cơn sóng thần kia, anh cầu nguyện hàng ngàn lần trong lòng, con gái Thụy Thụy của anh nhất định phải bình an! Anh không nên đưa Thụy Thụy đến Nhật Bản, nghĩ sai thì hỏng hết, anh đã để con gái vào nơi nguy hiểm.

“Anh Nghị...” Bị nước biển lạnh như băng ngâm lâu ngày, Hiểu Văn rất yếu ớt, cô sợ hãi kéo tay anh, cuộn mình ngâm lên, sợ anh rời đi.

Rất nhiều người dân chạy loạn nằm ngổn ngang ở đại sảnh trung tâm cứu viện, có nam có nữ, phần lớn bệnh nhân còn đang trong trạng thái hôn mê, một số ít người cao tuổi suy yếu đã chết trên đường chạy trốn, có vài người phụ nữ mang thai như cô cũng đang đau quặn bụng, chảy máu không ngừng.

Đáng sợ giống như lò ngục của nhân gian. Bây giờ cô rất cần anh, cô rất sợ, thật sự rất sợ, sợ đứa con trong bụng xảy ra chuyện. Nhưng dù sóng triều có hung dữ đến đâu, Hạ Nghị vẫn cầm tay cô không buông, lúc này lại kiên quyết hất tay cô ra.

“Xin mọi người, con gái của tôi rất cần tôi! Nhất định tôi sẽ dùng nhiều tiền báo đáp các vị!” Anh lại cúi đầu, thậm chí loạn đến nói chẳng lựa lời.

Hiện tại trái tim anh hét loạn lên, cả người nôn nóng không thôi, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, anh phải đi khỏi đây, anh không thể an nhàn chờ ở trung tâm tị nạn, nhất định anh phải rời khỏi đây, tận mắt nhìn thấy Thụy Thụy bình an thì anh mới có thể an yên tâm!

Khi nhà tầng lắc lư như khiêu vũ, nhất định Thụy Thụy sẽ bị dọa đến khóc rồi? Nó sẽ rất sợ và hoảng? Nghĩ đến mình đã bỏ con gái lại, để nó lẻ loi đối mặt với thảm họa, trong lòng anh lại nhói đau mà hối hận.

“Là khách sạn xx sao? Yên tâm, nơi đó không bị sóng thần đến, kiến trúc ở Nhật Bản chúng tôi có hiệu quả chống động đất rất mạnh, khách sạn sẽ xử lý tốt, an tâm con gái của anh đã ở nơi an toàn.” Thành viên đội cứu hộ trả lời anh, “Chúng tôi bây giờ bận rất nhiều việc, muốn tranh thủ cứu nhiều tính mạng hơn, anh chỉ có thể chờ ở đây thôi!” Đội cứu hộ họ phải giành giật từng phút giây để cứu người, chứ không phải dùng chúng để hộ tống vị khách có tiền về khách sạn. Trước mặt tai họa, dù bạn có giàu bao nhiêu, cũng chỉ bình đẳng với mọi người.

“Anh Nghị...” Hiểu Văn được quần trong thảm lông vẫn lạnh run, cô dựa vào anh, mới có thể để mình không sợ hãi.

Cô thật sự còn sống sao? Con của cô vẫn còn sống ư? Mấy giờ này, tất cả thảm họa, sự thật như một cơn ác mộng.

Hạ Nghị trơ mắt nhìn đội cứu hộ biến mất.

“Anh Nghị, đừng rời khỏi em.” Hiểu Văn đang có thai, gặp trận khiếp sợ này, tự nhiên vô cùng yếu ớt, lòng ỷ lại tăng thêm.

Nhưng anh lúc này cũng rất phiền, rất khó chịu, trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất, có cách nào để gặp Thụy Thụy nhanh hơn không?

Hiểu Văn sống sót sau tai nạn vẫn còn sợ hãi trong lòng, mỉm cười nói, “Em tưởng mình chết chắc rồi, sau khi đối mặt với cái chết, trong đầu em chỉ có anh, may mà chúng ta ở bên nhau! Anh Nghị, còn anh? Anh cũng thế, đúng không?” Có thể sống, thật tốt! Họ còn sống, họ cùng nhau sống, điều này làm cho cô thật biết ơn.

Chỉ có trải qua sinh tử, mới có thể khắc sâu tuyệt vọng khi sắp sửa tiến đến cái chết.

Anh Nghị, còn anh? Vấn đề này, rung động trái tim anh. Thụy Thụy, Hạ phu nhân! Đáp án kiên định này, lóe lên trong đầu như sét đánh. Anh ngây người.

Bởi vì, ở vài giờ sinh tử kia, người anh nghĩ nhiều nhất trong đầu, là Thụy Thụy, còn có... Hạ phu nhân.

Anh không chỉ suy nghĩ một lần, Hạ Nghị anh chẳng lẽ sẽ cứ chôn trong sóng thần như thế sao? Không, anh muốn xác định an toàn của Thụy Thụy trước! Còn có, một ý niệm mãnh liệt khác trong đầu... Anh muốn gặp Hạ phu nhân, không thấy được gương mặt cô, anh chết cũng không nhắm mắt. Vì sao ở trước mặt tử thần, anh lại có ý nghĩ mãnh liệt như thế trong đầu? Anh sợ ngày người.

“Cám ơn anh đã không buông tay em ra!” Hiểu Văn ôm anh rất chặt, cảm động thật sâu vì anh ở bên không rời lúc hoạn nạn.

Mà anh còn đang đông cứng. Một giả thiết từ rất xưa, nếu mẹ và vợ cùng rơi vào biển, bạn sẽ cứu ai trước? Giờ đổi thành, nếu Hạ phu nhân và Hiểu Văn đồng thời rơi vào trong biển, anh sẽ đi cứu ai. Đáp án anh nghĩ đến là cứu Hiểu Văn.

Có lẽ, bây giờ khi Hạ phu nhân và Hiểu Văn đồng thời có mặt tại hiện trường, thật sự anh sẽ làm như thế, ngoài tình yêu với Hiểu Văn, anh còn có trách nhiệm! Có điều, ở thời khắc ấy, sau khi cứu Hiểu Văn, anh sẽ tiếp tục nhảy xuống, không cứu được Hạ phu nhân, anh sẽ đền Hạ phu nhân một mạng, hai người cùng sống cùng chết!

Anh bị dọa bởi ý nghĩ mãnh liệt này. Theo ý tưởng này, như một dòng điện sáng làm tan lớp sương mù, đập vào trái tim anh, anh giật mình chợt hiểu ra, những suy nghĩ đứt đoạn kia là gì...

Hạ phu nhân là đồng nghiệp, cũng là vợ của anh. Vợ, không phải chỉ là một quan hệ thuần túy trên họ khẩu, người này, có đôi khi, trong vô tình, cũng sẽ tiến vào trái tim bạn.

Trước mặt cái chết, bỗng có một loại thông hiểu sâu sắc, tuy đã quá trễ. Trong lòng anh còn có Hạ phu nhân. Cho nên, anh luôn muốn chinh phục cô, luôn muốn xé rách mặt nạ lạnh lùng của cô, dù quan hệ của hai người căng thẳng nhưng cũng không từng nguyên lý hôn, trước mặt cô, chưa bao giờ anh giả vờ làm người đàn ông tốt 100%, tâm tình không tốt lại cãi lộn, tâm tình vui vẻ thì lại được chăm sóc rảnh rỗi, anh và Thụy Thụy không khác nhau, như một đứa trẻ, muốn hấp dẫn người mình thích, ngoài đầu lại nhìn dù chỉ một ánh mắt mà thôi.

Tất cả điều này đã bắt đầu thay đổi từ lúc nào? Có lẽ là trong năm năm hôn nhân, hoặc có lẽ là sớm hơn, nói cách khác, anh sẽ không biết rõ tính Hạ phu nhân quá giống mẹ anh, vẫn thuận theo tự nhiên chuẩn bị bước vào “mộ phần” hôn nhân.

Chẳng qua là, tình yêu say đắm chưa kịp tan của anh với Đỗ Hiểu Văn đã phá hủy tất cả. Tình ngộ này khiến anh cảm lấy chiếc áo cứu sinh rồi xông ra ngoài.

“Anh Nghị!” Hiểu Văn nén khó chịu, vội vàng đuổi theo anh.

Thấy anh đang vội vàng mặc áo cứu sinh, cô lập tức hiểu ý, “Chẳng lẽ anh chuẩn bị đi tìm Thụy Thụy lúc này ư?”

“Ừ!” Anh gật đầu, “Anh không thể chờ thêm được nữa!” Thụy Thụy là bảo bối của anh và Hạ phu nhân, nếu anh bị nhốt ở đây, không phải ba giờ thì cũng một tiếng, theo như đội cứu hộ nói, nước sẽ dần rút cho đến khi khôi phục giao thông, ít nhất cần hơn năm ngày.

“Anh chuẩn bị bơi qua ư?” Giả thiết này làm cho Hiểu Văn kinh hãi.

Khách sạn cách vị trí của họ bây giờ ít nhất hơn 10km, mà bây giờ ngoài bờ ra, căn bản không còn cách khác.

“Đúng!” Anh nói chắc chắn.

Anh không muốn chờ, anh chờ không được nữa!

“Không được, rất nguy hiểm!” Cô hoảng hốt giữ cánh tay anh, muốn ngăn cản, “Đừng nói đến thể lực của anh bây giờ rất khó bơi đến nơi, hơn nữa hiện tại bên ngoài không ngừng có dư chấn, anh cứ ra ngoài như thế rất nguy hiểm!” Anh có thể bình tĩnh một tẹo không?

“Anh phải đi!” Nhưng anh hất tay cô, không thể nghi ngờ gì nữa.

“Theo lời nhân viên cứu hộ, Thụy Thụy chắc vẫn an toàn mà!” Cô nóng nảy.

“Là chắc, vì sao nói “chắc, bởi vì đó chỉ là đoán, không phải tuyệt đối!” Anh mất đi tính nhẫn nại, cao giọng lên.

Vì sao cô chợt không hiểu câu anh nói? Không thấy con gái, anh sẽ an tâm sao đây! Từ khi quen nhau, yêu nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên họ có tranh chấp. Trước kia, xảy ra chuyện gì anh cũng làm theo cô, cố gắng thuận theo ý nguyện của cô, nhưng lúc này thì không thể!

“Anh đi chỉ để xác định thôi, lại không quan tâm đến tính mạng của mình ư?” Hiểu Văn lo lắng cho anh.

“Đó không phải con gái của em, là con gái của anh và Tống Dư Vãn, đương nhiên em không lo lắng rồi!” Hạ Nghị nói ra những lời này.

Sắc mặt Hiểu Văn tái nhợt vài phần. Anh đã nghĩ như vậy? Làm sao cô có thể không lo lắng cho Thụy Thụy, chỉ là, cô càng lo lắng cho an nguy của anh mà thôi.

“Anh xảy ra chuyện thì em làm sao?” Cô lại kéo tay anh, gấp đến mức mắt ngập nước.

Bây giờ, cô và con cũng rất cần anh.

Song, anh lại tách từng ngón tay của cô ra, gần từng tiếng, “Hiểu Văn, xin lỗi, không ai quan trọng hơn Thụy Thụy cả.” Bao gồm cô trong đó.

Cô được nhân viên ở đây chăm sóc, nhưng còn Thụy Thụy của anh? Thụy Thụy quan trọng hơn ai khác, trước mặt nguy hiểm, đây là tình ngộ sâu nhất của anh, tình yêu lại chẳng hề quan trọng như anh nghĩ.

Hiểu Văn không thể tin mở to mắt, bất động nhìn anh. Không ai quan trọng hơn Thụy Thụy cả. Cô không phải ngốc, dưới ngôn ngữ kiên quyết dứt khoát của anh, cô hiểu ra, cho nên cũng chịu dằn vặt.

Mà anh chỉ xoay người, không chút do dự nhảy vào nước biển. Dù có chết anh cũng chết ở bên cạnh Thụy Thụy mới có thể an tâm, chứ không phải trong lòng tình yêu!

61. Q.3 - Chương 8

Anh đã bơi bao lâu rồi anh cũng chẳng nhớ rõ nữa. Chỉ biết là từ hừng đông theo đến tận trời tối, dựa vào hướng đi đã qua một lần trong trí nhớ mơ hồ, đi theo lối đi chính, dựa vào khái niệm về khoảng cách, bơi không ngừng, bơi đến bất động, anh phải dựa vào xe hơi hỏng đang nổi, hoặc dựa vào mái hiên nghỉ ngơi sau một đoạn đường, sau đó lại tiếp tục.

Xung quanh thành phố này là một màn đen, dư chấn còn kéo dài liên tục, mấy lần anh suýt bỏ mạng, mức độ mạo hiểm này ngay cả anh cũng cảm thấy sợ hãi. Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến không biết bây giờ Thụy Thụy của anh đang cô độc hoảng sợ ở góc nào, trái tim anh lại bị bóp nghẹt, dựa vào một sức mạnh mà chống đỡ kiên cường.

Anh bơi thật lâu, cả người cũng lạnh băng, cho dù anh bắt đầu dần bị lạc hướng. Anh trong nước, vừa khát vừa mỏi mệt, nhưng anh biết mình sẽ không buông tay.

Ngày 12 tháng 3.

Cuối cùng sóng thần cũng yên tĩnh, nhưng thành phố này lại thành khu đổ nát như vừa qua lễ rửa tội, như một lò ngục bị phá hủy, nơi nơi là lửa, bên tai là tiếng nổ mạnh. Từng đợt dư chấn khiến cả thành phố dấy lên lửa rừng rực, nhà máy năng lượng nguyên tử quy mô nhất ở Fukushima sau khi bị sóng thần và dư chấn tấn công, vì cấu trúc các nguyên tố bất hợp lý, làm cho ống nước bị rỉ, vật chất phóng xạ cũng rỉ ra, khí hydro nổ mạnh, sức mạnh của cơn nổ bốc hết mái nhà, ánh lửa nổi lên bốn phía thành phố.

Không nước không điện, mọi người thậm chí phải tìm thuốc chữa bệnh ở trong bùn lầy, thi thể lơ lửng trôi nổi khắp nơi, những sinh mệnh đó đã không còn, mà những người may mắn sống sót dưới lượng bức xạ hạt nhân cũng chạy trời không khỏi nắng. Bụi ô nhiễm tản theo gió, cây cối dần khô héo, đại họa này gây ra ảnh hưởng với tự nhiên ít nhất là mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Bơi suốt cả một đêm, cuối cùng anh cũng bơi về khách sạn thành công, nhưng ngay cả thân thể cường tráng như anh cũng bắt đầu nôn mửa không ngừng dưới bụi ô nhiễm. Chỉ là, anh cố bỏ qua khó chịu của mình, bắt đầu tìm kiếm Thụy Thụy.

Ngoài cắt nước mất điện, quả nhiên địa thế rất cao nên khách sạn cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, nhưng mà... Anh lại không tìm thấy tung tích của Thụy Thụy!

Không có trong phòng, không có trong tủ quần áo, không có trong phòng tắm, ngay cả dưới bàn anh cũng tìm, vẫn không thấy bóng dáng Thụy Thụy, ở thời khắc động đất, trong phòng rung lắc mạnh như thế, Thụy Thụy chắc sẽ chỉ biết sợ hãi mà chạy trốn đi!

Chẳng lẽ nó sợ đến mức chạy ra ngoài ư?

Kinh hãi, anh hỏi rất nhiều người, nhân viên quản lý khách sạn thậm chí giúp đỡ anh bắt đầu tìm kiếm từng tầng cho đến thang an toàn, đến phòng khác lục soát, nhưng cũng không có. Trong mờ mịt, lần đầu tiên anh cảm thấy sợ hãi chưa từng có. Thụy Thụy của anh đã mất tích!

...

Chuyến bay từ Thượng Hải Trung Quốc đến sân bay quốc tế Narita đã đổi địa điểm đỗ thành sân bay phía tây. Dư Vấn một đêm chưa ngủ vội vàng đi ra khỏi sân bay.

Cô bay suốt cả đêm ngày 11, căn bản cô chẳng thể chợp mắt, cũng căn bản không thể vào khách sạn nghỉ ngơi một lát, cô chỉ có thể chờ, một mực chờ, may mà, Triệu Sĩ Thành vẫn luôn ở cạnh cô, ở thời điểm cô ở ranh giới sụp đổ, bằng sự điềm tĩnh anh đã cho cô sự yên ổn nhiều lần. Sau đó, cuối cùng cô cũng đợi được, sau một ngày ngừng bay, cuối cùng đường hàng không Nhật Bản cũng hoạt động lại, nhưng chỉ đến phía tây Tokyo.

“Tôi còn chưa liên lạc được với Hạ Nghị, các người ở đâu? Có tin tức của Hạ Nghị chưa?” Đi giữa giao thông tê liệt ở Fukushima, Tổng Dư Vấn muốn đi đến phía Đông trắc trở kia, nhưng cô sẽ không buông tay, vẫn đang nghĩ cách.

May mà, địa điểm khách sạn Tiểu Hoa cho, không phải khu bị thiệt hại nặng. Nhưng rốt cuộc Hạ Nghị đang ở đâu?

“Chị dâu, anh Nghị liên lạc với tôi rồi!” Sau n lần nói chuyện với Tiểu Hoa, cuối cùng cũng có tiến triển.

“Anh ấy nói thế nào?” Tổng Dư Vấn đang trên đường tìm cách đến Fukushima, nghĩ đến Thụy Thụy lại nóng lòng như đốt.

“Di động của anh Nghị bị nước vào, chúng tôi cũng vừa mới liên lạc được thôi.” Tiểu Hoa ngập ngừng, “Anh ấy vẫn sống, đã tránh thoát một kiếp.”

“Vậy Thụy Thụy đâu, bình an không? Có sợ hãi lắm không?” Tổng Dư Vấn liên tục truy hỏi.

Cô không bao giờ sẽ quan tâm đến hai chữ thù hận không cần thiết trên người nữa, bây giờ cô chỉ cần con gái!

“...” Tiểu Hoa há miệng, chuyện Thụy Thụy mất tích, cuối cùng vẫn chẳng thể nói ra miệng, chỉ có thể từ chối, “Chị dâu, tôi cho chị số điện thoại của anh ấy, để anh ấy tự nói cho chị!”

...

Anh sắp điên rồi.

Dù anh tìm bao nhiêu nơi cũng không có bóng dáng Thụy Thụy.

Tiếng chuông điện thoại di động được khách sạn cho thuê vang lên, anh không có thời gian nhìn dây số gọi đến, vội vàng nhận máy: “Alo, đại sứ quán Trung Quốc sao?” Thông qua Tiểu Hoa, anh đã tìm ra một vài mối quan hệ ở nơi này, hi vọng có thể dựa vào sức mạnh lớn để tìm Thụy Thụy.

“Tôi, Tổng Dư Vấn!” Trong điện thoại là giọng nói quá sức quen thuộc kia, một giây nghe thấy giọng của Hạ phu nhân, anh đông cứng, tâm tình chẳng thể hình dung được.

Giống như đã trải qua mấy đời vậy.

“Tôi ở Nhật Bản, Thụy Thụy ở đâu?” Tổng Dư Vấn mở đầu liền hỏi.

Bởi vì trước sự ập úng của Tiểu Hoa, cô đã nhận ra sự khác thường.

“Dư Vấn, xin lỗi...” Cô ấy đã ở Nhật Bản? Cô ấy cũng đến đây ư? Bởi vì kích động, lo lắng, đau lòng, hốc mắt của anh bỗng bị sóng chua tập kích: “Thụy Thụy nó... không thấy...” Anh thật xin lỗi con gái, thật xin lỗi Hạ phu nhân.

Đầu kia điện thoại, yên tĩnh như đã chết, bởi tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Dư Vấn vẫn bị chấn động đến đi không vững. Khốn kiếp!

“Tôi sẽ nghĩ cách vào Fukushima, anh dựa theo kế hoạch đã định, tìm người ở đại sứ quán đến giúp cùng tìm Thụy Thụy, tôi sẽ gặp anh sau!” Cô đã muốn dùng lời nói tàn nhẫn độc ác nhất để mắng anh và Đỗ Hiểu Văn, ngay cả con gái cũng chẳng thể bảo vệ nổi, căn bản anh không xứng làm ba! Nhưng cô giờ này, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể tìm được con gái!

Tính toán với anh sau, trước hết phải tìm được Thụy Thụy đã!

“Dư Vãn, em đừng đến, nhất định sẽ tìm được Thụy Thụy, anh sẽ mang nó đi ngay, em chờ bọn anh ở nơi an toàn, nơi này rất nguy hiểm!” Rõ rĩ hạt nhân càng ngày càng nghiêm trọng, toàn bộ Fukushima đã bị bóng ma phóng xạ bao phủ, tất cả mọi người đều hoang mang rối loạn, nếu cô vào đây, sẽ có tổn thương lớn với sức khỏe.

“Hạ Nghị, anh cảm thấy tôi có thể không đến, có thể chờ ở một nơi an toàn sao? Anh bây giờ, còn có khả năng gì để tôi tin, tôi có thể tin anh ở đâu!!” Giọng nói của cô sắc bén, lạnh lùng hỏi lại.

Cô không mắng anh, nhưng từng câu từng chữ cô nói, còn đau hơn cả đánh anh, anh bị đâm đến đau đớn. Đúng vậy, anh còn có khả năng gì để cô tin anh đây?

Ngày 13 tháng 3.

Đài khí tượng Nhật Bản đã báo độ động đất ở Tây Thái Bình Dương lên cấp 9.0. Ở Fukushima vốn như biển hoa hạnh phúc, sau sự tấn công của sóng thần, nước liên tục dâng, giao thông bị tê liệt, rất nhiều người dân không rõ tung tích. Nhưng ở cảng đã có nhiều thi thể nổi lên từ dưới biển. Người dân bắt đầu tranh nhau mua đồ ăn và đồ dùng hàng ngày, vật tư bị thiếu nghiêm trọng, thậm chí phải trả nhiều tiền ột quả cam hoặc một chiếc bánh bao nhỏ. Dân chúng Fukushima vẫn chưa nhận được sự trợ cấp từ chính phủ cũng cảm thấy bàng hoàng, một số có khả năng chạy nạn đã bắt đầu nghĩ cách bỏ trốn, ra khỏi thành phố tìm kiếm vật tư tránh bức xạ hạt nhân nguy hiểm.

Anh và đại sứ quán Trung Quốc bên kia liên lạc liên tục, Thụy Thụy đã bị xếp vào danh sách mất tích. Cả cậu Hạ Nghị cũng mọc đầy râu xanh, tóc cũng rơi sang đông sang tây, làm sao anh có thời giờ để chăm chút bản thân, lời thôi như một kẻ lang thang, hơn nữa, đã hai ngày rồi anh chẳng ăn gì cả, bởi anh không có thời gian để xách hàng mua thực phẩm bổ sung.

“Hạ tiên sinh, băng ghi hình ở tầng 22 có thể giúp ngài không?” Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của anh sau khi bộ điều khiển bị động đất phá hỏng, vội sửa chữa xong có thể có thêm càng nhiều manh mối.

Nhưng mà, anh đã tua lại không dưới hàng trăm lần khoảng thời gian 2giờ 46 phút này, trước vài phút khi bộ điều khiển bị phá hỏng, trong hành lang có hơn mười vị khách đang hoảng sợ chạy trốn, nhưng lại chẳng hề có thân hình của Thụy Thụy.

“Hạ tiên sinh, có phải trước 2h46 phút con gái anh đã rời phòng rồi không?” Nhân viên của đại sứ quán tiến lên đưa ra nghi vấn.

Lòng anh cả kinh. Vì thế, anh vội vàng lấy băng ghi hình ở thời điểm anh rời khách sạn kia, quả nhiên, sau khi anh tức giận rời phòng, Thụy Thụy đã lén lút đi theo phía sau... Anh rùng mình một trận, dưới sự yêu cầu khẩn cấp, một bản ghi khác được mang lại, phía sau, Thụy Thụy lén lút lên xe anh, xe anh lao ra khỏi tầng ngầm.

Mọi người, hai mặt nhìn nhau. Cho nên, thật ra Thụy Thụy của anh vẫn đi theo anh, đi theo anh đến cảng? Xe của anh, xe của anh!

Anh khó có thể tin lập tức đứng lên. Lực lớn đánh sâu vào, ngực anh phập phồng không yên, trước mắt biến thành màn đen, hai chân Hạ Nghị như nhũn ra. Sự thật là, khi động đất xảy ra, Thụy Thụy của anh đã ở cảng!

Ngày 14 tháng 3.

Đội tìm kiếm của Nhật Bản đến Fukushima, bắt đầu tìm kiếm thi thể người gặp nạn ở vùng duyên hải bị sóng thần và động đất tập kích.

Nhân viên chữa cháy dùng tay không hoặc cửa điện dọn gỗ vụn, tấm nhựa, tấm lát mái nhà, ô tô bị đánh đến méo đi, dây điện rối thành cuộn và đồ dùng gia đình, lọc ra cả một bãi đất trống đặt đầy thi thể. Cả thành phố kinh khủng như Tử Thành.

Đêm đó, cuối cùng Dư Văn cũng tìm được cách đi lên xe tải của đội viện trợ vật tư đi vào khu tránh nạn bị cách ly.

Ngày 15 tháng 3.

Cùng với thảm họa động đất là bão tuyết nổi lên ở Nhật Bản.

Đại sứ quán Trung Quốc đã thông báo cho Hạ Nghị, đội tìm kiếm đã tìm được xác ô tô, cùng với... thi thể của Thụy Thụy.

62. Q.3 - Chương 9

Tháng ba, rõ ràng đã là đầu mùa xuân, tuyết lớn trên không, như lông ngỗng rơi từng mảnh từng mảnh xuống. Nước biển xanh biếc lạnh như băng ngập đến eo, Hạ Nghị đứng ở cảng, nắm di động trong tay, nét mặt vô hồn.

Ngày đó, chính là vị trí này, sóng biển cao đến mấy thước lao ra khỏi mặt biển, vì thế, anh quyết định dứt khoát, từ bỏ kế hoạch lấy xe, kéo tay Hiểu Văn, ra sức chạy lên chỗ cao. Ngày đó, Thụy Thụy của anh đã ở trên xe ư? Không kêu một tiếng tránh sau xe ư? Làm sao có thể chứ?

Thân hình mảnh mai kia được bọc trong tấm lông, lẳng lẳng chảy nước mắt đứng phía sau anh. Tất cả chỗ tránh nạn và bệnh viện ở gần cảng, cũng bị Hạ Nghị lật tung lên, Hiểu Văn tự nhiên cũng biết, Thụy Thụy đã xảy ra chuyện.

Tâm tình Hiểu Văn cũng rất nặng nề, từ khi biết tin đến giờ, nước mắt vẫn chảy không ngừng. Là tội của cô, nếu cô không đến Nhật Bản, anh Nghị cũng sẽ không đuổi tới Nhật Bản, rồi xảy ra thảm họa kinh khủng này. Cô đã muốn đi tìm Hạ Nghị nói chuyện mấy lần, cố từng lần, nhưng anh luôn lạnh lùng tránh đi. Chỉ là, làm sao đây, hiện tại cô phải đi thôi. Fukushima bây giờ, mỗi giờ có 400 lượng phóng xạ rò rỉ, một lượng phóng xạ bằng gấp 400 lần lượng con người có thể chấp nhận được trong một năm, nếu ở lại đây, cô sợ đứa con trong bụng sẽ...

Anh đã mất đi Thụy Thụy, cho nên, cô càng muốn giữ đứa con còn lại của anh! Cô phải quyết tâm, không thể ở lại chỗ này!

“Anh Nghị, em muốn rời khỏi Fukushima, tìm cách về nước!” Cô chảy nước mắt, đứng ở chỗ cao từ biệt anh,

Về anh, cô cảm thấy rất áy náy. Anh bây giờ, nên làm gì đây? Cô biết rõ, bây giờ anh sẽ không bỏ đi. Quả nhiên, anh chẳng hề phản ứng, vẫn không nhúc nhích, di động trong tay như bị anh bóp nát, ánh mắt anh chỉ nhìn ra biển, không có tiêu cự.

Thụy Thụy của anh thông minh như vậy, khi động đất, nhất định nó đã muốn xuống xe, khi sóng thần đến, nhất định Thụy Thụy chạy trốn còn nhanh hơn thỏ! Chắc chắn nó sẽ được ai đó cứu lên, nhất định may mắn còn sống ở nơi nào đó!

Ngoài khả năng này, anh không thể nghĩ theo cách khác! Chỉ là anh để lạc mất Thụy Thụy thôi, hoặc là Thụy Thụy của anh đang muốn anh... Đúng, nhất định là như thế! Thụy Thụy của anh chỉ cần trốn sẽ chạy rất nhanh, trốn rất kỹ, bây giờ việc duy nhất anh phải làm là vui vẻ tìm ra Thụy Thụy thôi!

Tiếng chuyển động của xe tải truyền đến, Hiểu Văn chỉ có thể quay đầu nhìn. Mà Hạ Nghị vẫn không nhìn lại.

Trong đầu anh vẫn đang suy nghĩ, Thụy Thụy của anh đã trốn đi đâu? Rốt cuộc có chỗ nào có thể tránh nạn mà anh đã bỏ lỡ chưa tìm kiếm?

Di động trong bàn tay anh như bùa đòi mạng, vang lên không ngừng, nhưng anh nghe máy cũng chỉ uống công.

Anh biết, là ai đang giục anh. Bên kia vội vã muốn anh đi xác nhận... Nhưng anh không muốn đi, không dám đi.

“Hạ Nghị!” Phía sau truyền đến một tiếng hét lớn.

Anh cứng đờ, quay đầu, lại là Hạ phu nhân phong trần mệt mỏi tới rồi.

Cô ấy đang đến đây? Cô ấy đang đến đây! Hạ Nghị đứng tại chỗ, hốc mắt nóng lên, vị chua xộc lên mũi. Đúng rồi, anh quên mất, đêm qua khi nói chuyện điện thoại với cô, anh đã nói cho cô biết mình ở cảng.

“Anh nói cho tôi biết, là chuyện gì xảy ra!” Vừa rồi gặp thoáng qua người kia, là Đỗ Hiểu Văn! Chẳng thấy lạ khi phương đã ngồi lên chiếc xe tải đưa cô đến Fukushima, bây giờ, cô vội vã tìm Thụy Thụy, không muốn lãng phí thời gian trên người nữa.

Nhưng Đỗ Hiểu Văn đã nói gì với cô rồi? Mắt cô ta đỏ hồng, nói xin lỗi có lỗi với cô rất nhiều, nói cũng vì cô ta mới xảy ra bi kịch này, cô rất khó hiểu. Người đàn bà kia rốt cuộc đang nói gì? Vì sao cô hoàn toàn không hiểu? Thật sự anh đã để Thụy Thụy lại khách sạn một mình? Cuối cùng cũng không phát hiện Thụy Thụy đã trốn lên xe anh? Anh đã cứu Đỗ Hiểu Văn nhưng lại không kịp phát hiện con gái mình đã lên xe?

Đỗ Hiểu Văn vừa khóc, vừa nói loạn lên, nhưng cô nghe đến hết hồn, loại tâm tình này không ngôn ngữ nào có thể hình dung nổi, khiến cho người ta lạnh buốt cả người.

“Thụy Thụy mất tích, là mất tích ở cảng?” Mặt cô không hề thay đổi, hai tay bắt giắc nắm chặt, không thể tin hỏi.

“Anh...” Anh cắn răng nói không ra lời.

“Nói chuyện với anh đấy, Hạ Nghị!” Cô không thể nhịn được nữa, tát một cái qua, “Nói cho tôi biết, đây đều là giả!” Thụy Thụy của cô chỉ mất tích ở khách sạn thôi, chứ không phải bị sóng thần nuốt xuống cảng rồi!

Cho tới bây giờ cô chưa từng đánh anh. Từ khi quen đến khi kết hôn, năm năm kết hôn đến giờ, anh làm chuyện có lỗi, cô chỉ giận dữ, cũng bắn khoản đến tôn nghiêm đàn ông của anh, nhưng chưa từng tát anh. Nhưng mà, bây giờ, bàn tay này cô đánh rất mạnh, rất ác, đánh đến hai má anh nóng bừng, lỗ tai vang ong ong.

“Đều là sự thật, anh đến cảng vì Đỗ Hiểu Văn, anh bỏ Thụy Thụy lại vì Hiểu Văn, anh đã sai rồi, anh đã sai lầm lớn rồi, xin lỗi em!” Anh nhắm mắt lại, nước mắt trượt xuống.

Từ khi hiểu chuyện đến nay, anh chưa từng khóc, Hiểu Văn đến rồi lại đi, làm anh đau lòng khó nhịn, mẹ cháu tóm tắt cả tài sản của công ty, để anh đối mặt với nhiều chủ nợ như thế khi còn trẻ, những điều này, cho đến giờ anh vẫn chưa từng khóc, cũng chưa từng xúc động. Nhưng mà, hôm nay, bây giờ, lúc này, anh không nén nổi nữa! Thụy Thụy của anh rốt cuộc ở nơi nào?

Dư Vấn chấn động cả người, hít sâu một hơi, sắc mặt trắng bệch. Cho nên, đây là sự thật? Chính miệng anh thừa nhận, con gái của cô đã mất tích ở cảng?

“Bốp” Cô đánh về phía sanh, “Súc sinh!” Cô nổi điên mất!

Hạ Nghị không tránh.

“Bốp” Cô lại tát anh một cái cay xè. Tay cô tê dại, hai chân lại không nhịn được run rẩy.

Cô nói với bản thân, không sao đâu, chỉ là mất tích thôi, sẽ tìm được mà, nhưng vì sao cô lại sợ hãi như vậy, sợ hãi đến một mực phát run?

“Nửa giờ trước, đại sứ quán gọi điện nói, nói đã tìm được xe của anh, bảo anh đến nhận xác.” Anh đau lòng nói cho cô biết.

Tuyết vẫn rơi từng hạt, rơi xuống người anh, đánh vào trái tim cô. Bây giờ toàn thân anh chẳng thể cử động, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không thể suy nghĩ.

...

Là Thụy Thụy.

Đó là quần áo của Thụy Thụy, đó là gương mặt của Thụy Thụy. Cho dù, Thụy Thụy được đưa ra khỏi ô tô đã có mùi hôi, cả gương mặt trẻ con của nó cũng bị ngâm nước biển đến hoàn toàn biến đổi, nhưng liếc mắt một cái anh cũng nhận ra.

Trong mũi, miệng Thụy Thụy đầy nước bùn, cổ dại, trán nó bị va đập đầy máu, một màn khủng bố này, còn kinh khủng hơn “nhà trọ thôn vắng*”, có thể tưởng tượng được nó lúc đó đã đau đớn sợ hãi đến thế nào.

*nhà trọ thôn vắng: một bộ phim kinh dị

Đầu anh choáng váng một trận, đã chẳng thể đứng nổi nữa, dần dần, từ từ, quỳ xuống trước mặt con gái. Thụy Thụy của anh không phải đang chơi trò trốn tìm, Thụy Thụy của anh thật sự đã rời bỏ họ. Anh đã bạc đãi con gái, anh hận mình, nỗi hận chưa từng có.

Bờ vai anh rung động, gần như không thể thừa nhận đau đớn xé rách tâm can này, cuối cùng khó kìm lòng nổi, không nhịn được đau đớn đến khóc thành tiếng nước nỡ.

“Các người tìm đúng là cô bé này sao? Di thể sẽ được đưa đến nơi bố trí, sau đó mọi người có thể chọn cách thổ táng tại địa phương hoặc hỏa táng mang tro cốt về nước.” Nhân viên làm công tác xác nhận xong, cúi đầu báo cho họ biết.

“Vâng...” Giọng anh khàn đi, đau đớn không thể phát ra tiếng.

Nhân viên điền xong tên lên bảng, đang muốn khoác túi thi thể của Thụy Thụy đi.

“Để tôi.” Anh nghẹn ngào ngăn lại.

Anh cầm một mảnh vải đắp kín cho Thụy Thụy trước, sau đó cẩn thận ôm thân thể con gái mình đặt lên một tấm gỗ.

Trên người Thụy Thụy rất lạnh, không hề có một hơi ấm. Anh dùng tay không từ từ đặt Thụy Thụy vào trong túi, tuyết rơi xuống mặt anh, nước mắt anh đông lại, nhưng lại có nước mắt mới rơi xuống, cả quá trình anh cũng tự mình hoàn thành, như là tự hành hạ bản thân.

“Anh nhận sai rồi, đó không phải con gái tôi.” Nhưng phía sau lại truyền đến giọng nói lạnh giá trống rỗng mà mờ mịt.

Anh dừng lại. Làm sao anh có thể nhận sai Thụy Thụy?

“Hạ Nghị, đúng là anh không xứng làm ba, lúc sinh con ra, dù anh không có bên cạnh, nhưng bây giờ lại nhận sai người khác là con bé.” Cô vẫn đứng đó, bất động dị thường.

Từ khi anh nói nội dung cuộc điện thoại của đại sứ quán đến tận giờ, cô vẫn không thể tiếp nhận.

“Con gái của tôi nó có sai lầm gì, vì sao anh còn đứng ở đây, còn không đi tìm nó? Nó sai ở đâu, vì sao vì tình yêu vĩ đại của anh mà phải tha hương nơi đất khách, bị bỏ lại bơ vơ? Nó sai ở đâu, Đỗ Hiểu Văn, lỗi duy nhất vì nó không phải là con của người đàn bà anh yêu, nó là con của Tống Dư Vấn tôi!” Lời cô rất nhạt, như đang bàn luận thời tiết, “Hạ Nghị, tình yêu của anh và Đỗ Hiểu Văn rất vĩ đại, vĩ đại đến mức bỏ rơi Thụy Thụy, vĩ đại đến mức đánh mất cả con gái tôi!”

“Dư Vấn, em đừng nói nữa!” Anh đau đến mức ngồi gập xuống, nắm chặt tay con gái.

Đúng vậy, anh đã bỏ rơi Thụy Thụy. Nhưng Thụy Thụy lại chẳng thể nào cầm lại tay anh, chẳng thể nào mỉm cười ngọt ngào với anh được nữa.

“Có đau không?” Cô cúi đầu cười khác thường.

“Đau, rất đau!” Anh thống khổ nhắm mắt lại.

Thụy Thụy đã không còn nhiệt độ cơ thể, làm cho anh cực đau cực đau.

“Có hối hận không?” Cô lại hỏi.

“Hối hận, rất hối hận.” Biết rõ là cô cố ý, cố ý lăng trì anh, anh vẫn cam nguyện thừa nhận.

Cô hối đúng rồi, anh hối hận, thật sự rất hối hận!

“Anh đã đau, anh đã hối hận, vì sao còn không đi tìm con gái tôi!” Cô thê lương hô to, tiếng la thảm thiết.

Con gái của cô không chết, Thụy Thụy của cô căn bản không chết!

63. Q.3 - Chương 10

Sau động đất sóng thần, thi thể được phát hiện ngày càng tăng, số lượng thi thể được hỏa táng không theo kịp số thi thể mới được phát hiện, nhà hỏa táng cũng sớm không chịu nổi lượng quá tải.

Vì không muốn di thể của Thụy Thụy tiếp tục bị phân hủy, Hạ Nghị quyết định đến Tokyo. Mà trước khi quyết định điều này, Tổng Dư Vấn vẫn đang tìm kiếm, mấy trăm chỗ tránh nạn to nhỏ của Fukushima, nơi nào cũng xuất hiện bóng hình của cô.

“Dư Vấn, đừng tìm nữa, Thụy Thụy đã...” Dù anh kéo tay cô bao nhiêu, cầu xin cô thể nào, vẫn chẳng thể ngăn cản cô.

Cô như thế khiến trái tim anh đau lắm, đau đến á khẩu. Người phụ nữ mờ mịt bối rối trước mặt thật sự là nữ vương kiên cường trong quá khứ ư? Anh phá hủy con gái, cũng là phá hủy Hạ phu nhân, đau lòng đến mức chẳng thể thừa nhận sự thật này. Nhưng ô tô sắp khởi động rồi, một phút cuối cùng lúc anh không biết làm gì, Tổng Dư Vấn không chạy ngược chạy xuôi nữa, cô lên xe, ngồi bên cạnh di thể của con gái, trông coi chặt chẽ.

Lần trông coi này, cô sẽ không rời đi.

Dùng băng khô chống phân hủy, khiến cho nhiệt độ xe rất thấp, anh tìm chăn đắp cho cô, nhưng trên người cô vẫn lạnh băng, gần như chẳng khác nhiệt độ cơ thể của Thụy Thụy tẹo nào. Anh đưa tay muốn ôm cô, muốn truyền một phần hơi ấm của mình cho cô, nhưng...

“Cút!” Cô lạnh băng nhìn anh, khi chữ này bật ra từ khóe răng, lại càng lạnh.

Anh không khỏi rung mình một cái. Tổng Dư Vấn có tính lạnh nhạt trời sinh, lúc tức giận cô luôn dùng ánh mắt lạnh lùng này nhìn anh, giống như cười nhạo sự ngây thơ của anh. Nhưng cái lạnh trước kia lại hoàn toàn khác với ánh mắt dỗi theo anh ngày hôm nay. Ánh mắt này, ngoài lạnh lùng còn có thù hận sâu đậm, ánh mắt này, như cả đời cô cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Bị ánh mắt lạnh băng bất động của cô nhìn chằm chằm, anh lạnh run.

Con gái còn “nằm” bên cạnh họ, nhưng anh đã có một trực giác sợ hãi, về sau, anh và Hạ phu nhân sẽ không bao giờ có thể là người một nhà nữa.

“Uống chút nước đi.” Anh đưa chai nước khoáng duy nhất đến bên môi cô.

Do thiếu hụt vật tư tại khu thảm họa, thậm chí cả trẻ con cũng chỉ có thể dựa vào uống nước để lót dạ, mà họ căn bản không có thời gian đi xếp hàng mua thực phẩm, chỉ có thể dựa vào vài miếng bánh quy và chút nước do chính phủ Nhật Bản cung cấp để đỡ đói. Mỗi anh cũng khô đến rạn nứt, dạ dày thắt lại vì đói, nhưng anh vẫn không dám cũng không thể chạm vào những thực phẩm này, sau này, tất cả đồ tốt, anh đều sẽ dành cho cô. Họ đã cùng cố gắng nhiều năm, khổ sở gì cũng đã chịu qua, nhưng đều là cô ở bên chăm sóc anh, nuông chiều anh, lúc này đây, đổi lại sẽ là anh chăm sóc cô. Bởi vì, anh cảm thấy rất đau, lần đầu tiên anh đau lòng vì Hạ phu nhân, loại đau này, thể tới mãnh liệt, chẳng thể chống đỡ.

Anh rất hi vọng cô có thể khóc lớn lên, cũng không làm cho trái tim anh đau đến mức vậy. Nhưng cô chỉ hờ hững.

“Cút!” Vẫn chỉ có chữ này bật ra, mặt cô không đổi quay đi, tiếp tục dờ dẫm nhìn con gái.

Cô không chạm vào thực phẩm này, giống như đồ đã bị anh chạm vào thì sẽ dính kịch độc. Ngược anh chẳng thở nổi.

Anh tìm một công ty an táng tốt nhất cho Thụy Thụy, trước khi đưa vào thiêu, sẽ trang điểm cho Thụy Thụy đưa vào hòm quan.

Thụy Thụy của anh rất thích làm đẹp, cũng rất thích dáng vẻ học mẹ, mỗi lần Hạ phu nhân ra ngoài tự trang điểm ình, Thụy Thụy luôn đảo quanh bên cạnh không đi, thỉnh thoảng còn mặt dày nhào người lại: “Mẹ, mẹ cũng trang điểm cho Thụy Thụy một lần đi!” Trẻ con mới năm tuổi rất thích hư vinh, hi vọng mình có thể hấp dẫn ánh mắt của nhiều người khác, có thể được rất nhiều người khen là xinh đẹp.

“Trẻ con thì trang điểm cái gì!” Vì thói quen cuộc sống, Hạ phu nhân luôn trang điểm không chê vào đâu được, nhưng không muốn để Thụy Thụy tiếp xúc với chất hóa học quá mức.

Vì thế, kéo một tý, lôi một tẹo, ngay cả anh cũng thầm muốn bật cười. Chỉ là, mỗi lần có khiêu vũ hay thi biện luận, Hạ phu nhân cũng đều thỏa mãn tâm nguyện nhỏ bé của Thụy Thụy. Thụy Thụy dưới “mây mực” của Hạ phu nhân, đứng trên sân khấu, tia sáng bắn ra bốn phía, mười phần tin tưởng, xinh đẹp như một tiểu công chúa, nhận được tiếng vỗ tay và tiếng khen xinh đẹp, có thể khiến Thụy Thụy đắc ý dào dạt đến mấy ngày.

Bây giờ, trang điểm này thật sự quá xấu. Quá hồng, quá trắng, hóa trang đến mức còn xấu hơn cả mông khỉ. Nếu Thụy Thụy của anh mà biết, nhất định sẽ giận dữ đứng lên cãi lộn mà xem.

Hơi nóng lại xông vào mắt anh, anh lau đi sương mù phía trước. Mà Hạ phu nhân, không biết đang suy nghĩ gì, vẫn chỉ ngẩn người mà thôi.

Dân tộc Nhật Bản này dù cho bị thảm họa xâm hại lớn đến đâu, con số tử vong đã lên đến hàng vạn, nhưng toàn bộ quá trình hỏa táng vẫn không hề tắc nghẽn, không chút chậm trễ. Nhân viên mặc âu phục đen, khi đặt thân thể của Thụy Thụy vào hòm quan, anh nặng nề vươn tay.

Tổng Dư Vấn vốn đứng bất động phía sau anh, lại đẩy mạnh anh ra, chắn trước mặt. Cô đẩy rất mạnh, dùng hết toàn sức, mang theo chán ghét không tài nào hình dung, hại anh lão đảo suýt ngã.

Anh đứng vững lại, nhìn Hạ phu nhân nhận tro cốt, ôm chặt “Thụy Thụy” vào trong ngực. Ngồi ở trên xe, rẽ vào một đường núi, ánh mắt cô lạnh đi, vẫn ôm chặt “Thụy Thụy”, cho dù đến khách sạn, cũng không cần bất kỳ ai giúp, không cho bất kỳ ai chạm vào chiếc bình trong tay cô, đặc biệt là anh.

Bởi vì động đất làm cho nhiều người trôi dạt khắp nơi, rất nhiều khách sạn ở Tokyo đều chật ních, không đặt được phòng. Nhưng anh thừa nhận, đây chỉ là một trong các nguyên nhân, cố ý chỉ đặt một phòng, là vì anh lo lắng cho cô, anh muốn ở gần Hạ phu nhân.

Tổng Dư Vấn vẫn chỉ im lặng bắn lửa. Không ăn không uống, ngồi ở trên giường, vẫn đang ôm “Thụy Thụy”.

Hạ Nghị run sợ phát hiện ra, từ khi Thụy Thụy gặp chuyện không may đến giờ, Tổng Dư Vấn hình như chưa từng chảy một giọt nước mắt. Đó làm cho anh cực kỳ sợ hãi.

“Muốn ăn táo không? Đã lâu rồi em chưa ăn gì cả.” Anh chưa chút phá tan im lặng.

Gian phòng khách sạn này là cao cấp, cho nên không thiếu đồ ăn, còn có khả năng chuẩn bị hai trái táo cho phòng thân mật, dưới bất kỳ tình huống nào.

Theo lời anh nói, ánh mắt cô chuyển qua, yên lặng nhìn hai trái táo trong khay hoa quả trên bàn trà và con dao gọt hoa quả sắc nhọn kia.

“Em muốn ăn à?” Anh vui lên đôi chút, vội vàng cầm lấy một trái táo trên bàn, vội vàng rửa rồi đưa đến bên môi cô.

Nhưng cô không cắn xuống, vẫn chỉ là vẻ mặt chờ đợi.

“Hay em muốn cắt miếng? Anh đi cắt nhé!” Anh vội vàng nói.

Cô từ chối nói chuyện với anh, ôm “Thụy Thụy” cùng nằm xuống. Bị từ chối đến hoàn toàn, anh chỉ có thể tức giận.

“Vé máy bay về nước đã định là chiều ngày kia rồi.” Anh mặt dày, kéo chăn giúp cô.

Sau khi tin tia bức xạ hạt nhân lan rộng truyền ra, phần lớn người Trung Quốc đều vội vàng đặt vé máy bay, đóng gói hành lý chuẩn bị về nước, vé máy bay rất hiếm, anh phải dùng nhiều mối quan hệ mới có được tấm vé về nước sớm nhất. Anh muốn nhanh đưa cô ra khỏi đây.

Dư Văn không có phản ứng gì với lời anh nói, cô nằm trên giường, vẫn chỉ lặng lẽ nhìn theo bàn trà.

“Ba mẹ em đã biết... chuyện của Thụy Thụy, họ không có visa Nhật Bản chỉ có thể ở Thượng Hải chờ em, cùng em về Ôn Châu, xử lý hậu sự cho Thụy Thụy...” Anh lên tiếng nói.

Chuyện của Thụy Thụy đã truyền về nước, ba mẹ vợ coi anh như kẻ thù mà đối đãi, chỉ sợ về nước rồi, có ba mẹ vợ ở đó, anh muốn gặp mặt cô cũng khó như lên trời.

Ôm “Thụy Thụy”, cô xoay người, không muốn nghe thêm một chữ.

Anh bị coi là không khí, không dám ở lại thêm, chỉ có thể ngượng ngùng đứng dậy, giúp cô tắt đèn, đi ra khỏi phòng ngủ, nằm xuống sô pha ở phòng khách. Anh dùng mu bàn tay ôm trán.

Đã không còn Thụy Thụy, trái tim hoang vu, nước mắt thê lương theo khóe mắt rơi từng hạt xuống. Đau lòng sắp chết. Không, không bằng chết đi!

Đêm, rất sâu rất sâu. Đêm, thật yên thật tĩnh. Giống như ngay cả tiếng kim rơi xuống đất, cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Trên giường lớn ở phòng ngủ, một bóng người ngồi dậy. Trong bóng đêm, cô ngồi một hồi lâu, sau đó, cô đặt hộp ngọc thạch xuống, xóc chăn lên, chân trần dẫm lên mặt đất. Cô đi về phía trước từng bước một, đi đến nơi bàn trà đặt hoa quả, cô dừng bước. Tay cô, thông thả nghiêng người qua, nhưng cô không lấy táo mà với lấy chuối dao kia.

Cô dùng bước chân rất nhẹ, thông thả đẩy cửa phòng ra, bước vào phòng khách. Phòng khách, không có ánh đèn, trong bóng đêm, có thể nghe được tiếng thở đều đặn trên sô pha. Cô tới gần sô pha từng bước một, lưỡi dao sắc bén tản ra hơi lạnh trong không khí.

Cô lạnh lùng đứng cạnh sofa, nhìn theo đèn đường mơ hồ, lưỡi dao từ từ hạ xuống vị trí ngực trái của anh. Dao nhọn chạm vào vải dệt, đâm vào ngực anh, ánh sáng lạnh chiếu lên gương mặt đầy thù hận của cô.

Lông mi của anh run lên, thật ra anh cũng không ngủ. Chỉ là, anh bây giờ, ngay cả thở cũng không dám, chỉ cần cô hơi dùng sức một chút là có thể đâm lưỡi dao kia vào ngực anh, anh có thể sẽ đi đời nhà ma. Biết rõ rất nguy hiểm, nhưng anh không biết làm gì cả. Lòng rất đau, sống hay chết nào có khác gì nhau, cũng chỉ đau như thế thôi, nếu là như vậy, chi bằng, để cô trả thù đi, cho cô một cơ hội trút giận thoải mái!

Cảm giác bị đâm kia sâu vài phần, nhưng cảm giác đau đớn chân chính lại chậm chạp không truyền đến, lưỡi dao kia lại từ từ bắt ngờ rời khỏi ngực anh.

Bước chân càng ngày càng xa.

Toàn thân anh là mồ hôi lạnh, vừa rồi, cô đã muốn đâm vào trái tim anh, hiến tế cho Thụy Thụy. Anh đông cứng ngồi dậy, im lặng ngồi thật lâu. Anh biết, cô hận anh, hận đến không thể giết chết anh, nhưng mà, anh chẳng thể tưởng tượng ra, cuối cùng vì sao cô lại từ bỏ? Anh không cho là, bây giờ Hạ phu nhân còn có thể bình tĩnh suy nghĩ giết người là phạm pháp.

Lòng cả kinh, một ý niệm trong đầu xen vào óc, anh cấp tốc nhảy dựng lên, vội vàng bật sáng tất cả đèn, nhắm phía phòng ngủ của cô.

Cô vẫn ôm “Thụy Thụy” im lặng nằm trên giường, giống như tất cả hành vi vừa rồi chưa từng xảy ra, cũng chẳng hề tồn tại. Nhưng mà, trên chăn trắng tinh lại uốn lượn dòng máu chảy.

Con dao dính máu, trên thảm vàng nhạt kính hãi đập vào mắt.

64. Q.3 - Chương 11

Máu, toàn là máu. Trên chiếc chăn trắng kia là một mảng máu xinh đẹp, kinh hãi đập vào mắt.

Trong thoáng chốc, Dư Vấn như thấy được dáng vẻ ngây thơ của con gái.

“Mẹ đến đây, chúng ta cùng chơi nào!” Thụy Thụy chạy ở phía trước, vừa chạy vừa cười với cô, “Mẹ, đuổi con đi, đuổi con đi!”

Cô vươn tay, lộ ra nụ cười phảng phất. Mẹ đến đây, bảo bối, mẹ đến đây...

Sắc mặt Dư Vấn tái nhợt như tờ giấy, đã rơi vào hôn mê, anh ôm cô, chạy đến hướng bệnh viện. Mồ hôi lạnh chảy từng giọt xuống theo trán anh, nhưng không bằng tốc độ máu chảy ở cổ tay cô. Cỗ cắt rất sâu, sâu đến mức gần như có thể nhìn thấy xương, ngay lập tức, anh đã dùng khăn để bó chặt vết thương của cô, hạn chế lượng máu có thể chảy ra.

“Hạ phu nhân, em đừng chết, xin em đấy, ngàn lần đừng chết!” Người anh run rẩy, giọng cũng đang run.

Anh không thể tin, thời điểm cắt một dao này cô rất đau mới đứng, nhưng ở trong phòng khách, anh lại chẳng hề nghe thấy một tiếng rên rỉ thường nào cả. Cô căn bản không muốn sống nữa!

Anh vẫn tưởng rằng, Hạ phu nhân là con chim tuyết di trú, rất đặc biệt, chịu được rét, tính cách bướng bỉnh. Đàn chim đều đã bay về phía nam, chỉ có chim tuyết còn ngoan cố ở lại phương bắc, chỉ vì chờ đợi mùa đông tuyết trắng chưa bao giờ thấy qua. Bởi cô cố chấp, bởi cô kiên cường, bởi cô sẽ không rời xa, cho nên anh một mực bỏ mặc cô. Nhưng anh lại quên mất rằng, khi trời đông giá rét đến, khi tuyết lớn rơi khắp nơi, một ngày nào đó, chú chim tuyết cũng sẽ không thể chịu nổi giá lạnh mà bay về phía nam, rời xa khỏi anh.

Trái tim hoảng hốt, đau đớn. Anh bây giờ, đã chẳng còn tự tin như thế nữa. Bởi anh hiểu, cô thất vọng về anh, cô sẽ không ở bên anh nữa.

Mất đi Thụy Thụy rồi, anh không thể lại mất đi Hạ phu nhân!

Trời đã sáng, đèn trong phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang xuống: “Vết cắt rất sâu, may mà sớm phát hiện đưa đến viện, nếu không muộn một lát nữa là vô phương cứu chữa rồi!”

Nghe vậy, cả người anh thở dài nhẹ nhõm một hơi, bây giờ nhớ lại một màn kinh khủng kia, vẫn khiến anh bủn rủn muốn ngã xuống.

“Người bệnh có chứng thiếu máu rất nặng, chắc là thuộc loại thể chất thường xuyên bị ngất xỉu, hơn nữa lần này lại mất máu quá nhiều, phải nghỉ ngơi thật tốt...”

Anh giật mình. Hạ phu nhân bị bệnh thiếu máu nặng ư? Anh chưa bao giờ biết, thì ra sức khỏe cô lại kém đến thế.

Mỗi lần Thụy Thụy nói cho anh, thật ra sức khỏe mẹ con bé không tốt, anh chỉ cười nhạt, cảm nhận trong lòng anh, Hạ phu nhân là nữ hộ pháp vô địch, hai chữ ốm yếu này căn bản chẳng hợp. Thì ra, anh đã sai mất rồi, sai rất nghiêm trọng.

Bác sĩ dặn, “Phải khuyên cô ấy nhiều vào, nếu có lần sau nữa, cho dù có cứu được, sức khỏe cũng không thể gắng gượng nổi.”

Anh nên khuyên thế nào đây, khuyên cô nên nghĩ thoáng với cái chết của Thụy Thụy ư? Làm sao mà nghe, con mẹ nó lại mènh khóc chuột giả từ bi! Người hại chết con gái là anh, anh là hung thủ giết người, anh có mặt mũi nào mà nói lời này chứ! Chán ghét chưa từng có lượt qua.

“Vừa rồi trong phòng phẫu thuật, điện thoại của cô ấy vang không ngừng.” Bác sĩ đưa tay giao di động cho anh.

Anh vừa thấy, có số điện thoại gọi nhỡ. Tên người gọi là Triệu Sĩ Thành. Anh cứng lại, rất muốn mặc kệ, như cố tình muốn chống lại anh, di động lại vang lên.

“Dư Vấn, ngại quá, sớm như vậy đã quấy rầy cô! Tôi ở sân bay Tokyo... Tôi, đến Tokyo du lịch, cô ở Tokyo hay ở Fukushima? Tôi đi xe đến đón cô, chúng ta gặp mặt một chút!”

Ồ ồ! Lý do nông cạn, ai lại chạy đến Tokyo du lịch sau động đất chứ? Chẳng lẽ tham vé máy bay đến Nhật giờ rất rẻ sao?

“Chúng tôi không rảnh tiếp anh!” Giọng anh buồn bực, tràn ngập dịch ý.

Bây giờ anh ta có thể lập tức lên máy bay về Trung Quốc, không tiền!

Tiếng nói bất ngờ, làm cho Triệu Sĩ Thành im lặng vài giây, “Tôi tìm Dư Vấn!... Tôi đã nghe nói chuyện của Thụy Thụy.” Khi ở sân bay Thượng Hải, bởi tiền Dư Vấn đến sân bay, cũng đã gặp mặt cha mẹ cô một lần, vì thế vẫn giữ liên lạc. Cho nên anh đã biết một ít về chuyện của Thụy Thụy...

Hạ Nghị nhất thời nói không ra lời.

“Chúng tôi ở bệnh viện Tokyo.” Lau mặt, kéo dài lời nói, anh bắt đầu dĩ thừa nhận.

Dù anh không vui, nhưng bây giờ có thể xuất hiện một “người bạn” đến thăm Hạ phu nhân, có thể khuyên được cô có lẽ cũng tốt. Chuyện đêm qua, anh đã lo nhiều lắm.

Triệu Sĩ Thành kinh sợ trong lòng, “Tôi đến ngay.”

...

“Mẹ, đáng ghét, mẹ chẳng đuổi theo con gì cả!” Thụy Thụy ở phía trước, tức giận chống nạnh.

Cô cố gắng vươn tay. Không phải cô không đuổi, mà là, cô không đuổi kịp. Thì ra, đuổi theo trong mộng cũng cần sức lực, mà mấy ngày nay cô đã không ăn uống gì rồi.

Trong phòng bệnh, Dư Vấn tỉnh lại. Trong ánh sáng xa lạ sáng rực, làm cho cô rõ ràng trong chốc lát, mình không chết. Tại sao cô còn chưa chết? Thụy Thụy sợ nhất là bóng tối, ở dưới đó nó sẽ sợ hãi lắm! Ánh mắt cô là một màu tro tàn, tay không ngừng tìm kiếm bốn phía.

“Là đang tìm cái này à?” Hạ Nghị đau đớn vội vàng đặt “Thụy Thụy” vào trong lòng cô.

Khi cô xảy ra chuyện, vẫn giữ chặt “Thụy Thụy” không buông. Vết máu ngoài hộp ngọc đã được anh lau đi cẩn thận.

Ôm “Thụy Thụy” vào ngực lần nữa, cô dựa vào gối, ngồi trên giường bệnh, trên cổ tay là gạc băng trắng rất dày, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

Mông anh vừa mới dựa xuống bên giường bệnh.

“Cút!” Môi cô chỉ bật ra một chữ lạnh buốt này.

Cô không muốn để anh đến gần con gái chút nào nữa!

“Vì sao không dứt khoát giết tôi đi? Vì sao còn làm tổn thương bản thân?” Cô tức giận nhìn anh, trút hết những thống khổ trong lòng ra ngoài, nhưng anh không đi, anh không thể đi!

Mà cô chỉ nhìn anh cười lạnh lùng.

“Em sợ anh tranh con gái với em, em ghét anh, ghét đến mức ngay cả một cái nhìn cũng không muốn. Cho nên muốn xuống đó, để em vào con gái sống cùng nhau, mà không phải một nhà ba người chúng ta, đúng không?” Anh cũng cười, nhưng trong nụ cười ấy là đau thương nồng đậm.

Ham muốn chiếm giữ con gái của cô rất mạnh, rất sợ Thụy Thụy bị anh đoạt mất, nhưng người tính không bằng trời tính, chiến tranh giành Thụy Thụy khi ly hôn còn chưa bắt đầu, Thụy Thụy đã bị tử thần đón đi trước rồi.

May mà lúc ấy mình có thể đột nhiên nghĩ thông suốt, mới có thể phát hiện ra sự dị thường của cô. Tuy ý nghĩ thông suốt này thật sự đã kích anh.

Cô chỉ lạnh lùng nhìn anh. Anh đoán đúng rồi. Cô vốn muốn cùng đồng quy vu tận với anh, nhưng cô không muốn xuống dưới nền đất, cũng coi anh như con gián làm ô nhiễm môi trường!

“Giờ sao đây? Hạ phu nhân, anh sẽ không ly hôn với em, anh sẽ chăm sóc em cả đời!” Cho dù cô không muốn, rất hận, đời này anh cũng muốn nắm tay cô, chăm sóc cô cả đời.

Cô nở nụ cười, nụ cười khác thường.

“Chết? Muốn tha cho anh ư! Anh đã cống một mạng của Thụy Thụy, dùng bất an và ác mộng cả đời, cùng Đỗ Hiểu Văn, cùng tình yêu vĩ đại của anh mà sống vui vẻ đi!” Cuối cùng cô cũng mở miệng, nhẹ nhàng nói, nhưng từng chữ từng câu là bằng giá.

Cô chờ họ trong phần mộ, xem họ có thể cười bao lâu! Thụy Thụy chết, anh cũng phải chôn cùng tình yêu Đỗ Hiểu Văn.

Anh chấn động. Lời cô nói khiến anh đau hơn ngàn lần vạ lần so với đánh anh. Anh đau đến gập người. Hạ phu nhân quả nhiên lợi hại, đối phó với kẻ địch chưa bao giờ dùng đến đao thương, lại có thể đánh người ta đến chết đi sống lại!

“Làm sao đây, cho dù có bị em tra tấn cả đời, anh cũng bằng lòng tiếp nhận.” Anh cười khổ. Từ nay về sau, anh sẽ ở bên cô trong phần đời còn lại.

“Anh, cắt cho tôi!” Cô phẫn nộ, cô phát điên, cầm lấy gối, dùng sức nện vào mặt anh. Cô không cần anh ở bên, nó làm cô thấy ghê tởm!

Hạ Nghị không tránh. Nhưng chẳng những anh không đau, ngược lại cô còn yếu ớt đến thở gấp không ngừng.

Khốn kiếp! Cô không thể để bọn tiện nhân này đánh ngã! Cô muốn bọn chúng sống không bằng chết! Nhưng mà, phải làm sao đây, đầu cô trống rỗng, tuyệt vọng trong ngực trùng xuống, cô giờ đây căn bản không thể chịu nổi sự bị thương này, làm sao mà có sức tra tấn anh đến chết?

“Em đừng kích động, bác sĩ dặn em phải nghỉ ngơi!” Thấy cô thiếu chút nữa té ngã, anh hoảng hốt.

Giả nhân giả nghĩa! Dư Vấn bị kích thích, ngực phập phồng không chừng.

Một bóng hình cao lớn lặng yên đứng giữa cửa. Triệu Sĩ Thành nhìn đôi vợ chồng không thể kìm nén trước cái chết của con gái này, tâm tình vô cùng nặng nề.

“Dư Vấn.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Nghe thấy tiếng nói, Tống Dư Vấn ngược mắt, mặt giận dữ đến nhăn lại từ từ dần ra. Triệu Sĩ Thành? Sao anh ấy lại đến đây...

“Muốn ôm một chút không?” Anh muốn cho cô một cái ôm tình bạn, an ủi lặng yên nhất.

Tống Dư Vấn ngẩng ngẩng cả người. Giọng nói điềm tĩnh kia vẫn có một sức mạnh có thể khiến người ta tĩnh tâm lại. Cô bình tĩnh hơn.

Anh không đợi cô đồng ý hay lắc đầu, cất bước tiến lên, cho cô mượn ngực mình.

“Nếu buồn hãy khóc đi.” Cũng như ngày ấy, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, trầm giọng an ủi.

Cô cứng đờ mặc anh ôm. Nhưng cô không khóc nữa.

“Tôi đã đón Thụy Thụy về rồi.” Cuối cùng cũng có người có thể nói chuyện cùng cô.

Cô càng ôm hộp ngọc trong lòng chặt hơn, nhưng cô vẫn không chảy nước mắt.

Một màn này làm cho ngực Hạ Nghị có tư vị không vui, nhưng do dự một lát, cuối cùng anh vẫn thông thả đứng dậy.

“Làm ơn, hãy khuyên nhủ cô ấy.” Nơi cổ họng nghẹn đắng, anh chát chát mở miệng.

“Vâng.” Triệu Sĩ Thành gật đầu.

Bây giờ ai đúng ai sai đã chẳng còn quan trọng nữa, quan trọng là, người còn sống, nên sống cho tốt! Hạ Nghị cô độc quay lưng, bước đi chậm chạp, đóng cửa phòng cho họ.

65. Q.3 - Chương 12

Một tháng sau.

“Mẹ, chơi với con, chơi với con!” Trong sương mù, tiếng cười như chuông bạc của Thụy Thụy vô cùng trong trẻo.

Nhưng dù thế nào cô cũng chẳng đuổi kịp Thụy Thụy của cô. Tiếng cười ngày càng xa, cô ngày càng lo nghĩ. Cô đuổi đến một nơi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, vẫn là sa mạc kia, nơi đó vẫn có một thân cây, tán cây lớn đã chết héo, nó cô độc đứng vững vàng, quanh mình là khô hạn chết chóc. Không hề có sức sống.

Cô tỉnh lại từ giấc mơ, bên cạnh truyền đến tiếng ngáy rất nhỏ, theo bản năng, cô vội vàng tìm kiếm chăn bông ở bên, lại chạm vào một bàn tay ấm áp.

Thụy Thụy!

Cô run rẩy trong nháy mắt.

Nhưng khi bật đèn lên, nụ cười hân hoan của cô đông lại. Là mẹ à.

“Vấn Vấn, lại gặp ác mộng hả?” Mẹ thiếu ngủ vội vàng ngồi xuống, vuốt tóc cô.

Cô im lặng.

Từ nhỏ cô đã rất độc lập, độc lập đến mức khiến ba mẹ rất an tâm, nhưng lúc này cô 30 tuổi, lại “cải lão hoàn đồng” để mẹ coi như trẻ con mà chăm sóc. Đúng là buồn cười.

“Muốn ăn gì không? Mẹ làm cho con!” Mẹ ngáp liên tục, còn đang chống lại cơn buồn ngủ.

“Không cần đâu, tự con làm được rồi.” Cô xóc chăn lên, đã muốn đứng dậy.

Cô không quen được người khác chăm sóc, hơn nữa, mẹ đã quen phú quý, cũng không giỏi về chăm sóc người.

“Không được!” Mẹ mở to mắt, vội vàng ngăn lại.

Cô lập tức hiểu ra, trong bếp có dao. Trong một tháng này, ba mẹ sợ cô vẫn luẩn quẩn, cửa sổ bốn phía trong nhà đều bị khóa cứng, trong nhà bị giám sát, toàn bộ dụng cụ cắt gọt bị thu gom, giấu rất kỹ.

“Vấn Vấn, con đừng nghĩ gì cả, để mẹ chăm sóc con là được rồi!” Mẹ đã đứng dậy, nhưng vừa mới đi được vài bước, cô lại vòng ra phía trước, “Không được, để mẹ gọi ba đến nói chuyện với con nhé!” Nửa đêm, mẹ liền không khách sáo đến gõ cửa phòng bên cạnh.

Trong chốc lát, ba cô với nét mặt mất kiên nhẫn, nhưng vẫn đứng dậy mặc quần áo.

Dư Vấn nhìn một màn này. Cô từng nghĩ gia đình mình không hòa thuận, dù sao, mẹ thích đánh bài hơn là chăm sóc cô, mà ba lại không ngừng dây dưa với những người đàn bà khác, cho nên từ nhỏ cô đã nhìn thấu rất nhiều chuyện, nhưng chẳng ngờ, ở thời khắc khó khăn nhất, ba mẹ lại không rời cô một tấc. Cô rất cảm động, nhưng trái tim vẫn chết lặng như cây gỗ mục.

“Thật ra, thật sự không cần thế đâu.” Cô đến phòng ba, nhẹ giọng nói, “Con rất bình thường, ba mẹ đừng lo lắng nữa.”

Cô đã hiểu rồi, cô sẽ không đi tìm cái chết nữa. Dù là sống vì họ, cô cũng sẽ cắn răng mà sống, cô mất đi Thụy Thụy đã đau đớn biết đường nào, người bạc đầu như ba mẹ lại tiễn kẻ tóc đen đi nữa thì sẽ đau đớn biết bao, hơn nữa, còn có thể bị hai đả kích lớn. Cô hiểu rồi, thật sự hiểu rồi, dù cho cô thật sự rất muốn đi theo Thụy Thụy.

“Tin ba đi, con tuyệt đối không bình thường.” Ba khốn đốn, mỗi một bóp trán, dựa vào lệnh của vợ, ngồi xuống mép giường canh cô.

Bình thường? Bình thường thực sự, khi con gái chết chỉ đau lòng, mỗi ngày chỉ lo khóc mới đúng. Nhưng mà, Dư Vấn không như thế. Ngoài một lần tự sát ở Nhật, từ khi về nước rồi, lại muốn tự sát một lần nữa, thời gian về sau, cô đều bình tĩnh đến rất đáng sợ.

“Chờ ngày con muốn khóc ra, chúng ta có thể an tâm về Thượng Hải.”

Bởi vì cháu gái chết thảm, công ty Thượng Hải cũng không chăm lo, tổn thất kinh tế rất lớn. Nhưng hai vợ chồng họ căn bản không thể yên tâm về con gái hiện giờ.

“Cho nên mới nói, cả đời phụ nữ sợ nhất là lấy nhầm chồng.” Ba Tổng thở dài.

Tuy ông cũng là đàn ông, cũng nuôi tình nhân và rượu chè nhiều nơi, nhưng nếu con rể cũng có thói quen này, làm phụ huynh chắc chắn sẽ khá phản cảm, đặc biệt, lại làm lớn chuyện đến mức hại chết cháu gái bảo bối, hành vi này tuyệt đối không thể tha thứ.

“Sớm ly hôn đi, đừng để nó có ảo tưởng hợp lại nữa!” Ba Tổng nói chắc nịch.

Cô chẳng nói nửa lời. Khi nhắc đến Hạ Nghị, ánh mắt cô rất lạnh.

“Đầu con đau lắm.” Cô nói khô cứng.

Hiện giờ khi cô nghĩ đến điều phức tạp nào đó, đầu lại rất đau, hơn nữa trí nhớ cũng ngày càng kém.

...

Ban ngày, cô kinh ngạc ngồi trên ban công.

“Mẹ, con muốn xem tivi!” Thụy Thụy làm nũng tới lắc tay cô.

“Được, mẹ đi với con.” Cô trả lời với không khí.

“Vâng ạ!” Thụy Thụy của cô lộ ra nụ cười rất thỏa mãn.

“Vấn Vấn, con đang xem phim gì thế?” Khi đã làm xong việc ở máy tính, má Tổng thấy cô ngồi trên sofa xem phim đã lâu, vì thế lại gần, ngồi xuống hỏi.

“Không kịp nói yêu em.” Cô thản nhiên trả lời.

Mẹ nghi ngờ, “Con lại có hứng thú với loại phim này ư?” Tuyệt không giống tính cách của con gái.

“Thụy Thụy mới xem đến tập 20, kỹ nữ Tô Anh vừa mới xuất hiện, Thụy Thụy nó muốn xem kết cục...” Cô đỡ đầu nói.

Thật ra cô đã quên mất, ở lúc năm mới, Thụy Thụy đã xem hết kết phim rồi. Cô lại chẳng có chút ấn tượng.

Quả nhiên, má Tổng dựng lông tơ toàn thân.

“Hôm nay Thụy Thụy ở đâu” Má Tổng nuốt nước bọt, thật cẩn thận hỏi.

“Con bé nằm trên đùi con.” Cô cúi mắt, dịu dàng nhìn con gái đang nằm trên đùi mình vui vẻ hứng thú xem tivi.

Mắt má Tổng đỏ lên. Dư Vấn lại xuất hiện ảo giác.

“Được, con tiếp tục xem tivi đi.” Tiếng chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, má Tổng thở dài, đứng dậy.

“Alo, ai đấy?” Nhận máy, bên trong lại chẳng có một tiếng động.

Nhưng má Tổng không kiên nhẫn, tức giận mắng, “Hạ Nghị, tôi đã nói bao lần rồi, đừng quấy rầy Dư Vấn nữa!”

Thấy không thể giấu được nữa, Hạ Nghị chua chát đáp. “Mẹ, cô ấy có khỏe không?” Quả nhiên, từ khi về nước đến bây giờ, mặc dù anh có dùng bao nhiêu cách, lại không thể gặp được Hạ phu nhân.

“Ai là mẹ anh? Tôi còn chưa chề mạng quá dài, không có phúc phận lớn thế đâu!” Má Tổng lạnh giọng.

Dư Vần đang xem tivi, lãnh đạm nhìn thoáng qua hướng mẹ, không lưu luyến gì, cô đứng dậy: “Mẹ, con về phòng đây, Thụy Thụy phải ngủ trưa rồi.”

“Ừ.” Má Tổng gật đầu cứng ngắc.

Cô cầm lấy không khí, một đường trở về phòng.

Hạ Nghị cũng nghe thấy tiếng nói, cả người giật mình “Mẹ, con muốn gặp cô ấy!” Thụy Thụy? Vừa rồi cô ấy nhắc tới Thụy Thụy ư? Có, có phải cô ấy bị bệnh không?

“Chờ ngày anh đồng ý ly hôn, đến cửa cục dân chính tự nhiên có thể gặp con bé!” Má Tổng vừa thấy con gái về phòng, vừa hận hừ lạnh.

Một đứa cháu gái ngoan, không, cả một đứa con gái tài giỏi nữa, bây giờ lại biến thành như thế, làm sao bà có thể không tức giận!

“Mẹ không thể ép bọn con ly hôn!” Cho dù biết cha mẹ vợ rất ghét anh, nhưng anh không buông tay, không khuất phục.

“Họ Hạ kia, da mặt anh quá dày rồi!” Má Tổng nổi giận dùng dùng cúp điện thoại.

Dư Vần trở lại trên giường, trở lại chiếc giường mà cô và Thụy Thụy đã từng nằm vô số lần.

“Con ngủ ngoan nhé, ngủ dậy rồi mẹ và con sẽ cùng xem phim.” Cầm lấy gối, ngửi hơi thở không tồn tại của con gái, cô thấp giọng lầm bầm.

Cô không bao giờ ép Thụy Thụy đến trường, đến lớp học thêm nữa, cô sẽ không bao giờ buộc Thụy Thụy phải ưu tú nữa.

Lúc này, điện thoại của cô vang lên, Thụy Thụy của cô lại lập tức biến mất. Cô kinh hoảng nhìn xung quanh.

“Giám đốc Tổng, khi nào cô có thể đi làm?” Là giọng của trợ lý.

“Khụ, là thế này... Vần Nghị có rất nhiều chuyện chờ cô đến mới có thể quyết định, giám đốc Tổng, không có cô, Vần Nghị bây giờ năm bè bảy mảng, chỉ cần cô đến ký tên thôi cũng là động viên lớn nhất với nhân viên chúng tôi rồi, được không?” Trợ lý vừa ngồi trước mắt anh, vẻ mặt lo âu nhìn tổng giám đốc Hạ, vừa chột dạ đóng kịch.

Nhưng mà.

“Vần Nghị có chuyện liên quan gì tới tôi.” Cô không còn sức đi làm nữa, thà mỗi ngày cô cứ ở nhà miên man suy nghĩ như thế, chờ đầu cô loạn lên, là cô có thể nhìn thấy nụ cười của Thụy Thụy.

“Giám đốc Tổng, Vần Nghị là tâm huyết của cô, là con gái của cô mà!” Trợ lý nói.

“Con gái của tôi chết rồi.” Cô lạnh lùng đáp.

Con gái của cô đã chết, cô không còn con nữa? Nghe được câu trả lời này, Hạ Nghị thống khổ nhắm mắt lại. Một tháng, cô vẫn không khá hơn chút nào.

“Giám đốc Tổng, cô, không thể mãi như vậy... người chết rồi không thể sống lại, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cô phải nén bi thương, mọi người chúng tôi đều chờ cô...” Những lời này là trợ lý không nhịn được nói ra.

Hạ Nghị vội vàng ngăn cản trợ lý.

“Con gái của tôi đã chết rồi!” Cô lặp lại lời như thế, giọng điệu nhấn mạnh hơn.

Thụy Thụy cô lại biến mất.

Hạ Nghị nhận điện thoại, “Dư Vần, chúng ta gặp mặt nói chuyện được không?” Cha mẹ cô đã cung cấp một số tư liệu về việc ngoại tình của anh, xin ly hôn trước tòa án. Anh muốn nói chuyện với cô, anh muốn nói cho cô biết anh không bỏ hôn nhân, anh không thể ly hôn! Quan trọng nhất là, không biết bây giờ cô thế nào, không gặp được cô, anh sắp phát điên rồi.

“Con gái của tôi đã chết!” Cô lặp lại như nước lã.

Nói chuyện? Có gì để nói nữa? Không đợi anh nói thêm, cô cúp máy, mỗi lần vừa nghe thấy giọng anh, cô liền cảm thấy lạnh giá. Nhìn quanh bốn phía một chút, cô không biết tiếp theo Thụy Thụy có thể xuất hiện vào lúc nào.

Ngoài cửa có tiếng chuông, má Tống bật dậy vội vàng đi mở cửa. Bà sợ lại là thằng nhóc Hạ Nghị kia, chẳng phải lần đầu tiên cậu ta muốn xông vào cửa.

Nhưng khi mở cửa, tức giận còn lại trên mặt má Tống lập tức chuyển thành nụ cười khách khí, “Bác sĩ Triệu, là anh à, lại phiền cậu đến tiêm cho Vần Vần rồi!”

“Đừng khách sáo ạ.” Triệu Sĩ Thành vào cửa, lo lắng hỏi, “Hôm nay cô ấy có khá hơn chút nào không?”

“Vần khi tỉnh, khi thì...” Má Tống nhìn thoáng qua phòng, xác định con gái sẽ không nghe thấy, “ngẩn ngơ...” Bà có xem đồng hồ, xem tivi với “Thụy Thụy” hai tiếng, thời gian ngẩn ngơ hôm nay dường như dài hơn.

“Cô ấy như vậy không được, một tháng ngẩn ngẩn, chứng uất ức của cô ấy ngày càng nghiêm trọng, cháu sợ lại phát triển lên, sẽ...” Tinh thần thất thường, mấy lời này, làm sao Triệu Sĩ Thành nói nên lời.

66. Q.3 - Chương 13

Trước khi ra ngoài nhất định cô phải đeo đồ trang sức thanh nhã, bởi cô cảm thấy trang điểm là một phép lịch sự tối thiểu, nhưng hiện tại cô lại rất ít son phấn. Trên thực tế, sau khi Thụy Thụy chết, cô không chỉ ngừng làm việc, hơn nữa bản thân cũng rất “lười thôi”, không có sức làm việc gì cả.

Triệu Sĩ Thành không tự chủ được dừng chân lần nữa, quyến luyến gương mặt gọn gàng kia, anh thích dáng vẻ cô không trang điểm, không có những thứ nhân tạo kia làm đẹp, không son phấn cô càng đẹp quyến rũ hơn. Mặc dù khuôn mặt xinh đẹp rất tái, ngũ quan xinh xắn, lại thiếu mất cảm xúc. Dù cô có dáng vẻ “vô hồn” như thế, đã gần một tháng rồi, rất nhiều khi anh vẫn cảm thấy không dám nhìn thẳng vào cô.

“Hiện tại ban đêm vẫn thường không ngủ được à?” Anh nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm lái xe, không dám quay mặt sang chỗ cô.

“Vâng, rất hay mất ngủ. Mắt càng nhắm chặt lại càng không ngủ được. Nếu mắt nửa khép nửa mở, đầu lại cảm thấy mệt, nghĩ này nghĩ nọ, lại không biết mình đang suy nghĩ cái gì.” Cô rất phối hợp trả lời.

Vẫn như thế ư?

“Vừa rồi bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói tôi đã gặp đả kích quá lớn, đã vượt qua giới hạn chịu đựng của bản thân, nên mới mất ngủ, xuất hiện ảo giác. Ông ấy bảo tôi phải nghĩ sang chuyện khác, ảo giác mới có thể từ từ biến mất.” Mặt cô không chút thay đổi nói.

Cô không biết mình có vấn đề gì, lại càng không nghĩ mình đã nhìn thấy ảo ảnh, chỉ là họ không tin mà thôi. Giống như bây giờ, Thụy Thụy vẫn ngồi ở sau xe họ, lộ ra nụ cười nghịch ngợm với cô và anh. Đó là linh hồn Thụy Thụy rồi, nó biết mẹ không xa được nó, cho lên trở lại bên cạnh mẹ đúng không? Cô tin chắc là thế.

Triệu Sĩ Thành chú ý tới đến bất thường của cô.

“Dư Vần, bây giờ là buổi chiều!” Anh nhắc nhở cô.

Anh không tin vào quỷ thần, nhưng nếu bây giờ là buổi tối, anh còn có thể lừa mình, có lẽ trên thế giới này thật sự có chuyện lạ lùng tồn tại. Trên thực tế, loại trạng thái này của cô, anh đã tra được qua rất nhiều bộ sách trong phòng ba, chứng minh đúng là chứng uất ức nghiêm trọng, có biểu hiện ban đầu của tâm thần phân liệt. Nếu cứ để phát triển như thế, hậu quả sẽ không tưởng.

“Bác sĩ mới được không?” Anh lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, cô lịch sự mỉm cười: “Cám ơn anh đã giới thiệu ba anh cho tôi.”

Những lời này của cô khiến cho anh rất mất tự nhiên, “Không phải là tôi nghĩ về việc làm ăn của ba tôi...” Anh chỉ hy vọng cô được điều trị thật tốt, cho nên sau khi nhìn bệnh án của cô hôm qua rồi đã quyết định đưa cô đến trung tâm điều trị của ba.

“Tôi biết, bác sỹ Triệu Tuyết Minh rất có tiếng, rất khó hẹn được ông ấy khám.” Cô cắt ngang lời anh nói, “Ba anh rất giỏi, khám xong tôi cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Cả nhà họ đều rất giỏi, đến hôm nay cô mới biết được, ba và anh cả của anh đều rất nổi tiếng trong giới y học, mà anh tự nhiên chẳng cần phải nói, nghe nói năm nay em gái anh cuối cùng cũng lấy được bằng đại học y. Một gia đình y học điển hình.

Lúc trước cô còn nghĩ những bác sĩ nổi tiếng sẽ rất giỏi, nhưng vì quá nhiều bệnh nhân, sẽ khám qua loa thôi, thời gian điều trị một tháng, bệnh của cô lại chẳng những không tốt hơn, còn có chuyển biến xấu nữa. Nhưng ba anh lại khác, thời gian tư vấn cho cô gấp mấy lần bệnh nhân bình thường, về sau hỏi y tá mới biết được, anh đã nhờ ba dùng cả buổi chiều cho cô. Tổn thất kinh tế như thế với bác sỹ là rất lớn, cô biết chứ. Dù cô cảm thấy thật ra không quan trọng, chính cô cũng cảm thấy giờ rất bình thường, nhưng với dụng tâm giúp đỡ của anh, cô vẫn rất cảm kích.

“Giờ này tuần sau chúng ta lại đi.” Nghe được cô nói trị liệu rồi cảm thấy mình tốt hơn nhiều, anh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mấy ngày này, anh có rảnh lại đi đến nhà ba, hai cha con tâm sự rất nhiều, có thể để anh học thêm tâm lý học.

Muốn từ chối, nhưng cô không biết nên từ chối từ đâu, lời từ chối chẳng những sẽ làm tổn thương dụng tâm của anh, hơn nữa ba mẹ cô cũng không đồng ý đâu. Từ sau tai nạn của Thụy Thụy, bạn bè cũng gọi điện đến rất nhiều, nhưng cô thật sự chẳng có tâm tình mà đối đáp, dần dần, bạn cô cũng không dám “quấy rầy” đến cô quá mức thương tâm nữa, cho nên không biết bắt đầu từ lúc nào, hình như bên cạnh cô chỉ còn lại người bạn là anh.

Thật ra giao tình của họ chỉ bình thường thôi.

“Ba tôi kê đến sáu loại thuốc sao?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Ừ, mỗi tối tôi sẽ đến tiêm cho cô.” Anh thở phào.

Trên thực tế, đối bác sĩ cho cô, anh cũng rất lo lắng, mình sẽ không có lý do để gặp cô hàng ngày nữa. May mà cần phải tiêm thuốc cho tĩnh mạch nhỏ.

Đến nhà cô, anh dừng xe lại. “Thụy Thụy, xuống xe.” Cô dùng khẩu hình miệng nói với con gái.

Cô không dám nói to, sợ dọa đến Triệu Sĩ Thành, cô có thể thừa nhận sự tồn tại của linh hồn, nhưng không có nghĩa là người khác có thể. Thụy Thụy lanh lợi xuống xe, cô đưa tay nắm tay con gái.

Đắm chìm trong thế giới của riêng mình, cô cũng không biết, hành động bất thường của cô đã sớm rơi vào trong mắt Triệu Sĩ Thành, ghen lại trong lòng anh. Nhưng mà, anh biết là chẳng thể. Tâm bệnh phải dùng thuốc chữa tâm. Thuốc cũng chỉ là thứ yếu, cô có thể chiến thắng chính mình, mới là quan trọng nhất. Nhưng hiển nhiên, cô nào có nghĩ thế.

Mới đi vài bước, một người đứng như tượng trước cửa nhà làm cho anh và cô cùng ngẩn ra.

“Dư Vấn.” Hạ Nghị cố nén sôi trào ở đáy lòng, cất bước đi đến chỗ họ.

Cô ra ngoài rất ít, mấy ngày này, anh có rảnh lại đến trước nhà, bây giờ, cuối cùng cũng đợi được cô!

Nhú mào, Dư Vấn xoay người bước đi.

“Bác sĩ Triệu, ra hàng ăn cơm tối đi!” Ăn cơm tối, có lẽ hai người có thể cùng tản bộ hoặc nói chuyện phiếm.

Dù sao, cô không muốn gặp Hạ Nghị!

Triệu Sĩ Thành nhìn thoáng qua Hạ Nghị lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng vẫn quyết định, “Được, cô muốn ăn món gì?” Quả thật cô nên ra ngoài đi lại nhiều hơn, không nên mỗi ngày đều lười biếng ngồi trong nhà. Cho dù bây giờ mới chỉ bốn giờ chiều, chưa đến giờ cơm tối.

“Thế nào cũng được!” Dưới tình thế cấp bách, cô giữ chặt tay anh, một tay kéo anh, một tay kéo “không khí”, vội vàng đi đến chỗ xe anh.

Cô không thể để Hạ Nghị lại cướp mất Thụy Thụy!

“Ba, cùng đi đi, chơi với con, cùng chơi với con!” Bởi vì, Thụy Thụy quay lại phía sau, phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Cô đi rất vội, tí nữa là té ngã.

Hạ Nghị vội vàng đuổi theo, “Dư Vấn, về nhà được không em? Anh sẽ chăm sóc em, anh thề, lần này nhất định anh sẽ làm người chồng tốt!” Bị cha mẹ vợ đóng cửa, căn bản anh chẳng thể thấy mặt cô.

“Bác sĩ Triệu, mau dẫn tôi đi!” Dư Vấn sợ hãi đến mức đôi môi run rẩy không ngừng, chân cô như quẹo lại.

Triệu Sĩ Thành đã nhận thấy cô có chút khác thường, không nghĩ nhiều nữa, anh ngồi xuống bế cô lên. Anh rất khỏe, cả nhà họ khỏe như đầu sấu, hơn nữa, bây giờ cô nhẹ như tờ giấy, cho nên, bước đến xe chẳng hề do dự.

Cô bây giờ vừa bất thường lại vừa bị kích động. Rất sợ ngã xuống, Dư Vấn vội vàng ôm chặt cổ anh.

Rõ ràng không có gì mờ ám, nhưng một màn này, làm cho trái tim rất Hạ Nghị có tư vị không vui.

“Hạ phu nhân, xuống dưới!” Anh bước nhanh đến trước cô, ngăn trở đường đi của họ.

“Ba, ba, con muốn về nhà!” Thụy Thụy làm nũng chạy về phía anh.

“A, a, a!” Dư Vấn bỗng ôm tai mình, hét lớn.

Đừng đi, Thụy Thụy, đừng đi, không được đi với ba con, anh ta sẽ hại chết con đấy!

Hai người đàn ông cùng kinh hoàng, đặc biệt Hạ Nghị bị chấn động đến ngây phồng ra. Hạ phu nhân luôn bình tĩnh, lý trí, cẩn thận, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy Hạ phu nhân không kiềm chế nổi hét lên như thế, không thềm để ý đến bề ngoài.

Cửa phòng lập tức bị mở ra, ba Tổng và má Tổng cũng nghe thấy tiếng hét của con gái.

“Tổng Dư Vấn!” Triệu Sĩ Thành cũng bị sợ hãi.

“Hạ phu nhân!” Hạ Nghị bị sợ tới mức không thể nhúc nhích.

“Súc sinh, mày lại đến quấy rối nó!” Không thể nhịn được nữa, ba Tổng đánh một quyền đến.

Hạ Nghị kinh ngạc đứng tại chỗ, quai hàm bị đánh đau đớn, nhưng anh không tránh, thừa nhận tức giận của cha vợ. Đây không phải lần đầu tiên cha vợ đánh anh, ở tang lễ của Thụy Thụy, anh đến tìm Hạ phu nhân rất nhiều lần, mỗi lần gặp cha vợ lại bị đánh mấy lần. Đây là anh nên chịu. Nhưng mà.

“Ba, mẹ, Dư Vấn làm sao vậy?” Anh ôm cầm, lo lắng vạn phần hỏi.

Bất thường, thật sự bất thường!

“Con bé điên rồi, anh vừa lòng chưa?” Mọi người không kịp ngăn lại, cha vợ đã nổi giận bùng bùng thốt ra.

Dư Vấn đông cứng trong lòng Triệu Sĩ Thành. Cô điên rồi? Thật không? Thì ra chỉ là mẹ không nói mà thôi, thật ra đã cho rằng cô điên rồi. Dư Vấn không hét lên, mặt cô không chút thay đổi không tiêu cự nhìn chăm chăm phía trước.

“Tôi đưa cô ấy vào nhà trước!” Tránh để xúc động của người nhà gây tổn thương cho cô, Triệu Sĩ Thành vội bế cô vào phòng.

Sức của anh quá lớn, Dư Vấn bị động chỉ có thể đi theo anh. Cô nhìn xung quanh, may mà nhìn thấy Thụy Thụy vẫn cười hì hì tiếp tục đi theo sau cô, cô mới thở dài nhẹ nhõm. Cô chẳng để ý gì hết, chỉ cần Thụy Thụy vẫn ở bên. Về sau, cô cũng chẳng dám nói ẹ cô nhìn thấy Thụy Thụy nữa, Thụy Thụy vẫn không bỏ cô.

“Điên, điên rồi...” Hạ Nghị hóa đá, đâm mạnh vào lòng.

Hạ phu nhân rất kiên cường, cô là vô địch, cô là nữ vương, sẽ không, sẽ không đâu! Nhưng mà.

Mẹ, con về phòng đây, Thụy Thụy nên ngủ trưa...

Lúc giữa trưa, qua điện thoại, rõ ràng anh đã mơ hồ nghe thấy cô nói như thế.

67. Q.3 - Chương 14

Anh lấy một chiếc hộp giấy lớn từ tủ quần áo ra, bên trong có quần áo Thụy Thụy đã mặc, đồ chơi đã chơi, đều được anh thu dọn gọn gàng, cất giấu như trân bảo. Ở ngăn kéo thấp nhất ở bàn học, có mấy quyển sách tranh vẽ, bản tập viết chữ, Thụy Thụy không thích viết chữ, nó cũng không viết chữ ba, vì nó ghét nhiều nét chấm ngang, nó cũng không viết tên của mình, vì lý do như trên, nhưng nó lại dùng hết tu tưởng học viết xong chữ “mẹ”. Còn có, Thụy Thụy rất giỏi ghép vần, thỉnh thoảng xem hết một bộ tiểu thuyết cũng có thể dùng ghép vần chép lại hết, Thụy Thụy của anh thật sự vừa đáng yêu lại rất thông minh.

Mất một thời gian và sức lực, cuối cùng anh cũng tìm được “di thư” cuối cùng kia của Thụy Thụy, phong thư kia không đề địa chỉ chỉ viết “gửi ẹ”. Lá thư này, toàn bộ đều là ghép vần đơn giản, trong thư Thụy Thụy dỗ mẹ, trong tranh có nguyện vọng của Thụy Thụy... Nó hi vọng ba và mẹ sống bên nhau, sinh ra em trai nhỏ, cả nhà bốn người nhất định phải hạnh phúc!...

Cất trang thư vào túi giấy chuyển phát nhanh, cẩn thận điền địa chỉ của Hạ phu nhân hiện tại, dán lại, hốc mắt anh đã ửng đỏ. Đừng nói Hạ phu nhân, đến nay anh cũng không thể thừa nhận bi thương đã mất đi Thụy Thụy. Anh sẽ trao lại nguyện vọng của Thụy Thụy cho Hạ phu nhân, nhìn thấy di vật của Thụy Thụy, hy vọng Hạ phu nhân có thể giải phóng cảm xúc, hy vọng Hạ phu nhân có thể... Lớn tiếng khóc ra.

Ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, anh vội vàng lau nước mắt chỉnh sắc mặt, đi qua phòng khách nhìn màn hình một chút.

Là mẹ anh – Hạ Lan nữ sĩ. Anh sửng sốt một chút, nhưng vẫn mở cửa ra.

Đối mặt với con, nét mặt Hạ Lan vẫn lãnh đạm và ngạo mạn.

“Vào đi.” Anh thản nhiên hỏi, “Muốn uống gì không ạ?”

“Trà!” Hạ Lan tao nhã bước vào.

Chỉ là, khi con trai thật sự vào nhà bếp pha trà cho bà, bà sửng sốt một chút. Bà luôn đối địch với con trai, bà không muốn gặp anh, anh lại càng không muốn để ý đến bà, nhưng không ngờ, giờ đây anh lại bình tĩnh tiếp đón bà. Xem ra, con trai bà đã khác trước kia, sau màn giáo huấn bằng máu đó.

“Tìm con có chuyện gì?” Anh ngồi đối diện mẹ nói.

Cái chết của Thụy Thụy khiến anh hiểu được tình thân rất đáng quý, không thể tùy tiện phá hỏng.

“Tôi nghe nói tinh thần Dư Vấn có vấn đề.” Hạ Lan uống một ngụm trà, buông chén xuống, thông thả hỏi.

“Mẹ nghe ai nói?” Cổ anh nghẹn lại.

“Trong một tháng này, Dư Vấn không bước chân ra khỏi nhà, hơn nữa cha mẹ con bé đưa nó đến khoa tâm lý của bệnh viện, được một người bạn của tôi nhìn thấy đúng lúc, việc này đã truyền ra rồi.” Hạ Lan cau mày.

“Cô ấy cần thời gian, rất nhanh sẽ khỏe thôi!” Anh trả lời.

Anh tin tưởng Hạ phu nhân sẽ rất kiên cường, sống qua một cửa này.

Đối với vấn đề này, Hạ Lan nữ sĩ không tỏ thái độ trước, bà chỉ thản nhiên nói, “Ngày đưa tang Thụy Thụy, rất nhiều bạn bè thân thích đều chỉ trở sau lưng tôi, người con dâu này thật máu lạnh, con gái chết mà chẳng hề chảy một giọt nước mắt!”

“Họ thì biết cái gì!” Hạ Nghị biến sắc, “Chỉ là bên ngoài, không khóc không có nghĩa là cô ấy không đau lòng!” Anh không cho phép người khác nói xấu cô! Trên thực tế, cô đau đớn hơn ai hết, những người đó, anh thật muốn xé miệng họ!

Hạ Lan nữ sĩ có chút bất ngờ, quan sát anh vài lần rồi mới chậm chạp hỏi, “Tinh thần Dư Vấn bây giờ thất thường, anh tính thế nào?”

Không do dự, Hạ Nghị kiên định, “Con muốn chăm sóc cô ấy cả đời!” Mặc kệ là cô bị bệnh hay điên rồi, anh cũng không rời xa cô!

Đáp án này, hiển nhiên làm cho Hạ Lan rất vừa lòng.

“Tôi tìm bác sỹ lúc trước của Dư Vấn biết được một số chuyện, bệnh của con bé có tính đột phát, trong thời gian ngắn, khả năng chữa khỏi “bệnh tâm thần phân liệt” lại thấp. Bác sỹ cho rằng, với tình hình như nó, thời kỳ phát bệnh rất ngắn, là một thời kỳ tinh thần hoảng hốt, rối loạn, nếu được điều trị và khống chế đúng lúc, sau khi lành bệnh rồi thì phần lớn bệnh nhân sẽ không tái phát nữa.” Nhưng mà, mấu chốt là bệnh này nhất định phải chữa khỏi!

“Vâng.” Nghe được mẹ nói như thế, anh cũng thoáng an tâm.

Nhưng mà, anh nên chữa khỏi cho Hạ phu nhân thế nào? Anh căn bản không có nửa điểm đầu mối. Anh muốn ở lại bên cạnh chăm sóc Dư Vấn, nhưng hiển nhiên cha mẹ vợ anh rất cố chấp, sẽ không đồng ý.

“Nhưng mà, tổng kết một câu, bệnh này của con bé nói nặng không nặng nói nhẹ không nhẹ, có lẽ sẽ khỏi, có lẽ cả đời sẽ cứ như thế, con hiểu rõ rồi, có muốn ly hôn không?” Hạ Lan nữ sĩ hỏi ra mục đích của mình tối nay.

Chăm sóc có rất nhiều hàm nghĩa, có thể chỉ là giúp nhân đạo, cũng có thể từ bỏ tất cả toàn tâm toàn ý, bà muốn hỏi rõ con mình, chăm sóc anh nói rốt cuộc là thế nào?

“Không, con sẽ không đi.” Anh xiết chặt tay, kiên định lắc đầu.

Anh không ly hôn, trừ phi là chết.

Cuối cùng Hạ Lan cũng lộ ra nụ cười, con thật sự đã trưởng thành, có trách nhiệm.

“Đi đi, có những lời này của con là được rồi, hai ông bà Tổng đừng mơ “bắt nạt” được chúng ta!” Hạ Lan nói rõ, “Tổng Dư Vấn là người con dâu ta rất hài lòng, cho dù con bé có điên, cũng là mệnh của Hạ gia chúng ta, nó vẫn là con dâu của cả đời Hạ Lan ta!” Tính cách bà rất mạnh mẽ, số người đi vào mắt bà cả đời này không đến vài người, bao gồm cả hai cha con họ, nhưng Tổng Dư Vấn bà lại rất thích!

Bây giờ không phải vấn đề anh muốn hay không, mà là nhà mẹ đẻ bên kia của Tổng Dư Vấn kiên quyết muốn ly hôn.

“Con yên tâm, chỉ cần con không đồng ý, không thể ly hôn!” Hạ Lan rất tự tin.

Anh nhìn mẹ.

“Mẹ đã hỏi qua luật sư, người đăng ký xin ly hôn có một loại mà ban quản lý hôn nhân sẽ không ban thụ lý, đó là một trong hai bên đương sự bị hạn chế năng lực hành vi dân sự hoặc là không có năng lực hành vi dân sự. Bây giờ tinh thần Dư Vấn có vấn đề, đã làm mất năng lực hành vi dân sự, càng không có khả năng phân biệt và kiểm chế, mình đã chẳng thể quan tâm đến bản thân, quan tòa sẽ cho rằng, ngay cả ly hôn là chuyện gì con bé cũng không hiểu hoặc bị người xui khiến! Cho nên, quan tòa sẽ chỉ có một phán quyết, đó là “bãi án dài hạn!” Nếu con muốn ly hôn, vậy mới khó giải quyết, bây giờ chỉ cần con không bỏ đi, cho dù Tổng gia có làm ầm ở tòa án, cũng không thể làm gì!

Nghe vậy, khoe môi Hạ Nghị chậm chạp cong lên. Trong một tháng này, cuối cùng cũng nghe được một tin tốt.

“Chuyện của Thụy Thụy, mọi người cũng rất thương tâm, khổ sở, cho nên con mau chóng thuyết phục Dư Vấn, nghĩ cách sinh một đứa nữa với Dư Vấn!” Hạ Lan nữ sĩ ra lệnh cho anh.

Đứa cháu gái thông minh như thế lại chế, bà cũng buồn lắm, nhưng khổ sở lại chẳng giải quyết được gì, việc có thể làm bây giờ là nhanh chóng tìm cách giải quyết!

Sinh một đứa nữa? Anh im lặng, giai đoạn hiện nay, anh không hề nghĩ đến vấn đề này. Hơn nữa, anh nào có thể sinh một đứa nữa với Hạ phu nhân? Bây giờ cô tránh anh như rắn rết, chẳng lẽ bảo anh phải dùng bạo lực?

“Đúng rồi, Đỗ Hiểu Văn kia con tính xử lý thế nào?” Hạ Lan cau mày hỏi.

Hiểu Văn... Anh ghen lại.

“Người đàn bà kia không thể giữ, đúng là đồ sao chổi mà, mỗi lần cô ta xuất hiện là chẳng có một ngày bình yên! Không có cô ta, Thụy Thụy sẽ chết sao?” Hạ Lan nói mạnh mẽ, giọng điệu tràn ngập khinh thường, “Đừng nói bước vào cửa nhà chúng ta, loại đàn bà này có xách giày cho Hạ Lan ta cũng không xứng, muốn sinh con cho Hạ gia chúng ta à, đúng là nằm mơ!” Giọng điệu cực lạnh.

“Nghiệt chủng ở bụng cô ta, con tự giác chút cho ta, lập tức bảo nó xóa đi, đừng có chờ ta ra tay!” Bà mà ra tay, cũng không phải chỉ làm âm lên đâu!

Luôn như thế, sắc mặt dửng mẫn của Hạ Lan nữ sĩ làm cho người ta phản cảm hết sức. Nhưng mà, lúc này, anh không thể nói đồng ý.

Hít sâu, anh nhắm mắt, “Con hiểu rồi, con sẽ chia tay với Hiểu Văn.”

Không phải Hạ Lan nữ sĩ bức bách, mà là anh, muốn xuất ra thành ý với Hạ phu nhân.

...

Dư Vấn nhận được một phong thư chuyển phát nhanh. Người ký tên bên trên lại là Thụy Thụy.

Trái tim cô đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, Thụy Thụy viết thư cho cô? Nhưng rõ ràng Thụy Thụy ở bên cạnh cô mà. Thụy Thụy bên cạnh cô kia, lộ ra nụ cười đáng yêu, như đang cổ vũ cô. Cô xé giấy ngoài, ngoài hai chữ mẹ con, tất cả còn lại đều là ghép vần:

Mẹ, xin lỗi, Thụy Thụy lại chọc mẹ tức giận! Mẹ có thể không khóc khi giận Thụy Thụy không? Đừng khóc, đừng khóc nhé, Thụy Thụy sẽ vẽ tranh ẹ xem, có bức tranh này, mẹ sẽ không khóc, tha thứ Thụy Thụy không ngoan, được không?

Dưới bức thư hé ra giấy vẽ.

Mặt trên bức họa là người phụ nữ mặc váy cưới, đó là cô, trong tay ôm một bé trai mới sinh, bên cạnh cô có một người đàn ông mặc âu phục, từ kiểu tóc và nét mặt đẹp của anh có thể đoán ra là Hạ Nghị, trong tay anh đang nắm tay Thụy Thụy cười đến rạng rỡ. Phía dưới có ghi thêm một hàng chữ: Thụy Thụy đảm bảo, khi mẹ có em trai nhỏ rồi, Thụy Thụy sẽ không ăn giấm, không nghịch ngợm, Thụy Thụy sẽ yêu thương em trai.

Cô che miệng. Đứa con ngốc, vì sao không chịu chấp nhận sự thật chứ, ba và mẹ không thể có em trai nữa?

“Ông nội, ông nội, Thụy Thụy phải có em trai nhỏ!” Mỗi sáng sớm, tiếng kêu xé giọng của con gái lại vang lên trong phòng cô không ngừng.

Cô có lỗi với con gái, luôn vô tình làm vỡ tan hi vọng của nó. Trái tim nghèn lại, đau quá.

Cô cẩn thận phát hiện, bức tranh này dày dị thường, cô nhìn kỹ, lại có hai bức họa dùng hồ dán vào nhau. Cô thật cẩn thận tách lớp dán kia ra. Phía dưới bức họa kia, là mình cô nắm tay Thụy Thụy, mà ba mặc âu phục lại ở mặt sau cùng.

“Mẹ, con chọn mẹ!” Đây là một câu cuối cùng Thụy Thụy để lại cho cô

Mẹ, con chọn mẹ? Thụy Thụy, Thụy Thụy, Thụy Thụy! Thụy Thụy của cô chọn cô? Chọn cô! Ánh sáng lóe lên, một lần linh ngộ, nhập vào trong đầu cô.

Thụy Thụy của cô chưa từng bỏ cô, nó chỉ hi vọng cả nhà hạnh phúc, nên mới giả vờ chọn ba! Mà cô, cô đang làm cái gì? Bởi vì thương tâm, cô mặc Thụy Thụy đi theo ba, hy vọng Thụy Thụy có thể chết tâm. Là cô hại chết con gái, nếu ngày đó, cô nhường một bước, nhìn nước mắt của con gái, nếu ngày đó cô có thể bỏ đi kiêu ngạo, cướp lại Thụy Thụy, Thụy Thụy của cô sẽ không phải chết!

Thụy Thụy yêu mẹ, Thụy Thụy rõ ràng rất yêu mẹ!

Đau, đau quá, đau quá.

Không thể thở, trái tim như bị móc ra, hồi hận làm cho đầu như bị hàng trăm cây kim châm vào. Từng giọt nước mắt, rơi xuống bức vẽ kia, cô đau đến ngồi phịch xuống đất khóc không thành tiếng, ôm lấy đầu muốn nứt ra, đau đến xé lòng thét lớn...

Cuối cùng, không chịu nổi đau đớn và tuyệt vọng, cô hôn mê bất tỉnh.

Thụy Thụy vẫn đứng bên cạnh cô đã biến mất.

68. Q.3 - Chương 15

Giữa trưa, Hạ Nghị hẹn Đỗ Hiểu Văn. Đúng giờ, xuất hiện ở nhà hàng, cô đi giày đế bệt, mặc váy dành riêng cho bà bầu, cả người mang vẻ thanh nhã.

“Cuối cùng anh cũng gặp em.” Hiểu Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về nước đến giờ, cô đã gọi vài cuộc điện thoại cho anh, nhưng anh vẫn rơi vào đau thương mất con, vẫn không chịu nhận điện của cô.

Anh im lặng một lát, vẫn mở miệng: “Hiểu Văn, hẹn em ra ngoài này là hy vọng có thể nói rõ với em, quan hệ bất chính của chúng ta nên chấm dứt, anh hi vọng em có thể bỏ đứa bé.”

Cô kinh hoàng, ly nước trên bàn vì cầm không chắc mà nghiêng đổ, nước chảy thành đường, từ trên bàn rơi xuống váy cô, rơi xuống giày anh.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Hiểu Văn kinh hoàng ngồi xuống, muốn lau nước trên giày da cho nhanh, nhưng ngồi xuống rồi, lại không nén nổi nước mắt rơi xuống từng giọt.

“Không, người nên xin lỗi là anh.” Anh rút giày lại, không để cô chạm vào rồi muốn nâng cô dậy, nhưng vừa mới đỡ xuống ghế, đã lập tức buông ra.

Anh nói cho bản thân, từ nay về sau, anh và Đỗ Hiểu Văn đã hết rồi.

“Vì sao vậy? Là vì Thụy Thụy, cho nên anh hận em ư?” Hiểu Văn nhìn chằm chằm xuống, khó chịu truy hỏi.

Là vì Thụy Thụy chết, anh không thể tha thứ cho cô? Có thật không?

Anh lại im lặng một lát, “Không phải, anh không hận em, Thụy Thụy chết là lỗi của mình anh! Chấm dứt với em, là vì anh muốn bắt đầu với Dư Vấn một lần nữa.” Về sau, ngoài Hạ phu nhân, anh sẽ không gặp người đàn bà khác.

Anh muốn bắt đầu với Dư Vấn một lần nữa? Mặt Hiểu Văn không còn hạt máu, đôi môi run không ngừng.

“Các người bắt đầu một lần nữa ư? Anh không yêu cô ta, anh ở bên cô ta lần nữa, chỉ biến thành bất hạnh cho cả ba người chúng ta!”

Anh yên lặng vài giây, sau đó, từ từ trả lời, “Không, anh yêu cô ấy.” Anh yêu Hạ phu nhân, cho dù là cuộc sống tương lai không thể hạnh phúc, chỉ bị tra tấn, anh cũng sẽ đi chung một con đường cùng Hạ phu nhân.

Anh yêu cô ta? Hiểu Văn đã bị vô vàn con dao vô hình cắm sâu vào.

“Anh yêu cô ta ư? Nào có thể, vậy còn em? Em thì sao? Anh yêu em, chẳng lẽ cũng là giả sao? Chẳng lẽ anh không còn yêu em chút nào nữa?” Cô không tin, cô không tin anh đột nhiên lại không thích cô, cô không thể tin!

Nhìn cô thương tâm tội cùng, lặng im trong chốc lát, anh mở miệng: “Anh đã từng rất yêu em, tình yêu đó bởi không có được, trước sau luôn khắc sâu trong đầu anh, cho nên, nhiều năm như thế, đã khiến anh xem nhẹ người bên cạnh kia, xem nhẹ bảy năm cùng bước đi của anh và cô ấy, tình cảm tích tụ trong hoạn nạn đồng cam cộng khổ, thật ra đã rất lớn rồi. Nó không ghi lòng tạc dạ, cho nên anh đã hồ đồ, xem thường nó! Em hỏi anh, bây giờ không yêu em chút nào ư? Nói thật ra, em vẫn ở trong lòng anh, không thể mất hoàn toàn, nhưng anh sẽ dần quên em, cho đến khi giao cả trái tim cho Dư Vấn, đó là anh nợ cô ấy, cũng là anh cam nguyện. Vì một khắc trước cơn sóng thần kia, ở trước mặt cái chết, anh đã tỉnh ngộ sâu sắc, có lẽ anh còn yêu em, nhưng tình yêu của anh với em chỉ là lắng đọng lại của năm tháng, đã sớm thành hư vô ẩn hiện. Mà Dư Vấn lại khác, sự tồn tại của cô ấy rất chân thật trong cuộc sống của anh, bọn anh cãi nhau, bọn anh gây lộn, anh tức cô ấy, cô ấy giận anh, tình cảm gây dựng từng chút trong cuộc sống, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng nó đã thành rắc rối không thể gỡ trong sinh mệnh rồi. Anh bây giờ, đã không là anh lúc trước, anh đã thay đổi, người anh muốn cùng sinh cùng tử, chỉ có thể là...

Tổng Dư Vấn.” Anh kiên định nói ra ba chữ này.

Sắc mặt Đỗ Hiểu Văn càng tái nhợt. Cô nghe không hiểu, không hiểu cái gì là có lẽ anh còn yêu cô, nhưng tình yêu của anh với cô đã sớm thành hư vô ẩn hiện? Cô không hiểu đâu! Vì sao tình yêu lại thay đổi, vì sao anh lại không muốn cùng sinh cùng tử với cô, mà vì sao cô lại thành một người bị lãng quên kia?

“Em biết, Thụy Thụy chết nên anh áy náy với Dư Vấn, là chúng ta có lỗi với cô ta, anh có thể gánh trách nhiệm anh muốn, chỉ cần chúng ta ở bên nhau là được rồi! Em thề, em sẽ không làm loạn, em hứa, em và con sẽ không cần danh phận nào cả!” Kéo tay anh, cô đã khóc hết nước mắt, “Đừng bỏ em, đừng bảo em bỏ con, xin anh, đừng mà...”

Hạ Nghị cũng chịu khổ sở, nhưng vẫn đưa tay từ từ tách tay cô ra, “Xin lỗi, xin hãy bỏ đứa bé đi, chúng ta chấm dứt hoàn toàn.” Về sau, anh sẽ chuyên tâm làm người chồng tốt.

Hiểu Văn sụp đổ trong chớp mắt, “Nó đã được 11 tuần rồi, nó là cốt nhục của anh đấy, nó sẽ thành hình người rất nhanh, làm sao anh có thể tàn nhẫn như thế?”

Đối mặt với sự lên án của cô, anh chỉ có thể trả lời chua chát một câu, “Xin lỗi, anh không muốn có nó.” Sinh con ra sẽ dây dưa không rõ, Thụy Thụy là ví dụ tốt nhất.

Anh biết, anh rất có lỗi với Hiểu Văn, nhưng đây là lựa chọn anh nên làm. Anh đã sai lầm rồi một lần, không thể lại sai lần nữa.

Hiểu Văn không thể tin nhìn anh vững tâm như sắt, “Hạ Nghị, em hận anh!”

Anh khẽ cắn môi, “Em hận đi.” Đáp án của anh sẽ không thay đổi.

Chấm dứt với cô, anh không cần đứa con này.

Có điều.

“Em sẽ không thỏa hiệp, đây là con của em, con của anh và em! Em nhất định phải bảo vệ nó, em nhất định phải sinh nó ra!” Vừa nói, cô vừa lui về phía sau.

Anh đứng dậy, đưa tay nhưng không giữ được cô đã xoay người bỏ chạy.

Buổi chiều, Hạ Nghị đến Tổng gia.

Cha vợ vừa mở cửa ra, cả giận nói: “Lại là anh?”

Hạ Nghị quỳ xuống: “Ba, xin ba cho con gặp Dư Vấn!” Đời này, anh chỉ quỳ hai lần, anh không quỳ trời, không quỳ quỷ, lần đầu tiên là anh quỳ trước di thể con gái, lúc này đây, anh quỳ gối trước mặt cha mẹ cô. “Con biết, con đã sai rất nhiều, nhưng xin ba mẹ cho con một cơ hội nữa!”

Cha vợ chẳng hề cảm động, ngược lại còn cười lạnh, “Anh biết sai rồi ư, họ Hạ kia, tôi nói cho anh biết, đời người không phải biết sai mà sửa là tốt đâu! Sai chính là sai, anh chỉ nói một tiếng sai thì có thể đưa Thụy Thụy trở lại không? Anh nói một tiếng sau thì có thể để Dư Vấn khỏe lại không? Nếu sai lầm gì cũng có thể sửa, vậy thì trên thế giới này, cần đến công lý làm gì?”

Anh bị giáo huấn đến không lời nào để nói.

“Xin cho con một cơ hội chăm sóc Dư Vấn, con xin ba đây!” Một ngày nay, anh suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, là anh có lỗi với cô, nhìn cô bị đả kích thành như thế vì cái chết của Thụy Thụy, anh cũng rất đau khổ.

“Cơ hội ư?” Cha vợ không bị cảm động, ngược lại giận đến mím cười, giống như nghe xong thì rất buồn cười. “Tôi hỏi anh, ngày hôm qua, là anh gửi một bức thư cho Dư Vấn sao?” Cha vợ chất vấn.

Thư của Thụy Thụy đã đến tay cô?

“Là con.” Anh thừa nhận rõ ràng, “Một nhà đoàn viên là nguyện vọng của Thụy Thụy!”

“Nguyện vọng của Thụy Thụy?” Cha vợ cười lạnh, “Tôi thấy đó chỉ là tâm tư của anh thôi!”

Anh nói không nên lời. Đúng! Là tâm tư của anh! Anh hy vọng có thể tiếp tục ở bên Hạ phu nhân, anh hy vọng được chăm sóc Hạ phu nhân, anh hy vọng cha mẹ cô sẽ không ngăn cản, không được sao?

“Họ Hạ, anh thật ích kỷ, mãi mãi chỉ biết thứ mình muốn, không biết Dư Vấn không chịu được, thứ con bé muốn là gì?” Ánh mắt của cha vợ, cực kỳ thống hận.

Anh sửng sốt.

“Anh đi đến bệnh viện với tôi, tôi cho anh trông thấy Dư Vấn bây giờ!”

...

Mẹ, con chọn mẹ!

Bệnh viện, Dư Vấn đang cố gắng ngủ trưa, nhưng nhắm mắt lại thì lại tỉnh dậy.

“Có khỏe không con? Đầu còn đau không?” Má Tổng vội vàng tiến lên, đưa gối đầu đến bên công, đỡ cô ngồi dậy.

Cô không rên một tiếng, từ từ ngồi xuống. Khi má Tổng đưa tay đỡ đầu cô, cô lại lúng túng, muốn tránh đi.

Tay má Tổng dừng ở không trung, “Vấn Vấn, ta là mẹ con mà!” Má Tổng đau lòng lặp lại.

“Vâng, con nhớ rồi.” Không phải cố ý, chỉ là cô không biết nên biểu đạt thế nào.

Cô dời ánh mắt đi, phát hiện trong phòng còn có hai người khác. Hai người đàn ông, diện mạo cũng na ná, cũng thuộc dáng vẻ đoan chính, dáng người khôi ngô, một người hơn sáu mươi tuổi, còn một người... hơn ba mươi.. chỉ là... Cô nhìn hai người đàn ông trước mắt này, họ cũng mặc rất đơn giản áo trắng sơ vin, chất quần áo khá giống nhau, nhưng cũng có chút.. kém. Chỉ là, cô sẽ không lịch sự vạch ra tại chỗ đâu, cái đó khác với giáo dục cô nhận được từ nhỏ.

Nhưng mà, rốt cuộc cô đã được giáo dục cái gì? Cô day trán có chút đau, đầu rồi tung căn bản không nghĩ ra.

“Biết ta là ai không?” Người đàn ông lớn tuổi một chút hỏi cô.

“Tôi biết, ông là bác sĩ của tôi, Triệu Tuyết Minh.” Cô mặt không chút thay đổi trả lời.

“Vậy anh ta, anh ta là ai vậy?” Triệu Tuyết Minh chỉ người bên cạnh mình.

Ánh mắt Triệu Sĩ Thành phức tạp nhìn cô.

“Anh ta là Triệu Sĩ Thành, là con trai bác sĩ Triệu, cũng là bạn của tôi.” Cô trả lời như học thuộc, đôi mắt như suối nước lạnh nhìn anh, không một gợn sóng.

“Còn cô, cô thì sao?”

“Tôi là Tống Dư Vấn, Tống trong Triều tống, Dư trong dành cho, Vấn trong chiếm đoạt giang sơn.” Cô không có hứng thú trả lời.

“Trí nhớ của cô tốt lắm, đều nhớ được.” Triệu Tuyết Minh cười hiền hòa, khen ngợi cô.

“Tống Dư Vấn, lúc cô ngủ vừa rồi có nghe thấy ai nói chuyện không?” Triệu Tuyết Minh hỏi cô như thường lệ.

Vấn đề này, làm ày cô nhú lại, “Có, rất nhiều.”

Có người không ngừng gọi cô là mẹ.

Có người nói thật có lỗi, anh không thể kết hôn với em.

Có người nói anh ấy yêu tôi, anh ấy không yêu cô.

Có người cười nói Hạ phu nhân ra trận, mọi chuyện đều không sợ!

Các âm thanh dâng lên từ chỗ sâu trong đầu, làm cô rất phiền, chẳng thể đi vào giấc ngủ.

Khi Hạ Nghị chạy tới, vừa vặn nhìn thấy một màn này.

“Dư Vấn...” Anh kinh ngạc gọi tên cô.

Nghe cha vợ nói, cô đã khóc, khóc đến ngất xỉu, nhưng mà, vừa rồi cô nói cho bác sỹ cô còn nghe thấy nhiều việc? Cô chưa hồi phục?

Nghe giọng nói, ánh mắt cô nhìn anh. Hoang mang nổi lên trong mắt. Hạ Nghị nhìn cô không chớp mắt, cô cũng không quay đi.

“Anh là ai?” Cuối cùng cô cũng mất đi kiên nhẫn, mở miệng trước hỏi.

Hạ Nghị hóa đá trong thoáng chốc.

69. Q.3 - Chương 16

“Họ Hạ, hiểu chuyện tốt anh đã làm chưa? Nhờ anh ban tặng, đã kích anh cho đã vượt quá giới hạn chịu đựng của con bé, quá đau khổ quá tự trách, vì để sống, nó chỉ có thể trốn tránh, chọn cách đóng kín trí nhớ, quên đi tất cả...” Cha vợ lạnh lùng nói phía sau, “Anh đã thành công rồi, bây giờ nó không còn nhớ ai nữa, kể cả Thụy Thụy.” Một nhà đoàn viên? Nguyên vọng của Thụy Thụy? Đúng là buồn cười, bây giờ ngay cả Thụy Thụy là ai Dư Vấn cũng không nhớ rõ!

“Xin lỗi, xin lỗi, Dư Vấn, xin lỗi em...” Đối diện với ánh mắt hoàn toàn xa lạ của cô, lòng anh bị cắm sâu vào, chỉ có thể thì thào tự nói.

Đều là anh đã sai, anh nghĩ rằng “di thư” của Thụy Thụy sẽ kích thích cô khiến cô tỉnh lại, nào ngờ lại bị phản tác dụng...

“Chúng tôi không cần anh xin lỗi, chỉ cần anh rút khỏi cuộc sống của con bé!” Cha vợ đẩy anh ra ngoài, kiên quyết không cho anh vào phòng bệnh.

“Ba hãy để con chăm sóc cho cô ấy!” Anh đau lòng yêu cầu.

Dù Hạ phu nhân biến thành dáng vẻ gì đi nữa, anh cũng phải đưa Hạ phu nhân về nhà!

“Anh rút cho tôi, rút đi thật xa vào!” Cha vợ tức giận mắng.

Anh lại muốn xông tới, vì thế, cha vợ tức giận như nước ngập sàn.

Dư Vấn cau mày, hoang mang nhìn một màn ồn ào như thế ở cửa phòng bệnh. Người đàn ông này là ai? Mặc kệ anh ta là ai...

“Thật ồn ào!” Cô không kiên nhẫn oán giận.

Trong đầu cô đã có vài loại âm thanh đang đánh nhau, đã phiền muốn chết rồi, giờ họ lại còn làm ầm nữa chứ?

“Anh cút cho tôi!” Cô vô tình lạnh lùng ra lệnh. Muốn ầm ĩ cũng đừng làm trước mặt cô, đừng chọc cô phiền lòng!

Nhất thời, không khí đông cứng. Cứng đờ nhìn ánh mắt lạnh băng xa lạ hoàn toàn của cô, tâm tình Hạ Nghị rất nặng nề, cuối cùng, sụp vai, chỉ có thể xoay người, bước đi nặng nề không nổi.

...

Cô cần đi lại để tránh suy nghĩ hỗn loạn. Chính xác mà nói, cô phải ra ngoài, vì hàng ngày cô đều nằm bất động trên giường, tương đối gai mắt. Cô hiểu nhóm người kia cũng không muốn nghe cô nói, ví dụ như vấn đề sau khi cô xuất viện. Sở dĩ kim lòng là bởi cô thật sự không có hứng thú mà nghe, bởi họ với cô đều là người xa lạ.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Cô chẳng nhớ rõ, chỉ biết khi vừa tỉnh dậy, đầu cô rất nhức, lòng rất loạn, hơn thế là, trong óc cô có rất nhiều âm thanh, thỉnh thoảng tư duy khá rõ ràng, thỉnh thoảng lại rối loạn, quan trọng nhất là cô chẳng nhớ nổi gì cả.

Theo lời bác sĩ điều trị Triệu Tuyết Minh, cô biết việc mất trí của cô có liên hệ rất nhiều đến việc trạng thái tinh thần không được tốt của cô. Cho nên, bác sĩ Triệu Tuyết Minh đề nghị cô nhập viện... trung tâm điều trị tâm lý. Đương nhiên, đây chỉ là một trong nhiều phương án.

Với đôi vợ chồng tự xưng là ba mẹ cô kia, muốn đưa cô về Thượng Hải chăm sóc, nhưng bởi bác sỹ nói bệnh tình của cô sẽ phát tác thường xuyên nên còn do dự chưa làm. Nghe nói, công việc kinh doanh của ba cô rất lớn, mỗi ngày đều bận nhiều việc, vì bệnh của cô, ông phải dành rất nhiều thời gian ra, nghe nói mẹ cô thật ra cũng không giỏi chăm sóc người, mà bệnh của cô thuộc loại đặc biệt, để bình phục không biết cần bao nhiêu thời gian, mẹ không tin ở tình hình này cô có thể khỏi hẳn.

Cho nên thật phiền. Hình như chẳng có ai muốn cô cả. Cô thừa nhận, việc cô phiền nhất đến từ cô độc. Có lẽ lại cô độc nữa, cô thật sự muốn đáp lại một giọng nói khác trong đầu, trò chuyện với “nó”. Đó là... Bị thương, nó đang tìm mẹ của con gái...

“A, Tống Dư Vãn, sao cô lại ở đây?” Trong thang máy, có một bác sỹ mặc đồ trắng kinh ngạc chào cô.

Cô hồ hững xoay người. Lại là gương mặt xa lạ, cô hận cảm giác này.

“Đến tái khám à? Tính ra cũng hơn một tháng từ ngày cô gặp chuyện không may bữa trước rồi, cô nên tái khám đi, nhưng hôm nay tôi không khám, ngày mai cô hãy đến nhé!” Vị bác sỹ kia tốt bụng nói cho cô.

Tái khám? Ngoài bệnh thần kinh ra, cô còn bị bệnh khác nữa à? Cô bệnh nhiều thế sao? May mà sắp xuất viện nên cô không mặc quần áo bệnh viện.

“Sức khỏe cô dạo này thế nào?” Cửa thang máy mở, bác sỹ hỏi thêm một câu.

Cô mím môi, không nói. Trước khi chưa mất trí nhớ, cô nhất định không phải người phụ nữ ngốc, biết làm gì mới có thể không để người ta nhìn thấy sự dị thường của cô.

Như đã quen với tính cách lạnh nhạt của cô, bác sỹ cũng không tức giận, cuối cùng đi trước dặn dò. “Chứng thiếu máu của cô phải trị tốt, lần trước cô bị sảy thai rất hại đó, ngày mai cô đến tôi sẽ kê đơn thuốc bổ cho cô nhé.”

Sảy thai? Cô có chút kinh ngạc.

Mẹ, con không thích vẽ đâu!

Giọng nói trẻ con lại oán giận bên tai cô. Cho nên, vì cô sảy thai, mất đi đứa con trong bụng, không chịu nổi đã kích mới biến thành thế này? Bên tai không ngừng vang lên tiếng khóc xé lòng, khiến ánh mắt cô hiện lên hoang mang.

Cô lắc lắc đầu, khước từ an ủi giọng nói kia. Bác sĩ Triệu Tuyết Minh có dặn đừng mất kiểm soát đi quan tâm giọng nói ấy.

Cô muốn đi dạo ở hoa viên sau bệnh viện một lát, nhưng bất ngờ lại thấy một chiếc Hummer dừng trước cửa, có một người đàn ông với nét mặt kinh ngạc ngồi trong xe, dường như đang do dự có nên xuống xe không. Là người đàn ông đã “gây lộn” trong phòng bệnh hôm qua, nói muốn chăm sóc cô.

Cô đã quên anh ta là ai, có điều chẳng hiểu sao khi vừa thấy anh ta, ngực cô lại khó chịu, vô cùng bức bối. Dừng bước, cô xoay người quyết định về phòng bệnh. Có một loại trực giác rất mãnh liệt, cô nhất định phải tránh người đàn ông đó, chỉ cần về phòng bệnh sẽ an toàn! Cô tin tưởng, chỉ cần anh ta dám bước vào, người đàn ông tự xưng là ba cô kia, tuyệt đối sẽ ngăn cản anh ta.

“Để cháu chăm sóc cô ấy.” Trong phòng bệnh, truyền ra một giọng nói điềm tĩnh, làm của cô tạm dừng bước ở cửa.

Đúng rồi, người đó là Triệu Sĩ Thành. Lần đầu tiên cô gặp anh anh cũng nói thế, cũng hỏi qua anh là ai, cho nên cô vẫn nhớ kỹ tên anh.

Không chỉ có cô, những lời này của anh như tạo thành hiệu quả chấn động. Cả phòng lặng im.

“Bệnh của cô ấy thật ra không nặng, nếu có thể được chăm sóc đúng cách, sẽ từ từ khỏe lại.” Anh tin tưởng chắc chắn.

Cô mím môi, ai chẳng biết cô chỉ là kỳ đầu của tâm thần phân liệt, nhưng vấn đề này lại quan trọng ở hai chữ “đúng cách”.

“Cháu cảm thấy nên đưa cô ấy đến trung tâm trị liệu, tình hình bệnh có vẻ rất nghiêm trọng, khi cô độc và sợ hãi, bệnh của cô ấy sẽ có chuyển biến xấu.” Cho nên, anh phản đối.

Cô mím môi, không nói. Bởi tuy cô không nói, nhưng thật sự rất cô độc và sợ hãi, cô cô độc đến nỗi rất muốn tìm người nói chuyện, lại rất sợ tiếng nói chuyện vang không ngừng bên tai cô.

“Thời gian của cháu khá thoải mái, ban ngày cháu khám bệnh, có thể mang theo cô ấy, buổi tối tan làm, cháu có thể chăm sóc cô ấy, cho đến khi cô ấy bình phục mới thôi.” Người đàn ông tên Triệu Sĩ Thành kia thản nhiên mở miệng.

Cô híp mắt nhìn anh qua khe cửa. Dưới ánh sáng đèn khô cứng kia, khiến cô nhìn chẳng vừa mắt quần áo trắng, bây giờ nhìn, hình như cũng không chói mắt đến thế. Tuy cô vẫn ghét màu trắng. Chán ghét không hiểu.

“Anh tình nguyện chăm sóc nó?” Vì bất ngờ, cha mẹ cô rất xúc động.

Nếu anh tình nguyện chăm sóc Dư Vấn, không phải lúc nào cũng có bác sỹ ở bên cạnh cô ư? Việc này cứ như nhặt được vàng vậy.

“Sĩ Thành, cháu đưa con bé đi đi, đừng để Hạ Nghị tìm thấy nó!” Mẹ cô dùng loại phương thức nắm tay con rắn giữ tay anh.

Dù có đưa Vấn Vấn đến Thượng Hải, tên Hạ Nghị kia cũng chắc chắn sẽ tìm được, đến lúc đó lại không chịu nổi phiền phức nữa. Để Triệu Sĩ Thành đưa con gái đi, đề nghị này thật sự là quá tuyệt vời!

Triệu Sĩ Thành lúng túng rút tay mình về. Càng lúng túng hơn...

“Con chắc không, con chỉ coi con bé là bạn bè bình thường?” Ba anh Triệu Tuyết Minh thật sự không nhìn được, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Bạn bè mất con, anh lại chẳng sợ nguy hiểm chạy đến Tokyo lúc động đất. Tinh thần bạn bè không còn đúng nữa, là bạn mà có thể khiến anh buộc ba anh dành toàn bộ thời gian buổi chiều để khám bệnh. Bây giờ, bạn bè không có người chăm sóc, anh lại đơn giản như nhận một con mèo đi lạc, chủ động xin đi giết giặc. Như vậy mà là bạn bè bình thường? Trên thế giới có bạn bè bình thường tốt đến thế ư? Chỉ sợ là thật lòng thích rồi! Nhớ năm đó, ông thật lòng thích mẹ anh, cũng làm ra rất nhiều chuyện ngốc nghếch.

“Mẹ con biết cũng nói, cô ấy nhất định sẽ phát điên, sẽ gây rắc rối cho con!” Triệu Tuyết Minh ra kết luận.

Không phải nói người phụ nữ này không tốt, mà là, có nhiều nhân tố không thể trở thành con dâu, ví dụ như, vẫn còn đang trong hôn nhân.

“Con sẽ thuyết phục mẹ.” Anh thản nhiên mở miệng.

Anh chỉ là giúp bạn bè, anh không cảm thấy cần thiết phải bé xé ra to.

“Được rồi, chăm sóc cô ấy nếu có vấn đề gì, có thể hỏi ba.” Triệu Tuyết Minh không nói nhiều nữa.

“Dạ.” Anh lãnh đạm gật đầu.

“Cứ quyết định thế đi!” Cha mẹ Tống gia gặp cảnh này, cực sung sướng.

Không có phương án nào tốt hơn cả! Không chỉ có hi vọng con gái bình phục, còn có... không chừng còn có con rể! Tuy mới tiếp xúc một thời gian, nhưng họ rất vừa lòng Triệu Sĩ Thành, vô cùng vừa lòng!

Nếu họ đã bàm ra kết quả, Dư Vãn mặt không chút thay đổi đẩy cửa ra.

“Cho nên, tôi phải đi theo anh?” Gần từng tiếng, cô lãnh đạm hỏi người đàn ông với cô cũng chỉ là xa lạ trước mắt.

“Ừ, nếu như cô đồng ý.” Triệu Sĩ Thành gật gật đầu.

Cô suy nghĩ một chút, hỏi, “Chúng ta rốt cuộc có quan hệ gì?” Lại khiến anh đồng ý chịu thiệt như thế?

Đối mặt với chất vấn của cô, Triệu Sĩ Thành cứng lại, dừng một chút, anh đưa ra hai chữ: “Bạn bè.”

Bạn bè? Hả, thật sự chỉ là bạn bè sao? Đầu cô còn chưa hồng đến mức đó đâu, song, cô chỉ chôn nghi ngờ trong trái tim.

“Được rồi, đi thôi!” Cô hồ hững nhún nhún vai.

Dù sao cũng là đến nơi xa lạ, cô cũng vô tư, hướng chi, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người đàn ông này rất thành thật rồi, như anh ta cũng chẳng thể làm ra chuyện gì xấu, hơn nữa, anh ta còn có thể cho cô cảm giác an toàn. Hướng chi, hình như người đàn ông dưới tầng kia cũng sắp lên đây, cô ghét cãi nhau, muốn đi với anh trước, nhanh chóng rời khỏi đây!

70. Q.3 - Chương 17

Hai tháng sau.

Tóc Dư Vãn dài thêm một chút, mái tóc ngắn gọn gàng vén sau tai trước kia, bây giờ đã dài đến cổ, tạo thành đầu sóng, tóc mái dày cộm xoa ở đỉnh đầu, nhìn mình trong gương, cô cảm thấy thật kỳ quái.

Nhưng mà, Triệu Sĩ Thành cảm thấy rất xinh đẹp, cho nên cô đành nhận. Người sống chung nhà, không thể không cúi đầu, hướng chi, cô thật sự lười động não để ý đến bản thân, anh nói sao thì nghe vậy đi!

Lúc giữa trưa, cô còn lười biếng nằm trên sofa, không nhúc nhích một chút, như nước đông lạnh, tinh thần chán nản không vui. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo ầm ỉ, cô mới chống lại ý lười, vươn tay, nhận điện thoại:

“Dư Vãn, anh hai bảo em hỏi chị, mấy giờ trưa chị đến thế?”

Việc này... Cô chột dạ nhìn thoáng qua, nhà anh rất mới, như dùng để bố trí phòng tân hôn vậy, nhưng bây giờ đã bị cô phá hỏng rồi. Cô làm nơi này cực bẩn, đôi gối ẩm áp không biết ai đã mua, vì cô ngồi lên đó ăn đủ thứ hàng ngày, dính vết bẩn rồi, giặt cũng không sạch, bị cô ném thẳng tay. Bát đĩa cô ăn sáng để luôn trên bàn không dọn đi, quần áo tắm vừa thay tối qua còn vứt trong nhà tắm, cô đã đồng ý hôm nay sẽ lau tủ rượu có một lớp bụi mỏng bên trên. Cho nên mới nói, vì sao anh không thuê người giúp việc nhỉ! Hoặc là, trực tiếp như lúc cô vừa vào, mọi chuyện tự làm ỉn là được rồi.

Bên tai có giọng nói thì thầm, anh ấy chẳng phải của cô, làm sao phải làm việc cho cô chứ? Cảm miệng, cô đi khóc con gái của cô đi, đừng có đến làm phiền tôi! Giọng nói kia tạm thời biến đi trước sự hung hãn của cô.

“Nói với anh ấy, cho chị một giờ!” Cô yếu ớt đáp lại điện thoại.

Đáng thương, người sống chung nhà, không thể không cúi đầu mà!

“Được ạ, anh hai bảo chị khi qua đường nhớ cẩn thận nhé.” Dung Hoa nhún nhủ, cũng cảnh cáo cô, “Không cho chị muộn nhé, anh hai nói chờ chị đến mới ăn cơm!” Tuần trước cô cũng nói một tiếng, kết quả chờ ba giờ cũng chẳng thấy cô đâu cả, sau đó anh hai tự mình gọi điện vừa ép vừa dụ, cô mới chậm chạp ra ngoài.

Nếu không ai ép Tống Dư Vấn cô, tuyệt đối có thể ở trong nhà móc meo đến mấy ngày đêm cũng không có ai biết!

Việc này... Cô lười biếng không gấp gáp, nhưng không thể lấy mọi người trong phòng khám ra đùa được.

“Một giờ.” Lúc này, giọng cô trả lời cuối cùng cũng có chút thuyết phục.

Cô kéo thân thể mệt mỏi vô lực, dùng tốc độ nhanh nhất có thể của cô, bắt đầu đi rửa bát, ném quần áo vào máy giặt, dọn sạch phòng, những chuyện vặt vãnh này, bình thường làm lâu nhất cũng chỉ cần hơn 20 phút, nhưng cô lại dùng hơn 40 phút.

Khi chậm chạp thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, cô mệt đến không bước nổi nữa. Đương nhiên, cô không có thời gian dọn sạch tủ rượu rồi... lần sau đi, cô không biết lại mệt thế này...

Thỉnh thoảng chính cô cũng nghi ngờ, Triệu Sĩ Thành thích sạch sẽ, sao lại chịu được được cô chứ? Cho nên, cô không chỉ một lần đề nghị xin người giúp việc, có thể để cô trả tiền lương, cô có thể tiếp tục lười biếng, qua ngày không cần lo lắng, miên man suy nghĩ là tốt rồi. Nhưng mà, cô lười rồi, người thành thật cũng rất biết bắt nạt người khác đấy! Cô bị từ chối tại trận. Tuy cô không như lúc mới vào nữa, cảm thấy mình như bị rơi vào hang sâu không đáy, cảm xúc không ngừng dao động, cũng không biết quá khứ, càng không có hứng thú với tương lai, còn sống và chết đi, với cô mà nói chẳng có gì khác cả.

À, lười rồi, giờ có khác đấy, nếu chết trước, cô phải tốn thêm thời gian lau sạch tủ rượu, cô ghét nhất là nuốt lời.

Mặt trời tháng sáu rất gắt, cô đứng trước ánh nắng chói chang, dù có che ô cũng bị nướng đến ngứa mắt. Người thành thật hử, cô hối hận ngày đó đã đi theo người thành thật Triệu Sĩ Thành này về nhà! Sớm biết rằng mỗi ngày phải đi ăn cơm lúc mặt trời lên đỉnh như thế, mỗi ngày phải ra ngoài để mặt trời thiêu sống. Nhớ ngày đó, cô đã trực tiếp đi theo người đàn ông cái lộn muốn chăm sóc cô rồi, nói thế, chắc anh ta sẽ chẳng kẹo như Triệu Sĩ Thành đâu, sẽ mời bảo mẫu cho cô, làm cơm trưa cho cô nữa nhỉ?

Đến phòng khám, vừa đứng một giờ, bát đĩa đã dọn xong.

“Đến đây? Ăn cơm đi.” Triệu Sĩ Thành nhẹ nhàng đón cô.

Cô từ từ ngồi xuống. Trong phòng khám, ngoài cô và anh em Triệu gia, tổng cộng tám người ăn cơm, còn có hai y tá, một cô thu ngân, và hai người bốc thuốc.

Một bàn vô cùng náo nhiệt, mỗi lần ăn cơm lại nói chuyện không ngừng, từ việc Lương Lạc Thi đá Lý Trạch Giai, đến đại chiến ly hôn của Tạ Đình Phong và Trương Bá Chi, khí thế bàn tán ngút trời. Đương nhiên, cô cũng không tham dự đề tài, lại mở miệng cực nhỏ, cảm giác tồn tại là 0, im lặng đến rất dễ bị người ta xem thường. May mà, Triệu Sĩ Thành cũng rất ít lời, nên không chỉ có cô là ngoại tộc.

Ăn cơm xong, nhân viên đặt đĩa thìa xuống bàn, cầm canh, cô một ngụm tôi một thìa, ăn cơm như đánh giặc, mọi người nối tiếp nhau, đĩa thức ăn hết sạch nhanh chóng, chỉ cần động tác của bạn chậm chút thôi, tuyệt đối chỉ có vết nổi.

Lúc cô vừa đến đã là như thế. Bây giờ...

Cà tím, trứng sốt cà chua, cá, động tác của cô không nhanh, nhưng đĩa vẫn không ngừng gấp, sau mấy lần thua thảm, cô cũng khôn ra, lúc nào cũng có thể ngăn người, thất thần, nhưng lúc này tuyệt đối không thể, nên ra tay phải đủ nhanh đủ độc.

Nhưng mà... Nhìn con tôm lớn cuối cùng rơi vào bát cô y tá, vẻ mặt cô thất vọng. Khi cô đang ngẩn người, mây còn chưa kịp nhả, trong bát đầy thức ăn chẳng biết khi nào đã có thêm một con tôm to bự. Cô thông thả nhìn vào bát Triệu Sĩ Thành, quả nhiên, cơm trong bát anh chỉ còn lại có một tẹo.

Cô cúi đầu, cẩn thận ăn ngay.

Mấy ngày đầu mới đi theo Triệu Sĩ Thành, cô cũng như ở nhà, luôn không nhớ nổi mình đã ăn sáng chưa, buổi trưa ăn lúc nào, buổi tối đã ăn gì, cho đến khi, sau khi tham dự màn giành ăn từng giây này, phải để đầu trống rỗng mới có thể giành được bữa cơm trưa. Cô biết, nhân viên ở đây nhất định rất ngạc nhiên về cô, chắc chắn sẽ lên bình luận chuyện của cô và anh ở sau lưng, đoán mò xem họ có quan hệ gì.

Thật ra, cô cũng rất tò mò. Thật là bạn bè bình thường ư? Cô không biết, bởi vì ngoài cái tên ra, cô sống như một du hồn, chẳng biết vì sao mình lại tồn tại, ý nghĩa tồn tại ở đâu, đương nhiên, ngoài việc lau tủ và giành thức ăn ra.

Ăn xong cơm trưa, cô ngồi ở khu chờ khám, vẻ mặt trống rỗng. Mỗi lần ngồi ở chỗ này, cô cũng cảm thấy rất quen thuộc rất quen thuộc, dường như cô đã từng ngồi rất nhiều lần nơi đây, ôm gì đó, lo lắng chờ đợi. Nhưng mà, lúc ấy rốt cuộc cô đã ôm cái gì nhỉ?

Cô nhìn chăm chăm vào hai tay trống trơn của mình, đầu vẫn trống rỗng, đáy lòng dâng lên đau thương nồng đậm khó hiểu.

“Tổng Dư Vấn, sáng ngày mai tôi muốn ăn cháo củ từ.” Thời gian nghỉ còn vài phút, Triệu Sĩ Thành đi đến trước mặt cô, ngồi xuống nhẹ nhàng nói với cô.

Cháo củ từ?

“Bắt đầu từ mai, bữa sáng mỗi ngày đều do cô làm.” Anh dặn dò.

Thật ra không phải anh muốn chăm sóc cô, mà là muốn thuê lao động miễn phí thì có ấy? Cô rất nghi ngờ.

“Nhưng tôi không biết làm.” Cô mê mang trả lời.

Cháo củ từ làm thế nào? Trong đầu trống rỗng của cô, chẳng có gì cả.

“Không, cô biết mà, cô nghĩ kỹ xem.” Anh từng thấy cô hầm cháo cho Thụy Thụy uống.

Mây cô nhăn rất sâu. Không cần suy nghĩ, cô không nhớ nổi đâu. Bên tai lại có giọng nói nhắc nhở cô. Nhưng mà.

Cô ngược mắt lên, ngẩng ngốc nhìn Triệu Sĩ Thành mỉm cười dịu dàng, tức giận nói: “Được rồi, để tôi thử xem.” Cô tin tưởng anh, nếu anh nói cô biết, vậy thì cô biết, anh sẽ không hại cô.

“Chủ nhật này phòng khám nghỉ, mọi người nói muốn đến Sơn Trà hái dương mai*, tôi đăng ký cho cô rồi.” Anh mỉm cười lại nói cho cô biết.

*dương mai: Dương Mai là một trong ba thị trấn lớn nhất ở Đào Viên. Trung tâm thị trấn này cách bờ biển tây Đài Loan 40 phút xe hơi. Phía bắc là thành phố Bình Trán; phía nam là huyện Tân Trúc, phía đông là hương Long Đàm, Đào Viên. Ở đây có nhiều cây dương mai khi dân Trung Quốc di cư đến đây nên họ đã đặt tên địa phương này là Dương Mai. Thị trấn có diện tích 89,1229 km², dân số 143.343 người (tháng 3 năm 2008)

A, hái dương mai? Mặt trời lớn* à?

*Một loại quả màu đỏ, ăn được, hình tham khảo

Cô ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt giống như đang nói, so với bị cảm nắng, chi bằng anh dùng một chưởng đánh chết tôi đi.

“Tôi mua mũ cho cô.” Xem đã hiểu ý cô, kiên nhẫn của anh vô cùng tốt.

Cô không đi! Không đi, không đi nhé!

“Không đi, về sau tôi sẽ không mua dương mai cho cô ăn nữa.” Anh tiếp tục cười nhạt nói, hy vọng cô sẽ học được cách tay làm hàm nhai.

Sặc. Cô thích ăn dương mai nhất, mùa dương mai rất ngắn, cô sợ nói chuyện với người lạ, cho nên không dám ra ngoài mua một mình, nhưng nếu anh không đi, vậy phải chờ tới năm sau mới có thể ăn dương mai ư?

“Được rồi, mũ mua đẹp một chút nhé.” Cô cố mà đáp ứng.

Đã đến giờ rồi, vuốt tóc cô, anh đứng dậy bước ra ngoài phòng khám.

Dung Hoa vẫn bên cạnh, nhìn trộm cô một cái, cũng nhìn theo bóng anh hai, cô lại thấy hoang mang, người đàn ông vừa rồi là anh hai chất phác của cô ư, sao thấy nói chuyện cũng quái quái nhỉ! Nghĩ đến anh hai trong hai ba tháng này, luôn đến phòng sách của ba mượn sách tâm lý về đọc, học để dùng trên người Dư Vấn, Dung Hoa liền run lên một chút, mới biết sức mạnh tình yêu thật đáng sợ quá đi thôi.

Dư Vấn còn đang ngẩn người. Cháo củ từ rất cuộc làm sao đây? Cô lấy di động rất ít dùng ra, dùng dây số mới lên mạng. Triệu Sĩ Thành đã dạy cô, phải lên mạng thế nào, tuy cô luôn lười tiếp xúc với chuyện mới, nhưng mà, một khi thực sự không có việc gì, cô lại lên Internet.

“Sau động đất ở Nhật Bản, bây giờ cũng không dám ăn hải sản nữa, sợ chất bẩn hạt nhân.”

“Trước kia bé nhà chúng tôi cũng hay dùng bím Kao, sau động đất ở Nhật, bây giờ cũng không dám dùng nữa!”

Có hai phụ huynh vừa chờ khám, vừa nhàn rỗi tán chuyện.

Mà lần đầu tiên khi đến phòng khám, vừa nghe thấy mấy người thảo luận về bốn chữ động đất Nhật Bản, cô lại phát bệnh mấy ngày, lúc này cô lại chuyên tâm vào website tìm kiếm gõ chữ: Cách nấu cháo củ từ.

71. Q.3 - Chương 18

Mẹ, Thụy Thụy đau quá.

Đau chỗ nào con?

Cổ họng, họng Thụy Thụy đau lắm.

Rõ ràng con bé kêu đau họng, nhưng từng lớp da ở trán nó lại tách ra, thành một mảng rách lớn, bên ngoài chảy máu đầm đìa.

Đầu đau đến muốn nứt ra, cô dùng sức kéo cổ họng của mình, hoàn toàn không thể thở nổi.

“Cứu, cứu mạng...” Con bé kêu lên, cô cũng yếu ớt kêu cứu theo.

Nước mắt rơi xuống chẳng ngăn được.

“Thụy Thụy, quay về đi, Thụy Thụy, về đi con!” Tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ kia vang vọng bên tai.

Cô đau đến ngời dậy, như bị người sai khiến, cô đi đến phòng khách, cầm lấy điện thoại ấn một dãy số.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết cách vách, Triệu Sĩ Thành vội vàng khoác thêm áo ngủ, vừa ra cửa phòng, đã nhìn thấy một màn này.

Cô không chỉ rơi lệ, ánh mắt mờ mịt, không ngừng ấn điện thoại, “Bác sĩ Triệu, cứu Thụy Thụy, cổ họng nó bị đau, cổ họng bị đau...”

Cô ấn rất nhanh một dãy số lặp đi lặp lại. Lòng anh chùng xuống, đến gần thì thấy, là số điện thoại phòng khám.

“Dư Vấn.” Anh khẽ gọi tên cô.

Quả nhiên, cô chẳng có phản ứng, ngón tay vẫn đang điên cuồng, ra sức ấn số điện thoại, cô vừa khóc vừa mím môi gọi: “Bác sĩ Triệu, bác sĩ Triệu...” Tiếng kêu thảm thiết thế này, anh không khó đoán ra cô đã mơ thấy gì.

Trong mộng, Thụy Thụy của cô nhất định bị bệnh rồi. Kéo cô lại gần, để gương mặt và nước mắt của cô dựa vào ngực mình. Cô giãy dụa, nhưng hai tay mới vùng lên thôi, đã dần dần hạ xuống.

Anh biết cô lại ngủ mất rồi. Anh bỏ một tay ra ôm hai chân cô lên, ôm cô vào lòng mình. Nhưng anh không đưa cô về phòng ngay, anh ngồi vào sofa, không thay đổi tư thế, rất thuộc động tác nhẹ nhàng dỗ dành vỗ về cô. Khi cô vừa vào ở thường hay phát bệnh, anh đã thử rồi, khi cô im lặng, nhìn như đang ngủ, nhưng thật ra chỉ nhắm mắt bất động và không nói mà thôi, một khi rời khỏi cô, cô lại chuyển sang trạng thái cứng như gỗ, tàn nhẫn đến không thể ngăn chặn.

Sau đó anh đã tìm được cách, chỉ cần vỗ cô như thế, cứ vỗ cô, cô sẽ im lặng, thỉnh thoảng phải cần vài tiếng, tinh thần cô mới dần thả lỏng. Có điều.

Bác sĩ Triệu? Từ khi mất trí nhớ đến bây giờ, cô vẫn chưa từng gọi anh như thế, hơn nữa, anh chắc chắn, sau khi cô mất trí nhớ, cũng không biết số điện thoại phòng khám của anh. Cho nên, cánh cửa ký ức đã đóng cửa cô bắt đầu hé mở rồi sao?

Lúc sáng, Dư Văn bình tĩnh.

Cháo củ từ. Cô xúc chén lên, bước đến phòng cách vách, không gõ cửa, cô đã lảng lảng đẩy cửa phòng ra. Triệu Sĩ Thành chưa bao giờ khóa cửa phòng, mà cô bây giờ, đã sớm quên rất nhiều lễ tiết.

Trong phòng, không có một bóng người. Cô cau mày, khó nén thất vọng. Mỗi sáng Triệu Sĩ Thành đều dậy lúc năm giờ, quả nhiên, anh không ném cháo củ từ.

Bởi vì anh dặn muốn uống cháo, rạng sáng ngày hôm qua, cô còn cố ý rời giường hâm cháo, kết quả... Cô cố gắng vô ích rồi! Cô có chút buồn bực.

Chỉ là, khi đi đến phòng bếp, cô lại phát hiện trong bồn rửa có thêm một bộ bát đĩa.

Cô thông thả xoay người, chân như có suy nghĩ, đi đến bên cạnh tủ lạnh, ngẩng đầu, nhìn tờ giấy ghi chép màu vàng dán phía trên: “Giúp rửa bát nhé, cảm ơn.”

Sặc? Anh ấy ăn rồi à? Cô mở nồi ra, quả nhiên cháo đã vơi đi. Nhưng mà, cứ như vậy mà ăn à?

Cô lấy thìa, ném một miếng, rõ ràng chính là vị ngon bất ngờ!

Chẳng thú vị gì cả. Cô ảm ức ném thìa vào nồi, nét mặt đờ đẫn đi về phòng khách, tìm một vị trí làm ổ.

Chỉ là, lúc này, trong đầu cô không nghĩ gì nữa, kết quả lại phát hiện thật ra chỉ toàn là trống rỗng, cô bắt đầu lặp lại suy nghĩ, có phải có người hoàn toàn chẳng có vị giác, khứu giác không? Rõ là rất ngon, còn ngon hơn bữa sáng mua ngoài hàng nhiều mà! Được rồi, cô thừa nhận, cô muốn được khen.

Nếu lần này thất bại, ngày mai cô lại cố gắng.

...

Tại phòng bếp, toàn là mùi khói dầu.

Một tay anh cầm xẻng, một tay cầm đĩa rau xanh, trên vai còn kẹp điện thoại: “Mẹ, rốt cuộc rau xanh thì sao? Tại sao mỗi lần con xào đều bị đổi vị? Còn nữa, cách mẹ dạy lần trước, xào thịt bò cũng không ngon!” Muối, rượu, tỏi, anh đều cho rồi, nhưng mà sao cảm giác xào ra, dù thế nào tất cả cũng đều không ngon. Lần trước dựa theo cách mẹ nói cần bản chẳng thể ăn nổi, khiến anh nghi ngờ là mẹ cố tình phá rối.

Nhưng ngoài mẹ ra anh lại chẳng thể hỏi ai cả.

“Mẹ không nói xào rau, mẹ muốn con nói với mẹ, chuyện con và Dư Văn sao rồi?” Quả nhiên, mẹ lại đang ép hỏi.

Bị mẹ ép hỏi anh chau mày.

Cuối cùng, anh vẫn nhẹ nhàng nói ra đáp án mãi mãi chẳng thay đổi: “Bạn bè.”

“Đàn ông và phụ nữ có thể làm bạn được? Người khác có lẽ còn có thể, con mẹ chả lẽ mẹ còn không biết sao?” Mẹ trực tiếp cười nhạt, hơn nữa không khách sáo nói, “Cậu hai ơi, đừng bảo mẹ không cảnh cáo con, tuy nhà chúng ta không phải danh gia mấy đời gì, nhưng tốt xấu gì thì mấy thế hệ cũng đều trong sạch,

Tống Dư Vãn là vợ người ta, những ý đồ xấu kia, có nghĩ con cũng đừng làm!” Trước kia đứa thứ hai làm bà rất yên tâm, bây giờ ngược lại chẳng bớt lo gì so với đứa lớn cả.

“Con nói rồi, bọn con chỉ là bạn.” Cô không phải người tự do, chẳng lẽ anh không quan sát được ư, tất cả tình cảm chỉ biết chôn trong lòng, nhưng mẹ lại bắt đầu lải nhải về cô rồi.

“Bạn bè, bạn bè, bạn bè! Mẹ chỉ biết các con là “bạn bè”, mẹ mới mắt mở mắt nhắm, để các con sống chung mà không hé răng!” Làm hại một vài hàng xóm hỏi bà, bà căn bản cũng chẳng biết trả lời thế nào, nếu không biết tình hình của Tống Dư Vãn có chút khác người, bà đã sớm qua làm ầm lên rồi!

Nghe nữa, chắc mẹ lải nhải không yên mắt, anh muốn trực tiếp gác máy, nào ngờ quay người lại, một đôi mắt màu đồng lại đang nhìn anh. Anh mất tự nhiên ngắt máy.

“Có việc gì?” Anh trầm giọng hỏi.

Vừa rồi, cô nghe được bao nhiêu? Thật may, anh không có thói quen nói qua loa.

Động tác của cô thong thả nhìn thoáng qua rau trên tay anh, cùng với thịt bò để trên bàn: “Để tôi làm!” Trong hai tháng này, mỗi lần đến thời gian cơm tối, cô lại nghe thấy anh gọi điện ẹ, xin dạy chuyện bếp núc, mới đầu, cô lười cử động, sau lại nghe nhiều, cô dần dần có chút không chờ nổi.

Anh suy nghĩ một chút, có chút kinh ngạc, hỏi lại, “Cô muốn thử ư?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Lại chờ vài giây, anh lui xuống, “Được, giao phòng bếp cho cô.” Vốn có dầu sôi, anh sợ nguy hiểm không dám ép cô, nhưng cô lại chủ động yêu cầu, điều này làm cho anh khá bất ngờ.

Đây chứng minh, cô đã bước đến gần khỏe mạnh một bước. Anh không lập tức rời đi, chỉ lui xuống vừa phải mà thôi.

Đối mặt với đồ ăn để lại trên bàn, đầu tiên cô đứng đó, sững sốt hồi lâu, giống y như hôm lần đầu tiên nấu cháo. Sau đó, động tác đầu tiên của cô, lại rất thành thạo, xào tỏi với rau xanh, cắt thịt bò cho thêm lượng bột vừa phải, lại trộn thêm chút dầu vào. Công tác chuẩn bị này, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Cô có cảm giác, trước kia mình đã làm vô số lần. Trong trí nhớ mơ hồ, dường như có người đặc biệt thích ăn thịt bò, đó là chàng trai luôn thích nhíu mày...

Cô lắc lắc đầu hơi đau, từ chối tra tấn mình.

“Cám ơn.” Nhìn món ăn ngon miệng trước mặt, khiến Triệu Sĩ Thành chỉ biết nói lời cảm ơn.

Bữa tối nay tuy không phong phú, nhưng rất ngon. Dư Vãn không có biểu cảm gì, chỉ nhìn theo anh.

Làm hại anh ăn được mấy miếng, lại không nuốt xuống được, “Làm sao vậy?”

“Ngoài cảm ơn, chắc anh nên khen tôi chứ.” Cô cố ý.

Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện, thì ra mình là người phụ nữ rất cô độc. Cô nhất định rất ít khi được người ta khen ngợi rồi. Cho nên, mày mới muốn biến mình thành xuất sắc! Vì mày lẻ loi mà muốn ưu tú, mày có thể ưu tú cũng là bởi cô độc. Bên tai lại có tiếng nói.

Anh thấy khó khăn, thật cẩn thận nói “Vậy, cô thích nghe thế nào?” Yêu cầu này của cô, đã thoát khỏi bài học tâm lý, anh phải đọc thật nhiều sách mới có thể ra phương án tác chiến chính xác.

Không nên cảm thấy buồn cười, nhưng mà, khóe môi Dư Vãn lại khẽ nhếch, “Coi như tôi chưa nói.” Nhưng cô quay đầu đi, không nên nổi khóe môi như hoa, rất muốn bật cười.

Đây là lần đầu tiên anh thấy nụ cười thật lòng của cô từ sau tai nạn đó. Mà hiển nhiên, là anh “không ngờ” chọc cười cô. Anh biết mình có chút buồn cười, nhưng mà, cô lại muốn ca ngợi, anh thật sự sẽ không... Cũng nói không nên lời...

“Cô làm đồ ăn rất ngon, là nói như thế này sao?” Không muốn bị cô nhạo báng, anh cau mày hỏi.

Không được. Cô ôm trán, cuối cùng cũng cười thành tiếng. Cười ra rồi, cô lại cảm thấy ngực thoải mái hơn, dường như có một tảng đá lớn nặng trĩu dần rơi xuống.

“Triệu Sĩ Thành, anh bảo mua mũ cho tôi, mũ đâu rồi?” Cô bỗng đổi đề tài.

Sau khi cười, đột nhiên thấy tâm tình vui hơn.

“Tôi nhờ Dung Hoa đi mua rồi.” Chẳng phải anh không có thành ý, không tự mình đi chọn, mà là anh sợ ánh mắt của mình không hợp ý cô.

“Tự tôi ra ngoài chọn, được không?”

Cô quyết định, khiến anh rất bất ngờ, “Đi, đương nhiên tốt!” Anh lập tức đáp ứng. Cô nguyện ý ra ngoài, nguyện ý thử tiếp xúc với mọi người, đây là tiến bộ rất lớn.

“Cô lựa chọn, tôi trả tiền.” Vẫn là anh đưa cô, tự nhiên sẽ không thay đổi.

“Nếu, anh tặng tôi quà...” Cô cẩn thận liếc anh một cái, “Tôi cũng sẽ tặng quà cho anh!” Anh giữ cô lại lâu như thế, hình như cô vẫn chưa cảm ơn anh thì phải.

Cho nên, cô quyết định, phải thay đổi sự giản dị và khô khan của anh!

72. Q.3 - Chương 19

Triệu Sĩ Thành xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người kinh ngạc đến rơi hàm.

“Này, đây là bác sĩ Triệu à?” Mọi người ở đây đều ngạc nhiên như nhau.

Nghe nói bác sĩ Triệu có anh trai sinh đôi, cho nên người ở trước mặt các cô hiện giờ chắc là bị tráo rồi hả? Nhưng, nhìn đến Tống Dư Vẫn luôn đứng sau anh, mặc trang phục với màu và kiểu dáng rất xứng đôi, họ lại nhíu mày nghi ngờ, lập tức bác bỏ ý nghĩ đó.

Nhưng mà, nhưng mà, vẫn là gương mặt kia, tại sao giờ bác sĩ Triệu lại đẹp trai ngất trời như thế chứ? Bác sĩ Triệu vẫn mặc áo sơ mi, lần này, giá của cái áo kia chắc là cao lắm, màu đen xám kẻ nhẵn mạnh đường vai của anh, phía dưới là chiếc quần jean đen đơn giản bó sát, làm cho hai chân cao ráo của anh càng quyến rũ, mông tròn khỏe mạnh nổi bật lên, anh không cắt tóc quá ngắn, nhưng kiểu tóc được thiết kế rất tỉ mỉ, móng tay được cắt sửa gọn gàng, tất cả làm bật lên khí thế mạnh mẽ và kiên cường ở người đàn ông. Nhân viên trong phòng khám, dù là bác gái hay thanh niên, cũng đều nhìn đến chảy nước miếng. Đúng là người đẹp vì lụa, phật dựa vào vàng!

Dưới ánh nhìn chòng chọc của các cô, Triệu Sĩ Thành lộ ra vẻ mặt tự nhiên, đột nhiên nói: “Cái đó, Tống Dư Vẫn nói... quần áo kẻ mùa hè, đang là một...”

Hôm qua nói đi mua mũ cho cô, kết quả, cô chỉ chọn một cửa hàng, trực tiếp đi vào, chưa đầy ba phút, đã chọn được ba chiếc mũ. Cô nói, cô thấy rất quen cửa hàng này.

Sau đó, cô còn muốn đi mua sắm, tự nhiên anh nhận lời, chỉ là không ngờ, lúc này họ đi theo đôi, khi ra chợ, cả đôi tay của anh lại bị túi đồ tấn công. Tất cả đều là đồ của anh, từ quần áo đến giày da, từ túi đến thắt lưng, cài tay áo, thậm chí ngay cả dao cạo râu cũng không quên. Cô quả thực như mới phát hiện ra thú cuồng mua sắm, tiêu tiền như mưa đến không đau lòng, chỉ cần là anh mặc đẹp, cô đều mua hết.

“Tống Dư Vẫn, tôi không thể nhận quà này!” Cuối cùng, anh nghiêm mặt.

Họ chỉ là bạn bè bình thường, mấy thứ này có giá trị rất lớn.

“Hai ngày nữa anh lại mua quà cho tôi là được rồi.” Cô rất kỳ quái liếc anh một cái, dường như anh mới là người thần kinh không bình thường ý.

Giọng điệu đương nhiên này khiến anh nghẹn lại.

“Anh đừng nhỏ mọn như vậy chứ?” Cô nhăn mày, rất bất mãn việc anh không phản ứng.

“Đương nhiên không phải!” Anh vội vàng giải thích.

Anh rất biết kiếm tiền, cô nghĩ tiêu thế nào cũng đâu sao! Nhưng vừa mới thốt ra, anh lại càng mất tự nhiên. Đối thoại tự nhiên như thế, hình như có sự thay đổi, chuyển hóa về quan hệ.

“Được rồi, vậy quyết thế đi, vài ngày nữa đi mua quần áo cho tôi.” Cô đã sớm bất mãn với quần áo của mình hiện giờ, cô không thích giản dị, áo phông màu trắng đơn giản biến cô thành đồ nhà quê mất.

Cô luôn cảm thấy trước kia mình cũng không như vậy, mình bị người đàn ông thiếu muối không có mắt này biến thành gái quê rồi.

“Được, tốt.” Anh kiên trì đáp ứng.

Anh không thích đi dạo phố, không thích mua quần áo, anh cảm thấy đây là hành động lãng phí thời gian nhất trên thế giới, nhưng mà, nếu cô thích, anh tự nhiên sẽ đồng ý đi cùng. Chỉ là, loại cảm giác thân thiết trong tiềm thức này làm cho anh vô cùng không được tự nhiên. Dù sao...

“Triệu Sĩ Thành, về sau anh không cần mua quần áo ỉn nữa, để tôi mua cho anh rồi phối đồ luôn!” Không phải cô coi thường anh, nhưng ánh mắt của anh đứng là... phí của trời.

Về sau... hai chữ này, biết rõ không nên, biết rõ một ngày nào đó cô sẽ khôi phục trí nhớ rồi rời đi, nhưng mà, một khắc kia vẫn khiến anh ảm lòng.

Anh còn chưa kịp cảm động, “Kiểu tóc của anh thật là... Anh nói thật đi, anh xuyên từ thập niên 80 đến hả?” Gần đây cô xem rất nhiều tivi, bật qua bật lại đều là phim xuyên không, cho nên, cô bắt đầu thuộc chữ xuyên qua này.

Cô không thích xem tivi, nhưng không biết vì sao, cô vẫn quen có rảnh lại ngồi trước TV, như là đèn bù cho người nào đó. Chỉ là, mỗi lần chạm vào điểm giới hạn đó, cô lại đau lòng khó nhịn, trốn tránh theo bản năng.

Cho nên, anh bị phê bình không tốt còn không kịp phản kháng, đã bị cô túm vào tiệm tạo mẫu tóc.

...

Nhóm họ leo núi. Núi không cao lắm, nhưng dưới ánh nắng chói chang ngày hè như nướng than, leo núi cũng có chút khổ. Tuy hàng năm đều ngồi trong phòng khám ít vận động, nhưng mà thể lực của Triệu Sĩ Thành vẫn tốt hơn người thường nhiều. Hơn nữa, hôm nay lực hấp dẫn của anh quá lớn, nhóm cô gái leo núi hái dương mai đều mượn cơ hội này đến gần muốn quen anh.

Đi chưa được mấy bước, Dư Vãn liền cảm thấy mình sắp bị nướng chín, phía trước Triệu Sĩ Thành bị cả đám gái vây quanh, muốn thoát khỏi nên chỉ có thể đi càng nhanh, khiến cô không đuổi kịp. Đúng là đáng giận mà, vì thế cô cam chịu ngồi xuống một bóng râm, không thèm đi nữa.

Triệu Sĩ Thành đi trước há miệng, lại xoay người ra sau lo lắng, bất ngờ nhận ra trong dòng người, không thấy bóng dáng cô đâu, anh biến sắc, vội vàng chạy xuống đường núi. Chạy được vài chục bước, cuối cùng anh cũng nhìn thấy cô tránh nắng ở bóng cây.

“Tổng Dư Vãn, cô cũng không thể lười biếng như vậy?” Anh bắt đắc dĩ.

Tuy biết cô bị bệnh mới có thể như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ lười biếng của cô, vẫn cảm thấy rất bất đắc dĩ lại rất muốn cười.

“Tôi không đi nữa.” Cô từ chối.

Cô cũng không phải anh, vì sao cô phải làm việc chăm chỉ như thế? Lại đi lên đi xuống, trước đừng nói bị cảm nắng, cô có thể mệt quá mà xỉu đấy, cho nên, vì sao cô phải ép mình chứ?

“Ngồi ở chỗ này, cô không sợ sâu róm trên cây rơi xuống à?” Không phải dọa cô, mà là lời nói thật.

Vấn đề này, làm cho Dư Vãn thay đổi sắc mặt. Cô là phụ nữ, cô đương nhiên cũng sẽ sợ con sâu ngo ngoe không ngừng này!

Đi cùng và không đi đấu tranh dữ dội, khiến cô rất bức, “Tôi không đi không được à! Vậy anh công tôi đi!”

Anh nhìn cô một cái, không nói gì chỉ cúi người xuống trước cô. Cô ngậy đại.

“Đi lên đi, cách dương mai còn một đoạn đường xa.” Anh thản nhiên nói.

Do dự một chút, cuối cùng cô vẫn trèo lên tấm lưng rộng của anh. Anh công cô bước từng bước điềm tĩnh về phía núi. Vai anh rất rộng, hơi thở nam tính và nhiệt độ cơ thể giao hòa, toàn tâm toàn ý nuông chiều và bảo vệ, cảm giác được nâng niu trong lòng này với cô mà nói rất xa lạ.

Đường như, chưa từng có ai đối đãi với cô như thế, cẩn thận đặt cô ở nơi mềm mại nhất.

“Anh luôn tốt bụng như thế, công người khác lên núi à?” Quá lúng túng, cô chỉ có thể dùng giọng điệu rất lãnh đạm để giấu đi hai má đỏ hồng.

Anh cười thản nhiên, không đáp.

“Một lần, hai lần hay vô số lần?” Nhưng cô lại ép hỏi.

Cô rất muốn biết, bình thường anh cũng làm người tốt ư? Tốt nhất đừng nói cho cô biết, chỉ cần có người không leo núi được, anh lại vĩ đại cúi người như ngựa ý.

“Mới trước đây, tôi đã công em gái.” Cuối cùng, anh vẫn thành thật trả lời, “Số lần nghĩ không ra.” Chắc không chỉ một lần, hai lần, mà là vô số lần.

Câu trả lời theo thứ tự của anh lại chọc cười cô. Bầu không khí này rất yên tĩnh, loại dịu dàng này như thấm sâu vào lòng cô, như khát vọng ẩn giấu đã lâu, nhưng chỉ là cầu mà không được. Cô nâng tay, ấn vào ngực mình, nơi đó, hình như đang nóng lên.

Nói là hái dương mai, nhưng mà, cô kiên quyết từ chối trèo lên cây như khi.

Cô ngồi dưới bóng cây, dưới chân có một giỏ dương mai, đây đều là cống hiến của “nô bộc”. Dù sao, tuy nói là đưa cô đi hái dương mai, cảm nhận cuộc sống tập thể, song anh vẫn rất có lý lẽ sẽ không chỉ huy cô.

Bên kia, có vài cô gái vây quanh riu rít, anh tiếp tục dùng kéo cắt nhánh cây dương mai mới ở cách đó không xa, mà cô mừng rỡ thoải mái, một mình ngồi dưới tàng cây, lấy từng viên dương mai trong giỏ, hướng về ánh mặt trời soi một vòng, cuối cùng chắc chắn không có sâu ròi, cô mới đưa dương mai vào miệng. Rất ngọt.

“Tiểu Mễ, cô ta là ai vậy?” Một đám phụ nữ đang ép cung một y tá làm việc trong phòng khám, cô y tá này cũng là người đề ra việc hái dương mai lần này, phần lớn người trong đoàn là bạn cô.

“Việc này, ha ha, khó nói lắm, bạn bác sĩ Triệu.” Hôm nay bác sĩ Triệu quá chói mắt, nhất thời thành tiêu điểm, tự nhiên dọc theo đường đi là trung tâm tán chuyện của mọi người.

“Cô ta có phải là vợ chưa cưới cũ của bác sĩ Triệu không?” Có người đoán, chuyện ả kia tuy chưa có người thấy diện mạo thật của nam nữ nhân vật chính, nhưng lại rất nhiều người biết.

Vợ chưa cưới? Cô vẫn hồ hững thờ ơ đến sự đời, lại ngóng tai qua.

“Ha ha, ôi dào, mọi người đừng đoán nữa!” Không dám thảo luận việc riêng của ông chủ, Tiểu Mễ chỉ muốn cười ha ha qua chuyện.

Nhưng mà, hành động này của Tiểu Mễ vào trong mắt người khác lại thành chột dạ.

“Ôi chào, đúng là cô ta hả? Mặt cô ta đúng là quá dày đi!” Người khác nhất thời kinh hô.

Da mặt dày? Vì sao nói mặt cô dày chứ, tuy cô và Triệu Sĩ Thành sống chung, nhưng cô đâu có ăn chùa thật! Dư Văn nhần mày.

“Cô ta mang thai với người khác, lại còn làm tình nhân của người khác, khi sắp kết hôn với bác sĩ Triệu, đột nhiên phát hiện mình yêu người khác, haha, đúng là hài nhé, kết quả ngày kết hôn đã bỏ chạy với gã khác thật. Giờ là tình huống gì hả, bị gã kia đá à, rồi lại về quần lấy bác sĩ Triệu?” Đúng là đại vô sỉ!

Mấy ánh mắt khinh bỉ cực độ bắn về phía sau.

Râu ông nọ cắm cằm bà kia khiến Tiểu Mễ lú lười, nhưng phải giải thích sao đây? Lời này nói ra lại dài, hơn nữa, cô cũng không rõ sự thật lắm, chỉ có thể dựa vào suy đoán thôi, tội phao tin vịt lớn lắm đó, chỉ có thể cầu xin tha thứ, “Ồi trời, xin các chị, đừng đoán nữa!” Nam chính còn ở đây, cô còn chưa muốn thất nghiệp đâu!

Có thai với người khác, làm tình nhân của kẻ khác, ngày kết hôn còn bỏ trốn với gã khác? Tuy chẳng có chút ẩn tượng, nhưng Dư Vãn nhớ bác sỹ gặp ngày đó từng nói với cô, nói cô bị sảy thai. Còn tình tiết phía sau? Gã kia đá cô, cô thành dã tràng không công, ngay cả con cũng mất, thậm chí quá nên phát điên hả? Khốn nạn thế sao? Dư Vãn sửng sốt một chút. Cho nên, vì thế nên cô mới mất đi trí nhớ à? Thì ra, cô từng là người như thế? Cô nhú mày, trong lòng rất không thoải mái.

Triệu Sĩ Thành lại hái được rất nhiều dương mai mới, trèo xuống cây, đi đến trước mắt cô, ngồi xuống, đặt dương mai vào giỏ.

“Ăn ít thôi, cẩn thận ê răng đấy.” Tuy biết cô không tham ăn, chỉ biết lướt qua rồi dừng, nhưng anh vẫn lo lắng dặn dò. Chỉ là vừa ngẩng đầu, anh phát hiện cô lại dùng ánh mắt rất quái lạ nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Trên mặt anh có gì à?

“Anh thật là ngốc!” Cô giận đến khinh bỉ.

Loại phụ nữ này, chạy còn dám quay về, phải dùng sức đá văng đi mới đúng, người tốt như anh lại còn chủ động chăm sóc cô. Anh bị mắng không hiểu ra sao.

Thấy anh dần ra, cô tức muốn chết, “Trách không được tôi chẳng nhìn nổi anh, tôi thích đàn ông có đầu óc, có người kể chuyện cười cho tôi nghe, cuộc sống như thế mới sẽ không cô đơn mới sẽ không khó chịu!” Những lời này, cô thốt ra.

Cô thích đàn ông thông minh ? Nói ra miệng rồi, chính cô cũng sửng sốt một chút. Là vì quá cô đơn, cho nên, mới miễn dịch với đàn ông loại này sao.

Anh vô duyên vô cớ bị cô đâm vài nhát.

“Tôi đi hái dương mai.” Triệu Sĩ Thành bị ghét bỏ đến tâm tình cũng không còn đứng dậy lần nữa.

Anh biết mình rất buồn tẻ, không phải loại cô thích, nhưng mà, có cần thiết phải làm người ta tổn thương thế không?

Thấy anh muốn đi, cuối cùng cô không tình nguyện nói: “Sau này sẽ không.”

Sau này sẽ không? Có ý gì? Anh nghe không hiểu, là về sau sẽ không vô duyên vô cớ mắng anh nữa?

Đúng là... đồ ngốc... Nói gà nói vịt, Dư Vãn hoàn toàn im lặng. Sau này sẽ không, là chỉ, về sau cô sẽ không chạy theo người khác nữa, tình yêu không quan trọng đến thế với cô.

“Anh tiếp tục đi hái dương mai đi, đừng phiền tôi.” Cô lấy mũ quạt gió ình, dịu cơn giận xuống.

Cô ghét phát hiện thì ra mình là người vô sỉ, càng ghét khi phát hiện ra mình làm anh tổn thương.

Triệu Sĩ Thành không biết dỗ dành, do dự một chút rồi, cuối cùng anh vẫn cầm lấy rồi không, xoay người dựa theo lệnh của cô, tiếp tục đi hái dương mai.

...

Cách đó không xa.

“Chồng à, em và anh kể chuyện cười đi!” Chuyện phụ nữ am hiểu nhất chính là buồn đùa lê, chuyện thứ hai chính là phát tán tin đó ra xa tứ phía.

Nói là hoạt động gia đình, nhưng người đàn ông nhàn hạ ngồi dưới bóng cây, không chơi với bọn trẻ, lại ngồi vắt chéo chân nghiêm mặt hưởng thụ trái cây từ thành quả lao động của con trai. Người phụ nữ nhỏ giọng líu ríu không để yên, người đàn ông không cảm thấy hứng thú, nhưng mà, vẫn làm theo vợ, tùy ý nhìn bóng cây đối diện.

Nhưng mới liếc nhìn một cái, gã đàn ông đã đông cứng, sau đó, lại hưng phấn như gà chọi. Anh lập tức lấy điện thoại cầm tay ra, vội quay số điện thoại, đối phương vừa nghe, A Lôi hứng thú điên cuồng hét lên: “Hạ Nghị, ông đừng tìm nữa, đừng để bị Tổng gia đùa bỡn, tôi tìm thấy vợ ông rồi!”

73. Q.3 - Chương 20

“Tổng Dư Vấn, dậy đi.” Về nhà, Triệu Sĩ Thành lắc cô đang ngủ say trên xe.

Cô bất động.

“Tổng Dư Vấn.” Anh lại đẩy cô một chút.

Cô vẫn bất động.

Vì thế, anh đành phải tới gần cô, muốn cởi dây an toàn cho cô, trực tiếp bế cô đang ngủ lên tầng, nhưng lại chẳng ngờ, cô bỗng mở to mắt, làm Triệu Sĩ Thành hoảng sợ. Tay anh còn cứng đờ bên hông cô, lúc thu về cực mất tự nhiên.

Chú ý tới động tác của anh, Tổng Dư Vấn kỳ quái, “Không phải muốn bế tôi lên tầng sao? Vì sao lại dừng lại?” Cô vốn lười nhác, buổi chiều được anh công rồi lại càng lười.

“Tổng Dư Vấn, cô đã tỉnh rồi, tự cô xuống xe đi!” Anh dịu dàng nở nụ cười.

“Tổng Dư Vấn, Tổng Dư Vấn, quan hệ của chúng ta không phải thân lắm à? Vì sao ngay cả tên mà anh cũng gọi cả họ tôi ra?” Nghe thật ngứa tai, ngay cả em gái anh cũng gọi cô là Dư Vấn đấy!

Tên chỉ là một ký hiệu, dù là ba chữ hay hai chữ, gọi cô là gì mà còn phân biệt sao? Anh ngậy ngấn cả người, cảm thấy cô gần đây cổ cổ quái quái, thật sự rất khó chiều.

“Tôi cho phép anh giống ba mẹ tôi, gọi tôi là Vần Vần.” Cô hếch cằm, mang điếm ngạo mạn trả lời.

Chắc chắn là vì trước kia cô đã phản bội anh, mới cố ý làm khó cô lúc xưng hô rồi! Cô cũng không tin, họ từng có quan hệ vợ chồng chưa cưới, mà anh chỉ toàn gọi Tổng Dư Vần thôi!

“Vần, Vần Vần?” Rất bất ngờ, Triệu Sĩ Thành lắp bắp.

“Bằng quan hệ của chúng ta, hai chữ này rất quá đáng sao?” Cô hỏi lại.

Hai người họ cũng đã từng đính hôn, còn giả vờ thuần khiết chi nữa?

Trong mắt anh hiện lên lúng túng, “Chúng ta chỉ là bạn bè, gọi cô là Vần Vần... Hình như, không ổn...” Quá thân mật, anh không quen.

Nghe vậy, Dư Vần híp mắt, “Triệu Sĩ Thành, anh đúng mà mâu thuẫn!” Chăm sóc cô, nhưng lại không tha thứ cho việc cô từng phản bội, cho nên chỉ có thể là bạn bè bình thường, là ý này sao?

Sặc. Lúc này, anh thật sự ngậy đại. Cảm giác từ khi xuống núi đến bây giờ, cô vẫn rất kỳ quái, không ngừng đánh giá ánh mắt anh, vô cùng kỳ lạ.

“Không phải anh thích tôi sao?” Cô trực tiếp tấn công.

Anh thích cô, thật sự rất thích đó, trừ phi cô mù, mới có thể không biết.

Triệu Sĩ Thành sợ hãi, ngay cả điềm tĩnh như anh, cũng sẽ lúng túng. Mấy ngày nay, tinh thần và sức khỏe, bệnh tình cũng càng ngày càng tốt, cô bắt đầu trở nên ngày càng nhanh nhẹn nhanh miệng. Anh có chút không đỡ được, đặc biệt là bây giờ. Nếu phủ định, ngay cả chính anh cũng không tin, không biết mình nên nói cái gì, cho nên chỉ có thể im lặng.

Lời tiếp theo của cô, làm cho anh chấn động, “Tốt lắm, chuyện quá khứ tôi đã nghe nói, tổng kết ra đều là sai lầm của tôi.”

Chuyện quá khứ? Cô nghe nói cái gì? Trái tim anh bất ổn.

“Bây giờ tôi không còn cảm giác gì với anh, nhưng mà, chúng ta hãy quên đi và bắt đầu lại một lần nữa nhé!” Cô thành khẩn nói.

Cô đã mất trí nhớ, bây giờ chỉ cần anh cũng mất trí nhớ là được rồi. Nghe nói trước kia họ chỉ quen qua mai mối, không rằm rộ, cho nên giờ anh mới không còn tình cảm sao, nhưng chẳng sao cả, tình yêu không quan trọng, họ có thể từ từ hiểu nhau! Dù cho cô có sai bao nhiêu trong quá khứ, nếu anh đồng ý đón cô về nhà, hơn nữa, lại đối xử che chở bảo vệ cô như thế, có nghĩa là còn có tình, một khi đã thế, làm sao lại do dự chứ? Chẳng biết tại sao cô ghét nhất là tra tấn mình.

“Cho nên, chúng ta thay đổi cách xưng hô trước.” Gọi đối phương cả tên họ như thế, tiến độ phát triển sẽ chậm lắm đó.

Anh nghe rất quái lạ, còn không nói được quái chỗ nào.

“Thế nào, anh không muốn?” Cô không vui, lạnh lùng nhìn anh.

Tốt nhất anh đừng nói cho cô, anh nguyện ý “nhặt” cô trở về, chỉ là bởi vì thương hại chứ không phải vì tình cũ.

Anh có chú ý tới, vừa rồi cô nói rất nhiều, lúc trước, thỉnh thoảng lại cả ngày cũng không nói một câu. Cho nên, bây giờ đúng là làm khó cô rồi.

“Vấn Vấn...” Anh lúng túng, nghe lời gọi.

Chỉ cần cô thích, việc có thể giúp cho bệnh của cô, anh có thể cố nén mất tự nhiên mà làm.

“Ừ, chính là thế đó.” Thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cô cũng cười.

Cô biết, cô rất có lỗi với anh, nhưng chuyện đã qua cô không thể thay đổi, nếu anh đồng ý, cô hi vọng hai người có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Anh chuẩn bị xuống xe, cúi đầu cởi dây an toàn, nhưng không hề phòng bị, giữa môi lại có xúc cảm ấm áp. Anh chấn động, nâng cằm, nhất thời, bốn cánh môi chạm nhau. Nghiêm khắc mà nói, đó chỉ là cái chạm ngắn ngủi như chuồn chuồn lướt nước, thậm chí không đến mười giây, nhưng mà, đủ để anh rung động đến như bị bom nguyên tử oanh tạc.

“Về sau, em sẽ gọi anh là “Thành”.” Cô lộ ra nụ cười.

Sở dĩ hôn anh, là vì cô muốn chứng minh thành ý. Bỗng bất ngờ, làm cho Triệu Sĩ Thành nửa ngày cũng không phản ứng nổi.

...

Trong hai tháng này, Hạ Nghị sống trong nước sôi lửa bỏng.

Anh đã thề trong lòng, từ nay về sau phải chăm sóc, quý trọng người ấy cả đời, nhưng người đó lại như bốc hơi, bỗng nhiên biến mất, mà “vấn đề” anh phải giải quyết và đối mặt, lại mất tích khỏi nhân gian.

Hai người phụ nữ đồng thời cùng biến mất.

Khi anh ở cửa bệnh viện, bởi vì đuổi lý lại e ngại khi nhìn thấy ánh mắt nổi giận lạnh băng của Hạ phu nhân, cho nên, do dự một lát, đã không thấy tăm hơi của Hạ phu nhân đâu. Cũng ngày đó, Hiểu Văn vốn hẹn buổi chiều đi làm phẫu thuật cũng vội chuyển khỏi nhà trọ, không thấy bóng dáng nữa.

Anh sút đầu mẻ trán. Hai tháng này, nơi anh muốn quan tâm, nơi anh muốn tìm, cuối cùng hình như lại đều không có kết quả.

Anh đến chỗ ở của Hạ phu nhân, chôn chân mấy ngày rồi lại phát hiện ngày càng khác thường, nơi đó luôn không có ánh đèn. Sau đó, anh đến Thượng Hải tìm cha mẹ vợ, họ lại tránh không gặp, đến cuối bị anh làm phiền đến mất kiên nhẫn, cha mẹ vợ bảo Dư Vấn đã được đưa đến nhà người thân ở Mỹ tính đường.

Nước Mỹ ư? Cách một Thái Bình Dương, không phải nơi anh muốn đi là có thể lập tức đến. Vì thế, anh lại lãng phí một số thời gian xin làm visa Mỹ, lại xin tài liệu chứng minh tài sản, còn phải hẹn đại sứ quán

trước, mất mạng nhất là, có lẽ đáng về của anh quá lo lắng, rất giống người sẽ đến Mỹ làm bậy, khiến anh bị từ chối ký tên. Anh tìm rất nhiều quan hệ, thời gian xin visa mất đến nửa tháng, anh lập tức mua vé máy bay đến Mỹ, nhưng khi tìm được nhà người thân của cô, anh mới phát hiện mình bị lừa.

Từ Mỹ về nhà, nhìn căn phòng trống rỗng mà lạnh buốt, không hề có bóng người vợ sẵn sóc kia, không có mùi cháo làm người ta phát thèm, không có nụ cười đón chào của con gái. Nhà này, trống rỗng, yên tĩnh như một ngôi mộ. Anh hết cách, chỉ có thể tiếp tục quần lầy cha mẹ vợ, vừa xin người giúp điều tra, nhưng hành tung của cô lại không hề rõ ràng, vì thậm chí bác sỹ còn không ghi lại về cô trong sổ tay.

Cho đến khi A Lôi gọi điện đến. Anh thật ngốc, lại bỏ qua, có người đã muốn Hạ phu nhân của anh rất lâu rồi! Hỏi thăm được địa chỉ của Triệu Sĩ Thành rồi, vì phòng khám chỉ cách nhà anh một con đường cái, hơn nữa, anh ta rất có tiếng trên con đường này.

“Người phụ nữ ở chung với bác sỹ Triệu hả? À, tuy cô ta ít ra ngoài, nhưng tôi nhớ rõ cô ta lắm, khí chất khá tốt, khiến người ta nhìn một lần là chẳng thể quên.” Ở chung, hai chữ này khiến anh rất khó chịu. Tuy anh có niềm tin, chắc chỉ là ý trên mặt chữ mà thôi.

Nắm chặt địa chỉ, anh đứng trước cửa Triệu Sĩ Thành, hai tháng không gặp Hạ phu nhân, anh lo lắng khẩn trương đến run đầu. Anh vươn ngón tay, đang muốn ấn chuông cửa. Vừa vặn có người bên trong đẩy cửa ra. Hai người cùng giật mình.

“Anh tìm ai?” Cô nghi ngờ hỏi.

Dáng vẻ hoàn toàn xa lạ. Hạ Nghị hít thở không thông.

“Không nhận cho vay, không cần đầu tư quỹ, cũng không cần mua nhà.” Cô nghĩ đây là nhân viên tiếp thị liên từ chối thẳng thừng.

Rất kỳ quái, bình thường cô rất ghét nói chuyện với người lạ, cô bây giờ rất sợ người lạ, nhưng vì sao hôm nay khi cô vừa thấy người xa lạ trước mắt này, lại không có xúc động sợ hãi mà đuổi anh ta đi?

“Em không biết anh?” Anh chưa chút hỏi.

“Không biết.” Cô thẳng lưng, tỏ vẻ lãnh đạm.

Khóa kỹ cửa, cô lấy chìa khóa xoay người bước đi.

“Chờ một chút!” Anh gọi cô lại.

Cô lạnh lùng quay đầu, về mặt đề phòng.

Một ánh mắt mà thôi, làm cho cảm xúc lo lắng của anh tăng đến cực điểm, nhưng Hạ Nghị lại cười yếu ớt, “Tổng Dư Vấn, thật sự em không biết anh?” Hơn ba tháng, đây là lần đầu tiên anh có thể cười, bởi vì có thể tìm được cô, đúng là tốt quá.

“Nếu anh nhớ không lầm, trí nhớ của em luôn tốt lắm, mà sau khi em mất trí nhớ rồi, em đã gặp anh một lần! Lúc em ra về mạnh mẽ, quen thẳng lưng bước đi.” Cho nên, muốn giả vờ không biết anh, tu luyện hơi ít rồi đấy.

Nhiều năm như vậy, hai người họ đã giống như người lạ quen thuộc nhất, cùng chung một mái nhà, một động tác nhỏ cũng có thể đoán ra suy nghĩ của đối phương, nhưng, lại xa lạ đến mức không thấy rõ trái tim của mình và người bên kia.

Tổng Dư Vấn không đáp, cô chỉ cầm theo ô, tiếp tục đi xa. Khác biệt duy nhất là, bước chân của cô hôm nay có chút vội vàng. Hạ Nghị chặn cô lại.

“Hạ phu nhân, mặc kệ em có nguyện ý hay không, anh cũng phải đón em về nhà!” Anh trực tiếp bá đạo tuyên bố.

Hai tháng, anh bị tra tấn đã mất đi kiên nhẫn, anh nói với mình, chỉ cần có thể nhìn thấy cô, ông trời có cản thì anh cũng phải đưa cô về nhà.

Gần trong gang tấc, gương mặt đẹp vừa quen lại vừa lạ này khiến trái tim cô đập trẻ nửa nhịp. Chỉ là, ba chữ Hạ phu nhân này, làm cho cô híp mắt.

“Vì sao anh lại gọi tôi là Hạ phu nhân?” Cô hỏi thẳng.

Tốt nhất đừng nói cho cô biết, anh là họ Hạ nhé!

“Bởi vì em là vợ anh!” Anh bật cười.

Đây là còn phải hỏi à? Quả nhiên, cô thật sự mất trí nhớ rồi. Như vậy cũng tốt, hy vọng có thể quên đi đau xót, hai người nữa bắt đầu một lần.

“Hừ, bây giờ người trẻ tuổi thật lỗ mãng.” Cô cười lạnh một tiếng, mở ô, lắc đầu bước đi.

Đừng phiền cô, có thể chạy rất xa đấy! Không hiểu sao người đàn ông trước mắt này khiến cô rất ghét.

Lỗ mãng? Anh cười không nổi.

“Hạ phu nhân, em có ý gì?” Anh lại chặn cô, lúc này, anh sẽ không để cô đi!

“Không phải là đã bỏ trốn rồi sao? Không phải đã lên giường với anh rồi sao, không phải đã có con với anh, vừa đúng mấy tháng trước lại bị sảy vì anh sao? Có cần phải ghê tởm đến mức gọi là vợ không?” Cô rất phản cảm quan hệ bậy bạ của thanh niên hiện nay, chỉ ngủ cùng thôi, cần gì phải gọi vợ với chả chồng?

Cô rất thông minh, chỉ hơi liếc mắt một cái đã biết, cô và người đàn ông này từng có quan hệ bất thường. Bởi vì, bây giờ cô thấy không đúng.

Hạ Nghị ngây ngẩn cả người. Rốt cuộc cô ấy đang nói cái gì? Bỏ trốn? Có con của anh? Còn nữa, vừa đúng mấy tháng trước lại sảy? Rốt cuộc cô ấy đang nói gì?

74. Q.3 - Chương 21

Buổi khám ngày hôm nay, Triệu Sĩ Thành liên tục thất thần.

“Anh hai, anh đang cười cái gì thế?” Dung Hoa ở bên hoang mang hỏi.

“Anh có cười sao?” Anh hỏi lại.

Có đấy. Khóe miệng cong lên, ý cười lại khó kìm nổi vui sướng, lần lượt chiết xuống gương mặt anh tuấn kia. Anh hai như thế, với Dung Hoa mà nói là xa lạ. Anh hai mà cô biết, vui không lộ rõ, cảm xúc lạnh nhạt như không có cảm giác tồn tại.

“Anh hai, hôm nay môi anh không thoải mái sao?” Dung Hoa hỏi ta tất cả nghi ngờ trong lòng.

Rất khác thường. Cả buổi sáng, anh hai có rảnh lại xuất thần, vừa cười nhẹ, còn vừa vuốt hai cánh môi của mình chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Triệu Sĩ Thành vội vàng tỉnh táo lại, bên tai đã đổ ửng lên, “Khụ, còn chưa bệnh nhân tiếp vào?” Nhưng mà, môi anh vẫn không giấu được nụ cười.

“Anh hai, năm mươi đơn buổi sáng khám xong rồi, bây giờ sắp đến thời gian cơm trưa.” Việc này cũng muốn cô nhắc nhở à? Anh hai hôm nay đúng thật là, cứ như chàng trai hoài xuân ấy.

Đáng sợ ghê!

“Có gọi điện thoại nhắc nhở... nhắc nhở Vần Vần, giục cô ấy đi chưa?...” Vừa mới tính nói thẳng ra tên cô, anh lập tức nhớ ra, cô đã dặn về sau phải gọi cô là Vần Vần.

Mỗi một ngày thôi, họ đã phát triển rất nhanh, nhanh đến mức khiến trái tim anh như muốn nhảy ra đến nơi. Đêm qua, bởi vì nụ hôn khê lướt kia đã khiến trái tim anh tý nữa thì tê dại rụng mất, rung động cũng đánh sâu vào, dùng lời nào cũng chẳng thể miêu tả nổi. Khi anh tỉnh táo lại trong kinh ngạc, môi mềm của cô đã rời khỏi môi anh, nhưng cảm giác ấm áp kia sớm đã khắc sâu rồi, khiến anh tham lam lại muốn phát

triển thêm một bước nữa. Cho dù, cùng lúc đó, ác cảm tội lỗi và khiển trách lương tâm khiến anh mất ngủ gần một đêm.

“Em giục rồi, chắc chị ấy sắp đến đấy!” Dung Hoa vừa mới trả lời, anh đã nhìn thấy cái ô hoa nhỏ ngoài cửa sổ.

Anh đứng dậy, lại khó kìm lòng nổi khóe miệng nhếch gờ lên, mặt mày như đang vui mừng. Nhưng mà, khi ánh mắt đuổi theo cô nhìn thấy bóng hình điển trai phía sau cô, hơi thở đông lại, nụ cười ở khóe môi anh cũng cứng theo.

“Sao còn đi theo tôi? Cút!” Dư Vấn lạnh lùng muốn cắt cái đuôi kia.

Cô vào phòng, anh cũng đuổi theo vào, vì thế, cô mất kiên nhẫn, bị làm phiền, đứng trực tiếp nhìn thẳng anh. Không khí căng thẳng.

“Anh chỉ muốn hỏi em, rốt cuộc cái gì gọi là vừa đúng mấy tháng trước sảy thai vì anh?” Hạ Nghị cũng rất nôn nóng.

Nếu cô nói có con của anh, anh sẽ nghĩ đến Thụy Thụy, nhưng, sảy thai? Căn bản rất mâu thuẫn. Có chỗ nào đó không đúng, nhất định anh phải làm cho rõ ràng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! Lại cảm thấy, hình như mình vừa tạo thành một sai lầm rất lớn.

Dư Vấn cũng chẳng muốn nói chuyện với anh.

“Tôi không quen anh, đừng làm trễ giờ cơm của tôi, mau cút đi!” Cô thầm muốn đuổi anh ta đi thật nhanh, không biết vì sao, từ lúc anh ta xuất hiện đến bây giờ, nhịp đập trái tim cô vẫn không bình thường.

Hai người họ thu hút rất nhiều người, đặc biệt là Hạ Nghị, anh trời sinh loá mắt. Cho dù bây giờ tóc anh rất rối, tóc mai dài quá tai, hơi gầy, nhưng góc độ này cũng rất có hương vị, phong cách. Người anh mặc trang phục màu xám, dưới chân cũng là đôi giày thể thao, vẻ đẹp khác thường, phối hợp rất bắt mắt.

“Đẹp trai quá, thì ra quần áo có thể mặc như vậy.” Tiểu Mễ không nén nổi tính háo sắc, sợ hãi than nói.

“Đúng thế, anh ấy đẹp ghê!” Anh chẳng làm gì cả, trời sinh hơi hợm, các cô gái thu ngân bên cạnh cũng bị anh mê hoặc. Đi qua anh, nhún nhún vai, bày ra dáng vẻ quyền rũ.

Nhưng mà anh bây giờ, chẳng còn tâm tình nào mà tán tỉnh vài câu với mấy cô em gái này. Sau khi Thụy Thụy chết, anh không hề chạm vào rượu, không hề hút thuốc, ngoài làm việc, dấu chân anh không xuất hiện ở chốn ăn chơi nữa.

“Đẹp trai thế có mệt không?” Cô trừng mắt, đúng là nghe không lọt tai nữa.

Anh là một người rất biết sống, đồ dùng, trang phục, cũng rất chú ý đến chi tiết cuộc sống, anh muốn đóng vai kẻ phóng đảng, tuyệt đối sẽ mê chết không biết bao cô gái, bây giờ với dáng vẻ này, căn bản là không quan tâm đến bản thân! Tóc cô bình thường nếu không chải, hoặc chỉ đi dép lê ra ngoài, sẽ bị những người trong phòng khăm cười chọc, cười cô lười thôi, bây giờ người trước mắt này căn bản là lười biếng mà thôi, vì sao đái ngô lại khác biệt thế chứ? Chẳng lẽ đẹp trai thì được ưa thích, ngay cả tản mạn cũng được coi là phong cách à? Kinh tởm ghê!

Nhưng những lời này còn chưa thành tiếng, cô đã giật mình kinh sợ. Vì sao, cô lại hiểu anh như thế? Cái hiểu này, như là hai người đã sống chung nhiều năm vậy.

Dáng vẻ của cô đã chọc cười Hạ Nghị, “Hạ phu nhân, người khác chỉ khen anh một câu thôi mà, làm sao em đã ghen như thế?”

Dáng vẻ của Hạ phu nhân bây giờ, siêu quái dị. Lúc anh vừa quen cô, cô chỉ mới 16 tuổi thôi, ăn mặc đã tao nhã thành thực khiến anh phát ngán lên. Nhưng cô bây giờ, tóc mái buồn cười, dưới mặc quần đùi thể thao, trên người là áo phông có nền bàn phím hoạt hình, mặc như thế... rất quái lạ, nhưng cũng thấy đáng yêu. Anh quen Tống Dư Vấn hơn mười năm, cho tới bây giờ anh cũng chẳng ngờ, có một ngày, mình lại dùng từ đáng yêu trên người cô.

“Tôi ghen hả?” Dư Vấn híp mắt, trong ánh mắt nổi lên mưa rền gió dữ.

Anh ta dám nói một câu nữa? Cô lập tức cho anh ta chết sặc luôn. Hai người giương cung đấu kiếm, làm cho không khí bốc cháy.

Tiểu Mễ và thu ngân bị dọa, vội ngập ngừng thanh minh, “Dư Vấn, chúng tôi chỉ đùa một chút...”

Cô có ăn dấm chua đâu! Bị oan uổng khiến cô muốn rống to.

“Mọi người ăn cơm trưa thôi.” Một giọng nói nhẹ nhàng xen vào giữa họ.

Dư Vấn vội quay đầu, thấy khuôn mặt Triệu Sĩ Thành, và Dung Hoa đang cầm đũa. Cô không hét lên, ngoan như chú mèo, ngồi vào vị trí, nhận chén cơm Triệu Sĩ Thành đưa đến.

Hạ Nghị xem đến ngây người ở phía sau. Tám người, tám món một canh, Hạ phu nhân ngồi trong đó, mọi người như sói rình mồi, nhanh “nhai” rồi “nhai”, cô lại không lộ dáng vẻ chán ghét, còn cố gắng tranh ăn. Đây đúng là Hạ phu nhân nổi tiếng tao nhã ư? Anh mở to mắt, “mở” đến mức khiến mình ngẩn cả ra.

“Cậu đẹp trai, cậu ăn không?” Bác gái quản lý thuốc Đông y lớn tuổi nhất trong phòng khám, vừa gấp rau, vừa nhìn Hạ Nghị đang ngẩn ra ở kia đùa giỡn.

“Từ đêm qua đến bây giờ, tôi cũng chưa ăn gì.” Hạ Nghị chuyển ánh mắt về, nén kinh ngạc trong lòng, lộ ra nụ cười thoải mái mê người.

Sau khi tan làm hôm qua, nghe nói tìm thấy Tống Dư Vấn, khi anh vội vàng lái xe đến Trà Sơn, đã vườn không nhà trống, tiếp theo đó, lúc anh vội lái xe đến nhà A Lôi, đã qua thời gian cơm tối rồi. Anh không dám đánh rần động rừng, thật vất vả mới chờ đến sáng, anh hỏi thăm suốt dọc đường, tự nhiên ngay cả ăn sáng cũng chưa.

Bây giờ. “Lời thăm thì” của dạ dày anh phát ra rất đúng lúc.

“Anh là bạn Dư Vấn hả? Đến đây cùng ăn đi!” Zai đẹp rất được ưa thích, bọn Tiểu Mễ vô cùng nhiệt tình.

Anh không lập tức đồng ý, chỉ là, mỉm cười nhìn chằm chằm Dư Vấn phía sau. Nào biết, cô không thèm quan tâm đến anh, tiếp tục ra sức nghiêm túc ăn thức ăn. Không khí có chút lúng túng.

“Lời thì thăm” của bụng anh lại lên tiếng kháng nghị.

“Không chê thì ngồi xuống ăn đi.” Cuối cùng Triệu Sĩ Thành cũng mở miệng.

Nghe vậy, mọi người cũng chen chúc, nhường ra một chỗ trống, vị trí đó, tự nhiên là bên cạnh Dư Vấn, điều này làm cho Dư Vấn nhú mày.

“Được.” Hạ Nghị thoải mái ngồi xuống chỗ trống.

Chỉ là, anh ngồi xuống rồi liền xuất hiện một nan đề, một bàn này là cơm văn phòng, tự nhiên đồ ăn cũng có hạn, đồ ăn thì không sao, cơm thì chẳng còn một hạt.

“Dung Hoa, gọi điện thoại cho quán cơm, gọi họ đưa thêm thức ăn và một bát cơm đến đây.” Triệu Sĩ Thành nhẹ giọng dặn em gái.

“Vâng.” Dung Hoa gật đầu, đang định đứng dậy.

“Không cần phiền phức như vậy, tôi và Dư Vấn ăn chung một bát được rồi.” Hạ Nghị ngăn lại.

Dung Hoa dừng bước, nhìn anh hai. Triệu Sĩ Thành không mở miệng, ánh mắt anh tối lại. Dư Vấn còn đang cố gắng gấp rau, nhưng mà, bát cơm của cô đột nhiên bị người lấy đi, mười giây sau, cô chỉ có thể giật mình ngẩn ra nhìn tay mình lần nữa, chỉ còn lại một nửa bát cơm.

“Nếu anh nhớ không nhầm, căn bản em ăn không hết một bát, đúng không? Anh ăn phần của em, như vậy sẽ không lãng phí.” Hạ Nghị cười cười.

Mọi người ra sức gật đầu, anh đẹp trai nhớ không lầm, nơi này mọi người đều biết, Dư Vấn vẫn chỉ ăn có nửa bát mà thôi, còn thừa đều bỏ cả. Dư Vấn dời ánh mắt qua, kinh ngạc nhìn Hạ Nghị đang cúi đầu ăn cơm cô đã ăn, cổ họng anh động động, mỗi một lần nuốt xuống, có thể cũng có nước miếng của cô.

Mọi người đều im lặng, rất muốn xem náo nhiệt, lại không dám hỏi rõ. Bởi vì, quan hệ của hai người Hạ Nghị và Dư Vấn, không cần đoán, đã có thể chắc chắn, dù sao chỉ có tình nhân mới có thể tự nhiên ăn như vậy. Nhưng mà, vậy bác sĩ Triệu phải làm sao bây giờ? Dung Hoa chú ý tới, anh hai đã sớm khó chịu, anh lặng im đến không ăn miếng cơm nào nữa.

“Anh hai, thức ăn của em, đưa anh một chút nhé.” Dung Hoa thật cẩn thận lên tiếng hỏi.

Anh ngược mắt, lúc này mới chú ý tới, mình vẫn chỉ ăn cơm không, mà bàn thức ăn đã không còn mấy nữa.

“Không cần...” Anh vừa dứt lời, trong bát anh đã có thêm một con tôm lớn.

Trừ tôm, Dư Vấn còn bỏ thịt mực, rau xanh cướp được trong bát mình, gấp hết vào bát anh.

“Không cần, đủ rồi.” Triệu Sĩ Thành ngăn lại, bởi vì Hạ Nghị gần như cũng chỉ ăn cơm trắng thông thả buông đũa xuống, dùng ánh mắt vô cùng nghiêm túc, nhìn họ chằm chằm.

Nhưng mà Dư Vấn mặc kệ, cho đến khi đồ trong bát mình đã vơi phân nửa, cô mới dừng tay lại, tiếp tục thanh nhả ăn cơm.

“Dư Vấn, chúng mình về nhà đi.” Hạ Nghị đã hoàn toàn mất hứng, cũng cười không được nữa.

Cô chẳng thèm nhìn anh, cũng chẳng liếc anh, tiếp tục ăn cơm.

Nực cười, cô lại không biết anh, đó mới là nhà cô đấy! Lạnh lùng của cô khiến Hạ Nghị cảm thấy không thể chịu đựng được, cho dù là hận cũng được, nhưng mà, vì sao lại hờ hững bị coi thường như người xa lạ chứ? Chẳng lẽ, bây giờ anh thật sự chỉ có thể làm người xa lạ thôi ư? Anh không cam lòng!

Hạ Nghị không hỏi ý kiến của cô, anh chỉ ngược mắt, cười lạnh lùng với Triệu Sĩ Thành, “Bác sĩ Triệu, tôi nghĩ, bây giờ tôi muốn dẫn vợ tôi về nhà, chắc anh không có ý kiến chứ?”

Triệu Sĩ Thành cứng đờ.

“Hai tháng trước, anh bắt cóc Dư Vấn đang mất trí nhớ, loại này hành vi này chẳng phải không ổn ư?” Tốt xấu gì, bây giờ Hạ Nghị anh vẫn chồng của Tổng Dư Vấn, đối phương công nhiên bắt có như thế, có phải rất không nể mặt không?

Bị khiển trách, một câu Triệu Sĩ Thành cũng nói không được.

“Ai là vợ anh hả?” cuối cùng Dư Vấn cũng có phản ứng, cô cau mày.

Luôn nói cô là vợ anh ta, anh ta không phiền, cô nghe cũng phiền! Cô nào có quen anh ta!

“Hạ phu nhân, về nhà thôi!” Hạ Nghị đưa ra kiên nhẫn, hạ thấp giọng, dỗ dành cô.

“Tôi không đi!” Dư Vấn kiên quyết lắc đầu, nhà cô ở đây, vị hôn phu của cô ở đây, cô không ngu thế đâu, lại chạy trốn với gian phu!

Cô không muốn lại thành bạn bè bình thường, cô muốn được Triệu Sĩ Thành tha thứ, bắt đầu một lần nữa với anh! Tuy nhiên.

“Em về nhà với anh ta đi.” Một giọng trầm thấp, gần từng tiếng mở miệng.

Dư Vấn không tin ngược mắt, nhìn lại Triệu Sĩ Thành.

“Bệnh của em cũng tốt rồi, em không thể lại trốn tránh tiếp, là lúc nên nhớ lại tất cả, sống một lần nữa.” Triệu Sĩ Thành thần nhiên nói.

Ba mẹ Tổng gia không muốn để Dư Vấn tiếp xúc với Hạ Nghị, nhưng anh cảm thấy tránh né không phải cách. Có lẽ sự thật rất tàn nhẫn, song, một người không thể cả đời mang theo ký ức trống mà sống. Đi theo anh, cô vẫn có thể tiếp tục chỗ trống, tiếp tục trốn tránh, đây là linh ngộ của anh, cũng là lo lắng của anh. Tổng Dư Vấn trước kia sống rất tự tin, không nên như bây giờ, ngoài phòng khám, chỉ ngủ ở nhà mà thôi.

“Anh đừng tiến quá nhanh, đừng kích thích cô ấy quá độ, tất cả từ từ sẽ đến, bỏ ra chút kiên nhẫn, để cô ấy dần nhớ ra.” Anh dặn dò.

“Cám ơn.” Nghĩ đến trận đánh ác liệt phải đánh, Hạ Nghị thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lúc ngủ buổi tối, bật đèn cho cô ấy, bệnh cô ấy bây giờ rất sợ tối...” Anh đưa danh thiếp ra, “Thỉnh thoảng cô ấy rất dễ chăm sóc, thỉnh thoảng lại rất khó, đây là danh thiếp của tôi, nếu thấy chỗ khó có thể gọi điện cho tôi.”

Hạ Nghị vội vàng nhận danh thiếp của anh.

“Mỗi tối thứ tư, ba tôi sẽ đến nhà tôi khám cho cô ấy... Nếu anh cảm thấy không tiện, về sau có thể hẹn ba tôi khám tại trung tâm...” Dặn xong, Triệu Sĩ Thành đứng lên, xoay người trở về phòng, hết buổi trưa bận rộn chuẩn bị khám tiếp.

Anh không quay đầu, bởi vậy, không nhìn thấy, Dư Vấn dễ dàng bị “vứt bỏ” hóa đá toàn thân.

75. Q.3 - Chương 22

Cô không muốn đi. Tâm không cam lòng không muốn, cảm thấy toàn bộ suy nghĩ trong lòng rất oán giận, nhưng mà, cuối cùng, Dư Vấn vẫn đi với Hạ Nghị. Trong hai tháng này, chẳng có ký ức gì, vẫn quen nghe theo sắp đặt của Triệu Sĩ Thành. Cho dù, cảm giác mình như một con mèo bị chủ nhân vứt bỏ.

“Dư Vấn, đây là nhà của chúng ta!” Hạ Nghị lấy dép đi kiệu nữ ra đi cho cô.

Dư Vấn mặt không chút thay đổi nhìn quanh bốn phía. Cô đứng là ở đây ư? Mới lần đầu tiên nhìn đến, cô đã có thể xác định. Lần đầu tiên khi vào nhà Triệu Sĩ Thành, mỗi một nơi mỗi một góc bên trong đều xa lạ với cô, nhưng mà, nơi này lại khác, rất quen thuộc, quen đến mức khiến cô kinh hãi. Cô từ từ bước về phía trước, hai chân như có ý thức, đưa cô vào phòng bếp.

“Tôi mang thai tuần thứ sáu rồi, hôm nay vừa đi kiểm tra.”

“Đồ của người khác tôi không tham, nhưng thứ đã thuộc về tôi thì có chết tôi cũng không buông!”

Kích động cô.

“Tôi cũng chỉ vừa mới nghe được cô ta gọi điện thoại hẹn tiền sinh, cho nên tiện báo cho cô một tiếng.”

Đang quấy cháo hoa ở nhà bếp, cô nét mặt lạnh lùng nhận điện thoại.

...

Đó là cô sao? Dù kích động nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng, rõ ràng che giấu khó chịu. Dư Vấn đi về phía trước từng bước.

“Mẹ, sáng nay ăn gì ạ?” Giọng nói trong trẻo quen thuộc của một cô bé.

Ảo ảnh kia xoay người lại trong phòng bếp, nét mặt vốn hờ hững, hóa thành hiền dịu và hạnh phúc nhẹ nhàng.

Đầu, có chút đau. Cô xoay người lại, Hạ Nghị đang nhìn cô không rời mắt. Hai người, mắt đối mắt.

...

“Hạ phu nhân, bây giờ hình như là rạng sáng ngày 16 rồi?”

“Em nhớ, trong hợp đồng cũng đề cập đến, vì nhân tố bất ngờ, “thời hạn công trình” bị hoãn lại!”

Ảo ảnh kia nói, nhướn mày, che đi nội tâm hoang vu, mười ngón tay mảnh khảnh dán lên gò má anh. Ngay sau đó hai thân thể trần trụi, bưng bình, tận tình thô lỗ, dây dưa điên cuồng.

...

Dư Vấn ôm đầu mình, cô tự nói mình, đây là ảo ảnh. Giống như lúc cô vừa vào nhà Triệu Sĩ Thành, có rất nhiều ảo ảnh, thật nhiều mơ hồ không ngừng trước mắt. Bây giờ cũng thế!

Cô không muốn tin, một màn này đã từng xảy ra thật. Nhưng mà, ở chỗ sâu trong đầu nổi lên từng cảnh khiến cô cảm thấy bức bối.

“Chúng mình vào bên trong đi!”

Anh muốn nắm tay cô, nhưng lại bị cô lạnh lùng hất ra. Cô không thích người khác động tay động chân.

Hạ Nghị cũng không tức giận, xác định cô có đi theo, anh đi đằng trước, mở phòng ngủ ra, “Đây là phòng ngủ trước kia em và...” Sợ sẽ kích thích đến cô, hai chữ Thụy Thụy, Hạ Nghị nghẹn lại, “Phòng ngủ trước kia của em.”

Dư Vấn đứng ở cửa. Quen, thật sự quen thuộc. Mỗi một góc, mỗi một cách trang trí, quen đến mức dù có nhắm mắt lại cô cũng có thể biết vị trí của chúng.

Cô rảo bước tiến vào, mở tủ quần áo ra, động tác này, cô làm tự nhiên đến thế, tự tại đến giống như đã làm trăm ngàn lần rồi. Trong tủ quần áo, đều là quần áo của cô, những bộ đồ màu sáng, áo trắng ôm sát người, váy ngắn đen.

Vuốt một chiếc quần xám màu tối tinh tế, một câu thốt ra từ môi cô: “Quá xấu, tôi không thích mặc đồ tây này...”

Hạ Nghị sững sốt một chút, cẩn thận suy nghĩ hơn mười giây, “Mỗi lần họp, em cũng đều mặc đồ tây.” So với đàn ông còn giỏi, còn uy phong hơn.

Cô chẳng nói gì, chỉ kéo ngăn kéo ra, bên trong có vài chiếc váy liền áo mà kể cả Hạ Nghị cũng chưa từng thấy qua. Cô cũng sững sốt một chút, mình cũng không ngờ, chỉ dựa vào trực giác thôi, nơi này lại có giấu những đồ đó, kiểu dáng gọn nhẹ tươi mát, căn bản chẳng giống phong cách của cô.

“Nhìn người khác mặc loại quần áo này, luôn rất ngưỡng mộ, nhưng mình chỉ mua lại chẳng dám mặc.” Ánh mắt cô vẫn vô hồn, nhưng rất bình thản nói ra sự thật.

Cô không nhớ lúc trước mình là người phụ nữ thế nào, nhưng cô có thể chắc chắn, nếu là trang phục áo phông quần bò đơn giản, mình trước kia nhất định chẳng dám ra ngoài.

Hạ Nghị giật mình. Nếu có người nói cho anh, Hạ phu nhân giấu bộ váy liền áo thực nữ, vẫn muốn mặc mà chẳng dám, anh sẽ cười đến rút gân, mắng to đối phương điên điên, tưởng tượng quá độ, nhưng mà, bây giờ, là tự miệng Hạ phu nhân nói với anh.

“Đây là anh cho tôi xem cũng chẳng có gì!” Tổng Dư Vấn đóng tủ quần áo, thần sắc vẫn trấn định, “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi từng ở đây, chúng ta từng sống chung!”

“Không phải sống chung, chúng mình là vợ chồng!” Hạ Nghị lại thanh minh, “Chúng ta đã kết hôn gần sáu năm rồi!”

Kết hôn gần sáu năm?

Dư Vấn vươn ngón tay cái của mình ra, ở trước mặt anh, chúc xuống 90 độ.

“Anh... thử làm xem!” Cô ra lệnh.

Hạ Nghị xem đến tròn mắt, anh cũng vươn ngón tay cái của mình, nhưng lại chẳng làm nổi.

“Ngón tay của Thụy Thụy cũng như anh, chẳng thể học nổi!” Thịnh thoảng còn càng học càng tức giận.

Lại thốt ra một câu. Cô sững sốt một chút. Ai là Thụy Thụy?

“Tại sao em làm được?” Hạ Nghị cảm thấy rất ngạc nhiên.

Di truyền! Hai tháng này, ở nhà Triệu Sĩ Thành, ban ngày cô nhàn rỗi nhàm chán, phát hiện ngón tay cái của mình khác hẳn người thường, vì thế, khi gọi điện ẹ, mới biết cô được di truyền từ ba. Tổng gia có rất nhiều người cũng thế này.

“Cho nên, anh làm tôi tin chúng ta đã kết hôn thế nào?” Cô cười nhạt.

Cô không dễ dàng để người ta biết bí mật này, bởi vì, cô cho rằng đây là dị dạng sinh lý. Nhưng mà, nếu đã là vợ chồng, không phải sẽ không có bí mật ư? Thời gian sáu năm, anh cũng không cần thận nghiên cứu cấu tạo thân thể của cô à? Thời gian sáu năm, anh cũng không hòa hợp gia tộc của cô, biết loại di truyền này ư? Nếu là như thế, vậy thì sáu năm hôn nhân, anh đã làm những gì? Cho nên, muốn lừa cô, đúng là nằm mơ!

Hạ Nghị bị nghẹn chẳng nói được, anh nên chứng minh họ là vợ chồng thế nào? Chỉ sợ, cho dù bây giờ anh tìm nhiều nhân chứng, cô cũng cho là tập đoàn lừa đi?

Đúng rồi, giấy kết hôn! Anh nhảy dựng lên, vội vàng đi tìm. Nhưng mà, lục tung, tìm một vòng rồi, bắt đầu phát hiện, mình chẳng thể nhớ nổi tờ giấy hồng kia bị mình nhét vào đâu. Giận lên, anh không thể không thừa nhận, mình đúng là không xứng làm chồng.

“Anh sẽ thay đổi.” Việc anh có thể làm bây giờ chỉ là lời hứa này.

Cô vẫn không tin.

“Hạ phu nhân, từ hôm nay trở đi, em hãy dựa vào anh.” Hạ Nghị không đông lạnh trước lạnh lùng của cô, dùng thái độ nghiêm túc: “Có một lần chúng ta cãi nhau, anh hỏi em thỉnh thoảng dựa vào đàn ông một chút thì có phải sẽ chết không, em có thể cho đàn ông bọn anh một chút cảm giác tồn tại không? Em nói, em dựa vào ai? Anh hả? Lúc ấy anh bị em châm chọc đến không còn gì để nói, cũng rất phiền chán...”

Cô nhú ầu. Thú vị thật, thì ra quan hệ của họ từng kém như thế.

Không để ý đến kháng cự của cô, anh cầm tay cô: “Hạ phu nhân, về sau em hãy “dựa vào” anh đi! Có lẽ, anh còn chưa quen, có lẽ anh còn có rất nhiều khuyết điểm, thỉnh thoảng còn trẻ con, nhưng anh sẽ cố gắng biến thành đáng yêu em muốn, cho đến khi em an tâm “dựa vào” anh.” Thụy Thụy không còn, thế giới của họ cũng đổ vỡ, chỉ còn lại hai người họ nương tựa vào nhau. Anh là đàn ông, anh không thể đắm chìm trong đau xót mất mát, việc anh có thể làm là phải đứng lên, tạo một vùng trời khác cho cô.

Cô lạnh lùng nhìn anh. Không hiểu sao trái tim cô đang kháng cự một thứ, đó chính là cảm động.

Cô không cảm động, cho dù người đàn ông này làm rất nhiều chuyện, nói rất nhiều lời êm tai, nhưng trong lòng cô lại không có một tia cảm xúc. Mất trí nhớ đến giờ, cho dù cô bài xích mọi người, nhưng cô chưa từng bài xích một người nào rõ ràng như hiện tại.

Cô bất động, lạnh lùng rút tay mình về.

...

Cô sợ, cô rất sợ.

Tiếng nói ấy vốn đã sắp biến mất trong thế giới của cô, gần như lại lập tức bùng lên từ bốn phía. Có tiếng cười của trẻ nhỏ, có tiếng người mẹ dỗ dành, có tiếng đứa trẻ thì thầm, có tiếng cười thản nhiên của người mẹ... Giọng nói ấy rất quen, quen đến mức hình như trong mỗi góc phòng này đều là một rạp hát.

“Thụy Thụy, không phải con đau bụng chứ? Đừng sợ đừng, mẹ xoa xoa cho nào.” Bên tai cô có tiếng trẻ con khóc ầm ĩ không ngừng

Thụy Thụy mấy tháng rồi? Hình như chỉ là đứa bé hai tháng, trong tiếng kêu khóc, cô cũng khóc đến cay mũi. Tay cô sờ soạng không ngừng, muốn tìm thấy đứa bé kia, xoa bụng nó, giảm bớt đau đớn cho nó.

“Thụy Thụy, xin con đừng đi bồn cầu nhanh lên!” Một giọng khác đang van xin.

Thụy Thụy đã không đi nặng được ba ngày, khiến cô rất lo.

“Thụy Thụy, con đừng đau bụng đi ngoài nữa!” Thụy Thụy một ngày đi ba lần, khiến cô sợ đến chết mất.

Trong phòng này, thật sự có rất nhiều chuyện. Đầu cô đau quá, như bị kim đâm vào, cô đau đến khóc thành tiếng, nhưng lại chẳng tài nào khóc nổi.

12 giờ 01 phút.

Cô bỗng đứng lên, đỡ dẫn đi về phòng bên cạnh. Bên trong tối như mực, nhưng khi cô làm động tác đẩy cửa vào rất quen thuộc, trong bóng đêm, hơi thở ấy đã thay đổi.

Hạ Nghi nín thở, nhìn cô. Lúc tối, Triệu Sĩ Thành đã gọi điện dặn anh, phải chú ý đến tình hình của cô, nếu áp lực quá lớn, Dư Vấn sẽ bị mộng du.

“Hạ tiên sinh, hôm nay là ngày 15, ngày nộp thuế lương thực!” Ánh mắt cô không có tiêu cự, nói với không khí, mang theo mờ mịt.

76. Q.3 - Chương 23

Hạ Nghi vẫn không ngủ. Anh lưỡng lự ở ngoài cửa phòng cô.

Từ khi kết hôn đến nay, anh và Hạ phu nhân bởi vì Thụy Thụy, bởi vì tình cảm không hợp, hai người vẫn phân giường mà ngủ, nhưng mà, anh bây giờ, lại chẳng muốn tách ra. Cô có thể tìm thấy hưng phấn này, đến nay ngực còn đang phập phồng run rẩy, anh muốn ôm chặt lấy cô.

Thụy Thụy, phù hộ cho ba.

Muốn xông vào, muốn ôm lấy cô cùng ngủ, nhưng bước chân anh vẫn chỉ dám đi đi lại lại trước cửa phòng cô. Anh không dám chọc giận cô, anh sợ cô lại biến mất.

Cuối cùng, anh thật vất vả dẹp yên rối loạn trong lòng, trở lại phòng rồi, không đến nửa giờ, anh mới có thể nhắm mắt lại...

“Hạ tiên sinh, hôm nay là ngày 15, ngày nộp thuế lương thực!” Cô đẩy cửa phòng ra.

Những lời này của cô, làm cho cả người anh liền nhiệt huyết sôi trào trong nháy mắt. Nhưng mà, không đúng. Cho dù vui mừng cực độ, nhưng anh còn chưa mất não đến mức ấy, lại nghĩ mới chỉ vài giờ thôi, Hạ phu nhân đã khôi phục trí nhớ.

Anh bật đèn bên giường lên, bước đến trước mặt cô, dựa theo kinh nghiệm Triệu Sĩ Thành đã nói, quan sát cẩn thận, quả nhiên, mắt cô mở, nhưng ánh mắt lại không có tiêu cự.

Anh lắc lắc nắm ngón tay trước mặt cô. Quả nhiên, cô không có phản ứng.

Hạ phu nhân đúng là đang mộng du. Chính mắt thấy, loại rung động này rất mạnh. Anh đứng trước người cô, tâm tình khó chịu, lần đầu tiên anh nhận thấy, thật ra Hạ phu nhân rất gầy, mạch máu màu xanh ửng dưới làn da, cả người như trong suốt dưới ánh đèn.

Anh trước kia đúng là có mắt như mù, chưa bao giờ để ý đến vất vả của cô, sau khi Thụy Thụy chết, cô càng chưa có một ngày yên ổn, mà thống khổ này cũng là do anh mang đến. Là tự tay anh đã hủy gia đình này, là anh hại cô.

“Hạ phu nhân, trong giấc mơ của em có anh à?” Anh cười hỏi, tay khẽ chạm vào hai má cô, lời nói dịu dàng, động tác nhẹ như sợ cô vỡ mất.

Cô không trả lời, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía sau anh.

“Giấc mơ” của cô chắc chắn vẫn đang tiếp diễn, trong mơ Thụy Thụy còn ở phòng bên cạnh, mà anh vẫn không kiềm chế được như con ngựa hoang.

“Hạ phu nhân, em mở mắt ra nhìn xem, anh đã bị em chinh phục rồi.” Anh không hề là con ngựa hoang, anh đã ngừng chạy rồi.

Cô không nói lời nào, vẫn đắm chìm trong “mộng”.

Người có thể mơ, thật tốt, mà anh ngay cả tư cách nằm mơ cũng không có. Thụy Thụy chết rồi, anh chẳng dám mơ về con gái một lần, anh rất sợ nhìn thấy con gái máu chảy đầm đìa trước mặt anh, chất vấn anh: Ba, vì sao ba không cứu con? Con hận ba!

“Trong mơ Thụy Thụy có khỏe không? Hỏi thăm bảo bối hộ anh, nói cho con bé, ba rất nhớ con.” Anh lại vuốt má cô, mặt mày nhìn như đang cười nhẹ nhàng, lại cười đến chua xót như thế.

Cô không trả lời, chỉ giật mình nhìn anh. Cô giờ đang bị vây bởi giấc mơ, trong thế giới thật, chẳng nhìn thấy gì. Cô chỉ bắt đầu cởi quần áo.

Cô lúc trước, mỗi lần đến ngày nộp thuế, luôn đến phòng anh, đánh nhanh thắng nhanh. Bây giờ ngẫm lại, trong sáu năm hôn nhân, thật ra cô không chỉ hạ thấp mình một lần, chỉ là, tư thái cúi mình của cô giấu bên trong kiêu ngạo, vì thế anh vẫn không hiểu, hoặc là, anh vẫn chưa từng biết.

“Hạ phu nhân, em thật sự muốn cùng anh hả?” Anh đứng ở kia, nở nụ cười. Cô còn như vậy, anh sẽ không khách sáo đâu.

Đồ ngủ rơi xuống sàn nhà, cơ thể trắng nõn lộ ra trước mắt anh, cô nằm thẳng lên giường, giống như trước kia.

Thật sự làm à? Đầu đưa ra nghi vấn, thân thể đã có phản ứng trước. Anh muốn yêu cô, anh muốn sinh đứa con khác với cô.

Anh không phủ nhận, từ ngày Hạ Lan nữ sĩ nói lời ấy, ít nhiều cũng có ảnh hưởng với anh. Mấy ngày này, anh luôn tính khả năng, kết quả, anh nhận ra mình không gạt bỏ, hơn nữa, bắt đầu đặc biệt hy vọng. Về sau, khi anh chân chính có ý định này, là vì chuyện nhà của một nhân viên nam cấp dưới ở công ty. Vợ của anh chàng kia từng mang thai đôi, nhưng khi thai được 28 tuần, không ngờ lại bị ngã, khiến hai thai trong bụng bị sảy, sau lần đó, tinh thần của vợ anh chàng kia cũng lo sợ, cho đến khi mang thai lần nữa, tất cả lại bình thường. Có lẽ sinh thêm một đứa con nữa, không chỉ có ích với bệnh tình của Hạ phu nhân, hơn nữa, có thể củng cố hôn nhân của họ.

Cô căn bản không nghe thấy lời anh, chỉ mặt không chút thay đổi tiếp tục nằm thẳng ở kia, giống như đang chờ đợi anh.

Anh cởi từng khuy áo của mình ra, cho đến khi tất cả đều tự do, sau đó từ từ cởi đồ ngủ xuống, lộ ra lồng ngực gợi cảm mà mạnh mẽ, anh cũng bò lên giường, đè lên người, cười lưu manh với cô: “Hạ phu nhân, hoan nghênh!” Anh mặc cô đánh, ta cần ta cứ lấy.

Anh vươn cánh tay, kéo cô vào trong lòng, ôm chặt lấy cô.

“Dư Vấn, chúng ta cùng hoàn thành nguyện vọng của Thụy Thụy, được không?” Anh chăm chú nhìn vào mắt cô, dùng nhu tình chưa từng có, thì thầm bên môi cô, hơi thở nam tính mê người đảo qua chóp mũi cô.

Ngực anh nóng lên, mồ hôi từ từ chảy xuống, chảy xuống theo tóc anh. Ôm cô vào ngực, ý muốn cô ngày càng mạnh trong đầu, muốn đến mức cả cơ thể nóng lên. Loại nóng này, không liên quan đến nguyện vọng của Thụy Thụy, đơn giản chỉ là khát vọng của đàn ông với phụ nữ. Anh muốn Hạ phu nhân, muốn cô giống như trước kia, có thể tận tình cùng anh.

Họ là vợ chồng, dù làm cái gì, cũng đều hợp tình hợp lý, trong phạm vi nghĩa vụ, không phải sao? Anh muốn làm cô mang thai, ý niệm này trong đầu, lóe lên trong óc anh, căn bản không thể đè nén. Ý niệm thúc đẩy trong đầu, dục vọng tăng vọt, đè xuống như mãnh hổ, dựa vào một cổ khát vọng, anh đã cúi người, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này rất nóng bỏng. Anh có tình yêu tràn đầy, áy náy nồng đậm, cùng với nhiệt huyết mạnh mẽ. Dưới cơn nóng này, cô dần phản ứng. Loại phản ứng đó, là vừa thức tỉnh cơn mê.

Anh tiếp tục cắn nuốt môi cô, đặt cô lên giường mềm mại, vừa hôn, vừa cắn, dụ dỗ, dây dưa làm cho cô có thể buông cánh tay ra, hoan nghênh sự xâm nhập của anh. Anh tách hai chân cô, cách lớp vải dệt dùng nóng rực ma sát chỗ riêng tư của cô, hai tay càng không ngừng dạo chơi trên thân thể cô.

Anh muốn kích cô dâng lên nhiệt tình. Anh chờ đợi, Hạ phu nhân có thể lại trở thành nữ vương.

Nhưng mà, cô cũng đã mở to mắt, tỉnh lại từ “mộng”, cô lúc này, vừa hoảng sợ lại dùng ánh mắt lạnh băng nhìn anh. Trùng hợp, tay anh còn đang thực hiện tội ác trước ngực cô, đang kích động vuốt ve.

“Anh dám sờ xuống nữa thử xem!” Cô cắn răng, đáng vẻ muốn chặt tay anh.

Ánh mắt của cô không hề mê mang, mà là trở nên cực kỳ sắc bén, nụ hôn và tay anh, cũng đông cứng dừng lại.

Dư Vấn “tỉnh” lại, còn không kịp nghi ngờ làm sao mình có thể ở trong này, đã phát hiện mình đang bị người ta sờ sảng, hơn nữa, lại còn rất vui vẻ mà kịch liệt.

Nếu cô lại tỉnh trễ vài phút thôi, chẳng phải bị ăn đến hết cả xương à?

“Khốn kiếp!” Cô nóng nảy đến muốn đánh người, đẩy mạnh anh ra.

Hạ Nghị bị đẩy ngã xuống giường.

Cô vội vàng bắt đầu mặc quần áo, cả người rất tức giận. Cô và Triệu Sĩ Thành ở chung hai tháng, chưa bao giờ lại xảy ra loại tình huống này! Nhưng mà, cô mới ở nơi này ngày đầu tiên, suýt nữa thì lên giường với gã. Quả nhiên, Hạ Nghị rất nguy hiểm, trực giác của cô là đúng.

“Anh dám cưỡng hiếp tôi, tôi sẽ kiện anh, ngay cả quần lót cũng đừng muốn mặc!” Tay đang mặc quần áo vẫn run rẩy, cô nghiêm mặt, phô trương thanh thế.

Kiện anh á? Nào có bà vợ nào đi kiện chồng cưỡng hiếp? Hạ Nghị cúi đầu thiếu chút nữa cười thành tiếng.

“Hạ phu nhân, chúng ta nghiêm túc bắt đầu sinh một đứa con nữa đi!” Vài giây sau, cuối cùng Hạ Nghị cũng không cười nữa, nghiêm túc nói.

Dù là con gái hay con trai, lúc này anh nhất định sẽ làm người ba tốt, coi nó như bảo bối trong tay, dùng yêu thương chưa kịp trao cho Thụy Thụy, đặt hết lên người đứa bé kia.

Dư Vấn rung mình. Sinh đứa nữa? Những lời này, làm cô chịu kích động mạnh. Chẳng hiểu sao cô không thể bình tĩnh, nỗi sợ hãi này đến từ bốn phương tám hướng, gần như đánh ngã cô. Cô lui từng bước một về phía sau, mỗi một bước lại nhìn anh như quái vật.

“Dư Vấn!” Hạ Nghị cũng chú ý tới khác thường của cô, anh muốn giữ chặt cô, hơn nữa lập tức thanh minh, “Anh không muốn ép em đâu, em đừng kích động!”

Nhưng mà, đã quá muộn rồi. Cô mở to mắt, sợ hãi đến muốn hét lên, nhưng cổ họng lại như bị ai khóa lại, không phát ra được nửa chữ. Cô lập tức xoay người, như bị rắn độc mãnh thú đuổi theo, chạy như bị cướp.

Hạ Nghị vội vàng đuổi theo. Nhưng mà, cố gắng quá vội, lão đảo một cái, anh tí nữa thì ngã.

Anh chống lại mất cá chân và đốt ngón tay của mình, nơi đó rất đau, là vì vừa rồi bị Dư Vấn đẩy ư? Không, trên thực tế, gần đây mất cá chân của anh lại sưng lên bất thường, đau đớn, càng về đêm càng rõ. Có lẽ là khi ở Fukushima, anh bơi trong nước biển lạnh băng quá lâu, mới khiến anh bị viêm khớp rồi! Anh lúc này chỉ lo đến đuổi theo Dư Vấn, nhưng lực bắt tông tâm, chân phải đau đớn chẳng thể đứng dậy nổi.

77. Q.3 - Chương 24

12h khuya, Triệu Sĩ Thành vẫn chẳng có chút buồn ngủ.

Anh đứng dậy, mở cửa phòng ngủ bên cạnh ra, bên trong tối như mực. Anh giật mình một trận, có chút khó chịu.

Từ khi Dư Vấn vào ở, anh vẫn ngủ sớm dậy sớm, chất lượng giấc ngủ không tồi, bắt đầu trở nên ít ngủ, bởi vì luôn chú ý đến nhất cử nhất động của cô. Hôm nay, hiếm khi có thể được ngủ tốt, nhưng ngược lại đêm càng thêm khó ngủ.

Trái tim trống rỗng.

Anh chuyển hướng đến phòng bếp, làm inh một bát mỳ. Anh lúc trước vì ngủ sớm, chưa từng có thói quen ăn khuya, nhưng sau khi Dư Vấn vào lại khác. Cô thật sự rất gầy, Thụy Thụy chết rồi, cân nặng của cô lại càng giảm, sau đó gầy đến mức trơ xương, đặc biệt lúc vừa vào ở, cô chẳng nhúc nhích, chẳng muốn làm gì, lại thường làm ầm đến choáng đầu, rõ ràng là chỉ thiếu máu, nhưng lại khiến anh không thể chăm nổi. Vì thế, anh bắt đầu yêu cầu cô ăn khuya.

Bây giờ, đêm nay, không cần lại yêu cầu cô hoàn thành “bài tập” nữa, cũng không bao giờ cần dùng thực phẩm dinh dưỡng kia nữa, anh cầm lấy đĩa, há miệng, lại há miệng ăn mỳ đã lâu chưa chạm đến.

12 rưỡi, di động vang lên, anh hoảng hốt, đặt bát mỳ xuống, vội vàng nhấc máy.

“Triệu Sĩ Thành, xin lỗi, nửa đêm lại quấy rầy anh! Dư Vấn có đi tìm anh không?” Hạ Nghị đi thẳng vào vấn đề, giọng tràn ngập hoảng hốt.

“Không, xảy ra chuyện gì vậy?” Anh ngạc nhiên.

Dư Vấn mắt tích ư?

“Được rồi, tôi sẽ đi tìm! Nếu cô ấy đến tìm anh, xin lập tức gọi điện thoại cho tôi.” Nghe thấy tiếng còi ô tô ở đầu bên kia, hiển nhiên là Hạ Nghị đã lái xe ra ngoài tìm người.

Dừng máy, cuối cùng anh ngồi không yên nữa, thay quần áo, vội chạy ra ngoài. Nào biết, lúc khóa cửa, anh thoáng nhìn thấy bóng hình mảnh mai ngồi trước cửa nhà anh, hai tay ôm gối chôn mặt vào lòng.

Anh ngẩn ra, bước nhanh đến: “Tổng Dư Vấn!”

Nghe thấy tiếng nói của anh, cô ngẩng gương mặt tái nhợt lên, hai mắt mờ mịt. Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, anh chỉ biết, thần trí của cô lúc này khá tỉnh, không phải mộng du.

“Sao em lại ngồi xỏm ở cửa, vì sao không vào?” Anh ngồi xuống trước mặt cô, “Không phải đã có chìa khóa rồi à?” Tuy để cô về nhà, nhưng anh cũng không thu lại chìa khóa của cô.

Nào biết, cô mím môi, bất bình trả lời, “Anh không cần em kia mà? Không phải anh không muốn em về nhà à?” Anh đã nói nơi đây không phải nhà cô, để cô đi theo Hạ Nghị, bảo cô sao có thể mặt dày mà mở khóa đi vào?

Anh phản bác không nói ra lời.

“Đi vào trước đi.” Anh lựa chọn lảng tránh vấn đề này.

Không phải không cần cô, mà là, ngược lại. Song anh đứng dậy đi vài bước, lại nhận ra cô chẳng đi theo. Anh xoay người lại, hoang mang nhìn cô.

“Anh không nói nổi chữ “mời” à!” Cô quát cường cao giọng, “Hơn nữa, em nói rồi, em không thích anh gọi em là Tổng Dư Vấn. Bây giờ, trừ phi anh nói, Vấn Vấn, mời em vào nhà, em mới theo anh về!” Lòng tự trọng của cô rất cao, cũng chẳng phải chó con mèo con, chủ nhân không vui bảo đuổi là đuổi, vui về lại vuốt đầu cô, cô sẽ ngoan ngoãn theo anh về.

Triệu Sĩ Thành yên lặng, ngây người vài giây rồi, anh thở dài: “Vấn Vấn, mời em vào.” Anh căn bản hết cách với cô rồi.

Một câu đơn giản, cô lay động, nhưng mặt mũi có chút sượng, bởi một câu của anh chỉ là theo yêu cầu của cô thôi, mà mình bây giờ rõ ràng chẳng khác nào con mèo con anh nuôi cả.

Thấy vẻ mặt cô vẫn bất bình, anh chủ động đi lại đỡ cô lên. Dù anh có chút chủ nghĩa đàn ông, tính cách cũng rất cổ chấp, nhưng lại có một ưu điểm, đó là sẽ không cần “sĩ diện” giống như cô, nhất định phải giành phần thắng.

Sĩ diện, lót bên trong áo hay chân cũng có, Dư Vấn có lối thoát, tự nhiên sẽ không bực bội nữa. Nắm lấy tay anh, cảm nhận được sự hiền hậu dịu dàng ở nơi bàn tay kia, cô cũng đứng dậy.

Lúc nâng cô lên, anh nhìn thấy ở cổ cô có một vết tím nhạt, ánh mắt anh tối xuống, chần chừ vài giây rồi, vẫn mở to mắt, giả vờ như không nhìn thấy dấu hôn kia. Vào phòng, anh rót cho cô một ly nước trước.

Nhìn kỹ vài phút, cô uể oải, thoải mái cuộn mình trên sofa ở chỗ lúc trước, Triệu Sĩ Thành bước đến ban công, vừa chú ý nhìn động tĩnh phòng trong, vừa bấm di động của Hạ Nghị.

“Tôi tìm thấy cô ấy rồi, cô ấy ở trước cửa nhà tôi.” Anh trầm thấp nói.

Một câu, làm cho đầu kia di động im lặng vài giây.

Cuối cùng, Hạ Nghị thấp giọng nói, “Bây giờ tôi có thể đến đón cô ấy không?”

“Bây giờ đã khuya rồi, tốt nhất ngày mai anh hãy đến, được chứ?” Triệu Sĩ Thành thương lượng với anh.

Tuy mặt ngoài Dư Vãn vẫn uể oải, chẳng có sức làm gì, nhưng anh có để ý đến, vừa rồi lúc nâng cô dậy, thân thể rất nhẹ của cô đang run rẩy. Rõ ràng, lúc trước đã xảy ra chuyện gì làm cô sợ hãi.

Hạ Nghị im lặng thật lâu rồi, ngay khi Triệu Sĩ Thành quyết định lại nhắc lại ý kiến của anh lần nữa, “Tôi có thể tin anh không?”

Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên.

“Tình cảm của tôi và Dư Vãn bây giờ rất yếu ớt, tôi có thể tin anh sẽ không thừa cơ xen vào, chỉ coi cô ấy như bạn bè mà đối đãi không?” Hạ Nghị lặp lại câu hỏi.

Anh biết, yêu cầu này có chút vô sỉ, nhưng anh chẳng thể nghĩ ra được cách tốt hơn. Anh không thể mất đi Hạ phu nhân.

Triệu Sĩ Thành đông cứng vài giây rồi, mới từ từ nói, “Tôi sẽ không nhân cơ hội chen ngang.”

“Anh hứa sẽ coi cô ấy như bạn bè bình thường thôi nhé?” Hạ Nghị cố ý muốn anh đồng ý.

Anh không thể. Cho dù anh hy vọng là thế, nhưng trái tim anh không thể. Trái tim của anh ở đó, chỉ có thể cố gắng giấu nó đi, nhưng bảo anh hứa, thì anh không thể. Từ ngày “bắt gian” ấy, “gian” chẳng bắt được, nhưng trái tim anh lại dần lạc lối, cho đến giờ đã chẳng thể quay lại.

“Anh đang mách lẻo, bảo anh ta đến đón em đúng không?” Dư Vãn lạnh giọng, lần đầu tiên không kiềm chế được cao giọng chất vấn với Triệu Sĩ Thành.

Bóng hình mảnh mai kia đã che trước mặt anh, anh vội cúp máy.

“Anh ấy rất lo cho em, tìm em nơi nơi, anh phải báo cho anh ấy.” Sắc mặt anh không đỏ, bình tĩnh trả lời.

Bởi vì chuyện từng xảy ra, làm cho anh không có chút thiện cảm nào với Hạ Nghị, nhưng anh còn chưa phúc hậu đến mức cố ý báo cho đối phương đến đón bởi vì cô mà tìm kiếm lúc nửa đêm, thậm chí có thể tìm đến cả đêm.

“Em không đáng được tha thứ đến thế sao? Anh lại muốn đẩy em đi lần nữa?” Dư Vãn cau mày.

Cô không tin “lời nói ngon ngọt” của Hạ Nghị, cô chỉ muốn tin tưởng, mình từng là vợ chưa cưới của Triệu Sĩ Thành.

“Tuy yêu cầu này có thể làm anh rất khó xử, nhưng mà, vì sao chúng ta không thể bắt đầu một lần nữa?” Dư Vãn mặt không chút thay đổi hỏi.

Thật ra, cô rất lo lắng. Cô hy vọng anh nhanh gạt đầu, đừng suy nghĩ.

Triệu Sĩ Thành ngây ngẩn cả người. Rốt cuộc là nguyên nhân tại anh, hay là nguyên nhân ở cô, vì sao anh hoàn toàn không hiểu lời cô nói?

“Hợp lại đi, chúng ta sống chung, bây giờ em sẽ dựa vào anh!” Cô đứng thẳng người, không hề bỏ kiêu ngạo xuống, nhưng cô nguyện chứng minh thành ý: “Em chẳng thể thay đổi chuyện quá khứ, nhưng chỉ cần anh gạt đầu, em sẽ dùng phẩm hạnh ép mình đối mặt với dự hoặc, sẽ không để cho anh đau lòng lần nữa!”

Cô không thể phủ nhận, hôm nay người đàn ông tên Hạ Nghị đưa cô đi kia, cô có cảm giác đặc biệt với anh ta, nhưng cô không phải là cô gái không hiểu biết, cô quen một người thì sẽ không thay đổi, dự hoặc bên

ngoài cô sẽ xử lý được. Từ khi chạy khỏi cái “nhà” kia, cô chẳng do dự gì liền đi đến nơi đây. Ký ức của cô như đứa trẻ mới sinh, chẳng quen biết ai trong thế giới này, cô chỉ quen anh. Trí nhớ trong hai tháng gần đây, chỉ cần cô buồn bực, anh sẽ an ủi, cô bị ác mộng tấn công, bị ảo ảnh vây quanh, sinh ra nghi ngờ với bản thân, anh lại ở bên cổ động, từng hơi thở dịu dàng này chẳng thể dùng tình bạn để che giấu. Mới vừa rồi khi ngồi ở cửa, nhìn cánh cửa đóng chặt kia, nơi đó như cảnh tránh gió an toàn nhất, dần dặt khát vọng của cô, khiến cô rất muốn vào trong đó trốn tránh.

Cô nói dĩ nhiên như thế, mà Triệu Sĩ Thành hoàn toàn ngạc nhiên. Hợp lại? Có phải cô nhầm người rồi không?

“Ngày mai khi ba anh đến, anh sẽ nói cho ông ấy biết, trí nhớ của em bị lẫn rồi.” Anh tỉnh lại.

Cô lườm anh. Cho nên, bây giờ cô bị từ chối à?

“Ngủ đi, ngày mai anh còn phải khám, em cũng mệt cả ngày rồi, cần nghỉ ngơi.” Anh xoay người chuẩn bị trở về phòng, nhưng mà, eo lại bị người ôm từ phía sau, thân thể nhỏ bé của cô dán vào tấm lưng dày rộng của anh, vai lạnh run: “Em mất đi trí nhớ, rốt cục đó là gì?” Cô rất mê mang cũng rất sợ hãi, “Em không muốn đến đó nữa, một bước vào căn phòng kia, em rất sợ hãi!” Cho nên, xin anh đừng đuổi cô đi nữa!

“Rõ ràng anh thích em, vì sao lại từ chối em? Em không quen anh ta, vì sao anh lại muốn em sinh con cho anh ta?” Cảm xúc, suy nghĩ rối lên, cô chẳng nghĩ ra, chẳng tài nào nghĩ ra.

Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên xoay người, sinh con?

Cô vẫn ôm chặt anh, vẻ mặt kinh hoảng, nói năng lộn xộn: “Em không sinh con, em không cần, em không cần sinh con rồi lại để con của mình chết!” Cho nên, hãy cứu cô với!

Cảm xúc kích động của cô lọt vào mắt Triệu Sĩ Thành. Để cô đi theo Hạ Nghị, cuối cùng là lựa chọn đúng đắn, hay là quyết định sai lầm? Hôm nay, anh đã suy nghĩ cả ngày. Anh hy vọng cô sẽ khôi phục trí nhớ, hy vọng cô có thể tìm lại quá khứ, nhưng anh cũng sợ, Dư Vấn “tỉnh” lại, không còn là cô bây giờ.

Đánh mất trí nhớ của mình, là vì trốn tránh, nhưng khi một người không hề trốn tránh nữa, chỉ có hai kết quả, một là từ bỏ, hai là... đã hoàn toàn nhớ lại. Đối với cuộc đời, cô đã chẳng còn hi vọng gì, anh rất lo, Dư Vấn sẽ trở thành loại thứ hai. Nếu như thế, chi bằng cả đời không có trí nhớ về “Thụy Thụy”, có phải sẽ sống thoải mái hơn không?

Điện thoại của anh còn đang vang không ngừng, bởi vì, Hạ Nghị còn đang muốn một lời hứa. Anh để mặc di động.

“Vấn Vấn, đã xảy ra chuyện gì?” Anh miễn cưỡng bình tĩnh, tiếp tục dùng giọng nói trấn tĩnh hỏi.

Anh có loại trực giác, cánh cửa trí nhớ đã dần mở ra, cách ngày cô quay lại rất gần.

Dư Vấn lại ngây ngẩn cả người, mới vừa cô đã nói gì, nói gì đó? Chỉ là cảm thấy, lòng rất sợ, trí nhớ như một con thú, mà cô muốn tránh nó, song, con thú đó lại muốn cắn cô không tha.

“Triệu Sĩ Thành, em có thể hôn anh không?” Dư Vấn ngẩng đầu hỏi.

Nếu anh bất động, vậy để cô chủ động, dù sao, cô trốn tránh cũng tốt, cô chỉ không muốn rời khỏi đây, không muốn anh lại buông tay, phải đi theo người gọi cô là Hạ phu nhân, gọi cô về nhà.

Anh nhất thời như bị sét đánh. Anh nghe lầm à, thật ra là cô muốn nói, em có thể ôm anh không? Anh đã nghe lầm một từ mấu chốt, đúng không?

Mặc kệ! Dư Vấn nhón mũi chân, hướng đến môi anh, lấp kín sự đông cứng của anh lại.

78. Q.3 - Chương 25

Yên tâm, vợ chồng chúng tôi tình cảm lạnh nhạt, mọi người cứ chơi đi.

Tôi quyết định, từ nay về sau, nam nữ chúng ta bình đẳng, anh ra ngoài một lần, tôi sẽ vượt tường một lần, anh leo lên mười người phụ nữ, tôi sẽ đội mười cái nón xanh cho anh!

Dư Vấn nhón mũi chân, khi nhiệt tình hôn Triệu Sĩ Thành, không biết vì sao, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh một đôi nam nữ đứng như núi. Người phụ nữ, là cô, mà người đàn ông, lại là Hạ Nghị...

Quá mức rung động, quá mức bất ngờ, Triệu Sĩ Thành đông cứng tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào, giật mình ngây ngốc mặc cô xâm lược. Dư Vấn dán cả người mình vào anh, đầu lưỡi ẩm áp chạm vào môi anh, thậm chí linh hoạt chui vào, cuốn lấy lưỡi anh, làm nụ hôn càng sâu, càng dây dưa.

Hơi thở của Triệu Sĩ Thành trở nên dồn dập, tay ôm eo cô, vô cùng nóng, môi dán môi, cảm giác tê dại khiến anh muốn kéo cô lại thật gần, đánh mất lý trí đến rất muốn cuồng nhiệt cướp đi sự ẩm áp mềm mại kia. Leng keng leng keng, nhất thời do không nắm chắc, mấy nút áo của anh bị giật xuống, cô là cô gái trưởng thành, trong phòng nhàn rỗi không có việc gì, thỉnh thoảng lại xem vài chương trình người lớn. Cô nghĩ, biểu hiện của cô đã quá rõ rồi nhỉ? Cô không ngại diễn biến tiếp theo đâu.

Tiếng nút áo rơi xuống đất khiến Triệu Sĩ Thành bừng tỉnh, anh vội đẩy cô ra, cả lồng ngực rần rần lộ ra, anh quay lưng, thở khê, điều chỉnh hơi thở. Dư Vấn lại muốn đến gần.

Trái tim cô có một loại âm thanh khó hiểu, cổ vũ hành động như phát tiết điên cuồng này: “Anh ra ngoài một lần, thì tôi cũng vượt tường một lần!

Bên tai có người cổ giật dây.

“Chúng ta trước kia chưa từng hôn?” Triệu Sĩ Thành lại vội vàng tránh đi, khiến Dư Vấn rất ngạc nhiên.

Một câu, làm cho Triệu Sĩ Thành đông cứng, anh có thể chắc chắn, trí nhớ của cô chắc chắn đã bị người nào đó thay đổi rồi.

“Tại sao trước kia chúng ta lại chưa từng hôn ư? Trước kia nhiều nhất cũng chỉ ở mức bạn bè bình thường!” Chắc chắn vị trí của hai người đã an toàn, anh nhìn vào mắt cô, ánh mắt phức tạp.

Hành vi vừa rồi của cô rất lớn mật, khiến trái tim anh đến giờ vẫn chẳng đập tự nhiên.

Dư Vấn nhíu nhíu mày, đáp án của anh, làm cho cô rất bất mãn.

“Nếu chúng ta chỉ là bạn bè, vậy Hạ Nghị thì sao? Anh ta là ai vậy?”

“Anh ấy là chồng em.” Không do dự, Triệu Sĩ Thành nói cho cô biết.

Dư Vấn đông cứng cả người, thật lâu sau, cô suy nghĩ lại suy nghĩ, mới khó khăn phun ra: “Nếu anh ta là chồng em, vì sao ba mẹ em lại không cho anh ta gặp em, lại càng không để cho anh ta chăm sóc em? Vì sao ngược lại còn để anh trông nom em?”

Vì sao liên tiếp khiến anh căn bản không giải thích nổi.

“Được rồi, em hiểu mà, anh còn chưa định tha thứ cho em, em nguyên ý chờ!” Cô suy nghĩ theo cách của mình rồi kết luận.

“Dư Vấn, vì sao em lại có ảo giác này, cảm thấy giữa chúng ta từng có chuyện gì?” Anh nhếch môi, muốn hỏi lại.

“Em mệt rồi.” Cô vươn vai, không muốn nghe, chỉ vẫy tay với anh.

Cô uể oải, đêm nay cô mệt lắm rồi, hơn nữa, mỗi lần khi lãng tránh vấn đề, phương pháp tốt nhất của cô chính là ngủ.

Triệu Sĩ Thành thở dài, căn bản chẳng có cách nào với cô, chỉ có thể ngồi xuống, hiến bờ vai rộng của mình. Dư Vấn dựa vào vai anh, như đứa trẻ sơ sinh mệt mỏi, an tâm rúc vào lòng ba mẹ, mới một phút thôi đã đi vào giấc ngủ.

Đêm càng sâu, thời gian đang trôi qua, hơi thở của cô dần tĩnh, ngủ bình yên, mà trước sau Triệu Sĩ Thành vẫn ngồi cạnh cô, chẳng đi nữa bước. Anh quay đầu đi, ngón tay dài lướt qua gương mặt nhỏ nhắn của cô, khẽ vuốt:

“Nếu như em khôi phục trí nhớ, trong lòng không oán mà vẫn chọn anh, vậy thì anh sẽ không buông tay em.” Anh thấp giọng trong ban đêm tĩnh lặng.

Anh cũng muốn dang tay ôm cô, cũng muốn đứng cạnh cô mãi mãi, nhưng với tình hình hiện tại, anh không thể.

...

Thật vất vả nhịn đến hừng đông, Hạ Nghị xuất hiện trước cửa phòng khám của Triệu Sĩ Thành. Bất ngờ, nơi đó đã sớm có tiếng người ồn ào, toàn thể nhân viên đông đúc làm việc, làm cho anh muốn tìm Triệu Sĩ Thành nói chuyện cũng khó như lên trời.

Nhưng mà, xuyên qua đám người kia, làm cho Hạ Nghị sửng sốt.

“Sao em lại ở đây?” Anh đi đến quầy tiền, hỏi Dư Vãn đang cầm tờ trăm ngàn, soi thật giả dưới ánh mặt trời.

Hôm nay trên người cô vẫn là áo phông và quần bỏ thoải mái.

“Cô thu ngân ở phòng khám bỗng ngắt lúc chiều qua, kiểm tra thì phát hiện mang thai, Sĩ Thành nói công việc đứng lâu này không tốt cho phụ nữ có thai, đã để cô ấy về nhà nghỉ ngơi rồi.” Qua ánh sáng nhìn rõ có dấu ấn trên đầu Mao chủ tịch, cô mới an tâm cho tiền vào hộp, vừa đảo mắt, Dư Vãn mới phát hiện, người vừa rồi hỏi cô lại là Hạ Nghị.

Cô nhất thời lạnh mặt xuống.

“Cho nên, Triệu Sĩ Thành bảo em đến làm?”

Hạ Nghị ngạc nhiên. Hạ phu nhân làm thu ngân? Chuyện này cũng đồng ý, rốt cuộc còn chuyện gì muốn dọa anh nữa!

Đây có gì không đúng? Đây là phòng khám của vị hôn phu cô, cô tất nhiên sẽ cố gắng làm việc rồi! Dư Vãn mặc kệ anh ta.

“Này, muốn nói chuyện phiếm thì ra bên khác đừng cản đường!” Phía sau có một bà cô rất mạnh mẽ.

Bà đưa cô một tờ trăm ngàn, cô nhận lấy, phân biệt thật giả.

“Này, cô có phải thu ngân không thế? Không thấy phía sau dài lắm hả? Động tác chậm như con rùa!” Bà cô thúc giục, thái độ gây khó dễ.

Hàng dài phía sau chờ đăng ký hoặc thanh toán, cũng bắt đầu có người than phiền. Thấy có viện binh, bà kia bắt đầu bối rối, không ngừng quở trách cô, càng mắng càng khó nghe.

Hạ Nghị nhíu mày, mà Dư Vãn chỉ lạnh lùng quét họ vài lần, khí thế cường đại, trong nháy mắt làm ấy bà già này đều ngậm miệng, vì thế, cô tiếp tục ngẩng đầu, tiếp tục cẩn thận phân biệt tiền thật giả. Nhất thời, mới im lặng vài giây, giọng ai oán lại nổi lên bốn phía. Phân biệt xong, Dư Vãn lấy ra 80 đồng từ hộp tiền đưa cho bà cô, bà ta vội vàng nhận tiền.

Nào biết, tờ tiền trăm ngàn trong tay đang định bỏ vào hộp, lại bị Hạ Nghị giật mất.

“Đợi chút, bà đừng có đi!” Hạ Nghị gọi bà ta lại, anh dùng sức vấy vấy tờ giấy kia, giấy cũng không phát ra tiếng sột soạt, nhất thời, anh lộ ra nụ cười vô lại “Này, bà cô, muốn khám bệnh miễn phí, thì bỏ lại 80 đồng đi, thất đức như thế, bà muốn cháu trai của bà từ nay bệnh không dậy nổi à?”

Bà kia hít ngậm khí lạnh, có người phía sau hiểu ý anh, ồ lên.

“Vì cuộc sống trăm tuổi của cháu trai bà, hãy đổi tờ khác đi!” Hạ Nghị lạnh lùng nói.

Bà kia cúi đầu mắng một tiếng rồi không đành rút trong túi một tờ trăm ngàn cũ ra đổi lấy tờ mới kia. Dư Vãn nhăn mày.

...

“Anh hai, không tìm được nhân viên thu ngân mới, để Dư Văn làm vài ngày, được không vậy?” Trong phòng, Dung Hoa nghe thấy bên ngoài có rối loạn, lo lắng hỏi.

Tuy mặt ngoài Dư Văn trấn định, nhưng Dung Hoa vẫn đã nhìn ra, nhiều người cãi nhau như vậy, Dư Văn chẳng hiểu gì chắc chắn sẽ không thích ứng.

“Cô ấy không thể nằm trong nhà xem tivi cả ngày, sớm hay muộn cũng phải ra ngoài làm việc, để cô ấy thích ứng xã hội trước một chút.” Triệu Sĩ Thành đưa bút kê đơn thuốc, cũng không ngẩng đầu lên trả lời, “Yên tâm đi, cô ấy rất có trách nhiệm, chỉ cần dặn kỹ cô ấy, có mệt cô cũng sẽ hoàn thành.”

Ai nói anh không lo lắng? Nhưng mà, anh không thể việc gì cũng để cô dựa vào anh, cho dù anh là một con chim mẹ, lớn lên cô cũng sẽ rời khỏi anh, cho nên, anh phải đẩy chú chim non như cô ra khỏi tổ, ép nó quen với mưa gió đời người.

Nhưng để Dư Văn đi thu tiền, sẽ tổn thất rất nhiều tiền đấy. Những lời này, đảo một vòng trên môi Dung Hoa, cuối cùng vẫn không lọt ra.

...

“Anh đừng xen vào việc của người khác.” Sau khi cô nhận phải tờ tiền giả, bị Hạ Nghị ngăn lại đúng lúc, Dư Văn lạnh mặt.

Tuy biểu tình vẫn rất lạnh, nhưng nhìn kỹ, nét mặt cô đã dịu đi rất nhiều. Hạ Nghị cười cười, không bị cô dọa.

“Anh là chồng em mà, đương nhiên là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu rồi!” Da mặt anh rất dày trả lời.

“Tôi sẽ không theo anh về!” Cô đáp một nẻo.

Có lấy lòng cô cũng vô dụng, cô sẽ không đi theo anh ta, lại đi thì sẽ bị “cưỡng hiếp” lần nữa cho coi. Hơn nữa, cô sợ nhìn thấy anh, khủng hoảng không hiểu.

Hạ Nghị chỉ nhún nhún vai. Không sao, anh rất biết cách quán người!

Hàng càng ngày càng dài, cô còn đang chậm làm việc phân biệt quá, vì thế, Hạ Nghị bước vào đoàn người.

“Tách ra thành hai hàng, có tiền lẻ thì đứng bên kia, cần trả lại thì xếp chỗ tôi!” Dưới sự kinh ngạc của Dư Văn, anh bắt đầu trực tiếp chỉ huy.

Cô chưa kịp phản đối, hàng thật dài đã chia làm hai. Dòng người bị phân ra, lượng công việc của cô giảm bớt rất nhiều. Chỉ là... Nhìn nụ cười mê người kia, nhìn Hạ Nghị đang đóng vai thu ngân, Dư Văn như bị thứ gì đó làm xúc động.

Bán hàng, túi da, tiếng hét, nụ cười, tất cả đều rất quen rất quen, quen đến mức làm lòng cô run lên, đau đầu quá. Mỗi lần vừa gặp Hạ Nghị, cô lại ước gì có thể nhanh trốn đi, bởi trái tim rất khó chịu, đau âm ỉ, hành động vô tình của anh luôn nhắc lên sóng to trong lòng cô, điều đó và ảm áp khi ở cạnh Triệu Sĩ Thành là hoàn toàn khác biệt.

...

Hạ Nghị làm đến đúng giữa trưa, mắt cá chân bên phải lại đau thấu xương. Anh ngồi xổm xuống, miết chỗ đau liên tục.

“Anh chàng đẹp trai, đến ăn cơm trưa rồi!” Các cô y tá trong phòng bệnh gọi anh.

“Tốt quá.” Da mặt anh rất dày ngẩng mặt, lộ ra ý cười.

Triệu Sĩ Thành lặng im bắt đầu cảm đũa, mà Dư Văn đang vội vàng kiểm tra tiền mặt.

Hạ Nghị đang muốn đến giúp, di động trong túi anh vang lên, không thấy số đến, anh liền nhận máy:

“Hạ tiên sinh, có tin tức tốt, đã tìm được Đỗ Hiểu Văn.” Câu đầu tiên của công ty điều tra đã làm cả người anh đông lại.

Sắc mặt anh mất tự nhiên, cứng ngắc nhìn về phía Dư Văn vẫn mặt không chút thay đổi đang bận rộn, nén giọng: “Tôi đến ngay!” Trong nháy mắt, trái tim chùng xuống, khóe môi không nhếch nổi nữa.

79. Q.3 - Chương 26

Hạ Nghị không ngờ tìm Đỗ Hiểu Văn lâu như vậy, nhưng thật ra, cô vẫn ở đó. Bờ biển, căn phòng, nơi họ từng có lời hứa tình yêu. Cả người Hạ Nghị đông cứng.

“Hơn hai tháng này, Đỗ Hiểu Văn chỉ trốn ở đây, nếu không phải sáng nay cô ấy đến bệnh viện phụ sản kiểm tra, chúng tôi vẫn không tìm thấy cô ấy.” Nhân viên điều tra nói.

“Vâng, tôi hiểu rồi.” Anh cứng ngắc gật gật đầu.

Đẩy cửa xe ra, anh đang chuẩn bị xuống xe.

“Hạ tiên sinh, có chuyện xin nhờ ngài một chút.” Nhân viên điều tra đã nhận được tiền công, cuối cùng không nịn được mạnh miệng hỏi một câu: “Xin hỏi, có phải ngài vẫn nhờ một công ty điều tra khác tìm cô ấy không? Chúng tôi đã phát hiện trong quá trình điều tra, còn có một công ty khác đang tìm kiếm tung tích của Đỗ Hiểu Văn.” Thật ra khách hàng muốn dùng nhiều cách để có kết quả nhanh cũng không là gì, cảm giác không được tin tưởng về năng lực cũng có chút khiến người ta khó chịu.

Hạ Nghị nhăn mày, bởi vì anh không có.

Đứng trước cửa nhà cô, tâm tình anh đủ vị phức tạp, trong mấy gian phòng cũ này từng tràn ngập tình yêu của anh. Trước kia, anh liêu lĩnh bỏ trốn, hai người chuẩn bị bắt đầu từ nơi này, tạo ra mái ấm nhỏ của riêng họ.

Hiểu Văn ở nơi này, có oán giận anh không? Hoa đào như trước, con người đổi thay? Đời người, thật ra rất buồn cười, dù là tình cũ khó quên, thời gian vẫn vô tình thay đổi tất cả?

Anh gõ cửa gỗ. Trong chốc lát, chỉ một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra.

“Tìm ai vậy?” Là một người phụ nữ trung niên.

Cho dù thời gian trôi qua, có thể làm ngoại hình người ta thay đổi, nhưng anh liếc mắt một cái vẫn nhận ra đối phương.

“Chào bác gái.” Anh chào hỏi trước.

“Ai, Tiểu Hạ à!” Bác chủ nhà cho thuê mỉm cười, “Cuối cùng cậu cũng trở lại!”

Bác gái rất quen thuộc lại nhiệt tình, làm cho người ta hoảng hốt đến mức như khoảng thời gian sáu năm kia chẳng hề tồn tại.

“Hiểu Văn có đây không ạ?” Ánh mắt anh tìm kiếm phía phòng trong.

“Hiểu Văn à, cô ấy đến siêu thị gần đây mua thức ăn rồi.” Bác gái tự nhiên lui từng bước, nhiệt tình tiếp đón anh, “Tiểu Hạ, mau vào đi!”

Da đầu run lên một trận, anh chỉ có thể bước vào trước chờ Hiểu Văn trở về.

Bác gái rót một ly nước cho anh “Tiểu Hạ, là cậu đi đâu? Sao lại để một mình Hiểu Văn có thai đến thuê nhà? Nếu không phải tôi nhớ cậu, đúng là làm ột cô bé không nhà không nơi nương tựa rồi!”

Không nhà không nơi nương tựa, những chữ này, làm cho Hạ Nghị càng nghe tâm tình càng phức tạp.

“Hiểu Văn nói với bác thế nào?” Họng anh khô lại nói.

“Cô ấy nói cậu có việc không thể chăm sóc cô ấy, cho nên cô ấy ở đây chờ cậu.” Bác gái lập tức trả lời.

Ở chỗ này chờ anh? Hạ Nghị nói không nên lời.

“Tiểu Hạ, phụ nữ khi mang thai rất vất vả, đặc biệt khi không có đàn ông ở cạnh, ăn cùng rất đáng, nhìn làm cho người ta xót lòng. Trong tủ lạnh không có đồ ăn muốn phải tự đi mua, bóng đèn hỏng thì phải tự thay, càng đừng nói đến bao sợ hãi trong cuộc sống. Nhưng cô gái ấy lại chẳng có nửa câu oán hận với cậu, cậu phải quý trọng đấy!”

Hạ Nghị im lặng.

Bác gái có việc nên đi trước, anh đi một vòng trong phòng. Nơi này, gần như chẳng thay đổi gì. Hoặc là nói cho đúng, có người đã biến nơi đây về nguyên trạng. Ánh mắt anh dừng lại trên chiếc giường gỗ lớn kia, trước kia, anh và Hiểu Văn nằm đó, cùng ngắm sao, cùng mơ mộng về tương lai tốt đẹp.

Hai người phụ nữ, một người phụ nữ làm cho cuộc sống của anh tràn ngập ảo tưởng, một người phụ nữ khác để anh học được cách trưởng thành.

Trong lòng đàn ông, cũng có một đóa hồng trắng và một đóa hồng đỏ, mà anh cưới bông hồng đỏ Dư Vãn, đỏ đến mức làm anh cảm thấy cô ghê sợ chói mắt như máu con muỗi trát trên tường kia, mà Hiểu Văn trong cuộc hôn nhân sáu năm của anh, giống như ánh trăng sáng trước cửa sổ làm người ta khát vọng. Chỉ là, khi thật sự chiếm được rồi, lại nhận ra thời gian sáu năm đã làm cảm giác cũng biến vị.

Bởi anh không tin vào tà ma, vì thế phải trả giá đắt, phạm phải sai lầm chẳng thể bù đắp lại. Trong đau đớn, càng nghĩ, lại càng hiểu, Hạ phụ nhân đã sớm thành nốt chu sa chẳng thể xóa mờ trên ngực anh.

Phía sau, có tiếng “ầm”.

“Anh Nghị.” Theo một tiếng kinh hoàng, túi đồ rơi xuống đất, một quả cam lăn đến bên chân anh.

Hạ Nghị ngồi xuống, nhặt quả cam lên, bình tĩnh nhìn về phía trước... Hiểu Văn đứng ở cửa, mặc một chiếc váy bầu hoa nhạt thanh lịch, làm cả người có cảm giác thanh tú.

“Hiểu Văn.” Khi ánh mắt chạm đến gò bẹn của cô, dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, tâm tình Hạ Nghị vẫn phức tạp nói không nên lời.

Thấy anh nhìn bẹn mình đến sợ run, trái tim Hiểu Văn còn có một tia ảo tưởng cuối cùng, “Anh, anh đã nghĩ thông suốt, đến tìm em về sao?”

Anh im lặng, trái tim lạnh đi, lắc đầu.

Nhìn biểu tình kiên quyết của anh, một khả năng khác, làm cho Hiểu Văn lập tức cả kinh lui về phía sau từng bước, “Em, em đã không gây trở ngại cho anh và Tống Dư Vãn nữa, anh với cô ấy bắt đầu một lần nữa, các người cứ việc bắt đầu đi, vì sao nhất định phải đối phó với em? Em sẽ lui bước rồi, các người còn muốn thế nào nữa...”

“Hiểu Văn, em đừng kích động.” Đầu anh rất đau, đối mặt với kinh hoàng của cô, Hạ Nghị chẳng nói nổi một câu.

Trên thực tế, trên đường đến tìm cô, anh đã tự hỏi mình không dưới mấy trăm lần, tìm được Hiểu Văn rồi anh nên làm gì?

“Sao em có thể không kích động? Tống Dư Vãn đã có được anh, vì sao còn nhất định phải dồn em đến chân tường, nhất định phải cướp đoạt kỷ niệm tình yêu cuối cùng của chúng ta?” Cô chất vấn anh.

Không phải ý Dư Vãn, nhưng mà, bây giờ anh không thể giải thích tình trạng hiện nay của Dư Vãn. Bởi vì, anh rất hồ thẹn, anh thật có lỗi, cuối cùng vẫn anh phụ Hiểu Văn. Nhưng mà...

“Xin lỗi, anh đến tìm em là muốn xin em có thể...” Anh có khó xử của anh, anh thật sự không thể muốn đứa con này.

“Anh đừng nói nữa!” Hiểu Văn kích động bịt tai mình lại, không chịu thừa nhận lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống, “Bây giờ con đã có thể nghe thấy tiếng nói bên ngoài, xin anh đừng nhần tâm như thế, đừng nói không cần con nữa, được không?”

Hạ Nghị cứng lại. Đứa con này đã có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài? Khi Thụy Thụy còn ở trong bụng, anh không tham dự vào sự trưởng thành của con, anh nghĩ con sau khi sinh ra rồi mới có thể thấy thế giới, nghe thấy âm thanh.. Thì ra, bây giờ đã có thể nghe thấy. Anh chua chát.

Thấy anh hơi dao động, Hiểu Văn rưng rưng, bắt lấy tay anh, đưa tay anh phủ lên bụng mình: “Anh Nghị, nó sắp năm tháng rồi, nó có tay có chân nhỏ, đã là một sinh mệnh đầy đủ.”

Anh cứng người. Ở đó, dưới tay anh có một sự dao động rất nhỏ, dọa anh sợ hãi.

“Con đá anh đấy, con đang chào anh kìa, anh Nghị, con đáng yêu như thế, vì sao anh lại không cần con, nhẫn tâm đến mức không cho con sống?” Cô lên án.

Lúc này đây, Hạ Nghị chẳng nói nên lời. Khi nó chỉ còn là phôi thai, anh có thể nhẫn tâm ra quyết định, bây giờ nó đã thành hình, bảo anh lựa chọn sao đây?

“Anh Nghị, nếu thật sự muốn bỏ con, vậy thì hãy đập lên người em tại đây đi!” Hiểu Văn kiên quyết nói.

Bây giờ cuối cùng cô cũng cảm nhận được, cái gì gọi là tình mẫu tử, cô sẽ không để cho bất kỳ ai chạm vào con cô, bao gồm cả anh.

Hai người căng thẳng.

...

Bốn giờ chiều, toàn bộ tiền đăng ký cũng đã thu hết, thanh toán tiền thuốc còn lại cũng không nhiều lắm, Dư Vấn bắt đầu rảnh. “Reng reng reng” điện thoại phòng khám vang lên, Dư Vấn nhìn nhanh bốn phía, mọi người đều đang làm việc.

“Xin chào, phòng khám khoa nhi của Triệu Sĩ Thành.” Cô chỉ có thể nhận điện thoại.

“Chào cô, tôi ở cửa hàng chụp ảnh cưới XX.” Trong điện thoại là giọng nói rất thân thiết, “Xin hỏi Triệu Sĩ Thành tiên sinh có đó không ạ?”

Đối phương tự giới thiệu, làm cho Dư Vấn sững sốt một chút.

“Có chuyện gì?” Cô cứng rắn hỏi. Không hiểu sao cô ghét nhất là giọng nói ngọt ngào mềm mại này, cảnh giác nổi lên nổi lên bốn phía.

“Xin hỏi cô là Triệu phu nhân sao?” Đối phương lập tức hỏi.

Cô suy nghĩ một lát, đang định phủ nhận.

Đầu kia điện thoại đã tự động nói: “Triệu phu nhân, xin hỏi cô và Triệu tiên sinh có thể đến lúc nào? Chúng tôi đã làm xong rồi, nhưng chờ ba tháng, Triệu tiên sinh và cô vẫn chưa đến lấy hình!”

Anh không đi lấy ảnh cưới à? Dư Vấn nghĩ một lát, cũng đúng, lúc ấy cô đào hôn, khiến Triệu Sĩ Thành bị nhục nhã như thế, anh nào có thể đi lấy ảnh chứ.

“Triệu phu nhân, hôm nay cô rỗi không? Có thể đến chỗ chúng tôi một lát không?” Nhân viên cửa hàng không muốn đeo trách nhiệm nữa, thái độ rất ân cần.

“Được rồi.” Dư Vấn đưa ra đáp án.

Nếu Triệu Sĩ Thành không cần, vậy cô hào phóng đến nhận thôi. Cúp máy, cô bước đến cửa phòng, Triệu Sĩ Thành vẫn đang hết sức chăm chú khám cho bệnh nhân nhỏ, vì thế, cô cũng không tiện quấy rầy.

“Tôi ra ngoài một chút.”

Dậy y tá ở quầy, cô ra cửa đón taxi. Hơn mười phút, dựa theo địa chỉ, cô đến cửa hàng áo cưới.

“Xin hỏi cô là Triệu phu nhân ạ?” Nhân viên cửa hàng nhiệt liệt hoan nghênh.

“Là tôi, album ảnh đâu?” Cô không giải thích, mở đầu liền hỏi.

Thời gian của cô rất quý, đợi lát nữa cô còn phải ăn cơm tối đấy!

“Chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, ở trong này.” Nhân viên cửa hàng lấy sổ ra, “Cô xem xem đúng không ạ?”

Lấy sổ ra, trong nháy mắt, nhân viên cửa hàng ngây dại, mà Dư Văn cũng đông cứng.

“A, tôi lấy nhầm rồi à?” Nhân viên cửa hàng hô lên.

Cả người Dư Văn hóa đá. Không lấy sai, mặt chú rể quả đúng là Triệu Sĩ Thành, nhưng mà, cô dâu mỉm cười dịu dàng trong ảnh kia không phải là cô. Cô dâu là một cô gái nhìn rất mềm yếu, diện mạo thanh tú, nhưng người phụ nữ kia nhìn rất quen mắt, quen đến mức cả người cô không thở nổi.

“Triệu phu nhân, cô làm sao vậy?” Nhân viên cửa hàng hoảng hốt.

Bởi vì, cô đang ôm đầu, sắc mặt tái nhợt ngồi xuống. Cô sợ nhìn thấy người phụ nữ kia. Tâm tình như tuyết lở này rất mãnh liệt. Đầu, đau quá, đau quá, có thứ gì đó, sắp phá xích thoát ra.

“Tôi, tôi không phải Triệu phu nhân...” Đầu đau như sắp rách ra, trong đầu hiện lên một màn ảnh, khiến cô lảo đảo, cả người phát run!

Cô không phải Triệu phu nhân, cô là Hạ phu nhân! Trong ánh chớp, một ý thức rõ ràng nhập vào đầu cô.

...

Hạ Nghị ngồi trên xe, sợ run.

Bây giờ, anh nên làm gì? Hiểu Văn đau khổ cầu xin, làm cho anh thật sự không thể tàn nhẫn như vậy. Dù sao, anh cũng từng yêu cô.

Nếu như mình không tìm được cô, có phải sẽ đúng hơn không? Là ai đã nói, sai một bước, sẽ sai tất cả? Ngắc đầu, dựa vào ghế xe, lần đầu tiên anh do dự, không chú ý... cho đến khi... bóng hình kia xuất hiện ở đầu hẻm.

Hiểu Văn?

“Là anh gọi cho bà chủ nhà, bảo em ra ngoài này, muốn nói gì với em?” Thấy anh ở đó, do dự một lúc, Hiểu Văn đi đến chỗ anh.

Nói gì với cô, làm gì có? Trên thực tế, từ khi ra khỏi phòng cô đến giờ, anh vẫn chỉ ngồi đây ngăn người mà thôi. Hạ Nghị nghi ngờ đẩy cửa xe ra, xuống xe.

Đúng lúc này, một chiếc xe gắn máy bỗng lao ra từ trong, như con ngựa hoang mất kiểm soát, điên cuồng chạy đến chỗ bụng nhô lên của Đỗ Hiểu Văn.

80. Q.3 - Chương 27

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Hạ Nghị bước lên phía trước, đã chậm một bước, xe máy vọt đến chỗ Hiểu Văn. Hiểu Văn hét lên, vội vàng ôm bụng tránh đi, nhưng chẳng né kịp, xe máy đâm thật mạnh đến chỗ Hiểu Văn. Cô ngã về phía tường, mà Hạ Nghị tiến lên chỉ kịp đỡ được Hiểu Văn, kết quả anh ngã lên tường, mà lưng Hiểu Văn rơi xuống người anh.

“Rầm rầm rầm” xe máy uốn lượn, không ngừng tăng ga, “anh hùng” cưỡi ngựa ra oai, bắt đầu đánh giá nên làm gì, còn xem làm thế nào mới thành công.

Đối phương căn bản là có chủ mưu! Hạ Nghị bị Hiểu Văn đè đến mất cá chân truyền lan ra đau đớn, nhưng anh không quan tâm nhiều, vội lấy điện thoại ra định báo cảnh sát. Mà hành động này của anh, làm cho tên đội mũ cưỡi xe máy, chần chừ một chút, cho đến khi nhìn đến người phụ nữ trong ngực Hạ Nghị đang ôm bụng, sắc mặt hoảng sợ đại biến, cuối cùng chọn các buông tha, không chiến nữa giữ khoảng cách.

“Hiểu Văn, em thế nào rồi?” Anh muốn đỡ Hiểu Văn, nhưng anh lại chạm đến một mảng ẩm ướt.

Hạ Nghị đông cứng. Tay anh toàn là máu tươi.

“Vì sao, anh không tha cho em, nhất định phải đối phó với em? Chẳng lẽ nhất định phải biến con thành thi thể lạnh băng như Thụy Thụy, anh mới vừa lòng sao?” Cũng nhìn thấy một tay máu tươi của anh, trên mặt Hiểu Văn không còn hạt máu, bụng cô truyền đến cơn đau, giữa bắp đùi còn có máu tươi chảy xuôi, khiến cô khủng hoảng không thôi, càng làm cho cảm xúc của cô rơi vào hỗn loạn.

Là anh, nhất định là anh, cố ý tìm người gọi điện thoại lừa cô ra ngoài, sau đó tìm xe máy đâm cô!

Không có thời gian giải thích, Hạ Nghị ôm lấy cô, vội vàng đưa vào sau xe, xe chạy thẳng đến bệnh viện. Dọc theo đường đi, Hiểu Văn đau đến rên rỉ không thôi. Thân thể đau đớn, trái tim càng đau.

Mười một giờ đêm.

Sau sáu tiếng, cơn đau bụng của Hiểu Văn cũng từ từ dịu xuống, lượng máu chảy cũng dần giảm bớt. Có điều.

“Em hận anh! Vì sao nhất định phải làm thế với em? Con không còn, em sẽ cùng chết với con!” Trên giường bệnh, môi Hiểu Văn vẫn lẩm bẩm đả kích. Anh không cần cô, nhưng lại muốn hại chết con!

“Không phải anh!” Anh phủ định lần nữa, nhưng mà, Hiểu Văn căn bản không nghe, dường như nhận định anh chính là hung thủ.

Không có cảm giác tin tưởng làm cho cả người anh vô lực tới cực điểm, đến cuối cùng thậm chí lười giải thích.

“Thụy Thụy là sinh mệnh, con em chẳng lẽ không phải là mệnh sao? Thụy Thụy đã chết anh còn thương tâm như thế, nhưng mà vì sao anh có thể máu lạnh với con em chẳng có chút tình cảm nào?” Cô vẫn không ngừng lên án.

Hiểu Văn nhắc tới hai chữ Thụy Thụy lần nữa, làm cho lòng Hạ Nghị bất ổn, di thể lạnh băng của bảo bối Thụy Thụy của anh lần nữa hiện lên trước mắt anh, đau đớn quét qua anh, tra tấn anh.

“Bác sĩ, có thể giữ đứa bé không?” Không nhìn cô, cuối cùng anh vẫn mở miệng hỏi bác sĩ. Con mẹ nó, anh là người xấu, anh thỏa hiệp được chưa?

“Dù may là không va chính diện vào bụng, nhưng phụ nữ có thai lại bị xe máy đâm ngã, cũng bị kinh động rất lớn, làm chảy máu tử cung, dù tiêm dịch axit sunfuric vào, tử cung đã co bóp, nhưng vẫn có thể bị sảy thai vào tháng cuối.”

Đây là cái ý gì, thà đừng nói còn hơn? Không phải bụng không đau, máu cũng ngừng, con có thể giữ ư? Nét mặt Hạ Nghị mờ mịt, anh hoàn toàn không hiểu những thứ này.

Hiểu Văn ôm bụng nhô lên, cho dù cắn chặt môi dưới, vẫn run không ngừng. Đừng mà, đừng!

“Tử cung của cô ấy đã mở ra đến 2cm, cho dù tạm thời nhờ thuốc mà co lại, nhưng tử cung và phía ngoài đã thông nhau, miệng tử cung không thể tự động khép kín nữa. Nếu muốn giữ đứa con, phải làm phẫu thuật vá cổ tử cung. Bệnh viện nhỏ của chúng tôi không có kỹ thuật như thế, hai người có thể chuyển vào viện nội thành, nhưng đường vào nội thành đến hai ba tiếng, ở tình hình nguy hiểm lúc này, xóc nảy trên đường di chuyển sẽ ép thai nhi ra ngoài có lẽ nên trực tiếp bỏ đi.” Bác sĩ giải thích cặn kẽ.

Hạ Nghị và Hiểu Văn cùng ngây dại. Thì ra, tình hình của cô chưa ổn định.

“Bác sĩ, vậy làm sao bây giờ?” Hiểu Văn rơi lệ hỏi.

Bệnh viện nhỏ không thể làm phẫu thuật, đến viện lớn lại bị xóc trên đường, cô nên làm gì đây?

“Hơn nữa, phẫu thuật khâu lại cổ tử cung nhìn tưởng đơn giản, thật ra phải là bác sỹ phụ khoa có tay nghề mới làm được, nếu vị trí khâu quá thấp, sẽ không giữ được “miệng”, chưa đến vài ngày thai nhi sẽ ra ngoài, nhưng nếu ở vị trí quá cao, không cẩn thận chạm đến bào thai, sẽ dẫn đến sảy thai. Nói thật ra, thành phố Ôn Thành chúng ta tuy phát triển kinh tế mạnh, nhưng trình độ chữa bệnh vẫn không bằng các thành phố lớn Thượng Hải, Bắc Kinh, loại tình hình này, tỷ lệ phẫu thuật thành công rất thấp.”

Nghe vậy, Hiểu Văn khóc đến mất tiếng. Cho nên, cô chỉ còn cách bỏ con đi?

Trong tiếng khóc của Hiểu Văn, da đầu Hạ Nghị đau đớn, bây giờ chỉ có thể hi sinh đứa con? Anh chẳng nói nên nổi tâm tình. Thai nhi trong bụng không phải là Thụy Thụy đã sống nhiều năm, anh sẽ chẳng thể có tình cảm sâu sắc với nó, nhưng nói là hoàn toàn thờ ơ thì không phải.

“Bác sĩ, chẳng lẽ không còn cách nào hết?” Anh hỏi.

Bác sĩ suy nghĩ một chút, “Có, nếu hai người thật sự muốn giữ đứa con, có lẽ có một vị bác sỹ ở Ôn Thành chúng ta có thể! Đó chính là bác sĩ Tiêu Đồ làm việc ở bệnh viện phụ sản Marry, đã tốt nghiệp đại học Johns Hopkins ở Mỹ, hồi trước khá nổi tiếng đấy.”

Bệnh viện phụ sản Marry? Đó không phải... là bệnh viện của anh trai Triệu Sĩ Thành sao? Hơn nữa, cái tên Tiêu Đồ này rất quen, hình như trước kia cô đã nghe Dung Hoa nhắc đến, là tình địch của anh cả, cũng là bạn của Dung Hoa.

“Ngay cả phẫu thuật vỡ tử cung cậu ta cũng làm thành công, có thể thấy tay nghề rất cao, nghe nói cậu ta vừa chuyển đến đã lập công lớn cho bệnh viện phụ sản ở Ôn Thành chúng ta. Nếu hai người có thể mời cậu ta phẫu thuật thì tốt, giải phẫu thành công rồi chờ tình hình ổn định xong chuyển đến viện của cậu ta giữ thai, có lẽ như thế sẽ cứu được thai nhi.”

Nghe được mấy chữ “thai nhi có thể cứu chữa”, Hiểu Văn run rẩy.

“Bác sĩ, chúng tôi nên mời bác sỹ Tiêu Đồ thế nào?” Hạ Nghị tiếp tục hỏi.

“Vấn đề ở chỗ này.” Bác sĩ cười khỏ, “Nghe nói bác sỹ Tiêu rất lạnh lùng càng đừng mong cậu ta sẽ thông cảm mà đến khám bệnh tại đây.”

Hạ Nghị nhăn mày, “Nếu tôi đưa ra giá cao?” Bởi vì tiền bạc chẳng là gì cả, anh không cần lương y như từ mẫu, chỉ cần kỹ thuật tốt là đủ rồi.

“Nghe nói bác sĩ Tiêu là con một của tập đoàn bất động sản Tiêu Tuấn.”

Nghe đến cái tên Tiêu Tuấn, Hạ Nghị sững sốt một chút. Ở Ôn Thành, tiền tài của Tiêu Tuấn cực vang dội, gần như chẳng ai không biết. Mà anh, cho dù rất giàu, nhưng tài sản nhà vẫn không thể đánh đồng. Dưới tình huống như vậy, ai sẽ có hứng thú với hai chữ “giá cao”?

“Hơn nữa, bác sĩ Tiêu vừa tân hôn, cậu ta rất ghét trực đêm.” Nhìn đồng hồ, bác sĩ lắc đầu.

Mời bác sỹ Tiêu đến, gần như không có khả năng.

Bác sĩ chỉ có thể khuyên nhủ, “Nửa đêm đến rạng sáng, nếu cổ tử cung lại mở ra, Từ bỏ thai nhi.”

Có điều.

Đỗ Hiểu Văn lại vùng vẫy cầm lấy di động, phát điên thì ào, “Tôi muốn gọi điện thoại cho Sĩ Thành, tôi phải cầu xin anh ấy, xin anh ấy giúp con tôi!” Dung Hoa quen Tiêu Đồ, chỉ cần Triệu Sĩ Thành ra mặt giúp cô, con của cô sẽ được cứu!

...

Triệu Sĩ Thành tìm nơi nơi không thấy Dư Vãn, gọi di động cô cũng không nhận. 11 giờ đêm, anh chạy nơi nơi, kéo thân thể mỗi một đẩy cửa phòng ra. Chăm chú nhìn vào phòng khách, trong phòng cô lộ ra ánh sáng mờ hồ, làm cho trái tim anh nhẹ đi. Anh vội vàng bước vào, cửa phòng vẫn chưa đóng, anh khê đẩy, sau lớp cửa, thấy Dư Vãn ngồi yên bên bàn, dưới chân cô có thứ gì đó, là quyển sách rất dày.

“Em về nhà lúc nào? Sao không gọi điện cho anh.” Cho dù tìm cô cả đêm, nhưng mà, anh cũng không oán giận.

Chỉ là, sách bên chân cô là gì? Triệu Sĩ Thành ngồi xuống nhìn rõ ràng. Sách này, cơ bản đều là ảnh của Thụy Thụy. Một trăm ngày, một tuổi, hai ba tuổi, bốn năm tuổi...

Cô đã về nhà? Triệu Sĩ Thành nhú mày. Còn nữa, hai cuốn kia là gì? Sắc mặt Triệu Sĩ Thành khê biến, không hiểu vì sao mà cuốn sách đó lại xuất hiện trong phòng anh.

Dư Vãn ngơ ngác ngẩng đầu, Triệu Sĩ Thành lúc này mới chú ý tới, hai mắt của cô sưng lên, rõ ràng đã khóc. Nhìn anh vài phút, môi mới bật ra ba chữ:

“Bác sĩ Triệu.” Giọng cô cũng khàn đi.

“Ừ.” Anh lên tiếng trả lời, không hiểu sao hôm nay cô bỗng gọi anh là bác sỹ Triệu.

“Làm phiền rồi, cảm ơn mấy ngày này anh đã cẩn thận chăm sóc tôi.” Dư Vãn bình tĩnh nói lời cảm tạ.

“Ừ.” Anh cảm thấy kỳ lạ, lại không hiểu lạ nơi đâu.

“Tạm biệt, tôi đi đây.” Cô đứng dậy, không lên tiếng lau nước mắt nơi khóe mắt, bình tĩnh bắt đầu thu dọn sách và hành lý.

Đợi đến khi anh về nhà, nói tạm biệt xong, cô có thể đi rồi.

Triệu Sĩ Thành sững sờ. Cho dù đã sớm biết, một ngày nào đó cô sẽ ra khỏi sinh mệnh của anh, nhưng anh không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

“Em... muốn đi đâu...” Anh đứng dậy.

Đưa lưng về phía anh, cô thẳng lưng, nắm chặt tay, móng tay tạo thành dấu hồng, cô gần từng tiếng, kiên định đưa ra đáp án, “Quay về làm Hạ phu nhân.”

Đáp án này làm cho Triệu Sĩ Thành hoàn toàn đông cứng. Đông cứng đến mức điện thoại của anh vẫn vang không ngừng, Triệu Sĩ Thành cũng chẳng hề hay biết.

“Bác sĩ Triệu, điện thoại của anh kìa.” Cho đến khi, Dư Vãn nhẹ giọng nhắc nhở anh.

81. Q.3 - Chương 28

Nhìn số gọi đến, Triệu Sĩ Thành nhăn mày.

“Hiểu Vãn, chuyện gì thế?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Dư Vãn kéo rương hành lý, vốn muốn rời đi, nghe thấy cái tên kia liền dừng bước lại. Cô lạnh mắt, tay cầm nắm cửa trước sau không đẩy đi.

“Tôi biết, tôi có lỗi với anh, nhưng có thể xin anh giúp tôi được không?...” Bất lực, tiếng cầu xin liên tục trong điện thoại khiến mày anh càng nhíu chặt lại.

“Em muốn tôi giúp chuyện gì?” Anh không cảm thấy bây giờ hai người họ còn có thể dây dưa với nhau.

Cô vừa ghen ngào, vừa kể lại tình hình của mình cho anh.

“Sĩ Thành, bây giờ tôi chẳng còn gì cả, nếu không giữ được đứa bé này, tôi cũng chẳng cần sống nữa.” Cô khóc rưng rức. “Chỉ có anh mới không hại tôi, anh giúp tôi được không? Xin anh!” Biến cố xảy ra đúng lúc, giờ cô chẳng dám tin ai, kể cả Hạ Nghị.

“Được rồi, tôi sẽ tìm Dung Hoa cho cô, để con bé liên lạc với bác sỹ Tiêu, xem ý bác sỹ Tiêu bên kia thế nào.” Anh không nói nhiều, cúp máy.

Cho dù là bạn bè bình thường nhất, trong loại tình huống này, cũng chẳng thể bỏ mặc. Nhưng mà, điện thoại của anh bị cướp đi, bóng hình mềm mại che trước mặt anh khiến anh có chút bất ngờ.

“Là Đỗ Hiểu Vãn ư? Dù cô ta tìm người làm gì cũng đừng để ý!” Dư Vãn mặt không chút thay đổi nói, nắm chặt di động lấy từ tay anh, dùng sức đến gần như muốn bóp nát nó.

Triệu Sĩ Thành không thể không nói, mình rất chấn động. Làm sao cô có thể nhớ rõ?

“Em nhớ lại bao nhiêu?” Anh muốn biết đáp án này.

Tất cả hay chỉ một số?

Bắt kẻ thông dân, sảy thai, sóng thần, động đất, tình yêu vĩ đại, Thụy Thụy của cô... Rất nhiều rất nhiều hình ảnh, sắp xé rách đầu óc. Song, “Anh nói xem, tôi nên nhớ và nên quên bao nhiêu?” Cô hỏi ngược lại.

Cô cũng có ánh mắt sắc bén như trước, khiến anh chần động.

Chỉ cần một ánh mắt, cô đã rõ vấn đề tiếp theo của anh, cũng chặn lại trước: “Đừng hỏi tôi những vấn đề đó tôi sẽ không trả lời đâu!” Cô cần mất trí nhớ, cho nên, anh hỏi nữa cũng không có đáp án.

Triệu Sĩ Thành đã hiểu, anh vẫn luôn không thích dồn ép cô, cho nên anh không khẳng định, chỉ là...

“Dư Vấn, trả điện thoại lại cho anh.” Anh nhẹ nhàng, thái độ không thay đổi.

“Anh muốn giúp cô ta?” Dư Vấn lạnh lùng hỏi từng chữ một.

Anh nhìn hai mắt cô, cảm thấy hôm nay mắt cô quá lạnh.

Anh nhăn mày, thái độ vẫn bình thản, “Dù đã xảy ra chuyện gì, mỗi một sinh mệnh đều không có sai lầm, tâm tình mỗi một người mẹ đều có thể lý giải!” Không muốn giúp, nhưng nếu anh từ chối, có vẻ quá mức vô tình.

Mỗi một sinh mệnh đều không có sai lầm? Đúng vậy, chẳng lẽ Thụy Thụy của cô đã sai ư? Thụy Thụy chỉ hy vọng gia đình hạnh phúc mà thôi.

“Anh nhận lại điện thoại rồi, cho dù về sau chúng ta phải làm kẻ địch, anh cũng muốn giúp?” Dư Vấn hỏi.

Triệu Sĩ Thành cứng đờ.

“Đưa điện thoại cho anh.” Anh vươn tay đến chỗ cô.

Anh không thích cô như một con nhím, làm tổn thương người khác, cũng tự làm đau mình.

“Được, rất tốt, nước mắt phụ nữ đúng là vũ khí tốt nhất!” Dư Vấn không giận còn cười, cô cười hỏi anh lần nữa: “Anh đúng là đã rõ rồi? Thật sự anh phải giúp cô ta?”

“Đưa điện thoại cho tôi.” Anh lặp lại.

Tốt lắm, cô đã hiểu!

Dư Vấn đưa di động ra, lạnh lùng châm chọc, “Thì ra, không đơn giản là Hạ Nghị tình cũ khó quên, bác sĩ Triệu cũng là người đa tình đấy!”

“Chúng ta không còn là bạn nữa!” Anh đã lựa chọn, vậy thì, cô cũng có quyết định của cô.

Di động siêu mỏng đặt vào tay anh lần nữa, khiến anh vô cùng nặng nề.

“Tại sao chúng ta phải bắt hòa vì Đỗ Hiểu Văn?” Anh không ngược mắt, chỉ trầm giọng hỏi. Ngay cả bạn bè cũng không còn? Bị người ta tìm cớ để “vứt bỏ”, đúng là tệ hết biết rồi.

Cô mặt không chút thay đổi, giống như muốn tách ra khỏi cả thế giới.

Nhắm mắt, Triệu Sĩ Thành đau lòng.

“Em biết anh đối với em thế nào, vì sao còn nói như thế?” Giọng anh chẳng cao nửa phần, thậm chí chỉ hỏi nhẹ nhàng nhưng lại làm cả người Dư Vấn đông lại.

Giữa người với người, tình cảm và tình cảm, không phải có thể cân nhắc và so sánh, nếu gắng lấy ra so sánh, bỏ sự phản bội của Đỗ Hiểu Văn ra một bên không nói, thật ra anh cũng áy náy với Đỗ Hiểu Văn. Quen nhau hơn một năm, tình cảm của anh với cô luôn nguội như nước, chưa bao giờ lại như bây giờ, bởi vì một câu nói mà tổn thương, bởi vì một vẻ mặt không vui của cô mà tâm tình lại kinh hãi. Loại tình huống này, là do anh đa tình với Đỗ Hiểu Văn ư?

Anh từng giao cả lòng tin và trách nhiệm cho Đỗ Hiểu Văn, nhưng với cô, là tình cảm sợ hãi, rộng mở hoàn toàn không giữ lại gì, trái tim nguyên thủy nhất, đơn giản nhất, mặc cô tùy tiện. Cho nên, ngay cả làm bạn cũng không được? Một câu của anh khiến giữa anh và cô, như có một trang giấy đã bị đâm nát.

Không kịp ngăn lại nữa, nghe thấy lời nói không đồng ý, Dư Vấn tỉnh táo lại, cả người vẫn cứng ngắc, cuối cùng, cô chỉ có thể khó khăn nói: “Xin lỗi.” Cô không thể làm bạn với anh nữa.

Rất nhiều lời xin lỗi, lúc trước đã mang đến nhiều rắc rối cho anh, câu nói sắc bén vừa rồi của cô, còn có... không thể đáp lại tình cảm của anh.

“Anh biết, không cần xin lỗi.” Cục diện trước mắt, anh đã sớm dự đoán được.

Cô là người phụ nữ rất dứt khoát, không có được thứ mình muốn, chỉ có thể là kết cục này.

Anh giữ dáng vẻ bình tĩnh đi đến ban công, gọi điện cho Dung Hoa trước. Chưa chờ anh mở miệng, dù Đỗ Hiểu Văn có gọi điện cho anh cả hay Dung Hoa, họ cũng đều do dự, bản khoản đến cảm nhận của anh mà từ chối. Anh em một nhà họ rất đoàn kết.

Dư Vấn đứng phía sau anh, đông cứng vẫn không nhúc nhích. Bây giờ ngay cả bạn bè cũng chẳng còn, cô càng không thể ngăn Triệu Sĩ Thành. Anh gọi điện xong chờ tin, chỉ dựa vào ban công, nhìn lên ánh trăng sáng tỏ, không quay đầu lại đối mặt với cô. Trên thế giới có một loại cong, giống như ánh trăng tròn khuyết đại diện cho đời người.

Giữa hai người, một trước một sau, yên tĩnh như đã chết.

Người gọi lại cho anh, là anh cả.

“Anh sẽ thuyết phục Tiêu Đồ, cậu ta sẽ nể mặt mũi anh thôi.”

Tâm tình Triệu Sĩ Thành rất thấp, thuận miệng hỏi, “Chẳng phải nghe nói bác sỹ Tiêu ghét nhất là nói?”

Anh cả ho khan một chút, giọng rất mất tự nhiên, “Cậu ta bảo có thể giúp anh, nhưng phải trao đổi lợi ích, cậu ta lợi dụng Dung Hoa xóa khoản nợ kia, hơn nữa, sau khi được cậu ta giúp rồi, sau này không có sự đồng ý của cậu ta, không được phép liên lạc với Duy Duy, không được phép làm phiền Duy Duy, hơn nữa cả nhà chúng ta không được bôi nhọ nói cậu ta là gian phu, về sau cũng không được nhắc đến từ phỉ báng nữa!” Đúng là khó, chỉ một ca phẫu thuật đơn giản, để Tiêu Đồ có món lợi hiếm có như thế.

Nhưng mà, căn bản đây là dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Triệu Sĩ Thành không nói gì, hai điều kia chẳng là gì, anh tin anh cả và Dung Hoa không đặt trong lòng, nhưng mà một cái cuối cùng, niềm vui của mẹ động một chút lại mắng là gian phu đã bị xóa bỏ. Xem ra bác sỹ Tiêu rất có tính toán với “điểm nhơ” này.

Mẹ rất phản cảm người xấu duyên, cho nên mỗi khi về nhà ăn cơm, khi Tiêu Đồ bị mắng, nhân tiện, anh cũng bị mẹ cảnh cáo và dạy dỗ lần nữa. Gia giáo nhà họ rất nghiêm, biểu lộ “liều lĩnh” vừa rồi, thật ra sớm đã vượt qua phẩm hạnh của anh.

“Nhưng mà, Tiêu Đồ còn có một yêu cầu nữa.”

“Nói đi.”

Ánh mắt sau lưng kia khiến anh vẫn không thể quay đầu, vẫn không muốn đối mặt.

Không còn là bạn bè. Anh biết, ở trong mắt Dư Vấn, anh bây giờ có lẽ đã gián tiếp bị coi là kẻ địch của cô.

Anh cả thở dài, “Cậu ta nói, em đã động vào mình rồi, giờ muốn phẫu thuật, giờ phải đến nhà cậu ta đón cậu ta đến bệnh viện.” Tiêu Đồ không biết lái xe, mà nửa đêm, chuyện của người khác, anh càng tuyệt đối không để vị tài xế Duy Duy ra tay.

Triệu Sĩ Thành nhăn mày, “Được rồi.” Cúp máy, anh xoay người đi lấy chìa khóa xe.

“Tôi cũng đi.” Dư Vấn vẫn bất động, đột nhiên cản đường đi của anh.

Triệu Sĩ Thành khó hiểu: “Em đi làm gì?”

“Không làm gì, chỉ chính mắt đi nhìn con của cô ta có thể sống hay không thôi!”

Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên. Giọng điệu của cô rất lạnh, thậm chí mang theo tàn ác chẳng nói nên lời. Anh muốn lên tiếng phản đối, nhưng qua ánh mắt kiên nghị của cô, Triệu Sĩ Thành nháy mắt đã hiểu, mình nói

gì đi nữa cũng chỉ vô ích. Anh không đưa cô theo, cô có thể dùng cách khác, nơi cô muốn đến, không ai có thể ngăn cản, cũng có nghĩa, người cô muốn đối phó, không ai có thể tránh được!

“Em muốn làm gì?” Anh không thích cô như vậy.

“Đời người không có nếu như, không có hà cớ, càng không có thuốc hối hận, đời người chỉ có nhân và quả!” Cô dùng giọng cực lạnh nói, “Mỗi người đều phải trả giá vì lỗi lầm của mình, ai đã hại chết Thụy Thụy, tôi sẽ để họ nhà tan cửa nát!” Tất cả đau đớn, cô sẽ trả gấp 10 lần cho kẻ hại chết Thụy Thụy, bao gồm chính cô!

Hận ý lớn mạnh kia của cô khiến Triệu Sĩ Thành kinh hoàng, nhất thời im lặng, cả người bỏ ngổ.

“Làm như vậy, em có thể có bao nhiêu hạnh phúc, kết cục em muốn là gì?” Triệu Sĩ Thành hỏi cô.

Anh hy vọng cô tỉnh một chút. Chuyện anh lo lắng nhất, hình như sắp xảy ra.

“Cả, ba, cùng, chết!” Môi cô khê mở, đưa ra bốn chữ.

Tĩnh lại rồi, thế giới của cô chỉ là mộ phần, nhưng trong ngôi mộ đó sẽ không chỉ có một mình cô!

Cô muốn Hạ Nghị và Đỗ Hiểu Văn cũng ném thỉ, khi con người chẳng cần gì cả, thứ quan trọng nhất trong đời đã có lại mất đi sẽ là tư vị gì!

82. Q.4 - Chương 1

Hai giờ sáng.

Bệnh viện đã nhận được thông báo, Tiêu Đồ sẽ đến bệnh viện sau 10 phút nữa. Đỗ Hiểu Văn đã được đưa vào phòng giải phẫu, bác sỹ gây tê, trợ lý bác sỹ, toàn bộ đều đã chuẩn bị sắp xếp. Tại phòng bệnh nhỏ này, đây là ca phẫu thuật được coi trọng, các nhân viên y tá cũng hi vọng có thể chứng kiến ca phẫu thuật đặc sắc để học tập và tham khảo. Khác biệt là, Hạ Nghị không đứng ở cửa phòng giải phẫu, mà kiên trì đứng chờ ở cổng lớn bệnh viện.

“Tiên sinh, chân phải của anh có thể bị thương, đi chụp kiểm tra x quang, rồi đi bó lại đi! Dù sao bệnh tình cũng khá nặng, nếu không lo xử lý sẽ chuyển thành bệnh mãn tính!” Có một y tá lướt qua, chú ý đến mắt cá chân sưng lên của anh, khuyên nhủ.

Nhưng mà, anh không đáp lại, chỉ vẫn bình tĩnh nhìn ngoài cửa lớn.

“Tiên sinh, anh lo cho bạn gái anh lắm à?” Cô y tá nhỏ nở nụ cười.

Hạ Nghị chẳng thèm nhiều lời một câu.

Bởi vì, không phải lo lắng, là cảm thấy rất phiền. Anh chờ trong phòng bệnh, Hiểu Văn lại như vọng tưởng bị hại, khóc lóc không ngừng, luôn lải nhải chỉ trích anh ra tay với con mình. Anh bị oan uổng đến mức lười nói câu giải thích, cho nên không bằng đứng ở cửa, mắt không thấy tâm không phiền.

Một chiếc xe hơi màu đen ngừng lại, cửa sau bị mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi điển trai dẫn theo một chiếc hộp thuốc, lười biếng ngáp ngủ, xuống xe. Là bác sỹ Tiêu ư?

Hạ Nghị đang muốn lếc trước đón, cửa xe trước cũng bị mở ra, Triệu Sĩ Thành xuống xe. Anh rất cảm kích Triệu Sĩ Thành có thể không màng hiềm khích lúc trước mà giúp đỡ.

“Bác sỹ Tiêu, bác sỹ Triệu...” Cuối cùng anh cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong đêm nay, giơ tay lên chào họ.

Triệu Sĩ Thành thản nhiên gật đầu với anh, xem như chào lại.

Chỉ là, mới vài giây mà thôi, tay Hạ Nghị đông cứng lại trong không trung, ngay cả nụ cười cũng đóng băng. Bởi vì, cửa xe cạnh ghế điều khiển mở ra, một bóng hình xinh đẹp quen thuộc từ từ bước xuống.

Là Tổng Dư Vấn.

Toàn thân Hạ Nghị nhất thời cũng chảy mồ hôi lạnh. Đây là Triệu Sĩ Thành cố ý chinh anh sao?

Bác sỹ Tiêu bị nhân viên y tá vây quanh đón tiếp, mà Tổng Dư Vấn đi phía sau bác sỹ Tiêu, chỉ là, cô vừa mới đi vài bước:

“Bác sỹ Triệu, anh không đi vào à?” Cô dừng bước, nhưng không xoay người.

Triệu Sĩ Thành nhìn bóng dáng cứng ngắc kia một cái, cuối cùng cũng vẫn quyết định, “Được, anh vào đây.” Một hồi quen biết, làm cho Đỗ Hiểu Văn chỉ có thể đến đây thôi, phẫu thuật có thành công hay không chẳng liên quan đến anh, anh không cảm thấy mình cần thiết phải đi vào.

Nhưng mà, anh lo lắng cho Tổng Dư Vấn.

Dư Vấn và Hạ Nghị đi lướt qua nhau, ánh mắt của cô dường như hoàn toàn không thấy anh. Hạ Nghị chảy mồ hôi lạnh đầm đìa.

Hạ Nghị đi chụp ảnh, bác sỹ trực ban nhìn ảnh chụp x quang của anh một lát, bước đầu phán đoán không gãy xương, chỉ là chấn thương dây chằng.

“Nếu vài ngày nữa chân vẫn đau, anh mang phim chính thức đến khoa chỉnh hình xem.” Bác sỹ trực ban dặn dò.

“Vâng, được rồi.” Tâm trạng của anh không vững, tùy tiện gật đầu.

“Hạ tiên sinh, bạn gái anh đã đưa vào phòng bệnh, giải phẫu xong rồi, rất thành công đấy!” Thời gian giải phẫu rất nhanh, chưa đến nửa giờ, cô y tá với đầy ảo tưởng phần hồng tốt đẹp trong đầu chạy xuống thông báo cho anh.

Cái này mà vui à? Hạ Nghị đứng ở cửa thang máy, nhìn chăm chú mấy con số đang nhảy mà ngẩn người. Tình nhân của anh làm phẫu thuật giữ thai, vợ chính thức của anh lại đứng ở cửa phòng giải phẫu, một màn này nếu đăng lên báo, chắc chắn có tính giải trí rất mạnh, ngay cả anh cũng thấy hài. May mà Dư Vấn mất trí nhớ, đây là chuyện đáng ăn mừng duy nhất của anh lúc này.

“Hạ tiên sinh, anh đến nhanh đi, bạn gái anh chắc chắn hy vọng tình lại sẽ thấy anh đầu tiên!” Cô y tá giục anh.

Cửa thang máy mở ra, anh kiên trì bước vào, thật sự tránh không khỏi, đi qua cũng một đao, đứng cũng một đao! Tâm tình lo lắng, chân của anh càng đau, bước từng bước đến phòng bệnh.

Bác sỹ Tiêu còn ở bên trong, Triệu Sĩ Thành không đi vào, ngồi ở ghế dài trước cửa phòng bệnh, mày anh nhíu rất sâu, thần sắc nghiêm nghị, không biết đang suy nghĩ gì. Vậy Dư Vấn đâu? Cô ấy không ở đây ư? Khẽ thở nhẹ nhõm một hơi, Hạ Nghị rảo bước tiến vào phòng bệnh, trong nháy mắt, trái tim liền sợ tới mức sắp rớt, bởi vì Dư Vấn lại ngồi ở...

...

Hết thuốc tê, Hiểu Văn chậm chạp tỉnh lại. Cô tìm kiếm theo bản năng, lúc bệnh tật, muốn tìm được một đáp án an tâm, một nơi ấm áp để an ủi... Cuối cùng con thế nào? Có bảo vệ tốt không?

“Anh Nghị.” Cô yếu ớt lắm nắm tên anh.

Cho dù hận anh, trong lòng oán hay yêu, vui hay buồn, cô cũng thầm muốn chính tai nghe anh nói. Chỉ là, Hạ Nghị cứ đông cứng như thế đứng trước giường cô, vẫn không nhúc ở kia, dáng vẻ không dám tới gần, cũng không dám nhiều lời một câu với cô.

Trong phòng, không khí như bị thứ gì đó nén xuống.

“Anh Nghị...” Cô lại gọi tên anh, muốn được anh quan tâm và an ủi.

Nhưng mà, Hạ Nghị chỉ nhếch môi lên, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, không tới gần cô.

Sao anh có thể nhẫn tâm như vậy? Trái tim Hiểu Văn rất khó chịu. Cô khát quay đầu tìm nước, nhưng vừa quay đi, làm cho cô sợ tới mức nhảy dựng. Mở to mắt, Đỗ Hiểu Văn tưởng mình nhìn lầm, nhưng nhìn kỹ hơn, Tống Dư Vấn vẫn bất động, ngồi ngهنh ngang ngay trước giường cô.

Chẳng trách Hạ Nghị không dám tới gần cô! Ngay cả hít thở Đỗ Hiểu Văn cũng dừng lại. Dư Vấn nhìn cô, khoảng cách của cô ta cách cô không xa không gần, ánh mắt cũng không lạnh không ấm, bên môi mỉm cười thản nhiên.

Thấy cô ta đã tỉnh, Dư Vấn mỉm cười, nhẹ nhàng kéo chăn giúp cô, dịu dàng nói: “Giải phẫu rất thành công, con của cô đã được bảo vệ.”

Rõ ràng là tin vui lớn như vậy, vì sao Hiểu Văn cảm thấy ngay cả niềm vui nhỏ bé mình cũng không có, mà cả thở cũng không dám.

Dư Vấn sao lại ở đây? Cô ta có mục đích gì? Đặc biệt, Dư Vấn từ từ đưa tay, nhẹ ấn lên bụng cô, Hiểu Văn sợ đến mức gần như hồn bay phách tán. Dư Vấn nhẹ nhàng vỗ lên bụng hơi nhô của cô, động tác của cô rất nhẹ, nhẹ đến mức làm lông tơ toàn thân Hiểu Văn dựng thẳng đứng.

“Thật thần kì, cổ tử cung đã mở, vẫn có thể giữ nó lại.” Dư Vấn cười nhẹ, giọng nhẹ đến gần như là thì thầm.

Ngực Hiểu Văn phập phồng, cô không hiểu, không hiểu mục đích của Dư Vấn, Dư Vấn bí hiểm như thế khiến cô cực kỳ sợ hãi.

“Thụ thai của tôi đã chết, nó lại có thể giữ lại, thật là hay.” Dư Vấn nhẹ nhàng cười, giọng cười của cô nhẹ đến mức chỉ có hai người mới nghe thấy.

Toàn thân Hiểu Văn nhất thời run rẩy. Đây là cô ta có ý gì?

Dư Vấn không nói nhiều, cô dựa vào ghế một lần nữa, nụ cười lạnh nhạt vẫn không thay đổi, tự nhiên làm người xung quanh cũng nghĩ vừa rồi chỉ là cô đáp chẵn cho cô ta mà thôi.

83. Q.4 - Chương 2

Cảm xúc của cô như dây cung căng xiết, bác sĩ Tiêu cũng chẳng thém nhìn đến cô, vừa viết sổ ghi bệnh, vừa dặn dò thật nhanh, về mặt lạnh lùng:

“Giải phẫu vừa xong, vì nghĩ đến tính an toàn, trước xét nghiệm nước tiểu trong 24h đã, cho nên, đừng có di chuyển lộn xộn, để tránh đường ống bị rơi! Ba ngày đầu là thời kỳ nguy hiểm, nếu có thể qua được thì hai tuần tiếp cần quan sát thêm, việc ăn uống sinh lý đều phải giải quyết trên giường, không được xuống giường, càng không được ngồi! Hai tuần sau nếu tất cả đều bình thường, cô có thể xuống giường đi lại, đến lúc đó sẽ sắp xếp giúp cô chuyển đến viện chỗ tôi. Nhưng mà, phải chú ý một chút, đến khi lâm bồn, cô vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi là chính, cố ít đi lại, nhất là khi bụng ngày càng lớn, nếu không, có nguy hiểm gì tôi sẽ không chịu trách nhiệm!”

Đại tiểu tiện đều phải giải quyết trên giường? Đỗ Hiểu Văn nuốt nước bọt, cô không ngờ sau khi phẫu thuật còn gian khổ như thế, điều này làm cô vốn yếu đuối cảm thấy kinh khủng, cảm thấy con đường phía trước mờ mịt. Nhưng mà, cô muốn đứa con này, nhất định phải kiên cường.

Cô không nhìn được lại nhìn về phía Hạ Nghị, Hạ Nghị vẫn không nói, anh chỉ nhìn phía sau Tống Dư Vấn, về mặt bất an. Lòng Hiểu Văn căng thẳng, cảm thấy rất đau đớn, hình như chỉ có một mình cô đang kiên trì, đang bảo vệ đứa con này mà thôi. Cô cô độc, giống như đang đi trên một chiếc cầu gỗ, sau lưng không có bất kỳ tiếng khích lệ nào, chỉ có...

Nghe được lời bác sĩ Tiêu, Dư Vấn kéo khéo môi, lộ ra nụ cười nhạt. Vị trí của Dư Vấn, vừa vặn đưa lưng về phía mọi người, chỉ có Hiểu Văn kinh hãi thấy nụ cười trào phúng kia. Đúng vậy, không có tiếng động viên, chỉ có khinh thường, cười nhạo...

“Được rồi, nơi này không còn việc của tôi nữa! Hoàn thành nhiệm vụ là xong, nơi này giao cho các người, tôi về nội thành!” Cuối cùng cũng điền đủ bệnh án, hơn nữa còn ghi chú rõ hạng mục và đơn thuốc, bác sỹ Tiêu gác bút, nói với mọi người.

Nghe vậy, Đỗ Hiểu Văn vô cùng kinh hoàng. Cứ thế là xong ư?

Cô nhất thời rất hoảng rất kinh, môi run lên, dùng lời nói khô khốc run sợ kháng nghị: “Bác sỹ, sao anh có thể đi lúc này? Chẳng may, chẳng may... Nếu có bất trắc, tôi sẽ ra sao?” Không phải nói còn chưa vượt qua kỳ nguy hiểm ư? Sao bác sỹ Tiêu có thể không ở lại, cho dù không phải hai tuần, ít nhất cũng phải ba ngày chứ?

Nào biết, bác sỹ Tiêu cũng không chịu thua.

“Giải phẫu đã thành công, nhiệm vụ của tôi chỉ đến đây, nếu thật sự có bất trắc, vậy thật có lỗi, chỉ có một con đường duy nhất...” Đối với tính toán xấu nhất, Tiêu Đồ chẳng muốn giấu diếm, “Nếu không thể hạn chế việc co tử cung, để phòng ngừa việc tổn thương cổ tử cung, đương nhiên phải suy nghĩ cho người lớn trước, cần lập tức lấy cái thai ra.” Nếu bất trắc, chỉ khó tránh xảy thai thôi, mà kỹ thuật còn lại tùy tiện chọn bác sỹ nào đó cũng làm được!

Bác sỹ Tiêu nói nhẹ nhàng băng quơ, Hiểu Văn nghe đến hết hồn, cho nên, giải phẫu là thành công, nhưng an nguy của con cô đến nay vẫn không biết bao nhiêu? Hiểu Văn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, bị dọa đến vừa sợ lại vừa run. Mà, Tống Dư Vấn ngồi kia, gây ra áp lực mạnh mẽ vô hình cho cô, khiến cô chẳng thể nhúc nhích.

Thụ Thụ của tôi đã chết, nó vẫn có thể giữ lại, thật hay.

Vừa rồi cô không nghe lầm, Dư Vấn rõ ràng đã nói như thế, cho nên, cô ta muốn hại chết đứa con của cô, đúng không? Việc xe máy gây tai nạn vừa rồi, người chủ mưu đằng sau rốt cuộc là Hạ Nghị hay Tống Dư Vấn? Nếu không liên quan đến Hạ Nghị, vì sao vừa đúng lúc anh xuất hiện, con của cô lại bị mưu hại? Nếu Tống Dư Vấn không tham dự vào, làm sao cô ta biết cô đã xảy ra chuyện, hơn nữa lại chạy đến chê cười cô?

Một lòng bất ổn, cảm thấy ai cũng đáng nghi, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi. Vốn, cô đã thiếu cảm giác an toàn, cuộc sống một mình cô đơn và gian khổ trong hai tháng này, an nguy của con không rõ, ngay cả Hạ Nghị ngày xưa không rời cô, bây giờ lại do dự, vô tình, ngay cả cô cũng dần nhận ra, bây giờ và chuyện tình yêu đại học hồi đó, cuộc bỏ trốn sáu năm trước đã khác rồi, tình yêu của họ đã dần xa, ánh mắt Hạ Nghị bắt đầu bị Tống Dư Vấn hấp dẫn. Còn có Thụ Thụ mà Dư Vấn cho là cô đã hại chết, Dư Vấn có thù tất báo khiến cô sợ hãi, tất cả điều này, cũng làm cô bất an đến cực điểm, cả người vô cùng lo âu, dày vò.

Lại như thế, cô còn lo sợ hãi hùng, bác sỹ lại vô trách nhiệm! Bác sỹ Tiêu bước chân muốn đi.

“Bác sỹ...” Hiểu Văn vội vàng kinh hoàng giữ chặt một góc áo trắng của bác sỹ Tiêu.

Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy? Tuy biết bác sỹ Tiêu có tiếng không chịu trách nhiệm, nhưng mà, cô không ngờ lại như thế này! Cô không ngừng dùng ánh mắt cầu xin, hy vọng bác sỹ Tiêu có thể thương hại cô, có thể chắc chắn an toàn của con cô trước rồi mới đi.

Dư Vấn vẫn ngồi ở bên, cười lạnh xem diễn, mà Hạ Nghị nhú mày, môi nhấp nháy, hiển nhiên rất bất mãn thái độ của bác sỹ Tiêu, muốn mở miệng nói vài câu, nhưng cuối cùng anh chỉ có thể nhìn sau Dư Vấn, thủy chung không thể mở miệng. Dù sao Tống Dư Vấn là vợ anh, cho dù bây giờ cô đã không còn trí nhớ, anh cũng không dám biểu hiện quá mức rõ ràng.

Dáng vẻ đáng thương này là vô dụng nhất với Tiêu Đồ, anh này người trời sinh không biết đồng cảm.

“Đây không phải nơi tôi làm, tôi không thể vì cô mà ở lại đây vài ngày!” Tiêu Đồ từ chối thẳng thừng.

Người khác có chết hay không với anh mà nói không quan trọng, quan trọng là đã nhiều ngày rồi, Duy Duy vừa điều trị bệnh bằng hóa chất xong, sao anh có thể yên tâm để cô ở lại trong nhà một mình?

“Sĩ Thành đâu? Sĩ Thành đâu rồi?” Đỗ Hiểu Văn vội vàng tìm kiếm.

Bây giờ, người trong phòng này đều làm cô sợ hãi.

Nghe thấy bên trong có người gọi tên anh, Triệu Sĩ Thành đứng dậy, bước vào trong phòng bệnh. Chỉ là, ánh mắt thâm trầm là lo lắng của anh không phải hướng về Đỗ Hiểu Văn, mà nhìn về Dư Vãn tao nhã ngồi chỗ giường bệnh.

“Sĩ Thành, anh sẽ giúp tôi chứ!” Đỗ Hiểu Văn tìm kiếm sự giúp đỡ.

Mặt bác sỹ Tiêu lộ vẻ không kiên nhẫn, nếu thai nhi thật sự không bảo đảm, cũng không thể bảo anh ở đây đỡ đẻ chứ?

“Hiểu Văn, em phải tin vào trình độ của bác sỹ nơi đây!” Triệu Sĩ Thành nhẹ giọng nói.

Thế giới không thể chỉ xoay quanh một người, mỗi người đều có chỗ khó của riêng mình, anh sẽ không vì cô mà gây khó xử cho người khác.

Hiểu Văn đóng băng. Đột nhiên cảm thấy, toàn thế giới dường như chỉ còn lại có một mình cô.

84. Q.4 - Chương 3

“Dư Vãn, chúng ta trở về đi!” Triệu Sĩ Thành nhẹ giọng nói.

Bây giờ trời sắp tờ mờ sáng, anh còn có phòng khám phải lo, không thể ở lại nữa, nhưng mà, để Dư Vãn ở chỗ này, anh lại lo lắng.

Cuối cùng Dư Vãn cũng chuyển mắt về phía anh.

“Em đã đồng ý với anh, trước khi cô thu ngân chưa đến được, em sẽ trông quây giúp anh, chẳng lẽ em nói mà không giữ lời?” Giọng anh nhẹ nhàng như nước, giống như tranh chấp đêm nay chưa từng xảy ra, giống như chưa từng nghe cô nói họ không còn là bạn nữa.

Dư Vãn từ từ đứng lên. Cô không có những ưu điểm khác, nhưng chỉ cần là chuyện cô đã đáp ứng rồi, cô sẽ hoàn thành.

“Ừ.” Cô gật đầu, đáp ứng, “Tôi sẽ về với anh.”

Cùng với lúc cô gật đầu, ba người ở đây, cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Chỉ là, hơi thở chỉ đến cổ lại nghẹn lại.

“Đỗ Hiểu Văn, buổi tối tôi lại đến thăm cô nhé.” Dư Vãn quay đầu, mỉm cười dịu hiền với Hiểu Văn.

Một câu, làm cho Hạ Nghị sợ tới mức hết hồn, sắc mặt Hiểu Văn cũng tái đi.

“Cô, cô đừng đến...” Hiểu Văn vội vàng nói.

Cô ta còn muốn tiếp tục đến chê cười cô ư? Có Dư Vãn ở đây, ngay cả đứa con trong bụng cũng cảm thấy áp lực, kịch liệt quấy đạp không yên trong bụng cô. Bác sĩ nói, “tâm tình bình tĩnh, bản thân tự tin” sẽ dưỡng thai tốt hơn bất kỳ loại thuốc nào, nhưng chỉ cần Dư Vãn ở đây, loại trình độ này cô không muốn nghĩ, căn bản chẳng thể đạt tới.

“Không chào đón tôi à? Quan hệ của chúng ta trước kia chẳng phải rất tốt sao?” Thấy thái độ của Hiểu Văn mâu thuẫn như vậy, Dư Vãn mỉm cười, mặt mang nghi ngờ hỏi.

Trước kia?

Hạ Nghị nháy mắt liên đông cứng, “Dư Vãn, em...” Cô ấy nhớ ra rồi? Không thể nào?

Ánh mắt của cô cuối cùng cũng nhìn về phía Hạ Nghị.

“Ngày hôm qua, tôi đi lấy ảnh chụp kết hôn cho Sĩ Thành, nhớ ra một ít.” Dư Vãn cười nhẹ, bình tĩnh nói từng chữ.

Nhìn khoe môi lạnh nhạt của cô cười như hoa, Hạ Nghị không nhận được ngậy người. Đã bao lâu rồi anh chưa từng thấy Hạ phu nhân cười như thế? Khi học đại học, có thời gian anh bị vướng vào cãi vã, cô lại cười nhạt nhẽo như thế, khi đó thỉnh thoảng anh còn có thể bị điện giật.

Lúc này, Hạ Nghị bị điện giật, một lát sau mới giật mình tỉnh lại. Hạ phu nhân vừa rồi đã nói mình nhớ ra một ít? Điểm này, rốt cuộc là bao nhiêu?

Thấy anh muốn hỏi, lại không dám rất tùy tiện, Dư Vãn chủ động nói cho anh, “Tôi nhớ ra Hạ Nghị anh!”

Cô đã nhớ ra anh? Hạ Nghị rất kích động, nghe nói cô nhớ ra anh, tim đập thật nhanh thật nhanh, nhanh đến mức trái tim gần như sắp sửa nhảy ra. Nhưng mà kích động rất nhiều, anh lập tức có nỗi băn khoăn. Anh không hy vọng Dư Vãn quên mình, nhưng mà đồng thời, anh cũng không hy vọng Dư Vãn nhớ lại tất cả, đặc biệt là một đoạn về Hiểu Văn kia.

“Vừa vào trường học, lần đầu tiên gặp anh, tôi đã nhất kiến chung tình với anh.” Cô lại thản nhiên mỉm cười, “Vì để có thể sống vai với anh, tôi mới vào hội học sinh.”

Hạ Nghị ngậy đại, vì cho tới bây giờ Hạ phu nhân chưa từng nói suy nghĩ của cô về anh.

“Rất thích anh, vốn muốn thổ lộ với anh, có điều, ngay lúc đó anh đã chọn Hiểu Văn, chỉ có thể từ bỏ.”

“Anh...” Những điều này, lúc đó anh mơ hồ biết một chút, nhưng nghe chính miệng cô thừa nhận vẫn rung động và kinh sợ...

“Hạ phu nhân...” Chẳng kìm lòng được, anh cầm tay cô.

“Hạ Nghị, tôi có thể hỏi anh một câu không?” Mặc anh nắm, cô ngẩng đầu nghiêm túc hỏi.

“Em nói đi.”

Cô cười nhẹ, “Ở đại học, anh có từng động tâm với tôi không?”

Anh ngẩn ra không ngờ cô lại hỏi vậy. Hạ phu nhân chưa bao giờ hỏi vấn đề này.

“Có.” Anh thẳng thắn, cười vang một tiếng, “Em là người đẹp mà.” Anh thích ngắm người đẹp, lúc còn trẻ tính anh lông bông, cho dù có thích Hiểu Văn, ánh mắt vẫn sẽ bị người đẹp hấp dẫn.

Cô nở nụ cười, giống như là cười vì sự hài hước của anh. Song, Hiểu Văn trên giường bệnh, lại liều mạng cắn môi. Khi đó, tình yêu của cô và Hạ Nghị là thuần khiết nhất, nhưng mà, hôm nay để chính tai cô nghe thấy anh thừa nhận mình đa tình, khi đó cũng động lòng với người khác! Nghi kỵ và ngờ vực từng có lại là thật, tâm tình như tan nát.

“Trí nhớ của tôi chỉ tới nơi này, về sau tôi không thể nhớ nữa, thậm chí tôi còn không nhớ ra vì sao anh lại chia tay với Hiểu Văn? Mà vì sao chúng ta lại ở bên nhau? Điều này làm cho tôi cảm thấy rất kỳ lạ!” Dư Vãn buông xuôi tay, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Họ sau này, cô ấy vẫn chưa nhớ ra? Hạ Nghị cảm thấy đây là lời chúc phúc của ông trời tặng anh, cho anh cơ hội.

“Việc này không cần phải gấp gáp, em cứ từ từ nghĩ!” Anh vội vàng cắt ngang.

Anh thi chạy với thời gian, trước khi cô nhớ đến những tổn thương lúc trước, anh muốn có được trái tim cô một lần nữa!

Nhưng mà, vẻ mặt cô nghi ngờ, đáng vẻ cảm thấy cổ quái, “Nhưng chúng ta kết hôn, có phải là bị ép không? Là ý của phụ huynh hai nhà sao?”

“Không, ba mẹ em và ba mẹ anh căn bản không biết! Chúng ta là tự do yêu đương, ở lúc anh khó khăn nhất, là em bên cạnh anh, chúng ta cùng lập “Vãn Nghị”, cùng trải qua nhiều sóng gió, rất nhiều cửa ải khó khăn! Chúng ta cùng đi làm, cùng nhau tan ca, gặp khó khăn, em cố vũ anh, anh khích lệ em, chúng ta ở chung là chuyện rất tự nhiên, căn bản không có gì mà kỳ quái!” Anh vội vàng nói.

Khi nói đến điều này, trong đầu anh hiện lên nhiều hình ảnh, đều là về anh và Dư Vãn. Thật ra nhiều lúc ngẫm lại, anh với Hiểu Văn chỉ là phong hoa tuyết nguyệt, mà tình cảm Dư Vãn là thật, tích lũy từng chút

từng chút một. Tình yêu của anh với Hiểu Văn chỉ đơn thuần là của đàn ông với phụ nữ, nhưng với Dư Vấn, nhiều tình cảm phức tạp, có tình bạn, có tình vào sinh ra tử, có tình thân, rất nhiều rất nhiều, nhiều đến mức khiến cả bản thân anh bây giờ cũng không phân biệt rõ ràng nổi.

“Tôi còn tưởng là chúng ta tay trái nắm tay phải, anh chẳng có chút cảm giác nào với tôi, dù gì thì biểu hiện của anh hình như cũng không thích tôi!” Dư Vấn nhú mày, cũng hài hước một phen, “Kết hôn với tôi chẳng lẽ chỉ vì tôi là người đẹp?”

Anh vẫn cười. Nụ cười thật lòng.

“Hạ phu nhân, em cũng quá tự tin, nghĩ đến mình đẹp đến mức ấy sao? Lấy em, là vì em là một bàn tay của anh!” Anh cười nói, nhú mày, phản kích, “Người đẹp chỉ dùng để dưỡng mắt, nhưng không có em sẽ như mình thiếu mất một bàn tay, anh còn chưa muốn tàn phế đâu!”

Gần như theo thói quen, tốc độ anh “phản kích” quá nhanh, thốt ra rồi, anh kinh hãi thấy trong phòng còn có những người khác. Nhưng mà, đã quá trễ.

Triệu Sĩ Thành lặng im, trên mặt đã hoàn toàn không còn một tia huyết sắc.

“Cho nên, tôi rất quan trọng? Cám ơn đã khen! Tôi có tự tin anh chọn tôi, bên ngoài vừa trẻ lại đẹp với anh cũng chỉ là một cảnh đẹp thôi, chơi chán rồi anh sẽ vô tình ném bỏ!” Cô thẳng lưng, tự tin trả lời.

Hạ phu nhân đã trở lại! Hạ Nghị vì tự tin của cô, gần như cũng muốn vỗ tay. Nhưng mà, không khí trước mắt không đúng. Đỗ Hiểu Văn bị ám chỉ là một cảnh đẹp, chơi ngấy sẽ bị vô tình ném đi, sắc mặt tái nhợt sắp khóc.

“Đúng không?” Dư Vấn cô lại cố tình hỏi lại một lần.

“... Đúng...” Kiên trì, do dự một chút, cuối cùng Hạ Nghị vẫn chỉ có thể gật đầu.

Đúng, cô rất quan trọng, phụ nữ bên ngoài, chỉ là một cảnh đẹp.

Ầm một tiếng, trái tim Hiểu Văn nổ tung, Tống Dư Vấn ra đòn phủ đầu này, làm cho cô cảm thấy nhục nhã và thương tâm trước nay chưa có.

85. Q.4 - Chương 4

Cuối cùng, Dư Vấn vẫn đi theo Triệu Sĩ Thành trở về, chỉ là, khi cô đi, Đỗ Hiểu Văn đang muốn nói lại thôi, Hạ Nghị trực tiếp và thuận tiện đi luôn.

Dọc theo đường về, sức khỏe bác sỹ Tiêu không được tốt lắm, đã ngồi xuống ghế sau ngủ bù, mà bên trong xe chỉ còn lại hai người, Triệu Sĩ Thành và Tống Dư Vấn vẫn im lặng. Triệu Sĩ Thành ngồi ở ghế lái, mỗi lần quẹo đường, cũng nhìn qua kính phía bên phải, chăm chú nhìn Dư Vấn ngồi ghế bên, cùng với chiếc Hummer bị yêu cầu đi theo kia. Dư Vấn ở trong kính xe, đang nhìn phong cảnh bên đường ngoài cửa sổ, không biết đang xuất thần nghĩ cái gì.

Không khí là một mảnh trống vắng, dường như một đêm đó, hai người lại bỗng xa lạ. Mà anh nhớ rõ, trước đêm nay, cho dù anh và Dư Vấn khác tính cách, cũng không quá quan tâm, nhưng cũng không căng thẳng thế này.

“Nghĩ thông rồi chứ?” Anh đột nhiên phá vỡ im lặng.

“Ừm?” Dư Vấn quay đầu lại.

“Anh nói, nghĩ thông rồi muốn chuyển đi à?” Lại hỏi ra vấn đề này, trái tim Triệu Sĩ Thành nghẹn lại, mười ngón tay nắm bánh lái gần như trắng béc, chỉ là, ngữ điệu của anh vẫn nhẹ nhàng.

Anh sẽ không biểu đạt cảm xúc của mình, giờ khắc này, anh không biết nên làm sao bây giờ. Nhưng mà, anh muốn giữ cô lại....

“Vâng, tôi và Hạ Nghị vẫn là vợ chồng, một khi đã như vậy, chúng tôi tự nhiên ở cùng chỗ.” Cô thần nhiên gật đầu, bình tĩnh trả lời.

Một câu, làm cho tất cả lời khuyên tất cả lời nói có thể đều giữ lại trong lòng anh, toàn bộ ghen xuống.

“Có phải thật sự rất tức giận không? Cảm thấy anh không nghĩ cho em?” Cổ họng anh phát ra tiếng.

“Cũng hơi tức giận, nhưng mà, sau ngẫm lại, cũng không tức giận nữa, anh có nguyên tắc của anh, nếu người khác xin anh, có thể giúp anh nhất định sẽ giúp, nếu không thật sự xảy ra chuyện, lương tâm của anh sẽ bất an cả đời.” Cô thần nhiên nói.

“Em đã hiểu, vì sao...” Anh hy vọng cô như anh lựa chọn cuộc sống đơn giản, mà không phải ngày đêm mang ý nghĩ muốn tra tấn người khác.

“Sĩ Thành, anh chạm vào tay tôi đi.” Cô mở miệng.

Anh sửng sốt một chút, nhưng không chần chờ, anh vẫn đặt tay lên tay cô. Lạnh băng chui vào lòng bàn tay anh. Anh lập tức cầm năm ngón tay cô, quả thực lạnh lẽo đáng sợ.

“Điều hòa quá lớn sao?” Anh vội vàng chỉnh điều hòa thấp đi, cũng mở đèn ra, muốn dừng xe bên đường, “Sau xe anh có áo khoác, anh đưa cho em!”

Nhưng mà, Dư Vấn lại cầm lại tay anh, “Bác sĩ Triệu, anh cảm thấy bây giờ nóng không?”

Câu hỏi của cô làm anh dừng một chút. Đúng vậy, bây giờ là cuối tháng sáu, đây lại là hai ngày cực nóng, nhiệt độ ít nhất cũng ngoài 32 độ, cho dù bên trong xe mở điều hòa, cũng cảm thấy không mát mẻ.

“Từ chiều qua đến bây giờ, tay tôi vẫn rất lạnh, cho dù dùng chén sứ nóng để sưởi cũng không có tác dụng.”

“Là vì trí nhớ ư?” Anh thật cẩn thận hỏi.

“Vâng, Thụy Thụy là tất cả cuộc sống của tôi, nó có tất cả tình yêu của tôi. Vì nó mà đời này của tôi mới có ý nghĩa, dù có khổ có chất thì vẫn thấy ngọt. Nhưng tất cả hy vọng của tôi lúc này, toàn bộ cuộc sống đều trống rỗng, vậy thì tôi còn lại gì đây?” Cô hỏi anh.

Khóe môi anh giật giật, không trả lời được.

“Cái xác không hồn thôi!” Cô lạnh lùng đưa ra đáp án.

“Cho nên, bác sĩ Triệu, tôi không ngại Đỗ Hiểu Văn kẻ người tốt, nhưng có thể anh cùng chia cái xác không hồn này, được không?”

Triệu Sĩ Thành nhíu mày, “Em hi vọng anh thế nào?”

Thẻ người tốt, ba chữ này, khiến anh rất khó chịu.

“Dù tôi làm chuyện gì, anh cũng coi như không biết! Trừ phi, anh muốn bảo vệ cô ta!” Gằn từng tiếng, cô nhìn vào mắt anh.

“Anh không muốn làm người tốt gì cả, càng không cần bảo vệ ai, nhưng mà, anh hy vọng em đừng dùng sai lầm của người khác để trừng phạt mình!” Đây là nơi làm anh đau lòng nhất.

Cô im lặng.

“Tổng Dư Vấn, anh không hợp làm diễn viên, anh diễn rất tồi!”

Cô cúi mắt, bắt động.

Chỉ là biểu tình này, làm cho Triệu Sĩ Thành cảm thấy vô cùng lo âu, không thể nào thích ứng, nhưng mà, lại không biết nên giữ cô thế nào mới tốt. Nếu là cô cam tâm tình nguyện hợp lại cùng Hạ Nghị, chỉ cần cô có thể hạnh phúc, anh tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Nhưng mà, trước mắt căn bản không phải như thế, anh không biết cô sẽ làm gì, càng không thể đoán kết cục tam bại câu thương của cô là thế nào. Sống 33 năm, là

anh lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, bởi vì người phụ nữ này không lui bước tiến về phía tương lai không biết trước.

“Trí nhớ của em có thể đột nhiên liền khôi phục, nhưng mà, bệnh của em không thể bỗng hết được, cho nên em hãy ở lại nhà anh đi!” Anh quyết đoán giữ người.

Cô tỉnh lại, có phải vẫn có thể nhìn thấy Thụy Thụy không? Cô tỉnh lại, có phải vẫn có thể nửa đêm mộng du khóc không? Những thứ đó, anh không muốn để cô một mình cô độc đối mặt. Không nhìn thấy cô, anh không thể an tâm.

“Chúng ta đã không còn là bạn bè!” Dư Vấn mặt không chút thay đổi lạnh băng từ chối.

Khi anh muốn giữ cô lại bên cạnh, đã bị cô đẩy ra từng bước.

“Đến phòng khám rồi.” Anh còn muốn nói gì đó, Dư Vấn lên tiếng cắt ngang.

Không cho anh cơ hội, Dư Vấn đẩy cửa xe ra, xuống xe. Cô lấy hành lý của mình từ phía sau xe anh, mặt cũng đổi kiên định bước đến vị trí xe Hummer. Bóng dáng của cô làm cho anh có một loại dự cảm, như sắp nhìn thấy thiêu thân lao đầu vào lửa. Nhưng mà, trừ bỏ lo âu, anh dường như chẳng thể làm gì.

“Đồ ngốc, cô ấy đã nói không còn là bạn bè, đúng là phục anh đấy!” Phía sau, giọng nói lạnh lạnh đột ngột vang lên. “Dáng vẻ không tồi lắm, hại tôi vừa nhìn còn tưởng là Triệu Nhân Thành đáng ghét, mới tiếp xúc 10 phút đã biết, anh còn đầu gỗ hơn anh trai anh nhiều!” ngay cả mí mắt Tiêu Đồ cũng không nâng, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Anh ta quá thành thật, mới có thể không biết làm gì.

“Tình huống vừa rồi, anh cứ trực tiếp ấn cô ấy vào ghế sau xe, mặc kệ muốn hay không, dùng nụ hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn nhất, có lẽ có thể thu phục!” Quá ngốc, vừa rồi có cơ hội tốt đến thế, còn có thể tạo ra cho xe phía sau một hình ảnh vô cùng kích thích, lại bỏ lỡ mất, hại anh giả vờ ngủ phỉ công.

Phụ nữ có khẩu vị rất nặng, không biết lợi dụng thời cơ đúng là chỉ có thể chờ được phát thẻ người tốt thôi.

“Cô ấy kết hôn rồi.” Vừa rồi, anh thực sự xúc động như vậy, nhưng mà, anh không thể.

“Cùng lắm thì như tôi, trước tử thân một chút làm gian phu, rồi nghĩ đối sách sau!” Tiêu Đồ không cho là đúng, đuổi thẳng người, “Người khác tôi không dám nói, đạo đức với tôi mà nói chỉ là chó má, cho dù khi đó “heo” thật sự bị anh anh lấy về, tôi còn có cơ hội dây dưa với cô ấy, làm phiền cô ấy đến già, đến khi đầu hàng mới thôi! Dù sao, tư duy của tôi rất đơn giản, cô ấy chỉ là của tôi, cho dù lấy người khác vẫn là của tôi!” Anh có trái tim kim cương đấy.

Triệu Sĩ Thành ngạc nhiên, anh không lý giải được loại tư duy này.

“Không phải thích cô ấy ư? Không phải lo lắng cô ấy không thể hạnh phúc ư? Đòi người ngắn ngủi, đã thích, sẽ không từ thủ đoạn chém giết, lo lắng ư, hạnh phúc của cô ấy phải do anh đưa đến! Đừng đến lúc đó khi tất cả đã thành kết cục, mới hối tiếc không kịp, thà làm người xấu còn hơn chết mà vẫn hận!” Tiêu Đồ lạnh lạnh nói.

Triệu Sĩ Thành hóa đá. Chém giết? Anh bình tĩnh nhìn về phía cô đang ném hành lý vào sau xe Hạ Nghị, lại xúc động và dao động.

86. Q.4 - Chương 5

Trên đường về nội thành, Hạ Nghị không ngừng suy nghĩ, bắt đầu từ khi anh tìm được Hiểu Văn, đến khi tai nạn xe cộ xảy ra, tất cả đúng là quá khéo. Hơn nữa, nhân viên điều tra có đề cập qua, có một công ty khác đồng thời đang điều tra hành tung của Hiểu Văn. Anh càng nghĩ càng thấy lạ, xe máy kia đúng là có chủ ý.

“Có phải mẹ không?” Bấm điện thoại, mở đầu anh liền hỏi.

Hạ Lan nữ sĩ mẹ anh hình như còn chưa rời giường, bị điện thoại của anh đánh thức, cơn tức rất lớn, “Chuyện gì?”

“Tai nạn xe của Hiếu Văn có phải mẹ ra tay không?” Anh gọn gàng dứt khoát chất vấn.

“Hừ, tôi làm chuyện gì!” Hạ Lan nữ sĩ khinh thường lạnh giọng, “Thì ra lại làm anh hùng bất bình cho người khác, lại muốn xen vào việc của người khác à!”

Đúng là bà ta? Đây là anh xen vào việc của người khác sao? Mới trước đây, mẹ quản mọi chuyện của anh, cái gì cũng phải can thiệp, bây giờ quan hệ mới hơi tốt lên một chút, lại biến thành như vậy!

Hạ Nghị cảm giận, “Bà thiếu kiến thức pháp luật à? Bà có biết mình đã phạm pháp không?” May mà Hiếu Văn nghi ngờ là anh, cho nên không báo cảnh sát, nói cách khác, hậu quả thật sự không lường nổi.

“Tôi mà thiếu kiến thức pháp luật ư?” Hạ Lan chắc chắn lấy làm kỳ, trào phúng, “Nếu không phải bảo bối con tôi không quản được nửa thân dưới, nếu không phải con tôi bị nước mắt của mấy con hồ ly làm loạn, làm sao tôi lại mất não đến chỗ cùng dứt gậy chứ?”

“Cô ấy không phải hồ ly...” Hạ Nghị gằn nhẹ.

“Anh còn hồ đồ ư? Anh không cần Dư Vấn trở về nữa à?” Hạ Lan nữ sĩ cự gằn lên cắt ngang.

Một câu, anh tựa như bị lời chú nguyện rửa, chẳng thể cử động, muốn giải thích cho Hiếu Văn, lại chẳng thể nói một câu.

“Anh muốn Dư Vấn trở về, bụng Đỗ Hiếu Văn không thể giữ, nếu không cả đời đều là bom hẹn giờ!” Hạ Lan thấp giọng cảnh cáo, “Cho nên, anh đừng nhúng tay vào, chuyện anh không ra tay được thì để tôi!”

Anh ra giọng can thiệp, “Bà đừng dính vào!”

“Vậy anh muốn sao đây? Để Đỗ Hiếu Văn sinh đứa con ra? Dư Vấn rất kiêu ngạo, con bé chịu được loại nhục nhã này ư? Ang có lòng tin, có nắm chắc có thể thu phục Dư Vấn nhận một gia đình khác bên ngoài của anh không? Tốt nhất anh đừng có ngây thơ như thế cho tôi!” Hạ Lan tức giận nói.

Anh không nói gì, lặng im một hồi, bởi vì, anh thật sự quá “ngây thơ”.

“Nghĩ đến Thụy Thụy, anh thật sự còn mặt mũi tiếp tục chơi đùa với phụ nữ bên ngoài à?” Hạ Lan nói vào trọng điểm.

Những lời này, làm cho anh rất đau rất đau.

“Mặc kệ đứa trẻ kia có sinh ra hay không, con sẽ không sống cùng Hiếu Văn.” Anh kéo căng mặt. Thụy Thụy đã chết, làm sao anh có thể lại tiếp tục ở bên Hiếu Văn? Anh không thể.

“Nhớ kỹ, chuyện về Đỗ Hiếu Văn, anh không cần nhúng tay, tôi có cách giải quyết rồi! Bây giờ anh là người có tội, sống bình an với Dư Vấn, đối tốt với Dư Vấn chính là chuộc tội với Thụy Thụy.” Một câu cuối cùng làm cho người ta có áp lực rất lớn, Hạ Lan quyết đoán cúp máy.

Dọc theo đường đi, tâm tình Hạ Nghị cũng rất kém, anh bây giờ, dường như đã đi vào một ngõ cụt, thống khổ phát hiện ra, dù mình làm thế nào, phải trái đều không có người. Sao anh lại để mình rơi vào hoàn cảnh tệ như thế?

Ở trong phòng bệnh, bởi vì Hạ phu nhân khôi phục một phần trí nhớ, làm cho anh quá kích động có rất nhiều chuyện không kìm nén được, nhưng mà, có một phần thật ra là anh cố ý. Cố ý làm cho Hiếu Văn hết hy vọng.

Đời này, anh không thể, dù đứa trẻ có sinh ra không, cũng phải phụ cô. Hạ phu nhân nói đúng, là tình yêu vĩ đại của anh đã hại chết Thụy Thụy.

Loại tâm tình u ám này kéo dài mãi cho đến khi Dư Vấn bước đến xe anh.

“Đây, xuống xe đi!” Gõ gõ cửa kính xe, cô chỉ vào phía chiếc hòm.

Hạ Nghị xuống xe, hoang mang nhìn cô. Bên trong là thứ gì?

“Không phải hy vọng em về nhà sao? Em dọn xong hành lý rồi.” Cô nhẹ giọng nói.

Về nhà? Linh ngộ được hàm nghĩa kia, nháy mắt, anh xúc động.

“Hạ phu nhân, hoan nghênh về nhà!” Anh dang tay, cho cô một cái ôm chặt mà nghệt thở.

Cô đã trở lại! Anh có thể bắt đầu với cô lần nữa, đúng không? Dưới ánh mặt trời sáng bừng, anh chôn khuôn mặt tuần tú trên vai cô, không nhìn thấy gương mặt cô, trong nháy mắt bị anh ôm phủ một lớp băng mỏng.

Cô hít vào, mùi vị mê người khêu gợi của anh tràn đầy lồng ngực, nhưng trái tim cô lại đập rất chậm, vô cùng bình tĩnh. Cuối cùng, từ từ, cô kéo khóe môi mình lên, để vẻ lạnh lùng dịu xuống. Cô đẩy nhẹ anh ra, ngoắc ngón tay với anh, chỉ về phía phòng khám, hàng dài đang chờ kia.

“Em còn phải đi làm, nếu có người đồng ý giúp em, vậy em có thể tan làm sớm về nhà cùng anh rồi!”

“Hạ phu nhân, còn bắt anh làm việc giúp em à?” Đã hiểu ý cô, Hạ Nghị nở nụ cười.

Tan làm sớm về nhà cùng anh, câu nói đơn giản này, làm cho người ta nghe đến ấm áp, rất nhớ nhung!

“Không phải muốn đồng cam cộng khổ sao?” Dư Vấn lạnh nhạt hỏi lại.

Anh căn bản không có lý do từ chối.

“Được.” Anh vui vẻ gạt đầu, dẫn đầu đi vào trong quầy.

Trong mắt Dư Vấn, hiện lên giọng mỉa mai không thể nghe không thể thấy. Nếu Đỗ Hiểu Văn biết cô ta đang vất vả giữ thai ở đó, mà anh lại vì Hạ phu nhân cô sớm tan làm, lại ở đây giúp thu tiền, không biết Đỗ Hiểu Văn có thương tâm đến muốn tự sát không? Nhưng, cô cũng không muốn để họ chết sớm như thế.

“Anh và Hiểu Văn sao lại như thế?” Trong quầy, Dư Vấn đang tìm tiền mặt cho khách, cũng không ngừng đầu lên hỏi.

Vấn đề này, làm cho anh cứng lại.

“Bọn anh...” Anh nói không nên lời.

Khi anh ích kỷ, cô mất đi trí nhớ, anh không muốn lại góp thêm một viên gạch vào đây.

“Chỉ là bạn bè bình thường đúng không?” Vừa bận rộn đăng ký giúp khách, Dư Vấn vừa lạnh nhạt trả lời hộ anh.

Anh đang khiếp đảm, nghe một câu này của cô, do dự vài giây rồi kiên trì trả lời, “Đúng thế...” Anh chợt dạ vui đầu tiếp tục giúp cô chuẩn bị tiền mặt.

“Chia tay rồi, hai người vẫn không liên lạc, chuyện cô ấy có thai là vừa đúng lúc anh có mặt ở nơi đó rồi đưa cô ấy đến viện, đúng không?” Cô thận trọng, tiếp tục hỏi.

“... Đúng...” Xương sống anh run lên, không thể không nói dối.

Dư Vấn thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người, nhìn anh, khóe môi cười như hoa, “Em tin tưởng anh!”

Một nụ cười, bốn chữ mà thôi, lay động anh. Cô nói, cô tin tưởng anh.

Anh muốn bắt đầu một lần nữa cùng Hạ phu nhân, muốn cô có thể quên đau đớn về Thụy Thụy, ngoài những thứ đó ra, khát vọng lớn nhất trong lòng anh, chỉ hy vọng có thể nghe thấy cô nói một lần nữa: cô tin anh. Dù anh có trả giá gì anh cũng đồng ý! Nghĩ đến cuộc sống vợ chồng hạnh phúc ấm áp sắp đến đây, bây giờ anh lại tràn ngập sức mạnh!

87. Q.4 - Chương 6

Shakespeare nói, tình yêu là một đóa hoa trường sinh trên vách núi đen, muốn hái nó nhất định phải có dũng khí. Đối với Triệu Sĩ Thành mà nói, cô đúng là đóa hoa kia, muốn hái, anh không sợ vất vả, lại càng không thiếu dũng khí, tuy nhiên, cái giả phải trả chính là vứt bỏ mọi nguyên tắc của anh.

Tiêu Đồ chẳng nói thêm một câu, lại nhắc lên kinh hải trong lòng anh. Từ buổi sáng đến bây giờ, Triệu Sĩ Thành xuất thần suy ngẫm, ánh mắt suy nghĩ mơ hồ dời về phía trong quầy kia lần nữa, đến đôi nam nữ xứng đôi kia.

“Anh hai, ăn đi.” Cho đến khi Dung Hoa gọi tên anh, anh mới tỉnh lại, chỉ là, anh tiếp tục nhìn chăm vào bát dưa của mình mà ngẩn người, không thấy ngon miệng.

“Anh chàng đẹp trai, cảm ơn anh mời nhé!” Nhân viên trong phòng khám ăn thật nhanh, vừa vui cười nói cảm ơn.

Nhân viên khác của phòng khám vừa cắn ăn rất mau, vừa vui cười nói lời cảm tạ. Bữa cơm hôm nay vô cùng thịnh soạn, giống như đi ăn tiệc, cả bàn đầy đồ ăn, tất cả mọi người đều nghĩ mình thật may mắn. Mọi người đều mờ ám nhìn về phía Dư Vấn, mà nữ chính lại chỉ từ từ ăn bát cơm trắng.

“Hạ phu nhân, này, ăn tôm đi!” Hạ Nghị sẵn sóc lột vỏ một con tôm lớn bỏ vào bát cô.

“Cám ơn.” Nét mặt cô rất nhạt, hơn nữa, giả vờ không nhìn thấy ánh mắt bắn đến của Triệu Sĩ Thành.

Cả bữa cơm, từ đầu đến cuối, cô vẫn không chạm vào con tôm kia.

Triệu Sĩ Thành quan sát cẩn thận.

“Tôi nghe Hạ Nghị nói, Vấn Nghị là tâm huyết của tôi và anh ấy, chiều nay tôi muốn về công ty xem sao.” Đặt dưa xuống, Dư Vấn tuyên bố.

Nghe vậy, khóe môi Hạ Nghị khê nhếch.

“Dư Vấn, em theo anh ra đây một lát.” Triệu Sĩ Thành cũng buông dưa, không đợi đáp lại, anh đi lên tầng phòng khám trước.

Đúng vậy, anh không muốn chẳng kịp hồi tiếc. Nhưng mà.

“Hạ Nghị, em nói xong rồi, chúng ta đi thôi!” Dư Vấn lại đứng dậy, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội phản ứng, liền trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Triệu Sĩ Thành dừng bước ở chân cầu thang. Nháy mắt, không khí quỷ dị, tất cả mọi người yên lặng, Hạ Nghị nhìn thoáng qua Triệu Sĩ Thành, không nghĩ nhiều liền đuổi theo.

Dư Vấn ngồi trên xe Hạ Nghị, cho đến khi Hạ Nghị từ từ khởi động xe rời phòng khám, cô cũng không quay đầu, càng giả vờ không nhìn thấy Triệu Sĩ Thành đang đuổi tới. Cô không muốn nói chuyện cùng Triệu Sĩ Thành, tục ngữ nói đúng, không chung suy nghĩ không thể bước cùng một con đường. Cô phải đi con đường này, dù có tan xương nát thịt, cô không cần ai cả, không cần ai cổ vũ, cho dù, trong hai tháng kia, Triệu Sĩ Thành không cho là cô như thế.

Lúc cô không còn trí nhớ, mày không hề nhăn, hay cười, thậm chí làm nũng cũng thấy là một thú vui, cô như thế, thỉnh thoảng lại toát ra tính trẻ con, là đáng về cô từng có khi 20 tuổi. Nhưng mà, bây giờ cô phải từ bỏ, dù không muốn rời yếu đuối cũng phải dứt bỏ, cho dù sau này buồn vui của cô, không ai có thể chia sẻ.

Đến công ty, trợ lý đã đến đón, thần sắc có chút kích động.

Cô ngồi trong văn phòng, ở trước mặt Hạ Nghị, lộ ra vẻ mặt mờ mịt, “Em không hiểu những thứ này lắm.” Cô đẩy văn kiện ra, đáng vẻ khá phiền chán.

“Không sao, nếu em có quyết định sai, anh cải thiện giúp em là được rồi!” Hạ Nghị nhún nhún vai, cười đến thoải mái.

Trước kia mỗi dự án Văn Nghị đưa ra, mỗi quảng cáo đều do anh chế tác, Hạ phu nhân điều khiển tất cả, bây giờ chỉ cần Hạ phu nhân trở về bảo anh làm gì cũng được.

“Thật không?” Cô hừ lạnh.

“Em cứ chơi cũng được, nếu như thực sự có chuyện, anh sẽ đỡ.” Anh không chú ý đến cô cúi đầu xuống, chỉ cười an tâm, hứa hẹn trước mặt mọi người.

“Vậy được rồi, trợ lý Phương ở lại, mọi người cũng đi ra ngoài trước đi, tôi muốn bắt đầu làm quen công ty một chút.” Cô dựa vào ghế ông chủ, khí thế trời sinh ngăm lộ ra.

Cả buổi chiều, bởi vì sự trở về của cô, công ty từ trên xuống dưới đều bận rộn.

Hạ Nghị ngồi trong văn phòng tổng giám đốc, cách cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhìn văn phòng đối diện, nhân viên bận rộn ra vào, không phải họp thì báo cáo nghiệp vụ. Bà chủ như cô, hoàn toàn có tác phong nữ vương, sắc bén nói một không hai, so với trước kia, bây giờ cô quả thực đã tìm lại chính mình, bảo thủ lại hai cấp dưới siêu áp lực và có trách nhiệm, nơm nớp lo sợ.

Anh không thích người phụ nữ quá mạnh mẽ như thế, anh lại càng không thích cô làm việc đến mất hết tình người. Nhưng mà, bây giờ anh nằm xoài lên bàn, xem xét một màn đối diện, nhưng lại không kim lòng được bật cười, trong lòng lại cảm thấy vô cùng kiên định, có hạnh phúc thản nhiên.

Trước khi tan làm, anh hỏi đến thành tích làm việc của cô hôm nay thông qua trợ ký, nhưng vừa thấy, anh đã ngây dại. Tất cả quyết sách của cô, gần như đều làm đến rối tinh rối mù, như một người mới tốt nghiệp hoàn toàn không có kinh nghiệm, không còn vẻ lão luyện của cô lúc trước. Mà anh có thể làm vẫn chỉ là cười cười giả lả.

Mười giờ tối.

Cô tắm rửa xong, chỉnh lại điều hòa đến độ ấm thoải mái, xốc chăn trên giường, nhưng mà đầu giường vẫn để đèn, cô ngồi trên giường cẩn thận nghiên cứu báo cáo tài chính của công ty trong ba tháng này. Biểu hiện trên báo cáo tài chính, trong ba tháng này, dù là nghiệp vụ hay tài chính, công ty vẫn khá ổn định. Hạ Nghị duy trì rất khá.

Cô đang chuẩn bị lật trang tiếp, cửa phòng bị đẩy ra, phía bên kia giường ngủ chùng xuống, bị người nào đó chiếm cứ. Hơi thở nam tính đặc trưng xâm nhập, đôi cánh tay có lực đã bò lên eo cô, Dư Văn cứng lại, nhàn mày.

Hạ Nghị mặc chiếc áo phong trắng cổ chữ V, lộ ra hơn nửa lồng ngực, ôm cô vào lòng, cười cười ôm tay cô, gọi cảm và biếng nhác nói không lên lời.

“Còn làm việc à?” Anh dùng chân cọ cọ bắp chân cô, ngập tràn khiêu khích.

Mà cô chỉ nhếch khóe môi, “Anh đến phòng em làm gì?”

Bị chất vấn không khách sáo như thế, anh lại nhíu mày, “Hạ phu nhân, anh giường đơn khó ngủ, muốn ôm em ngủ.”

Mày cô nhăn mày càng sâu, khi chuẩn bị về nhà, cô cũng không lo đến điểm ấy, dù sao trước kia cô và Hạ Nghị đều phân phòng mà ngủ.

“Em không quen ngủ với người khác.” Cô quả quyết từ chối, phun ra lời nói khẳng định, đơn giản mà dứt khoát.

Nhưng mà.

“Không, em quen mà, trước kia chúng ta chỉ ngủ cùng nhau!” Khóe môi anh nhếch lên.

Anh không nói dối, họ ở chung kéo dài đến nửa năm, họ ngủ cùng nhau, thậm chí trước khi yêu nhau, thỉnh thoảng anh đến nhà cô qua đêm, thỉnh thoảng cô lại ở lại công ty, hai người họ ngủ bên nhau.

Anh tiếp tục đáng vẻ khinh bạc, “Hạ phu nhân, muốn anh giúp em khôi phục trí nhớ một chút không?”

Cô mặt không chút thay đổi nhìn anh.

“Hạ phu nhân, trước kia em vận động trên giường rất bạo lực, rất thích bay... anh!” Anh cười hèn hạ.

Cô bị khiêu khích, vẫn mặt không đỏ tim không đập nhanh. Cô nói ình, đời người phải biết nhẫn nại.

“Thật không, cái gì gọi là bạo lực?” Cô học anh nhíu mày.

“Anh làm mẫu cho xem!” Vừa dứt lời, anh liền dùng tay giữ cô, ấn thân thể mềm mại xuống giường, hôn mạnh bạo, hung hăng che môi cô lại, kịch liệt cắn nuốt môi cô.

88. Q.4 - Chương 7

Hạ Nghị kích động, dùng sức hôn cô, dùng một loại cảm xúc mãnh liệt mà phức tạp, cọ sát trên môi cô, đưa lửa nóng xâm nhập vào miệng cô, vô cùng thân thiết tận tình dây dưa. Tay anh lướt qua đường cong mềm mại trên thân thể cô, dùng trước ngực đẩy đà, chọc ghẹo chơi đùa cách lớp quần áo, đồng thời cũng dùng đục vọng ở phía dưới mình vỗ về phía trong đùi cô.

Thật ra, anh vẫn có cảm giác với cô, trong chuyện giường gối, thân thể anh khát vọng cô, cho dù trong quá khứ quan hệ có lạnh lùng, thâm thể lại thành thật hơn trái tim. Đặc biệt bây giờ, anh rất muốn cô, ngày đó cô chạy thoát một lần, đau đớn thân thể và khát vọng tích tụ lại, rất muốn thỏa mãn.

Ngược với xúc động của anh, Dư Vấn vẫn cứng ngắc, cô nắm chặt tay, như đang nhẫn nhịn gì đó. Vì thế, cho dù đục vọng có dâng lên trong thân thể, Hạ Nghị vẫn chỉ có thể từ từ.

Trong ấn tượng, mỗi lần anh ân ái với Hạ phu nhân, gần như đều là cô chủ động, nhưng người được hưởng thụ, thật ra vẫn là anh, lúc này đây, anh quyết tâm cho cô một đêm hoàn mỹ nhất.

Anh rời khỏi môi cô, ngón tay nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán cô sang bên, tóc Hạ phu nhân đã dài hơn trước kia, ngũ quan thoát nhìn càng thêm động lòng người, hương vị hơn rất nhiều phụ nữ khác. Anh cúi người xuống, khẽ cắn thận hôn lông mày của cô, lông mi dài, chiếc mũi khéo léo, vô số nụ hôn nhỏ như mưa, rơi xuống mặt cô từng hạt, từ dịu dàng đến điên cuồng.

Trong tình ái, anh là cao thủ bách chiến bách thắng, mãi luôn biết cách gợi lên cảm giác ở phụ nữ, huống chi anh rất quen thân thể Hạ phu nhân, biết rõ từng điểm mẫn cảm ở cơ thể cô, biết làm thế nào để cô nhạy cảm.

Anh trườn xuống cổ cô, uốn lượn xuống, để lại dấu vết của mình. Nụ hôn của anh tạm dừng ở vị trí ngực cô, anh cũng không vội cởi áo cô, chỉ dùng đầu lưỡi cách lớp vải dệt, từ từ dùng lưỡi ẩm ướt liếm láp quần quýt nhai đứt vật xinh đẹp của cô.

Dư Vấn căng người, vừa tắm xong nên cô cũng không mặc áo ngực, dưới sự trêu chọc như thế của anh, đóa hoa hồng đầy đà kia thở gấp run rẩy. Chỉ là, trong thân thể cô như có hai linh hồn, một linh hồn dưới nhiệt tình của anh dần bùng nổ bản năng nữ tính, mà một linh hồn khác, dù có tận tình đến đâu, cũng giống như con rắn độc lạnh giá cuốn lấy cổ cô, cho dù dùng sức để thở, cô vẫn thở không nổi, làm cho cô cho dù nóng toàn thân, trái tim vẫn lạnh, lạnh đến mức máu tươi quay cuồng trong mạch máu cũng đều đóng băng.

Năm ngón tay anh chạy theo da thịt bóng loáng của cô, thậm chí dịu dàng đi xuống thăm dò thủy triều mềm mại. Băng và lửa, không khí trong phòng sôi trào, tia lửa gần như phát nổ. Ngay khi anh chuẩn bị đưa tay cởi áo cô, có thể dễ dàng thâm nhập vào chỗ sâu mềm mại kia, cô không nén nổi nữa, đẩy mạnh anh ra.

Có kinh nghiệm một lần, lần này, Hạ Nghị ép chặt mình, cũng không bị đẩy xuống giường.

“Em không muốn!” Cô không suy nghĩ liền lên tiếng.

Triệu Sĩ Thành nói đúng, hành động của cô rất tệ, nếu cô là diễn viên thành công, chắc cô nên diễn tiếp, xảy ra quan hệ nước chảy thành sông với Hạ Nghị, để anh nghĩ đã nắm chắc cô.

Nhưng mà, cô không làm được. Vừa rồi trong đầu cô hiện lên từng hình ảnh, như kim đâm vào cô, đau đến muốn nôn. Cô không diễn nổi!

“Dù sao, em không nhớ gì cả, không nhớ em và anh nên nhau thế nào, kết hôn ra sao, trong trí nhớ của em, chúng ta chỉ là bạn bè, thân mật như thế, khiến em cảm thấy không thể thích ứng được!” Thời gian vài giây, cô đã tỉnh táo lại, trấn định tự nhiên.

“Hạ phu nhân, tin anh, chúng ta rất thân mật, bảy năm trước em đã không còn là xử nữ nữa.” Biểu hiện rất kháng cự của cô, hình như còn có dáng vẻ lo lắng khi họ xảy ra lần quan hệ đầu tiên, khiến anh không nhìn được bật cười, lại cảm thấy thâm mất mát.

Anh có thể sâu sắc cảm giác được, trí nhớ của cô thất lạc, đồng thời tình cảm với anh cũng suy giảm.

“Hạ phu nhân, đừng lo lắng, anh hứa, cho dù có mạnh đến đâu, em cũng sẽ không đau!” Anh tiếp tục đùa giỡn hài hước.

Anh lại muốn nghiêng qua, bởi vì, anh thật sự nhớ ngày đó, ít nhất khi đó cảm thấy cả trái tim cô thuộc về anh, khiến anh kháng cự đồng thời cũng thích ý và kiêu ngạo.

“Đợi chút!” Dư Vãn vẫn đẩy anh.

“Không muốn chờ!” Anh từ chối rất kiên quyết.

“Bình tĩnh một chút, đừng khiến em cảm thấy hôn nhân của chúng ta không ấm áp, cái gì cũng phải bắt đầu từ từ!” Cô lại đẩy anh ra.

Tên đã lên dây, nhưng mà anh cứng lại, “Có ý gì?”

“Chẳng phải chúng ta bắt đầu không đúng sao? Anh không cẩn thận với em, vừa đúng em lại là xử nữ, cho nên anh phát huy tinh thần kỹ sỹ, cuối cùng quyết định chịu trách nhiệm?”

Như là một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, bị những lời này của cô làm sợ, độ ấm toàn thân anh cũng giảm nhanh.

“Hạ phu nhân, em nhớ ra gì rồi?” Không cần rõ nữa, anh trở nên thật cẩn thận.

“Vừa rồi... em nhớ ra một đoạn ngắn mơ hồ, về lần đầu tiên chúng ta lên giường, ngày đó mọi người chúng ta đều quá say, tiếp theo liền...” Cô dừng lại, đánh giá xuống, “Tình yêu giữa chúng ta rất loạn, bắt đầu cũng rất tệ!”

Anh đông cứng. Trí nhớ của cô ngồi tên lửa à? Lập tức từ thời trung học nhớ đến thời đầu yêu nhau, tiếp theo cô lập tức nhớ đến việc hủy hôn, vậy chẳng phải...

Không, anh cần thời gian, anh phải thi chạy cùng thời gian, không thể làm cho cô nhớ lại nhanh như thế!

“Nếu muốn bắt đầu một lần nữa, anh phải làm theo em nói! Chúng ta dựa theo trình tự bình thường đi, trước nắm tay, tăng tình cảm rồi hôn môi, sau đó mới lên giường!” Cô là cao thủ đàm phán, lợi dụng ưu thế bản thân cùng với nhược điểm của đối phương, hơn nữa, không dễ dàng thỏa hiệp.

“Được rồi!” Chỉ là, suy nghĩ một chút, anh cũng không tranh cãi nữa, lại thở dài rồi đứng dậy, đi tắm nước lạnh hạ nhiệt độ. Đối với sự phối hợp của anh, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, đúng lúc này, di động anh đặt trên giường cũng vang lên. Dư Vãn cầm lấy thì vừa thấy, đúng thế, khóe môi cô khẽ nhếch. Thật sự là tối sớm, không bằng tối khé.

Cô nhàn nhã tựa lưng vào thành giường, nhận điện thoại:

“Anh Nghị, khi nào thì anh đến?... Em sợ lắm, hình như con bị phẫu thuật dọa, máy đo thai cũng rung không ngừng, anh có thể đến giúp em không?” Từ trong di động truyền ra giọng nói bất lực của Hiếu Vãn.

“Hiếu Vãn, cô tìm anh Nghị có chuyện gì không? Anh ấy đang tắm!” Dư Vãn nói rõ ràng.

Không ngờ cô sẽ nhận điện thoại, đầu kia điện thoại đóng băng. Loảng xoảng một tiếng, ngay sau đó lập tức cúp máy. Khóe môi Dư Vãn nhếch rất cao, bàn chân trần trụi của cô dẫm xuống đất, đi đến toilet, vừa ấn lại số.

“Hạ tiên sinh, anh muốn ra ngoài không, vừa rồi có điện thoại đấy?” Cô gõ cửa phòng tắm.

Hiện thị trên di động, đã kết nối được.

“Hạ phu nhân, đừng gõ cửa lúc đàn ông đang tắm, em mà khiêu khích anh, anh sẽ lại muốn ăn em đấy, đến lúc đó đừng trách anh là bá vương thô bạo với em!” Trong tiếng xối nước, truyền đến tiếng chọc ghẹo vô lại của anh.

“VẬY cuối cùng anh có muốn trả lời điện thoại không?” Cô nhắc cao di động.

“Mặc kệ nó, dù ai thì cũng phải chờ đến sáng mai!” Anh vừa tắm rửa, vừa hoàn toàn thất vọng.

Cô nở nụ cười, một lần nữa bước về phòng ngủ:

“Hiếu Văn, làm sao đây nhỉ? Anh ấy bây giờ đang tắm, nhận điện thoại cũng khó! Trên thực tế, anh ấy còn rất “kích động”, đi ra ngoài sẽ dọa người đấy.” Cô trấn định trình bày, chỉ đổi lấy yên lặng từ đầu kia điện thoại.

“Tổng Dư Vấn, là cô cố ý.” Thật lâu sau, Hiếu Văn mới nhỏ giọng nói.

Biết rõ là đối phương cố ý, nhưng vẫn bị đả kích đến đau lòng khó nhịn, thủ đoạn của Tổng Dư Vấn thật sự rất ỉn.

“Cô nghĩ nhiều rồi, đây là cuộc sống vợ chồng bình thường, tôi nào có cố ý?” Nhưng mà, Dư Vấn lại cười thành tiếng.

Cuộc sống vợ chồng bình thường? Trái tim Hiếu Văn lại như bị đánh một quyền.

“Sao lại không cố ý? Cô muốn trả thù tôi, Thụy Thụy đã chết, con của tôi lại có thể giữ lại, cho nên cô không cam lòng!” Đạo lý này cô cũng biết, nhưng mà, cô vẫn bị ân ái của vợ chồng họ xúc phạm tới.

Cô khốn khổ trên giường bệnh như thế, ngay cả lật người cũng chẳng dám, sợ đụng đến con, nhưng anh lại đang... tìm thú mua vui... Cô nào có thể không thương tâm? Nào có thể kìm chế, không biết tủi thân?

Bởi vì hai chữ Thụy Thụy, nụ cười ở khóe môi Dư Vấn đông lại.

“Dư Vấn, Thụy Thụy chết đi tôi cũng rất đau lòng, nhưng xin hãy tin tôi, tôi không có ý định hại chết Thụy Thụy! Là tai nạn, đó là ý trời!” Hiếu Văn đỏ mắt nhấn mạnh, lại giải thích.

Cô vô tâm hại người, cho dù cho cô lá gan lớn như con trời, cô cũng không dám tổn thương một sinh mệnh nhỏ bé ngây thơ.

“Thụy Thụy chết, tôi cũng xấu hổ, tôi nguyện ý lạng lẽ rời đi! Dư Vấn, cho dù con của tôi có sinh ra cũng không uy hiếp địa vị của cô, cho nên, có thể xin cô buông tha cho tôi được không?” Hiếu Văn thật tình khẩn cầu.

“Đồ Hiếu Văn, tôi thấy thật lạ nhé, cô ỉn là gì? Vợ bé sao?” Dư Vấn lạnh lùng hỏi.

Tình yêu thật sự có vĩ đại như vậy, vĩ đại đến mức cô ta nguyện ý tạm nhân nhượng như vậy vì lợi ích toàn cục?

“Cô bảo tôi buông tha cho cô, cô nói sẽ không uy hiếp đến địa vị của tôi, nhưng tôi thấy lạ ghê, vì sao đến nay tôi còn chưa nhận được “thư từ bỏ” tạm biệt gia đình tôi của tôi? Cô như thế, bảo tôi tin thành ý của cô thế nào, sẽ không phá hỏng gia đình tôi lần nữa ư?” Cô kiên quyết không nhắc đến hai chữ Thụy Thụy, Đồ Hiếu Văn không xứng nhắc đến Thụy Thụy của cô!

Hiếu Văn bị nghi ngờ, sắc mặt trắng bệch một trận. Đúng, cô không muốn rời khỏi Hạ Nghị, cho dù lại giãy dụa và thống khổ thế nào, luôn có một phần hy vọng xa vời.

“Đồ Hiếu Văn, cho dù cô muốn làm thiệp, tôi cũng không hứng thú làm đại tỷ của cô! Sau này Hạ Nghị mãi chỉ biết có mình tôi thôi, anh ấy sẽ hết lòng với gia đình, đối tốt với tôi, cho nên dù cô có sinh một trăm đứa, vẫn không có tư cách trở thành đối thủ của tôi.”

Trong giọng nói quá tự tin của cô, Hiếu Văn bị kích thích phát run. Cô thua rồi, cô căn bản không phải là đối thủ của Tổng Dư Vấn.

“Anh Nghị không thương cô, Thụy Thụy không còn, anh ấy chỉ còn ấy đấy với cô thôi.” Hiểu Văn chỉ còn một vũ khí này

“Vậy thì sao? Tôi muốn anh ấy ấy đấy!” Dư Vần ngang nhiên nói.

Hiểu Văn thở một hơi lạnh.

Dư Vần cười lạnh, gần từng tiếng mạnh mẽ tuyên bố, “Đồ Hiểu Văn, tôi nói cho cô biết, dù là anh ấy yêu hay ấy đấy, Hạ Nghị vẫn mãi không vì cô mà bỏ tôi! Mà cô, ít nằm mơ đi! Đồ thuộc về Tổng Dư Vần tôi, dù có hỏng hay tàn, tôi cũng sẽ không hào phóng dâng cho kẻ khác đâu!”

89. Q.4 - Chương 8

Lúc tắm, Hạ Nghị suy nghĩ nghiêm túc rất nhiều.

Cẩn thận ngẫm lại, nghiêm khắc mà nói, anh và Hạ phu nhân hình như chưa từng có yêu thật sự, lúc ấy công ty mới thành lập, quan hệ của họ như nước chảy thành sông, hai người cũng bận nhiều việc, ở chung một chỗ không phải bàn công việc thì là ngủ nghỉ, cho nên buồn chán đến mức thậm chí cả hẹn hò cũng chưa từng có.

Anh lau khô tóc đi ra từ trong phòng tắm.

“Hạ phu nhân, chúng ta hẹn hò đi!” Anh giơ lên nụ cười điển trai.

Nắm tay trước, tăng tình cảm rồi hôn, cuối cùng từng bước tiến đến quan hệ thân mật, nếu đây là trình tự bình thường cô muốn, vậy thì anh sẽ nghe theo.

“Bây giờ, lúc này?” Đặt điện thoại của anh xuống, với sự cao hứng của anh, cô có vẻ quái lạ.

“Đúng, ban đêm mới là lúc cuộc sống bắt đầu!” Hạ Nghị không để ý đến cô vừa cầm điện thoại của anh, chỉ không khỏi phân bua, hứng thú rất cao bắt đầu thay quần áo.

“Đi đâu?” Cô nhăn mày.

“Đến quán bar! Anh nhớ lúc còn học đại học, em rất thích đến quán bar.” Tuy lúc ấy cô luôn gọi một ly rượu, im lặng ngồi, nhưng mà cho tới bây giờ cô không ngại quá âm ỉ, có thể thấy được chắc cô cũng yêu thích không khí nào nhiệt đó.

Dư Vần im lặng. Đúng, cô thích náo nhiệt, cho nên có mấy ngày, cô thường đến quán bar, nhưng mà, thấy những cặp nam nữ xa hoa trụy lạc, mỗi ly rượu cũng thành lý do hai người xa lạ quen biết, đặt tính mạng trong những thứ thói nát kia, hứng thú của cô bắt đầu với dấn. Sau đó sở dĩ đến nữa, lý do duy nhất là vì anh, anh thích chơi đến điên cuồng, mà xã hội rất phức tạp, nếu có cô đi theo, anh sẽ bớt phóng túng.

Thấy mặt cô lộ vẻ không tình nguyện, Hạ Nghị dừng động tác lại, “Không muốn đi ư?” Anh thử hỏi.

Trước kia đều là cô chiều anh, bây giờ đổi nhân vật, anh phải cân nhắc quyết định của cô.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Chúng ta đến nơi khác đi.” Lại ở trong phòng rất nguy hiểm, chẳng may củi khô lại bén lửa chẳng đùa được đâu, chỉ bằng ra ngoài có vẻ an toàn hơn.

Hạ Nghị không ngờ cô lại muốn đến nơi đó vào ban đêm.

“Em muốn đến đó?” Anh kinh ngạc.

Cho dù đã sắp đến 11h, không khí ở chợ đêm vẫn cực náo nhiệt, gian hàng nối tiếp gian hàng, đám người hô bạn gọi bè, cư dân gần đó đi dép lê, lũ trẻ đang chơi đùa súng nước, còn có các đôi tình nhân nắm tay, làm cho tiếng người lộn xộn, sóng người muốn nổ tung.

“Vâng.” Cô không nói nhiều, chỉ đi về phía trước.

“Có cửa hàng gần đây bán đồ ăn ngon lắm.” Muộn rồi, cô hơi đói.

“Hạ phu nhân, cùng nhau...” Hạ Nghị mỉm cười, bước nhanh tiến lên, tự nhiên nắm tay cô.

Toàn thân Dư Vãn cứng đờ.

“Nhiều người lắm, anh sợ chúng ta sẽ lạc nhau!” Anh nhướn mày, giải thích thừa thãi.

Anh thừa nhận, anh lén chạy lên, nhìn đi, bây giờ họ đã tiến triển được bước đầu tiên rồi! Tuy anh giả vờ trấn định, nhưng mà, trong nháy mắt kia như có thể nếm được cảm giác yêu thương lo được lo mất, cho dù lúc trước quen Đỗ Hiểu Văn, nắm tay đi một hai bước, gần như cũng chẳng tốn chút sức nào. Nhưng lúc này đây, nắm tay Hạ phu nhân, ánh mắt lạnh lùng khiến anh nhút nhát, làm cho anh có cảm giác mãnh liệt trong nháy mắt, cô sẽ bỏ tay anh ra, lại như lúc trước, dáng vẻ của cô vô cùng kháng cự.

“Em muốn uống canh thịt bò.” Cuối cùng, bất ngờ, cô không bỏ tay anh ra.

Hạ Nghị thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ đáy lòng dâng lên một niềm vui.

Đi được một đoạn đường, bước vào cửa hàng nho nhỏ, cô nhìn về ông chủ trên ở miệng.

“Tôi đến đây.” Giọng nói anh rất quen: “Cửa hàng này tuy vừa nhỏ vừa đơn giản, nhưng canh thịt bò ở đây nổi tiếng lắm, trước kia khi đi chơi đến nửa đêm, anh thường đến đây ăn khuya.”

Cô nghiêng đầu, nhìn anh một cái.

Biết mình nói lỡ lời, Hạ Nghị lập tức giải thích: “Anh đã không đến đây hơn ba tháng rồi.” Anh đã lâu không đi chơi, cho nên lại càng không đi ngang qua đây mà ăn khuya.

“Thật không, khéo nhỉ.” Cô dùng giọng nói nhẹ đến mức chỉ có mình mới nghe thấy.

Thật khéo, cô mới biết được cửa hàng này hai tháng trước.

Không nói thêm gì nữa, cô nhìn quanh bốn phía một chút, quả nhiên cũng không có ghé trống. Cho dù Hạ Nghị đứng bàn này, cô vẫn đi đến ngồi xuống bàn vuông quen thuộc tận cùng bên trong kia. Trên bàn vuông, một người đàn ông khề cau mày ăn canh một mình, lại ngước mắt lên.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người cùng ngây ra. Dư Vãn nhìn gương mặt trầm tĩnh kia, nói không ra lời.

“Thật khéo.” Cô chỉ có thể dùng hai chữ này làm lời dạo đầu.

“Vâng.” Triệu Sĩ Thành gật gật đầu.

“Trước kia anh không ăn khuya nhỉ.” Cô liếc nhìn anh đang uống canh thịt bò.

Khi vừa mới bắt đầu sống cùng nhau, anh đi ngủ rất sớm, hơn nữa qua tám giờ cũng không chạm vào đồ ăn nào nữa, nhưng vì chăm sóc cô, anh thay đổi thói quen ngồi cùng cô, cũng không quen yên lặng nữa. Anh chưa bao giờ cố ý lấy lòng cô, cũng sẽ không dùng lời dối cô, những mỗi lần chăm sóc lơ đãng trong cuộc sống, lại làm ấm lòng cô thật sâu.

Ví dụ như nhà hàng này, anh được một bệnh nhân giới thiệu, liền lái xe vội mua cho cô ăn, cô ăn thấy rất ngon. Nhưng lần thứ hai cô muốn ăn canh thịt bò này nữa, không được phép ngồi trên salon như người chết, phải theo anh ra ngoài ăn. Lần thứ ba nếu cô vẫn thêm ăn, vậy thì cô phải đi gọi cơm, vượt qua chướng ngại tâm lý bản thân.

Chỉ là từ lúc đó cô bắt đầu thường xuất hiện ở chợ đêm. Lúc ấy, cô đang bị bệnh, có những ngày thật sự rất sợ gặp người lạ, khi nói chuyện với người lạ, trái tim sẽ đập rất nhanh. Triệu Sĩ Thành chưa bao giờ chiều cô, làm theo lời cô, chỉ nghiêm khắc yêu cầu, nhưng mà cô lại hiểu anh rất tốt với cô, tốt vô cùng.

Tầm mắt Triệu Sĩ Thành dừng trên đôi môi đỏ mọng hơi sưng của cô, rõ ràng vừa mới hôn.

“Người luôn thay đổi.” Anh không nhìn môi cô nữa, cúi đầu tiếp tục ăn canh, chỉ là anh nắm chặt tay, động tác cứng đờ.

“Anh ăn ngon.” Dư Vãn nhìn thấy bên ngoài có khách đứng dậy, có chỗ trống, cô vội muốn đứng lên.

Thấy cô phải đi, Triệu Sĩ Thành lạnh nhạt hỏi, “Vì sao trốn tránh anh?”

Dư Vấn dừng lại. Cô biết anh chỉ cái gì, hôm nay, anh gọi rất nhiều cuộc cho cô, cô cũng không nhận, thậm chí đến cuối cùng còn tắt máy.

“Tôi không trốn tránh anh, ngày mai tôi còn phải đi làm, cho đến khi anh tìm được nhân viên thu ngân mới thôi.” Cô bình tĩnh trả lời.

Cái đó và không trốn có khác nhau sao? Tuy có thể nhìn thấy người cô, nhưng mà, anh thậm chí không có cơ hội lên nói một câu cùng cô.

Triệu Sĩ Thành nhìn cô một cái. Sở dĩ tối nay đến đây, là vì trần trọc khó ngủ, bởi bức tường trái tim cô, bởi tương lai mà cô chọn, khiến anh bất an, trái tim thất lại. Anh cần thời gian suy nghĩ, lúc này, muốn quấy rầy “nhà” cô không? Nói thực ra, anh sợ nhìn thấy một màn không muốn thấy, ví dụ như môi đỏ mọng của cô sưng lên như bây giờ.

Trong hai tháng này, giữa hai người họ chỉ như một giấc mộng mà thôi. Nhưng mà, chẳng lẽ cứ trở mắt để cô đi về con đường chẳng còn lối thoát như thế? Nếu có thể, anh đã không cảm thấy như vạn mũi tên xuyên qua trái tim rồi.

“Vấn Vấn, quay đầu lại đi, em có làm bao nhiêu cũng chẳng thể thay đổi chuyện đã xảy ra, chỉ có thể không ngừng mở rộng đau đớn, là tuần hoàn ác tính.” Anh vẫn mở miệng khuyên cô.

“Triệu Sĩ Thành, anh có thấy phiền không?” Cô giả bộ tức giận, cố ý tỏ thái độ rất kém.

Trò chơi cô tham gia, người lương thiện như anh không thể có mặt, cho nên, cô cần phải đẩy anh ra thật xa, cách khỏi trung tâm gió lốc.

“Anh rất thích em.” Giọng anh không lên cao nửa phần, mí mắt cũng tiếp tục cúi thấp, nhưng một câu đột nhiên này lại như quả bóng, nổ bùng trong đầu trống rỗng của Dư Vấn.

Đây là cô được tỏ tình? Được Triệu Sĩ Thành vô cùng cao thượng và có phẩm hạnh, dù thế nào cũng không ra tay với phụ nữ có chồng tỏ tình?

“Tuy không biết em nghĩ gì về anh, nhưng anh muốn nói cho em biết, em đáng để được nhiều đàn ông trân trọng, tương lai sẽ có rất nhiều hạnh phúc, đừng nên vì một phần không cam lòng, lại tạo ra một sai lầm, bỏ lỡ con đường hạnh phúc.” Anh quấy miếng thịt bò trong canh, tuy không khí nơi này thật sự rất không đúng để nói những lời này, nhưng mà, anh sợ bây giờ không nói, tương lai sẽ chẳng còn cơ hội. “Anh còn một câu, em đừng dùng sai lầm của người khác để tự trừng phạt mình.”

Dư Vấn khẽ thở mạnh. Đây là lần đầu tiên, có người bày trái tim mình trước mặt cô, để cô nhìn rõ ràng, không vì ích lợi, không vì kết quả, chỉ vì khuyên giải an ủi, chỉ vì hy vọng cô hạnh phúc. Rất thẳng thắn, rất không nghệ thuật.

Nhưng mà, cô vẫn chỉ có thể mang vẻ mặt, giống như mọi người toàn thế giới cách cô có mấy ngàn km, bây giờ tất cả tất cả đều không còn ràng buộc với cô, đối mặt với lời tỏ tình của anh, cô không có biểu hiện động lòng, chỉ lạnh nhạt.

“Bác sĩ Triệu, tôi nghĩ, chúng ta đi khác con đường.” Cô quyết đoán đứng dậy.

“Vấn Vấn, đừng mạnh mẽ như thế, chuyện gì cũng gánh vác một mình!” Nhưng mà, Triệu Sĩ Thành lại giữ cô lại.

“Nếu không kiên cường, tôi yếu đuối cho ai xem?” Cô lạnh lùng nhìn anh.

Đây cũng là cô hỏi Hạ Nghị.

Cô có chú ý tới, đêm nay anh vẫn gọi cô là Vấn Vấn, chỉ là, cô có ý chí sắt đá, là phụ nữ còn thâm hiểm hơn đàn ông, cô không cần bất kỳ ai lay động cô! Nhưng mà.

“Anh.” Triệu Sĩ Thành không hề do dự, gần từng tiếng trả lời, “Cho dù chỉ là bạn bè, ở trước mặt anh, em có thể yếu đuối không cần kiên đề.”

Có lẽ cô ở trong mắt người khác, tự tin, thông minh, kiêu ngạo, không chịu thua, không yếu thế, nhưng mà, từ trên người Thụy Thụy, anh thấy được bề ngoài kiên cường của cô, cất giấu một trái tim mềm mại.

“Vấn Vấn, em không mạnh mẽ, em cũng không phải vô địch.” Anh thông thả nói.

Một câu đánh trúng trái tim khó chịu, không có nơi ở của cô.

“Thật khéo, bác sĩ Triệu.” Một tiếng trêu chọc phá vỡ bầu không khí nhỏ bé xung quanh.

Dư Vấn và Triệu Sĩ Thành đồng thời quay người lại, nhìn thấy Hạ Nghị lộ ra nụ cười sáng lạnh ở trước mặt họ, trong mắt anh có ghen tuông nồng đậm đang bốc cháy, sắp sửa phát nổ.

90. Q.4 - Chương 9

Khi đến quầy gọi đồ ăn, di động Hạ Nghị vang lên.

“Alo, ai đấy?” Anh còn chẳng kịp nhìn số gọi đến, vừa kẹp điện thoại ở vai vừa xếp hàng tính tiền.

“Anh Nghị...” Đối phương nghẹn ngào, hình như đang cố nén không khóc.

Nghe thấy giọng nói mềm mại quen thuộc kia, cả người Hạ Nghị đông lại.

“Hiểu Vấn, có chuyện gì thế?” Anh che điện thoại, xoay lưng, chột dạ hỏi.

“Dư Vấn có nói cho anh không, em đã gọi cho anh?” Cho dù ở chợ đêm náo nhiệt âm ỉ, ngữ điệu u oán của cô nghe vẫn vô cùng thê lương.

Hạ Nghị khá bất ngờ, cũng có cảm giác da đầu run lên.

“Cô ấy nhắc có người gọi cho anh, anh cũng không để ý.” Anh khách khí hỏi, “Tìm anh có việc không?” Cho dù giọng điệu bình tĩnh, trái tim anh vẫn bất ổn.

Cuộc sống của anh bây giờ loạn lên như tơ vò, việc có thể làm duy nhất chỉ có lừa gạt.

“Anh Nghị, chừng nào thì anh đến thăm em?” Cô thê lương cầu xin, “Đến giúp em được không? Em rất cần anh!”

Hạ Nghị thở dài. Cô nói chuyện đừng có khóc được không? Nó khiến anh cảm thấy như mình bị lên án là súc sinh ấy.

“Hiểu Vấn, nếu em nhất định phải sinh đứa trẻ kia ra, anh không dám ngăn cản em, nhưng ngoài việc giúp về tiền bạc, chúng ta chẳng thể nào dây dưa nữa.” Nói anh tàn nhẫn cũng được, ích kỷ cũng thế, Thụy Thụy đã chết, anh thật sự không thể đối mặt với cô và đứa bé kia.

“...” lời vô tình của anh chỉ đổi lấy tiếng khóc tuyệt vọng.

Anh lẳng lặng cúp máy, tâm tình vô cùng nặng nề. Lau mặt, cố gắng mỉm cười, Hạ Nghị cất bước vào trong quán.

“Vấn Vấn, quay đầu lại, em làm nhiều nữa cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra, chỉ có thể không ngừng mở rộng thống khổ, tuần hoàn ác tính.”

“Triệu Sĩ Thành, anh có phiền không?”

“Anh rất thích em.”

Anh đứng phía sau họ, mắt nháy không ngừng, lắc lắc đầu, trong đầu anh hiện lên trực giác nhạy bén kia.

“Nếu không kiên cường, tôi yếu đuối cho ai xem?”

“Anh!” trên nét mặt kiên định của Triệu Sĩ Thành có tình ý làm cho người ta rối lòng.

“Thật khéo, bác sĩ Triệu.” Đùa à, anh dùng giọng điệu thoải mái phá tan bầu không khí khó thở xung quanh.

Sau đó, anh đi lên tước, kéo tay Dư Vấn về, mười ngón tay giao nhau, biểu thị chủ quyền công khai.

“Hạ phu nhân, vừa rồi hình như bác sĩ Triệu gọi em là “Vấn Vấn”, cho dù hai người là bạn thân, gọi thân thiết như vậy cũng không phù hợp đâu?” Hạ Nghị ngoài cười nhưng trong không cười dùng giọng điệu đùa cợt nói chuyện

Vấn Vấn, Vấn Vấn, Vấn Vấn, ngay cả anh cũng chưa từng gọi vợ anh thân thiết đến thế, buồn nôn đến mức khiến anh sắp học máu rồi! Mùi chua thấm vào xương anh, chẳng thể gạt đi được, đánh bại thành công tâm tư chán nản mà Đỗ Hiểu Văn vừa dựng lên trong lòng anh.

Dư Vấn cố tình không hiểu dám trong lời anh, nhăn mày, không nể mặt thẳng tắp, “Là em yêu cầu bác sĩ Triệu gọi em như thế.”

Hạ Nghị khá bất ngờ bình tĩnh nhìn về phía cô. Chỉ có cha mẹ cô mới có thể gọi cô là Vấn Vấn, anh vẫn nghĩ chỉ có người thân nhất với cô mới có thể gọi cô như vậy, nhưng nào ngờ... Cô lại yêu cầu Triệu Sĩ Thành gọi cô như thế! Cho nên, lúc cô mất đi trí nhớ ấy, là thật lòng có ý phát triển cùng Triệu Sĩ Thành trong đầu, mới chủ động yêu cầu như thế? Không hiểu sao đáp án trong trực giác của Hạ Nghị là khẳng định.

Anh chẳng nói nên nổi loại tâm tình này, trái tim như có hàng vạn con sâu cắn xé, làm cho lần đầu tiên anh hiểu tư vị ăn mười cân giấm chua là gì.

“Bác sĩ Triệu, chúng tôi không làm phiền nữa, tôi và Hạ phu nhân muốn tìm chỗ ngồi yên tĩnh để tâm tình!” Anh không ham chiến, giả bộ tự nhiên cười hi hi cáo biệt.

Không đợi đối phương có phản ứng, Hạ Nghị vội kéo Dư Vấn, đã muốn tìm chỗ trống khác. Bắt đầu từ lúc nào? Nguy cơ của cuộc hôn nhân này, tồn tại của Triệu Sĩ Thành, cũng ngày càng làm cho anh cảm thấy bất an mãnh liệt.

Quay người lại, anh liền phát hiện tính sai rồi, chỗ trống ban nãy đã có người ngồi.

“Mỳ xào, canh thịt bò!” Ông chủ đã đưa một bàn đặt đến chỗ họ rồi đi

Dư Vấn hơi nhíu mày. Tìm nơi yên tĩnh để tâm tình? Đúng là buồn cười, chợ đêm nào có nơi yên tĩnh?

“Chúng ta cũng ngồi đi.” Cô không đi, cũng không né, lại càng không muốn hấp dẫn ánh mắt kẻ khác, vì thế ngồi xuống.

Nếu muốn thành công, sẽ phải nhẫn nại đối mặt với tâm ma và nhược điểm. Mà bây giờ, Hạ Nghị là tâm ma của cô, Triệu Sĩ Thành là nhược điểm của cô. Bất ngờ nghe được Triệu Sĩ Thành gọi cô là Vấn Vấn, một màn ngày đó mình chủ động hôn anh hiện lên trong đầu, khiến thiếu chút nữa Dư Vấn đã rung động.

Triệu Sĩ Thành nói vừa xong, không biết cô là gì với anh, thật ra, anh ngốc nghếch nói không nên lời, nếu không phải có hảo cảm với anh, cô cũng sẽ không ở cạnh anh, lại càng không chủ động đi hôn anh. Anh như một bến đỗ ấm áp, một ký thác tâm hồn. Trong hai tháng ấy, khi cô mệt mỏi, lúc cô khó khăn, luôn có anh làm bạn bên cạnh, khiến cô thấy an tâm, không sợ hãi không biết thế giới, không sợ hãi cô đơn vây quanh. Có anh bên cạnh, cô lại trở nên “yếu đuối”, cho nên, đây cũng là nguyên nhân bây giờ cô không muốn hai người lại trở thành bạn bè.

Triệu Sĩ Thành nhìn cô phòng bị, ánh mắt phức tạp.

Nữ vương cũng đã nói muốn ngồi, Hạ Nghị làm sao dám không tuân lời, cho dù không cam lòng đi chăng nữa. Hai người đàn ông cũng nhìn nhau, ngồi xuống một lần nữa, đều mang tâm sự. Triệu Sĩ Thành chớp mắt, khẽ nhíu mày, tâm sự nặng nề tiếp tục ăn canh, mà Hạ Nghị xi xụp uống canh, thậm chí muốn tốc chiến tốc thắng, nhanh rời đi.

Cô chú ý tới...

“Anh ăn bát tôi đi.” Cô bình thản đối bát canh thịt bò đầy ớt của Triệu Sĩ Thành lại.

Cuộc sống của người đàn ông này tốt đến mức làm người ta giận sôi, không chỉ có ngủ sớm dậy sớm, không thuốc không rượu, hơn nữa ngay cả chất cay cũng không chạm vào. Trước kia, lần đầu tiên khi cô gọi cơm, vì thậm chí muốn sớm chết sớm đầu thai, vì thế anh dặn đừng cho ớt, cô lại bỏ ớt cho anh, kết quả ngày hôm sau cổ họng anh bắt đầu đau, ho khan, liên tục ho vài ngày.

Hành động này của cô khiến hai người đàn ông cùng đóng băng.

“Tổng Dư Vấn, không phải em không ăn được cay à?” Hạ Nghị còn đang cười, chỉ là cười đến vắn vẹo.

Cô biết mình đang làm gì không? Bát canh kia, gã đó đã uống ồi! Họ có cần thân thiết như thế không?

“Em có thể ăn một chút cay.” Cô lạnh nhạt cắt ngang.

Cô không thích cay, nhưng mà quả thật có thể chấp nhận một chút.

Hạ Nghị bị nghẹn, sắc mặt xanh lại đỏ. Cố tình ư?

“Cám ơn.” Triệu Sĩ Thành thoát nhìn thì đạo mạo kia lại cũng không từ chối, yên lặng uống bát canh cô đổi.

Tư thái kia, giống như anh mới là người dư thừa! Hạ Nghị cảm thấy mình gần như giận đến hộc máu.

“Anh có thể ăn cay, anh và em đổi đi!” Anh ra vẻ không sao cả nhún nhún vai, đẩy bát canh đến trước mặt cô.

Anh tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để cô chạm vào nước miếng của người đàn ông khác! Không khí lại im lặng, im lặng đến quỷ dị, mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

“Vấn Vấn, tối mai đã hẹn ba anh rồi, em đến nhà anh đi.” Triệu Sĩ Thành dặn.

Dư Vấn mở miệng vốn định từ chối, nhưng nhìn Hạ Nghị như hổ rình mồi, vẻ mặt khó chịu, cô cười lạnh nhạt, thay đổi chủ ý, “Đi.” Cô không muốn lợi dụng ai, nhưng mà trong tình yêu, bạn càng không thêm để ý đến người đàn ông, họ càng có dục vọng chinh phục mãnh liệt. Cô cần Hạ Nghị đặt hết lực chú ý lên người cô, sau đó cho Đỗ Hiểu Văn một kích thật mạnh.

“Anh cũng đi!” Quả nhiên, Hạ Nghị lập tức nói.

“Anh không thể đi.” Triệu Sĩ Thành nhú mày từ chối.

“Vì sao tôi không thể đi? Không đi để cho ai đó lấy việc công làm việc tư à?” Hạ Nghị cười hỏi.

Triệu Sĩ Thành cứng lại vì trào phúng.

“Em khám bệnh chứ không phải hẹn hò, tối mai anh đừng đi theo em!” Dư Vấn từ chối rõ ràng.

Cô rất không nể mặt, làm cho nụ cười của Hạ Nghị đông lại.

“Hạ phu nhân!” Anh lập tức kháng nghị.

“Bây giờ em còn đang “bị bệnh”, anh đừng có quấn chặt như thế, em cần một chút không gian riêng tư.” Cô lạnh nhạt nói.

Một câu, khiến cho anh chẳng thể nói được gì nữa. Anh bây giờ, cảm thấy trong tình yêu có một loại cảm giác... mất mát. Với việc không nắm chắc của mình cảm thấy mất mát.

Tùy tiện ăn mấy miếng, canh thịt bò trước mặt, gần như cô chẳng chạm vào. Cô dần ăn xong, dùng khăn tay lau miệng.

“Muốn đi ra ngoài một chút không?” Một tiếng nói điềm tĩnh đột ngột đưa ra lời mời.

Người ngạc nhiên, không riêng gì Hạ Nghị mà còn có Dư Vấn.

“Trước kia chúng ta đi ăn, cũng đã qua bên kia một chút.” Im lặng một chút, Triệu Sĩ Thành vẫn chỉ về quán chợ đêm. Ăn xong đi ngủ sẽ có hại cho tiêu hóa, cho nên trước kia họ cũng đi dạo rồi mới về.

Tiêu Đồ nói đúng, thích thì phải giành giật, nếu còn suy nghĩ, hạnh phúc của cô sẽ rời khỏi tay anh, đến lúc thành kết quả rồi, có hận cũng chẳng kịp.

Dư Vấn giật mình. Thái độ khác thường của anh rất rõ ràng, cô là cô gái trưởng thành, sao có thể không hiểu. Nhưng mà, cô bây giờ, bởi vì bất ngờ, không biết nên tìm lời nói phù hợp thế nào để trả lời.

Đúng lúc này, di động của Hạ Nghị lại vang lên. Như là âm hồn đang đòi mạng. Cúi đầu nhìn số gọi đến, sắc mặt Hạ Nghị có chút không đúng.

“VẬY ĐI THÔI!” khoe môi Dư Vấn xuất hiện lạnh lùng khó thấy, thanh nhã đứng dậy, gật đầu với Triệu Sĩ Thành.

Hạ Nghị không thể tin nhìn hai hình bóng sánh đôi rời đi.

“Đáng chết!” Anh trực tiếp cầm di động, vội vàng đuổi theo.

...

Gió điều hòa, thổi vào người thật lạnh.

Nằm trên giường, chính mắt thấy y tá đổi túi nước tiểu Hiểu Văn không thể nhúc nhích. Sinh mệnh, gần như không có tôn nghiêm như nhau.

Quay đầu đi, nhìn về phía cô gái dường thai cùng phòng, chồng ở bên hỏi han ân cần, khích lệ cô ấy. Chỉ có mình cô, luôn cô độc, từng hạt lệ rơi xuống khoe mắt Hiểu Văn. Loại thê lương đến từ linh hồn này, không cách nào hình dung, gần như vứt bỏ tất cả để theo đuổi tình yêu, lại nhận ra ngọn lửa ấy chỉ là hư vô. Cầu mong hạnh phúc như thế, cố gắng như vậy để đổi lại thứ gì, đổi lấy đau buồn mà thôi.

Thai lại động dậy, hình như đau thương của cô lại truyền đến nó, khiến nó cũng buồn theo.

Vì thế, không muốn buồn bã, điên cuồng tìm anh, vẫn bám đến số đó.

Nhưng mà, lại ần, nghe được, vẫn chỉ có giọng nữ lạnh băng máy móc: Xin lỗi, cố điện thoại bạn gọi đã tắt máy.

91. Q.4 - Chương 10

Mới đi dạo được vài vòng, Hạ Nghị liền cảm thấy chân mình có chút ần không tiêu. Mỗi khi đến đêm, mắt cá chân phải của anh lại đau đốn, bây giờ lại bắt đầu, làm hại anh đi đường cũng có chút bất ổn.

Dư Vấn và Triệu Sĩ Thành đi phía trước, từ đầu tới cuối, họ cũng không quay đầu liếc anh một cái. Chân anh rất đau, đuổi không kịp họ, cũng không muốn để họ phát hiện lúc này mình chật vật khác thường. Vóc dáng Triệu Sĩ Thành rất cao lớn, anh im lặng bảo vệ bóng dáng mảnh mai của Dư Vấn bên cạnh. Mạnh mẽ và mềm mại, khỏe mạnh và mỹ miều, lại hài hòa như thể dưới ánh trăng, mờ ám như thế, phù hợp đến mức khiến Hạ Nghị hoảng hốt. Dường như có loại cảm giác, thế nào anh cũng chẳng đuổi kịp bước chân cô, cô đã chẳng thuộc về anh nữa.

Trái tim như bị thứ gì đó đâm trúng, đau đốn kịch liệt.

Anh không ngừng suy đoán trong lòng, họ đang nói gì với nhau? Thậm chí anh bắt đầu nghi ngờ, thật ra họ đang hẹn hò. Dư Vấn không cho anh chạm vào, có phải là vì Triệu Sĩ Thành không? Cho tới giờ Hạ Nghị vẫn chưa từng biết, thì ra tình yêu có nhiều mặt như thế, có thể lo sợ không yên, mất mát, độc chiếm, miên man suy nghĩ như vậy.

Một đường im lặng, Dư Vấn và Triệu Sĩ Thành lặng lẽ dạo đến ngã tư đường, rõ ràng không ôm, rõ ràng hai người cũng không sát nhau, nhưng bóng hình cao lớn của anh lại phủ lên bóng cô, như là bảo vệ chặt chẽ.

Gió lạnh ngày hè nhẹ nhàng thổi qua, làm cho trái tim người ta thoải mái và bình thản. Trước kia mỗi lần lặng lẽ đi đoạn đường này cùng Triệu Sĩ Thành, mỗi bước đi lên phía trước, bất an phiền chán của cô lại biến mất một phần, loại an bình này dễ dàng làm cho người ta khát vọng, làm cho người ta mê say.

Tiếng xe máy gào thét vang lên, tạp âm chói tai này làm Dư Vấn bừng tỉnh trong trầm tĩnh. Trong chốc lát.

“Bác sĩ Triệu, tôi giới thiệu đối tượng cho anh nhé.” Xác định Hạ Nghị cách họ đủ xa rồi, cô lên tiếng phá tan im lặng.

Triệu Sĩ Thành dừng bước, không thể tin nhìn về phía cô. Đây là đáp án của cô?

“Điều kiện của anh rất tốt, cho dù đã hủy hôn một lần, cũng sẽ không ảnh hưởng đến giá trị của anh.” Cô mỉm cười nói, “Người tôi quen rất nhiều, tôi sẽ kiểm tra, giới thiệu một hiền thê lương mẫu cho anh.”

Đây là chuyện duy nhất cô có thể làm vì anh.

Triệu Sĩ Thành bình tĩnh nhìn cô, mà ánh mắt của cô, không tránh, thẳng thắn.

“Em cũng là cô gái như thế.” Thật lâu sau, anh mới trả lời.

Cô có chút bất ngờ, vài giây sau, không nhịn được bật cười, “Chưa từng có ai hình dung về tôi như thế, bốn chữ hiền thê lương mẫu ở trên người tôi, không chỉ có người khác không chịu nổi, tôi cũng mất tự nhiên!” Người khác chỉ biết nói cô là nữ vương, cả vú lấp miệng em.

Anh không kịp nói gì, lại bị tiếng cười của cô cắt ngang. Cô cười không ngừng, anh lấy lòng cô thành công.

“Chúng ta quyết thế nhé! Tôi giới thiệu đối tượng cho anh, nhất định tôi sẽ giới thiệu một cô gái dịu dàng nhu thuận làm đúng bốn phận cho anh.” Khi ăn khuya ban này, cô nhớ ra mình có cô em họ vừa mới chia tay bạn trai, rất hợp với Triệu Sĩ Thành.

“Anh chỉ thích em.” Triệu Sĩ Thành nghiêm túc nhìn về phía cô.

“Anh đừng nói đùa, chắc anh đã biết chúng ta không thể.” Nụ cười của cô nhạt dần.

Vừa rồi ở trong cửa hàng, Hạ Nghị ở bên, cô không thể trả lời anh thuyết phục.

“Vì sao không thể? Trước kia em đã nói, em lựa chọn ly hôn.” Anh nhắc nhở cô.

Nụ cười của Dư Vãn càng nhạt, “Đó là bởi vì Thụy Thụy vẫn còn.”

Triệu Sĩ Thành chấn động.

“Anh biết không, sáu năm trước, lúc tôi có thai Thụy Thụy, mỗi một lần nằm viện, Hạ Nghị cũng không ở bên cạnh, anh ấy đang theo đuổi phụ nữ khắp thế giới.” Sóng vai, dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy, cô nhẹ giọng trình bày, “Hạ Nghị là người rất lãng mạn, tình yêu với anh ấy mà nói như là phát sốt cảm mạo, có thể làm anh ấy choáng đầu hoa mắt trong nháy mắt.”

Cho nên, cô nắm chắc nó trong nháy mắt. Anh không hiểu, vì sao cô đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Cuối cùng Triệu Sĩ Thành cũng không nhịn được nhìn cô, mà Dư Vãn nhíu sâu, trong mắt quanh quẩn u sầu và lạnh lùng, cô như vậy, làm cho anh xúc động, rất muốn làm cô vui vẻ. Nhưng mà, anh không biết mình nên làm thế nào, mới có thể khiến cô cười một tiếng. Bởi vì, cô rất kiên cường rất sắc bén, cuộc đời cô dường như không cần nụ cười thoải mái.

“Tất cả đau khổ tôi đã chịu qua, tôi muốn để Đỗ Hiểu Văn nhắm nháp từng chút một!” Cô nói từng chữ.

Bây giờ, chỉ là bắt đầu mà thôi!

“Bác sĩ Triệu, cảm giác của anh với tôi chắc cũng chỉ trong chớp mắt! Loại cảm giác này tới cũng nhanh biến cũng mau, không cần quá để ý.” Cô thuyết phục anh, bởi vì, cô đã sớm không tin vào tình yêu.

Triệu Sĩ Thành nhìn cô, “Là trong nháy mắt.” Anh thừa nhận, là trong nháy mắt anh có tình cảm, có đau lòng với cô. Nhưng mà, anh chắc chắn, “Loại trong nháy mắt này, cả đời chỉ có một lần.”

Dư Vãn đông cứng.

“Anh từng nghe một câu, nghe nói trên thế giới này, khi bạn đang chờ một người khác, cũng sẽ có một người đang đợi bạn như thế.” Triệu Sĩ Thành kiên định nói, “Em đừng phí công giới thiệu bạn gái cho anh, bởi vì, người anh muốn, mặc cho có phải chờ bao lâu, mặc cho có kết quả không, anh cũng nguyện ý chờ!”

Dư Vãn cứng đờ.

Hơn mười giây sau, cô mới nói: “Bây giờ, tôi không chờ ai cả.”

“Trước đây, tôi đã từng chờ, sau mới dần hiểu ra, tình yêu không phải yêu đủ sâu, chờ đủ lâu, sẽ nhất định được báo đáp.” Những lời này, cô đưa cho anh, cô muốn anh sẽ hiểu ý cô.

Nhưng mà, anh lắc đầu.

“Không có kết quả, anh vẫn chờ.” Lại nói người thành thật bướng bỉnh như đầu trâu, anh bây giờ chính là thế.

Cô đã xuất hiện, làm cho anh nếm được mùi vị tình yêu là gì, cho nên anh sẽ không buông tay.

“Tôi không phải người phụ nữ tốt như anh nghĩ.” Khóe môi cô khẽ động.

Bởi vì, chuyện cô phải làm, sẽ làm anh rất thất vọng.

“Ví dụ?” Triệu Sĩ Thành nhún mày.

Bởi vì, anh biết mình sẽ không thuyết phục được cô, cô mạnh hơn, luôn không tiếc tổn thương bản thân. Anh cảm thấy, chuyện cô làm tiếp theo chắc chắn rất tệ.

“Ví dụ như...” Cô cười lạnh, nói từng chữ, “Tôi, cũng, sẽ, hồng, hạnh, vượt, tường!” Đây chỉ là bước đầu tiên, trong cuộc hôn nhân này, Hạ Nghị đã cho cô nhục nhã, cô sẽ ăn miếng trả miếng! Cô cũng mây mưa toàn thành, làm cho Hạ Nghị phải quay mặt khi gặp bạn bè ở Ôn Thành!

Triệu Sĩ Thành sững sờ.

Cho nên, khác suy nghĩ không thể chung đường, anh rất coi trọng phẩm hạnh, bây giờ còn có thể nói gì với cô nữa?

“Sao động tác chậm như vậy?” Nghe tiếng bước chân phía sau, Dư Vấn không cần phải nhiều lời nữa, nhún mày nhìn về phía sau.

Cô thừa nhận, là cô cố ý không quay đầu lại, nhưng mà, Hạ Nghị lại không đuổi theo quấy rối như cô đoán, điều này làm cho cô sinh ra nghi ngờ.

Như gần như xa, cô muốn chìm sâu cuộc sống của anh, làm anh trở thành tình yêu của anh, như thế mới có thể khiến anh rơi thật mạnh, cảm thấy xấu hổ rất nhiều!

Di động Dư Vấn vang lên, nhìn thấy dãy số, cô nhận máy, sau đó nói với anh cách đó không xa: “Hạ Nghị, anh không cầm điện thoại à? Mẹ anh gọi cho anh kia!”

Nghe vậy, Hạ Nghị lại đi chậm chạp, bước từng bước một, khác hẳn cá tính năng động và bước đi vội vàng của anh.

Nhận điện thoại của bà, anh nghe xong vài câu, biến sắc, “Được, con đến ngay!”

Thấy anh vội vàng như vậy, vẫy tay đón xe, Dư Vấn nhún mày, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Mẹ anh đã gặp tai nạn trên đường từ công ty về nhà, bây giờ đang ở bệnh viện!” Đầu là anh không tốt, biết rõ mỗi ngày Hạ Lan nữ sĩ đều làm việc đến nửa đêm mới ngủ, sáng sớm anh đã gọi điện đánh thức bà, hại bà nghỉ ngơi không đủ dẫn đến tai nạn xe.

...

Lúc gặp chuyện không may, Hạ Lan đang gọi điện thoại.

“Tôi sẽ gửi hai vạn vào tài khoản của anh, hai tuần nữa cô ta sẽ chuyển viện, đến lúc đó anh hãy nhân cơ hội này cướp xe 120, bắt con đàn bà chường mắt đó đi!”

“Nhớ kỹ, không được giết người, nhưng dù dùng cách gì, nhất định phải đảm bảo xóa sạch khối thịt trong bụng cô ta đi!” Hạ Lan lạnh lùng ra lệnh, “Thành sự rồi, tôi sẽ gửi tám vạn còn lại cho anh!” Mười vạn để giải quyết chuyện người ta đau đầu nhất, đúng là đáng giá.

Bởi vì sao nhãng tư tưởng qua cuộc gọi, Hạ Lan không thấy một chiếc xe khác lao đến, cho nên đã xảy ra va chạm.

Lúc này Hạ Lan đang run sợ nghiêm mặt, nghe bác sĩ tuyên bố kết quả kiểm tra.

“Bà Hạ Lan, bà không bị ngoại thương gì, nhưng mà, lúc lái xe, chân của bà bỗng bị đau, tất nhiên có liên quan đến việc bà nghỉ ngơi không tốt, nhưng qua kết quả X quang, bà có một khối u lớn trong xương, cần tiến kiểm tra thêm một bước mới có thể chẩn đoán chính xác.”

Hạ Nghị và Dư Vấn chạy đến bệnh viện cũng ngay đại.

“Bác sĩ...” Đầu Hạ Nghị trống rỗng, mờ mịt đi vào.

Cổ họng anh khô lại, quan hệ của anh và mẹ luôn không tốt, nhưng mà, không nghĩa là anh không hy vọng mẹ khỏe mạnh.

“Ông ngoại con đã bị ung thư xương chết lúc bảy mươi tuổi!” Mặt Hạ Lan không chút thay đổi, tuyệt không bất ngờ.

Thấy anh bị dọa, Hạ Lan lạnh băng, tức giận nói: “Đừng có nhìn ta, loại bệnh này là di truyền của gia tộc, nếu là con của ta, đến sáu bảy mươi tuổi, anh cũng chẳng thoát được vận mệnh này đâu!”

Lạnh băng cũng nói nhiều lời với anh, Hạ Lan kéo tay Dư Vấn qua, thái độ dịu đi: “Các con đã sống chung rồi?”

“Vâng.” Dư Vấn đáp nhẹ.

“Vậy là tốt rồi, các con an tâm cùng một chỗ đi, chuyện khác mẹ sẽ thu xếp hết cho các con!” Hạ Lan vỗ vỗ tay cô, “Dư Vấn, chỉ cần con ở bên cạnh Hạ Nghị, cho dù lập tức chết, mẹ cũng có thể an tâm.”

Dư Vấn nhắm mắt, thủy chung không hé răng.

Nhìn thấy một màn này, cổ họng Hạ Nghị khô khốc. Bác sĩ vỗ vai anh, ý bảo anh đi ra.

“Anh là con bà ấy à! Đầu xương bệnh nhân có một khối u, mới dẫn đến thường đau ngằm hoặc đau nhói, trước hết chúng tôi cần xác định là u lành hay ác tính, nhưng khi đã có chuẩn đoán chính xác nhất thì phải làm phẫu thuật cắt bỏ.” Bác sĩ khoa chỉnh hình cho anh xem phim x quang, chỉ vào những điểm khả nghi, giải thích với anh.

“Tôi sẽ sắp xếp thời gian phẫu thuật ẹ anh trước, anh ký tên vào đây.” Bác sĩ chỉ nơi ký tên cho anh.

Anh cầm bút, nặng nề viết tên mình xuống.

Lặng lặng nhìn bóng bác sĩ đi xa, anh túm chặt tờ X quang, đón ánh đèn, anh nhìn về vị trí bệnh kia, đã được bác sĩ vẽ vòng quanh, có thể thấy được khối u đang mở rộng.

Khóe mắt anh cay xè.

92. Q.4 - Chương 11

Hiểu Văn đang ngóng trông, cô vẫn có một tia hi vọng trong tiềm thức, mong chờ anh... Mỗi sáng mơ mơ màng màng tỉnh lại, bờ gối đều là nước mắt, khi ban đêm mơ mơ màng màng ngủ, vẫn gối lên nước mắt. Hạ Nghị vẫn chưa đến thăm cô, dù cô có gọi bao nhiêu cuộc, vẫn chỉ có cô đơn mình cô.

Mười ngày này, cô phải sống thế nào đây? Cô đơn, tịch mịch, đau lòng đến sắp tan vỡ, chỉ có thể cắn răng nhẫn nại một mình. Bởi vì, con đường này là tự cô chọn, vượt mọi chông gai, phải tự bước lên phía trước.

Chỉ là, cô còn đang chờ gì chứ? Chờ trong tình yêu bất an của anh vẫn còn một vũng hắc ám? Anh nói, Dư Vấn là một cánh tay của anh, không có cô ta, khác nào mất cánh tay, vậy còn cô thì sao? Cô có ý nghĩa gì với anh đây? Phù dung sớm nở tối tàn thôi sao?

Vuốt lên bụng, con đã được 23 tuần, nó vẫn bình an, là dựa vào thuốc dùng thường xuyên, dùng chất axit sunfuric tiêm suốt 24h để an thai, khiến cô rất khó chịu, chịu đau đớn, ở ngực như có một đám lửa cháy

không ngừng, bùng cháy đến mức cô chẳng thể ngủ yên cả đêm. Nhưng, tra tấn cô nhất chẳng phải là thuốc, lại chính là thái độ của anh. Cuối cùng thì bao giờ anh mới đến thăm cô?

Hiếu Văn gọi điện thoại nhiều lần cho anh, mỗi lần nghe thấy giọng nói của Hạ Nghị mới có thể an tâm, nhưng mà, giọng điệu anh như không kiên nhẫn, lại làm cho cô giống như bị một dao đâm vào tay đến chảy máu, đau đến thà rằng chưa gọi còn hơn. Trong vòng tuần hoàn lặp lại như thế, cô muốn anh đến, anh nói mình bận nhiều việc chẳng đi được, cô kiên quyết làm phiền anh, anh bắt đầu không kiên nhẫn.

Anh lúc trước, luôn vì nước mắt của cô mà đau lòng chạy đến an ủi, cô trước kia, chẳng chịu tin vào bản thân, cho nên không đủ dũng cảm, không đủ kiên cường cho tình yêu. Nhưng tại sao cô lúc này, đã học được cách kiên cường và dũng cảm, nước mắt của cô lại chẳng thể ảnh hưởng đến anh được nữa? Tình yêu của anh vì sao không còn thuần khiết nữa? Cuối cùng là cái gì đã xóa bỏ tình yêu của họ, là thời gian hay là Thụy Thụy?

Hàng ngày, cô đều nằm trên giường bệnh miên man suy nghĩ, nghĩ anh bây giờ, có phải đang đi cùng Tống Dư Vấn, bọn họ có ngủ cùng nhau, thậm chí còn “yêu” không? Mỗi một lần nghĩ, ngay trong đầu không ngừng liên tưởng cuộc sống ân ái của vợ chồng họ, thậm chí còn tra tấn bản thân nghĩ đến tư thế tình ái của họ. Khi anh ôm Tống Dư Vấn thì sẽ nhiệt tình thế nào? Lúc Tống Dư Vấn ôm anh, có phải rất đặc ý không? Điều này khiến Hiếu Văn cảm thấy mình suy sụp, không kiên trì nổi nữa.

Thậm chí cô đã muốn chết.

Có phải nếu cô chết rồi, trả một mạng cho Thụy Thụy, Tống Dư Vấn sẽ trả Hạ Nghị lại cho cô không? Không, Tống Dư Vấn đã nói, cho dù cô sinh ra một trăm đứa trẻ, vẫn chẳng có tư cách thành đối thủ của cô ta, dù anh là yêu hay áy náy, thứ thuộc về cô ta, dù hồng hay tàn, cũng sẽ chẳng hào phóng đưa cho người khác!

Cô có thể cảm nhận rõ ràng, Tống Dư Vấn đã không còn yêu Hạ Nghị nữa, nhưng cô ta muốn họ chết! Suy nghĩ rất nhiều, kể cả vì sao Tống Dư Vấn giả vờ mất trí trước mặt Hạ Nghị? Tống Dư Vấn là người phụ nữ có tính cách khá rõ ràng, vì sao cô ta muốn đóng màn kịch này? Đáp án chỉ có một, cô ta muốn cô và anh Nghị phải chết! Thương tâm khổ sở rất nhiều, cô càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi.

Giường bên cạnh, lại thay đổi bệnh nhân, mẹ đã sớm hằm cháo ở nhà đưa đến, cô gái được ông chồng cần thận thổi ngạt đứt cho từng thìa, rồi còn cố ý kể chuyện cười, để vợ có thể giữ tâm tình thoải mái vượt qua cửa ải khó khăn của đời người.

Cảnh ấm áp kia vào mắt cô lại càng thấy thê lương. Loại tra tấn này, rất đau đớn.

“Nè, người thân hay chồng cô đâu?” Cô gái giường bên không nhận được nữa, tò mò hỏi cô, cô chỉ có thể quay lưng, rơi lệ đầy mặt.

Cô không có chồng. Nhưng mà, cô có mẹ, chỉ là từ sau khi cô đào hôn, cô đã sớm chẳng dám về nhà, bởi mẹ giận dữ nói gia môn bất hạnh, cô 29 tuổi rồi còn chẳng có đầu óc đi vì thứ tình yêu hư ảo mà từ bỏ Triệu Sĩ Thành với điều kiện tốt như thế, đặt hạnh phúc của mình bên bờ vực.

Khi người ta bị bệnh, tâm hồn đặc biệt yếu ớt. Lựa chọn ngày ấy của mình, là đúng ư? Nếu không phải đã sai, cô bây giờ, còn ở dưới sự che chở của Triệu Sĩ Thành, bình thần mà an ổn từng ngày.

Trong buồn bã thảm thiết, cô bắt đầu oán hận, thậm chí có chút hối hận, thế giới trong mắt cô, vốn cũng chẳng rực rỡ nhiều màu sắc, bây giờ lại thành một mảng u tối, như không thấy được ánh mặt trời. Cô sai lắm rồi sao? Cô chỉ đi theo trái tim mình, nếu đây là kết cục tình yêu của hai người họ, thật là đau lòng xiết bao!

Ngày đó, cô khóc rất nhiều, làm hại cô gái bên cạnh giường cũng không dám trò chuyện với cô nữa, mỗi lần nhìn cô đều là ánh mắt quái dị.

“Bác sĩ, cuối cùng khi nào tôi mới có thể đi lại?” Cô còn trẻ, lại như một bệnh nhân tàn phế, tất cả ăn uống sinh hoạt đều ở trên giường, thậm chí lao công quét dọn cũng coi thường cô.

“Bốn năm ngày nữa, chờ cô chuyển viện là được.” Dưới sự truy hỏi của cô, bác sĩ trả lời.

Cho nên, cô còn phải nhẫn nại bốn năm ngày nữa? Cô sắp không kiên trì được nữa rồi.

“Đỗ tiểu thư, chúng tôi đã kiểm tra vi lượng chất phóng xạ trong nước tiểu của cô, tôi đã liên lạc với bác sỹ Tiêu Đồ, sau khi cô chuyển viện bác sỹ Tiêu sẽ lập tức kiểm tra ba chiều B cho cô.” Bác sỹ áp a ập ứng nói cho cô biết.

Dựa theo mức bình thường, từ 24 đến 28 tuần là có thể khám thai ba chiều, vốn loại này có thể kiểm tra trước thời gian, nhưng thiết bị của bệnh viện nhỏ không đủ tân tiến, sợ khám nhầm, thứ hai là tình hình đặc biệt, bệnh viện không dám kiểm tra cô trong tình trạng đi lại khó khăn như thế.

Cô không chú ý nghe lời bác sỹ nói, chỉ cảm thấy dày vò khổ sở đến mức rơi nước mắt, đột nhiên, da đầu cô run lên, cảm nhận được ánh mắt độc ác đang đánh giá cô từ sau, cô cả kinh, vội vàng quay đầu lại. Nhưng mà, bóng đen kia đã lấp sau tường bệnh viện, không thấy bóng dáng nữa.

Là có người đi nhầm phòng bệnh ư? Cô nghi ngờ quay người một lần nữa, nhưng, lập tức lại cảm giác được ánh mắt băng giá kia bắn về phía mặt cô, gần như đang xác định dung mạo và bụng cô. Cô ôm bụng, hoảng sợ đến lạnh run, căn bản cũng không dám quay đầu nữa.

Cô vội vàng lại bấm dây số kia.

...

Khi Đỗ Hiểu Văn lại gọi cho anh, Hạ Nghị đang làm việc ở công ty.

Gần đây bởi vì bệnh của mẹ, anh chạy hai nơi viện và công ty, một ngọn nến đốt hai đầu. Lấy di động ra thấy rõ số gọi đến rồi, mày anh nhăn sâu. Mỗi ngày nhận được điện thoại của Hiểu Văn không dưới hai ba mươi lần, người bình thường cũng đã cảm thấy phiền phát điên rồi.

“Anh Nghị, cứu em!” Anh bắt máy, lập tức nghe được tiếng kêu cứu mạng.

“...” Anh hết chỗ nói rồi.

“Anh Nghị? Là anh hay là Tống Dư Vãn?” Cô miễn cảm lạnh lùng nói.

“Là anh, có chuyện gì?” cuối cùng Hạ Nghị vẫn khách khí hỏi.

Trong lời nói của cô cũng là kinh hoàng, “Sáng sớm còn người lén lút ở cửa phòng em, chắc chắn là có người muốn hại em!”

“Chắc là tìm người thăm bệnh thôi, em đừng nghĩ nhiều như vậy.” Hạ Nghị miễn cưỡng đưa ra kiên nhẫn của mình.

“Không! Anh Nghị, là Dư Vãn muốn tìm người đến hại em!” Hiểu Văn giống như chim sợ cành cong.

Hạ Nghị có chút phản cảm, “Hiểu Văn, Dư Vãn chẳng nhớ gì cả, đừng chuyện gì cũng đổ lên đầu cô ấy...” Gần đây, anh và Dư Vãn vẫn ở bên nhau, bởi vì bệnh của mẹ anh, anh không có nhiều thời gian ở công ty, công việc cũng đều do một tay Dư Vãn vất vả chuẩn bị. Lúc này anh không thể có tâm tình đi an ủi cô.

“Không, là cô ta giả vờ mất trí nhớ! Rõ ràng cô ta không mất trí nhớ, chỉ là vì hãm hại chúng ta, cố ý tra tấn chúng ta!” Hiểu Văn vội vàng cắt ngang lời anh nói, “Anh Nghị, anh phải tin em, xin hãy tin em!”

Thời tiết hôm nay u ám, anh đã cố hết sức giữ vững cảm xúc ngọt ngào của mình, anh đứng trước cửa sổ văn phòng, cúi người nhìn xuống thế giới dưới chân, một mảng xám xịt lạnh lùng. Trước kia khi gặp chuyện gì đều khẽ nhíu mày, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra nụ cười biếng nhác, giờ sẽ không còn nữa.

Ngày mai mẹ phải phẫu thuật, là lành tính hay ác tính, lập tức có thể đã biết. Hơn nữa... Anh giật mình nhìn về một góc ngăn kéo của bàn làm việc, bên trong cũng hé ra một tấm chụp X quang, đó là kết quả xét nghiệm của anh.

Thật lâu sau, anh trả lời, “Dư Vãn là vợ anh, anh tin cô ấy.”

Hiểu Văn lập tức hóa đá, căn bản khó có thể thừa nhận.

“Anh, anh tin cô ta, không tin em?” Hiểu Văn chẳng thể tin hỏi.

“Ừ, anh tin cô ấy.” Anh gật gật đầu, cắt điện thoại.

Cửa ban công bị gõ, không biết từ khi nào, Dư Vấn đã đứng phía sau anh.

“Ở đây có vài khoản chi, là chi phí ấy dự án gần đây, anh xem xong rồi ký tên.” Cô bước vào, đưa văn kiện cho anh.

Bởi vì công ty là do hai người hùn vốn, cho nên chi phí gì cũng phải có hai người ký tên mới có thể có hiệu lực. Hạ Nghị không bắt ngờ, bình thường loại chuyện này đều là trợ lý mang đến, nhưng sau khi cô mất trí nhớ rồi, càng thích tự mình làm, anh lại nhìn một cái, tờ báo cáo cô mang đến cũng được làm rất cẩn thận. Cô lúc này, càng ngày càng giỏi như trước, chỉ là, khoảng cách của họ luôn rất gần, lại cũng rất xa xôi.

“Còn nữa, có mấy công ty đến kỳ trả nợ, anh đóng dấu vào.” Cô chỉ mấy chỗ cho anh.

Không nghĩ nhiều, Hạ Nghị kéo ngăn kéo, lấy con dấu của mình ra, in vào chỗ cô chỉ.

“Khoản vay của công ty sắp đến hạn, bây giờ lãi ngân hàng rất cao, nhìn khoản lời phải trả hàng tháng mà thật xót, em tính lúc nào cần thì đi vay sau, ý kiến của anh thế nào?” Cô không chớp mắt nhìn theo anh, giọng điệu dường như tính toán rất tỉ mỉ.

Nghe vậy, Hạ Nghị sợ run một chút.

“Như vậy rất mạo hiểm, bây giờ chỉ tiêu của ngân hàng cho vay rất ít, chẳng may tài chính khó khăn, nhờ mà không vay được, không cần thiết vì vài đồng tiền mà không để ý lợi ích lâu dài.” Anh đưa ra ý kiến của mình.

“Anh không tin vào năng lực của em ư?” Nhưng mà, một câu của cô làm anh nghen lại.

“Nếu có chẳng may, vậy chuyện đó không làm được?” Cô tự tin nói.

Hạ Nghị ngẩn ngơ. Không phải anh sợ cô không làm được, mà là...

“Hoặc là, anh không tin em?” Cô mỉm cười, tiếp tục hỏi.

“Được, như em nói đi.” Anh không nhiều lời nữa, lộ ra nụ cười vô tư, vui vẻ in dấu vào đơn xin hủy hợp đồng tín dụng.

“Dư Vấn, nếu ngày mai... Tất cả đều tốt... Chúng ta hẹn hò đi!” Anh nhìn vào mắt cô.

Anh muốn gần gũi cô. Gần đây, anh cảm thấy hình như mình rất yếu ớt.

“Được.” Dư Vấn nhún nhún vai tỏ vẻ đồng ý, thỏa mãn cầm văn kiện, cô cũng không quay đầu lại đi ra khỏi văn phòng của anh.

93. Q.4 - Chương 12

Giấy kết quả sau lần kiểm tra của Hạ Lan nữ sĩ đã có, phán đoán nhiều lần, các tế bào lớn nhỏ đều thấy rõ là u ác tính, bác sĩ đề nghị phẫu thuật cắt bỏ. Đùng nói là Hạ Nghị, ngay cả Hạ Lan luôn không đổi sắc trước sóng to gió lớn cũng hóa đá cả người. Dư Vấn yên lặng, chẳng ai ngờ đến tế bào ung thư đã cắm rễ.

“Tôi còn có thể sống bao lâu?” Trước hết khôi phục bình tĩnh, Hạ Lan lại là chính mình.

“Bà Hạ, bệnh của bà giờ đã là ung thư giai đoạn cuối, hơn nữa có xu hướng di căn, nếu cắt đi, may thì có thể sống hơn năm năm, nếu không cắt, nhiều nhất chỉ có thể hai năm.” Bác sĩ tiếc nuối tuyên bố. “Bà phải có chuẩn bị tốt, tốc độ di căn của bệnh rất nhanh, dù không trị liệu cũng rất đau đớn, rất nhiều bệnh nhân thậm chí không thể chịu nổi loại đau đớn thân thể như hành hạ mình này..”

Sau vài giây trầm tư, lựa chọn của Hạ Lan lại là...

“Tôi không cắt, cả đời tôi chỉ có nắm chắc phần thắng, các ông đã không thể nắm chắc hoàn toàn việc làm cho tôi sống lâu hơn, vì sao tôi phải hi sinh một chân của mình?” Thái độ ngang ngạnh của Hạ Lan làm ọi người luống cuống sợ hãi.

Khuyên bảo không được, trên mặt Hạ Nghị chẳng còn huyết sắc, anh không nhúc nhích ngồi trên ghế dài trong phòng.

“Về nhà thôi, để mẹ nghỉ ngơi.”

Hôm nay mọi người đã mệt mỏi nhiều rồi, mẹ chồng rất cố chấp, khuyên nữa cũng không có kết quả, không bằng để mọi người dịu bớt đã.

Nhưng mà, Hạ Nghị gần như không nghe thấy lời của cô, cả người không phản ứng, hình như rơi vào rất sâu trong đáy động đen tối. Vừa rồi khi nghe bác sỹ nói mẹ anh sống nhiều nhất chỉ được hai năm, một màn anh ôm di thể của Thụy Thụy lại hiện lên như cơn ác mộng tái diễn, một lần nữa tấn công trí óc anh. Anh không hiểu, đây là vì sao, đầu tiên là Thụy Thụy, bây giờ đến phiên mẹ, thật ra, anh chẳng hề kiên cường như biểu hiện bên ngoài.

“Anh Nghị...” Cô đưa tay chạm vào gương mặt lạnh lẽo.

Cảm xúc ấm áp ở ngón tay, lúc này mới làm cho Hạ Nghị giật mình ngược mắt.

Biểu tình chậm hiểu kia, không biết suy nghĩ cái gì, đang sợ cái gì.

“Hạ phu nhân!” Anh dang cánh tay, đột nhiên ôm chặt lấy cô, cách ôm này chặt đến mức làm lồng ngực người ta co lại, hoàn toàn không thể thở, cảm giác này cô chẳng thể hình dung, nhưng sự bất lực của anh lại truyền đến lòng cô.

Anh vùi mặt vào trước ngực cô, ôm lấy eo cô, trước ngực lan đến ẩm ướt, để lộ dáng vẻ đau xót của anh.

May mà có cô ở đây.

Cô chỉ thấy Hạ Nghị từng khóc hai lần. Một lần là Thụy Thụy, lần này, là bác sỹ tuyên bố bệnh của mẹ anh.

“Anh rất ghét bà ấy, nhưng chưa từng nguyên rửa bà ấy không khỏe mạnh.” Anh dùng tiếng nói nhẹ chỉ cô có thể nghe được.

Giọng điệu này ngập tràn hối hận, hối hận vì những ngày làm tròn chữ hiếu quá ngắn ngủi. Đời anh hướng đến thuận buồm xuôi gió, nhưng mà, năm nay tai nạn ngập đầu, lại cùng hợp lại, khiến anh khổ sở không chịu nổi.

“Vâng.” Cô gật đầu, theo bản năng yên lặng ôm lại anh.

Cô ghét Hạ Nghị, cô hận Hạ Nghị, nhưng giờ phút này, “kẻ thù” biểu lộ vẻ yếu ớt lại làm trái tim cô thất lại.

“Không có việc gì, về nhà đi.” Từ khi mất trí nhớ đến bây giờ, lần đầu tiên cô đưa ra thiện ý.

Cô đã nghĩ mình sớm đã chẳng còn động lòng vì người đàn ông này.

Mấy chữ đơn giản, cảm giác nóng ấm không ngờ lại xông vào hốc mắt anh.

“Ừ.” Anh ôm cô càng chặt hơn.

...

“Không phải muốn hẹn hò sao? Cùng nhau xem phim đi.” Về nhà, anh mệt mỏi buông chìa khóa xe xuống, Dư Vấn lạnh nhạt nói ở sau người.

“Bây giờ hả?” Hạ Nghị ngạc nhiên. Nói thực ra, anh thật sự chẳng có tâm tình gì.

“Ừ, bây giờ.” Cô chắc chắn gật đầu.

Nhưng mà.

“Được rồi.” Gượng ép lộ ra một nụ cười vô lực, Hạ Nghị miễn cưỡng đồng ý.

Thụy Thụy chết rồi, anh đã thề với bản thân, chỉ cần Hạ phu nhân muốn, anh cũng sẽ cố gắng làm tốt.

“Vậy anh đi tắm nước ấm trước đi.” Chỉ là, lời dặn tiếp theo của cô, làm cho anh ngơ ngác.

“Không phải đi xem phim sao?” Anh giật mình hỏi.

Cô cũng không nói, đã bước đến trước tivi, ngồi xổm xuống bắt đầu tìm CD. Anh tỉnh ngộ, xem phim không nhất định phải đến rạp chiếu phim.

Anh tắm rửa xong đi ra, cô đã im lặng ngồi trên sofa chờ anh. CD trong nhà hơi cũ, trên màn hình 60 inch, bây giờ đang chiếu “Mặt nạ” do Triệu Vi diễn.

“Vốn định tìm một bộ phim hài cho anh xem, nhưng trong nhà không có nhiều phim lắm.” Cô thần nhiên nói.

Trong nhà không có thiết bị kết nối ti vi với máy tính, mà trong ngăn kéo đều là phim hành động, cô nghĩ anh sẽ không thích xem phim đấu đá này trong khi đang suy nghĩ hỗn loạn, chỉ có thể tạm thời xem bộ này.

“Nằm xuống đắp chăn, vừa xem vừa ngủ đi.” Khi nói chuyện, nét mặt cô vẫn hờ hững.

Hạ Nghị ngược mắt lên, yên lặng nhìn cô, còn có chiếc chăn trên sofa kia. Sao cô có thể biết đêm nay anh sẽ khó ngủ?

“Chống ung thư là một cuộc chiến trường kỳ, là con thì phải chú ý đến bản thân mình trước mới có sức lực để chăm sóc cha mẹ!” Cô không nhìn anh, giọng điệu bình thản.

Cô thậm chí không an ủi anh một câu, nhưng mà, chỉ là anh cảm thấy rất ấm lòng, vì sự yên lặng cẩn thận của cô.

Hạ Nghị phát hiện ra, nhiều năm qua như vậy, mình đúng là bị mù, luôn mở rộng khuyết điểm của cô ra vô hạn, lại chẳng chú ý đến ưu điểm quý giá trên người cô, cùng với việc yên lặng trao đi. Cuối cùng anh cũng đã hiểu, thật ra thứ Hạ phu nhân muốn rất đơn giản, chỉ là, anh vẫn chẳng hiểu được mà thôi.

Anh ngồi xuống sofa, đắp chăn cho cô, lại không muốn gối đầu, ngược lại đặt đầu xuống chân cô.

Cô hờ hững nhìn anh một cái. Ánh mắt của cô hơi lãnh đạm, nhưng không rút chân mình ra.

Hai người không nói, cùng nhau xem phim. Bầu không khí tẻ nhạt.

Chiếc đĩa này hình như hơi cũ. Giữa nam và nữ, giữa gay, tình thù rắc rối phức tạp, dụ hoặc, hãm hại, đấu tranh, anh đã sớm xem qua, càng biết kết cục vô cùng thảm thiết.

Trước kia khi xem, lừa đảo chỉ là lừa đảo, ngoài bệnh nghề nghiệp thỉnh thoảng lại để ý đến góc độ quay, nội dung chẳng có ý nghĩa gì với anh, nhưng hôm nay anh lại xem ra điểm khác. Khi thấy Triệu Vi giả dạng giữa người yêu và kẻ thứ ba, anh bỗng đặt mình vào hoàn cảnh người khác vì mình mà tự cho bản thân là đúng mà lúng túng, khi Triệu Vy dứt khoát uống xong thuốc độc biến thành ma, anh lại đau lòng một trận. Vì thế, anh càng chôn sâu mặt giữa hai chân cô.

“Anh nói gì?” Dư Vấn nhăn mày.

Anh nói nhỏ, giọng nhẹ như thế, cô không nghe được. Dường như đang nói “Thực xin lỗi” “Đừng rời khỏi anh” gì đó?

“Anh nói, anh yêu em, Hạ phu nhân!” Anh ngược mắt, đột nhiên lớn tiếng kêu.

Dư Vấn hoảng sợ. Nhưng mà, cô còn chưa kịp có phản ứng, anh đã nửa ngồi dậy, cánh môi của cô bị chặn lại, đầu lưỡi ấm nóng được một tác lại muốn tiến một thước, tham lam tiến vào.

Cô cứng lại rồi. May mà, anh không quá đáng quá lâu, lưỡi chỉ đi một vòng rồi lui ra.

“Anh ngủ đây, Hạ phu nhân!” Anh tiếp tục nằm xuống, vẫn gối lên chân cô...

Dư Vấn còn thần thờ.

“Chúng ta lại tiến triển một bước rồi.” Anh nhắm mắt, khóe môi đã có nụ cười đầu tiên của đêm nay.

“Hạ phu nhân, ngủ ngon, anh yêu em!” Anh quyết định, về sau, mỗi tối anh sẽ nói anh yêu em với Hạ phu nhân ít nhất một lần!

Dư Vấn mặt không chút thay đổi lặng im. Vài phút sau, giữa hai chân cô lại truyền đến tiếng hít thở. Anh đang ngủ. Dư Vấn lúc này mới cúi mắt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn anh.

Thật ra, cô có cảm giác, Hạ Nghị đã thay đổi, ít nhất, anh đang cố gắng thay đổi. Đêm nay, anh không dùng ánh mắt vô sự che dấu thái độ nữa, tính bất cần trong quá khứ đã rút bớt, tinh thần sa sút mà mờ mịt, trưởng thành làm cho người ta giật mình, Cho nên, nháy mắt ấy, cô còn chưa kịp nghĩ đã không tìm lòng được ôm anh.

Chỉ là, dù anh có thay đổi thế nào, vẫn còn ý nghĩa với cô ư?

“Tu tu.” Nhẹ nhàng vang hai tiếng, cô cầm lấy điện thoại trên bàn, mở ra.

“Giám đốc Tổng, căn cứ theo lệnh của cô, đã đăng kí thành lập công ty quảng cáo Niệm Thụy.” Là tin nhắn của trợ lý.

Ánh mắt cô u ám vài phần, chỉ dừng trên đó, lại thật lâu không biết nên hồi phục thế nào.

“Mặt nạ” đã kết cục, một cuộc đại nạn, tình yêu chân thành làm ọi người cảm động. Cô chuyển kênh, vừa đến tin tức nửa đêm.

“Thông tấn xã Tokyo mừng 10 tháng 7, khu 10 vùng duyên hải phía đông Nhật Bản đã xảy ra động đất cấp 7.1, bao gồm cả khu Tokyo và phía trong Nhật Bản có dư chấn rất lớn, trước mắt chưa có thương vong hay báo cáo tổn thất tài sản, bộ khí tượng Nhật Bản đã báo động trước sóng thần...”

Trong nháy mắt mà thôi, cô che ngực, đau đến gần như không thở nổi, tất tin này, nhắc đau thương không thể chôn lấp trong trái tim cô.

Nó không phải vết thương, mà viết rõ hai chữ thù hận. Không phải tổn thương nào cũng có thể được tha thứ! Phim chỉ là phim!

“Bắt đầu âm thầm rút người trong công ty! Chỉ cần là nhân tài, dù là giá bao nhiêu, tôi cũng phải lấy đi!” Ánh mắt cô rất lạnh, chút mềm lòng vừa dấy lên đã sớm biến mất hầu như không còn.

Đầu tiên là lấy nhân viên, tiếp theo là khách hàng, Vấn Nghị sẽ chịu từng quả đắng, mỗi viên gạch mái ngói, cô cũng phải chuyển đi!

Vấn Nghị, là tâm huyết cô trả giá rất nhiều, bây giờ, cô muốn tự tay hủy diệt nó! Bởi vì, giấc mộng của cô đã từng là nhìn anh tỏa sáng, bây giờ, cơn mê của cô chỉ là tận mắt thấy anh rơi xuống từ trên cao!

94. Q.4 - Chương 13

Sau đêm đó, Hạ Nghị nghĩ sẽ là một khởi đầu mới, ít nhất anh đã tìm thấy cảm giác yêu cuồng nhiệt. Buổi sáng, lúc anh tỉnh lại, chân vẫn đắp trên người, chỉ là người trên sofa sớm đã không biết bóng dáng. Được rồi, anh không so đo nhiều như vậy, coi như cô thẹn thùng đi! Dù sao, anh cũng là người rất nhiệt tình và lãng mạn, câu “Hạ phu nhân, ngủ ngon, anh yêu em” Ẩn dấu biết bao tình cảm, anh nghĩ, thông minh như cô chắc sẽ biết.

Bây giờ anh vô cùng chắc chắn, Hạ phu nhân đã bước vào trái tim anh, làm cho anh muốn có được cái ôm của cô đến thế. Nhưng mà, khát vọng của anh càng lớn, bắt đầu càng phát hiện ra khác thường, bởi vì, thậm chí ngay cả cơ hội để anh nói thêm câu “Hạ phu nhân, ngủ ngon, anh yêu em” nữa cũng không có.

Đêm nay, thể xác và tinh thần của anh mỗi một từ bệnh viện về. Ở trong bệnh viện, thái độ cố chấp của mẹ làm cho anh tức giận, chẳng thể không kích động.

Anh vội vã muốn gặp Hạ phu nhân, cho dù cô không dịu dàng, nhưng mà, có thể trông thấy cô, tâm hồn anh được an ủi đôi chút rồi. Nhưng mà, anh đợi thật lâu thật lâu, thậm chí đã gần 12h, vẫn không thấy bóng dáng Dư Vấn đâu. Tịch mịch vô hạn không biên giới thổi qua người Hạ Nghị, khiến anh hoảng hốt.

Cô đi đâu rồi? Lúc 8h anh đã gọi điện cho cô, trong điện thoại, cô nói với anh là mình đang tăng ca, buổi tối có thể sẽ không về. Lúc này mà còn tăng ca, hơn nữa buổi tối không về nhà, sao có thể nói được chứ? Hơn nữa anh không nhớ gần đây công ty có dự án gì mà cần tăng ca muộn như thế! Anh mơ hồ cảm thấy cô nói miễn cưỡng, lừa gạt anh, nhưng mà, anh không muốn nghĩ sâu hơn.

Lúc 11 giờ, anh thật sự không nhận được, gọi điện thoại cho trợ lý, biết là 4h chiều cô đã rời công ty rồi. Cho nên, cuối cùng cô đã đi đâu? Bây giờ anh bấm số gọi cô, điện thoại đã tắt máy!

Bụng anh rất đói, lo lắng rất nhiều, sợ dĩ vãng về từ viện chỉ là muốn có một bữa tối ấm áp với cô. Anh không nhớ rõ họ đã bao lâu rồi không dùng chung bữa, trong một ngày ngắn ngủi, anh nhận ra trước kia mình đã xem nhẹ cô quá nhiều. Từ khi chẳng còn Thụy Thụy nữa, trong nhà đã bao lâu rồi chưa từng bay ra hương cháo? Nhà này không có cô, đáng sợ trống rỗng.

Đến sáng, vẫn không liên lạc được với cô.

Hạ Nghị nhủ mày, anh lo lắng ra ngoài tìm kiếm, lái xe đến công ty. Quả nhiên, trong phòng làm việc tối đen. Chứng minh cô nói dối. Nhưng mà, anh vẫn sợ lạc cô, lại chạy nhanh về nhà, trong phòng vẫn im ắng.

Cứ như vậy, anh đợi một đêm, Dư Vấn vẫn không trở về. Sáng sớm hôm sau, anh đến công ty, đợi cả buổi sáng ở công ty, cũng không thấy bóng dáng Dư Vấn. Có phải có chuyện chẳng lành không? Anh bắt đầu lo lắng an nguy của cô.

Mơ hồ nhớ rõ trước kia, cô cũng từng biến mất ba ngày, anh lại có xúc động muốn báo cảnh sát. Nhưng mà, trợ lý đang làm việc, tất cả đều là nội dung cô dặn dò lúc giữa trưa nay. Cho nên, chỉ là cô đang trốn anh? Sao lại kỳ lạ như thế?

Cô sẽ không đột nhiên khôi phục trí nhớ chứ? Khi ý niệm nảy ra trong đầu làm cho lòng anh căng thẳng, tim đập mạnh. Khiến anh không yên, tiếp theo, còn có sóng gió gì nữa?

...

Lại qua một ngày một đêm, Hạ phu nhân vẫn không về nhà.

Buổi chiều khi ở phòng bệnh, vài tên bạn của anh nghe nói mẹ anh bệnh đến thăm hỏi. Trước khi đi.

“Anh Nghị, anh ra đây lát, tôi có việc muốn nói.” A Lôi mỉm cười.

Anh đi đến cửa phòng bệnh, lập tức đã bị kéo đi.

“Anh và Tổng Dư Vấn sao lại thế này? Vẫn quyết định ly hôn à?” A Lôi tò mò hỏi.

Dù sao, Tổng Dư Vấn biến mất hai tháng, anh lo âu tuyệt không có dáng vẻ muốn ly hôn.

“Không, làm sao tôi có thể muốn ly hôn!” Hạ Nghị hiểu hiện đáng vẻ khó hiểu.

“Như vậy à...” A Lôi kéo dài giọng, có chút muốn nói lại thôi.

Thấy thế, Tiểu Hoa nói rõ cho anh, “Đêm qua chúng tôi gặp chị dâu ở quán bar.”

Hạ Nghị ngây ngẩn cả người.

Quán bar? Anh nghe lầm sao?

“Tổng Dư Vấn cùng một gã đàn ông xa lạ rời quán bar... đáng vẻ khá thân mật...” Khi A Lôi nói cho anh, đầu anh nhất thời trống rỗng.

Không thể nào?

Buổi tối, vẫn không liên lạc được với Hạ phu nhân, chín giờ, Hạ Nghị thật sự không nhận được, đến quán bar. Lâu lắm không đến chơi, khi vừa bước vào, âm nhạc âm ỉ làm cho Hạ Nghị có chút không thể thích ứng trong khoảng thời gian ngắn.

“Anh Nghị, đã lâu không tới chơi.” Vài bồi bàn quen anh trước kia chào hỏi.

Tâm tình anh rất phiền chán, thuốc lá đặt trên quầy bar, rút một cây, bật lửa, giữa động tác, chỉ có khói bay ra khỏi miệng. Nhìn thấy thế, bồi bàn không nói, hiểu rõ cười mờ ám.

Một lát sau, điều thuốc thứ nhất còn chưa hút xong, một cô gái trang điểm đậm mặc áo hồng thân mật ôm vai anh: “Cưng à, để em châm cho!” Vừa dứt lời, cô gái áo hồng liền tự động ân cần vươn ngón tay, đang định rút nữa điều thuốc kia ra.

Anh chụp một tiếng, tay cầm hộp thuốc lá, lưu loát đẩy thuốc về, sau đó lãnh đạm giơ hộp thuốc lên ý nói không thấy hứng thú với đối phương, ngăn cản việc cô gái quấy rầy. Chết tiệt, anh quên quy tắc trong quán bar, mọi người đều biết, nếu muốn tình một đêm, cứ dựa theo lúc trước, đốt thuốc: Có muốn em gái đốt lửa cho anh đêm nay không.

Sắc mặt cô áo hồng không vui, nhưng vẫn biết điều tránh ra. Anh tiếp tục ngồi ở quầy bar, gọi rượu mạnh.

Đợi trong chốc lát, một bóng hình vừa đi vào quán bar, hấp dẫn ánh mắt của anh. Ánh mắt Hạ Nghị mở to, trên mặt xinh đẹp động lòng người, đó là một người phụ nữ mặc áo váy đen bó sát thấp ngực, dưới ánh đèn mờ ảo, dáng người quyến rũ, vô cùng xinh đẹp, phác nên đường cong nữ tính không bỏ sót, chỉ cần là đàn ông, dưới tác dụng của cảm giác và cồn, lúc này cũng sẽ bị dụ hoặc đến kích động.

Mà anh, cũng xúc động, nhưng mà, là trong cơn giận dữ. Người phụ nữ vừa tiến vào, liền gọi một ly cà phê nóng, sau đó đặt túi xuống cạnh cà phê, dùng thìa tao nhã khuấy không ngừng. Là sói đều biết đó là có ý gì!

Quả nhiên, bên cạnh đã có bốn năm sói đói bắt đầu ra tay!

95. Q.4 - Chương 14

Hạ Nghị ép mình vững vàng, không nghĩ nhiều nữa, dù sao, hôn nhân của anh bây giờ giống như đang biểu diễn xiếc trên dây, không chịu nổi một chút xúc động dưới áp lực đó. Nhưng nhìn cô nhận lấy rượu đỏ một gã sói đưa đến, anh nhìn cô đưa ly lên môi bắt đầu uống từng ngụm, trái tim anh bắt đầu kích động theo nhịp điệu khác thường.

Đúng vậy, cô gái với từng cử chỉ hấp dẫn ánh nhìn kia chính là Hạ phu nhân. Hạ phu nhân vứt bỏ mặt nạ lạnh lùng thật sự rất đẹp, cô giống tất cả phụ nữ trong quán bar, nhẹ nhàng chống trán, khi nháy mắt quyến rũ, dụ tình có thể dễ dàng câu mất hồn phách đàn ông. Hạ Nghị kinh ngạc nhìn đáng vẻ thay đổi cách đó không xa, là Hạ phu nhân hoàn toàn xa lạ.

Đặt ly xuống, ly kia lại được khuấy hờ hững, làm các gã bên cạnh rục lòng, rồi rít mời rượu. Mà cô, lại chẳng từ chối một ai. Cho dù biết rõ tửu lượng của cô khá tốt, song, Hạ Nghị cũng dần mất kiên nhẫn.

Bây giờ quán bar đã thay đổi, nhạc jazz say đắm, trong chốc lát, Hạ phu nhân lộ ra nụ cười quyến rũ, dần có cảm giác “say”. Có một gã hơi béo không biết đã nói gì bên tai cô, cô lại bị chọc cười, cao giọng cười vang, làm hại anh tý nữa là bóp nát ly rượu.

Ly rượu đỏ đầy của cô không ngừng tràn mấy lần, hé ra màu hồng tuyệt đẹp trên hai má, hai mắt long lanh mê muội, mê người nói chẳng nên lời, gần như hút các gã xung quanh lại. Cô bây giờ vẫn như một nữ vương, bên cạnh có rất nhiều nô bộc nằm rạp xuống, đầu hàng trước vẻ đẹp của cô.

Nếu không phải anh có thể chắc chắn Hạ phu nhân không phải người ở nơi đây, thiếu chút nữa là bị thủ đoạn tán tỉnh quen thuộc “mỗi người đều có cơ hội, mọi người đều không nắm chắc” này của cô lừa rồi. Quanh mình, A Lôi và Tiểu Hoa cũng phóng đến ánh mắt đầy đồng tình với anh, làm lòng anh càng chìm xuống thấp.

Hạ Nghị lại thấy có một người đàn ông khá lưu manh bưng một ly rượu đỏ đến gần cô, tán tỉnh cô. Gã kia Hạ Nghị từng gặp ở quán bar vài lần, mặt đào hoa rất kém, nhưng lại là một gã vô lại.

“Anh Nghị, tôi đã nghe giúp anh, người đàn ông hôm qua vợ anh đi cùng chính là gã...” A Lôi mới nói một nửa, đã bị cắt ngang, bởi vì Hạ Nghị thật sự không bình tĩnh được nữa, anh sai bước đến chỗ Hạ phu nhân.

“Theo anh về nhà!” Anh kéo lấy cô, đã muốn đưa cô đi khỏi chỗ ngồi.

Nơi này không phải nơi cô có thể đùa! Sắc mặt xanh mét của anh quá khó nhìn, lũ sói bên cạnh cô vừa thấy anh thì tỏ vẻ bất mãn của Trình Giáo Kim, nhìn anh nhìn một vòng, bắn ra ánh lửa giết người, tất cả mọi người sợ run một chút, không còn ai dám tiến lên gần nữa.

Nhìn thấy anh, Dư Vấn cố ý lộ ra nét mặt bất ngờ, sau đó, cô lãnh đạm gạt tay anh, tao nhã ngồi vào chỗ một lần nữa.

“Nếu tới nơi này, mọi người đều tìm việc vui, chúng ta cùng chơi, không cần thiết phải quản người khác chứ?” So với gã tán tỉnh vừa rồi, cô nói chuyện với anh rất lạnh nhạt.

Hạ Nghị nghẹn cơn tức, lại không có cách nào khác phát tác.

“Về nhà đi, Hạ phu nhân, em muốn chơi gì, anh chơi với em, độ phối hợp của anh rất cao.” Anh mặt dày ra vẻ thoải mái mà vui cười khuyên nhủ.

Trước kia, cho tới bây giờ chỉ có Hạ Nghị anh phóng dăng không biên giới, không chịu bó buộc, bây giờ anh đã kìm chế rồi, chỉ hy vọng cô đừng làm mọi chuyện lớn hơn. Nhưng cô bất động, chỉ gõ nhẹ lên quầy bar, gã vô lại bên cạnh kia do dự một chút, vẫn đưa rượu của mình lên.

“Tôi đang chờ người.” Cho nên, anh có thể rút.

“Em chờ ai?” Hạ Nghị truy hỏi.

“Hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao thì đó không phải anh!” Cô không khách sáo cho anh một gáo nước lạnh.

Hạ Nghị cứng đờ, không kịp ngăn lại, Dư Vấn vừa nói xong, đã ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Rượu vừa mới xuống cổ, Dư Vấn lập tức liền nhận thấy được sự khác thường, nhưng muốn nôn ra đã không thể rồi. Cô lạnh lùng quét mắt sang bốn phía, phát hiện gã kia đã không còn bóng dáng. Đến loại địa phương này, cô luôn luôn cẩn thận, nhưng không ngờ vẫn thế.

“Anh làm cho tôi thật mất hứng, tôi nghĩ tôi nên đi nơi khác!” Cô buông ly rượu, trấn định tự nhiên đứng dậy.

“Em không sao chứ?” Hạ Nghị ngăn cô lại.

“Tôi có thể có chuyện gì?” Dư Vấn nhú mày hỏi lại.

Hôm nay Hạ phu nhân đặc biệt ương bướng, không hề che giấu, giống hệt như lúc trước khi cô mất trí nhớ.

“Không phải chờ ai à?” Hạ Nghị che giấu mắt mát, khóe môi vẫn nhếch lên, ra vẻ vui vẻ, kiên nhẫn chờ đợi.

“Tôi đến đây.” Một giọng nhỏ đáp lại, một người đàn ông ăn mặc hợp mốt chen ra từ sàn nhảy, “Chị Tổng, xin lỗi, để chị chờ lâu.” Nói rồi, gã lộ ra nụ cười mê người điên đảo chứng sinh.

Nụ cười này khiến Hạ Nghị có cảm giác bất thường, lẫn lộn nhiều năm như thế, anh tự dưng biết loại người này dựa vào bán rẻ tiếng cười mà sống. Dưới ánh đèn mờ, gã càng đến gần họ, Hạ Nghị càng nhìn càng thấy rõ, mày càng nhíu sâu. Tên lồn lệt này, rất trẻ, gọi hai chữ “đàn ông”, còn phải cân nhắc. Hơn nữa, sao anh thấy người này rất quen? Hình như là gã ba tháng trước bị anh đánh thành mặt lợn.

“Anh Nghị, anh, đêm qua vợ anh đi cùng nó đấy.” Chẳng biết từ lúc nào A Lôi đã đứng phía sau anh, thấp giọng nói, “Gã này thật ra anh cũng quen, mấy tháng trước, anh còn cho nó một trận ở đây! Nó gọi là hoàng tử bờ cát, là trai bao ở đây!” Quả nhiên, anh không nhận nhầm người, đây là một cái cháo nhuộm lớn, đã biến một chàng trai không tên thành lồn lệt, cũng chẳng có gì kỳ quái.

“Tôi vừa hỏi thăm qua, tối nay nó đến xin bỏ việc, nghe nói nó rất được khách thích, nó cũng được một bà chị tỷ phú bao rồi, muốn chuyển qua ở...”

Không cần nói thêm gì đi nữa, Hạ Nghị đã biết vị tỷ phú kia là ai, Dư Vấn khoác lên vai đối phương, khiến anh như một cái tát trước mặt mọi người, hóa đá tại chỗ.

A Lôi, Tiểu Hoa và vài người bạn anh quen cũng mặt lộ vẻ lúng túng. Trong cảm nhận của mọi người, Hạ Nghị chỉ có thằng phụ nữ? Đúng là truyền thuyết bất bại, nhưng hôm nay... nón xanh này... đúng là sáng quá!

“Chị dâu, anh Nghị trước kia đã làm sai chuyện gì, nhưng đó đã là quá khứ, bỏ qua đi được không?” Tiểu Hoa cười hì hì hoà giải.

Đùa à, chuyện này liên quan đến vấn đề mặt mũi của đàn ông đấy!

Nhưng Dư Vãn chẳng nề mặt mũi ai nữa phần. Trước mặt mặt mọi người, cô lấy một chùm chìa khóa trong túi, ném qua. Hoàng tử bờ cát đón được.

“Đây là nhà tôi mua cho cậu, về sau cậu sẽ ở đây!” Nói xong, Dư Vãn xoay người bước đi.

“Hạ phu nhân!” Hạ Nghị kéo lấy tay cô, lửa giận tiến đến tận tim gầm nhẹ. Đừng tra tấn anh nữa, được không.

“Chuyện gì?” Cô lãnh đạm xoay người.

“Hạ phu nhân, chúng ta về nhà đi!” Anh gượng ép mỉm cười, coi như màn vừa rồi chưa từng xảy ra.

Nhưng mà.

“Về sau ba năm bảy tôi sẽ về nhà, hai tư sáu tôi sẽ ở nhà cậu kia, hôm nay là thứ sáu.” Đừng để cô nói rõ nhé.

Trong quán, tất cả bạn bè của anh cũng không nhận được nữa. Đời này Hạ Nghị chưa từng bị ai làm nhục như thế!

“Ngoan, đừng cáu kỉnh!” Anh lộ nụ cười mất tự nhiên, tiến lên ôm eo cô, nói dịu dàng bên tai cô.

Đến gần rồi anh lập tức nhận thấy sự khác thường, nhiệt độ da thịt cô hơi cao, quả nhiên, gã vừa rồi là mặt người dạ thú. Chỉ là, sự lui bước của anh chẳng có kết quả gì. Cô vẫn không nhượng bộ, xoay người bước đi.

“Anh đã sai rồi, em hãy tha thứ cho anh, được không?” Anh tiếp tục quẩn quít lấy cô, người đã thấp đến bìn, chỉ xin cô đừng tức giận nữa.

Ba năm bảy, hai tư sáu, lời này, là anh nói trước kia, cho nên, anh có thể chắc chắn bây giờ mình đang bị trả thù! Trái tim anh rất hoảng, bởi anh rõ Hạ phu nhân tuyệt không phải người phụ nữ chỉ biết nói rồi thôi. Cô đã cương lên thì có thể mất cả mạng người.

Tiến bộ, vậy mà cũng không xúc động không tức giận! Ánh mắt Dư Vãn rất lạnh, trong cơ thể có một ngọn lửa nóng thiêu cháy mãnh liệt.

“Vợ chồng cãi nhau thôi mà, cãi nhau thôi mà! Được rồi, không có việc gì nữa, cũng tan cuộc đi!” A Lô đã cất cao giọng, muốn cứu vớt chút thể diện cho anh.

Không có việc gì? Tan cuộc? Khóe môi Dư Vãn khẽ nhếch cười lạnh.

“Hạ Nghị, tôi nói cho anh biết, tôi đã nhớ ra một phần chuyện rồi!” Nhìn ánh mắt anh, cô nói ra từng chữ.

Một câu này khiến hơi thở anh nghẹn lại.

“Em lừa anh! Em và Đỗ Hiểu Văn làm sao...!”

Trái tim bị đập mạnh, Hạ Nghị cảm thấy đau, lời cô nhắc đến tiếp theo, anh sớm đã dự đoán được. Quả nhiên, lòng anh bất ổn chẳng phải không có lý, đúng là có một trận bão lớn đang chờ anh.

“Hạ phu nhân, anh yêu em!” Không dám đối mặt với gương mặt âm tình bất định của cô, vội vàng đã muốn dùng nụ hôn để giải nhiệt cho cô.

Tuy anh chưa từng dùng loại thuốc bản này với phụ nữ, nhưng anh biết trong mười phút thuốc sẽ có tác dụng. Anh muốn đưa Hạ phu nhân về nhà, giải thuốc cho cô, nếu không loại thuốc này sẽ tra tấn cô. Nhưng mặt Dư Vãn nghe lên, nụ hôn của anh chỉ dừng trên cổ cô.

“Hạ Nghị, tình yêu của anh rất rẻ mạt, không đáng giá một phân!” Cô lui vài bước, khẽ thở nhẹ, chịu được càng ngày càng nén xúc động, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Hạ Nghị đau nhức. Quả nhiên, chỉ là chưa tới thời điểm mà thôi. Nhưng anh vẫn bị thương, bởi là anh thật tình, ba chữ anh yêu em, chỉ là muộn mà thôi, nó không rẻ mạt!

“Hạ Nghị, tôi hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời!” Trong thân thể như có một ngọn lửa bắt đầu cào xé, nhưng đầu cô vẫn rất tỉnh táo.

“Em hỏi đi.” Mặc dù có dự cảm, vấn đề này chắc chắn sẽ đưa anh đến cái chết.

“Anh và Đỗ Hiểu Văn đã làm mấy lần?” Dư Văn cười lạnh hỏi.

Anh cứng đờ, một thoáng không rõ, vì sao cô muốn học Hiểu Văn truy hỏi vấn đề “ngây thơ” như vậy?

Nhưng mà, anh không thể không trả lời. Ngập ngừng, anh tránh nặng tìm nhẹ, “Anh và Hiểu Văn ở Nghiễm Châu... chỉ ngủ một đêm...” Xong rồi!

“Một, đêm, mấy, lần?” Cô lại muốn anh trả lời vấn đề này!

“Ba lần.” Hạ Nghị Nhắm mắt, khi thừa nhận, anh biết mình chết chắc rồi.

Đêm hôm đó, anh và Đỗ Hiểu Văn quả thật làm ba lần, bù lại tiếc nuối.

“Một đêm ba lần, con số rất kích tình!” Trong mắt Dư Văn hiện lên mỉa mai.

Anh bị châm chọc đến đóng băng.

Dư Văn tiếp tục dùng giọng bình tĩnh nhẹ nói, “Như vậy không nhiều không ít, đêm nay tôi cũng làm ba lần!”

Cả lưng Hạ Nghị lạnh giá, bởi vì, anh đã đoán được lời tiếp theo của cô...

“Đáng tiếc, đối tượng không phải anh!” Cô đẩy anh ra thật mạnh, đẩy anh rất xa.

Cô đã nói rồi, anh bên ngoài một lần, cô sẽ vượt tường một hồi! Ba đầu ba, rất công bằng! Nói xong, Dư Văn kéo tay hoàng tử bờ cát, xoay người bước đi.

96. Q.4 - Chương 15

Thần sắc của cô lạnh băng như giọng nói, thấy Hạ Nghị rụt rè, trái tim xoắn lại. Nếu đây là sự trả thù của cô, vậy được rồi, cô đã thành công.

“Hạ phu nhân, đừng làm chuyện điên rồ!” Bất chấp thể diện đàn ông, cũng bất chấp bạn bè đang hai mặt nhìn nhau, anh đuổi theo.

Còn chưa ra khỏi quán bar, anh đã đuổi theo họ. Lúc này, anh trực tiếp ôm cô ngồi xuống bàn.

“Đừng để bất kỳ ai vào đây!” Anh dặn bạn bè một tiếng, không để ý sự giãy dụa của cô, trực tiếp bế cô vào trong ghế.

Anh cũng muốn mang cô về nhà, nhưng chẳng kịp rồi, cô bây giờ hai má đã đỏ hồng, rõ ràng là thuốc bắt đầu có tác dụng. Sợ vệt đã lộ rồi còn bay mất, hoàng tử bờ cát cũng vội vã chạy đến nhưng bị chặn ở ngoài cửa, bọn A Lôi dùng ánh mắt uy hiếp nhìn làm da đầu cậu ta run lên, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hạ Nghị khóa kỹ cửa, cùng sử dụng tốc độ nhanh nhất, đóng tất cả các cửa lại.

“Có phải rất khó chịu không?” Nếu lại để anh gặp cái gã mặt người dạ thú kia, anh nhất định sẽ đánh chết đối phương!

Dựa lưng vào sofa, cô thở gấp gấp, nhưng trong hai mắt sắp mê đi vẫn tràn ngập mỉa mai.

“Hạ phu nhân, anh biết em sẽ cảm thấy tủi thân, nhưng bây giờ không còn cách này, chúng ta phải làm ở trong này!” Anh từng nghe một vài chuyện cười, cách đây mấy ngày có một người phụ nữ bị hạ thuốc, khi xe mới ra khỏi quán bar, dục vọng của người phụ nữ lên cao, ân ái bốn năm lần cùng bạn trai ngay trên xe, người đàn ông cũng đã sức cùng lực kiệt, người phụ nữ còn chưa thỏa mãn, sau còn tự mình...

Hy vọng thuốc cô bị hạ không nghiêm trọng đến thế. So với trên xe, biểu diễn xuân đồ trực tiếp bên đường, anh nghĩ, nơi này đã tốt rồi.

Nhưng tay anh vừa mới chạm vào cánh tay cô, đang muốn giúp cô cởi quần áo, Dư Vấn cũng đã dùng sức bỏ tay anh ra, cao giọng bèn nhón: “Dừng tay! Hạ Nghị, đến bây giờ anh còn tưởng rằng tôi và anh còn cơ hội lên giường? Đúng là chuyện cười lớn, chừng nào thì anh mới có thể tự sửa tật tự đoán đó?” Giọng điệu của cô rất sắc bén, bởi vì dưới tác dụng của thuốc cô sẽ mất đi lý trí rất nhanh...

Hạ Nghị hít sâu một hơi, vẫn lựa lời khuyên bảo, “Hạ phu nhân, chúng ta không dối nữa, được không?...” Anh nhìn ra được chỉ cần vài phút nữa, tác dụng thuốc sẽ bùng nổ.

“Dối? Hạ Nghị, anh còn tưởng tôi mất trí à?” Cô cười ha ha.

Anh chơi đủ vui, cô chơi đã rồi, bây giờ không muốn chơi nữa, được chứ? Cô thầm muốn nhanh rời khỏi đây!

Cả người Hạ Nghị cũng cứng lại, nhưng anh có thể làm gì? Anh chỉ có thể thay đổi dáng vẻ thoải mái đùa cợt, đáp lại “Hạ phu nhân, em chơi anh đi, năng lực thừa nhận của anh tốt lắm, có thể mặc em ép buộc!” Xin cô chơi anh, thứ khác đừng làm nữa!

Nhưng mà. Chơi anh? Dư Vấn thiếu chút nữa cười thành tiếng.

“Hạ Nghị, tôi nói cho anh biết, cho dù tôi có tìm chó giao phối trên đường, cũng sẽ không tìm anh!” Miệng cô giận dữ nói.

Những lời này của cô đủ đã thương người rồi. Hạ Nghị không tưởng tượng được, cô hận anh bao nhiêu, chán ghét anh bao nhiêu, mà hận của cô, chán ghét của cô, coi thường của cô cũng đã kích anh thật mạnh. Anh cảm thấy mình sắp điên rồi! Cúi người xuống hôn cô mạnh liệt, hai má, môi, cổ, thậm chí đã muốn cởi vạt áo cô, muốn tiến vào xâm chiếm cô, giống như ý nghĩ này thuyết phục mình, mình vẫn còn có cô, chưa từng mất đi...

Cô nói dối, cô nói cầm tay, hôn môi có thể tìm được cảm giác yêu, anh thử rồi, anh để mình bước chậm lại, nhưng anh chiếm được gì đây? Có nói tìm chó trên đường cũng sẽ không giao phối với anh! Trong lòng cô, ngay cả chó anh cũng chẳng bằng ư? Vì sao anh và cô lại đi đến bước này?

“Bốp” một tiếng, Dư Vấn không thể nhịn được nữa đánh anh một tát thật mạnh. Đây là lần thứ hai, cô tát anh, cái thứ nhất là lúc Thụy Thụy chết, lúc này đây, là anh vẫn còn muốn chiếm đoạt cô dưới tình huống này, mà càng khiến cô nhục nhã không thể tha thứ là dưới sự lỗ mãng của anh, thân thể cô đã sớm bắt đầu mẩn cảm phát run, kết hợp cùng anh.

Bàn tay này đã đánh anh. Nhìn cô rõ ràng đã sắp tan rã, lại vẫn cảnh giác nhìn anh, sợ anh hành động mất lý trí, Hạ Nghị đau đớn từng cơn.

“Anh với em, không tốt sao?” Vỗ về lên khuôn mặt, anh nhẹ giọng tự nói.

Vì sao cô muốn làm thế với anh? Yêu vợ mình không phải đơn giản như vào bếp sao? Vì sao họ lại khổ sở như thế? Anh bây giờ, nên cứu vớt hôn nhân của mình thế nào? Anh mờ mịt, căn bản không tìm thấy đường ra, cách giải thoát.

“Nằm mơ đi!” Cô lạnh băng.

Quả nhiên.

“Em muốn thế nào mới có thể tha thứ cho anh, mới có thể không hận anh nữa?” Anh cười khổ hỏi.

“Trừ, phi, anh, chết!” Cô gằn từng tiếng.

Trừ phi anh và Thụy Thụy cùng chết, cô mới có thể tha thứ cho anh! Đáp án này đánh vào Hạ Nghị, làm cho anh đau lòng một trận. Thật sự không còn cách nào sao?

“Hạ phu nhân, cho dù em còn hận anh, anh cũng sẽ không buông tha cho em, chúng ta còn có đường phải đi cả đời.” Anh ngồi xuống trước mặt cô, đau thương chân thành nói.

Phải làm thế nào, cô mới có thể không oán hận anh, cam tâm nắm tay anh đi hết cả đời đây? Nhưng cô như nghe được chuyện tiêu lâm.

Cô sống chết cầm móng tay mình lên thịt, thông qua cảm giác đau đớn tận da thịt, mới để mình giữ chút bình tĩnh.

“Chúng ta còn có con đường phải đi cả đời?” Đây đúng là hy vọng xa vời!

Nhưng mà, một ý niệm bỗng len vào đầu cô, khóe môi cô đã nở nụ cười nhạt.

“Hạ Nghị, tôi đã nói rồi, không nhiều không ít, đêm nay tôi cũng làm ba lượt!” Cô nhìn vào mắt anh, từng câu từng chữ, “Nhưng đối tượng không phải anh!” Cô luôn luôn nói được thì làm được.

Hạ Nghị khó khăn nuốt cổ họng, “Anh không đồng ý, anh...” Anh đã rất cẩn thận sợ sẽ tạo ra sai lầm lần nữa với cuộc hôn nhân này, vì sao tất cả vẫn đã quá muộn?

“Tôi và anh trở thành người giống nhau, tôi mới có thể tha thứ cho anh!” Nụ cười ở khóe môi cô làm cho người ta kinh hãi.

Phút chốc, anh giật mình hỏi, “Em có ý gì?”

“Anh ra ngoài một đêm, ba lượt kích tình, mà tôi dùng con số tương tự, hôn nhân của chúng ta mới có thể tìm được điểm cân bằng, mới có thể tiếp tục!” Cô dùng một tia bình tĩnh cuối cùng, để tra tấn anh.

Đây rất vớ vẩn! Trong bạn bè của anh, quả thật chơi đến điên cuồng, thậm chí còn đổi vợ, nhưng căn bản anh không chịu được loại chuyện này.

“Muốn hôn nhân của chúng ta tiếp tục hả? Vậy thì anh xuống tay bây giờ đi!” Cô nhìn lướt qua bàn tay cầm chặt không buông của anh, “Anh hiểu rõ tính tôi, không phải hôm nay cũng là ngày mai! Đây là cách duy nhất, giải quyết mối hận trong lòng tôi, chúng ta mới có khả năng có tương lai!” Con số ba lần mãi mãi ở nơi đây, anh nghĩ sao cũng không thể tránh khỏi!

Xả mối hận của cô, họ mới có thể có tương lai? Cả người Hạ Nghị run rẩy.

“Bây giờ, tôi bị người ta bỏ thuốc mà mắc ‘sai lầm’, chẳng phải anh còn có thể thoải mái hơn chút ư?” Cô mãi mãi là cao thủ đàm phán, biết nhược điểm của kẻ địch ở chỗ nào, “Anh mất mở mắt nhắm một đêm có lẽ sẽ lấy được sự tha thứ của tôi, chúng ta cùng đi hết cả đời, và việc ngày mai chúng ta ly hôn đi hai con đường, anh thích cách nào hơn?”

Anh không ly hôn! Nhưng mà, mất mở mắt nhắm... Thật sự có thể tìm về quá khứ ư? Tuyệt vọng lướt qua trái tim anh.

“Mình cũng chẳng sạch sẽ, đừng hy vọng xa vời vợ mình sẽ thủ thân như ngọc cho anh!” Cô khinh thường nói.

Anh giật mình buông tay. Mà cô, lập tức đứng lên.

“Anh ngoan ngoãn ở nhà, chờ tôi phạm sai lầm trở về nhé!” Khi cầm đến tay vịn ở cửa, cô lạnh lùng châm biếm.

Hạ Nghị quỳ gối tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Anh biết mình không thể quay đầu, vì vừa quay đầu lại, anh chắc chắn sẽ nổi điên. Đây là báo ứng do anh phản bội hôn nhân ư? Nhắm mắt lại, Hạ Nghị hy vọng thế giới điên cuồng này là ác mộng, anh có thể nhanh tỉnh lại? Trái tim xót xa, tuyệt vọng, làm cho anh không muốn đối mặt với sự thật.

Dư Vấn mở cửa rồi, thân thể mang nhiệt độ cao khó nhịn, ngã vào lòng hoàng tử bờ cát. Cô như đã dùng hết cả tia sức lực cuối cùng.

“Chúng ta đi ngay!”

Hoàng tử bờ cát nhận lệnh, vội vàng đỡ cô ra khỏi quán bar. Xe vừa mới lăn bánh, cô đã rơi vào mê man, bứt rứt khó khăn.

“Chị Tổng, nếu không ngay tại nơi này đi!” Thấy cô mang dáng vẻ khó chịu, hoàng tử bờ cát chạy xe đến chỗ tối, lấy lòng nói.

Cô nâng hai mắt nóng chảy mê man, phát hiện nơi này rất quen.

Hoàng tử bờ cát để cô nằm ngang xuống ghế, cả người mình nằm sấp xuống, rất quen đã muốn cắn nuốt cổ cô. Một đêm ba lần, đây là trả thù của cô đối với Hạ Nghị, nhưng mà... Thân thể nóng cháy khó nhịn, nhưng trong người lại thấy buồn nôn, khi nụ hôn của hoàng tử bờ cát rời đến trước ngực cô, cô nghĩ nhịn được, nhưng lại phát hiện muốn ngủ cũng quá khó.

“Nhanh ra phía trước đi!” Cô đẩy hoàng tử bờ cát ra.

Đôi phương sưng sốt một chút, nhưng vẫn lập tức tuân mệnh ngồi lại chỗ ghế điều khiển.

“Ngừng!” Nói ra lời này, cô lập tức nhìn thấy nhất tòa nhà quen thuộc.

Nhà người đó chỉ cách quán bar một con đường, dù đi bộ cũng chỉ 5 phút mà thôi. Khi hoàng tử bờ cát muốn nói lại thôi, cô nhanh chóng xuống xe, bước đi lảo đảo lên tầng. Thở hồng hộc chạy đến trước cửa, nhiệt độ cơ thể cô đã cao đến dọa người.

Cô điên cuồng ấn chuông cửa, hơn mười giây sau, tay cầm chén Mark, Triệu Sĩ Thành mở cửa ra.

“Sao muộn thế này?...” Đối với sự có mặt bất ngờ của cô, Triệu Sĩ Thành có chút kinh ngạc, càng kinh ngạc là, cô lập tức “ầm” một tiếng tốc độ rất nhanh đóng cửa phòng lại.

“Yêu em đi!”

“Cái gì...” Anh căn bản còn không biết cô nói cái gì, môi đã hôn lên môi anh đang muốn mở miệng.

Lửa cháy lan ra đồng cỏ, không cho anh cơ hội, cô đã đưa tay cởi áo ngủ trên người anh.

Chén Mark rơi xuống sàn, nước trong chén đổ tràn ra.

97. Q.4 - Chương 16

Lưỡi và lưỡi quần quít cùng một chỗ, Triệu Sĩ Thành căn bản không kịp hỏi một câu, đã bị cô đẩy xuống sofa “tử hình tại chỗ”. Triệu Sĩ Thành kinh ngạc lại bối rối muốn giãy dụa, nhưng mà bị cô ép trên sofa, môi mềm mại của mang theo đòi hỏi tha thiết, hôn anh cuồng nhiệt lại tê dại.

Toàn thân cô rất nóng, hoàn toàn bùng nổ, trong cơ thể như có một chiếc tàu đang xoay, sau khi chạm vào nhiệt độ lạnh của cơ thể anh, thỉnh thoảng Dư Vãn lại phát ra những tiếng thỏa mãn yêu kiều rất nhỏ. Làm cho Triệu Sĩ Thành cảm thấy mình bây giờ như một món ăn, cô ăn rất vội, rất vui sướng, lại rất...

Chưa đủ. Không đủ, không đủ, cô muốn càng nhiều hơn!

Vóc dáng khỏe mạnh bị Triệu Sĩ Thành giấu sau lớp vải, cơ ngực to lớn bị cô làm lộ ra không khí khiến người ta nhìn chẳng sót thứ gì, ánh vào mắt cô là thứ kêu gọi dụ hoặc nhất, khiến thân thể cô càng thêm mềm nhũn, nóng cháy mà gấp gáp, theo bản năng sờ loạn trên người anh, thông qua hơi lạnh cơ thể tìm kiếm an ủi giải thoát.

Cơ ngực Triệu Sĩ Thành chịu khổ, bị nắm rất đau, tẹt hơn nữa là, bàn tay cô trượt loạn xuống, thậm chí đến... Triệu Sĩ Thành vội vàng né tránh, tránh khỏi môi cô, tay cô, trong dây dưa, phản ứng sinh lý của anh đã sớm bị khơi dậy. Nhưng anh mới tránh đi, liền lập tức bị cô bò lên lần nữa, lại kéo xuống, Triệu Sĩ Thành gần như đã nửa thân trần.

“Tổng Dư Vấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lại tránh cô lần nữa, Triệu Sĩ Thành có chút thẹn quá thành giận.

Nhưng mà, cô nhìn anh, trong mắt rừng lẹ làm anh ghen ngào.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Anh lại hỏi, dùng sức giữ chặt hai tay cô, chen chân vào chặn cô lại, không cho cô lại hành động thiếu suy nghĩ nữa, lần này, anh hỏi dịu hơn nhiều, “Có phải uống say không?” Hai gò má cô rất hồng, dáng vẻ không ngừng xoay đến xoay đi trên sofa, rất khó không để anh có liên tưởng như thế.

“Không phải... em, em bị người ta hạ thuốc...” Dư Vấn chặt vật đến nước mắt cũng chảy ra, may mà sức anh rất lớn, hai tay bị khóa của cô chẳng thể nhúc nhích, khiến cô không thể làm gì được nữa.

Cô lúc này, không thể giữ tỉnh táo, chỉ bức thiết hi vọng có một thân hình nam tính nhanh tiến vào cơ thể mình, dập tắt lửa dục vọng đang lan rộng trong cô. Ngọn lửa này làm cô cảm thấy rất khổ sở rất xấu hổ, khiến cô không thể chịu được bản thân làm việc khó coi, nhưng lại chẳng thể khống chế hành vi của mình.

Triệu Sĩ Thành hít vào một hơi. Cô bị người ta hạ thuốc kích thích? Chẳng trách!

“Vấn Vấn, đừng sợ, ở đây anh có thuốc, anh tiêm cho em, em sẽ ngủ được!” Anh vội vàng an ủi.

Khi cô ở nơi này trước kia là lúc bệnh không ổn định nhất, cho nên trong nhà anh có chuẩn bị thuốc an thần. Nói xong, anh buông tay cô ra, đứng dậy đã muốn vào trong tìm thuốc.

Nhưng cô như chẳng nghe thấy gì, vừa mới được tự do, lập tức lại không khống chế được mình, vội vàng đè anh xuống. Triệu Sĩ Thành lại bị ngã xuống sofa tiếp tục bị làm loạn, trong đây dựa, căn bản không thể đứng dậy đi tìm thuốc, càng đừng nói đến tiêm thuốc.

“Vấn Vấn, em tỉnh táo lại đi, hãy dùng ý chí của mình.” Anh hét to, giọng cao lên, vì anh cũng rất khổ sở, anh bây giờ bị cô kéo đến chỉ còn có chiếc quần bốn góc, cũng có nghĩa dục vọng nam tính đã thật sự bị trêu chọc, chứng cứ làm người ta thẹn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Người bị mắng, nước mắt vô thức rơi xuống, cô rất khó chịu, thật sự rất khó chịu. Cả đời cô, rất nhiều nơi dùng ý chí, nhưng mà đêm nay cô không muốn kiên cường nữa, muốn cho phép mình yếu đuối.

“Em cần anh!” Dư Vấn nhìn anh, ánh mắt tràn đầy tình dục, “Em rất khó chịu... em cần thuốc... Nếu thuốc kia là anh... em có thể nhận...”

Một câu đứt quãng, làm cho anh ngây dại, khi nụ hôn của cô đặt lên ngực anh, lý trí gần như đã tan rã.

Cô nói nếu thuốc đó là ai, cô có thể nhận? Những lời này, đánh sâu vào trái tim anh và mang theo lực ảnh hưởng rất lớn. Đạo đức, luân lý gì đó, tại một khắc này, tất cả đều biến mất, mặc kệ, bỏ qua, đi theo hướng của trái tim là được rồi.

Trong nháy mắt, đầu óc gần như trống rỗng, trong đầu như có muôn ngàn màu sắc nở rộ, dung nhan ngày đêm mong nhớ ở ngay trước mắt, dùng ánh mắt khát khao như thể nhìn anh, làm cho anh thân là đàn ông, sao có thể từ chối? Anh chẳng thể suy nghĩ nữa, chủ động vòng qua eo nhỏ của cô, thân thể mềm mại trong lòng, làm cho anh không tự chủ được đến gần cô...

Ngọn lửa không thể khống chế, vô cùng mãnh liệt. Quần áo đen trên người cô bị cởi xuống, tay anh chạm vào từng tác da thịt, nơi đó lại như lửa nóng. Ngay khi lý trí của anh sắp sửa đánh mất hoàn toàn, dục vọng của anh sắp đi vào cánh cửa linh hồn cô... Chỉ nghe thấy...

“Ba lần, em muốn ba lần! Không nhiều không ít, vừa vặn ba lần!” Má hồng mê man, nhắm chặt mắt, cô cần thận dặn dò.

Một giọt nước mắt lớn rơi xuống, khiến ngực anh dính ướt. Vừa nóng vừa lạnh, như chày sắt, đánh vào tri giác của anh. Anh vội vàng đẩy cô ra xa hơn, quả nhiên, hơi thở nóng rực, liên tục yêu kiều, chôn mặt trong ngực anh như đứa trẻ. Cảm thấy tất cả trước mắt, thật ra không phải xuất phát từ sự tự nguyện của cô.

“Vì sao là ba lần?” Cần thận hỏi, Triệu Sĩ Thành cũng khôi phục lý trí dần bình tĩnh lại.

“Bởi vì... Anh ta và Đỗ Hiểu Văn đã làm ba lượt...” Một hỏi một đáp, đầu Dư Vấn vẫn rất rối bời, anh hỏi cái gì, cô phải trả lời cái gì.

Không có thuốc, một đêm ba lượt, con số kích tình châm chọc cỡ nào. Dư Vấn cảm thấy mình thân là người phụ nữ, thật sự đã thất bại.

“Cho nên?” Lòng Triệu Sĩ Thành chìm xuống.

“Em cũng muốn... Tìm người làm ba lượt... Trả thù anh ta...” Nói xong, Dư Vấn gần như lại mất kiên nhẫn, lại bắt đầu ôm anh, thân thể mềm mại lại bò lên người anh.

Cuối cùng anh cũng biết không đứng chỗ nào. Chẳng báo trước, gần như cả người đã lộ ra trọn vẹn của Dư Vấn bị khiêng lên. Ở đầu vai anh, Dư Vấn không thoải mái sắp nôn ra, mắt nước nhiễm màu tình dục, cô mê man nhận ra, vị trí anh khiêng cô đến là phòng tắm.

“Lần đầu tiên của chúng ta... Muốn tiến hành ở phòng tắm?” Cô mơ màng hỏi.

Không ai trả lời cô.

Cho đến khi, cô bị anh không khách sáo ném vào bồn tắm lớn, Dư Vấn đang muốn đi ra ngoài, vòi hoa sen lạnh băng đã xối xuống. Cô bị lạnh mở to hai mắt. Triệu Sĩ Thành không đổi mặt đứng trước mặt cô, đang cầm vòi xả lên đầu cô.

Cô nửa thân trần, cả người bị dội nước rất khó chịu. Lạnh và nóng, Dư Vấn không hình dung được, cảm giác nước lạnh đánh xuống trên người, cực thoải mái lại rất thống khổ.

“Sĩ Thành, em...” Cô nhìn anh, anh rất cao, vị trí cô ngồi là bên hông anh, rất thuật tay, cô rất muốn cởi chiếc quần đó.

“Tổng Dư Vấn, đừng chọc giận tôi!” Không khách sáo gạt tay “trộm” của cô, nước lạnh lại bắn về mặt, để cô tỉnh táo hơn.

“Em bị chó cắn, chẳng lẽ phải tìm chó cắn lại một cái mới chịu bỏ qua ư? Chà đáp bản thân chính là cách trả thù của em ư?” Anh lớn tiếng.

Anh rất tức giận, bởi vì cô không có tự trọng.

Dư Vấn bị dội nước lạnh hơi tỉnh một chút, hoảng sợ, bởi lẽ cho đến giờ cô chưa từng thấy Triệu Sĩ Thành tức giận như thế.

“Không được đi ra ngoài, cầm lấy vòi sen, chờ tôi trở lại!” Anh vẫn lạnh mặt, giọng điệu nghiêm khắc.

Dư Vấn bị mắng thì sững sốt, nuốt nước miếng, thông thả, cô vẫn cầm lấy vòi sen, không dám cử động, tiếp tục để nước lạnh rơi vào mặt và người mình.

Triệu Sĩ Thành dùng tốc độ nhanh nhất, quay về phòng, cầm lấy khăn tắm, lại dùng tốc độ nhanh nhất, đến phòng sách lấy hộp thuốc, lấy ống tiêm ra, lập tức hút thuốc. Tất cả động tác, anh chỉ làm không đến 1 phút.

Dư Vấn còn ngồi trong bồn tắm lớn, cô vẫn giữ vòi sen, nước lạnh vẫn đánh vào mặt cô, cô vẫn chẳng dám cử động một chút. Triệu Sĩ Thành nhanh chóng bỏ vòi sen trên đầu cô, nhanh chóng cởi nội y ướt đầm của cô, toàn bộ quá trình, anh nhìn không chớp mắt, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào mặt cô, không dừng lại ở nơi nào khác. Anh dùng khăn tắm quấn lấy cô, khi hai tay cô sống chết ôm lấy eo anh, anh không từ chối nữa.

Chỉ là, chưa kịp chuẩn bị, giữa cánh tay cô lại truyền đến một tia đau đớn. Có kim đâm vào trong cơ thể cô.

“Có “thuốc giải” em sẽ không khổ nữa, ngủ tám tiếng là không sao cả! Nơi này rất an toàn, anh sẽ nắm tay em...” Cô nghe được giọng nói có thể làm cô vô cùng an tâm kia.

Mí mắt của cô ngày càng nặng, ngày càng tối, cô có thể cảm nhận được, mình bị anh ôm lấy, từng hơi thở đều là của anh, ấm áp mà an tâm trong chần. Trước ý thức cuối cùng, cô bỗng động lòng khó hiểu, sóng nhiệt đánh sâu vào trái tim, kéo lấy bàn tay ấm áp của anh, như muốn cầm lấy một tia ấm áp duy nhất trong cuộc đời, không muốn thả, không muốn buông...

...

Trước một khắc lên đoạn đầu dài, bị tra tấn vô tình, chính là cảm giác này ư? Thì ra, thế giới này thật sự có báo ứng! A, không phải không nói chỉ là chưa đến lúc mà thôi.

Nhấn chân ga, Hạ Nghị phóng như bay, gió lạnh rót vào cửa sổ xe rộng mở, anh lại chẳng thèm để ý. Anh đã đi xe bao lâu rồi? Anh cũng không nhớ rõ. Nghĩ đến cô lúc này đang ân ái dưới thân người đàn ông khác, trái tim anh lại như bị dao cắt, đau đến chết lặng.

Một tiếng vang lớn “ầm”, gần như là tự hủy, xe anh đâm vào một chiếc xe thể thao ngược chiều chạy rất nhanh, trán anh đập mạnh vào tay lái, máu tươi chảy xuống, lúc này, anh thoải mái vì cuối cùng mới có cảm giác đau...

98. Q.4 - Chương 17

“Cái gì, con tôi bị tai nạn xe?” Sáng sớm từ miệng cô chăm sóc nghe được tin tức này, Hạ Lan ngạc nhiên.

“Vâng, nghe nói vì đua xe...” Con trai của bà Hạ rất đẹp, không muốn để lại ấn tượng cũng khó, cho nên khi được đưa đến bệnh viện, cô y tá không nghĩ mình nhìn lầm.

“Ba mươi mấy tuổi rồi, lại còn đua xe!” Nghe vậy, Hạ Lan rất tức giận, nhưng sau về giận dữ là tình thân khó nén của người mẹ. “Nó sao rồi?”

“Chỉ là bị thương trên trán do va chạm, bác sĩ sợ sẽ chấn động não, giữ anh ấy ở viện theo dõi vài ngày.” Cô y tá nói cho bà biết.

Cho dù cô y tá có nói thế, Hạ Lan vẫn lo lắng nhíu mày, người ba mươi mấy tuổi, sao vẫn còn chẳng biết an phận để người ta phải lo lắng?

Cuối cùng Hạ Lan kiềm chế không được nữa, “Đẩy xe ra khỏi đây, đưa tôi đến phòng bệnh của nó!”

“Bà Hạ...” Cô y tá muốn ngăn lại, dù sao, thân thể vừa phẫu thuật thật sự không thích hợp.

Nhưng mà.

“Đừng nói nhảm nữa!” Hạ Lan run sợ nghiêm ánh mắt, làm cho người ta căn bản không dám phản bác.

Hạ Lan ngồi trên xe lăn, ngày càng gần phòng bệnh của Hạ Nghị.

“Hạ tiên sinh, sau khi kiểm tra đầu anh chắc không có chuyện gì, nhưng mà chân anh không ổn, chân phải và các đốt ngón tay bị sưng, có phải bị thương không?” Bác sĩ khoa ngoại có chú ý đến sự bất thường của chân anh.

Nghe vậy, Hạ Nghị lại dùng chân che khuất chân mình, “Không, tôi khỏe mà.”

“Hạ tiên sinh, lúc anh bị đưa vào viện, tôi có để ý, khi anh đi chân trái khập khiễng, lúc ấy tôi nghĩ vì va chạm nên chắc làm đầu óc hay tinh thần anh rối loạn mới dẫn đến hiện tượng này.” Nguyên nhân vì như thế, bác sĩ mới để anh nhập viện theo dõi mấy ngày. “Nhưng mà bây giờ xem ra, tôi nghi ngờ chân anh đã xảy ra chuyện, anh hãy làm xét nghiệm X quang và cộng hưởng từ, xem có tổn thương chân không!” Bác sĩ cúi đầu đề bút chuẩn bị ghi vào giấy.

Nhưng mà.

“Tôi đã nói rồi, tôi khỏe lắm, tôi không sao, không cần kiểm tra chân tôi đâu!” Vẻ mặt của anh mất kiên nhẫn, rất kháng cự.

“Anh không kiểm tra, nếu gãy xương hay rạn xương thì sao?” Bác sĩ nghiêm túc nói.

“Tôi không kiểm tra, tôi chỉ bị viêm khớp, thân thể của tôi tôi phải hiểu rõ!” Anh vẫn từ chối.

Cho tới bây giờ chưa thấy bệnh nhân nào không phối hợp như thế! Chụp X quang và cộng hưởng từ cũng rất bình thường, không bị thương hay đau đớn gì, kinh tế của bệnh nhân cũng khá, bác sĩ thật không rõ vì sao bệnh nhân lại không muốn kiểm tra như thế!

Hạ Lan ở cửa nghe được đối thoại cũng ngại ngùng cả người, trực tiếp đẩy cửa tiến vào, hỏi thay vị bác sĩ kia, “Vì sao?”.

Hạ Nghị méo mặt, không trả lời.

“Con sợ cái gì?” Hạ Lan trực tiếp hỏi.

Anh cứng đờ, mặt càng nhúu lại, một mực phủ nhận, “Con chẳng sợ gì cả.”

Hạ Lan cũng không nói nhiều, đẩy xe lăn về trước, anh không kịp ngăn cản, bà trực tiếp cầm lấy chân anh, lật ống quần lên. Chân phải anh lộ ra ngoài, cả người Hạ Lan hóa đá. Bởi hình dạng sưng kia rõ ràng là do xương cốt bành trướng dưới da, khối u có hình dáng như bóng bàn, mắt thường có thể nhìn thấy màu vàng trong đó, giống như chỗ chân bà phẫu thuật.

“Có phải mỗi tối đều đau, thỉnh thoảng còn đau đến đi cũng phải cố hết sức?” Hạ Lan chất vấn anh, cảm thấy kinh hãi run sợ.

Mím môi, anh vẫn không trả lời. Vì thế, Hạ Lan trực tiếp ra tay, dùng ngón tay ấn vào chỗ sưng của anh, quả nhiên anh đau đến tái mặt.

Là khối u? Trái tim Hạ Lan chợt lạnh.

“Hạ Nghị, con đi kiểm tra lập tức ẹ!” Hạ Lan nghiêm giọng ra lệnh cho anh.

Chỉ có kiểm tra mới có thể chẩn đoán chính xác, mới có thể biết bệnh tình rốt cuộc đã phát triển đến thế nào, có phải đã giống bà không...

“Không, con không kiểm tra!” Hạ Nghị lại vẫn từ chối.

“Nếu là bệnh này, con phải điều trị sớm mới có thể giữ được mạng sống!” Hạ Lan dương cao giọng.

Thái độ của Hạ Nghị vẫn cực cố chấp, “Con không kiểm tra!”

“Con...” Đối với thái độ không coi trọng tính mạng của anh, lửa giận của Hạ Lan lại bùng bùng.

Nhìn con, đột nhiên, một ý niệm nhào về phía Hạ Lan.

“Hạ Nghị, chẳng lẽ con nghĩ đây là báo ứng, cho nên đang tra tấn mình?”

Một câu, làm anh đông cứng.

...

Đến giữa trưa, Dư Vấn tỉnh lại trên giường Triệu Sĩ Thành. Nhiệt độ cơ thể vẫn cao, nhưng đã không còn khó chịu nữa, cô cố đứng lên, xóc chấn nhận ra mình chỉ được bọc trong chiếc khăn tắm. Rõ ràng không xảy ra quan hệ, rõ ràng không chung giường, nhưng cái loại cảm giác thân mật này khó có thể nói bằng lời. Cô bình tĩnh đắp chăn lần nữa. Về trí nhớ đêm qua, toàn bộ cũng đã trở lại, bao gồm cả đoạn ngắn xấu hổ ấy.

Bộ quần áo thể thao được gấp gọn gàng bên giường, lúc đi khỏi đây, có vài bộ quần áo anh mua cho cô, cô cũng không mang đi, đây có nghĩa là cố ý phân chia rõ ràng, nhưng cô nào ngờ anh vẫn chưa vứt bỏ chúng. Đúng là người thành thật, trong phòng còn giữ đồ dùng của phụ nữ, về sau có bạn gái thế nào?

Thay bộ đồ đó, đi ra từ trong phòng, sau khi khôi phục trí nhớ rồi, tâm tình của cô bình tĩnh trở lại. Thật ra cô rất thích cuộc sống không trí nhớ kia.

Bất ngờ, anh vẫn còn ở nhà, đang ngồi trên sofa đọc báo.

“Không đến phòng khám à?”

“Ừ, hôm nay để Dung Hoa khám.” Anh bây giờ đang bồi dưỡng Dung Hoa.

“Không phải lo cho em chứ?” Cô cố ý đùa để không khí thoải mái hơn.

Anh im lặng không trả lời, chỉ nhìn cô làm Dư Vấn cảm thấy lúng túng.

Bởi vì, cô sai rồi, đáp án dường như là chắc chắn.

“Có phải toàn thân vô lực không? Ăn cơm trưa đi, anh nấu cho em rồi.” Anh cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy đi vào bếp bày biện.

Anh lại hâm nóng đồ ăn mang đến, thật sự rất đơn giản, trứng rán + cơm + một bát canh rong biển mà thôi.

“Trong tủ lạnh không có đồ ăn, cũng không chân giò hun khói, nếu em ở lại buổi tối, chiều chúng ta cùng đi chợ.” Đặt cơm rang trước mặt cô, anh thản nhiên nói.

Bát cô vẫn là bát riêng, thìa cũng là thìa của cô, dấu vết cô ở lại, người không còn, nhưng đồ vẫn tại đó. Dường như, vẫn đang chờ một thứ. Chẳng hạn như, sự trở lại của cô.

“Không được, buổi tối em không ở lại.” Dư Vấn cúi đầu từ từ nuốt, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Vừa rồi, trong lúc vô ý cô nhìn thấy trong tủ lạnh trống trơn, khác hẳn trước kia nơi đó luôn đầy thức ăn.

Nghĩ lại cẩn thận, thật ra lúc cô vừa vào nhà, Triệu Sĩ Thành cũng không biết nấu ăn, xào rau có vẻ mới lạ, nhưng lại khó ăn, rồi dần dần, tay nghề anh dần được cải thiện. Không hiểu sao lòng cô lại rung động.

“Ăn xong rồi, làm khách, sẽ không rửa bát cho anh đâu!” Lúc đặt bát xuống, cô đã trang bị xong, lộ ra nụ cười rất khoảng cách.

Anh chỉ nhìn cô.

“Không ăn cơm chiều?” Cuối cùng, anh vẫn hỏi.

“Không được, nơi đây chẳng phải do Đỗ Hiểu Văn trang trí ư? Em ở đây rất mất tự nhiên.” Trang hoàng là hoàn toàn cho tân phòng, một vài chi tiết nhỏ chỉ phụ nữ mới có thể bố trí, trước kia cô mất trí nhớ mới không chú ý, đương nhiên, bây giờ cô chỉ thuận miệng tìm lý do để thoát thân. Đêm qua cô không nên tới trên chóc anh.

Những lời này, làm cho Triệu Sĩ Thành đông cứng.

“Được, anh đưa em đi.” Anh không giữ cô nữa.

“Không cần đâu, tự em đi được rồi.” Cô gấp gấp nói.

Cô không nên trở lại nơi này một lần nữa, nó sẽ làm cho trái tim cô lưu luyến.

“Không, anh đưa em đi.” Thái độ của anh rất kiên trì.

Thuốc vẫn còn tác dụng trong cơ thể, hôm nay cô sẽ không thoải mái.

Thái độ quá mạnh mẽ cứng rắn của anh, làm cho cô hết cách. Về lúng túng tối hôm qua hai người họ cũng không hề nhắc đến.

Vừa mới đi ra khỏi thang máy, Dư Vấn bất ngờ nhìn thấy xe mình còn ở cửa. Triệu Sĩ Thành cũng nhận ra, nhưng bên trong xe là một chàng trai trẻ tuổi xa lạ khiến anh nghi ngờ.

“Chị Tổng, chị có khỏe không?” Hoàng tử bờ cát nhìn thấy bà chủ đi ra, vội vàng cười nhiệt tình, thân thiết đón chào.

Đồng thời, hoàng tử bờ cát không ngừng đưa mắt lên đánh giá Triệu Sĩ Thành, thầm đánh giá đối phương uy hiếp bát cơm của cậu bao nhiêu. Dư Vấn cảm thấy da đầu run lên, không biết vì sao, xuất hiện lúc này hoàng tử bờ cát, làm cho cô hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào.

“Bạn em à?” Triệu Sĩ Thành nhíu mày hỏi cô.

Loại ánh mắt mang địch ý này rất đáng ngờ.

“Em...” Dư Vấn không biết nên giới thiệu thế nào.

“Tôi là bạn trai chị Tống.” Nhưng hoàng tử bờ cát lại giành trả lời trước.

Đáp án này, rõ ràng lúc trước họ diễn tập rất tốt, nhưng mà vì sao Dư Vấn có cảm giác khổ sở. Ánh mắt Triệu Sĩ Thành trầm xuống, nháy mắt sắc mặt đã trở nên rất khó xem.

“Anh nghĩ, có người đưa em về rồi, không cần anh làm chuyện thừa nữa!” Nói xong, anh xoay người bước đi.

“...” Dư Vấn muốn gọi anh lại, mở miệng lại chẳng biết nói gì.

Nói thật ra, chuyện cô sợ nhất chính là người thành thật tức giận. Người thành thật chỉ cần giận rồi sẽ giận lâu lắm.

Nhưng đi chưa được mấy bước, Triệu Sĩ Thành lại dừng bước, tạm dừng hơn mười giây, anh vẫn quay trở lại: “Nói chuyện được không?”

Dư Vấn không dám từ chối. Để hoàng tử bờ cát chờ trong xe, họ đến chỗ cầu thang tòa nhà nói chuyện.

“Bảo cậu nhóc kia đi đi.” Mở đầu anh đã nói thế.

“Không, bây giờ em còn cần cậu ta.” Dư Vấn từ chối.

“Rốt cuộc em đang làm gì?” Nghi ngờ kia, làm cho Triệu Sĩ Thành thật sự không nhịn nổi nữa.

“Anh đoán đúng rồi, em bao trai, em có tình nhân rồi!” Cô ra vẻ kiêu ngạo nói, “Hôm nay, em sẽ chuyển qua sống chung với cậu ta!” Để Hạ Nghị trở thành trò cười cho bè bạn!

Cô thật sự không phải người phụ nữ tốt, không đáng để anh dùng trái tim đối đãi, hy vọng anh nhanh mắt hy vọng!

Thừa nhận này, làm cho Triệu Sĩ Thành hít một hơi lạnh.

“Trả thù thật sự có thể để em vui ư?” Đi bao trai làm đối phương nhục nhã, đây thích hợp sao?

“Đúng, mỗi lần nhìn thấy họ thống khổ một phần, thống khổ trong nội tâm em sẽ giảm bớt vài phần!” Cô chắc chắn nói.

“Nhưng họ đau đớn, thì em cũng đã chôn mất vui vẻ của mình rồi!” Triệu Sĩ Thành có chút tức giận.

“Em không ngại!” Thái độ cổ chấp của cô làm người ta cảm thấy rất đáng đánh đòn.

Triệu Sĩ Thành run lên một trận, chợt cảm thấy vô lực. Vấn đề nói kia, khác thời điểm, khác ý nghĩa.

Dư Vấn kim lòng xoay người bước đi, nhưng cổ tay cô lại bị kéo lại. Dùng lực rất mạnh kéo về.

“Bảo cậu nhóc kia đi, anh làm tình nhân của em.”

Dư Vấn mở to mắt, không tin vào thứ mình nghe được.

“Không phải muốn Hạ Nghị nhục nhã sao? Anh nghĩ, ở chung với anh cũng đủ sức thuyết phục.” Hơn nữa, anh còn từng là vị hôn phu của Đỗ Hiểu Văn, tin rằng còn làm cho người ta xúc động hơn nhiều so với cô nuôi cả trăm trai bao.

Lời anh vẫn rất bình tĩnh, cả người Dư Vấn còn đông cứng, trong chốc lát, cô mới tỉnh lại: “Chính anh quyết định gì thế, anh có rõ không? Làm ơn đi, đề nghị lúc này của anh, sẽ tạo ra tỳ vết cho đạo đức đời người đấy!” Cho nên bình tĩnh một chút, có thể chứ?

Nhưng mà, lại...

“Không sao cả.” Muốn chơi, anh cùng cô, bất cứ giá nào!

Nếu để cô để cạnh nhóc kia, anh thật sự lo lắng chuyện đêm qua sẽ tái diễn. Cái gì mà một đêm ba lần, nghĩ lại anh lại hết hồn.

“Nhà anh sẽ sửa lại, em chuyển vào phòng khám trước đi, ở chung với anh!” Đây là quyết định anh vừa đưa ra, không cần nơi đây, vì nó chính là kỷ niệm của anh và cô. Nếu cô cố ý muốn chơi, anh sẽ chơi với cô!

Dư Vấn hoàn toàn im lặng, chỉ cần cô chuyển vào phòng khám của Triệu Sĩ Thành, hai người quang minh chính đại công khai ở chung, sẽ có hiệu ứng nổ tung, không chỉ tát mạnh Hạ Nghị, mà ngay cả Đỗ Hiểu Văn cũng không chấp nhận được. Đề nghị này, thật sự quá tuyệt vời, không phải sao?

“Đừng đùa!” Nhưng đầu cô lại vẫn run lên, nếu biết anh chơi “thật”, có người muốn thay đổi nhà mình, có khi mẹ anh cũng lật cả nóc nhà lên.

“Anh không đùa, anh giúp em đuổi cậu kia đi.” Triệu Sĩ Thành cũng không thèm nhìn cô, cất bước về phía hoàng tử bờ cát.

99. Q.4 - Chương 18

Triệu Sĩ Thành đã đoạt “bát cơm” của hoàng tử bờ cát thành công, tuy Dư Vấn lo lắng, vẫn quyết định chuyển vào phòng khám. Dù sao, đó là một đề nghị tuyệt vời, cô thật sự không có lý do gì để phản đối.

“Dù sao hôm nay anh cũng nghỉ, chúng ta đi mua đồ đi!” Nhưng vào công ty bách hóa mới nửa giờ, hai tay cô đã cầm vài bộ quần áo.

“Đây đều là mua cho em?” Cô thở dài.

Ánh mắt anh cũng không phải quá kém, nhân viên bán hàng khen cô mặc đẹp vài câu, anh liền biến lời đối phương thành ca ngợi, sớm biết thế nào cũng mua bằng được, vậy thì chẳng cần khách khí tự tay mình chọn rồi.

Hạ Nghị chưa từng theo đuổi cô, thậm chí không nhớ đã tặng quà cho cô, lãng mạn của anh chẳng bao giờ hướng về phía cô cả. Cho nên, hôm nay cũng là lần đầu tiên cô ném trái đấm ngộ khi được là bạn gái này.

“Nhà phải bày trí lại, chúng ta đi chọn đồ nhà đi.” Tiếp theo, anh lại có mục đích mới.

“Được được, mua đồ nhà thế nào?” Dư Vấn hỏi.

Có phải bởi vì, cô cố ý nói mình mất tự nhiên trong căn nhà do Đỗ Hiểu Văn bố trí không? Thật ra cô chỉ nói đùa thôi mà, dù cô biết căn nhà mới đó Đỗ Hiểu Văn chưa từng ở một ngày. Nhưng ở đây lại có người tưởng thật.

Cửa hàng đồ gia đình rộng lớn, Dư Vấn nhìn hoa cả mắt, chẳng phải chỉ nhà anh toàn bộ cũ bỏ thay mới, mà ngay cả phòng khám cũng thế. Dư Vấn chẳng ngờ một câu nói của mình gây ra tai họa lớn như vậy, lại hại anh nghiêm túc tiêu một đồng tiền. Mỗi lần vừa ý đồ nào, anh đều cẩn thận hỏi ý cô, anh rất nghiêm túc lắng nghe, cứ như họ là tình nhân ở chung, tương lai còn có cả con đường phải đi.

“Vậy không tốt lắm, em cảm thấy dù sao phòng của anh hình như còn chưa lắp đặt thiết bị xong, anh có thể chờ về sau trước khi tìm bạn gái, lại...” Xem đối phương thích trang trí kiểu gì, vậy thì hợp hơn.

Mấy bạn, Dư Vấn nhếch môi định nhắc nhở anh, chỉ là đóng kịch thôi mà.

“Bây giờ chúng ta là tình nhân, không phải sao? Muốn diễn, thì diễn thật một chút.” Nhưng Triệu Sĩ Thành lại chỉ nhẹ giọng nói.

Anh đi trước, cô đi sau, anh luôn quay đầu chủ động hỏi ý kiến của cô, biết ánh mắt của người đàn ông này không tốt, rất nhiều lúc Dư Vấn không nhẫn nại được, vẫn đưa ra ý kiến, kết quả đến cuối cùng, chính cô dần dần cũng lơ là, cũng bắt đầu chủ động chọn lựa, từ bố trí nhà mới đến ăn uống.

“Đừng mua đồ nhập khẩu chứ. Đặt trong phòng khám thì không cần thiết, em thấy ghế sofa này đặt trong nhà được rồi, đến lúc đó chúng ta có thể xem tivi như thế này, cũng rất xứng.” Về sau, cô lại nổi hứng, dùng giấy và bút nhanh nhẹn viết ra cách trang trí phòng mình thích cho anh.

Triệu Sĩ Thành nghiêm túc lắng nghe, khi chăm chú nhìn dáng vẻ hứng thú của cô, khóe môi có nụ cười.

“Cô à, bạn trai cô rất tôn trọng ý kiến của cô, chuyện gì cũng nghĩ đến cô trước đấy nhé!” Khi anh đi tính tiền, cô gái bán hàng hâm mộ nói.

Một câu làm cho Dư Vấn bưng tỉnh, nụ cười nhạt vài phần, tóm lại chỉ là đóng kịch thôi, quan hệ của cô và Triệu Sĩ Thành sẽ không phải mãi mãi, chỉ là ngắn ngủi.

Bốn giờ chiều, họ thay đồ cho phòng khám, đồ công ty chuyển đến tận cửa. Mỗi một cách bày trí đều do cô chỉ huy, hai người làm rất ăn ý, Dư Vấn cố ý biểu hiện thân mật với Triệu Sĩ Thành, đáng vẻ nồng nhiệt rất thật.

Nhìn nhiều đồ như thế mà đôi cũ lấy mới, nhân viên trong phòng khám cũng ngây dại, hơn nữa, nghe nói Dư Vấn muốn vào nhà ở chung, mọi người đều bị sét đánh tại chỗ, tất cả mọi người đều mở lớn như trứng vịt.

“Nghe nói Dư Vấn đã có chồng rồi mà, mà chồng cô ấy là anh chàng đẹp trai đã đến phòng khám của chúng ta...”

“Cho nên, bác sĩ Triệu là kẻ thứ ba hả?”

“Tôi đã sớm nhìn ra bác sĩ Triệu thích Dư Vấn đó, nhưng mà không ngờ họ lại to gan như thế!”

Những lời này, thật ra trước kia vẫn có người lén nói sau lưng, nhưng chẳng ngờ hôm nay lại náo nhiệt như thế, mọi người gần như không kiềm chế được phần khởi của mình, mất lạnh của Dư Vấn thấy Tiểu Mễ lén trốn vào toilet gọi điện thoại. Mọi người đều bàn luận sau lưng, chỉ một buổi chiều thôi, tin tức của cô và bác sĩ Triệu đã một đồn mười, mười truyền trăm.

Họ ồn ào, Dung Hoa lại ra dáng vui vẻ.

Lúc chín giờ tối, anh nhận được một cuộc điện thoại.

Mẹ anh hình như đã biết gì đó từ miệng hàng xóm, “Mẹ không đồng ý, mẹ không đồng ý, mẹ không đồng ý!” Má Triệu cao giọng hét to trong điện thoại khiến cho Dư Vấn nằm trên giường xem tivi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Mẹ, con đã trưởng thành rồi. Con chỉ thích cô ấy, mẹ không chấp nhận cũng chẳng thay đổi được gì...” Anh nghiêng người, đi đến chỗ ban công, thấp giọng nói điện thoại.

“Đúng, bây giờ cô ấy chưa ly hôn, nhưng con nguyện ý chờ...”

“Mẹ, thật sự cô ấy rất tốt, không phải là người phụ nữ xấu như mọi người tưởng đâu!... Đúng, có lẽ con có thể tìm được người phụ nữ tốt chưa kết hôn, nhưng mà... cuối cùng con sẽ không tìm thấy người nào như thế nữa...”

Chẳng phải cố ý, tầng hai phòng khám hơi nhỏ, cùng lắm chỉ ba mươi mét vuông mà thôi, cho dù anh trốn ở ban công, cô vẫn có thể nghe lén được vài câu. Dư Vấn nói ỉn, đây là đóng kịch, nhưng cô chẳng lừa được mình, anh chàng này thật ngốc, nếu không phải phát ra từ tận đáy lòng, không thể nói ra được những lời này.

Khuyên thế nào cũng chẳng nghe, đứa con ương bướng này, gần như đã làm má Triệu tức điên mất rồi.

Nhận xong điện thoại, Triệu Sĩ Thành trở về.

“Ngủ đi.” Để giường mới mua cho cô, anh vui mình vào sofa mới.

Kiếp sống đóng kịch ngắn ngủi trong tương lai, họ cũng định vượt qua như thế này.

Dáng người anh rất cao lớn, sofa đôi làm cho anh có vẻ hơi khó chịu. Cô đột nhiên ý thức được, cô từng nói mình nhất định phải tìm một người làm ba lần để trả thù, bây giờ dường như khó như lên trời. Triệu Sĩ Thành không tiếp tục khuyên cô nữa, anh chỉ dùng hành vi thực tế của mình ngăn cô lại. Cô không quyến rũ đàn ông, cũng không tin tưởng có thể làm cho Triệu Sĩ Thành cảm lòng chẳng đặt.

“Muốn ngủ cùng không?” Trầm ngâm một lát, Dư Vấn vẫn chủ động hỏi.

Anh đã từng chấp nhận cô trong quá khứ, khiến cô không do dự nữa, bây giờ dù có riêng rẽ thì cũng một phòng mà thôi, đã cảm thấy cô đơn của mình lại được anh từ từ đón nhận.

“Không cần.” Quả nhiên, Triệu Sĩ Thành từ chối luôn.

Nếu ngủ cùng nhau, chắc chắn cả đêm anh đừng hòng mà ngủ, anh còn chưa thích tra tấn mình đâu.

“Có thể nói, vì sao đêm qua từ chối em không, chẳng lẽ thật sự em không hấp dẫn?” Anh đã nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, nhưng Dư Vãn quen ngủ muộn vẫn chẳng ngủ được.

Đề tài này khiến toàn thân Triệu Sĩ Thành siết chặt. Họ đều biết, đêm qua thiếu chút nữa họ đã làm rồi.

“Nếu chúng ta thực sự có ngày đó, nhất định là trong lòng em có anh, nếu không anh sẽ không chạm vào em.” Anh từ từ nhắm hai mắt trả lời.

Có lẽ, anh cũng mong muốn chạm vào cô, nhưng cái loại khát vọng này còn vượt xa đến mức muốn chạm vào trái tim cô. Đây là quyết định đêm qua của anh. Cho nên, phải quyết tâm, dù anh hay là người đàn ông khác, không một đêm ba lần, ở trong thời kỳ này, anh sẽ trông cô nghiêm ngặt thêm.

Vì lời anh mà không khí im lặng. Cho đến khi điện thoại của cô vang lên.

Dư Vãn lúc này mới giật mình nhận ra, đã gần 24h Hạ Nghị không liên lạc với cô, sau khi “cùng chỗ” một lần nữa, lần đầu tiên anh chờ lâu như thế, xem ra, chuyện tối qua là một đả kích rất lớn với anh.

“Dư Vãn, con ở đâu? Có biết Hạ Nghị đã xảy ra tai nạn nằm viện rồi không?” Bên kia di động chẳng phải Hạ Nghị, mà là mẹ chồng Hạ Lan.

Trái tim cô bị dấn lên. Hạ Nghị xảy ra tai nạn xe cộ?

“Anh ấy sao rồi ạ?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Mẹ chồng không trả lời, nhưng nghiêm giọng nói, “Dư Vãn, rốt cuộc con đã làm chuyện gì? Chẳng lẽ con thật sự vì người đàn ông khác bên ngoài, không cần nó nữa sao?”

Mẹ chồng đã nghe thấy lời đồn nhanh như thế rồi?

“Hôm nay khi tan làm, có người đến Vãn Nghị, làm loạn đòi gặp Hạ Nghị, nghe nói đối phương muốn xin Hạ Nghị quản vợ thật chặt, đừng quyền rũ đứa con ngốc của bà ấy nữa!” Đúng là gia đình bất hạnh, một cũng vậy hai cũng thế, Hạ Lan giận đến muốn đập đồ. Bây giờ, tất cả mọi người đều đang chê cười!

Dư Vãn có chút kinh ngạc, không ngờ má Triệu lại ra tay mạnh như thế, đây cũng đủ để chứng minh má Triệu rất ghét cô. Má Triệu xúc động rồi, nói muốn vạch trần bộ mặt vô đạo đức của cô với toàn thể giới, nói thật ra, đây là hiệu quả cô muốn. Đây là nước cờ cô ngầm đi, chẳng cần cô phải ra tay, má Triệu đã trúng chiêu.

Món hời này chỉ được không thiệt, một người nguyện mua, một kẻ nguyện bán, cô chẳng nên nghĩ nhiều, nhưng nhìn dáng vẻ Triệu Sĩ Thành ra sức bảo vệ mình, cảm xúc của Dư Vãn vẫn chẳng tránh khỏi bị dao động. Biết rõ bị lợi dụng, vì sao còn đối tốt với cô như thế?

“Con lập tức đến bệnh viện, giải thích hết với mẹ!” Giọng mẹ chồng rõ ràng rất không vui, nhưng lại vẫn nghe ra là nguyện ý tin tưởng cô.

Cô nghĩ, cô phải để mọi người thất vọng rồi.

Cúp máy, Dư Vãn bình tĩnh đứng lên thay quần áo.

“Đi đâu? Anh đi với em!” Triệu Sĩ Thành cũng lập tức đứng dậy.

Xem ra, cách thức trả thù của cô có mức nào đó làm cho anh thấy sợ hãi, anh sợ cô lại nghĩ quẩn?

“Cũng được!” Dư Vãn mỉm cười.

Đúng lúc lắm, cô muốn tuyên bố với Hạ Nghị, với mẹ chồng, với cả thế giới, cô đã yêu người đàn ông khác. Đây là “báo đáp” cô trả lại sau khi Hạ Nghị chịu đựng.

Hai người đến bệnh viện.

“Chờ em ở cổng viện.” Dư Vấn thẳng lưng, đi vào hành lang bệnh viện, hướng về vị trí phòng bệnh, rào bước tiến lên từng bước một.

“Sao anh có thể đến đây tìm tôi?” Trong phòng bệnh, mẹ chồng mang vẻ mặt đề phòng, chẳng biết đang nói chuyện với ai.

Dư Vấn không trực tiếp bắt lịch sự đẩy cửa mà vào, mà đứng trước cửa chờ họ nói chuyện xong. Chỉ là, nội dung kia...

“Ngày mai Đỗ Hiểu Văn sẽ chuyển viện, bà thuê tôi xử lý cái bụng cô ta, vì sao tự dưng thay đổi, đột nhiên hủy chứ?” Đối phương không khách sáo nói, “Chúng tôi chuẩn bị hết rồi, bà nói một câu không làm, chẳng phải đùa chúng tôi à?”

Mẹ chồng thuê người xử lý Đỗ Hiểu Văn, nhưng lại tự dưng thay đổi?

“Nói đến nói đi, không phải là tiền sao? Yên tâm đi, tám vạn còn lại kia, tối nay tôi sẽ gửi cho anh, không phải mất đâu mà lo.” Hạ Lan nói rõ ràng, đuổi nhanh đối phương đi.

“VẬY là tốt rồi, nhớ kỹ, chúng tôi tìm được bà, nếu bà không gửi nốt tiền, cái giá bà trả không ít đâu, chúng tôi đều liều mạng, làm chuyện gì cũng không khách khí đâu!” Đối phương nói ra mục đích đến đêm nay, câu tiếp theo là uy hiếp, xoay người đá cửa phòng mà đi.

Cô ở ngoài phòng bệnh, chạm vào ánh mắt gã đàn ông được xưng là dân giang hồ kia một giây. Hoang mang, cô đông cứng lại, đối phương cũng thế.

Gã kia gấp gáp xoay người đi, Dư Vấn vẫn đứng tại chỗ. Cô nhớ rõ khuôn mặt kia... Đóng băng mười giây, không tiếp tục đẩy cửa mà vào nữa, ngược lại Dư Vấn xoay người đuổi theo.

“Đợi chút!” Cô gọi gã.

100. Q.4 - Chương 19

Trì hoãn hơn mười phút, nhanh nhẹn nói một khoản mua bán, Dư Vấn không còn hứng thú “diện thánh” nữa, hơi thăm y tá rồi, cô đến thẳng phòng bệnh của Hạ Nghị. Bởi vì, cô muốn xem thử, rốt cuộc Hạ Nghị bị thương nặng bao nhiêu, lại làm cho Hạ Lan thay đổi chủ ý!

Nhưng tất cả trước mắt làm cho cô rất thất vọng, Hạ Nghị chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Trán Hạ Nghị dán băng gạc, như là đi đánh trận về, cả người lười nhác nằm trên giường bệnh, ngẩng đầu nhìn trần nhà, chẳng biết đang nghĩ gì.

Trong nháy mắt ấy, Dư Vấn lại cảm thấy có phần thê lương.

“Có khỏe không, làm sao lại bị tai nạn?” Cô lắc lắc đầu, không để mình mềm lòng, cô ngồi đến trước giường bệnh của anh, lạnh lạnh hỏi.

Hạ Nghị quay sang, yên lặng nhìn cô vài giây, mới dùng giọng điệu bình tĩnh nói, “Đã trở lại rồi?”

Anh không nói được “Em đã đến rồi”, mà là “Đã trở lại”. Dư Vấn nghe hiểu, bởi vậy, chỉ cười cười, không trả lời.

“Bị đâm nghiêm trọng không?” Cô lãnh đạm hỏi.

“Chỉ bị thương ngoài da thôi.” Anh trả lời.

“Còn em? Chơi vui không?” Không nên hỏi, nhưng mà, nỗi đau kia chạm đến xương anh, không cẩn thận anh lại buột miệng.

“Rất vui.” Cô vẫn cười cười.

Dáng vẻ của hai người lúc này nhẹ nhàng băng quơ như bàn luận thời tiết, nhắm mắt lại, Hạ Nghị xót xa.

“Có thể sống tiếp chứ?” Anh nhẹ giọng hỏi, nhưng không chắc chắn

Cô nhìn anh một cái.

“Làm sao đây ta? Tôi còn chơi chưa đủ...” Cô cười, khóe môi rất lạnh, một từ hai nghĩa.

Rõ ràng mình đang trào phúng anh, đối phó với anh, nhưng lòng cô lại như đóng băng, vì sao chứ, cô là người thắng cơ mà, nhưng kiêu ngạo lại chẳng gượng được?

Anh nuốt cổ họng, dường như đáp án này, cũng không bất ngờ.

“Bản lĩnh trên giường của gã trai bao kia rất lợi hại, khiến em mất hồn, lại trở về đó?” Anh cười gượng ép nói.

Hạ phu nhân của anh rất có tự trọng, hiểu được cái gì là xấu hổ.

“Trước kia không phải anh cũng không từ chối Đỗ Hiểu Văn, thậm chí còn tính làm nhà bên ngoài?” Dư Vấn nhíu mày, chăm chọc lại.

Anh cứng lại.

“Hạ phu nhân, em đừng quá phận...” Anh đã nhin một lần, không có nghĩa là có thể nhin lần thứ hai.

“Tôi quá phận? Trước kia chẳng phải anh đã nói, bà vợ ba mươi tuổi như tôi, xin thương xót mà buông tha ằm non đất nước à? Tối qua, tôi vẫn nhớ lời đó của anh.” Nhưng cô gần như không nghe, nói thẳng.

Hạ Nghị mở to mắt, ngồi mạnh dậy, “Có ý gì?”

Cô chỉ nhíu mày, không trả lời, cho anh không gian liên tưởng vô hạn.

“Cho nên, em không lên giường với gã trai bao kia?” Anh hỏi đến kích động, dáng vẻ hoàn toàn khác với vẻ vô tình ban nãy.

Dư Vấn quan sát cẩn thận, dáng vẻ kích động bây giờ của anh căn bản không phải đang đóng kịch. Về chuyện của cô, ằm ỉ đến mọi người đều biết, ngay cả Hạ Lan cũng biết anh lại chẳng hay biết gì, xem ra, ngoài định luật tình ngoài giá thú, một nửa kia mãi mãi cũng chỉ là đứa ngốc. May mà, cô không phải đứa ngốc kia.

“Tôi ở chung với Triệu Sĩ Thành.” Câu nói đầu tiên của cô đã đánh mất nụ cười tràn ra bên môi anh.

“Em nói cái gì?” Hạ Nghị hóa đá. Anh nghi ngờ lỗ tai mình, lại càng không biết sống chung là cái ý gì...

“Tối hôm qua, sau đó tôi đi tìm Triệu Sĩ Thành, là anh ấy giúp tôi...” Khi nói ra những lời này, cô thường thức cảm xúc trên mặt anh, từ mất mát, chán nản đến hy vọng đầy côi lòng, lại bị một kích thật mạnh đến mặt trắng bệch, đúng là thật thú vị.

“Hai người...” Giúp? Là cái ý gì? Hạ Nghị hy vọng xa vời là một loại cách giúp khác, nhưng anh biết hy vọng không lớn.

Quả nhiên.

“Tôi ở chung với anh ấy!” Cô cười nói cho anh.

Cái nón xanh này, anh đội mọi người đều biết, chẳng hay biết gì thật sự đáng thương, cô nghĩ mình có nghĩa vụ nói cho anh biết.

Hạ Nghị nắm chặt tay, ngón tay trắng bệch. Từ thiên đường rơi xuống địa ngục chính là loại cảm giác này, quả nhiên Hạ phu nhân có thủ đoạn đối phó với kẻ địch rất mạnh.

Nếu cô chỉ chơi một đêm với gã trai bao kia, anh có thể coi như mình cầm điếu, dần gạt sang bên, nhưng nếu người kia là Triệu Sĩ Thành, làm sao anh có thể lừa bản thân không có cảm giác gì? Đó căn bản chẳng phải “chơi”! Là cô ngoại tình!

“Hạ Nghị, em thật tình thích anh ấy, cho nên suy nghĩ rất nhiều, hay là chúng ta...” Cô còn cố ý nói rất chậm, có điều, người sáng suốt vừa nghe đã biết cô định nói gì.

Anh không phải đứa ngốc.

“Không phải em nói phát tiết mối hận trong lòng mình, tìm được điểm cân bằng sẽ quay về?” Hạ Nghị cắt ngang cô, vội vàng nói, “Em thật lòng thích đầu gối đó? Không đâu, rõ ràng người em yêu là anh, em chỉ không thể tha thứ cho anh mà thôi! Chờ thêm một thời gian ọ chuyện phai nhạt, em sẽ tha thứ cho anh, chúng mình sẽ ở bên nhau lần nữa nhé!”

“Hạ Nghị, anh cảm thấy chuyện của Thụy Thụy, có thể nhạt được à?” Cô cắt ngang anh, trong mắt hiện lên mỉa mai, bởi vì nói hộ cho con gái.

Chuyện gì cũng nhạt được, chỉ là cái chết của Thụy Thụy, thế nào cũng chẳng phai được!

Quả nhiên, lời của cô khiến cho anh không thở nổi trong nháy mắt. Anh nhìn vào mắt cô. Cô cũng vậy. Cô đã mất hứng với trò chơi mất trí nhớ rồi.

“Hạ phu nhân, em không giả vờ mất trí nữa, đúng là chẳng còn đáng yêu gì cả.” Môi mỏng phun ra giọng chua chát.

Hi vọng đã mất, khiến cho người ta chẳng thể đón nhận.

Lúc này, đổi lại là Dư Vấn bất ngờ, Dư Vấn nhìn lại anh, “Anh biết từ khi nào?” Thì ra, diễn xuất của cô kém như thế.

“Bắt đầu từ khi bị em lừa, sau đó đã đâm lao thì phải theo lao, muốn giữ em lại bên cạnh, muốn dành nhiều thời gian hơn, có thể bồi dưỡng tình yêu một lần nữa, muốn để em biết, chỉ cần em tha thứ cho anh, tương lai của chúng ta sẽ rất hạnh phúc.” Anh quen cô nhiều năm như thế, làm sao có thể ngốc đến mức không biết sự khác thường của cô, có điều anh hết cách rồi, cô thích diễn, vậy thì anh sẽ diễn cùng cô.

Cô thở sâu, cố gắng để nhịp đập điên cuồng của trái tim về tốc độ bình thường. Anh không bị lừa ư?

“Hạ Nghị, chúng ta không thể sẽ có tương lai cùng hai chữ hạnh phúc, bởi vì, tôi hận chẳng thể giết chết anh!” Cô oán hận nói.

Hận thù của cô quá mạnh, anh đau đớn biết rõ.

“Bây giờ, tôi đã tìm được tình yêu thật sự, chúng ta không cần tra tấn lẫn nhau nữa!” Cô dựa vào ghế cổ ý lạnh lùng nói.

Anh từng dùng tình yêu thật sự với cô ta, bây giờ cô cũng đáp lại như thế. Sắc mặt Hạ Nghị nặng nề.

“Rõ ràng rồi, chúng ta ly...”

Một chữ “hôn” còn chưa nói ra ngoài, cô lại bị cắt ngang.

“Anh sẽ không buông tay, đến chết anh cũng không buông tay!” Anh quả quyết nói.

Anh không bỏ đâu! Anh tin tưởng vững chắc, cô vẫn yêu anh! Tất cả những gì cô làm chỉ để tra tấn anh, tra tấn mình mà thôi! Anh sẽ làm cô hạnh phúc, anh không bỏ tay đâu!

“Không sao, vậy chúng ta từ từ đấu!” Ném lại một câu, cô xoay người bước đi.

Cô cũng không muốn chấm dứt trò chơi nhanh đến thế!

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Hạ Nghị ngây người thật lâu, mới từ từ đứng dậy trên mắt cá chân đau của mình. Ngực rất chua, từ khi cô vào đến giờ, thậm chí còn chẳng hỏi một câu: Anh Nghị, thân thể có đau đớn không?

Anh cảm thấy rét lạnh trước nay chưa có. Giá lạnh làm anh không nằm được, đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, cố hít vào, không cho đau đớn lan tràn.

Nhưng anh thất bại rồi. Cô ở cùng một gã đàn ông khác.

Ánh trăng ở đây, cô đọc qua lại, mọc lên hướng đông, rơi xuống đằng tây, nhưng chỉ có thể tịch mịch. Nếu anh chết rồi, trên thế giới này không còn người đáng ghét như anh, cô sẽ sống càng thoải mái hơn với kẻ đó?

Anh không kiểm tra làm gì, nhưng tấm phim X quang vẫn rơi vào tay mẹ anh. Bác sĩ chuyên gia đã bước đầu kết luận, hai đầu xương bị thay đổi, chứng minh việc xương bị phá, cũng xuất hiện thay đổi bong bóng xà phòng. Bệnh này do di truyền, cũng bởi do tác động của bức xạ hạt nhân.

Bây giờ, bác sĩ nào cũng không thể chắc chắn, bệnh của anh là lành tính hay ác tính? Nhưng có thể chắc là anh phải nhập viện điều trị, bởi ung thư xương phát triển rất nhanh, tính ăn mòn cao, nếu không điều trị kịp thời, bệnh tình sẽ tiến triển rất nhanh.

...

Hôm nay, Đỗ Hiểu Văn chuyển viện. Có thể chuyển viện, thật ra, cũng có nghĩa cách mạng đã chiến thắng một nửa. Ngày thứ 18 sau phẫu thuật, lần đầu tiên xuống giường, Đỗ Hiểu Văn cảm thấy say, cả người như bông bị dầm nát, cả một người đỡ bên cạnh cô cũng chẳng có.

“Mười giờ cô sẽ chuyển viện, sao người nhà còn chưa tới?” Bác sĩ giục cô lần nữa.

Nhưng cô chỉ có thể cắn răng, làm môi dưới trắng bệch. Cô gọi điện cho Hạ Nghị, nhưng không chắc anh có thể đến không.

“Không thể kéo dài được nữa, bệnh nhân mới đã đợi ở giường ngủ của cô rồi, bác sỹ Tiêu bên kia cũng không kiên nhẫn chờ được nữa! Dù sao trên xe của viện cũng có nhân viên chăm sóc, bây giờ chúng ta chuyển viện thôi!” Bác sĩ quyết định thật nhanh.

Thật sự anh không đến ư? Thật ác quá. Hiểu Văn cảm thấy ngực đang rơi lệ.

Cô được y tá nâng lên xe bệnh viện. Lúc lên xe, Hiểu Văn cảm thấy, sau lưng có ánh mắt nhìn cô chăm chú, làm cô nổi hết lông tơ lên, theo bản năng ôm chặt bụng bảo vệ. Cô cô độc nằm trên xe bệnh viện, nhìn rõ xe phía trước, trong không gian chỉ có cô và y tá.

“Anh ấy... không đến ư?...” Y tá hỏi thật cẩn thận.

“Vâng, chắc là không.” Cô đơn độc nằm trong xe, nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống.

Ngồi trong xe, Dư Vấn đứng trước cửa bệnh viện, nét mặt bí hiểm, dùng ánh mắt thương hại nhìn xe cứu thương đi xa.

“Thụ Thụ, ngủ yên nhé.” Cô thì thầm. Sẽ nhanh thôi, Đỗ Hiểu Văn sẽ nhận được báo ứng vốn có, tất cả sẽ kết thúc.

101. Q.4 - Chương 20

Xe bệnh viện mới đi được một nửa, đột nhiên “kít” một tiếng, va chạm “ầm ầm”. Xe đã bị đụng, Hiểu Văn ôm bụng, sợ hãi không thôi, may mà dọc theo đường đi cô nắm chặt một bên giường, mới không bị ngã ra ngoài.

“Anh Ngô, anh đi chậm một chút, đằng sau là phụ nữ mang thai mà!” Y tá đứng dậy, gõ gõ cửa sổ phía sau, nhắc nhở tài xế.

Nhưng lái xe quá bận, chẳng hề rảnh, anh ta đang bận cãi nhau. Họ đều thô lỗ, đều dựa vào cứu hộ mà sống, cho nên rất quý chiếc xe này.

“Này, mẹ mày, có biết lái xe không hả? Chạy đi đâu thai à?” Đầu xe bị đâm đến méo đi, lái xe tức giận mở cửa xe, đang muốn xuống xe tiếp tục chửi ầm lên.

Vốn lái xe không muốn cãi nhau, dù sao bên trong xe có bệnh nhân, nhưng xe hơi màu đen không giấy phép này chẳng những đâm vào họ, còn trực tiếp chắn ngang xe cứu thương. Đường núi ở đây rất quanh co, đường không thông, đối phương lại cản đường họ như thế.

Bốn gã đàn ông xuống xe, đứa cầm đầu, vóc người rất vạm vỡ. Lái xe mở to mắt, cảm thấy không ổn, bởi vì họ đều đội mũ và khẩu trang, cái dáng vẻ kia căn bản không giống người lương thiện. Quả nhiên, giấy tiếp theo, lái xe bị bắt vào bụi cỏ, bởi vì, eo hắn bị một con dao nhọn uy hiếp.

“Này, người anh em, dừng, đừng kích động!” Lái xe lắp bắp.

Sớm biết thế đã không xuống xe, lại rơi vào rắc rối lớn. Đoạn này rất heo hút, xe qua lại rất ít, dù có đi nữa, người ta thấy nhóm người này, cũng chẳng dám dây vào. Lái xe tưởng bởi vì mình nói năng lỗ mãng, bị tấn một chút là khó tránh, nhưng quái lạ, họ lại chẳng có chút gì là muốn đánh hắn, ngược lại tiếp tục giữ tài xế, kẻ cầm đầu đi vào buồng xe.

“Anh Ngô, anh đâu rồi? Sao còn chưa lái xe?” Y tá bên trong nghi ngờ, khi đẩy cửa xe ra đang muốn giục, đã bị những gã bịt khẩu trang bên ngoài dọa đến che miệng.

Đại ca cầm đầu phát phát tay, hai gã đàn ông lập tức nhận lệnh, trực tiếp nhảy lên xe.

Hiếu Văn cũng bắt đầu cảm thấy bất thường, khẽ chống người, muốn xem thế nào, bỗng hai gã đàn ông to con nhảy lên xe dọa, cô không thể động đậy.

“Anh, các anh muốn làm gì?” Hiếu Văn run sợ, tay run, môi càng run, cả người cô cũng run, sợ đến mức như lá rụng trong gió.

Vừa dứt lời, cô đã bị thô lỗ đẩy xuống, cả người bị đè.

“Cứu, cứu mạng!” Cô lên tiếng kêu cứu.

Cô rất sợ hãi! Họ muốn làm gì? Rõ ràng là xã hội văn minh, vì sao cô gặp phải chuyện thế này? Đầu tiên là xe bị chặn, bây giờ lại đến một bọn như cướp nhảy vào.

“Bốp” Không hề thương hương tiếc ngọc, cô bị tát thật mạnh.

“Không được âm ỉ! Làm âm nữa, ông mày khoét thủng cái bụng mày!” Gã đưa tay đánh cô, không kiên nhẫn quát khẽ một tiếng.

Bụng, thủng... Khớp hàm Hiếu Văn cũng run, sợ tới mức cả người xụi lơ.

Cả người cô gần như bao tải, bị đối phương kéo đi, bị dọa cổ họng cô như bị khóa lại, muốn kêu cứu mạng lại không dám kêu cứu, khi cô bắt lực rơi lệ dùng ánh mắt cầu cứu, y tá đã sớm sợ đến ngồi xuống theo bản năng run như cây sậy rồi. Mà lái xe, nhếch nhếch môi lên, cuối cùng cũng không đứng khí. Đây không giống vụ cướp bình thường, ngược lại như màn trả thù, cho nên, không ai dám nhúng tay.

Hiếu Văn bị quăng vào bên trong xe, hai gã đàn ông một trái một phải giữ chặt cô, xe hơi màu đen nhanh chóng chạy khỏi đó, tốc độ nhanh đến mức giống như chỉ là ảo giác.

Xe đi nửa giờ. Cô bị ném vào một căn phòng tối.

“Anh, các anh...” Cô sợ tới mức lắp bắp.

Bốn gã đàn ông vây quanh trước mặt cô, gã được gọi là đại ca vuốt cằm, ra vẻ trầm tư.

“Đại ca, bỏ bụng nó thế nào? Em thấy cứ lấy ghế ném vào, cho đứa bé trong bụng con này rụng luôn!” Anh hai bạo lực nhất, cũng thích tốc chiến tốc thắng, nói xong, hắn đã cầm ghế.

Lấy ghế đánh cô ư? Hiếu Văn sợ không ngừng lui về sau, co rúm lại, run rẩy, rơi lệ đầy mặt.

“Xin, xin các anh, thả tôi ra!”

Anh Nghị anh ở đâu? Mau tới cứu em, mau tới cứu em! Trái tim cô dùng hết sức gọi tên anh, nhưng cô biết nào có tác dụng gì. Bây giờ, chẳng ai có thể giúp cô cả.

“Không được!” Có người lên tiếng phản đối, chỉ là, lý do phản đối là...

“Chẳng may cậu không không chế được, chẳng những đánh chết đứa bé, ngay cả ruột cô ả cũng phòi ra thì sao?” Lên tiếng phản đối là Tiểu Tứ.

“Nếu không, hay dùng chai bia chọc xuống thân dưới con này, cứ thọc vào thể nào đứa trẻ cũng chui ra!” Tiểu Tứ nghĩ nghĩ nói, từ khi chỗ kín của hắn bị người ta hại, giờ rất thích cách máu me này, nóng lòng muốn thử.

Nói xong, Tiểu Tứ lại vào phòng tìm chai bia.

Hiếu Văn sợ tới mức thét chói tai không thôi. Nhưng trong căn nhà hoang trước không thôn, sau không nhà này, dù có hét rách cổ cũng không có ai nghe thấy cả. Tác dụng duy nhất của tiếng thét, chỉ là điên lòng người mà thôi.

Đại ca chau mày.

“Tiểu Tứ, không phải mày thành thái giám chứ, nếu muốn cho chân nhàn ra sân là được, dù sao tao còn chưa từng làm phụ nữ có thai, ném thử tư vị cũng không tồi!” Lão Tam lớn tiếng cười nhạo.

Những lời này, chọc mọi người cười ha ha, chọc Hiếu Văn hoảng hốt một trận. Bọn chúng, chúng, quả thực đúng là súc sinh!

Nói xong, lão Tam ném tàn thuốc xuống, đi lại gần.

“A...” Hiếu Văn lại thét chói tai liên tục.

“Anh buông tha, buông tôi ra!” Cô vừa khóc vừa giãy dụa.

Nhưng cô quên mất, rất nhiều gã nghe thế, người phụ nữ càng giãy dụa, đàn ông càng hứng thú. Lão Tam nhanh nhẹn luồn tay vào áo cô, dùng sức vuốt ve.

“Ô, ô... Cứu, cứu mạng...” Hiếu Văn khóc lớn.

Cô khóc càng lớn, gã đàn ông càng cười vui vẻ. Trong màn dâm loạn này, cô hận không thể chết đi.

“Mẹ nó, vóc người tởm thật, lại bé thế này!” Vừa vô tình xoa nắn, lão Tam vừa chán ghét.

“...” Hiếu Văn khóc rơi lệ đầy mặt.

Đây chỉ là bắt đầu, lão tam coi cô như búp bê, vén váy cô lên, lộ ra cái bụng tròn vo, cùng nâng chân lên. Hiếu Văn bị trêu đùa đến mất tôn nghiêm, giống như sống trong địa ngục.

“Ha ha, hay, con ả này có giống ếch không hả?” Lão Tam tàn bạo cười ha ha.

Gã đàn ông khác, cũng cũng nở nụ cười. Loại chuyện này, cũng không phải 1 lần, họ tập mãi đã thành thói quen.

Hiếu Văn thì khác, cô ra sức lắc đầu, ra sức thét chói tai, ra sức cầu xin tha thứ, tất cả làm cho tinh thần của cô đến cực hạn, thiếu chút nữa ngất đi. Nhưng đáng về cô lúc này, chẳng những không gọi ra chút thương cảm của chúng, ngược lại còn làm cho họ càng phấn khởi.

Lão Tam trực tiếp kéo quần mình xuống. Cô nhìn đến thứ kia, gần như làm cô nôn mửa. Đen sẫm, bên cạnh toàn là lông, vật thuộc về phái nam, ghê tởm. Nhưng cô còn không kịp buồn nôn, quần lót của cô đã bị kéo xuống, đôi bàn tay bẩn thỉu đã muốn thăm dò giữa hai chân cô.

“Xin các người, xin các người buông tha cho tôi!” Cô khóc đến gần như mất tiếng, hai chân kẹp chặt, giãy dụa không ngừng cơn sóng khổng lồ không được, phun ra ngoài.

“Mẹ nó, fuck, thôi muốn chết!” Lão Tam mắng, đồng thời một bàn tay ẩm ướt hung hăng lao về phía Hiếu Văn, hai má Hiếu Văn cũng toàn mùi ghê tởm.

Lão Tam vừa mắng vừa đi tìm nước rửa tay.

Hai chân cô cũng đã ướt cả, vừa rồi cô sợ đến mức tiểu tiện mất khống chế, cũng vì thế, mới làm cho lão tam mất hết hứng thú. Cô bị ném xuống đất một lần nữa, co rúm lại, ôm bụng mình, không ngừng run rẩy, tóc dài ướt sũng dính vào mặt cô, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng còn màu máu.

Lão tam rửa xong tay quay trở lại tức giận, muốn hành hung cô lần nữa.

“Lão Tam!” Đến lúc này, đại ca lạnh lùng ngăn lại, “Khách hàng chỉ muốn bỏ đứa bé trong bụng cô ta, không muốn làm chết người.” Cho nên, ít gây rối đi.

Hai chữ khách hàng làm cho Hiểu Văn quỳ rạp trên đất run lên thật mạnh.

“Là, là ai sai, sai các người đến?” Hiểu Văn lắp bắp, cuối cùng cũng hỏi.

Là ai, là ai hận cô như vậy, muốn tàn bạo đối đãi với cô như thế, để cô rơi xuống địa ngục này?

Đại ca vẫn đeo khẩu trang, chỉ đưa tay bật lửa, sau một lúc lâu, gã nói: Khách hàng họ Hạ.”

Họ, họ Hạ... Mối dưới của Hiểu Văn trở nên đỏ hồng, bởi vì, cô cắn áu mình chảy ra. Nhưng cô không có chút cảm giác đau đớn nào cả.

“Là nam, nam, hay, là nữ...” Vấn đề này, rất quan trọng rất quan trọng với cô.

Rốt cuộc là Hạ tiên sinh hay là Hạ phu nhân?

“Không cần thiết phải nói ày!” Trong lỗ mũi đại ca hừ lạnh một tiếng.

Hiểu Văn sợ tới mức lại run lên, “Anh, các người muốn cái gì? Tiền, tiền sao? Chỉ, chỉ cần các người thả, thả tôi đi... Tôi, tôi có thể cho các người!”

“Cô có rất nhiều tiền hả?” Đại ca thờ ơ hỏi cô.

“Tôi, tôi không có!” Cô lắp bắp.

Mắt lạnh của gã đảo qua, đời hắn hận nhất là có người trêu đùa mình.

“Nhưng mà, ba, ba của đứa bé có!” Cô đánh cược, đánh cược một tia hi vọng, người làm chủ phía sau không phải Hạ Nghị.

Mắt gã nhú lại. Hắn chẳng ngại kiếm thêm tiền đâu!

102. Q.4 - Chương 21

Một đêm trước ngày bắt cóc tổng tiền, ngày thứ nhất họ ở chung, Dư Vãn ngủ rất bất an.

“Thụy Thụy, Thụy Thụy...” Cô đứng dậy, đi lên tầng hai phòng khám.

Cô đang tìm con gái, nhưng lại chẳng thể tìm ra.

Gần như cùng thời gian, Triệu Sĩ Thành cũng tỉnh lại, anh dùng hai tay mình ôm lấy cô, lau nước mắt cho cô, gạt mồ hôi lạnh trên trán cô, nhưng cô lại hoàn toàn không có cảm giác, vẫn vô thức thì thào: “Tôi không sai, tôi không sai.”

Triệu Sĩ Thành nghe mà không hiểu lời của cô, không hiểu vì sao cô bỗng sợ hãi như thế. Hình như đã làm chuyện trái với lương tâm, làm cho linh hồn cô chịu đau đớn.

Sáu giờ sáng, khi tỉnh lại, Triệu Sĩ Thành ngủ trên giường, bên gối còn có hương thơm của cô. Anh ngồi dậy, im lặng nhìn bóng hình đứng lặng trước cửa sổ.

Đơn độc mà thê lương. Trống vắng hòa hợp với đất trời này, ai cũng không muốn. Dường như, toàn thế giới chỉ còn lại có một mình cô, mà cô làm xong chuyện rồi, cũng thuận gió mà đi.

Tam bại câu thương, bốn chữ này, không hiểu sao lại xen vào đầu anh.

Thấy anh cũng đã tỉnh, Dư Vãn xoay người lại: “Buổi sáng em phải ra ngoài, giữa trưa em đi tìm anh cùng dùng cơm!”

Triệu Sĩ Thành có chút bất ngờ, “Được, anh đi đặt nhà hàng.” Cho dù giữa trưa ra ngoài đi ăn cơm rất bất tiện, anh cũng sẽ không yêu cầu cô sửa thời gian.

Bởi vì, cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, cô không hy vọng giữa trưa sẽ ở một mình.

“Ăn ở phòng khám đi, em rất thích cảm giác mọi người tụ tập một nơi.” Loại cảm giác gia đình này, không phải về sau muốn là có thể có.

Yêu cầu này làm cho anh càng bất ngờ, anh nghĩ bây giờ là thời kì khó khăn, cô sẽ không muốn ăn cơm cùng mọi người để tránh rắc rối. Mọi người nghe lỏm, mục đích mở rộng tin đồn cũng đã đạt được, thật sự không cần vất vả đóng kịch nữa.

“Đi đi, buổi sáng em không đến công ty à? Trước 12h trưa là có thể đi?” Anh là người bạn duy nhất biết cô vừa thành lập một công ty quảng cáo mới, rõ ràng mấy ngày nay họ khá bận rộn, nhưng nếu muốn dùng cơm ở phòng khám, nhất định phải tuân thủ thời gian.

“Buổi sáng em phải đi...” Lời nói đảo một vòng ở đầu lưỡi, chung quy vẫn tránh vấn đề này, “Mười hai giờ, em sẽ đến!”

Phòng khám dưới tầng đã bắt đầu có tiếng người ồn ào, “Anh đi rửa mặt, ăn xong bữa sáng, phải xuống khám.”

Anh chuẩn bị đi rửa mặt.

“Đợi chút, Sĩ Thành, em họ em thế nào?” Cô hỏi đúng lúc.

Triệu Sĩ Thành dừng bước, anh tránh nặng tìm nhẹ, “Rất tốt, công việc thì chịu khó, rất ít giả dối.” Cô thật sự bận lắm, nhưng công việc thu ngân ở phòng khám của anh còn chưa tìm được người thích hợp, cho nên cô chỉ có thể mời em họ cô làm một vài ngày, cho đến khi anh tìm được nhân viên thu ngân chính thức.

Thật ra, làm như vậy, cô còn có một mục đích...

“Xã hội bây giờ, khó tìm được cô gái ngoan như em họ em nhỉ?” Em họ này, cô rất tin vào phẩm chất của cô ấy từ bé đến lớn.

“Ừ.” Anh đồng ý.

Không giống những người trẻ tuổi mạnh mẽ, đó là cô gái có thể làm cho người ta thấy thoải mái.

“Em họ em vừa chia tay với bạn trai, trước mắt vẫn chưa có vệ tinh. Em lên nói với nó, chúng ta chỉ đang đóng kịch, cho nên có muốn em giúp hai người không?” Cô cười nhạt hỏi.

Trái tim Triệu Sĩ Thành bị nhéo mạnh.

“Không cần!” Triệu Sĩ Thành cứng giọng từ chối.

Anh lại muốn vào nhà tắm, nhưng lại bị cô ngăn lại, không ngờ cô bưng bình không từ bỏ như thế “Em nói thật, người đàn ông có thể lấy được em họ em, nhất định sẽ hạnh phúc!” Cảm xúc của cô rất nghiêm túc, hi vọng, anh đừng bỏ qua cô gái tốt như em họ mình.

“Tổng Dư Vãn, em nhất định phải như vậy sao? Anh gây rắc rối cho em như thế ư? Có cần thiết phải vội vã đẩy anh ra như thế không?” Triệu Sĩ Thành có chút không vui, “Em rất thích làm mai ư? Đừng đẩy nó lên người anh!”

Anh thích cô là chuyện của anh, cô không muốn đón nhận anh, đó là tự do của cô, anh chẳng có vấn đề gì. Nhưng có cần thiết phải tác hợp anh và em họ cô không, làm mọi người đều khó xử?

“Em sợ... Không có cơ hội tận mắt nhìn thấy người quan tâm em được hạnh phúc...”

Đây là anh nghe được khi rảo bước về phòng tắm, nghe thấy lời nói cuối cùng này của cô, lời này rất nhẹ, gần như chỉ lướt bên môi, nhưng có thể dễ dàng khiến người ta cảm giác như phát ra tự tim gan.

Nước lạnh rơi xuống mặt, làm cho Triệu Sĩ Thành hạ bớt nhiệt độ. Kỳ quái, bên ngoài đã im lặng. Cô ra ngoài sớm như thế? Lúc này đến công ty mới? Hình như chẳng cần phải sớm thế? Hay là cô muốn đi nơi khác? Triệu Sĩ Thành đột nhiên cảm thấy bất an rất lớn.

Em sợ... Không có cơ hội tận mắt nhìn thấy người quan tâm em được hạnh phúc... Anh lặp lại, cuối cùng ý cô là gì? Lại cảm thấy hình như cô đã làm chuyện gì không thể quay đầu.

...

12h30” trưa, Dư Vấn mới đến phòng khám, thời tiết tháng bảy nóng như lò lửa, nhưng sắc mặt Dư Vấn lại rất tái. Mọi người đã ngồi chờ cả rồi, vừa thấy cô đến, lập tức chỉ vị trí bảo cô ngồi xuống, đương nhiên chẳng cần nghi ngờ, đó là bên cạnh Triệu Sĩ Thành. Anh gấp thức ăn trong bát mình vào bát cô, nhân viên thấy cảnh này thì cười đen tối.

“Chị Dư Vấn, chị đi đâu thế?” Em họ hỏi cô.

Ánh mắt Triệu Sĩ Thành vẫn nhìn cô, lúc 11 giờ rưỡi, gọi di động cô không nhận, vì thế, anh liền gọi điện thoại đến công ty mới của cô hỏi Vấn Vấn đã tan làm chưa, nhưng thư ký nói cho anh hôm nay cô không đến làm. Sau đó, anh lại gọi đến Vấn Nghị, bên kia cũng không tìm thấy bóng dáng của cô.

“Đi thăm Thụy Thụy, bỏ ít cỏ đi cho Thụy Thụy, cỏ dại làm con bé ngủ không ngon.” Cô lẳng lặng trả lời.

Nghe được hai chữ Thụy Thụy, ánh mắt em họ đỏ lên, khổ sở không hề hé răng. Mà thần thái quá bình tĩnh của Dư Vấn lúc này làm cho anh có chút đăm chiêu. Mộ của Thụy Thụy là mộ bia, mộ bia làm sao có thể bị cỏ mọc nhanh như thế?

Ăn cơm qua loa, Dư Vấn ngồi ở khu bệnh nhân, lẳng lặng ngắm người.

“Nghĩ gì thế?” Còn mười phút nữa là đến giờ khám chiều, Triệu Sĩ Thành ngồi xuống cạnh cô.

Cô tỉnh lại, “Không, chỉ là nhớ đến trước kia em thường bế Thụy Thụy đi khám bệnh ở đây.”

Anh lặng im.

“Mấy ngày nay, em vẫn luôn nghĩ, Thụy Thụy ở trên trời có cô đơn không? Con bé có nhớ mẹ không?”

“Có, nó rất nhớ em, em là người mẹ tốt.” Anh vỗ vỗ vai cô.

“Không, em không phải một người mẹ tốt, lại càng không phải một người tốt.” Cô lại lắc đầu, “Là em không chăm sóc con gái tốt, mới để nó xảy ra chuyện.”

“Đừng nghĩ nhiều, chẳng ai hi vọng xảy ra chuyện này cả! Tổng Dư Vấn ở trên trời sẽ hi vọng em sống tốt.” Chẳng biết vì sao, hai mí mắt anh nháy không ngừng.

“Em phải đi làm, có vài việc nữa em muốn đi làm nốt.” Không nói nữa, cô lạnh nhạt đứng dậy.

4h30 chiều, bệnh nhân trong phòng khám khá đông.

“Dung Hoa, báo chiều hôm nay đưa đến chưa?” Vừa kiểm tra thuốc, lòng Triệu Sĩ Thành vẫn không yên.

“Đưa rồi đây.” Dung Hoa tùy tay đưa báo đến.

“Có chuyện gì lớn không?” Anh hỏi trước.

“Có thể có chuyện gì lớn? Mỗi ngày cùng lắm thì cướp giật, có tin gì chứ.” Dung Hoa thuận miệng trả lời.

Anh mở báo ra, đầu bản liền thấy: Tên côn đồ bịt mặt chặn xe cứu thương, bắt đi con tin, là trả thù hay bắt cóc? Xe cứu thương, trả thù... Làm cỏ...

Nhắm tính thời gian, đã là ngày Đỗ Hiểu Văn chuyển viện rồi. Triệu Sĩ Thành cả kinh, vội vàng hỏi em gái: “Dung Hoa, em có điện thoại của bác sỹ Tiêu không? Anh muốn biết, có phải Đỗ Hiểu Văn không chuyển viện bình an không, chuyện này rất quan trọng với anh!”

...

Trong bệnh viện, Hạ Nghị định xuất viện, mặc dù, bác sĩ không ngừng khuyên, anh phải lập tức chuyển vào khoa phẫu thuật.

“Tài chính của công ty sao lại có vấn đề?... Bên ngoài cũng truyền tin Vấn Nghị sắp đóng cửa?...” Anh chỉ ở viện hai ngày, làm sao có thể thay đổi thời tiết? Hay là có người sớm âm thầm hãm hại, nhân dịp anh bệnh mà ra tay!

“Tôi nói muốn dựng quảng cáo cạnh cầu X khi nào? Trước mắt, tài chính của công ty ta không thể đi đường này!... Cái gì, kinh phí đầu tư rất lớn?... công trình Z cũng được công ty ta nhận thầu, hơn nữa do tôi ký?... Cục thuế bắt đầu điều tra công ty chúng ta?...”

Hơn nữa.

“Tổng Dư Vãn đã sớm bán cổ phần công ty của mình?” Cuối cùng anh còn ký cái gì?

Công ty mới mở, đại biểu pháp nhân, cổ phần nửa công ty, tài chính chuyển đi, mỗi bước cô đi đều theo kế hoạch, làm Vãn Nghi sụp đổ, sắp xếp hại anh. Trái tim Hạ Nghi bị trói chặt, dở khóc dở cười. Lập tức nhận nhiều công trình dở như thế, khác gì là không đầy, công ty không chỉ vỡ nợ, hơn nữa anh sẽ như chuột chạy qua đường, không còn lại thứ gì, thậm chí nếu làm không tốt anh còn phải ngồi tù.

Hơn nữa, càng kinh hãi là, 12 giờ giữa trưa, anh nhận được một cuộc gọi của chàng trai xa lạ. Toàn bộ suy nghĩ của anh bị cuộc gọi này làm nổ tung.

“Bà Hạ Lan, bà đừng chơi nữa, sẽ chết người đấy, việc mà lộ ra thì cả bà cũng phải ngồi tù.” Anh không nói hai lời, vội vọt vào phòng bệnh của mẹ.

Mà mặt mẹ không chút thay đổi hỏi, “Có ý gì?”

Nét mặt kia của bà làm cho anh ngạc nhiên, trái tim chùng xuống.

Chẳng lẽ... Bà Hạ Lan chưa bao giờ làm việc mất tính người này!

103. Q.4 - Chương 22

Đêm nay, mưa rơi nặng hạt không ngừng.

“Vì chuyện gì còn chưa giải quyết?” Nghe đáp án của đối phương rồi, Dư Vãn lạnh mắt nói, “Anh thật không biết giữ lời, lấy mạng cô ta còn muốn thêm một khoản?”

“Hạ phu nhân, cô chỉ mua bụng cô ta, đâu phải tính mạng cô ta chứ!” Đại ca đối phương lạnh giọng nói.

Nghe vậy, Dư Vãn hít sâu một hơi, mỉm cười: “Ngài nói sai rồi, tiền của tôi rất rõ ràng, không cần phải chi thêm một khoản mua “hung” này.” Cô không dùng tiền mua mạng, chỉ “hi vọng” đối phương làm hết nhiệm vụ này mà thôi.

“Đúng vậy, chỉ là cô vừa nhận ra tôi và anh em tôi mà thôi!” Đại ca lạnh lạnh nói.

“Yên tâm đi, tôi không thích xem vào việc của người khác đâu.” Cô lãnh đạm nói.

“Cô không thích xen vào việc của người khác, nhưng mà rất thích ra lệnh cho người ta.” Đại ca cười ha ha.

“Thịt mỡ đến miệng anh cũng không cần thả, mười vạn đã vào túi anh rồi, nhưng tôi cũng tin, không làm mà được lợi, dù là dễ, nhưng uy tín của các người cũng bị ảnh hưởng!” Tài ăn nói của cô rất tốt.

Phụ nữ không sợ hấn trên thế giới này rất ít, phụ nữ không dám kiêu ngạo không dám nịnh bợ hấn càng ít hơn.

“Cho nên mới nói, đứa bé trong bụng mà cô muốn, tôi nhất định sẽ làm, về phần tính mạng của người mẹ, thế này đi, tôi ra giá năm mươi vạn để chuộc tính mạng của cô ta, nếu cô muốn, cho cô giá hữu nghị, một trăm vạn! Chúng tôi sẽ xóa sạch tính mạng cô ta!” Dù sao cũng chỉ là một sinh mệnh, mua bán thế nào, hấn cũng chẳng sao, chỉ cần đối phương đưa ra giá cao hơn.

Dư Vãn lại im lặng.

“Tôi chỉ muốn bụng cô ta...” Suy nghĩ kỹ rồi, cuối cùng cô cắn môi, bật ra đáp án duy nhất này.

“Nếu như vậy, cô sẽ không thể xen vào công việc của chúng tôi về sau!” Đại ca không nói nữa mà cúp máy.

Đúng như dự đoán, người phụ nữ này tuy kiên cường nhưng không hề ác độc.

“Gọi điện cho ai?” Phía sau, một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

Dư Vấn cả kinh, nhận ra Triệu Sĩ Thành không biết đã tắm xong tự lúc nào, đứng ngay sau lưng cô.

“Không, nhầm máy thôi.” Cô giả bộ lạnh nhạt trả lời.

Triệu Sĩ Thành nhìn cô. Dư Vấn không khỏi chột dạ, ánh mắt dao động, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cuối cùng, anh chỉ lạnh nhạt nói, “Anh tắm xong rồi, em có thể vào tắm.”

“Được, vâng...” Dư Vấn vội trốn vào phòng tắm.

Nửa giờ sau, cô tắm rửa xong đi ra, trong phòng đã không còn một bóng người.

Dư Vấn thở dài. Quả nhiên là Đạo bất đồng bất tương vi mưu*. Nhưng, nếu sự việc đã bại lộ, cô sớm đã tính đến việc ngồi tù, chuyện gì cũng chẳng ảnh hưởng đến cô.

*1. Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được. Nghĩa này giống câu: chim sẻ sao biết được chí chim hồng. 2. Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không cùng nhau bàn luận trao đổi được. Nghĩa này thường gặp các tư tưởng tôn giáo khác nhau luôn chê bai đả kích lẫn nhau.

Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên.

...

“Dư Vấn, đêm qua mẹ tìm con, sao lại không đến?” Hạ Lan mỉm cười hỏi, “Về sau, mẹ không ngừng gọi điện thoại cho con, con cũng không nhận.”

“Con có việc nên hơi bận.” Cô ngồi trước giường bệnh, thái độ lãnh đạm.

“Thật không, mẹ còn tưởng tối qua con gặp người không nên gặp, sợ nên chạy mất rồi.” Hạ Lan thử dò xét.

“Lá gan của con không nhỏ như thế, chẳng dễ bị dọa dẫm đâu.” Nét mặt cô vẫn thản nhiên.

“Mẹ là người sáng mắt không nói vòng vo, chúng ta cũng là người một nhà, mẹ cũng chẳng có gì giấu giếm con, trên thực tế, người đàn ông đến tìm mẹ tối qua, đó là người mẹ mời để đối phó với...” Hạ Lan sai y tá ra sau phòng bệnh, đi thẳng vào vấn đề.

Dư Vấn nghiêm mặt.

“Dư Vấn, con rất có khả năng, mẹ cũng rất thích con, thật ra, chỗ mẹ thích nhất ở con là gặp chuyện gì, con cũng đứng bên cạnh thẳng Nghị cùng chia sẻ, con như con mẹ vậy, chỉ có con mới có thể chấp nhận khuyết điểm của nó, biết nó muốn gì, sự trưởng thành của nó rất cần con...” Đây là cảm khái thật lòng của một người mẹ.

“Không, con giờ đây không thể chấp nhận anh ta được nữa! Nếu mẹ nói đó là trưởng thành, cái giá đó quá lớn, con không gánh vác nổi!” Dư Vấn lắc đầu, cắt ngang lời mẹ chồng nói.

Bây giờ nói lời này, chỉ là trào phúng của cô với quá khứ kia thôi.

Hạ Lan nhìn cô, “Bây giờ con sẽ không đứng cạnh nó nữa, cho dù là tình huống gì, đúng không?”

“Đúng!” Không hề do dự, Dư Vấn chém đinh chặt sắt trả lời.

Hạ Lan bình tĩnh nhìn cô thật lâu, cuối cùng, mới thở dài một hơi, “Dư Vấn, đứa trẻ như con nói một là một, hai là hai, nếu người khác có lỗi với con, nhất định sẽ làm nhục đối phương đến không ngẩng đầu lên nổi, điểm ấy cũng rất giống mẹ.” Bà không thể nào chỉ trích con dâu tuyệt tình, bởi lẽ chuyện này lỗi sai lớn nhất là ở con bà.

Dư Vấn run sợ ngẩng mặt.

“Dư Vấn, con đã bán phá giá cổ phần của công ty rồi, chiều nay bắt đầu ký hợp đồng, người mua mới chính là Hạ Nghị, Hạ Nghị có 100% cổ phần công ty, công ty giờ có rất nhiều nan đề, những ngày trong tương lai, Hạ Nghị sẽ lần lượt giải quyết, Vấn Nghị sẽ không phá sản.” Hạ Lan từ từ nói.

Dư Vãn rất giật mình. Để giải quyết gian đề nhiều như thế, cần rất nhiều tài chính, làm sao Hạ Nghị có nhiều tiền như thế?

“Công ty của ta đã chuyển nhượng rồi.” Hạ Lan giải thích nghi ngờ.

Dư Vãn càng bất ngờ. Từ khi biết thể trạng của mẹ chồng, cô đã sớm đoán được cho dù cô làm Vãn Nghị sụp đổ, Hạ Nghị vẫn có nơi để đi, nhưng cô chẳng ngờ mẹ chồng lại bán công ty để cứu Vãn Nghị.

“Lúc chiều, Hạ Nghị đã đến xin ta, nó muốn cứu Vãn Nghị, tâm huyết của nó và con, của con gái các con, Thụy Thụy đã chẳng còn, Vãn Nghị không thể mất.” Khi kể lại cuộc đối thoại buổi chiều với con, Hạ Lan cẩn thận quan sát nét mặt của Dư Vãn. “Cùng lắm mẹ chỉ có thể sống hai ba năm nữa, cho dù mẹ có thích làm việc cũng chỉ lực bất tòng tâm, vốn định để A Nghị kế thừa kinh doanh, nhưng nếu nó đã chọn như thế, mẹ tôn trọng nó.” Đây là lần đầu tiên bà tôn trọng lựa chọn của con trong ba mươi mấy năm qua, người nào mà không phải chết, chẳng thể mang đi được gì, ngược lại sẽ càng lo nghĩ cho con cái nhiều hơn.

Nét mặt Dư Vãn vẫn không thay đổi, điều này khiến Hạ Lan rất thất vọng.

“Dư Vãn, xem ra, chúng ta đúng là không có duyên làm mẹ con rồi.” Cuối cùng Hạ Lan cũng có thể khẳng định, giữa Dư Vãn và con trai đã chẳng còn hi vọng gì nữa.

“Mẹ nghĩ, mẹ nợ con một lời giải thích, về chuyện vì sao mẹ ghét con hồ ly tinh kia như thế, mà cuối cùng vẫn quyết định hủy hành động...”

...

Hạ Nghị hẹn với bọn cướp, mười một giờ tối, giao dịch tại một đoạn đường hẻo lánh. Nhưng khi xe của anh ra khỏi gara, xe đã bị một bóng người cao lớn chặn lại. Cửa xe bị mở ra, bóng hình to lớn kia ướm nhẹp, anh rất không lịch sự tự chui vào.

“Anh không đi báo cảnh sát ư?” Không kịp lau nước mưa trên mặt, Triệu Sĩ Thành sầm mặt hỏi.

“Vâng.” Cho dù bị ép buộc nói chuyện với đối phương, Hạ Nghị vẫn lên tiếng trả lời.

Từ đầu tới cuối, anh sẽ không đi báo cảnh sát.

“Tôi cũng muốn đi!” Triệu Sĩ Thành yêu cầu.

Anh phải chính mắt xác nhận Đỗ Hiểu Văn bình an, và xác định cô không biết chuyện hay là không truy cứu.

Trong lòng Hạ Nghị như treo một tảng đá, với Triệu Sĩ Thành, anh không thể làm khó dễ tình địch này, đồng thời, anh cũng không thể duy trì thái độ bình thường khi biết mối qua hệ của anh ta và Hạ phu nhân.

“Được rồi, cùng đi!” Nói thật ra, anh cũng rất lo Đỗ Hiểu Văn sẽ truy cứu chân tướng, có lẽ thêm người, sẽ có thêm sức mạnh.

Mưa to rầm rầm như thác nước. Bị trời đến bây giờ, đã 12 tiếng, sợ hãi và bất an cực độ, sợ mất đi đứa con và lo lắng đến an nguy của mình đã tra tấn cô vượt quá giới hạn chịu đựng. Cô không thở ra hơi, phần eo đau nhức khó nhin, ngay cả lồng ngực cũng bắt đầu run rẩy, mà miệng cô bị nhét đôi tất thối làm người ta nôn mửa không ngừng, môi bị băng dính vàng vô tình bịt lại, bởi vì, mỗi lần cô nhìn thấy lão tam đều thét liên tục, làm hại mấy gã mất kiên nhẫn, hận không thể trực tiếp bóp chết cô.

Cả tinh thần của cô lúc này là lo lắng cao độ, cho dù chỉ có một tẹo tiếng động, cũng làm cô run không ngừng, cô cầu nguyện không thôi, Hạ Nghị có thể đến nhanh một chút, giải cứu cô và đứa con. Càng lo lắng, bụng cô lại càng không thoải mái.

“Xuất phát!” Đặc biệt khi đại ca ra lệnh một tiếng, hai tay cô bị khiêng, cả người vô tình bị vác lên, đau đón nhức nhối truyền đến từ bụng cô.

Mấy gã trong phòng cũng rất dã man, trong đó lão tam như đang trả thù, coi cô như bao tải kéo ra ngoài.

Hòn đá nhọn trên mặt đất đâm rách bắp chân, đùi, sườn tay cô, phát ra từng tiếng rên đau đớn, Hiểu Văn đau đến liên tục cắn răng. Nhưng một phần khát vọng hi vọng được cứu vẫn khiến cô gắng gượng tiếp. Khi

bị thô lỗ ném lên xe, bụng đã bắt đầu truyền đến từng cơn đau tê dại, cô bị trối chẳng thể nhúc nhích chỉ có thể bật ra từng tiếng khóc day dứt “ư ư ư...”, đáng tiếc, bên trong xe chẳng có một ai động lòng.

Đến nơi chỉ định. Họ đỗ dưới cầu, nhìn thấy một chiếc xe Hummer đã sớm dừng trên đó.

“Bỏ lại năm mươi vạn.” Đại ca bấm số.

Chẳng hề do dự, một túi như đen nặng trĩu rơi từ trên cầu xuống, vũng vàng rơi vào chỗ trống bên dưới.

Lão Tứ vội vàng xuống xe, nhặt gói to lên, vừa chạy về vừa thông báo: “Đại ca, là tiền!” Bó chung thành một, có năm xấp tất cả.

Nghe được nội dung Hiểu Văn rơi lệ đầy mặt, kích động không thôi.

“Thả người!” Đại ca ra lệnh một tiếng, lão Tam ngồi ghế sau, thô lỗ đẩy Đỗ Hiểu Văn ra khỏi xe.

Mưa rơi đánh vào mặt Hiểu Văn, cô lặn vài vòng trên mặt đất, nhất thời thành tượng đất. Cô thở gấp gấp, tâm tình lo lắng, cuối cùng cũng thả lỏng. Hạ Nghị không hề bỏ cô, cô và con được cứu rồi!

Xe Hummer trên cầu đi xuống dưới, ngay khi cô nghĩ bọn cướp sẽ chạy trốn hết tốc lực. Nào ngờ, ghế phụ mở ra, di động của gã đàn ông chợt lóe, nồn nóng không ngừng, lộ ra một dây số vừa gọi trong đêm tối.

Đại ca không nhận, mà giày da bén nhọn đập thẳng lên bùn đất mà đi tới.

“Thiếu chút nữa là quên một việc.” Đại ca giật mình tỉnh ngộ, vừa dứt lời, hấn nhắc mạnh chân, đầu nhọn của giày da đá thẳng vào bụng, đá rất mạnh.

Đau đớn sâu thẳm xuyên qua, Đỗ Hiểu Văn bị dán băng ở miệng không thể phát ra một tiếng kêu đau. Không chịu nổi lực đá mạnh như thế, một dòng nhiệt dưới thân, thứ dính ứ chảy ra như nước suối. Hiểu Văn đau đớn co lại ở trong bùn. Nhưng gã kia không tha cho cô, càng đá càng mạnh, toàn bộ đều tấn công vào bụng cô.

Xe Hummer ngày càng gần. Chẳng còn thời gian nữa, khi cô không thể phát ra tiếng kêu thảm thiết này, đại ca ra cú đá đoạt mạng, đưa chân bổ về phía bụng cô, nhanh nhẹn chết người. Nhất thời, dưới thân Đỗ Hiểu Văn máu tươi như suối, mưa to xối sạch, dưới thân cô là một mảng nước đỏ.

Cuối cùng cũng thấy máu, đại ca vừa lòng thu chân về, chẳng thèm quay đầu bỏ đi.

104. Q.4 - Chương 23

Lúc Hạ Nghị và Triệu Sĩ Thành chạy đến nơi, đã nhìn thấy cảnh này. Đỗ Hiểu Văn đau đớn cuộn tròn mình lại, ngã trong vũng máu. Chẳng ai có thể ngờ lấy được tiền rồi chúng còn ra tay ác độc như thế.

Tôi chỉ muốn bụng cô ta.

Câu nói lạnh băng này xen vào đầu Triệu Sĩ Thành, sợ hãi tận cõi lòng. Triệu Sĩ Thành vội vàng bước lên giúp đỡ, tháo băng dính vàng khỏi miệng cô, lấy chiếc tất trong miệng cô ra.

“Anh lái xe, tôi đỡ cô ấy.” Triệu Sĩ Thành bế Đỗ Hiểu Văn lên xe, thấy nhiều máu như thế, Hạ Nghị cũng sợ ngây người.

“Nhanh lên, đến bệnh viện nhanh lên, phải nghĩ cách giữ lại đứa bé.” Triệu Sĩ Thành giục giã.

Bây giờ đừng nghĩ gì nữa, cứu Đỗ Hiểu Văn là quan trọng nhất! Hạ Nghị vội vàng tỉnh táo lại, gấp gấp lên xe, anh rất quen thuộc chiếc xe, kỹ thuật cũng rất vững. Hạ Nghị đi xe đến gần hai trăm mã lực, hai tay đầy mồ hôi lạnh. Anh có yêu Đỗ Hiểu Văn, giờ khắc này chẳng thể nào không có cảm giác.

Đặc biệt, “đau quá, đau quá!” ghế sau xe nhuộm màu máu rất nhanh, Hiểu Văn chịu đau đớn từng cơn, khiến cô quay cuồng vật vã, cào một vết lớn trên cổ tay Triệu Sĩ Thành.

“Cố gắng lên!” Triệu Sĩ Thành đầy mồ hôi lạnh trên trán.

Chuyện đã lớn thế này, làm thế nào mà xong? Vì làm phẫu thuật khâu lại tử cung, cũng đã đóng đường trở lại, chảy nhiều máu như thế, đứa bé cũng dễ mất, tính mạng của Đỗ Hiểu Văn lúc này thật sự có nguy hiểm.

Nếu... Thật sự có bất trắc, cho dù không phải cố ý mưu sát, cũng sẽ bị phán thành mưu sát có chủ định? Cuối cùng anh cũng biết rõ, hậu quả mà Dư Vấn phải nhận, mới có thể nói, Thụy Thụy ở trên trời có cô đơn, có nhớ mẹ không. Vì báo thù cho con gái, cô đã dùng mọi giá để cắt đứt sinh mệnh đó!

“Hạ Nghị, anh đi nhanh lên, tôi sợ cô ấy không chịu được!” Trên tay, quần áo anh cũng đều là máu tươi, mà Đỗ Hiểu Văn kêu ngày càng mỏng manh, điều này khiến trái tim Triệu Sĩ Thành run sợ.

“Được rồi, tôi sẽ cố hết sức!” Hai tay Hạ Nghị cũng đang run.

Một mặt là người tình, một mặt là vợ, người nào gặp chuyện không may anh cũng chẳng muốn.

Triệu Sĩ Thành vừa động viên Đỗ Hiểu Văn kiên cường, vừa lấy điện thoại trong túi ra liên lạc với bệnh viện làm tốt công tác chuẩn bị trước. Giành giật từng giây một, Hạ Nghị đi thẳng đến đó, cuối cùng cũng dùng tốc độ nhanh nhất đưa Hiểu Văn đến bệnh viện tốt nhất ở Ôn Thành. Hạ Nghị và Triệu Sĩ Thành rơi từng giọt mồ hôi lạnh xuống, đặc biệt là lúc Hạ Nghị xuống xe, hai chân run lên, gần như đứng không vững nữa.

Cửa bệnh viện đã có nhân viên cứu hộ chờ, Triệu Sĩ Thành ôm lấy Đỗ Hiểu Văn suy yếu đã rơi vào hôn mê bất tỉnh, để cô nằm lên giường bệnh viện.

“Chúng tôi đã thông báo cho bác sỹ Tiêu, bây giờ lập tức sẽ chuyển bệnh nhân vào phòng phẫu thuật, tiến hành phẫu thuật khẩn cấp.” Vừa đưa bệnh nhân đi nhanh, y tá vừa nói vừa đi sau giúp họ.

Dùng tốc độ nhanh nhất đẩy Đỗ Hiểu Văn vào thang máy, y tá ấn phòng nút lên phòng phẫu thuật. Con số thang máy nhảy từng số một.

“Triệu tiên sinh, sao lại là anh?” Trong thời gian chờ đợi tại thang máy, y tá nhận ra Triệu Sĩ Thành.

Lúc trước cũng là loại tình huống này, phẫu thuật rồi tất cả nhân viên y tá mới bắt đầu nghi ngờ người đàn ông ngày ngược đãi vợ, liên kết lại mắng anh cật lực, lúc ấy đối phương lại không đáp trả, chỉ im lặng không giải thích, khi bệnh nhân tỉnh dậy các cô mới phát hiện là nhầm rồi, Triệu tiên sinh vốn chẳng phải chồng của bệnh nhân. Cho nên, chuyện này, tất cả y tá ở phòng cấp cứu đều có ấn tượng sâu sắc.

Cảnh lúc này, Triệu Sĩ Thành chẳng biết nên giải thích thế nào, hơn nữa anh cũng không muốn giải thích.

“Đừng nói là Tổng Dư Vấn chứ? Cô ấy lại bị bọn cướp làm sảy thai?” Y tá khẽ hô.

Cũng là cướp, cũng là sảy thai, không phải tội tệ như thế chứ, gặp tai nạn hai lần ư?

Với cô y tá “thật thà” như thế, Triệu Sĩ Thành hoàn toàn im lặng, cho dù đối phương không nhớ rõ dung mạo của Dư Vấn, cũng có thể dùng đầu óc ngẫm lại, Dư Vấn bị sảy thai chưa đến bốn tháng, làm sao có thể mang thai nhanh như thế, hơn nữa còn lộ vẻ nghi ngờ!

Nghe thấy cái tên kia ở đây, Hạ Nghị sửng sốt một chút, “Dư Vấn?” Gặp cướp làm sảy thai? Vì sao anh nghe mà không hiểu? Có phải trùng họ trùng tên không?

“Triệu Sĩ Thành!” Ánh mắt anh chuyển sang nhìn Triệu Sĩ Thành, hiển nhiên, người đàn ông này biết rõ.

“Bây giờ không cần nói thứ này nữa!” Anh không muốn nói, cũng không có thời gian, việc trước mắt là cứu Đỗ Hiểu Văn.

“Tĩnh tĩnh...” Cửa thang máy mở.

Đoàn người vội vàng đẩy Đỗ Hiểu Văn vào phòng phẫu thuật.

“Vỡ nước ối, chảy máu ngoài, tim đập của thai nhi chỉ còn 60!” Tiêu Đồ kiểm tra rồi nói cho họ, “Không thể giữ thai, bệnh nhân khó tránh khỏi sảy thai, hơn nữa, tình hình này không thể chậm trễ nữa, để đảm bảo tính mạng của bệnh nhân, phải mổ bụng lấy con!”

“Vâng!” Y tá vừa đưa giấy đồng ý phẫu thuật khẩn cấp, Hạ Nghị run tay ký tên đồng ý ở mặt trên.

Anh chưa từng nhìn thấy phụ nữ sinh con, nhìn từng túi máu đưa vào phòng phẫu thuật, cảm thấy toàn bộ quá trình, thật sự đáng sợ.

“Mọi người không cần lo lắng, giữ được tính mạng là điều kiện trước tiên, bây giờ chỉ có thể hết sức bảo vệ tử cung!” Tiêu Đồ nghiêm lại nói.

Nhưng mà.

“Bác sỹ Tiêu, nếu có thể sinh ra đứa trẻ, xin hãy đặt trong hộp giữ ấm!” Hạ Nghị lên tiếng yêu cầu.

Đó cuối cùng cũng là con của anh, hơn nữa, nếu Hiểu Văn mà chết, tình hình còn rắc rối hơn nhiều. Triệu Sĩ Thành cũng gật đầu đồng ý. Đỗ Hiểu Văn mang thai 24 tuần, năm ngoái bệnh viện đã cứu sống thành công đứa trẻ sơ sinh 24 tuần năm ngày, làm chấn động một thời. Nếu có thể cứu được thai nhi, ít nhất, cũng bớt một phần trách nhiệm cho Tống Dư Vấn.

“Kỳ tích không phải ngày nào cũng có, nếu các người muốn đốt tiền, tôi cũng không phản đối!” Tiêu Đồ lại ngoài cười nhưng trong không cười rất không đồng ý. Trẻ sơ sinh non như thế muốn bảo vệ là có thể bảo vệ ư? Phải trả biết bao tâm huyết, người thường như họ sao có thể tưởng tượng được?

Người nhà bệnh nhân muốn lựa chọn thế nào cũng chẳng phải chuyện của anh, Tiêu Đồ vẫn thông báo cho thực tập sinh khoa nhi chuẩn bị dụng cụ cần thiết.

Bị hành hạ, tử cung Hiểu Văn có dấu hiệu tan rã, trong lúc phẫu thuật, để tránh việc bệnh nhân tỉnh lại, quá mức kích động, toàn bộ quá trình phẫu thuật phải gây mê. Tiêu Đồ dùng tốc độ nhanh nhất lấy thai nhi ra, thời gian cấp bách, thậm chí cả nhìn thai nhi một cái anh cũng không có thời gian, giao thai nhi vào trong tay y tá, bắt đầu khâu lại tử cung cho Đỗ Hiểu Văn.

“Đứng sững ở kia làm gì, đứa con còn thở không? Nếu còn thở là có thể cứu mà?” Thấy nhân viên y tá đứng đờ ở kia, Tiêu Đồ vừa giải phẫu cũng chẳng quay đầu thúc giục.

“Bác sỹ Tiêu... anh phẫu thuật xong, đến xem đứa trẻ này...” Bác sỹ thực tập muốn nói lại thôi.

Có gì kỳ quái? Còn thở thì cứu, không thở thì tuyên bố đã chết, những người kia còn do dự gì nữa hả? Một mũi khâu tử cung lại cuối cùng cũng kết thúc, Tiêu Đồ giao việc còn lại cho trợ lý bác sỹ, anh lại quay sang chỗ cái thai. Nhưng mà, anh thấy chỉ có lòng bàn tay, làn da nửa trong suốt, mạch máu có thể thấy được thoang thoang, thai nhi giống như thủy tinh, anh cũng ngây dại.

...

“Bốn tháng trước, Dư Vấn có thai.” Đang chờ ca phẫu thuật, Hạ Nghị thật sự không nén được truy hỏi lần nữa, Triệu Sĩ Thành chỉ có thể kể hết mọi chuyện không giấu nữa.

“Tôi, tôi hoàn toàn không biết chuyện!” Câu nói đầu tiên, khiến cho Hạ Nghị ngạc nhiên.

Ngoài Thụy Thụy, Dư Vấn còn mang đứa con khác của anh? Anh nhớ trước đó có lúc, anh thật sự muốn đón Đỗ Hiểu Văn về, nghiêm túc sống cuộc sống gia đình, cho nên, tuy anh mạnh miệng nói không muốn đứa con, nhưng hành vi thực tế là ích kỷ, chỉ biết hưởng thụ, biện pháp ngừa thai hơn là ba lần đánh cá, bảy ngày phơi nắng, lúc đó Dư Vấn cũng có thai? Rốt cuộc anh đã bỏ qua bao nhiêu tin quan trọng chứ?

“Ngày anh đi cướp dâu, Dư Vấn đã bất hạnh gặp phải bọn cướp, để bảo vệ sự trong sạch, bị hành hung đến sảy thai, chính là ở cùng khoa, cùng bệnh viện này.” Triệu Sĩ Thành tiếp tục nói.

Cùng một ngày. Hạ Nghị kinh ngạc buông lỏng cổ tay Triệu Sĩ Thành. Anh nhớ rõ, khi Đỗ Hiểu Văn ở đây giữ thai, anh còn bị một gã bác sỹ yêu cầu ký vào giấy phẫu thuật gì đó, cho nên, cuối cùng anh đã bỏ qua bao nhiêu sự thật trong lúc vô tình rồi?

“Khi cô ấy được đưa vào viện, đã mang thai tuần thứ tám, toàn thân đều có rất nhiều vết thương, vì mất quá nhiều máu mà rơi vào hôn mê, vừa truyền máu vừa cấp cứu, một người đàn ông như tôi nhìn mà cũng thấy sợ. Có lẽ, anh cảm thấy tình hình của Hiểu Văn hôm nay rất thảm, nhưng mà khi đó Dư Vấn cũng giằng co với tử thần, so với hôm nay còn nguy hiểm hơn...” Nguyên nhân vì trải qua một lần như thế, cho nên biểu hiện của anh hôm nay điềm tĩnh hơn Hạ Nghị khá nhiều.

“Cho nên, tuy nói như vậy khá quá đáng, tuy nhiên, tôi không đồng tình với các người, nhân nào quả nấy, đau đớn các người phải chịu lúc này, cô ấy cũng từng phải chịu đựng một mình.” Những thứ khác, Triệu Sĩ Thành không muốn nhiều lời, chỉ xin họ...

“Nếu Hiểu Văn không có việc gì, xin anh nể tình vợ chồng có thể bỏ qua cho cô ấy lần này.” Triệu Sĩ Thành cẩn thận cầu xin.

Anh không muốn nhìn thấy Tống Dư Vấn phải ngồi tù.

Hạ Nghị kinh ngạc, môi nhếch lên rồi chẳng nói nên lời. Bị một người đàn ông khác nghiêm túc cầu xin giúp vợ mình, tư vị này rất khổ sở.

Cửa phòng phẫu thuật mở, Tiêu Đồ bước ra, hai người họ vội vàng đứng dậy.

“Đỗ Hiểu Văn được bảo vệ, tử cung cũng ổn, nhưng về sau chỉ sợ cô ấy không thể sinh con nữa.” Tiêu Đồ nói cho họ kết quả.

Cho dù tử cung được bảo vệ, cũng đã từng một lần sảy thai, bên trong nếu muốn tạo ra sinh mệnh mới nữa, khó như lên trời. Hạ Nghị và Triệu Sĩ Thành đều cứng lại.

“Vậy đứa con kia đâu...” Có thể giữ không?

Tiêu Đồ nhìn họ một cái, “Chẳng giữ được, thai nhi không có hậu môn, bẩm sinh tràn dịch não...” Đơn giản mà nói, hệ thần kinh của thai nhi từ thời kỳ đầu mang thai đã xảy ra sự phát triển dị thường. “Tình trạng quái thai nghiêm trọng này, đừng nói khó tránh khỏi sảy thai, cho dù bây giờ có sống được, đề nghị của tôi vẫn là lập tức phá thai!” Cho nên, dù chuyện hôm nay không xảy ra, kết cục của thai nhi vẫn thế.

105. Q.4 - Chương 24

Đứa trẻ kia là một bé trai có tiếng khóc nỉ non. Khuôn mặt xinh xắn cân đối nhỏ như trứng vịt, sắc mặt tím ngắt, không thể tự thở, nhưng lại khóc nhỏ vài tiếng.

“Cứ để nó khóc đi, càng lắm thì một hai tiếng, nó sẽ từ từ chết.” Tiêu Đồ hồ hững nói, “Anh đừng cảm thấy như thể rất tàn nhẫn, chẳng còn cách nào cả, tuy nó sẽ khóc, nhưng mà quái thai như thế, cho dù là thần tiên Đại La hạ phạm cũng chẳng cứu nổi.”

Hạ Nghị khom lưng, chôn mặt xuống đầu gối, không đành lòng mà nhìn. Tuy anh chưa từng sống chung với đứa bé này, cũng không có tình cảm sâu sắc như với Thụy Thụy, nhưng mà đó cũng là máu thịt của anh. Hạ Nghị cảm thấy dằn vặt, mỗi tiếng khóc nỉ non của bé trai kia, như mỗi nhát dao cắm sâu vào người anh. Chắc anh là sao chổi rồi, ngay cả một đứa bé cũng không bảo vệ được.

Tiêu Đồ nhìn đồng hồ, “Tôi khuyên các anh đừng chờ ở đây nữa, Đỗ Hiểu Văn sắp tỉnh rồi, các người đến phòng bệnh của cô ấy đi! Chờ đứa bé này tắt thở, tôi sẽ thông báo cho anh đưa di thể của nó đi an táng.” Anh đã quen nhìn sinh tử rồi, lòng còn rắn hơn cả kim cương, nhưng không có nghĩa là họ có thể chịu đựng được.

“Được rồi!” Triệu Sĩ Thành ra khỏi phòng phẫu thuật trước.

Điều anh sợ nhất đó, thật sự không chờ nổi nữa.

Hạ Nghị gạt mình, cuối cùng cũng đứng dậy, chua chát, “Bác sỹ Tiêu, vậy làm ơn.”

“Vâng.” Nét mặt Tiêu Đồ vẫn lạnh lùng.

Mới đi được vài bước, Hạ Nghị dừng lại, “Bác sỹ Tiêu, tôi có thể xin anh một việc không?”

“Anh nói đi.” Miễn là không phải bảo anh nghĩ cách chữa trị cho Hiểu Văn, để cô ấy có thể sinh con được, những thứ khác không quan trọng, dù sao, anh là người, chẳng phải thần, bảo anh đưa cho họ một cái tử cung lành lặn là không thể.

“Có thể đừng nói cho Hiểu Văn biết, chuyện cô ấy không thể có con được nữa không?” Hạ Nghị trầm giọng nói.

Đây là việc anh nghĩ đến trước mắt, không muốn làm mọi chuyện lớn hơn nữa. Nghe vậy, Triệu Sĩ Thành cũng dừng bước, bình tĩnh nhìn về phía Tiêu Đồ. Mọi người, đều đang chờ đáp án của anh.

Tuy cảm thấy chuyện có chút kỳ quái, Tiêu Đồ suy nghĩ một chút, vẫn nhún nhún vai, “Người nhà anh đã có yêu cầu như thế, tôi cũng không vấn đề, tôi ok!”

Tuy cảm thấy rất ích kỷ, Triệu Sĩ Thành vẫn nhẹ nhàng thở ra. Có được câu trả lời thuyết phục, cuối cùng Hạ Nghị cũng nhìn thoáng qua bé trai có thể nhìn thấy rõ màng não phình ra, tiếng khóc càng ngày càng yếu, mắt đỏ hồng, cuối cùng, anh vẫn đi khỏi căn phòng này.

Trong phòng bệnh, tác dụng của thuốc mê từ từ hết, Đỗ Hiểu Văn dần tỉnh lại.

“Anh Nghị!” Bất lấy tay Hạ Nghị, hơi thở mỏng manh của cô thật yếu ớt.

Có thể gặp lại anh thật tốt biết bao, trong 12h bị bắt cóc kia, cô còn tưởng rằng mình sẽ chẳng còn được gặp lại anh nữa.

“Anh Nghị, tỷ nữa là bọn chúng hãm hiếp em, bọn chúng còn muốn lấy mạng em!” Vừa nói, cô vừa run sợ khi nghĩ lại, run rẩy không ngừng.

Cô rất sợ hãi, gặp phải chuyện đó nhiều lần, cô đều không dám nói cho Hạ Nghị, cô sợ anh khinh thường cô, sợ anh cảm thấy cô không thuần khiết nữa, cô hi vọng trong lòng anh, mình mãi mãi mang dáng vẻ xinh đẹp. Chứ không phải trong căn phòng tối kia, bị lũ đàn ông khinh nhờn ép làm con ếch, không còn tôn nghiêm bản thân.

“Em muốn báo cảnh sát, bọn chúng còn định giết em!” Cô không ngừng lẩm bẩm.

Tâm tình Hạ Nghị vốn nặng nề, quay sang nhìn Triệu Sĩ Thành.

Người của bệnh viện cũng hỏi, họ chỉ nói qua loa là cướp bình thường. Tuy Tiêu Đồ sẽ không xen vào, nhưng mà chuyện này rất khó giấu giếm, chẳng bao lâu sau, chắc chắn cảnh sát sẽ thu thập tin tức tìm đến tận cửa. Bây giờ, không thể chắc cuối cùng Hiểu Văn biết bao nhiêu!

“Hiểu Văn, cũng đã qua rồi, đừng nghĩ nhiều nữa!” Hạ Nghị vội vàng ngồi xuống, chưa chút an ủi.

Đã qua rồi? Sao có thể qua? Bị người tra tấn, trong trái tim cô mãi mãi mang theo vết thương này.

“Anh Nghị...” Cô rưng nước mắt, khó nói nên lời.

“Không sao mà em!” Anh vuốt đầu cô, an ủi.

Đã lâu rồi anh không tốt với cô như thế, từ khi Thụy Thụy chết rồi, Hạ Nghị chỉ xa lánh cô.

Hiểu Văn ghen ngào, nhưng chỉ mười giây sau, lập tức cô nhận ra sự bất thường. Bụng cô phẳng hơn nhiều, cũng không còn đứa con động đậy không ngừng bên trong nữa.

Sự cố kia hiện lên trong đầu, sờ sờ bụng, cô hoảng sợ hỏi: “Con đâu? Con của tôi đâu rồi?”

Hạ Nghị và Triệu Sĩ Thành cùng sầm mặt xuống.

Nén đau đớn trong lồng ngực, Hạ Nghị từ từ ngồi xuống trước mặt cô, “Hiểu Văn, em đã xem bản tin chưa? Cách nhà máy điện hạt nhân ở Fukushima Nhật Bản 30km phát hiện ra một con thỏ vừa được sinh không có hai lỗ tai.”

Hiểu Văn sửng sốt một chút, cô không rõ, khi cô hỏi con, vì sao Hạ Nghị bỗng nhắc đến chuyện thừa này.

“Vòng đời của thỏ ngắn hơn con người, vì thế phản ứng của bức xạ hạt nhân cũng nhanh hơn so với con người, cho nên, dân chúng Nhật Bản nghi ngờ, con thỏ đó vì nhiễm phóng xạ hạt nhân nên đã bị đột biến.” Từ khi anh bị bệnh rồi, cuối cùng anh cũng có dũng khí xem lại rất nhiều tin tức về ô nhiễm phóng xạ Nhật Bản.

Cô nghe không hiểu, nhưng mà, Hiểu Văn bắt đầu hoảng hốt, “Anh muốn nói cái gì?”

“Em chỉ muốn biết, con có khỏe mạnh không! Giờ nó ở trong bụng em, hay là trong lòng giữ ầm? Khi nào em có thể nhìn thấy nó?” Lòng cô bất an, cho dù biết hi vọng xa vời, làm mẹ, vẫn không thể thừa nhận, vẫn tồn tại phần hi vọng không thực tế.

Con đã hơn 24 tuần, cô tin sinh ra cũng có thể có 50% cơ hội sống sót! Khi ở bệnh viện tỉnh, cô đã nghe kỹ thuật bây giờ tiên tiến, trẻ sinh non cũng có thể sống được, con của cô rất mạnh mẽ rất kiên cường, cho dù rời khỏi cơ thể người mẹ, chắc chắn nó có thể sống tiếp! Nhưng, Hạ Nghị lại cố tình lảng tránh vấn đề của cô, hỏi mà không đáp.

“Khi nhà máy năng lượng nguyên tử bị nổ, chúng ta đều ở Fukushima, bức xạ hạt nhân đã có ảnh hưởng đến chúng ta, dù không phải bây giờ, cũng sẽ từ từ xuất hiện trong tương lai. Anh biết em không tin, dù sao thì, anh tin.” Hạ Nghị bình tĩnh nói.

Anh đã sớm tin tưởng, trên thế giới này có quả báo.

Anh hại chết con gái mình, anh đã bị báo ứng, mà bây giờ, những gì Hiểu Văn gặp phải, làm sao không phải là báo ứng. Báo ứng của họ do cái tên gọi tình yêu, dẫn lên hôn nhân thần thánh. Đối mặt với sự quả báo này, thậm chí với việc anh mất đi đứa con khác, anh cũng chẳng oán giận một tiếng, điều đó, đều là anh nên chịu. Tất cả hãy chấm dứt nhanh đi, oan oan tương báo đến khi nào, bởi anh không đủ kiên nhẫn nữa rồi!

Cô mặc kệ, cô chỉ muốn biết con đã bị làm sao thôi? Lúc này, cô mới nhận ra sau khi phẫu thuật xong không thể nhúc nhích được.

“Anh nói cho em biết, cuối cùng con bị làm sao thế?” Hiểu Văn khóc kêu.

Vuốt mặt, cuối cùng Hạ Nghị cũng thông thả nói, về số phận đứa con của họ, “Hiểu Văn, thai nhi không có hậu môn, bẩm sinh tràn dịch não, anh đã theo ý kiến bác sỹ, không cứu nữa.” Đứa con vừa sinh ra căn bản đã chẳng thể cứu.

“Không cứu?” Cô kinh ngạc lặp lại lời anh nói.

“Đúng, đứa trẻ không thể...” Anh cố giữ giọng mình thật bình tĩnh.

Khi nghe những lời này, cho dù đã sớm chuẩn bị, Đỗ Hiểu Văn vẫn như bị sét đánh.

“Không đâu, anh lừa em, nhất định là anh giấu con đi rồi!” Cô khóc thê thảm.

Giấu, nếu như anh có con để giấu thì thật tốt.

“Đứa trẻ này không khỏe mạnh, nó vốn chẳng thể sống sót.” Triệu Sĩ Thành một mực im lặng, cuối cùng cũng mở miệng ngọc trai, hi vọng cô đừng kích động như thế mà nên đối mặt với sự thật.

“Không phải, nó khỏe lắm, là nó bị kẻ khác hại chết.” Hiểu Văn đành giọng, sự thật tàn khốc làm cô chẳng thể chấp nhận.

“Bọn chúng đã nói, khách hàng họ Hạ, họ Hạ! Tôi muốn báo cảnh sát, tôi muốn báo cảnh sát!” Cô lẩm bẩm.

Chắc chắn không phải mẹ anh Hạ Lan mà chính là Hạ phu nhân, Tống Dư Vãn! Những lời này, Hạ Nghị và Triệu Sĩ Thành nghe vào trong tai, đồng tử mắt đồng thời co lại. Là họ Hạ, Hạ phu nhân.

“Hạ tiên sinh, bác sỹ Tiêu bảo tôi thông báo cho anh, đứa trẻ đã ngừng thở, xin vào phòng phẫu thuật nhận thi thể.” Một y tá đến thông báo.

Thi thể của con?

Hiểu Văn đột nhiên kích động chẳng thể kiềm chế nổi, hét chói tai không thôi, “Tôi muốn gặp con, tôi muốn gặp con!”

Hạ Nghị vội vàng tiến lên giữ cô lại, cô vừa phẫu thuật xong, nếu cử động quá nhiều, vết thương sẽ bị vỡ. Y tá cũng kinh hoàng vội đi mời bác sỹ Tiêu, vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể sử dụng thuốc an thần, để bệnh nhân tỉnh táo lại.

“Chắc chắn là Tống Dư Vấn, chỉ có cô ta mới hận không thể xóa con tôi đi!” Trong phòng bệnh, truyền đến tiếng khóc thê lương của Hiểu Văn.

Hơn sáu giờ sáng, mưa còn rơi lác đác, Triệu Sĩ Thành đón taxi về nhà. Hiểu Văn bị tiêm thuốc an thần tạm thời ngủ yên, nhưng chẳng ai có thể đoán được chuyện xảy ra phía sau.

Anh xuống xe taxi, ánh mắt dừng ở cửa lớn. Tống Dư Vấn mặc một thân trang nhã, không biết đang xuất thần suy nghĩ gì. Có một người ông đang đuổi theo chơi với đứa cháu, đứa trẻ vui vẻ né tránh, kết quả va phải cô, khiến chồng giẫy cô ôm trước ngực rơi tán loạn.

“Chuẩn bị đi đâu? Ăn sáng chưa?” Triệu Sĩ Thành giả bộ tất cả đều chưa xảy ra, khom người nhặt giấy từ giúp cô.

Phản ứng của Dư Vấn rất chậm chạp, vài phút, mới cầm lấy giấy tờ anh đưa đến: “Em đến công ty.”

Lúc này ư?

“Không phải em không ngủ cả đêm chứ?” Triệu Sĩ Thành thở dài, vạch trần.

Cô bây giờ, thoát nhìn rất khác thường.

Thật lâu sau cô không hé răng, cuối cùng, không trả lời, chỉ chậm chạp hỏi, “Còn anh? Anh đi đâu?” Cô còn tưởng rằng anh đi báo cảnh sát, dù sao, người đạo đức cao thượng như anh, chắc chắn sẽ không chịu nổi người phụ nữ ác độc như cô.

Nhìn cô thật lâu một cái, Triệu Sĩ Thành còn cảm thấy không cần thiết phải che giấu, đơn giản nói, “Anh đi tìm Hạ Nghị, đêm qua đã xảy ra rất nhiều chuyện, Đỗ Hiểu Văn được đưa đến bệnh viện.”

Dư Vấn thất vọng nặng nề. Cô không ngờ, Triệu Sĩ Thành lại đi tìm Hạ Nghị.

“Kết quả?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Đỗ Hiểu Văn sảy thai.”

Người Dư Vấn nhẹ nhàng run lên. Cuối cùng cô cũng trả thù được, thế nhưng, tại sao trái tim lại chẳng có chút vui vẻ khi báo thù được, tựa như nghe xong những lời Hạ Lan nói với cô hôm qua, nghĩ đến mình sẽ vui khi kẻ khác gặp họa, nhưng cô không hề, cô không thể.

“Không liên quan đến chuyện của em, đứa nhỏ kia là quái thai, sớm hay muộn cũng không giữ được!” Triệu Sĩ Thành không chút do dự liền nói ra lời.

Quái thai? Dư Vấn giật mình nhìn anh.

“Em nói không sai một câu, tuy, nói khác đi, nhưng cũng không đến mức bất tương vi mưu!” Anh chẳng phải thánh nhân, anh không thể vì đại nghĩa diệt thân, bây giờ dù có là người lương thiện, anh cũng chỉ muốn bảo vệ cô.

106. Q.4 - Chương 25

Anh không báo cảnh sát, hơn nữa, còn đang nghĩ cách cho cô.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nét mặt cô rất khó chịu, cho dù chỉ là một người bạn, anh cũng không muốn bị cô đẩy ra xa.

Dư Vấn ngược mắt nhìn anh.

Anh nói, nói khác, nhưng mà không đến mức bất phân vi mưu, cho nên, cô có thể nói tâm sự của mình cho anh? Giống như những ngày mất trí nhớ đó, muốn nói gì thì nói, có thể chẳng hề bắn khoăn tin tưởng anh, không cần đau khổ áp lực, một mình chiến đấu?

“Hôm qua em đến bệnh viện, có nghe được một chuyện.” Hít sâu một hơi, cô nói tâm sự cho anh.

“Chuyện gì?” Anh hỏi.

Thì ra, trước khi anh rời đi, cô cũng ra ngoài.

“Là chuyện tốt! Làm em rất vui!” Khóe môi nhếch lên, cô cố xóa vui mừng khi kẻ khác gặp họa.

Triệu Sĩ Thành đau lòng nắm tay cô, truyền sức mạnh cho cô, bởi cô không hề giống như đang vui vẻ. Hơn nữa, tay cô rất lạnh, lạnh đến không có độ ấm.

“Ông trời có mắt, cuối cùng anh ta đã bị quả báo.” Cô hưng phấn, vui vẻ nói cho anh.

Hạ Nghị không có con, bây giờ lại kế thừa tất cả tài sản của mẹ, ngoài tra tấn linh hồn, cô nghĩ mình không đối phó gì được anh ta nữa.

“Mẹ chồng đã nói, anh ta có thể bị ung thư xương!” Cô thiếu chút nữa vỗ tay tán thưởng.

Ung thư? Triệu Sĩ Thành ngây dại.

“Tình trạng phát triển ăn mòn xương rất nhanh, nếu không kịp thời chữa trị, sẽ phát triển thành ác tính, sẽ thành tàn tật nghiêm trọng, cho nên nếu anh ta không cắt thì chỉ có chết, mẹ chồng em là ví dụ tốt nhất, kết quả xét nghiệm đã là giai đoạn cuối.” Thật tốt quá, cuối cùng anh ta cũng bị quả báo!

“Anh có biết bệnh của anh ta thể nào không? Năm năm trước, khi toàn công ty kiểm tra sức khỏe anh ta vẫn khỏe mạnh!” Bệnh này tới thật sự rất bất ngờ.

Triệu Sĩ Thành im lặng.

“Em nghĩ cả một đêm, nghĩ đến không thể ngủ, sao lại bỗng như thế, sau đó, em nghĩ đến một lời giải thích duy nhất, thì ra là quả báo!” Cô nói năng hơi lộn xộn, “Em nghe bản tin, nhà máy điện hạt nhân ở Fukushima Nhật Bản bị rò rỉ, phạm vi 20km phải sơ tán hết... Bởi vì lượng phóng xạ này rất mạnh, sẽ nguy hiểm đến tính mạng! Em nhớ rõ khi đó, tự tay anh ta đã đưa thi thể con vào trong túi, chắc là lúc đó, phóng xạ đã vào thân thể của anh ta!” Cho nên, anh ta hại chết Thụy Thụy, Thụy Thụy cũng muốn anh ta đi xuống làm bạn đúng không?

“Sau sự cố hạt nhân, trong thổ nhưỡng và thực vật ở Fukushima có nguyên tố phóng xạ rất cao, những nguyên tố này vào cơ thể sẽ dễ dàng chui vào xương, đây cũng là nguyên nhân dẫn đến ung thư xương hay máu trắng.” Triệu Sĩ Thành học y, hơn nữa sau sự cố, anh cũng có xem bản tin, cho nên anh đã bảo mẹ cho cô ăn nhiều thực phẩm tảo xoắn ốc. Sau khi ở chung với cô, anh càng chú trọng cách ẩm thực, giúp cô chống đỡ và giảm bớt tác dụng của bức xạ hạt nhân với thân thể.

“Mẹ chồng em đã bỏ qua cho Đỗ Hiếu Văn, bà nói bà đã xem phim chụp X quang của Hạ Nghị, đúng thật là xương của anh đã biến chứng, thậm chí bị chọc thủng, đi vào phần mềm, bộ phận bị biến chứng không rõ ràng, tình hình này có thể là ác tính, nếu tình hình tệ đến thế, đứa con trong bụng Đỗ Hiếu Văn sẽ là huyết mạch duy nhất của Hạ Nghị ở lại thế giới này.” Nguyên nhân vì thế, mẹ chồng mới hủy kế hoạch vốn đã định.

Triệu Sĩ Thành rút rút môi, nói không ra lời.

“Em rất ác độc, nghe lời mẹ chồng nói xong, em còn do dự rất lâu, mới quyết định hủy bỏ kế hoạch.” Nhưng đã quá trễ rồi.

“Em muốn hủy bỏ kế hoạch?” Triệu Sĩ Thành có chút bất ngờ, lộ ra nụ cười đầu tiên trong hai ngày qua, “Vây đủ rồi.” Cô quả nhiên không làm cho anh thất vọng.

“Họ hại chết Thụy Thụy, em để họ dùng một sinh mạng để đền lại, bây giờ, họ cũng có trừng phạt thích đáng rồi!... Hơn nữa, đứa con kia còn có ý nghĩa với Hạ Nghị như thế, chắc chắn họ sẽ rất đau đớn, em để Hạ Nghị mất khả năng nối dõi tông đường, để Đỗ Hiếu Văn ném tư vị mất đứa con là thể nào... Em báo thù, em thật sự thấy rất vui, rất sướng khoái...”

Thật không? Nếu vui như thế, vì sao mắt cô lại đầy nước, hai má ửng ửng, đó chắc chắn chẳng phải mưa. Trái tim căng thẳng, Triệu Sĩ Thành đưa tay, ôm cô vào lòng

“Dư Văn, buông thù hận đi, hãy sống tốt!”

...

Nếu không phải lỗi của anh, Dư Văn bây giờ chắc vẫn còn mang thai đứa con của họ, thời gian mang thai là tháng thứ sáu rồi. Thì ra, em trai mà Thụy Thụy muốn đã từng tồn tại thật. Lúc anh trắng hoa, cô ném trái đau khổ, thế nhưng sao cô lại chẳng nói đến một chữ, vì sao vậy? Bởi lẽ, anh là một ông chồng thất bại, anh làm cho cô thất vọng đau khổ.

Cô từng nói, cô dựa vào ai? Anh sao? Đúng vậy, cô có thể trông cậy vào anh sao? Ngay cả chính anh cũng bắt đầu có thể chắc chắn, mình không phải một người đàn ông có thể làm chỗ dựa vững chắc cho phụ nữ, cho nên, cô bị sảy thai, bị cướp, tất cả sự thật này cũng không nói với anh, là đúng, rất đúng, anh không đáng. Cô từng đã nói, cô hối hận không nên vì chút kiên cường mà lấy anh, cuối cùng, anh đã làm cô thất vọng biết bao?

Hạ Nghị trông phòng bệnh, ngơ ngác nhìn Đỗ Hiểu Văn tiêm thuốc an thần mà ngủ say, tâm tình rất phức tạp rất nặng nề.

Lại cảm nhận được một lần nữa, hối hận, thật sự rất hối hận. Hối hận như ngàn mũi tên xuyên qua tim.

“Tít tít” khi tiếng tin nhắn truyền đến, anh mới tỉnh lại.

“Có thể gặp mặt không?”

Thấy rõ tên người gửi đến trên tin, anh kinh ngạc rồi, run sợ, lại đông cứng, đối phương còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, không hề do dự nữa, anh vội ra khỏi phòng bệnh.

Dư Văn chờ anh ở một tiệm cà phê gần bệnh viện.

“Dù có ân oán gì, bây giờ em cũng đừng vào bệnh viện, đừng kích thích cô ấy!” Vừa thấy mặt, Hạ Nghị lập tức dặn dò.

“Anh rất lo cho cô ta nhỉ.” Dư Văn cười nhẹ, bình tĩnh nói.

“Người anh lo lắng là...”

Hạ Nghị vội vàng muốn cãi lại, nhưng mà, bị cô cắt ngang, “Tôi không muốn giải thích ình, các người có thể báo cảnh sát bắt tôi, nhưng tôi quyết không xin lỗi!”

“Hạ phu nhân...” Anh bất đắc dĩ nhìn về phía cô.

“Con gái với anh mà nói chỉ là một phần cuộc sống, nhưng là tất cả với tôi. Hi vọng cả đời tôi đặt trên người Thụy Thụy, con bé lại chết thảm như thế! Các người đã dùng hai chữ “tình yêu” để hủy diệt thế giới của tôi, cho nên, dù thế nào, tôi cũng không dễ tha thứ cho các người đâu, tôi sẽ hủy diệt thế giới của hai người!”

Anh cảm thấy thống khổ, nên làm gì bây giờ, cô mới có thể không hận anh nữa?

“Hạ Nghị, hôm nay tôi tìm anh đến, không phải để nói chuyện ân oán, mà là bị mẹ anh nhắc nhở, hy vọng anh đồng ý phẫu thuật.”

Hạ Nghị ngây ngẩn cả người. Một thời gian rất dài, hai người, chỉ im lặng.

“Anh nghĩ em hận anh, hận không thể khiến anh chết nhanh hơn.” Đừng trách anh nghĩ như vậy, biểu hiện của cô đúng là thế mà.

Dư Văn không trả lời vấn đề của anh, ngược lại nói, “Mẹ anh đã tìm một bác sỹ tốt cho anh, bà hi vọng hôm nay anh có thể vào viện làm kiểm tra, ngày mai có thể mổ.”

Có người khuyên nhủ thế ư? Nói thẳng ra như thế, kiên quyết, chẳng hề dục dằng, nhưng mà trái tim anh lại ảm áp.

“Phải cạo xương, rất đau, anh sợ đau lắm!” Cổ nhếch mày lên, anh lộ nụ cười hì hì.

“Bệnh của anh có thể là lành tính, nếu anh cứ kệ nó, có thể phát triển trở thành ác tính!” Trên thực tế, tình hình cũng chẳng lạc quan đến thế.

“Không quá đáng thế chứ!” Thái độ của anh chỉ qua loa, không quan tâm lắm.

“Tôi hận anh, nhưng cho tới giờ tôi không hi vọng anh sẽ chết nhanh như thế.” Mặt cô không thay đổi nói.

Hạ Nghị sưng sốt, một hồi lâu, anh mới lộ ra nụ cười, “Hạ phu nhân, quả nhiên em còn yêu anh...” Chỉ cần cô gạt đầu, ngay sau đó dù có chết anh cũng đồng ý.

Nhưng, chỉ là anh hy vọng xa vời.

“Không, tôi không yêu anh, người như anh, không có tư cách đi cùng Thụy Thụy!” Con gái chưa trưởng thành, anh đã xuống nhanh như thế, Thụy Thụy sẽ bị anh làm hỏng, bị anh làm ô nhiễm!

“Anh phải sống lâu một chút, vì sao muốn anh chết chứ? Làm sao anh có thể chết nhanh như thế, căn bản anh còn chưa nhận được trừng phạt thích đáng, anh nào có thể chết? Nếu anh chết bây giờ, không phải là ông trời đối xử tử tế với anh à, vậy thì quá dễ dàng cho anh? Nếu như thế, lý trời ở đâu? Tôi muốn anh phải sống, sống lâu vài năm, nhớ rõ mình là tội nhân từng khắc, đã hại chết con gái như thế nào!”

Vẻ mặt của cô vẫn lạnh như thế, lời nói ác độc, nhưng Hạ Nghị lại chẳng hề bị thương. Bởi vì, anh có thể cảm giác được, Hạ phu nhân vẫn để ý đến anh.

Anh đột nhiên cầm tay cô, “Chỉ cần em cùng anh, anh phải đến bệnh viện kiểm tra, anh có thể chấp nhận phẫu thuật!” Mẹ xin đứng người rồi, trên thế giới này, chỉ có một mình cô có thể thuyết phục được anh.

Dư Vãn muốn rút tay về, nhưng anh nắm rất chặt, giống như muốn cầm cả đời không buông. May mà, lúc này, điện thoại của anh vang lên. Anh cúi đầu vừa thấy số gọi đến, là Triệu Sĩ Thành, Hạ Nghị khó chịu nhíu mày, vẫn chọn nghe điện thoại:

“Hạ Nghị, anh đến mau, Hiểu Văn tỉnh lại rồi, cô ấy không khống chế được cảm xúc, kiên quyết muốn báo cảnh sát bắt Dư Vãn!” Triệu Sĩ Thành lo lắng nói.

107. Q.4 - Chương 26

“Dư Vãn, anh nghe lời em! Anh đi kiểm tra, anh đồng ý mổ, cho nên, em đi lấy giấy báo chỗ bác sĩ, làm thủ tục nhập viện nhé! Bây giờ anh có chút việc, sẽ đến ngay!” Anh đứng dậy, vẻ mặt mất tự nhiên.

Dư Vãn chỉ nhìn anh một cái, thản nhiên nói, “Được.”

May mà cô không truy hỏi, Hạ Nghị thở dài một hơi. Hạ phu nhân vẫn là người phụ nữ thông minh như thế, chuyện không nên hỏi, không nên so đo, cô chưa bao giờ nhiều lời một câu, cô có rất nhiều ưu điểm, chỉ là chính anh không biết quý trọng. Bây giờ, hình như đã quá muộn.

Anh vội vã chạy về bệnh viện. Bác sỹ Tiêu đang kiểm tra cho cô, chỉ là mỗi lần anh đưa kim đến bụng Hiểu Văn, giúp bụng cô đỡ chảy máu cũng làm cho cô đau đến muốn chết.

“Tôi muốn xuống giường, tôi muốn thăm con, nó rất khỏe, rất kiên cường, làm sao có thể chết chứ!” Đỗ Hiểu Văn đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa, giọng yếu ớt đến khô khốc, nhưng cô rất kích động, vừa mất đi con, cuối cùng chỉ biết kêu gào đau đớn.

“Cô ấy bảo y tá báo cảnh sát, một hồi nữa, cảnh sát sẽ đến ghi chép.” Triệu Sĩ Thành hạ giọng nói cho anh biết.

Vụ bắt cóc này quá lớn, nếu Đỗ Hiểu Văn nói lung tung sẽ rất phiền toái.

“Cô ấy không có chứng cứ, không phải sao?” Hạ Nghị cảm thấy phiền chán.

Triệu Sĩ Thành liếc anh một cái thật sâu. Nếu cảnh sát tập trung mục tiêu vào Dư Vấn, ai có thể cam đoan tương lai sẽ tìm không ra chứng cứ?

“Khuyên cô ấy đi!” Triệu Sĩ Thành vỗ vỗ bờ vai của anh.

Nhưng nên khuyên thế nào? Dáng vẻ của Hiểu Văn bây giờ, như là lên cơn điên vậy.

“Anh Nghị, nhất định là Dư Vấn thông đồng với bác sĩ, cô ta cho bác sĩ rất nhiều tiền, cho nên bác sĩ mới không cứu con, hại chết con của chúng ta!” Cô vừa phẫu thuật xong, bác sĩ Tiêu đề xuống bụng cô không ngừng, nhất định là Tống Dư Vấn thông đồng với anh ta! Bị trói đến tay chân đau đớn, khiến cho Đỗ Hiểu Văn thần hồn nát thần tính, miên man suy nghĩ.

Mắt Tiêu Đồ trắng dã, vẻ mặt kia như đang muốn mắng chửi.

“Con cô quả thật là dị dạng bẩm sinh, nếu không tôi để y tá bế thi thể đứa bé lại đây cho cô nhìn một lần nhé?” Tiêu Đồ ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Hạ Nghị còn đang tìm nghĩa trang cho nên đứa con còn chưa an táng, đến nay vẫn ở trong phòng xác của bệnh viện, cho nên, nếu bệnh nhân có yêu cầu như vậy, anh không phản đối.

Một câu, làm Hiểu Văn đông cứng. Nhìn thi thể của con một lần? Cô không thể chịu đựng nổi, sao cô có dũng khí như thế, cô sẽ điên mất. Nhắm mắt lại, nước mắt cô rơi như mưa, quả nhiên, bác sĩ Tiêu là do Tống Dư Vấn gửi đến!

Cô giận dữ nói: “Tôi muốn kiện Tống Dư Vấn, từ khi tôi bị tai nạn xe đến lúc mất đứa con, nhất định đều do cô ta nhúng tay vào, bọn cướp này có mục đích, nếu không vì sao bọn chúng đã thu tiền còn muốn phá cái thai? Trên thế giới này, ai lại hận con tôi như thế? Ngoài cô ta ra, chẳng có ai khác!” Những lời này, cô sẽ nói chi tiết cho cảnh sát, để cảnh sát đi điều tra cô ta.

“Đây chỉ là suy đoán của em, tưởng tượng vô căn cứ.” Cuối cùng Hạ Nghị không chịu nổi nữa, gầm nhẹ.

Mà Tiêu Đồ xoay người rồi đi khỏi phòng bệnh, anh cũng chẳng lãng phí thời gian vì bệnh nhân thần kinh đâu.

“Không, không phải em đoán bừa, vì sao đến bây giờ anh còn không chịu giúp em! Là vì anh áy náy, cho nên cô ta thuê người hại chết con chúng ta, anh cũng có thể dễ dàng tha thứ ư?” Hiểu Văn không thể cầm lòng khóc lóc gào thét.

Không phải áy náy, anh yêu Tống Dư Vấn, chưa từng chắc chắn hơn lúc này, anh yêu cô, anh sợ cô gặp chuyện không may, rất sợ! Nhưng câu này, anh chỉ dám đặt ở trong lòng.

“Em đừng cố tình gây sự, được không?” Cảnh sát sắp đến rồi, anh thật sự không có thời gian.

Hiểu Văn ngây dại, lẳng lặng nhìn anh, không thể tin nổi, “Em cố tình gây sự? Chính tai em nghe Tống Dư Vấn nói, “Thụ Thụ của tôi phải chết, con cô lại có thể sống, thật nực cười!” Lúc cô ta nói những lời này, chẳng lẽ không lên kế hoạch hại con em hay sao? Em đã không còn con nữa, Tống Dư Vấn đã giết người rồi!” Cô cũng từng nghĩ ngờ là mẹ anh, nhưng mà nghe nói đến nay mẹ anh vẫn nằm viện, làm sao có thể ra tay? Cho nên, từ “Hạ” bọn cướp ám chỉ, nhất định là Hạ phu nhân!

“Đứa bé nằm năm tháng trong bụng em, nghiêm khắc mà nói, còn chưa được xem là “người”, em đã đau lòng đến vậy, thế mà con gái của Dư Vấn năm tuổi rồi, con gái cô ấy chết, tuyệt đối càng đau đớn hơn em! Từ khi gặp chuyện không may đến giờ, cô ấy vẫn phải đến bác sĩ tâm lý, cô ấy có sung sướng hơn em không?” Cuối cùng Triệu Sĩ Thành cũng không nhịn được.

Bị chỉ trích, sắc mặt Hiểu Văn lúc đỏ lúc trắng, “Cho tới bây giờ em không hề muốn hại chết Thụ Thụ, nhưng mà cô ta lại khác, cô ta có âm mưu...”

“Xin em đừng ngậm máu phun người, cô ấy bây giờ ở chung với tôi, chúng tôi có quan hệ thân mật nhất, tôi không thấy trong những ngày gần đây cô ấy có chút gì bất thường cả! Cô ấy đã sớm giữ bỏ thù hận rồi, chuyện quá khứ đã hoàn toàn trở thành quá khứ, cô ấy không cần thiết phải hại các người nữa! Mà vì sao các người không thể cho cô ấy một không gian bình tĩnh, một cơ hội bắt đầu lại lần nữa!” Triệu Sĩ Thành cắt ngang lời cô, những lời này là lời nói dối lớn nhất cả đời anh, nếu cảnh sát đến đây, anh vẫn sẽ nói thế.

Lời Triệu Sĩ Thành làm cho Hiểu Văn chấn động, “Anh, anh nói các người sống chung?” Làm sao có thể, Sĩ Thành làm sao có thể cùng Dư Vấn?

“Đúng, tôi yêu cô ấy, rất yêu.” Triệu Sĩ Thành thần nhiên thừa nhận.

Điều này làm cho Hiểu Văn bị đả kích rất lớn, cô từng nghĩ, Sĩ Thành vội giúp cô tìm bác sỹ Tiêu phẫu thuật, lại không ngừng cứu cô khi gặp nạn, nhưng đó cũng chỉ là... Nhưng mà, bây giờ anh thổ lộ tình cảm với Tống Dư Vấn, lại nghiêm túc như thế.

Vì sao, họ đều yêu Tống Dư Vấn? Giờ khắc này, Hiểu Văn cảm thấy mình giống như bị toàn thế giới từ bỏ, không ai yêu cô, không ai đồng tình với cô, chỉ có một mình cô.

“Dù em tin hay không, Dư Vấn đã buông tay rồi, cho nên, tôi hy vọng em đừng làm to chuyện!”

Cô gây chuyện ư? Rõ ràng là Tống Dư Vấn không buông tha cho cô, làm tổn thương cô! Triệu Sĩ Thành không phân tốt xấu che chở, làm cho cô tủi thân gần như sắp nổi điên. Cho nên, bây giờ anh canh giữ bên cạnh cô, thậm chí khi gặp chuyện không may, không ngừng khích lệ cô, thật ra là vì Tống Dư Vấn ư? Hiểu Văn cảm thấy mình rất tổn thương.

Cô nhìn về Hạ Nghị, còn anh? Anh cũng yêu Tống Dư Vấn? Anh ở cạnh cô như bây giờ, cũng là vì Tống Dư Vấn? Cô muốn cười, kéo kéo khóe môi, lại cười còn khó coi hơn cả khóc.

Vết thương ở bụng rất đau, trái tim càng đau hơn, cô chỉ có thể cố chấp hắt giọng: “Tôi muốn kiện Tống Dư Vấn, tôi muốn để cô ta ăn cơm tù!” Như thế, lòng cô có thể thoải mái sẽ không nổi điên nữa.

Nhưng mà.

“Người thuê bọn chúng không phải Dư Vấn, là tôi!” Một bên, Hạ Nghị vẫn im lặng, đột nhiên nói.

Như bị sét đánh, Hiểu Văn khiếp sợ nhìn về phía anh.

“Anh nói cái gì?” Cô không thể tin hỏi, cổ họng nhất thời giống như nuốt phải cát, vừa đau vừa xót.

Triệu Sĩ Thành cũng có chút đăm chiêu nhìn Hạ Nghị.

“Tôi yêu Tống Dư Vấn, tôi vẫn hy vọng hợp lại với cô ấy, nhưng cô không chịu nạo thai, làm cô ấy không thể tha thứ cho tôi, tôi và cô ấy đường xa chẳng hẹn mà hợp lại, cho nên tôi rất muốn xóa đứa con trong bụng cô! Đầu tiên, tôi thuê người dùng xe máy đâm cô, nhưng vẫn thất bại, không thể đâm cho sảy thai, ngược lại còn làm cô bảo vệ hơn. Lần thứ hai, tôi tìm bọn cướp, muốn dứt khoát hơn.”

“Sạch sẽ, dứt khoát...” Rốt cuộc anh đang thừa nhận điều gì, anh có hiểu không?

“Anh nói dối!” Trái tim bị nhéo đến đau đớn, Hiểu Văn không thể không kêu lên, “Nếu là anh, tại sao anh lại dùng năm mươi vạn cứu em? Anh nói dối, anh muốn chịu tội thay Tống Dư Vấn, mới nói dối!” Anh đang lấy dao giết cô đấy!

“Tôi không nói dối!” Nét mặt Hạ Nghị cứng như đá, “Về phần cô nói, vì sao sau đó tôi lại dùng 50 vạn cứu cô, được lắm, cô nói đúng trọng điểm rồi! Tôi vốn muốn thầm xóa đứa con trong bụng cô thật nhanh, cho nên mới thuê sát thủ, nhưng hai ngày trước trong lúc vô tình kiểm tra, mắt cá chân của tôi sưng lên, bác sỹ nói có thể là u ác tính! Nếu là ác tính, cả đời tôi coi như xong, nếu tôi nhận chữa trị, tôi lại càng không thể có con, tôi có thể sống bao năm nữa cũng chẳng rõ. Cho nên, sau khi tôi nghĩ rồi, cuối cùng do dự, đổi ý!”

Những lời này, trên đường trở về, anh đã luyện qua trong đầu, bởi vậy khi nói ra không hề có một tia sơ hở.

“Tôi gọi điện cho lũ cướp nói hủy kế hoạch này, nhưng họ lấy tiền xong rồi, còn yêu cầu thêm 50 vạn mới thả cô ra, cho nên, cô mới có thể thấy tôi cầm theo 50 vạn đi cứu cô, về phần cuối cùng chúng đánh cô, là vì đang trong quá trình giao dịch, tôi thay đổi khiến cho đại ca bên đó bất mãn vô cùng, mới hại cô chịu tội, cuối cùng mất cả đứa con! Khách hàng họ Hạ trong miệng họ, chính là tôi!” Đây là chân tướng!

“Anh, anh gạt người...” Hiểu Văn yên lặng nhìn anh, khó khăn, gương mặt kiên định lãnh đạm kia, xa lạ như thế, xa lạ đến mức khiến ngực cô nhói đau.

“Tôi không lừa em, em có thể điều tra, ngày mai tôi sẽ mở!”

Cho nên, đều là sự thật? Cô chẳng thể tin được!

Tiếng xe cảnh sát tăng dần ngày càng gần.

Hạ Nghị tiếp tục chém định chặt sắt nói, “Cảnh sát sắp đến, cô có thể tiếp tục nói hươu nói vượn với họ rằng Tống Dư Vãn là hung thủ, mà tôi, sẽ chọn cách tự thú, cho cô hết ý kiến!”

Đây là anh uy hiếp cô? Dùng tình yêu của cô với anh để uy hiếp cô ư?

Trong nháy mắt, Hiểu Văn đau đến chẳng thể thở, cô khóc rống thất thanh, chỗ sâu trong xương nứt tràn ra ý lạnh, làm tiếng khóc của cô rất thê lương, cực thê lương.

108. Q.4 - Chương 27

Cảnh sát đến lấy khẩu cung, trong khẩu cung, Hiểu Văn nói là bắt cóc Tống tiên, không còn cách khác, vừa nói vừa rơi nước mắt không ngừng. Họ đều yêu Tống Dư Vãn, cô hận họ, nhưng dù sao, Hạ Nghị là người cô yêu, cô không dám để anh mạo hiểm.

Ngày thứ hai, Hạ Nghị bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

“Hạ phu nhân, chờ anh.” Anh cố ý bỏ qua Triệu Sĩ Thành giữ cô bên cạnh.

“Ừm.” Cô lạnh nhạt gật đầu, “An tâm phẫu thuật.” Từ ngày kiểm tra nhập viện hôm qua đến bây giờ, cô vẫn làm theo lời hứa, không rời anh một tấc.

“Hạ phu nhân, dù tình huống gì, em cũng ở bên anh nhé?” Anh hỏi.

Mà Dư Vãn chỉ mỉm cười.

Phẫu thuật rất thành công, hơn một tiếng đồng hồ, tác dụng thuốc mê còn chưa hết, mái tóc Hạ Nghị rối bời, ngủ như một đứa trẻ, gương mặt bánh trai có vẻ tái, khiến cô rất khó chịu.

“Mẹ, khi nào có kết quả?” Cô nhẹ giọng hỏi Hạ Lan.

“Sáng mai.” Hạ Lan dùng giọng hơi khàn trả lời, bà bây giờ, thần sắc mệt mỏi, tiêu tụy, dường như lập tức già đi vài tuổi, giờ khắc này, Hạ Lan giàu kinh nghiệm sa trường, nhưng cũng chỉ là một người mẹ bình thường.

Sáng hôm sau.

Dư Vãn thừa nhận, tâm tình của mình rất lo lắng.

“Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, con ở lại chăm sóc anh ấy được rồi.” Sáu giờ sáng đã bắt đầu chuẩn bị phẫu thuật, Hạ Lan sức khỏe yếu sớm đã mệt mỏi.

“Dư Vãn, cảm ơn con.” Mẹ chồng cảm kích xoa tay cô.

“Sĩ Thành, buổi tối em sẽ ngủ lại đây, anh về trước đi...” Cô quay đầu lại, dặn dò bóng hình cao lớn vẫn in lặng chờ đợi bên cạnh.

“Ừ, được rồi.” Anh gật đầu, không phản đối, “Đến tối, anh sẽ mang quần áo đến cho em thay.”

“Cảm ơn.” Dư Vãn cúi mắt, sau một lúc lâu, “Quần áo khác của em, phiền anh giúp em mang đến đây.” Cô cầm chìa khóa nhà mẹ đẻ, giao cho anh.

Đây có nghĩa là gì, lòng Triệu Sĩ Thành biết rõ, anh sưng sốt, tay nắm chìa khóa, in thành dấu hồng. Giữa cô và anh, quả thật đã không cần thiết đóng kịch nữa.

“Ừ.” Anh vẫn gật đầu, vẫn không phản đối, lạnh nhạt đi ra khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng dáng của anh, Dư Vãn nhếch môi, có muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn dừng bước.

“Dư Vấn, thật sự con không nghĩ đến việc trở lại bên cạnh thằng Nghị một lần nào ư, cho nó một cơ hội? Nghị rất cần con.” Một cảnh này, nhìn vào mắt Hạ Lan luôn nắm chắc cơ hội giống như thấy được hy vọng.

Trên giường bệnh, mi mắt Hạ Nghị run lên. Anh đã tỉnh lại, chỉ là phẫu thuật xong, cả người mỏi đến cực điểm, ngay cả sức để mở to mắt cũng không có. Miệng anh rất khô, môi nứt ra, rất khát, rất muốn uống nước, cử động tay lại vô cùng đau đớn, nhưng anh cũng không dám cử động, ngay cả thở cũng không dám mạnh.

Dư Vấn lắc đầu, “Mẹ, đáp án của con vẫn không thay đổi, con có thể bỏ thù hận, không hận anh ấy nữa, nhưng con chẳng thể tha thứ cho anh ấy.”

Hạ Lan lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Sao con phải khổ vậy chứ, rõ ràng con còn có tình cảm với thằng Nghị...”

“Con là một người mẹ, từ ngày Thụy Thụy mất, con và Hạ Nghị chẳng thể quay lại nữa.” Cô mỉm cười, giọng nói rất nhẹ, giống như sợ đánh thức anh, nhưng mà vẻ mặt lại thông dong mà kiên nghị.

Một chút sai lầm, cho dù không hận, cả đời cũng không thể được tha thứ.

Nghe thế, Hạ Lan không nói thêm gì nữa. Trên giường bệnh, Hạ Nghị khẽ chấn động, nhắm chặt mắt, trong nháy mắt như thể anh không dám mở mắt.

Trong phòng bệnh, chỉ im lặng.

Trong chốc lát, môi anh có cảm xúc ươn ướt, là một cây tăm bông dính nước mềm nhẹ phủ lên môi anh, độ nhẹ kia như là lông vũ lướt nước, khiến đôi môi khô nứt của anh không còn khát nữa. Nhưng trong lòng Hạ Nghị lại cảm thấy tảng đá lớn ép xuống, nặng gần như không thở nổi.

Anh mở mắt, gượng ép khẽ mỉm cười với cô, “Hạ phu nhân...”

Cô dừng tay, “Tỉnh rồi à?”

“Ừ.”

“Bác sĩ nói bây giờ anh chưa được uống nước, chỉ có thể giúp anh làm ướt môi, để anh bớt khát.” Cô nhẹ giọng giải thích, một tay bưng chén, một tay cầm tăm bông, động tác giúp anh làm ẩm môi, vẫn đang tiếp tục không ngừng.

“Tuy không hết khát, nhưng còn hạnh phúc hơn uống nước.” Bởi vừa phẫu thuật xong, anh nói chuyện rất chậm, rất nhẹ, giọng nói khàn yếu ớt, nhưng anh vẫn trước sau như một, khóe môi nở nụ cười không đứng đắn, “Khi còn bé, rất nhiều bạn nhỏ đều nói bị bệnh thật hạnh phúc, anh đều không cho là đúng, cảm thấy họ bị bệnh đến hoang tưởng rồi, bị bệnh nào có hạnh phúc! Cho đến tận hôm nay, anh mới biết được, thì ra bệnh quả thật là hạnh phúc, có người quan tâm, hạnh phúc rất nhiều!”

Đối với cách nói quá đà của anh, cô cười nhẹ, không nói thêm gì.

“Hạ phu nhân, hạnh phúc này có thể kéo dài không?” Anh từ từ, thật cẩn thận hỏi.

Nói đến đây, anh vẫn chưa từ bỏ ý định, cho dù e ngại đáp án vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, hy vọng cô có thể thay đổi chủ ý.

Chỉ cần cô gật đầu, anh nguyện ý dùng cả đời để hối lỗi.

“Phì, xui xẻo, lời trẻ con không đáng tin, ai muốn nằm lâu trên giường bệnh chứ!” Cô tránh không đáp, vỗ vào trán anh.

“Này, tội mưu sát chồng lớn lắm đấy!” Anh thuận thế lập tức cầm lấy tay cô, tay trong tay, cảm nhận ấm áp cuối cùng, nhớ nhung không thôi.

Tay anh rất lạnh, nhưng cô vẫn cười rút tay mình ra, không dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm anh, “Ngủ tiếp đi, nguyên khí của anh bị tổn thương nặng nề, bác sĩ nói anh cần nghỉ ngơi nhiều.”

Vừa ngủ một giấc, lúc xế chiều, tinh thần của anh cuối cùng cũng tốt hơn, sợ anh buồn, cô bật tivi, chuyển đến kênh tin tức.

Bên trong đang phát trận đậm xe thăm thiết “7.23”, cô đang chuyên tâm xem, nhìn thấy cô gái nhỏ mắt đi cha mẹ, tình thương gợi lên, hốc mắt cô không nén nổi đỏ lên.

“Hạ phu nhân, anh vừa phẫu thuật xong, sợ xem chuyện máu me thế này lắm, có thể chuyển kênh không?” Vì nói quá nhanh, tỳ nữa là anh cắn vào lưỡi.

“Thật ra anh không cần như vậy, Thụy Thụy mắt rồi, em đã học được cách đối mặt.” Cô không đổi kênh, cũng không quay lại, lạnh nhạt nói.

Hạ Nghị nhếch môi, không dám nhúc nhích, lại càng không dám mở miệng nói chuyện. Nhưng cô không quay đầu, ngược lại tiếp tục mở miệng:

“Thật ra, anh cũng giống em, vẫn không thể đối mặt với việc con gái đã mất, đúng không? Chúng ta bởi vì Thụy Thụy mà kết hôn, cũng có nghĩa, cũng bởi vì Thụy Thụy mà chẳng thể hợp lại. Bởi vì, dù bù lại thế nào, dù giả vờ quên thế nào, giữa chúng ta mãi mãi có một khoảng cách không vượt qua được, giống như thế, một tấm gương vỡ có thể lành không? Có thể lành, đó chỉ là trong truyện cổ tích, đời thật dù sửa thế nào, nó cũng đã vỡ, từng vết nứt đan xen, đập vào mắt mà kinh hãi.” Cô cũng thế, nói rất chậm, rất bình tĩnh, coi như trả lời vấn đề kia của anh.

Hạ Nghị chẳng nói được một câu, im lặng thật lâu sau: “Nhưng mà... chúng ta đã bắt đầu yêu nhau...” Nếu yêu, vì sao không cùng vượt qua, cho dù đau đến đâm đầu, cũng vẫn bên nhau.

Nhưng mà, cô lại lắc đầu.

“Có lẽ, tình yêu của anh là tia nắng ban mai buổi sáng, nhưng tình yêu của em chỉ là trời chiều xuống núi.” Bắt đầu từ khi anh đào hôn, cuộc hôn nhân này, thời gian sáu năm đã dần dần xóa hết tình yêu của cô.

“Cho nên, em mới xóa đứa trẻ kia?” Hạ Nghị giật mình hỏi ra miệng.

Anh gặp bác sỹ chữa trị của cô, cũng đau lòng khi biết lúc cô mang thai Thụy Thụy đã chịu khổ thế nào, anh cũng biết, trước khi xảy ra sự cố, cô đã hẹn thời gian đến bỏ đứa bé.

Mới đầu, anh chỉ nghĩ đến, cô sợ lại chịu khổ, cũng bởi vì uống thuốc tránh thai rồi, mới không lo việc giữ lại đứa trẻ kia, bây giờ... nghe từ hình dung “trời chiều xuống núi” của cô....

Đau lòng, anh lại có linh ngộ mới. Bỏ lỡ, thật sự đã bỏ lỡ rồi.

Đến tối, vẫn là Dư Vấn ở lại chăm sóc anh. Cô ngồi trên ghế, mệt mỏi ghé vào giường bệnh, đến sáu giờ sáng, cuối cùng quá mệt, khép mắt lại rơi vào trạng thái ngủ say.

“Hạ Nghị.” Bờ vai của anh nhẹ nhàng bị lắc một chút.

Hạ Nghị lập tức tỉnh táo lại.

Là mẹ anh Hạ Lan, sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt anh.

“Có kết quả rồi ă?” Anh im lặng dùng khẩu hình hỏi.

Mẹ nặng nề gật gật đầu.

Anh mở tay mình ra, đây là ám hiệu của anh và mẹ, kết quả báo cáo cho anh biết trước, lại để anh không nói cho người khác. Mẹ im lặng viết lên tay anh, một nét ngang, dừng một chút, xuống dưới, lại một nét ngang.

Là chữ “hai”, rõ ràng là chữ “hai”. Anh ngây ngẩn cả người, lòng bàn tay bị nét thứ hai xẹt qua, đau đớn.

Không biết qua bao lâu, trong nắng sớm, Hạ Nghị nghiêng mặt trên giường bệnh, ngơ ngác nhìn Dư Vấn ngủ say, khi mẹ đi khỏi phòng bệnh trả lại không gian cho họ rồi, anh thông thả lắc người, muốn đến gần cô. Mỗi cử động của anh, bàn chân lại truyền đến đau đớn, đau đến run rẩy, đau đến ngay cả thở cũng run lên, nhưng anh vẫn không buông tay, thật cẩn thận, tới gần cô, với mặt với cô, cách ba cm, để mình có thể ngửi được hương vị của cô.

Anh hút vài hơi, khắc sâu hơi thở của cô vào trí nhớ của mình.

Vài phút sau. Anh lại chu môi muốn hôn lên trán cô. Đúng lúc này, Dư Vấn mở mắt, cô trấn định tự nhiên, lui vài bước, giữ khoảng cách an toàn với anh.

“Em đi lấy kết quả!” Nhìn đồng hồ một chút, vừa đúng tám giờ, không kịp rửa mặt, cô vội vàng chuẩn bị đứng dậy.

“Không cần, mẹ lấy rồi.” Hạ Nghị bình tĩnh nói.

Mẹ quen bác sỹ điều trị, bởi vậy có thể biết kết quả sớm nửa giờ.

“Thế nào? Kết quả thế nào?” Tim Dư Vấn đập, rất nhanh rất nhanh.

“Số anh tốt lắm, một lần, u lành!” Anh cười tuyên bố.

109. Q.4 - Chương 28

Mười ngày sau, cuối cùng bác sỹ cũng tuyên bố có thể xuất viện. Dư Vấn việc trước việc sau, đi thanh toán, lấy thuốc cho anh.

Trên giường bệnh, Hạ Nghị vẫn cảm thấy đau, anh nằm co người, lục tìm thuốc giảm đau ở tủ đầu giường, nuốt xuống, sau đó dựa vào giường thở dốc, trên trán đều là mồ hôi lạnh. Lúc Dư Vấn trở về, vừa vặn nhìn thấy một màn này, sợ run một chút.

“Anh thường đau như thế ư?” Cô cau mày hỏi.

Nghe nói loại này bệnh, người bệnh thường sẽ có cảm giác đau đốn, nhưng cô không ngờ khi phát tác lên lại đau như thế.

Anh mở to mắt, nhìn thấy cô, cười cười, “Thỉnh thoảng thôi.”

Nghe đáp án, Dư Vấn khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Dư Vấn, ngày mai là Thất Tịch, có muốn làm gì không?” Anh giả vờ lên tinh thần.

Dư Vấn giữ vẻ bình tĩnh, “Không nghĩ đến.”

“Nếu không, ở cùng nhau đi!” Anh thuận thế nói ra.

“Không được, công ty mới vừa thành lập, em bận nhiều việc lắm.” Dư Vấn lạnh nhạt từ chối.

Hạ Nghị đã có thể đoán ra từ gương mặt bình tĩnh của cô, cô chăm sóc anh chỉ có thể đến đây, vừa ra khỏi bệnh viện, lời hứa của cô đã hết, mọi người đường ai nấy đi.

“Cho dù chia tay rồi, chúng ta cũng còn có thể làm bạn bè, có phải không?” Anh hỏi thật cẩn thận.

Anh muốn gặp cô, mọi thời khắc, luôn luôn, dù là thân phận vợ chồng, hay danh nghĩa bạn bè. Nhưng mà.

“Anh Nghị, ngày tiếp theo, em có nhiều việc lắm.” Cô khéo léo từ chối.

“Thỉnh thoảng uống cà phê được chứ?” Anh thoải mái cười nói, chỉ là, khi khéo môi nhếch lên, anh cũng nín thở làm phổi nhói đau.

“Nói sau đi.” Cô nhẹ giọng.

Trái tim Hạ Nghị chùng xuống, bởi lẽ ai cũng có thể thấy cô chỉ đáp lại anh cho có lệ mà thôi. Sau khi chia tay, vẫn là bè bạn, thật ra nhiều khi, chỉ là thần thoại thôi.

“Đúng rồi, lễ tình nhân Thất Tịch, anh có quà tặng em.” Anh bỗng nói.

“Không cần đâu!” Dư Vấn lập tức cảnh giác.

Tính cô một là một, hai là hai, nếu quyết định chia tay rồi, cô sẽ không mờ ám không rõ với anh nữa.

“Không, chắc chắn em sẽ thích.” Thần sắc Hạ Nghị chưa chút.

Dư Vấn nhìn về phía anh, không hiểu nổi.

Hạ Nghị giãy dụa, với về tủ đầu giường, mở ngăn kéo ra, lấy một túi văn kiện vàng bên trong, “Dư Vấn, tặng em này!”

Thấy túi giấy vàng kia, Dư Vấn thầm đoán được bên trong có gì. Rút văn kiện ra, đúng là đơn ly hôn đã ký.

“Anh sợ mình sẽ lại hối hận, cho nên đã ký trước rồi! Thứ hai em mang theo nó đến cục dân chính, đến lúc đó anh hứa sẽ xuất hiện.” Anh cố nói được nhẹ nhàng.

Mấy ngày hôm trước, cô cố ý vô tình nói ra một câu, hy vọng xuất viện rồi, họ có thể làm thủ tục ly hôn, nhưng cô không ngờ, lúc này đây, Hạ Nghị lại thoải mái như thế. Tâm tình của cô rất phức tạp, không muốn vui vẻ, cũng không đau buồn gì. Kết cục này của họ đã sớm được định rồi.

“Nếu em không cần, anh sẽ xé nó bây giờ!” Anh cười hì hì, làm vẻ ta đây muốn lấy lại văn kiện.

Thật ra, trong nháy mắt, anh thật sự có chút hối hận. Rõ ràng không phải người vĩ đại, sao phải giả vờ dối trá?

Anh thật sự muốn đưa tay cướp về, nhưng Dư Vấn nhanh tay cầm lấy tờ giấy kia, “Cám ơn.” Cô cầm tay anh, nhẹ giọng nói lời cảm tạ.

“Đừng khách sáo.” Hạ Nghị thả lỏng tay, cười chưa xót.

“Anh cho em một trăm ngàn?” Dư Vấn nhìn chỉ phiếu trên đó, trố mắt một trận.

“Đó là giá trị của nửa căn nhà, em từng nói, nhà đó là tài sản chung của chúng ta, em nên được một nửa!” Nói tới đây, thần sắc của anh trở nên nghiêm túc, “Dư Vấn, dù em tin hay không, anh không muốn thay đổi tài sản, chưa từng có ý nghĩ này trong đầu, em hãy tin anh.” Lời anh từng chỉ trích cô, đến nay vẫn canh cánh trong lòng.

“Em tin anh!” Cô cắt ngang anh.

Lại nghe ba chữ này, lòng anh được mở ra.

Dưới đơn ly hôn, đã không còn một dòng về quyền nuôi con gái... khiến họ tranh cãi nữa rồi. Không còn hàng chữ quyền nuôi con, khiến mắt Dư Vấn tối sầm lại, đau đớn lan tỏa.

Ngay sau đó, một hàng phân chia tài sản, làm cho cô sững sốt.

“Vấn Nghị vẫn có một nửa cổ phần của em là sao?” Cổ phần công ty Vấn Nghị, cô đã bán giá thấp rồi, bây giờ, trên mặt giấy kia vẫn viết một nửa cổ phần công ty, sao có thể viết tên cô? Có phải nhầm lẫn gì không?

“Em không nhìn lầm, người chủ một nửa cổ phần của Vấn Nghị, vẫn là em.” Khi mua lại cổ phần từ bên thứ ba, anh đã trực tiếp ghi thành tên cô.

“Em không nên...” Thái độ của cô kiên quyết.

Nhưng mà.

“Dư Vấn, Vấn Nghị cũng như một đứa con khác của chúng ta, Thụy Thụy đã mất rồi, chẳng lẽ em nhẫn tâm giết nốt đứa con còn lại?” Thái độ của anh càng kiên định hơn.

Anh hy vọng, tồn tại phần liên lạc cuối cùng với cô, ít nhất... sau khi ly hôn rồi, anh không muốn như ý cô, sạch sẽ, từ nay về sau như điều đứt dây...

“Em đừng phiền não, coi như Vấn Nghị là bù đắp tuổi thanh xuân của em đi! Em không cần thường đến Vấn Nghị, anh sẽ lo tốt, mỗi quý em đến công ty một lần, chúng ta ngồi xuống vừa uống cà phê vừa xem báo cáo, sau anh sẽ đưa em khoản lời là được rồi.” Ba tháng gặp một lần, là giới hạn thấp nhất của anh, đây cũng là cách duy nhất anh có thể nghĩ, cách gặp lại cô.

“Hạ Nghị...” Cô vẫn lên tiếng muốn phản đối.

“Đừng từ chối, chúng ta mãi mãi không thể kết hôn nữa!” Anh nhún nhún vai, đáng vẻ bất cần.

Anh rất ác! Quen hơn mười năm, cuối cùng anh cũng nói thẳng, thẳng đến mức cô á khẩu không trả lời được, căn bản không có đường lui. Dư Văn nhắm mắt, lưu loát ký tên, sau đó cầm đơn ly hôn đứng dậy.

Cứ như vậy, đã xong rồi. Hạ Nghị quay mặt nhìn ra cửa sổ, khóe môi vẫn là nụ cười.

“Ly hôn rồi, sẽ kết hôn với Đỗ Hiểu Văn sao?” Cô cũng bất ngờ, mình có thể hỏi lời này bình tĩnh như thế.

Anh quay sang, nhìn về phía cô. Trong mắt cô chỉ là muốn biết, anh không nhận thấy cảm xúc lo lắng.

“Không, anh bị con cọp mẹ em tra tấn còn chưa đủ à? Anh muốn sống tốt, chơi nốt những ngày còn lại, không bao giờ sẽ vì một thân cây mà bỏ một cánh rừng nữa!” Anh bỗng cười.

Anh chôn trái tim xuống sâu trong chua chát, lại ngoái đầu nhìn về, vũng vàng, không thấy mặt trời.

...

Đưa Hạ Nghị xuất viện, tiễn anh về nhà, tất cả giữa cô và anh, về sau chỉ còn là một dấu chấm tròn. Cô dừng xe, ôm chồng văn kiện chứng minh mình đã độc thân xuống, vừa mở cửa xe đã nhận ra bóng hình cao như ngọn núi có thể làm người ta an tâm đã đứng lặng chờ cô ở cửa.

“Sĩ Thành, sao anh lại đến đây?” Dưới ánh đèn mờ, cô và anh nhìn nhau.

“Biết hôm nay em về nhà, sửa phòng lại giúp em, sau đó trả chìa khóa cho em.” Nếu không sửa lại phòng, cô vào ở sẽ không thoải mái, Hạ Nghị ở bệnh viện bao lâu rồi, cô lại chẳng rời nửa phân, chăm sóc trong đó bao lâu, nào có dọn dẹp phòng?

Anh thả chìa khóa vào lòng bàn tay cô, yên lặng nhìn cô, không nhúc nhích, nhìn cô thật sâu, dùng giọng trầm thấp hỏi: “Hai người... xong rồi.”

“Đúng vậy, xong rồi.” Buông thù hận, cũng coi như một loại kết thúc.

Một câu, làm cho thời gian giống như yên lặng mà chảy.

“Chúc mừng em đi, em ly hôn rồi, không cần lại đi tra tấn ai nữa, cũng không bị ai tra tấn nữa, em muốn bắt đầu cuộc sống mới.” Cô cố ý dùng ngữ điệu nhẹ nhàng hơn bình thường nói.

Triệu Sĩ Thành chấn động, thật lâu sau, thật lâu sau, khóe môi của anh từ từ hiện lên nụ cười giống cô.

“Vậy muốn ở cùng ngày mai không?” Anh cố lấy dũng khí, nói lời mời.

Nhưng nụ cười ở khóe môi cô nhạt đi.

“Không được, công ty mới vừa thành lập, em bận lắm.” Cô rất không có ý, dùng lý do như thế.

“Không sao, ngày lễ không quan trọng, anh chờ em xong việc.” Anh lập tức nói, nhưng vừa mới nói xong, anh đã phát hiện, vẻ mặt của cô không đúng.

“Sĩ Thành, em không biết sẽ bận bao lâu, ba năm? Năm năm? Có lẽ, vẫn sẽ bận nhiều việc.” Nét mặt cô rất lạnh.

Đáp án này, làm cho anh cứng lại.

“Không sao, anh chờ em, chờ ngày em làm xong việc.” Anh bình tĩnh trả lời.

Cô nghĩ, anh không hiểu.

“Em vừa kết thúc một cuộc hôn nhân mệt chết đi được, tuy mặt ngoài em và Hạ Nghị rất thoải mái, nhưng chỉ có em tự biết cảm giác đau đớn trong lòng, nó luôn đau nhói mơ hồ. Em chẳng biết khi nào mới khỏi hẳn, càng không biết khi nào mình mới có dũng khí tin tưởng vào hôn nhân lần nữa. Chỉ là, em có thể chắc chắn một chút, trước khi khỏi hẳn, em sẽ không vội đón nhận tình cảm mới, cho nên em hi vọng anh đừng chờ em, bởi em cũng không biết khi nào mình mới có thể hết “việc.” Cô không muốn tùy tiện nhận tình cảm nữa, lại tạo một sai lầm khác, nhưng cô cũng không muốn để lỡ hạnh phúc của anh.

Nghe cô từ chối, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh.

“Không sao, anh chờ em, mãi mãi, “việc” không xong cũng không sao.”

“Sao anh lại thành thật như thế? Cho dù “việc” xong rồi, không còn “việc”, cũng có thể là người khác mà!” Cô cố ý nói như vậy.

“Không sao, nếu thật là thế, đến ngày đó, anh sẽ không đợi nữa, anh sẽ chúc phúc cho em.”

Người thành thật rất cố chấp, cô thấy rồi.

“Má Triệu sẽ nổi điên đó!” Cô vỗ vỗ trán, bó tay với anh.

“Vậy em giới thiệu đối tượng cho anh, bà ấy có cháu trai bé rồi, sẽ quên mất cách viết của hai chữ nổi điên thôi.” Anh lạnh nhạt nói.

“Tính em rất chậm chạp, thời kỳ dưỡng bệnh sẽ rất dài rất dài!” Cô lại cảnh cáo anh.

Mà anh, chỉ không nói lảng lạng nhìn cô. Không cần một câu nhiều lời, cố chấp của anh đã đánh bại cô.

“Muốn ôm một chút không?” Cô lảng lạng hỏi.

Chẳng hề do dự, anh mở đang cánh tay, cho cô một cái ôm chặt, Bởi vì anh biết, cái ôm tiếp theo của họ, có lẽ sẽ phải đợi một đoạn thời gian rất dài, càng có lẽ, là mãi mãi.

Ôm chân thật như thế, cô dán vào lòng anh, nơi đó ấm áp, bình yên, dễ dàng khiến người ta yếu đuối. Chỉ cần mười giây, cô lui bước, rời khỏi vòng tay anh.

“Được, nếu anh muốn đợi, anh hãy chờ đi.” Hít sâu một hơi, cô mỉm cười với anh.

Khóe môi anh từ từ hiện lên nụ cười.

“Nhưng ngày mai thật sự em sẽ bận nhiều việc.” Cô bận nhiều việc, vội vàng phát triển sự nghiệp, vội vàng sửa sang lại nhà mới.

Quan trọng hơn, ngày mai, là lễ tình nhân Thất Tịch, không thuộc về ngày lễ của cô, người khác nghỉ, cô có thể chọn tặng ca.

“Được, anh chờ em một ngày nào đó.” Đáp án của anh, mãi mãi không thay đổi.

HOÀN CHÍNH VĂN

110. Q.4 - Chương 29: Đến Hạn Năm Năm

Năm thứ năm Hạ Nghị và Dư Vấn ly hôn.

Công ty quảng cáo Vấn Nghị ngày càng tốt, danh tiếng không tồi, cũng như thế, công ty quảng cáo Niệm Thụy cũng như mặt trời, càng tỏa sáng hơn, cùng tồn tại trong một ngành, khó tránh khỏi rất nhiều lúc “Vấn Nghị” và “Niệm Thụy” trở thành đối thủ cạnh tranh.

“Tuyên truyền của công ty Vấn Nghị này rất tốt, vài phút ngắn ngủi đã thể hiện được hình tượng của công ty, kích thích, nhân số, hiệu quả ảnh chụp dù ở góc độ nào nhìn cũng đều đẹp!” Người phụ trách công ty có chút tán thưởng.

“Giám đốc Lưu, đoạn quảng cáo này, dù là phối âm hay hình ảnh, cũng đều do tự tay tôi giám sát hoàn thành.” Trong năm năm này, vì sức khỏe không tốt, Hạ Nghị gầy đi rất nhiều, hình thể vốn đúng tiêu chuẩn 123, bây giờ lại chỉ còn có một trăm linh mấy cân.

Mặc dù gầy đến như vót nhọn, nhưng anh vẫn mang theo nụ cười thật mê người.

“Quảng cáo của công ty Vấn Nghị đúng là rất hay!” Giám đốc Lưu khen ngợi, song, đồng thời do dự, “Nhưng mà, lúc trước chúng tôi còn hợp tác với một công ty quảng cáo khác, kịch bản của họ cũng được lắm, cho nên thật khó lựa chọn giữa hai bên đó!”

Nghe vậy, anh sửng sốt một giây, “Xin hỏi, là ông chỉ... công ty quảng cáo Niệm Thụy ư?”

“Đúng thế, Tổng Dư Vấn làm rất tốt, rất hoàn mỹ, thật sự làm cho người ta không nở bỏ!” Giám đốc Lưu còn đang phân vân: “Tôi khó xử lắm ấy. Cho nên cần phải suy nghĩ thêm..”

Ngược lại Hạ Nghị cười cười, anh dứt khoát đóng giấy tờ lại: “Giám đốc Lưu, ông không cần suy nghĩ nữa, Vấn Nghị chúng tôi rút khỏi cuộc làm ăn này.” Một câu, một quyết định, dẫn đến tổn thất biết bao tiền, anh cũng chẳng để tâm.

“Tổng giám đốc Hạ, anh đừng giận, chẳng phải tôi còn đang suy nghĩ ư? Xét về tổng thể, thật ra Vấn Nghị có vẻ hơn, dù sao ảnh quảng cáo của bên anh làm tôi rất vừa ý, chỉ là giá hơi cao, nếu có thể...” Nói rất rõ ràng.

Hạ Nghị vẫn chỉ cười cười, “Giám đốc Lưu, nhất định ông không biết rồi, năm năm này, Vấn Nghị chúng tôi có một quy định không thành văn.”

Giám đốc Lưu ý bảo anh nói tiếp.

“Đó chính là, Vấn Nghị chúng tôi không cạnh tranh với Niệm Thụy!” Anh chém đinh chặt sắt nói xong, sau đó, cười đứng dậy cáo từ, “Giám đốc Lưu, chuyện làm ăn này coi như xong, rảnh thì chúng ta đi làm một ly nhé.”

Thay đổi chớp mắt này khiến giám đốc Lưu mắt choáng váng, “Đợi chút, tổng giám đốc Hạ, lúc trước có nghe thấy, Tổng Dư Vấn là vợ cũ của anh?”

Vấn đề này, làm Hạ Nghị thôi cười.

“Có thể nhiều chuyện một câu, vì sao hai người ly hôn vậy?” Rất nhiều vợ chồng ly hôn rồi đều thù sâu như biển, thấy anh bảo vệ Niệm Thụy như thế, thật sự cảm thấy kỳ quái.

Thật lâu sau thật lâu sau, Hạ Nghị mới không thể không chặt vật trả lời: “Chúng tôi... tình cảm không hợp...”

Đây như là đáp án tiêu chuẩn quốc tế, khiến giám đốc Lưu thức thời không hỏi tiếp nữa.

“Thật ra tôi vẫn cảm thấy, ảnh chụp của Hạ Nghị và kịch bản của Tổng Dư Vấn mới là thiên hạ vô địch, Vấn Nghị như thế mới hoàn mỹ! Thật sự là tiếc nuối.” Giám đốc Lưu thở dài.

Anh cũng rất... Tiếc nuối...

“Nhưng vài năm này Vấn Nghị được tổng giám đốc Hạ quản lý không tệ, anh cũng dùng thực lực của mình đổi mới hoàn toàn, thu hồi huyền thoại “Không có Tổng Dư Vấn, Vấn Nghị sẽ sụp đổ.””

Giám đốc Lưu nhăm nhăm, anh kinh doanh Vấn Nghị tốt, cũng không phải vì muốn chứng minh những chuyện vật vãn này. Nhưng anh không giải thích, bởi giám đốc Lưu cũng chỉ là một trong những người vật vãn.

Buổi tối sau khi tan làm, anh lại đến quán bar theo lệ thường. Năm năm này, cuộc sống của anh rất phần khích, tuyệt không chán nản.

Muốn khuấy động không khí đương nhiên cần một ít rượu trợ giúp rồi, anh bây giờ, áo trong cởi ba cúc áo, caravat nới rộng, ngực kêu gọi như ẩn như hiện.

“Các người nói đàn ông và phụ nữ ai thích lừa gạt và nói dối hơn?”

Anh tựa vào sofa, lộ ra nụ cười khinh thường, nhìn Tiểu Hoa đang chơi đùa với các cô gái trẻ.

“Tôi nói đàn ông, đàn ông các anh ấy, thích nhất chơi cờ màu bay bay, hồng kỳ trong nhà lại chẳng thèm!” Các cô gái cười càng to hơn, muốn hấp dẫn sự chú ý của anh.

Anh nâng ly lên, đùa cợt “Vậy xin hỏi cô gái này, cô cảm thấy mình thích làm cờ màu, hay là muốn làm hồng kỳ?”

Cô gái rất tự tin ngang ngạnh đẩy những người phụ nữ vây quanh anh ra. “Em cảm thấy, người phụ nữ quyền rũ, chắc là có sức mạnh ngang với đàn ông, thích hợp làm cờ màu, cũng thích hợp làm hồng kỳ!”

Anh nhúm mày, không bình luận nữa.

“Tối nay nhà anh hay nhà em?” Cô gái đưa tay choàng lên vai anh, không chỉ có tự tin, còn khá lớn mật.

Anh nở nụ cười, là bật cười, vỗ vỗ quần, anh đứng dậy: “Ngại quá đi, cô không phải là chén trà của tôi.”

“Này, anh đừng có mà thế...” Cô gái tức giận dậm chân.

Không phải chơi không nổi, là mấy năm gần đây anh ngày càng ngán đàn bà. Nói xong, anh đang muốn vẫy vẫy tay, thoải mái cáo biệt.

“Hạ Nghị, anh chạy mau đi, con điên Đỗ Hiểu Văn đang vào quán bar tìm anh đấy!” A Lôi đang thân mật nhảy với cô bé mới quen trên sàn nhảy, chen chúc đến mặt báo.

Nghe vậy, da đầu Hạ Nghị tê đi “Không thể nào...” Anh đã đổi quán bar, lại còn bị cô tìm được!

“Đúng là âm hồn không tiêu tan, chắc chắn là Tiểu Hoa chịu không nổi cô ta quấy rầy, lộ ra tung tích của anh!”

“Tôi nghĩ là A Hào theo đuổi Tống Dư Vấn bị Hạ Nghị đánh cho chết khiếp, cho nên mới trả thù Hạ Nghị!”

“Cũng có khả năng, số điện thoại của chúng ta chính là A Hào tiết lộ!”

Nhóm xấu cấu kết với nhau, đều đang thảo luận loại phụ nữ có tố chất thần kinh trăm ngàn lần đừng chọc vào.

Hạ Nghị không rảnh nghe nữa, lập tức bỏ chạy qua cửa sau. Nhưng lúc này, số anh không tốt lắm.

“Tên dâm tà, dâm loạn!” Anh vừa đứng bị Đỗ Hiểu Văn chặn lại.

Nhìn Đỗ Hiểu Văn không sợ nguy hiểm, đột nhiên xông ra cản xe anh lại, anh không biết nên nói gì mới tốt, bởi lẽ chẳng còn kịp nữa rồi, lúc này dù có chấp cánh anh cũng không thể bay. Mắng anh dâm tà và dâm loạn, chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Cửa xe anh bị mở, Đỗ Hiểu Văn bước vào, cô chẳng nói gì cả, chỉ bắt đầu rơi nước mắt, dáng vẻ khóc thê lương làm hại người đi qua đường cũng phải nhìn lại, khiến anh đau đầu không thôi.

“Vì sao anh trốn em?”

Nhìn đi, lại bắt đầu rồi đây.

Đối mặt với nước mắt lên án của cô, Hạ Nghị đã sớm chẳng còn cảm giác, “Hiểu Văn, chẳng phải anh đã nói, chúng ta chia tay rồi?” Những lời này, trong năm năm, không biết anh đã nói bao nhiêu lần, chỉ là cô không chịu tiếp nhận sự thật mà thôi.

“Anh không ngừng thay phụ nữ, anh làm em rất đau khổ, như là sống trong mộ phần vậy, chẳng nhẽ bức chết em anh mới vui sao?” Cô khàn giọng chất vấn.

Anh muốn ư, có phải cô muốn bức chết anh mới vui không?

“Chúng ta chia tay rồi!” Hạ Nghị bình tĩnh nói.

Cô gấp gấp theo đuôi làm anh sắp điên rồi.

Trái tim cô băng giá nhìn anh, “Có phải em chết đi, anh mới vui không?” Khi nói xong, cô đau đớn giờ cổ tay mình lên.

Năm năm, vết sẹo sâu nơi đó, tất cả là tố cáo của cô với tình yêu. Vết thương ở cổ tay này chẳng chạm đến ấy này và đau lòng của anh, ngược lại làm cho anh phiền lòng không thôi.

“Em đừng đáng sợ như vậy, được không?” Anh không thể nhịn được nữa.

Chân ga bị Hạ Nghị nhấn mạnh, dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô đến cửa nhà, Hạ Nghị mở cửa xe, kéo cô xuống dưới.

“Không được theo dõi tôi nữa!”

Bây giờ Hiểu Văn thật sự rất đáng sợ, cô có thể theo dõi anh mấy ngày mấy đêm liên tục cũng không mỏi mệt, cô không vào được nhà anh, lại chờ trước cửa nhà anh, có thể đứng đến cả đêm.

“Được, không theo dõi anh cũng được, anh lấy em, chúng ta kết hôn đi!” Hiểu Văn rất cố chấp, “Anh không cưới em, cùng lắm thì mọi người cùng chết, em đến cục cảnh sát tố cáo anh, nói anh thuê người hành hung!”

Mấy tháng trước, mấy tên cướp kia cũng bị xử bắn rồi, cô còn dùng cái gì mà báo cảnh sát bắt anh? Bằng sự tưởng tượng của cô ư? Hạ Nghị chịu không nổi, anh cảm thấy mình và cô như ông nói gà bà nói vịt.

“Trên người anh giờ mang bệnh ung thư, cũng chẳng sống được mấy năm nữa, anh lấy em thế nào?” Làm ơn đi, hãy để anh sống thêm vài năm vui vẻ nữa.

Vì đuổi cô đi, anh thậm chí không tiếc nói ra bệnh của mình cho cô. Nhưng mà.

“Em yêu anh, em không ngại làm quả phụ, cho dù anh chết, em cũng sẽ theo mộ bia của anh cả đời.” Cô thì thào, “Tốt nhất chúng ta hãy sinh một đứa con khác thật nhanh.” Cô muốn lôi anh vào phòng.

Hoàn toàn chẳng quan tâm đến việc anh đang điều trị, lại muốn có một đứa con, có lẽ trên thế giới này có kỳ tích! Lại tới nữa lại tới nữa rồi, Hạ Nghị trực tiếp chạy trốn.

...

Người anh không muốn gặp thì đến làm phiền anh, mà người anh muốn gặp lại luôn tránh anh.

“Sao lại là anh?” Mỗi quý đến ngày chia lợi nhuận, nhìn thấy người đến, Hạ Nghị lại khó chịu.

“Dư Vấn đang có bầu, không thích hợp đi lại nhiều.” Nét mặt bình tĩnh, Triệu Sĩ Thành ngồi xuống trước mặt anh.

Dư Vấn nói không cần lợi nhuận của công ty, nói thế nào Hạ Nghị cũng không chịu, bảo anh chuyển thẳng vào tài khoản, anh lại không muốn. Nhất định bắt cô phải đến tận nơi.

“Tháng trước hai người vừa kết hôn, có thai nhanh như thế?” Hạ Nghị cười gượng, cười rất cổ hợm.

Triệu Sĩ Thành cười nhẹ, “Tuổi lớn rồi, cô ấy sợ trở thành sản phụ cao tuổi, muốn nhanh làm mẹ.”

“Chúc mừng anh, cuối cùng cũng đến rồi!” Anh thoải mái vươn tay, đưa ra lời chúc phúc.

Hâm mộ và ghen tị, anh đều chôn trong lòng.

...

Đêm khuya.

Hạ Nghị hôm nay đặc biệt đau đớn, toàn bộ thân thể như chịu tra tấn gân cốt, làm anh trần trọc, mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Hạ phu nhân, đau... Hạ phu nhân, anh cũng cần người yêu thương...” Đau đến tận tâm gan, trong mộng, anh đau đến tỉnh lại.

Thật yên ắng, cô độc. Trái tim trống rỗng, dù có bao nhiêu niềm vui cũng chẳng thể bù đắp.

Thở phì phò, anh tựa vào giường. Cứ đau như thế này, anh còn có thể sống bao lâu nữa đây? Năm thứ hai anh ly hôn với Dư Vấn, Hạ Lan không nhận điều trị nữa đã buông tay khỏi nhân gian. Vài năm sau, anh vẫn luôn tích cực trị liệu, dù có nhiều đau đớn khổ mệt.

Anh muốn sống hơn vài năm nữa, ít nhất cũng đợi cho con của cô ra đời, có thể nhân cơ hội này nhìn thấy nụ cười của cô một lần nữa, có lẽ sẽ phải dùng đến một phần quà lớn rồi...

Tiếng chuông trong phòng khách xuyên qua yên tĩnh. Anh nhú nhú đầu mày, cố nén đau nhức nhận điện thoại.

“Anh Nghị, vì sao Vần Nghị còn chưa đổi tên? Chẳng lẽ anh vẫn còn nhớ thương Tống Dư Vấn, cô ta lập gia đình rồi, vì sao anh còn yêu cô ta?” Nửa đêm, lại là tiếng khóc nghẹn ngào.

“Vì sao anh muốn giết chết con của chúng ta? Có phải anh cố tình không cứu nó không?” Từng tiếng khóc thê lương vang lên.

Anh thở dài, gác điện thoại, đứng dậy vào phòng sách.

Nếu không ngủ được, vậy thì chi bằng dùng thời gian có hạn này cho Văn Nghị, Văn Nghị là “đứa con” anh và Hạ phu nhân để lại, anh muốn nghiêm túc “dưỡng dục”.

Vừa pha cà phê, anh vừa mở cửa sổ, giữ suy nghĩ tỉnh táo để nghiêm túc làm việc. Gió lạnh thổi vào phòng sách, thổi bay sách khám bệnh, anh cũng không để ý.

Trên giấy chuẩn đoán kia, in giấy trắng mực đen: Tế bào ung thư biến đổi, nhận định đã chuyển từ giai đoạn hai lên giai đoạn ba. Năm năm là một thời hạn, dù tích cực điều trị, cũng rất khó tránh khỏi tái phát và biến thành u ác, anh ngay lúc đó, đã sớm sáng tỏ.

Góc phòng sách yên tĩnh, tiếng chuông trong phòng khác lại chẳng tha rung động thấu trời lần nữa.

Thật lâu thật lâu cũng không quay về yên lặng.

111. Q.4 - Chương 30: Tập Mãi Thành Thói Quen

Năm năm sau, Dư Văn đã có một mái tóc dài, làm cho cô tăng thêm vẻ dịu dàng.

Với mái tóc dài óng mượt kia, Hạ Nghị cảm thấy ngứa lòng khó nhịn, tay lại vươn đến chạm một chút. Mười ngón tay anh xuyên qua tóc cô, giữ sợi tóc đen đó nằm trong lòng bàn tay thật lâu.

Khi thường lui đến, cô đã sớm phát hiện, có điều hôm nay, cô nhìn chăm chú vào kênh tin tức 1 mà ngăn người: Băng Luy Luy cuối cùng đã bị cảnh sát bắt, vì phạm nhiều tội cướp bóc giết người ở Ôn Thành, tình tiết ghê sợ, đã bị xử bắn.

Có lẽ Đỗ Hiểu Văn không nhớ rõ, nhưng cô nhận được 4 gương mặt kia trên tivi. Năm năm, cô sống cuộc sống rất nghiêm túc, năm năm, cô buông hết mọi thứ, nhưng bốn gương mặt kia vẫn là nỗi lo lắng và ác mộng của cô.

“Ê, Hạ phu nhân, nhìn gì mà mê mẩn như thế?” Vị trí bên cạnh, tay đã trộm đủ rồi, sợ bị cô phát hiện, đúng lúc thu về, hô một tiếng làm cô hoảng sợ, lại còn kinh ngạc chảy mồ hôi.

Cô bình tĩnh nhìn gương mặt tuần tú trước mắt, trong chớp mắt như thế, nhìn vẻ mặt cô khẽ hoảng hốt.

Mười giây sau.

“Tôi đã không còn là Hạ phu nhân nữa rồi.” Cô bình tĩnh vạch lỗi của anh.

“Hi hi, anh lại nhất thời chưa thể quen được.” Hạ Nghị cười, dáng vẻ cũng không quá so đo.

Thói quen này của anh mãi chẳng thay đổi được.

Cô không nói, còn đang suy nghĩ, thấy hành vi của cô bất thường, Hạ Nghị cũng nghi ngờ nhìn về TV LCD trên văn phòng, vài giây sau, một tia sáng xen vào đầu, anh thông minh lập tức hỏi, “Là bọn chúng?” Thật cẩn thận chứng thực.

“Ừ.” Cô gật đầu.

Đây là phối hợp ăn ý nhiều năm của họ, chẳng cần nói nhiều, cô có thể hiểu được đối phương định nói gì.

“Thật tốt quá, chúng ta không cần lo lắng hãi hùng nữa!” Hạ Nghị không khống chế được cảm xúc, hưng phấn vỗ bàn.

Chúng ta? Dư Văn nghi ngờ nhìn về phía anh. Liên quan gì đến anh?

Hạ Nghị chớp chớp mắt, “Hạ phu nhân, đây chẳng phải anh lo cho em à?” Về chuyện anh đã làm vì cô, anh đã bắt Triệu Sĩ Thành hứa không nói một chữ.

“Câu mắc ói” của anh, cô tập mãi cũng quen, cúi đầu, Dư Vấn tiếp tục đọc báo cáo, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, gầy đây sao anh nhiều như thế? Công việc rất vất vả à?” Vấn Nghị muốn có thành tích như thế, không vất vả cũng khó.

Năm năm này, mỗi lần gặp anh lại gầy đi một phần, đến giờ này, cô nghi ngờ anh chỉ còn da bọc xương đến gió thổi cũng có thể bay. Khách quan mà nói, vài năm nay được cô và Triệu Sĩ Thành chăm sóc, sức khỏe ngày càng tốt lên.

“Em không biết giờ một gầy à, càng gầy càng đáng yêu đó?” Anh híp mắt cười.

Đàn ông tuổi 37, anh còn nói với cô hai chữ đáng yêu á? Dư Vấn nổi da gà, bó tay toàn tập rồi.

“Nói thật nhé, em có phát hiện không, sau khi gầy, anh càng quyến rũ hơn ấy?” Anh lại gần cô, cười cười cúi người, phun ra hơi thở vào môi cô, giống như hôn cô cách không khí.

Cô nín thở, bình tĩnh kéo giãn khoảng cách. Nhưng cô lui một bước, anh lại tiến một phần.

“Anh còn như vậy, lần sau em sẽ không đến nữa!” Cô lạnh lùng nói.

Mỗi quý đùa một lần, cũng thành thói quen của anh rồi ư?

“Hạ phu nhân, em rất nghiêm túc chứ?” Anh nhú mày.

“Đừng gọi em là Hạ phu nhân nữa, gọi tên em thôi!” Dư Vấn tốn hơi thừa lời.

Tuy rất ít gặp mặt, nhưng mà quan hệ của họ bây giờ, cải lão hoàn đồng lại có chút giống bạn bè thời đại học. Cô thường xuyên bị anh chọc giận, giận đến không muốn nghĩ nữa, lại bị anh cuốn lấy không thôi.

“Sao em có thể không đến, đời người ngắn lắm, chúng ta lại chỉ gặp mặt có mấy lần!” Thú vui ngắn ngủi, anh nhún vai, về vị trí của mình.

“Em cảm thấy, đời người rất ngắn, bây giờ chúng ta đang lãng phí thời gian!” Cô gấp vặn kiện lại, không muốn tán gẫu với anh nữa.

Báo cáo không có ấn đề, cô không cần ở lại nữa.

“Cùng ăn cơm tối đi.” Anh đưa ra lời mời.

“Không được, em có việc rồi.” Cô cũng không quay đầu lại đã muốn rời khỏi văn phòng của anh.

“Tổng Dư Vấn!” Anh kêu cô lại.

“Nói đi.” Cô không quay đầu.

“Nghe nói, rất nhiều người xếp hàng theo đuổi em, có cả giám đốc tập đoàn XX trong đó?” Anh rất nhạy bén với tin tức.

Dư Vấn nhăn mày, cô không thích cuộc sống riêng tư bị bóc mẽ.

“Em khuyên anh, chọn đàn ông nên chọn người trung hậu thành thật, giám đốc tập đoàn XX thoát nhìn thì nghiêm trang, thật ra còn lông bông hơn cả anh!” Anh lạnh lạnh nói.

Năm năm này, anh vẫn âm thầm đánh giá đàn ông xung quanh cô, đưa ra kết luận, đàn ông vĩ đại có rất nhiều, nhưng người có thể thật tình với cô chẳng nhiều lắm.

“Tổng Dư Vấn, em nói nếu anh đi xếp hàng, em có thể ưu tiên chăm sóc không?” Anh nửa thật nửa giả đùa cô.

Dư Vấn quay đầu, nghiêm túc trả lời: “Sẽ không đâu.” Đáp án của cô giống như năm năm trước, vẫn chẳng thay đổi.

Anh giả bộ lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Cô lại xoay người.

“Tổng Dư Vấn, nếu, là anh chỉ nếu... Thụy Thụy vẫn còn, anh cũng học tên gốc họ Triệu chờ em năm năm, anh có tư cách xếp hàng không?” Không nghe ra là anh nói đùa hay nói thật.

Dư Vấn dừng bước một chút, một câu cũng chưa nói, cô đẩy cửa mà ra.

“Đúng là lạnh lùng nhỉ, chẳng biết đùa một câu, một phút cũng không ở lại thêm!” Anh sờ mũi, nhún vai, “Vốn muốn nói thêm vài câu hay cho tên gốc Triệu...”

Vuốt bụng, bụng đói lại sôi rồi.

“Bạn hả, bạn cũng phải ăn cơm ha...” Lắm bầm, anh thở dài.

Muốn hẹn cô ăn bữa cơm thật là khó. Nhưng mà, không thể miễn cưỡng cô, miễn cưỡng rồi, lần sau có lẽ cô thật sự không đến nữa

Anh lại thở dài, nhắc nhở mình, lần gặp tiếp theo anh phải khống chế cái miệng nói lung tung của mình. Còn có, bớt đùa đi nữa.

...

Dư Vấn quyết định kết hôn cùng Triệu Sĩ Thành, thật ra, quá trình thật sự rất đơn giản. Ngày đó.

Chết rồi chết rồi chết rồi!

“Phiền anh, có thể chạy nhanh hơn?” Đã 11h, cô ngắt lời tài xế còn đang bắn nước bọt tung tóe, từ từ nói địa điểm công ty.

“Cô Tổng, cô đang vội à?” Đối phương là cao thủ tình trường, cố ý chạy xe rất chậm, tranh thủ thêm thời gian ở bên cô, chiếm thêm tình cảm của cô.

“Phiền anh, gấp lắm rồi!” Nếu chẳng phải đang vội, cô sẽ tiếp tục đứng ở sân bay, chờ taxi vào nội thành, chứ không phải ngồi lên xe vị vẫn có dã tâm với cô này.

Mấy năm nay, hẳn không phải người đầu tiên theo đuổi cô, cũng chẳng phải người đầu tiên có mục đích với cô. Cô biết rõ, trong đầu lũ đàn ông này muốn gì, toàn là muốn cưới cô, có thể có công cụ phát tài, có thể bớt phần đầu hai ba mươi năm. Đàn ông làm ăn, cũng thật đáng sợ.

“Cô Tổng, tôi thấy lần trẻ máy bay này, chắc là nguyệt lão se tơ cho đôi ta rồi.” Gã đàn ông có da mặt dày hơn tường thành. “Thật ra tôi rất muốn mời cô một bữa cơm, lời nói không bằng hành động, chúng ta vừa đi ăn khuya vừa tiếp tục nói chuyện làm ăn nhé?”

Đuôi hồ ly lộ rồi. Từ lần hợp tác đến giờ, thể theo đuổi của đối phương rất mãnh liệt.

“Xin lỗi nhé giám đốc Triệu, tôi có bạn trai rồi.” Cô bình tĩnh lấy tấm chắn ra

“Cô có bạn trai rồi?” Đối phương sững sốt.

“Đúng vậy, anh ấy cũng họ Triệu, là bác sỹ, hôm nay anh ấy hẹn tôi chúc mừng sinh nhật.” Cô cười nhẹ, thông dong nói.

Không khí trong xe chìm xuống, tốc độ xe nhanh hơn nhiều.

Trước khi xuống xe, giám đốc Triệu vẫn làm dáng, “Không sao, cô Tổng có sức hấp dẫn như thế, có bạn trai tự nhiên cũng là bình thường! Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, tôi sẽ không buông tay đâu!”

Cô chẳng nể mặt mũi, xoay người bước đi.

Ở trong thang máy, cô vội vàng lộn túi lại, bật máy di động đã tắt. Chỉ có một tin nhắn, lúc tám giờ, anh nhắn tin hỏi cô đã xuống máy bay chưa, nếu không nhầm, cô sẽ về nhà trước 12h.

Máy bay trẻ năm tiếng, bình thường một người đàn ông sẽ nghĩ cô hẹn người khác rồi. Nhưng cô biết, Triệu Sĩ Thành nào phải người “bình thường”.

Cửa thang máy mở ra, quả nhiên cô lập tức thấy bóng hình cao lớn đứng ở cửa nhà. Mỗi lần thấy hình bóng ấy, lại cảm thấy thật ấm áp. mấy năm nay, cô gặp rất nhiều cửa ải khó khăn, thời điểm không hài lòng, mỗi một lần quay đầu, anh đều ở nơi đây. Làm cho cô an tâm.

Cô vội vàng chạy lại, trên tay kéo rương hành lý “Buổi chiều sao anh không mở di động, em chẳng thể liên lạc được với anh!”

Cuối cùng cũng đợi được cô, anh ôn hòa nói, “Buổi chiều lúc khám bệnh, di động hết pin, sau đó gọi cho em, chắc em đã lên máy bay nên tắt máy rồi.”

“Sao không vào nhà, chẳng phải có chìa khóa à?” Cô vội lấy chìa khóa mở cửa, cô có để ý trong tay anh còn cầm bánh ngọt và ít đồ ăn.

Triệu Sĩ Thành có chìa khóa nhà cô, đó là bởi vì thời gian cô đi công tác rất nhiều, không thể hẹn thời gian rõ ràng, vì thế cô đưa thẳng chìa cho Triệu Sĩ Thành.

Anh cười nhẹ, không trả lời.

Nhưng trái tim Dư Vấn biết rõ, vì họ chỉ là bạn bè, chẳng có quan hệ thân mật, cho nên không được chủ nhà cho phép, gần như anh chưa bao giờ chủ động vào nhà cô một bước.

Thật ra, cô chưa bao giờ làm sinh nhật, nhưng sinh nhật của cô vẫn cứ trôi qua. Bây giờ, hàng năm dù bận nhiều việc sinh nhật đều trở về tổ chức cùng anh, cô đã quen rồi.

“Ăn chưa?” Anh hỏi cô.

“Ăn rồi, cơm máy bay.” Cơm của máy bay hàng không quốc tế cũng không tồi.

“Còn anh?” Cô hỏi lại anh.

“Không đói bụng.”

Giống năm ngoái, anh bước vào nhà bếp, dùng tốc độ nhanh nhất làm vài món ăn cho cô. Gần mùa hè, hơi nhiệt trong bếp cuộn lên, anh lại để cô đứng ngoài cửa kính chờ, bởi vì, nơi đó có thể có khí lạnh. Cho dù mệt chết đi, nhưng Dư Vấn vẫn không ngồi nghỉ ngơi, cô đứng yên ngoài cửa lẳng lặng nhìn người đàn ông bị dầu mỡ bao vây.

Năm năm, chỉ như một ngày. Anh vẫn không đổi, người thay đổi lại là cô, ví dụ như cô bắt đầu tình nguyện để tóc dài, ví dụ như, sự tồn tại của anh với cô mà nói đã thành một thói quen, nếu như lâu không gặp anh, ngược lại sẽ cảm thấy toàn thân mất tự nhiên.

Gần 12h, anh nhìn đồng hồ, “Không kịp rồi, thiếu mấy món, chúng ta cắt bánh trước đi.”

Hai người ngồi trước bàn ăn, không cần thối nền như bé con, bởi lẽ cô không có tâm nguyện gì cả. Nhưng mà, một chiếc bánh ngọt, bốn món ăn đơn giản đã làm ấm lòng cô rồi.

Ăn cơm, cắt bánh ngọt, giống năm ngoái, hai người lại uống chút rượu. Anh phát hiện, trong túi cầm tay của cô là trang sức đeo tay.

“Quà sinh nhật của bạn à?” Anh trầm giọng hỏi.

“Giám đốc Triệu.” Cô từng nhắc đến người này với anh.

Cô lấy quà ra, là đồ trang sức, kiển dáng rất thịnh hành. Cô tiện tay bỏ sang bên, cô già rồi, đồ trẻ con cô không thích nữa. Nhưng anh lại nhìn món quà kia, nhìn thật lâu.

“Xin lỗi... Anh chẳng mang quà...” Anh xin lỗi.

Bình thường cô muốn gì, anh sẽ mua đó, đến thời điểm mấu chốt, lại phát hiện mình chẳng biết mua gì cả. Anh muốn tặng quà lại không biết cô có tùy tay bỏ đi không.

“Em hử, lớn tuổi rồi, quà không còn mang lại niềm vui cho em nữa, giống như em không muốn yêu nữa, yêu sẽ rất mệt mỏi.” Cô cười cười.

Không muốn yêu nữa? Mắt anh dao động, cuối cùng không nói một lời.

“Thời gian là liều thuốc tốt nhất, mấy năm nay, số lần đau lòng càng ít đi, em thích cuộc sống bình tĩnh này, nhưng chỗ sâu trong lòng vẫn muốn sinh một đứa con, lại cảm thấy đời này không có con thì thật nuôi

tiếc.” Cô uống chút rượu, lại nói nhăng nói cuội, mấy năm này, những thứ cô muốn nói với anh, có thể nói, không thể nói.

“Em điên rồi, sinh con gì cơ, thân thể không thích hợp làm sản phụ cao tuổi đâu.” Anh hắt “thăng” nước lạnh vào cô.

Môi Dư Vấn mím lại. Cao tuổi?

“Anh ghét sản phụ cao tuổi như em?” Dư Vấn hí mắt nguy hiểm.

“Không phải ghét, chỉ là cảm thấy không cần mạo hiểm.” Họ chỉ là bạn thân, không thích hợp thảo luận những lời này.

“Triệu Sĩ Thành, nói thật ra, cho dù đợi em, anh cũng không thích sinh con?” Cô đột nhiên bắt đầu nghi ngờ.

“Sản phụ cao tuổi vốn rất nguy hiểm, thân thể của em lại như vậy, vẫn còn bị thiếu máu, cho dù người kia không phải anh, anh khuyên em đừng mạo hiểm.” Anh thuần túy xuất phát từ góc độ bác sĩ.

Cứ lúc nào cũng cao tuổi sản phụ, mắt Dư Vấn bốc hỏa. Lại nói, chọn đàn ông phải chọn người biết ăn biết nói, mới không làm mình tức chết!

“Năm nay em mới 34 tuổi, nếu bây giờ mang thai, năm sau vừa vặn có thể sinh con, trước 35 tuổi không phải sản phụ cao tuổi nhé!” Cô uống rượu rồi, cao giọng.

“Em cảm thấy được à?” Anh nghiêm trang hỏi lại cô.

Bị cản, Dư Vấn bỗng nghĩ sâu xa. Cô không muốn yêu, nhưng có lẽ, cô thật sự nên kết hôn, tìm một người đàn ông, có thể mang lại cuộc sống bình yên, tập thành thói quen.

112. Q.4 - Chương 31: Ván Cờ Tình Yêu

Cưới là cô chủ động, trong buổi tối đó, vì bỗng muốn làm mẹ, khát vọng rất mãnh liệt, rất mãnh liệt.

“Vì sao không thể?” Cô buông ly rượu, đột nhiên cười đến quỵên rũ.

Cô bây giờ, đã bắt đầu học để làm một phụ nữ độc lập, vì đàn ông đã mang lại thay đổi này cho cô, không rõ, nhưng không quen được.

Thỉnh thoảng cô lại thường nghĩ lại, họ thật sự chỉ là bạn thôi ư? Đặc biệt gần đây, vấn đề này thường ở trong lòng cô. Thân thể không thoải mái, luôn là anh ở bên chăm sóc cô. Khi gặp khó khăn trong công việc, luôn là anh phân tích đúng sai cho cô. Anh ngày càng quan trọng trong cuộc sống của cô, nhưng anh lại chỉ giữ đúng mực bạn bè, đơn giản là, cô vẫn không nghĩ thông.

Trong năm năm này, má Triệu gây bao áp lực cho anh, trong lòng cô hiểu rõ, nhưng anh thủy chung không từ bỏ chờ đợi, không mỗi một để tìm một tình cảm khác. Tình cảm của anh rất thủy chung, rất cố chấp, đến mức má Triệu muốn chết đi, cố chấp đến mức làm trái tim cô cũng dao động, không chỉ tự hỏi mình một lần, vì sao không dứt khoát gơ tay đầu hàng?

“Nói thật, vài năm không có phụ nữ, có thể dễ dàng xúc động không nhỉ?” Dưới tác dụng của cồn, cô chuẩn bị kế hoạch quỵên rũ.

Bởi vì, cô vừa ra một quyết định trọng đại, trước khi biến thành một sản phụ cao tuổi, nhất định phải nhanh chóng sinh con.

Triệu Sĩ Thành ngây ngẩn, yên lặng nhìn cô, lại cúi đầu nhìn bàn chân gọt cảm dẫm lên người anh.

“Nếu là con anh, em cảm thấy không tồi, giáo dục chắc chắn sẽ thoải mái, gen của anh tốt lắm đó.” Cô cười cười.

Đằng sau vẻ nghiêm trang của cô, tận xương, thật ra cũng rất trẻ con, ví dụ như thỉnh thoảng cô lại thích bắt nạt người. Bàn chân không an phận của cô cọ cọ trên đùi anh, gần như muốn di chuyển đến tâm chân của anh, đung quăn anh nhô lên, dục vọng gần như không giấu được.

“Nói thật, muốn tấn công không? Thật ra, thỉnh thoảng, em cũng cần.” Cô lại bỏ thêm một mồi lửa, cho vị thuốc mạnh nhất.

Cô đã ám chỉ như vậy, nếu anh còn không hiểu, căn bản chẳng phải đàn ông. Cô quan sát thật lâu, cô rất có lực hấp dẫn với người đàn ông này. Cô biết mấy năm nay, tình huống thế này chẳng phải chỉ có một lần, thỉnh thoảng khi cô vừa tắm xong đi ra, cả người anh lại thất chặt, nhưng mà anh chỉ biết lúng túng che giấu, chưa bao giờ có ý định làm gì cô, đàn ông như thế đúng là thành thật đến đáng yêu.

“Quá muộn rồi, anh đi đây!” Nhưng mà, chờ một lát, anh lại đứng dậy.

Cứ thế thôi ư? Nhìn bóng anh xoay người bước đi, Dư Vấn ngẩn ngơ rồi, trong nháy mắt lại rồi lòng.

Vừa rồi cô bắt nạt người quá đáng à? Khiến anh tức giận ư? Nguy rồi, người như anh tức giận chẳng bao giờ kêu gào cả, chỉ là, sẽ chẳng để ý cô mấy ngày thôi. Có một lần, vì cô thực hiện một đơn hàng, phải đến câu lạc bộ đêm tiếp khách, bởi vì khách uống quá nhiều, cô vội gọi anh đến cứu. Tuy biết cô bảo vệ mình rất tốt, nhưng anh vẫn tức giận, giận cô đến chừng một tuần, nếu cô không bận việc, anh cũng chẳng hèn cô ra ngoài.

Từ sau lần đó, khi nói chuyện cô cũng cẩn thận hơn. Bây giờ, cô không muốn dẫm lên vết xe đổ nữa. Tay nắm cửa bị anh cầm, vận xuống, kéo ra.

Dưới tình hình cấp bách, cô vội hỏi, “Thành, muốn kết hôn không?”

Anh đang chuẩn bị bước đi, dừng lại, không, trên thực tế, là ngây dại.

“Thứ sáu ngày mai là ngày làm cuối cùng trong tuần của cục dân chính, nếu anh không sợ tiêu thêm mấy đồng, chúng ta đi đăng ký đi.” Cô ra vẻ thoải mái nói.

Anh vẫn ngây ngẩn không thể quay đầu, anh sợ vừa quay đầu lại, phát hiện chỉ là cô nói đùa anh.

“Đương nhiên, nếu anh không muốn, nói chúc ngủ ngon với em xong, là có thể đi rồi.” Tự tin rõ ràng nhưng mà giờ phút này lại có chút không chắc chắn.

Anh đóng cửa, xoay người lại. Cô mỉm cười với anh, cho anh biết, mình nghiêm túc không say rượu.

“Nếu đã quyết định muốn kết hôn, cho nên đêm nay muốn hay ở lại không?” Gương mặt cô tràn ngập nụ cười.

Bởi một động tác đơn giản của anh đã làm cô biết đáp án.

“Trong lòng em có anh?” Anh thận trọng hỏi.

Nếu chỉ là tạm chấp nhận, anh nguyện ý đợi thêm năm năm khác nữa.

“Một chút.” Cô nở nụ cười, lại muốn bắt nạt anh, hai ngón tay làm ra một khoảng cách chỉ có một cm.

Anh nhú mày.

“Nếu kết hôn, chắc chắn em sẽ lại thêm một chút.” Nụ cười của cô càng sâu, khoảng cách hai ngón tay, biến thành hai cm.

Kết hôn, có nghĩa trái tim cô đã mở ra vì anh, lấy nhau rồi, cô sẽ không giữ lại tất cả tình cảm nữa, an ổn giao cho anh cất giữ. Trong năm năm này, ít nhiều gì anh đã từ từ gõ cửa lòng cô, ít nhất, làm cô bắt đầu nguyện ý nếm thử một phần tình cảm mới.

Mây anh càng nhấn sâu lại.

“Nếu chúng ta có con, em sẽ lại thêm một chút.” Khoảng cách giữa hai ngón tay cô đã thành 3 cm.

Anh vẫn ngẩn ra.

“Quên đi quên đi, em ngoan ngoãn làm một sản phụ cao tuổi là được rồi.” Cô sầm mặt, ngồi trở lại sofa.

Theo tích cách, thủ đoạn cô quyền rũ đàn ông cũng chỉ có một ít như thế.

“Thật sự quyết định kết hôn ư?” Cuối cùng anh cũng mở miệng, không chắc hỏi.

“Nhìn em giống nói đùa lắm à?” Cô trợn mắt, lòng mơ hồ hỏi.

Nhưng mà, lông mày anh lại giãn ra.

“Thật sự muốn anh ở lại?” Họ từng này tuổi rồi, ở lại sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng đều biết.

“Quyết định trước khi kết hôn, em phải kiểm “hàng” trước, để tránh hàng chất lượng thấp, khiến em ô mận nghìn thu?” Đêm nay, cô bắt nạt anh, bắt nạt đến nghiện.

Những lời này, thật độc!

Vừa dứt lời, anh đã dang tay ôm chặt cô, cô chỉ cảm thấy môi rất ẩm áp, cắn mút mà hôn sâu, cô hoảng hốt đến quên cả thở. Bị hôn nhiệt tình như thế, hôn đến choáng váng, vì thở gấp, ánh mắt đầy sương mù của cô nhìn anh.

“Anh sẽ để kiểm hàng hài lòng!”

Không cho cô cơ hội đổi ý, chẳng kịp hét lên, cô đã bị anh đẩy xuống giường. Giường mềm mại chìm thật sâu, bóng hình cao lớn của anh che lên thân hình lung linh của cô, một giây cũng không lãng phí, quần áo của cô bị cởi ra, ngay sau đó, hôn nồng nhiệt, quần quýt, áp lực dục vọng đàn ông trút xuống toàn bộ, anh tối nay tuyệt đối sẽ để cô cảm nhận được người thành thật không dễ bắt nạt, sau khi bị bắt nạt rồi mảnh giáp lý trí sẽ rơi xuống...

Thể chất của Dư Vấn rất dễ có thai, đứa con trong bụng chỉ là do đêm kích tình hôm đó của cô và Triệu Sĩ Thành. Dựa vào đứa trẻ kia, gần như chẳng khó khăn gì, cô bước vào cửa nhà họ Triệu. Nhưng cô hiểu được, muốn được lòng mẹ chồng, cô phải tốn thêm công sức, dù sao lúc trước là chính cô tự phá hủy hình tượng của mình.

May mà, Triệu Sĩ Thành rất bảo vệ cô, mà lúc trước anh quyết tâm chỉ muốn một mình cô quá kiên định, bây giờ khi mây tan có thể thấy trăng sáng, kết quả đã quá rõ ràng, mà dù má Triệu có ngàn lần không vui, đến mức nào đó, chẳng thể phản đối nữa, chỉ có thể nhận. Nhưng, muốn giữ được trái tim mẹ chồng, chẳng phải thỉnh thoảng đưa vài món quà là được, đối với Dư Vấn mà nói, đó là vấn đề đau đầu, Chỉ là cô không sợ, cô quyết tâm phải làm tốt, không dựa vào chồng làm anh rơi vào thế khó xử. Dù mẹ chồng ngầm cho cô nhìn bao nhiêu sắc mặt, cô vẫn tôn trọng bà, quan tâm bà, tuyệt không dùng cách thổi gió bên tai chồng, phá hỏng quan hệ mẹ con của họ.

Sau nhiều chuyện xảy ra, má Triệu cũng dần thay đổi, từ từ dịu thái độ, dù sao, cô cũng có mang, cái thai trong bụng cô có thể là đứa cháu vàng bà chờ đã lâu rồi. Cho nên, miệng thì nói độc, nhưng nghe nói sức khỏe cô không tốt phải ở nhà an thai, gần như ngày nào má Triệu cũng chủ động đến nhà cô nấu cơm.

“Mẹ, anh và chị dâu đi du lịch rồi à?” Cho dù má Triệu không thích nói chuyện với cô, cô vẫn luôn chủ động tìm đề tài.

“Đúng vậy, Nữu Nữu đã tròn ba tuổi rồi, được đến nhà trẻ, vợ chồng son bọn chúng cũng có thể thoải mái hơn.” Con dâu cả là do Dư Vấn giới thiệu, là một cô giáo, theo đạo thiên chúa, thân phận nghề nghiệp, chưa từng có bạn trai, phẩm hạnh đoan trang không có tỳ vết nào, khiến á Triệu chẳng thể hài lòng hơn.

Sau khi kết hôn, hai vợ chồng không quá ngọt ngào, nhưng mà nam chủ ngoại, nữ chủ nội, cuộc sống khá hài hòa.

“Cho nên mẹ nói rồi, sinh con nhất định phải còn trẻ, người trẻ tuổi các con yêu qua yêu lại, người già chúng ta bị tra tấn lực bất tòng tâm rồi!” Má Triệu canh cánh trong lòng chuyện cô bỏ quên con bà đến vài năm.

Dư Vấn bị phê bình không lên tiếng.

Má Triệu đun thức ăn, mở gas, chuẩn bị làm nóng nồi, cô cười giúp đỡ, chỉ là cô vừa mới đưa tay chạm vào chén trong tủ định đi rửa.

“Zời ạ, con đừng làm lộn xộn nữa!” Má Triệu quát to một tiếng cản lại, “Con đừng cử động, không được nhúc nhích, an tâm mà nằm, để đó ẹ!” Con trai lo cho Tống Dư Vấn, từ khi biết con dâu mang thai rồi, chẳng những cô không được đến công ty, hơn nữa trong nhà đều có người thay phiên trông cô, chỉ sợ cô bỗng ngất xỉu. Dưới không khí này, tự nhiên làm người già lo lắng, coi con dâu như lão Phật gia mà hầu hạ.

“Mẹ, anh Thành quá lo lắng rồi, không cho con làm gì cả, thật ra sức khỏe con tốt mà, mẹ đừng bắt chước anh ấy.” Cô mỉm cười nói.

“Con trai mẹ rất giống ba nó, có chút sĩ diện đàn ông, nếu nó đã quyết sẽ rất khó thay đổi, con cần phải khoan dung đấy!” Nếu kết hôn, mấy năm cũng không vội, má Triệu hi vọng hai người bao dung và hòa thuận, dù sao năm tháng tương lai còn rất dài.

“Mẹ, con biết.” Cho nên, Triệu Sĩ Thành không cho cô đến công ty, cô nghe lời anh ở nhà an thai.

Cô biết, trong hôn nhân, chắc chắn có nhiều xích mích, chỉ cần hai người có thể đồng tâm, mâu thuẫn gì cũng sẽ không bị mở rộng.

“Sĩ Thành nói, chờ con sinh con rồi, chỉ cần con thích, nó sẽ đồng ý cho con ra ngoài làm việc, cho nên con cố nhịn, an tâm sinh con nhé!” Con dâu là tuýp người mạnh mẽ, má Triệu chỉ sợ cô bị gò bó, cảm thấy tủi thân, “Về sau các con mời thêm giúp việc, dù con có đi làm, mẹ sẽ đến giám sát!” Má Triệu cẩn thận không thừa, chuyện này có thể để cho ba anh em họ quyết định về sau không làm phiền cô mang thai nữa, khiến á Triệu rảnh rỗi, tự nhiên ít nhiều có chút mất mát.

“Về sau con sẽ tự chăm sóc con, mẹ hay đến chơi với cháu là được rồi.” Cô dịu dàng nói.

Công ty của cô đã tuyển một quản lý rất giỏi, bởi vì cô không muốn mời bảo mẫu, sinh con rồi cô sẽ dùng rất cả sức lực vào nuôi dạy đứa trẻ.

“Con sẽ nuôi con ư?” Má Triệu rất kinh ngạc.

“Vâng.”

Cô lại làm mẹ chồng thay đổi cái nhìn một lần nữa.

Cửa có tiếng mở khóa, chồng cô đã về nhà.

“Hôm nay sớm vậy?” Cô nghi ngờ.

“Buổi chiều không phải đi khám thai à?” Triệu Sĩ Thành đáp.

Từ khi cô mang thai đến giờ, dù có bận việc nhưng mỗi lần cô khám thai, anh đều tự có mặt, sau đó hỏi cẩn thận nhớ kỹ từng lời dặn của bác sỹ.

“À, ừ nhỉ!” Cô vỗ trán, từ khi có thai, trí nhớ của cô ngày càng kém, nhưng đáng được ăn mừng là cô thỉnh thoảng bị mộng du, sau khi có thai lại chẳng chữa mà khỏi.

Cô vội vàng trở về phòng, đi thay quần áo.

“Vấn Vấn, từ từ thôi, anh sẽ chờ em.” Anh dọn bệnh án, dẫn dò từ phía sau.

Cô xoay người lại, nở nụ cười, “Vâng.” Cô biết, anh sẽ vẫn chờ cô, cho phép cô bước từng bước một.

Khi hai người ra ngoài, cô ngồi xuống, anh cũng ngồi, từ từ giúp cô đi giày. Từ khi mang thai về sau, mỗi một lần ra ngoài, đều là anh giúp cô đi giày, nhìn gương mặt nghiêm nghiêm túc của anh, khóe môi Dư Vấn từ từ nhếch lên.

Hạnh phúc có rất nhiều loại. Cô không cần tình yêu nồng nhiệt, chỉ cần khi tâm lý không ổn định, bên cạnh có một người đàn ông như thế, anh sẽ nói cho cô, từ từ thôi, anh sẽ chờ cô. Khi thân thể không khỏe, anh sẽ nguyện ý cúi người, cột chắc giày cho cô, cuộc sống bình thần giản đơn, cũng có thể mang lại cho người ta một loại hạnh phúc.

Năm 2004, Dư Vấn thuận lợi sinh một bé trai kháu khỉnh nặng hai cân tám.

Ngày cô sinh con, Hạ Nghị mặt đầy xuất hiện, khi bé con khỏi phòng sinh, anh đã chụp được bức ảnh đầu tiên của con.

“Ha ha, tôi muốn đốt cho Thụy Thụy, để con bé biết mình có em trai!” Anh lại gầy hơn, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm.

Vừa nói hết, Hạ Nghị mới phát giác không ổn bèn dừng một chút, chần chờ nhìn về phía Triệu Sĩ Thành, “Anh... Sẽ không phản đối chứ?...” Đốt ảnh của trẻ sơ sinh, nghe nói là chuyện rất xấu.

“Không sao, Dư Vấn cũng đã dặn rồi.” Triệu Sĩ Thành không phản đối, cười nói, “Nhưng tốt xấu gì cũng chờ nó tắm rửa xong, đừng để đáng vẽ đâm dĩa máu dọa Thụy Thụy.”

...

Sinh con rồi, số lần Hạ Nghị đến làm phiền Dư Vấn đã bắt đầu dần giảm bớt. Hai người rất ít liên lạc. Dư Vấn rất lo lắng cho con, thậm chí thỉnh thoảng vì bảo vệ con quá độ, cho nên cô lại cãi nhau với Triệu Sĩ Thành, nhưng may mà đôi khi không phải cô lui bước, anh đã thỏa hiệp trước.

“Dương Dương, sao con lại trốn chỗ này?” Tìm một vòng mới phát hiện con lại ngồi trong nhà kho, mắt không rời nhìn một điểm.

“Nữ Nữ thật ồn ào mà.” Con trai oán giận.

Hôm nay cả nhà anh cả và mẹ chồng đều đến làm khách. Nữ Nữ năm tuổi thích náo nhiệt, nhưng đứa con mới hai tuổi của cô lại thiên về yên lặng, rất sợ âm ỉ.

“Con nhìn gì thế?” Dư Vấn cũng ngồi xuống, hỏi.

“Mẹ, vì sao máy hút bụi có thể hút sạch bụi chứ?” Con trai hỏi rất nghiêm túc.

Dư Vấn đau đầu. Con trai vừa vào nhà trẻ không thích nói chuyện, nhưng lại đặc biệt thích hỏi vấn đề, hơn nữa vấn đề hỏi đến, luôn rất “thâm sâu”, ví dụ như vì sao tv có thể phát sáng có thể phát ra âm thanh.

“Mẹ đi đọc sách, sẽ nói lại cho Dương Dương nhé. Nhưng mà Dương Dương làm sai chuyện gì, Dương Dương biết không?” Cô dịu dàng hỏi.

“Không được trốn, phải chơi với Nữ Nữ.” Tuy con trai không cam lòng, nhưng vẫn đưa tay cho cô

“Dư Vấn, em có điện thoại kìa.” Chị dâu tìm được họ.

“Vâng.” Cô đến phòng khách, bắt máy, “Ai đấy?”

“Anh ấy ở đâu? Cô nói cho tôi biết, anh ấy đang ở đâu đi?” Một giọng nói rất kích động.

“Cô à, có phải cô gọi nhầm số không?” Dư Vấn nghi ngờ.

“Anh Nghị, anh Nghị ấy ở đâu?”

Tên này làm cho cô sững sốt, “Đỗ Hiểu Văn?” Cô ta sao lại có số điện thoại? Còn nữa, tìm Hạ Nghị sao lại gọi cho cô? Có phải điên rồi không?

“Xin cô nói cho tôi biết, anh ấy ở đâu?... tất cả bệnh viện Ôn Thành tôi đã tìm hết, nhưng đều không tìm thấy anh ấy... Xin cô nói cho tôi biết, anh ấy ở đâu... Ngày cuối cùng của anh ấy, nhất định tôi phải ở bên....” Tiếng khóc nghẹn ngào bất lực như thế.

Dư Vấn cúp máy rồi nghi ngờ. Cô gọi cho Hạ Nghị, di động lại tắt máy. Sau đó, gọi đến “Vấn Nghị”.

“Ông chủ...” Ấp a ập ứng, cuối cùng, đối phương định nói lại dừng, tóm lại vẫn chẳng chịu nói.

Dư Vấn cảm thấy bất thường, cô lại nhìn thời gian, mấy quý này, Hạ Nghị đều trực tiếp chuyển tiền vào ngân hàng cho cô, không gọi cô đến công ty nữa. Một dự cảm xấu dâng lên.

“A Lôi, anh nói cho tôi biết, Hạ Nghị đi đâu?”

“Cô đừng hỏi... Bây giờ người anh ấy không mong muốn gặp nhất, chính là cô và...” A Lôi cũng ập a ập ứng.

“Thế nào, thì ra từ khi nào tôi đã trở thành vợ cũ đáng sợ chứ?” Dư Vấn cười lạnh lùng.

“Ày, cô đừng hiểu lầm, anh ấy là... Không muốn để cô nhìn thấy đáng vẽ của mình bây giờ...”

Càng nghe, cô càng lạnh. Cô là cao thủ đàm phán, A Lôi chẳng phải đối thủ của cô.

“Trong hai năm này, anh ấy gần như đều ở Thượng Hải, làm rất nhiều phẫu thuật... cách có thể thử đều thử hết, rất vất vả... Thật sự là không chống đỡ nổi nữa...”

Cúp máy, cả người cô mờ mịt.

Dương Dương bị Nữu Nữu ép đến trốn vào nhà kho, tiếp tục nghiên cứu máy hút bụi, cô cũng không ngăn cản nữa.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Triệu Sĩ Thành về nhà, chỉ thấy cảnh này.

“Thành, em muốn đến Thượng Hải.” Vừa nói ra khỏi miệng, thân thể đã run rẩy kịch liệt, cô cầm lấy cánh tay chồng, gần như vô lực.

Vừa nói xong, cô liền phát hiện mình nói sai, Dương Dương cần cô chăm sóc, thân phận của Hạ Nghị chỉ là chồng trước của cô.

“Em đừng khóc, chúng ta về phòng nhé, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì.”

Dọc theo đường đi, chân cô như nhũn ra, Triệu Sĩ Thành đỡ cô, mới làm cho cô có thể đứng vững.

Trở lại phòng, cô nói chuyện vừa nghe được cho anh. Nghe xong, Triệu Sĩ Thành im lặng vài phút, sau đó anh đứng dậy:

“Anh giúp em thu dọn hành lý.”

“Dương Dương giao cho anh. Em đi đi, không đi cùng anh ấy đoạn đường cuối, cả đời em sẽ bất an.” Chôn cảm xúc phức tạp bốc lên trong tim, những thứ khác anh không nói nhiều, bởi lẽ, đáng về cô lúc này, cũng như khi vừa biết trong người Hạ Nghị có u, mờ mịt, bất lực.

“Xin lỗi, còn nữa, cảm ơn anh...” Cô chôn mặt vào đầu gối.

Cô thật lòng muốn làm một người vợ tốt, không muốn làm anh buồn, nhưng lúc này lại thật áy náy.

“Dư Vấn, con làm sao vậy?” Nhận thấy được khác thường, má Triệu gõ cửa hỏi.

Vừa rồi rơi nước mắt trong phòng khách, má Triệu cũng thấy, tưởng con trai chọc con dâu khóc. Trong hai năm này, má Triệu rất tốt, luôn bảo vệ cô.

“Cô ấy có người thân bị bệnh nặng ở Thượng Hải, Dư Vấn muốn đi thăm anh ấy, sẽ đi mất vài ngày.” Triệu Sĩ Thành giải thích như thế với mẹ.

...

Cô ở bệnh viện Thượng Hải, gặp ba Hạ trước.

“Tình hình của nó thật tệ... khi lên cơn đau, không thể không tiêm một lượng lớn thuốc giảm đau, phần lớn thời gian đều ngủ trong rối loạn..”

“Nó viết di chúc, để lại Vấn Nghị cho con, nó hy vọng “Vấn Nghị” và “Niệm Thụ” có thể thành một công ty... Không tách hai công ty ra, là nguyện vọng cuối cùng của nó...”

“Bác sĩ nói, nhiều nhất chỉ là sống thêm được hai tháng nữa...”

Cô thong thả bước vào phòng bệnh, Hạ Nghị đang đưa lưng về phía cửa phòng, nằm trên giường, thân thể khẽ phát run, hình như ngủ không yên.

Cô đến gần từng bước một.

“Hạ phu nhân... Đau quá...” Ở trên giường bệnh, bóng người mê hồn trần trọc kia, gây đến mất hình dáng.

Tay cô hơi lạnh, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai anh.

“Không đau nữa đâu, anh Nghị, em đến rồi đây.” Cô đột nhiên rơi lệ.

Bởi vì, trái tim như bị dao cắt. Nước mắt rơi lã chã, nhỏ xuống mặt anh, giống như mưa rơi lác đác.

Anh bị nước mắt làm tỉnh, từ từ xoay người lại, hỏi thật chậm thật chậm: “Em đã đến rồi ư? Hạ phu nhân...” Ánh mắt anh mơ hồ, như là còn đang trong mộng.

“Vâng, em đến rồi.” Cô cầm thật chặt bàn tay gầy thấy rõ được đốt xương của anh.

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mo-phan-trai-tim>